DAN BROWN

author of

THE DA VINCI CODE

a novel

The

LOST SYMBOL

DEN BRAUN

IZGUBLjENI SIMBOL

S ENGLESKOG PREVELI

RADMILA B. ŠEVIĆ I
ALjOŠA MOLNAR

Solaris

Novi Sad, 2009.

Za Blajd

IZJAVA ZAHVALNOSTI

Moja najdublja zahvalnost pripada trojici prijatelja koji su mi pružili ogromno zadovoljstvo da sa njima sarađujem: mom izdavaču Džejsonu Kofmanu, mom agentu Hajde Leng i mom savetniku Majklu Radelu. Pored toga, želeo bih da izrazim posebno veliku zahvalnost izdavačkoj kući Dabldej, svim ostalim izdavačima koji objavljuju moju knjigu širom sveta i, naravno, mojim čitaocima.

Ovaj roman ne bi mogao biti napisan bez velikodušne pomoći brojnih pojedinaca koji su sa mnom podelili svoju stručnost i svoje znanje. Svima njima upućujem duboko uvažavanje.

IZGUBLjENI SIMBOL

ŽIVETI U SVETU, A NE BITI SVESTAN NjEGOVOG ZNAČENjA, ISTO JE
ŠTO I HODATI PO OGROMNOJ BIBLIOTECI, A NE PIPNUTI NI
JEDNU JEDINU KNjIGU.

TAJNI NAUK SVIH VREMENA

ČINjENICE:

Godine 1991. jedan dokument zaključan je u sefu direktora CIA. Dokument se još uvek tamo nalazi. Njegov tajanstveni tekst uključuje i podatke o jednoj kapiji iz drevnih vremena i jednoj nepoznatoj podzemnoj prostoriji. Dokument takođe sadrži i izreku „Tamo negde je zakopano“.

Sve organizacije pomenute u ovom romanu postoje, uključujući: Slobodne zidare, Nevidljivi kolegijum, Kancelariju za bezbednost, CPSM i Institut za noetičke nauke.

Svi obredi, naučna i umetnička dela i spomenici pomenuti u romanu, stvarni su.

PROLOG

Zdanje Hrama

20.33

Tajna je u tome kako umreti.

Od najranijih vremena, tajna je oduvek bila u tome kako umreti.

Tridesetčetvorogodišnji inicijant zurio je u ljudsku lobanju u svojoj šaci. Lobanja je bila šuplja i, poput činije, napunjena vinom boje krvi.

Popij, reče samom sebi. *Nema razloga da se bojiš.*

U skladu sa običajem, svoje putovanje je započeo odeven u ritualnu odoru koju su u srednjem veku oblačili jereticima kad su ih vodili na vešala: razdrljena široka košulja otkrivala mu je grudi, leva nogavica bila je zavrnuta do kolena, a desni rukav do lakta. Oko vrata mu je visila omča od debelog konopca – „uže za vuču“, kako su ga nazivala braća. Međutim, večeras je, baš kao i prisutna braća, bio odeven kao majstor.

Okupljena braća, stojeći u krugu oko njega, bila su okićena svim masonskim atributima: keceljama od jagnjeće kože, lentama i belim rukavicama. Oko vrata visile su im ritualne ogrlice od dragog kamenja koje se na prigušenom svetlu žarilo kao avetinjske oči. Mnogi od njih zauzimali su moćne položaje u svetovnom životu, ali inicijant je znao da njihov društveni položaj među ovim zidovima ne predstavlja ništa. Ovde su svi ljudi jednaki, braća koja su se zaklela da će se držati svojih tajanstvenih spona.

Dok je posmatrao ovaj impresivan skup ljudi koji su ulivali strahopoštovanje, inicijant se pitao ko bi u spoljnjem svetu ikada pomislio da bi se svi oni mogli okupiti na jednom mestu… i to baš *ovakvom*. Prostorija je podsećala na neko svetilište iz drevnih vremena.

A istina je, zapravo, bila još neverovatnija.

Udaljen sam samo jedan blok od Bele kuće.

Ovo veličanstveno zdanje, smešteno na broju 1733, Šesnaeste severaozapadne ulice u Vašingtonu,[1] bilo je replika jednog prethrišćanskog hrama – Hrama kralja Mauzola[2] – prvobitnog *mauzoleja*… mesta na koja vas odnose posle smrti. Ispred glavnog ulaza dve sfinge teške po sedamnaest tona čuvale su prilaz bronzanim vratima. Unutrašnjost zdanja sastojala se od raskošnog lavirinta ritualnih odaja, holova, zapečaćenih grobnica, biblioteka, pa čak i šupljeg zida u kome su se nalazili ostaci dva ljudska tela. Inicijantu je bilo rečeno da svaka odaja u ovoj građevini čuva po neku tajnu, a on sam znao je da ni u jednoj nije bilo veće tajne do u ovoj džinovskoj, u kojoj je on trenutno klečao, sa lobanjom u ispruženim dlanovima.

Dvorana Hrama.

Ova prostorija bila je savršeno kvadratnog oblika. Delovala je kao ogromna pećina. Tavanica, na visini od preko trideset metara, poduprta

---

[1] Ulice u Vašingtonu označene su kombinacijom brojeva i strana sveta (prim. prev.)

[2] Monumentalna grobnica koju je sebi i svojoj ženi podigao karski kralj Mauzol u Halikarnasu, Mala Azija, u IV v. pre n. e. (prim. prev.)

monolitnim stubovima od zelenog granita jedva se nazirala. Zidovi su bili okruženi redovima stolica od ruskog hrasta, tapaciranih reljefnom svinjskom kožom ručne izrade. Tron, visine jedanaest metara, dominirao je zapadnim zidom, naspram kojeg su se nalazile skrivene orgulje. Po zidovima je bio raspoređen čitav kaleidoskop drevnih simbola: egipatskih, hebrejskih, astronomskih, alhemijskih i ostalih, zasad nepoznatih.

Večeras je Dvorana bila osvetljena nizovima precizno postavljenih sveća. Njihovu prigušenu svetlost pojačavao je bledi mesečev zrak koji se probijao kroz veliki otvor na tavanici, osvetljavajući najčudnovatiji prizor u toj prostoriji – oltar ogromnih razmera isklesan iz gromade belgijskog crnog mramora, ispoliran i smešten ravno u središte ove ugaone prostorije.

Tajna je u tome kako umreti, podseti se inicijant.

„Vreme je“, prošaputa neki glas.

Inicijant je prelazio pogledom duž bele odore otmene figure pred sobom. *Uzvišeni veliki majstor*. Taj čovek, u odmaklim pedesetim godinama, oličenje je američke ikone. Bio je krepak, omiljen, i neprocenjivo bogat. Njegova nekada crna kosa, prošarana je sedima, dobro poznati lik isijavao je životnu moć i snažan intelekt.

„Položi zakletvu“, reče Veliki majstor, glasa mekog kao pahulje snega. „Upotpuni svoje putovanje.“

Inicijantovo putovanje, kao i sva takva putovanja, počelo je sa prvim stepenom. One noći, tokom rituala sličnog ovome, Veliki majstor stavio mu je na oči somotski povez i pritisnuo na grudi ritualni bodež, zahtevajući odgovor na pitanje: „Da li se ti svečano zaklinješ da ćeš iz časnih pobuda, a ne iz koristoljublja ili nekog drugog nečasnog motiva, slobodno i od svoje volje ponuditi sebe kao kandidata za sve tajne i privilegije ovog bratstva?“

„Da“, slagao je inicijant.

„Onda neka ti ovaj žalac bude na savest“, upozorio ga je Majstor, „neka ti donese trenutnu smrt ako ikad izdaš tajne koje ti budu poverene.“

Tada, iskušenik nije osećao nikakav strah. *Oni nikad neće saznati zašto sam ja zapravo ovde.*

Međutim, večeras je osetio neku zloslutno svečanu atmosferu u Dvorani, pa poče u sebi da ponavlja sva ona stravična upozorenja koja su do njega stizala tokom putovanja, pretnje strašnim posledicama ako ikad ikome bude poverio drevne tajne koje će mu biti otkrivene: *grlo presečeno od uha do uha… jezik iščupan iz korena… utroba izvađena i spaljena… rasuta na sve četiri strane… srce iskopano iz grudi i bačeno zverima…*

„Brate“, reče Majstor uputivši mu svoj čeličnosivi pogled, položivši svoju levu ruku na inicijantovo rame. „Položi vrhovnu zakletvu.“

Prikupljajući snagu za završni korak svog putovanja, inicijant pokrenu svoje snažne mišiće i svu pažnju usmeri na lobanju koju je čvrsto pridržavao dlanovima. Vino grimizne boje delovalo je skoro crno pri prigušenoj svetlosti sveca. U dvorani je zavladao mrtvi muk, osećao je kako ga svi prisutni posmatraju, čekajući da položi svoju vrhovnu zakletvu i pridruži se ovom elitnom stepenu.

Večeras, pomislio je, *među ovim zidovima odigrava se nešto, što se još nikad tokom čitave istorije bratstva nije dogodilo. Ni jedan jedini put, za sve ove vekove.*

Znao je da je ovo samo varnica… koja će mu dati bezgraničnu moć. Ispunjen snagom, duboko je uzdahnuo i glasno izgovorio reči koje su bezbroj puta pre njega izgovarali ljudi širom sveta.

„Neka ovo vino koje sada ispijam postane za mene smrtonosni otrov… ukoliko ikad svesno i namerno prekršim svoj zavet.“

Njegove reči odzvanjale su ogromnim prostorom.

Potom zavlada tišina.

Trudeći se da mu ne zadrhte ruke, iskušenik podiže lobanju do usta. Oseti kako mu usne dodiruju isušenu kost. Zatvori oči i lagano nagnu lobanju ka usnama, pijući vino dugim, dubokim gutljajima. Kada i poslednja kap nestade, spusti lobanju.

Na trenutak mu se učini da mu se pluća skupljaju a srce poče neobuzdano da udara. *Gospode, pa oni znaju!* Potom, podjednako brzo kao što je i nastupio, taj osećaj se izgubi.

Prijatna toplina poče da mu struji telom. Iskušenik izdahnu vazduh iz pluća, smešeći se u sebi dok je gledao pravo u čeličnosive oči čoveka koji nije ni posumnjao da ga je lakomisleno primio u najviše i najtajnije redove svoga bratstva.

Uskoro ćeš izgubiti sve do čega ti je najviše stalo.

POGLAVLjE 1

Lift marke Otis koji se penjao južnim stubom Ajfelove kule bio je dupke pun turista. Unutar skučenog prostora, jedan ozbiljni biznismen u ispeglanom odelu gledao je u dečaka pored sebe. „Nešto si mi bled, sine. Trebalo je da ostaneš dole.“

„Dobro sam…“ odgovori dečak, boreći se sa svojom teskobom. „Izaći ću na sledećem nivou.“ *Ne mogu da dišem.*

Čovek se nagnu bliže, „Mislio sam da si se već navikao na ovo.“ Nežno je pomazio dečaka po obrazu.

Dečak se postide što je razočarao oca, ali jedva da ga je čuo od zvonjave u ušima. *Ne mogu da dišem. Moram da pobegnem iz ove kutije!*

Liftboj je govorio nešto umirujuće o zglobnim cilindrima i konstrukciji od kovanog gvožđa. Daleko ispod njih ulice Pariza su se pružale u svim pravcima.

Još malo pa smo stigli, govorio je dečak u sebi, izvijajući vrat i gledajući prema izlaznoj platformi. *Izdrži još malo.*

Dok se lift velikom brzinom kretao ukoso prema gornjoj platformi za publiku, okno se sužavalo, a njegovi ogromni podupirači skupljali u uski, vertikalni tunel. „Tata, mislim da neću…“

Odjednom se negde iznad njih začu dugi prasak. Kabina se trznu, čudno se nakrivivši na jednu stranu. Iskidani kablovi počeše da šibaju po kabini, uvijajući se kao zmije. Dečak pruži ruke prema ocu.

„Tata?“

U trenu ispunjenom užasom, pogledaše se pravo u oči. A onda je pod otpao.

Robert Langdon se trže iz polusna i ispravi u mekom kožnom sedištu. Sedeo je sasvim sam u ogromnoj kabini iznajmljenog mlaznjaka Falkon 2000 EX, koji je poskakivao kroz turbulenciju. Otpozadi, ravnomerno su brujala dva motora marke Prat & Vitni.

„Gospodine Langdon?“ prokrčao je interfon iznad njegove glave. „Još malo pa smo stigli.“

Langdon se uspravi i gurnu beleške za predavanja nazad u svoju torbu za kratka putovanja. Uspeo je da pregleda polovinu masonskih simbola kad mu je um odlutao. Sanjarenje o pokojnom ocu, pomislio je Langdon, pokrenuo je neočekivani jutrošnji poziv dugogodišnjeg mentora, Pitera Solomona.

Još jedan čovek kog nikad ne bih želeo da razočaram.

Pedesetpetogodišnji filantrop, istoričar i naučnik uzeo je Langdona pod svoje pre skoro trideset godina, na mnogo načina ispunjavajući prazninu koja je ostala nakon smrti Langdonovog oca. Uprkos uticajnoj porodičnoj dinastiji i ogromnom bogatstvu tog čoveka, Langdon je našao ljudskost i toplinu u Solomonovim blagim, plavosivim očima.

Napolju je sunce već zašlo, ali Langdon je još uvek mogao da razazna vitku siluetu najvećeg obeliska na svetu kako se diže na horizontu kao kazaljka nekog prastarog sunčanika. Sto sedamdeset metara visok mermerni obelisk označavao je mesto gde se nalazi srce ove nacije. Svud oko njega, geometrijski precizan splet ulica i spomenika, pružao se u daljinu.

Čak i ovako iz vazduha, Vašington je odisao nekom skoro mističnom snagom.

Langdon je voleo ovaj grad, dok se mlaznjak spuštao osetio je sve veće uzbuđenje zbog svega što ga je čekalo. Mlaznjak je odrulao do privatnog terminala koji se nalazio negde daleko u širokom prostranstvu međunarodnog aerodroma Dalis i tamo se zaustavio.

Langdon je pokupio svoje stvari, zahvalio pilotima i izašao iz luksuzne unutrašnjosti mlaznjaka na izvučene pokretne stepenice. Hladan januarski vazduh bio je pravo oslobođenje.

Diši, Roberte, pomislio je, uživajući u otvorenom prostoru.

Pramen bele magle gmizao je po pisti i Langdonu se činilo kao da ulazi u močvaru dok se spuštao na zamagljeni asfalt.

„Halo! Halo!“ pistom odjeknu neki melodični glas sa britanskim akcentom. „Profesore Langdon?“

Langdon podiže pogled i ugleda sredovečnu ženu sa bedžom i tablom za pisanje kako žurno korača i radosno mu maše dok joj se približavao. Kovrdžava plava kosa virila je ispod otmene, ručno pletene vunene kape. „Dobro došli u Vašington, gospodine!“

Langdon se nasmeši. „Hvala vam.“

„Zovem se Pem i radim za putničku službu“ Žena mu se obraćala toliko ushićeno da je to bilo gotovo neprijatno. „Molim vas, pođite sa mnom, gospodine, čeka vas auto.“

Langdon ju je pratio preko piste prema terminalu Signičer, okruženom blistavim privatnim mlaznjacima. *Taksi stanica za bogate i slavne.*

„Jako mi je neprijatno što vas gnjavim, profesore“, reče žena snebivljivo, „ali *vi* ste onaj čuveni Robert Langdon koji piše knjige o simbolima i religiji, zar ne?“

Langdon je oklevao, ali na kraju klimnu glavom.

„Tako sam i mislila!“ rekla je ozarivši se. „Moja čitalačka grupa obrađivala je vašu knjigu o svetom ženskom principu i crkvi! Kakav sjajan skandal je to izazvalo! Stvarno uživate da izazovete pometnju!“

Langdon se nasmeši. „Skandal mi stvarno nije bio ni na kraj pameti.“ Žena je izgleda osetila da Langdon nije raspoložen da govori o svom radu. „Izvinite. Ne prestajem da brbljam. Znam da vam je sigurno već dosadilo što vas uvek prepoznaju… ali sami ste krivi.“ Ona šaljivo pokaza prema njegovoj odeći. „Uniforma vas je odala.“

Uniforma? Langdon pogleda svoju odeću. Nosio je, kao i obično, crnu rolku, sako od haris-tvida, kaki pantalone i meke kožne, koledž-mokasine… svoju standardnu odeću za predavanja, gostovanja, fotografije za korice knjiga i društvene događaje.

Žena se nasmeja. „Ta rolka koju nosite nije više u modi. Mnogo bolje biste izgledali sa kravatom!“

Nema šanse, pomisli Langdon. *Kao omče.*

Kravate su bile obavezne šest od sedam dana nedeljno u vreme kada je Langdon pohađao Akademiju Filip Ekseter, i uprkos upravnikovim romantičnim tvrdnjama, po kojima kravate vode poreklo od svilenih *faskalija* koje su nosili rimski oratori kako bi ugrejali glasne žice,

Langdon je znao da, etimološki gledano, termin kravata zapravo potiče od nemilosrdnih „Kroata“, plaćenika koji su vezivali čvor na svojim maramama pre nego što su kretati u borbu. I dan-danas ovaj prastari deo odeće stavljaju na sebe moderni kancelarijski ratnici, nadajući se da će zastrašiti svoje neprijatelje u dosadnim bitkama na sastancima upravnih odbora.

„Hvala na savetu“, Langdon odgovori i nasmeja se. „Razmisliću o kravati.“

Na svu sreću, jedan čovek profesionalnog izgleda odeven u tamno odelo, izašao je iz predivnog linkolna, parkiranog blizu terminala, i podigao prst. „Gospodin Langdon? Moje ime je Čarls, iz kompanije Beltvej limuzine“ Otvorio je zadnja vrata. „Dobro veče, gospodine. Dobro došli u Vašington.“

Langdon dade Pem napojnicu za predusretljivost, a zatim nestade u luksuznom enterijeru limuzine. Vozač mu pokaza dugmiće za podešavanje temperature u kabini, flaširanu vodu i korpicu s toplim mafinima. Nekoliko sekundi kasnije, Langdon se velikom brzinom udaljavao prilaznim putem za VIP vozila. *Znači tako žive ovi s druge strane.*

Dok je vozio Vindsok drajvom, vozač je pogledao u svoj obrazac za prijem putnika i obavio kratak telefonski razgovor. „Ovde Beltvej limuzine“, rekao je vozač s profesionalnom efikasnošću. „Rečeno mi je da potvrdim kada moj putnik sleti“ Zastao je. „Da, gospodine. Vaš gost, gospodin Langdon, upravo je stigao i ja ću ga do sedam sati dovesti do Kapitola. Nema na čemu, gospodine.“ I prekide vezu.

Langdon je morao da se nasmeši. *Ništa nije prepušteno slučaju.* Pažnja koju je Piter Solomon poklanjao detaljima bila je jedna od njegovih najjačih strana i pomoću nje je bez imalo muke sprovodio svoj uticaj. *A i nekoliko milijardi dolara u banci sigurno mu nisu škodile.*

Langdon se zavalio u udobno kožno sedište i sklopio oči dok je buka aerodroma polako nestajala iza njega. Kapitol je bio na pola sata vožnje, a samoća će mu dobro doći kako bi sabrao misli. Sve se dogodilo toliko brzo da je Langdon tek sada ozbiljno počeo da razmišlja o neverovatnoj noći koja mu tek predstoji.

Došao sam pod velom tajne, pomisli Langdon, uzbuđen zbog onog što predstoji.

Desetak kilometara od Kapitola, jedna usamljena prilika užurbano se pripremala za dolazak Roberta Langdona.

POGLAVLjE 2

Onaj koji je sebe nazivao Malakom pritiskao je vrh igle uz svoju obrijanu lobanju, sa uživanjem izdišući dok mu je oštar vrh prodirao ispod kože, a onda ponovo izlazio napolje. Tiho zujanje električnog aparata delovalo je kao narkotik… baš kao i ubod igle koja mu je prodirala duboko u epiderm i tamo polagala svoje mastilo. *Ja sam remek-delo.*

Nikad cilj tetoviranja nije bilo ulepšavanje. *Promena* je bila cilj. Počev od nubijskih sveštenika izbrazdanih lica 2000 godina pre Hrista, preko tetoviranih akolita u hramovima Kibele u Starom Rimu, sve do današnjih Maora sa duboko urezanim *moko* šarama, ljudi su se tetovirali da bi time svoje telo ponudili kao vid žrtvovanja bogovima, trpeći fizičku bol dok ih ukrašavaju, i na kraju bili sasvim drugačiji.

Uprkos zlokobnim upozorenjima u „Trećoj knjizi Mojsijevoj“ (19:28) koja zabranjuje pravljenje belega na telu, tetoviranje je postalo ritual inicijacije koji su prihvatili milioni ljudi u savremenom svetu – redom od tek stasalih tinejdžera, preko okorelih narkomana, sve do domaćica iz predgrađa.

Samim činom tetoviranja kože iskazuje se moć transformacije, saopštava svetu: *ja sam gospodar svoga tela*. To zanosno osećanje kontrole koje se postiže transformacijom sopstvenog tela učinilo je da milioni postanu zavisnici od raznih postupaka kojima se menja fizički izgled: kozmetičke hirurgije, pirsinga, bodibildinga, steroida… čak i bulimije i promene pola. *Čovekov duh žudi za tim da postane gospodar svoje telesne ljušture.*

Zvono na Malakovom starinskom satu oglasilo se samo jednom, i on podiže pogled. Pola sedam uveče. Spustio je alatku, prebacio kimono od japanske svile preko golog tela i sa svojih metar i devedeset uputio se prema holu. Vazduh u toj prostranoj palati bio je ispunjen oštrim mirisom boja za kožu i voštanih sveća koje je koristio za sterilisanje svojih igala. Onako visok, kretao se hodnikom između italijanskih antikviteta neprocenjive vrednosti – Piranezijeve grafike, izrezbarene stolice u Savonarola stilu, srebrne lampe a la Bugarini.

Dok je prolazio, bacio je pogled kroz ogromni prozor od poda do tavanice, uživajući u obrisima klasičnih zdanja koja su se videla u daljini. Osvetljena kupola Kapitola moćno se žarila naspram tamnog zimskog neba.

Tamo negde je sakriveno, pomislio je. *Tamo negde je zakopano.*

Malo ih je znalo da uopšte postoji… a još manje kakvu zastrašujuću moć ima, ili kako je samo genijalno sakriveno. Do današnjeg dana to ostaje najveća neizgovorena tajna u ovoj zemlji. Nekolicina njih koji znaju istinu, čuvaju je obavljenu velom simbola, legendi i alegorija.

A sada su mi otvorili vrata, pomisli Malak.

Pre tri nedelje, tajanstvenim ritualom kome su prisustvovali najuticajniji ljudi Amerike, Malak je unapređen u trideset treći stepen, najviši rang najstarijeg aktivnog bratstva na svetu. Uprkos Malakovom novom položaju, braća mu ništa nisu kazala.

A i neće, znao je. Ne ide to taka Postojali su krugovi unutar krugova… bratstva unutar bratstava. Čak i kad bi čekao godinama, Malak možda nikad ne bi zadobio njihovo potpuno poverenje.

Srećom, da bi se domogao njihove najdublje tajne, nije mu bilo potrebno njihovo poverenje.

Moja inicijacija poslužila je svojoj svrsi.

Pomisao na ono šta ga čeka ispunjavala ga je snagom i on pođe prema spavaćoj sobi. Kroz čitavu kuću sa zvučnika su se orili sablasni zvuci izuzetno retkog snimka na kome kastrat peva ariju „Lux Eterna" iz Verdijevog *Rekvijema*. Malak pritisnu daljinski upravljač i prebaci na gromoglasni „Dies Irae". A onda, praćen još gromkijim timpanima i paralelnim kvintama, krupnim koracima pojuri uz stepenice, dok mu se kimono širio i otkrivao mišićave noge.

Trčeći, osetio je kako mu stomak krči u znak protesta. Već dva dana Malak posti, uzimajući samo vodu, pripremajući svoje telo u skladu sa drevnim običajem. *Utolićeš glad u zoru*, podsećao je samog sebe. *Baš kao i bol.*

Malak je ušao u spavaću sobu – svoje svetilište – i zaključao vrata za sobom. Krećući se prema garderobi, zastade, osetivši kako ga privlači ogromno pozlaćeno ogledalo. Ne mogavši da odoli, okrenuo se i suočio sa sopstvenim likom. Polagano, kao da odmotava dragocen poklon, Malak raskrili kimono, otkrivajući svoje nago telo. Od prizora mu je zastao dah.

Ja sam remek-delo.

Njegovo masivno telo bilo je obrijano i glatko. Spustio je pogled prvo na stopala, koja su bila istetovirana kao krljušt i kandže na nogama sokola. Iznad stopala, mišićave noge bile su istetovirane kao isklesani stubovi – na levoj nozi spiralno, a na desnoj vertikalno. *Boaz i Jahin*[3]. Prepone i stomak predstavljali su dekorativan luk, iznad kojeg je, na njegovim snažnim grudima, bila utisnuta raskošna slika dvoglavog feniksa: obe glave bile su prikazane u profilu, sa očima tačno na Malakovim bradavicama. Ramena, vrat, lice i obrijana glava bili su skroz prekriveni složenim tkanjem simbola i magičnih crteža.

Ja sam remek-delo… buduća ikona.

Jedan smrtnik video je pre osamnaest časova Malaka nagog. Čovek je vrisnuo od užasa: „Blagi bože, ti si demon!"

„Ako me ti tako vidiš", odgovori mu Malak, znajući, baš kao u drevna vremena, da su anđeli i demoni isto – međusobno zamenljivi arhetipovi – pitanje polariteta: svakog anđela čuvara koji pobeđuje neprijatelja u borbi, tvoj protivnik doživljava kao smrtonosnog demona.

Malak pomeri lice nadole da bi mogao iskosa da vidi vrh glave. Tamo je, u oreolu poput krune, bleštao kružić svetle, neistetovirane kože. Ovo brižno čuvano mesto predstavljalo je jedini nedirnuti deo Malakove kože. To sveto mesto čekalo je strpljivo… noćas će i ono biti ispunjeno. Iako Malak još uvek nije raspolagao onim što je bilo neophodno da se dovrši njegovo remek-delo, znao je daje taj trenutak sve bliži.

Opijen svojim likom u ogledalu, osećao je kako mu nadolazi snaga. Skupio je kimono i otišao do prozora, opet se zagledavši u mistični grad pred sobom. *Tamo negde je zakopano.*

Ponovo usmerivši pažnju na zadatak pred sobom, Malak je otišao do toaletnog stola i na lice, glavu i vrat pažljivo naneo podlogu za šminku

[3] Dva bronzana stuba na tremu Solomonovog htama (prim. prev.)

koja će u potpunosti pokriti sve tetovaže. A potom je obukao posebno odelo i sve ostalo što je tako pažljivo pripremio za ovo veče. Kad je završio, proverio je svoj izgled u ogledalu. Zadovoljan, prešao je mekim dlanom preko obrijane glave i nasmešio se.

Tamo negde je sakriveno, pomislio je. *A noćas će mi jedan čovek pomoći da ga pronađem*.

Dok je izlazio iz zgrade, u mislima se pripremao za događaj koji će uskoro uzdrmati zgradu Kapitola. Beskrajno se trudio da ove večeri ispravno poređa sve figure. Sada se, konačno, pridružio i poslednji pion u igri.

POGLAVLjE 3

Robert Langdon je bio potpuno posvećen pregledanju zabeleški kada zvuk guma linkolna na putu promeni intonaciju. Langdon podiže pogled i iznenadi se kada vide gde se nalaze.

Već smo na Memorijal mostu?

Spustio je beleške i uperio pogled u mirne vode reke Potomak koja je pod njim proticala. Gusta magla lebdela je nad površinom. Mada prigodnog imena, Fogi botom[4] se oduvek činio čudnim mestom za podizanje glavnog grada ove nacije. Od svih mesta u Novom svetu, očevi nacije su odabrali baš ovu vlažnu, priobalnu močvaru da polože kamen temeljac svog utopijskog društva.

Langdon je pogledao levo, preko Tajdal basena[5], prema elegantnoj, zaobljenoj silueti Džefersonovog spomenika – američkog Panteona, kako ga mnogi nazivaju. Tačno ispred automobila, spomenik Linkolnu uzdizao se s nekom krutom strogošću: njegove pravougaone linije podsećale su na prastari atinski Partenon. Međutim, centralni spomenik ovog grada Langdon je ugledao u daljini – isto ono koplje koje je video i iz vazduha. Arhitektonska inspiracija za ovu građevinu bila je mnogo, mnogo starija od rimske ili grčke.

Egipatski obelisk u Americi.

Monolitno koplje Vašingtonskog spomenika pomaljalo se tačno ispred njih, obasjano spram neba kao veličanstveni jarbol nekog broda. Iz Langdonovog pomalo iskošenog ugla, obelisk je večeras izgledao kao da lebdi… kao da se ljulja naspram sumornog neba, kao da pluta po nemirnom moru. Langdon u se činilo da ni pod njim nema čvrstog tla. Njegov dolazak u Vašington bio je krajnje neočekivan. *Probudio sam se jutros radujući se mirnoj nedelji kod kuće… a sada sam na samo nekoliko minuta od Kapitola.*

Jutros u 4.45 Langdon je zaronio u potpuno mirnu vodu, započevši svoj dan kao i obično, plivanjem pedeset dužina u pustom harvardskom bazenu. Telo mu više nije bilo kao nekad, kada je tokom univerzitetskih dana bio u američkoj amaterskoj vaterpolo reprezentaciji ali je još uvek bilo prilično vitko i mišićavo za čoveka u četrdesetim. Jedina razlika je u količini uloženog napora koji je Langdonu sada potreban da ostane u takvoj formi.

Kada se vratio kući oko šest, započeo je svoj jutarnji ritual ručno meljući sumatransku kafu i uživajući u egzotičnom mirisu koji je ispunio čitavu kuhinju. Međutim, ovog jutra ga je iznenadilo trepćuće crveno svetlo na automatskoj sekretarici. *Ko me to zove nedeljom u šest ujutro?* Pritisnuo je dugme i preslušao poruku.

„Dobro jutro, profesore Langdon. Veoma se izvinjavam što vas zovem ovako rano“ Ljubazan glas, s nagoveštajem južnjačkog naglaska, bio je primetno

---

[4] nakomejepodignutVašington;*foggy* –maglovito,zamagljeno;*bottom* –podnožje (prim. prev.)

[5] Tajdal basin je vodeni rukavac reke Potomak. Deo je Vest Potomak parka i okružuju ga Džefersonov i Ruzveltov memorijal (prim. prev.)

neodlučan. „Zovem se Entoni Dželbart i pomoćnik sam Pitera Solomona. Gospodin Solomon mi je rekao da ste ranoranilac… pokušao je jutros da vas pronađe jer ste mu hitno potrebni. Čim čujete ovu poruku, molim vas, nazovite Pitera. Verovatno imate njegov novi privatni broj, ali ako ga nemate, broj je 202-329-5746.“

Langdon se iznenada zabrinu za svog starog prijatelja. Piter Solomon bio je besprekorno vaspitan i učtiv, nikako od one vrste ljudi koji bi zvali u nedelju ujutro, osim ako nešto zaista nije u redu.

Langdon ostavi napola skuvanu kafu i odjuri u radnu sobu da uzvrati poziv.

Nadam se da je dobro.

Piter Solomon bio mu je prijatelj i mentor i, premda samo dvanaest godina stariji, predstavljao je za njega očinsku figuru od trenutka kad su se prvi put sreli na Prtnstonu. Kao student druge godine, Langdon je bio obavezan da prisustvuje predavanju gostujućeg profesora, čuvenog mladog istoričara i filantropa. Solomon je govorio sa zaraznom strašću, predstavljajući očaravajuće viđenje semiotike i arhetipske istorije, što je u Langdonu zapalilo iskru koja se kasnije rasplamsala u doživotnu strast prema simbolima. Međutim, ne zbog briljantnosti Pitera Solomona, već zbog skromnosti u njegovim plemenitim, sivim očima, Langdon je skupio hrabrost i napisao mu pismo u kome je izrazio svoju zahvalnost. Mladi student druge godine nije tada ni sanjao da će Piter Solomon, jedan od najbogatijih i najintrigantnijih mladih američkih intelektualaca, odgovoriti na njegovo pismo. Ali Solomon je to učinio i to je bio početak jednog, u svakom pogledu divnog, prijateljstva.

Piter Solomon, istaknuti intelektualac, čiji se nenametljivi nastup kosio sa njegovim znamenitim poreklom, potekao je iz prekomerno bogate porodice Solomon, čije je ime stajalo na građevinama i univerzitetima širom zemlje. Kao Rotšildovi u Evropi, porodično prezime Solomon oduvek je imalo mističan prizvuk američkog plemstva i uspeha. Kao sasvim mlad, Piter je nakon smrti oca preuzeo odgovornost za porodično nasleđe, a sada je, sa svojih pedeset osam godina, zauzimao brojne uticajne pozicije u društvu. Trenutno je upravnik Smitsonijan instituta. Langdon je ponekad zadirkivao Pitera da je jedina mrlja u njegovoj besprekornoj biografiji diploma sa drugorazrednog univerziteta – Jejla.

Dok je ulazio u svoju radnu sobu, Langdon sa iznenađenjem primeti da je dobio i faks od Pitera.

Piter Solomon

SEKRETARIJAT

SMITSONIJAN INSTITUTA

Dobro jutro, Roberte,

moram odmah s tobom da razgovaram.

Molim te nazovi me što pre na 202-329-5746.

Piter

Langdon odmah utipka broj, sedajući za ručno rezbaren hrastov sto dok je čekao vezu.

„Kancelarija Pitera Solomona“, javio se poznati glas pomoćnika. „Entoni na vezi. Izvolite.“

„Halo, ovde Robert Langdon. Ostavili ste mi poruku…“

„Da, profesore Langdon!“ Mladić je zvučao kao da mu je laknulo. „Hvala vam što ste se tako brzo javili. Gospodin Solomon želi hitno da razgovara s vama. Odmah ću mu reći da ste na vezi. Možete li malo da sačekate?“

„Naravno.“

Dok je Langdon čekao da se Solomon javi, gledao je u Piterovo ime pri vrhu memoranduma i morao je da se nasmeši. *Nema mnogo zabušanata u klanu Solomonovih.* Piterovo porodično stablo bilo je ispunjeno imenima bogatih poslovnih magnata, uticajnih političara i velikog broja poznatih naučnika, od kojih su neki članovi čak i Londonskog Kraljevskog društva. Solomonova jedina živa rođaka, njegova mlada sestra Ketrin, izgleda da je nasledila istraživački gen, jer je sada bila vodeća naučnica u naprednoj disciplini po imenu noetička nauka[6].

Sve su to španska sela za mene, pomisli Langdon, zabavljen sećanjem na Ketrinin neuspešni pokušaj da mu objasni noetiku na prošlogodišnjoj zabavi kod njenog brata. Langdon ju je pažljivo saslušao, a onda odgovorio: „Zvuči više kao magija, nego nauka.“

Ketrin mu je vragolasto namignula. „Mnogo si bliže nego što ti misliš, Roberte.“ Solomonov pomoćnik se ponovo javi. „Izvinite, gospodin Solomon nikako ne može da prekine jedan konferencijski razgovor. Situacija je ovde od jutros pomalo haotična.“

„Nema problema. Nazvaću ponovo.“

„U stvari, zamolio me je da vas obavestim zbog čega vas je tražio, ako nemate ništa protiv?“

„Naravno da ne.“

Pomoćnik duboko udahnu. „Kao što verovatno znate, profesore, svake godine ovde u Vašingtonu upravni odbor Instituta Smitsonijan priređuje privatnu svečanost u znak zahvalnosti najdarežljivijim sponzorima. Prisustvuje veliki broj istaknutih kulturnih ličnosti naše zemlje.“

Langdon je znao da se zbog premalog broja nula na bankovnom računu ne ubraja u tu istaknutu kulturnu elitu, pa se ipak pitao da li ga Solomon možda poziva na prijem.

„I ove godine, kao što je već običaj“, nastavio je pomoćnik, „večeri će prethoditi plenarno predavanje. Imali smo sreće da dobijemo Svečanu dvoranu[7] za taj govor.

Najbolji prostor u čitavom Vašingtonu, pomisli Langdon, prisećajući se političkog predavanja kojem je jednom prisustvovao u polukružnoj dvorani nalik na klasično pozorište. Teško bi bilo zaboraviti pet stotina stolica

---

6 Reč „noetika“ potiče od starogrčke reči nous. Odnosi se na „unutrašnju spoznaju“, neku vrstu intuitivne svesnosti – direktan i neposredan pristup znanju koje je nedostupno običnim čulima i moći razuma (prim. prev.)

7 *National Statutary Hall* – Dvorana u Kapitolu u kojoj se čuvaju skulpture najistaknutijih Amerikanaca, nekada Predstavnički dom američkog parlamenta (prim. prev.)

na rasklapanje raspoređenih u savršeni luk, okruženih sa trideset osam statua u prirodnoj veličini, u prostoriji koja je nekada bila američki Donji dom.

„Problem je u sledećem“, reče čovek. „Osoba koja je trebalo da održi predavanje razbolela se i tek sad nas obavestila da neće moći da se obrati gostima.“ Napravio je pauzu, očito mu je bilo neprijatno. „Što znači da očajnički tražimo nekog ko će je zameniti. A gospodin Solomon se nada da biste vi bili spremni da uskočite.“

Langdon odreagova prilično usporeno. „Ja?“ To nije bilo ni izdaleka ono što je očekivao. „Siguran sam da Piter može da nađe mnogo bolju zamenu.“

„Profesore, previše ste skromni, gospodin Solomon se prvo vas setio. Gosti Instituta biće oduševljeni što mogu da vas čuju, a gospodin Solomon se nada da ćete održati isto ono predavanje koje ste držali pre nekoliko godina na televiziji Bukspan. Tako nećete morati ponovo da se pripremate. Rekao je da ste govorili o simbolizmu u arhitekturi glavnog grada – zvuči apsolutno savršeno za mesto na kom se održava ova svečanost.“

Langdon baš i nije bio siguran u to. „Ako se dobro sećam, to predavanje je više imalo veze sa masonskom istorijom zgrade nego…“

„Upravo tako! Kao što znate, gospodin Solomon je mason, kao i mnogi od njegovih kolega koji će prisustvovati skupu. Siguran sam da bi voleli da čuju šta vi o tome imate da kažete.“

Slažem se da neće biti teško. Langdon je čuvao sve svoje beleške sa održanih predavanja. „Verujem da bih mogao. Kada se održava prijem?“

Pomoćnik se nakašlja, kao da mu je odjednom bilo neprijatno. „Pa, u stvari, gospodine, večeras.“

Langdon se glasno nasmeja. „Večeras?“

„Zato je ovde jutros tako haotično. Smitsonijan je u veoma neugodnom položaju…“ Pomoćnik je sada govorio mnogo brže. „Gospodin Solomon je spreman da po vas pošalje privatni mlaznjak u Boston. Let traje samo sat vremena, pa ćete se vratiti kući pre ponoći. Znate gde se nalazi privatni terminal na bostonskom aerodromu Logan?“

„Znam“, nerado priznade Langdon. *Nije ni čudo što Piteru sve polazi za rukom.*

„Sjajno! Možete li onda tamo da sačekate avion u, recimo… pet sati?“

„Niste mi baš ostavili mnogo izbora, zar ne?“ nasmeja se Langdon.

„Samo želim da udovoljim gospodinu Solomonu, gospodine.“

Da, Piter tako deluje na ljude. Langdon porazmisli o tome, videvši da nema drugog izlaza. „U redu. Recite mu da ću moći.“

„Izvanredno!“ uzviknu pomoćnik s velikim olakšanjem u glasu. Dao je Langdonu broj mlaznjaka i još nekoliko informacija.

Kada je Langdon konačno prekinuo vezu, zapitao se da li je iko ikada Piteru Solomonu rekao ne.

Vrativši se svojoj kafi, Langdon uze još nekoliko zrna i stavi ih u mlin.

Još malo dodatnog kofeina ovog jutra, pomisli. *Biće ovo dugačak dan.*

POGLAVLjE 4

Zgrada Kapitola Sjedinjenih Američkih Država veličanstveno se uzdiže na istočnom kraju Nacionalnog bulevara, na uzdignutom platou koji je arhitekt Pjer L'Anfan[8] opisao kao „pijedestal koji čeka spomenik". Masivna osnovica Kapitola meri oko 250 metara u dužinu i 118 u dubinu. Ukupni zbir površina na njemu iznosi preko šesnaest jutara, a broj prostorija dostiže neverovatnu cifru od 541. Neoklasični stil do najsitnijih detalja odražava velelepnost arhitekture klasičnog Rima, čijim su se idealima nadahnjivali osnivači Amerike kada su polagali pravne i kulturne temelje svoje nove republike.

Novi bezbednosni kontrolni punktovi za proveru turista koji ulaze u zgradu Kapitola smešteni su duboko u novosagrađenom Centru za posetioce, ispod veličanstvenog staklenog otvora kroz koji se sagledava vrh kupole. Nedavno primljeni radnik obezbeđenja, Alfonso Nunjez, pažljivo je posmatrao muškarca koji se približavao njegovoj rampi. Čovek je bio izbrijane glave, proveo je izvesno vreme u holu i razgovarao preko telefona pre no što je ušao. Desna ruka mu je bila u povezu, a hodao je blago hramljući. Imao je na sebi iznošen kaput iz prodavnice rezervnih vojnih i mornaričkih uniformi, što je, zajedno sa izbrijanom glavom, navelo Nunjeza da pretpostavi da se radi o vojnom licu. Oni koji su služili u oružanim snagama SAD, bili su među najčešćim posetiocima Vašingtona.

„Dobro veče, gospodine", reče Nunjez, držeći se protokola bezbednosti, prema kome treba stupiti u razgovor sa svakim posetiocem muškog pola koji u zgradu uđe sam.

„Zdravo", odgovori posetilac, gledajući uokolo po skoro potpuno praznoj prostoriji. „Večeras je mirno".

„Plej-of mečevi za NFC", odgovori Nunjez. „Večeras svi gledaju Redskinse"[9]. Kako bi Nunjez voleo da je i on mogao da ih gleda, ali ovo mu je tek prvi mesec u službi i baš mu je sad dopalo da dežura. „Stavite u tacnu sve predmete od metala, molim" Dok je posetilac petljao prazneći jednom rukom džepove svog dugog kaputa, Nunjez ga je pažljivo posmatrao. Instinkt nam govori da treba pomoći povređenima i hendikepiranima, ali je Nunjez prošao kroz obuku koja mu je nalagala da obuzda takav instinkt.

Nunjez je sačekao sve dok posetilac nije povadio iz džepova uobičajen asortiman sitniša, ključeva i nekoliko mobilnih telefona. „Iščašenje?" upitao je Nunjez, odmeravajući povređenu ruku koja je bila obmotana višeslojnim ortopedskim zavojima.

Ćelavko klimnu glavom. „Okliznuo sam se na ledu. Pre nedelju dana. Ali još uvek vraški boli."

„Baš mi je žao. Izvolite."

---

8 *Pierre L'Enfant*, (1754—1825) francuski arhitekt; 1791. godine izradio i predaš Džordžu Vašingtonu plan za izgradnju američke prestonice. Plan se danas čuva u Kongresnoj biblioteci (prim. prev.).

9 *Washington Redskins* – vašingtonski tim u američkom fudbalu (prim. prev.).

Posetilac hramajući prođe kroz vrata detektora i mašina se nezadovoljno oglasi.

Posetilac se namršti. „Toga sam se i plašio. Imam burmu ispod zavoja. Prst je bio toliko otečen da doktori nisu mogli da je skinu, pa su mi stavili zavoj direktno preko nje“

„Nema problema“, reče Nunjez. „Upotrebiću šipku.“

Nunjez pređe šipkom za detekciju metala preko posetiočeve ufačlovane ruke. Kao što je i očekivao, metal je detektovan jedino na velikoj izbočini na čovekovom povređenom domalom prstu. Nunjez je natenane vrteo šipku centimetar po centimetar preko poveza i povređenog prsta. Znao je da ga šef verovatno proverava na internom monitoru u centru za bezbednost. Nunjezu je ovaj posao zaista bio potreban. *Uvek je bolje biti oprezan.* Pažljivo je ugurao šipku u povez.

Čovek se trže od bola.

„Izvinite“.

„U redu je“, odgovori ovaj. „Danas prosto nije moguće biti dovoljno oprezan.

„Prava istina“ Nunjezu je čovek bio simpatičan. A to ovde puno znači. Ljudski instinkt predstavlja u Americi prvu liniju odbrane protiv terorizma. Dokazano je da ljudska intuicija predstavlja precizniji detektor opasnosti od bilo kakve elektronske opreme – *smisao za opasnost,* kako je pročitao u jednom priručniku za bezbednost.

U ovom slučaju, Nunjezov instinkt nije nanjušio ništa što bi u njemu izazvalo bilo kakav strah. Jedina neobična stvar koju je zapazio, sad kad su stajali toliko blizu jedan prema drugom, bilo je to što je ovaj snagator izgleda koristio neku vrstu kreme za samopotamnjivanje, ili je to možda bila šminka za prekrivanje pega. *U svakom slučaju, niko ne voli kad zimi izgleda bledo.*

„Možete proći“, reče Nunjez, završavajući pregled i odlažući šipku.

„Hvala“. Čovek je počeo da prikuplja svoje stvari iz tacne.

Dok je to radio, Nunjez primeti da su njegova dva prsta koja su virila iz zavoja bila istetovirana; na vrhu kažiprsta nalazio se crtež krune, a na vrhu palca crtež zvezde. *Izgleda da se danas svi tetoviraju,* pomisli Nunjez, mada mu se činilo da su jabučice na prstima prilično bolna mesta za tako što. „Da l’ je bolelo dok ste se tetovirali?“

Čovek pogleda vrhove svojih prstiju i nasmeja se. „Manje nego što biste pomislili.“

„Imali ste sreće“, reče Nunjez. „Mene je jako bolelo. Kad sam bio regrut, tetetovirali su mi sirenu na leđima.“

„Sirenu?“ nasmeja se ćelavac.

„Da“, kaza on, osećajući se posramljeno. „Svi pravimo mladalačke greške.“

„Meni kažete“, reče ćelavac. „Ja sam u mladosti napravio jednu veliku grešku. A sad se svako jutro budim pored nje.“

Obojica se nasmejaše dok se čovek udaljavao.

Dečja igra, pomisli Malak, prolazeći pored Nunjeza, a potom pokretnim stepenicama u pravcu zgrade Kapitola. Ulaz u zgradu prošao je lakše nego što je očekivao. Malakovo pogureno držanje i jastučići na stomaku prikrili su njegov pravi izgled, a šminka na licu i rukama tetovažu koja mu je prekrivala čitavo telo. Najgenijalniji je bio povez ispod kojeg se nije primećivala jedna važna stvar koju je Malak uneo u zgradu.

Poklon za jedinog čoveka na zemlji koji mi može pomoći da dobijem ono što tražim.

POGLAVLjE 5

„Najveći i tehnološki najnapredniji muzej na svetu istovremeno predstavlja i jednu od najbolje čuvanih tajni na svetu. U njemu je pohranjeno više eksponata nego u Ermitažu, Vatikanskom muzeju i njujorškom Metropolitenu zajedno. Ali, i pored svojih veličanstvenih zbirki, ova ustanova retko pušta obične posetioce unutar svojih veoma dobro obezbeđenih zidina.

Lociran na adresi Silver hil roud 4210, u blizini Vašingtona, muzej predstavlja ogromno zdanje sačinjeno od pet u cik-cak povezanih konstrukcija od kojih je svaka veća od fudbalskog terena. Plavičasta metalna spoljašnjost zgrade jedva da nagoveštava njenu čudnovatu unutrašnjost – preko pedeset pet hiljada kvadratnih metara jednog drugačijeg sveta koji u sebi ima „zabranjenu zonu“, „Mokru čauru“ i preko devetnaest kilometara plakara za skladištenje.

Naučnica Ketrin Solomon bila je večeras nešto uznemirena dok se svojim belim volvoom približavala glavnoj sigurnosnoj kapiji ove zgrade.

Čuvar se nasmeši. „Vi ne volite fudbal, gospođo Solomon?“ Stišao je uvodnu reportažu za plej-of Redskinsa.

Ketrin se usiljeno nasmeši. „Nedelja uveče.“

„Oh, pa da. Vaš sastanak.“

„Je li već stigao?“ upita zabrinuto.

Bacio je pogled na svoje papire. „Ne vidim ga ovde u protokolu.“

„Poranila sam“, Ketrin mu prijateljski mahnu i nastavi uz vijugavi prilazni put do svog uobičajenog mesta pri dnu malog dvospratnog parkinga. Počela je da skuplja stvari i pogledala se kratko u retrovizoru – više iz navike nego iz stvarne taštine.

Ketrin Solomon je imala sreću da nasledi zdravu kožu svojih mediteranskih predaka pa je, čak i sa svojih pedeset godina, imala gladak maslinast ten. Skoro uopšte nije koristila šminku, a crnu gustu kosu nosila je raspuštenu bez nekog posebnog friziranja. Kao i njen stariji brat Piter, imala je plavosive oči i odisala je nekom vitkom, patricijskom elegancijom.

Vas dvoje biste lako mogli biti i blizanci, često su im govorili.

Njihov otac podlegao je raku kad je Ketrin bilo tek sedam godina i nije ga se baš najbolje sećala. Njen brat, inače osam godina stariji od nje i tek petnaestogodišnjak kada im je otac umro, krenuo je putem kojim idu sve muške glave porodice Solomon pre nego što je to iko mogao i pomisliti. Ali, kao što se i očekivalo, Piter je izrastao u mladića dostojnog da preuzme ovu ulogu, dostojanstveno i sposobno kako i dolikuje porodičnom imenu. I dan-danas on pazi na Ketrin kao da su još uvek deca.

Uprkos bratovljevom povremenom podstrekivanju i ne malom broju prosaca, Ketrin se nikada nije udala. Nauka je postala njen životni partner i rad joj je, bez sumnje, donosio više zadovoljstva i uzbuđenja nego što bi joj bilo koji muškarac mogao ponuditi. Ketrin ni za čim nije žalila.

Grana nauke kojom je izabrala da se bavi – noetika – bila je gotovo nepoznata kada je prvi put čula za nju, ali je poslednjih godina počela da otvara nova vrata koja vode ka razumevanju prave moći ljudskog uma.

Naši neiskorišteni potencijali su stvarno zapanjujući.

Ketrinine dve knjige o noetici dovele su je na vodeću poziciju u ovoj malo poznatoj oblasti, ali njena najnovija otkrića, kada budu objavljena, obećavaju da će noetičku nauku postaviti za glavnu temu razgovora u naučnim krugovima čitavog sveta.

Međutim, nauka je večeras poslednja stvar koja joj pada na pamet. Ranije istog dana, primila je prilično uznemirujuće informacije vezane za njenog brata. *I dalje ne mogu da poverujem da je to istina.* Čitavog popodneva nije mogla da razmišlja ni o čemu drugom.

Slaba kiša dobovala je po vetrobranu i Ketrin brzo pokupi stvari kako bi što pre ušla. Baš je htela da izađe iz auta, kada joj zazvoni mobilni telefon. Pogledala je koje zove i duboko udahnula. Onda je gurnula kosu iza ušiju i spremila se da primi poziv.

Desetak kilometara odatle, Malak se kretao hodnicima Kapitola s mobilnim telefonom na u vetu. Strpljivo je čekao dok je telefon zvonio.

Konačno, javio se ženski glas. „Da?“

„Moramo ponovo da se nađemo“, reče Malak.

Nastupila je duga pauza. „Je li sve u redu?“

„Imam neke nove informacije“, reče Malak.

„Kažite.“

Malak duboko uzdahnu. „Ono što vaš brat veruje da je sakriveno u Vašingtonu…?“

„Da?“

„Može se pronaći.“

Ketrin Solomon je zvučala zapanjeno. „Kažete mi… da *stvarno postoji*?“

Malak se nasmeja u sebi. „Ponekad legenda koja traje vekovima… traje s razlogom.“

POGLAVLjE 6

„Zar ne možete da priđete bliže?“ Iznenadni osećaj strepnje zapljusnu Roberta Langdona kad je vozač krenuo da se parkira na Prvoj ulici, punih četiristo metara od zgrade Kapitola.

„Nažalost, ne“, odgovori vozač. „Državna bezbednost. Više nijednom vozilu nije dozvoljeno da priđe blizu neke zgrade od nacionalnog značaja. Žao mi je, gospodine.“

Langdon pogleda na sat, i zapanji se kad vide da je već 18.30. Građevinski radovi duž Nacionalnog bulevara usporili su vožnju, a njegovo predavanje treba da počne za deset minuta.

„Menja se vreme“, reče vozač izlazeći iz limuzine i otvarajući vrata naspram Langdona. „Moraćete da požurite.“ Langdon se maši novčanika da dâ napojnicu vozaču, ali ovaj samo mahnu rukom. „Vaš domaćin je već uz račun dodao i veoma izdašnu napojnicu.“

Tipično za Pitera, pomisli Langdon dok je kupio svoje stvari. „U redu. Zahvaljujem na vožnji.“

Prvih nekoliko kapi kiše počelo je da pada baš kada je Langdon stigao do vrha prilaznog platoa natkriljenog elegantnim lukom, odakle je počinjao ulaz u „podzemlje“ Centra za posetioce.

Izgradnja Centra za posetioce pri Kapitolu predstavljala je skup i kontroverzan projekat. Opisivan kao podzemni grad kome mogu konkurisati jedino pojedini delovi Diznijevog carstva, ovaj suterenski prostor od preko 50.000 kvadratnih metara, navodno, bio je dovoljno velik da se u njega smeste galerije, restorani i dvorane za sastanke.

Langdon se unapred radovao što će imati priliku da ga vidi, mada nije očekivao da će morati ovoliko daleko da hoda. Nebo je delovalo preteće i samo što se nije provalilo, te on potrča u mokasinama koje su svaki čas mogle da se okliznu na vlažnom betonu. *Obukao sam se za predavanje, ne za trku na sto metara, i to po kiši.*

Kada je stigao u prizemlje, bio je zaduvan, disao je s naporom. Prošao je kroz vrata na okretanje i zastao u foajeu da povrati dah i strese kišu sa odela. Podigao je glavu i zagledao se u novostvoreno prostranstvo pred sobom.

Pa dobro, recimo da sam impresioniran.

Centar za posetioce u Kapitolu uopšte nije bio ono što je očekivao. Pošto se prostor nalazio pod zemljom, Langdon je unapred strepeo što će morati tuda da prođe. U detinjstvu je doživeo nesreću i proveo noć u dubokom bunaru, tako da se sada suočavao sa skoro parališućim strahom od zatvorenog prostora. Ali ovaj prostor pod zemljom delovao je… kao da lebdi u vazduhu. *Prozračan. Prostran.*

Ogromna tavanica bila je od stakla i na njoj su, kao na pozornici, bile postavljene sijalice koje su bacale prigušeno svetio na unutarnje zidove biserne boje.

U normalnoj situaciji, Langdon bi odvojio čitav sat da se dovoljno nadivi ovom arhitektonskom poduhvatu, ali kako je ostalo još samo pet minuta do

početka, on spusti glavu i pojuri kroz glavni hol prema rampi za pregled posetilaca i pokretnim stepenicama iza nje. *Opusti se*, reče samom sebi. *Piter zna da si stigao. Predavanje neće početi bez tebe.*

Kod rampe, mladi službenik Latinoamerikanac je pričao dok je Langdon praznio džepove i skidao časovnik sa ruke.

„Miki Maus?“ upita on, očito pomalo zaintrigiran.

Langdon klimnu glavom, naviknut na takve komentare. Časovnik sa likom Miki Mausa, prava kič-klasika, dobio je na poklon od svojih roditelja za deveti rođendan. „Nosim ga da bi me podsećao da treba da usporim i da manje ozbiljno shvatam život.“

„Izgleda da on više ne radi“, uz smešak reče službenik. „Delujete mi kao da se baš jako žurite.“

Langdon se nasmeši i gurnu torbu u rendgen aparat. „Kojim putem do Svečane sale?“

Službenik mahnu prema pokretnim stepenicama. „Videćete tablu tamo.“

„Hvala.“ Langdon zgrabi torbu sa pokretne trake i žurno nastavi da hoda.

Stojeći na pokretnim stepenicama, Langdon duboko uzdahnu i pokuša da sredi misli. Kroz tavanicu posutu kišnim kapima zurio je u osvetljenu kupolu Kapitola. To je stvarno zapanjujuća građevina. Gore na njenom krovu, na visini od skoro sto metara, stoji bronzani Kip slobode, kao stražar zagledan u tamu. Svaki put Langdon bi pomislio koliko je ironično to što su radnici koji su izvukli na vrh i tamo postavili delove ove bronzane statue visoke preko šest metara, bili zapravo robovi – još jedna među brojnim tajnama Kapitola koja retko nađe put do gimnazijskih udžbenika istorije.

Zapravo, čitava ova građevina bila je prava riznica bizarnih i tajanstvenih detalja, među kojima se nalazi i „kada-ubica“[10], stepenište sa mrljom od krvi koja ne može da se obriše i preko koje se neprestano sapliću brojni posetioci[11], kao i zapečaćena odaja u podrumu u kojoj su 1930. radnici otkrili davno uginulog, a potom prepariranog konja generala Džona Aleksandra Logana.

Najupornije legende svakako su one koje govore o ukupno trinaest različitih duhova koji obitavaju u zgradi. Često se spominje duh projektanta grada, Pjera L’Anfana, koji tumara hodnicima i zahteva da mu se isplate računi, sada stari već preko dvesta godina. Viđa se i sen radnika koji je pao s kupole dok je još bila u izgradnji, kako luta hodnicima noseći kutiju za alat. Naravno, najčuvenija utvara, o kojoj se stalno govori, jeste neuhvatljiva crna mačka koja se provlači kroz lavirint senovitih hodnika i tesnih odaja u najdubljim delovima građevine.

Langdon iskorači s pokretnih stepenica i ponovo proveri vreme. *Tri minuta.* Požuri dugačkim hodnikom, prateći oznake na zidu, ponavljajući u glavi uvodne reči svog predavanja. Morao je da prizna da je Piterov

---

10 Kitnjasta kada od italijanskog mramora u kojoj je 1875. g. američki predsednik Henri Vilson zaspao u vodi koja se potpuno ohladila i potom iste noći umro od moždanog udara u svojoj kancelariji u zgradi Senata (prim. prev.).

11 Navodno, radi se o krvi kongresmena Viljema Tolbija koga je ubio novinar Čarls Kinked hicem iz pištolja 1890. godine (prim. prev.).

pomoćnik bio u pravu; ova tema savršeno odgovara svečanoj prilici koju u Vašingtonu organizuje jedan istaknuti mason.

Nije nikakva tajna da Vašington ima bogatu istoriju masonerije. Kamen temeljac upravo ove građevine položio je, uz sve propratne masonske rituale, niko drugi do Džordž Vašington. Čitav grad zamislili su i isplanirali sve sami masonski veliki majstori – Džordž Vašington, Bendžamin Franklin i Pjer L'Anfan – moćni umovi koji su svoju novu prestonicu ukrasili masonskim simbolima, građevinarstvom i umetnošću.

Naravno, ljudi u tim simbolima prepoznaju raznorazne sulude ideje.

Prema brojnim teorijama zavere, ovi masonski očevi nacije posakrivali su po Vašingtonu mnoge velike tajne, a razne skrivene simboličke poruke utkate u sam plan gradskih ulica. Langdon to nikad nije uzimao ozbiljno. Zablude u vezi sa masonima toliko su česte da čak i veoma obrazovani studenti na Harvardu imaju neverovatno iskrivljene predstave o tom bratstvu.

Prošle godine, jedan brucoš izbezumljeno je dojurio u učionicu kod Langdona sa odštampanom stranicom sa Interneta. Bila je to mapa Vašingtona na kojoj su određene ulice bile označene tako da su se dobijali različiti oblici – satanski pentagram, masonski šestar i kvadrat, glava Bahometa[12] – sve navodni dokazi da su masoni koji su planirali izgradnju Vašingtona bili uključeni u neku mračnu, mističnu zaveru.

„Baš zgodno", reče Langdon, „ali teško da se u to može poverovati. Ako na bilo kojoj mapi povučete dovoljno linija, dobićete najraznovrsnije oblike."

„Ali ovo ne može biti slučajnost!" vikao je momčić.

Langdon je onda strpljivo pokazao studentu da se isti takvi oblici mogu izvući i na mapi Detroita.

Dečko je bio gorko razočaran.

„Nemojte biti razočarani", dodao je Langdon. „Vašington *zaista* čuva neverovatne tajne… ali one se ne nalaze na ovoj mapi."

Mladić odmah naglo živnu. „Tajne? Kakve na primer?"

„Svakog letnjeg semestra predajem kurs pod nazivom Okultni simboli. U njemu često spominjem Vašington. Trebalo bi da se prijavite na taj kurs."

„*Okultni simboli!*" Brucoš je ponovo izgledao uzbuđen. „Znači, u Vašingtonu *ima* đavolskih simbola!"

Langdon se nasmeja. „Žao mi je, ali reč *okultni*, uz sve opsenarske prikaze obožavanja đavola, ima zapravo značenje 'tajni', ili 'skriveni'. U vreme verskih progona svako znanje koje nije bilo u skladu sa dogmom moralo je biti skriveno ili 'okultno', i pošto je ugrožavalo crkvu, ona je sve što je 'okultno' označila kao nečastivo i ta se predrasuda održala do danas."

„Oh." Momak se ponovo oneraspoloži.

Ipak, početkom narednog semestra, Langdon je spazio brucoša kako već sedi u prvom redu, dok još petstotinak studenata pokušava da upadne u čuveni harvardski Sanders amfiteatar, staru salu visoke tavanice i škripavih drvenih sedišta.

---

[12] jarca (prim.prev.)

„Dobro jutro svima“, uzviknu Langdon sa širokog podijuma. Uključio je projektor i iza njega se pojavila velika slika. „Dok pokušavate da se smestite, recite mi, da li možda neko prepoznaje ovu građevinu na slici?“

„Američki Kapitol!“ unisono se začulo dvadesetak glasova, „u Vašingtonu!“ „Jeste. U ovu kupolu ugrađeno je preko četiri hiljade tona gvožđa. Bio je to neprevaziđen građevinski poduhvat s polovine devetnaestog veka.“

„Strava!“ oglasi se neko.

Langdon prevrnu očima. Kad bi bar neko zabranio tu reč. „Dobro, a koliko je vas bilo u Vašingtonu?“

Podiže se nekoliko ruku.

„Toliko malo?“ tobož se iščuđavao Langdon. „A koliko vas je bilo u Rimu, Parizu, Madridu ili Londonu?“

Podigoše se skoro sve ruke u sali.

Po običaju. U odrastanje američkih srednjoškolaca bilo je uključeno i leto provedeno u krstarenju Evropom sa Interrejl kartom u džepu, pre no što otpočne surova realnost pravog života. „Ispada da je mnogo više vas posetilo Evropu nego vlastitu prestonicu. Šta mislite, zašto je to tako?“

„U Evropi može da se pije bez obzira na godine!“ povikao je neko iz pozadine.

Langdon se nasmeši. „Kao da vas ta zabrana *ovde* sprečava da pijete.“

Svi prasnuše u smeh.

Bio je to prvi dan nastave i studentima je trebalo duže no obično da se smeste.

Vrteli su se, a drvena sedišta su škripala. Langdon je voleo da predaje u ovom amfiteatru, jer je po tome koliko se studenti vrpolje u svojim sedištima znao koliko ih zanima to što govori.

„Ozbiljno“, nastavi Langdon, „u Vašingtonu nalazimo neke od najlepših primeraka svetske arhitekture, umetnosti, simbolike. Zašto biste odlazili u inostranstvo pre no što obiđete svoju prestonicu?“

„Stare građevine su kul“, reče neko od studenata.

„Pretpostavljam da pod starim građevinama“, pokuša Langdon da razjasni, „podrazumevate zamkove, kripte, hramove i tako to.“ Svi klimnuše glavom.

„Dobro. A šta bi bilo kad bih vam ja kazao da i u Vašingtonu, možete naći *sve to*? Zamkove, kripte, hramove… sve to imate i tamo.“ Škripa se smanjila.

„Dragi moji“, reče Langdon tišim glasom, prišavši bliže auditorijumu, „tokom sledećeg časa moći ćete da se uverite daje naša nacionalna istorija prepuna tajni i nepoznatih događaja. A baš kao i u Evropi, najveće tajne skrivene su naočigled sviju.“

Škripa potpuno utihnu.

Tu sam vas čekao.

Langdon priguši svetla i prebaci na drugi slajd. „Ko bi da mi kaže šta ovde radi Džordž Vašington?“

Na slajdu se nalazio čuveni mural koji prikazuje Džordža Vašingtona u kompletnoj masonskoj odori kako stoji pred nekom čudnom spravom –

ogromnim tronošcem sa čekrkom sa koga visi masivan kameni blok. Oko njega je stajala grupa svečano odevenih posmatrača.

„Podiže neku silnu kamenčugu?“ usudi se neko.

Langdon je ćutao, čekajući da ga neko drugi ispravi.

„Zapravo“, oglasi se još jedan student, „Ja mislim da Vašington *spušta* stenu. On je obučen kao mason. Video sam već slike masona kako polažu kamen temeljac. Pri takvim ceremonijama uvek se koristi tronožac da bi se spustio prvi kamen.“

„Odlično“, reče Langdon. „Na ovom muralu prikazan je otac naše nacije sa tronošcem i čekrkom, kako polaže kamen temeljac za zgradu našeg Kapitola, 18. septembra 1793. godine, između 11.15 i 12.30 časova.“ Langdon ovde zastade i zagleda se u studente. „Da li bi neko znao da mi kaže po čemu je značajan baš taj datum i taj sat?“

Tišina.

A šta bi bilo kad bih vam rekao da su opravo ovaj trenutak odabrala tri čuvena masona – Džordž Vašington, Bendžamin Franklin i Pjer L’Anfan, protomajstor?“ Opet tišina.

„Sasvim jednostavno, kamen temeljac položen je tog dana i u to vreme zato što je, između ostalog, Zmajeva glava tada bila u Devici.“[13]

Svi su se zbunjeno pogledali.

„Čekajte“, reče neko. „Je l’ to kao ono… u *astrologiji*?

„Upravo tako. Mada se radi o jednom drugačijem vidu astrologije nego danas.“

Digla se jedna ruka. „Da li vi hoćete da kažete da su očevi naše nacije verovali u astrologiju?“

Langdon se široko osmehnu, „Pun pogodak. Šta biste kazali kad bih vam rekao i to da na građevinama Vašingtona ima više astroloških simbola nego u bilo kojem drugom gradu na svetu – zodijaka, zvezdanih karata, kamena temeljaca položenih u astrološki precizno određeno vreme? Više od polovine sastavljača našeg ustava bili su masoni, ljudi koji su čvrsto verovali da su zvezde i sudbina međusobno čvrsto povezani, ljudi koji su pri planiranju svog novog sveta veoma vodili računa o tome kakav je raspored nebeskih tela.“

„Ali ta priča o tome kako je kamen temeljac Kapitola polagan dok je Zmajeva glava bila u Devici – koga se to tiče? Možda je to samo slučajnost.“

„Upadljiva koincidencija, imajući u vidu da su sva tri kamena temeljca za građevine koje čine federalni trougao – Kapitol, Belu kuću, spomenik Džordžu Vašingtonu – položeni doduše različitih godina, ali vremenski sasvim precizno pod *istim* astrološkim okolnostima.“

Langdonov pogled susreo se sa auditorijumom prepunim širom otvorenih očiju; Nekoliko glava se spustilo jer su studenti počeli da zapisuju šta je rekao. U pozadini, diže se jedna ruka. „Zašto su to činili?“

Langdon se grleno nasmeja. „Odgovor na to pitanje sadržan je u materijalu iz kojeg se sastoji ovaj jednosemestralni kurs. Ako vas to baš jako zanima,

---

13 Izraz „Zmajeva glava – *caput draconis* – u astrologiji i astronomiji odnosi se na uzlazni položaj mesečeve orbite u preseku sa nevidljivim delom Meseca (prim. prev.).

možda biste mogli da se prijavite na moj drugi kurs, iz misticizma. Iskreno rečeno, sumnjam da ste emocionalno zreli da saslušate odgovor.“

„Šta?“ povikala je ista osoba. „Isprobajte nas!“

Langdon se pravio da razmišlja, a onda je zatresao glavom, začikavajući ih. „Žao mi je. Mislim da neće moći. Neki od vas su tek brucoši. Bojim se da bi to moglo da vas potpuno raspameti.“

„Recite!“ vikali su svi u glas.

Langdon steže ramenima. „Možda bi trebalo da pristupite Masonima Istočne zvezde i obavestite se na samom izvoru.“

„Oni nas neće primiti“, ustvrdi jedan mladić „Masoni su supertajanstveni.“

„Supertajanstveni? Stvarno?“ Langdon pomisli na veliki masonski prsten koji njegov prijatelj Piter Solomon ponosno nosi na svojoj desnoj ruci. „A kako to da masoni nose na sebi očite masonske oznake, poput prstenja, igala za kravate, znački? Zašto su masonske građevine tako vidno obeležene? Zašto se raspored njihovih sastanaka objavljuje u novinama?“ Langdon se nasmeši zbunjenim licima pred sobom. „Dragi moji prijatelji, masoni nisu tajno društvo… oni su društvo sa tajnama.“

„Na isto mu izađe“, promrmlja neko.

„Zaista?“ provocirao je Langdon. „Da li vi smatrate daje Koka-Kola tajno društvo?“

„Naravno da ne“, odgovori student.

„Dobro, a šta bi se desilo kad biste vi zakucali na vrata upravne zgrade te korporacije i zatražili da vam daju recept za klasičnu Koka-Kolu?“

„Oni to nikad ne bi odali.“

„Tačno tako. Da biste doprli do najbolje čuvanih tajni Koka-Kole, morali biste da uđete u kompaniju, radite dugi niz godina, pokažete se dostojnim poverenja, da se konačno popnete do najviših rangova u kompaniji i tek onda će vam ta informacija možda biti saopštena. Ali tada biste se morali zakleti na čuvanje tajne.“

„Znači, vi tvrdite da je slobodno zidarstvo neka vrsta korporacije?“

„Samo zato što poseduju strogu hijerarhiju i što ozbiljno shvataju čuvanje tajne.“

„Moj stric je mason“, procvrkuta jedna devojka. „A moja strina je očajna, jer on uopšte ne želi da s njom o tome razgovara. Ona kaže da je masonstvo neka čudna religija.“

„Veoma česta zabluda.“

„Znači, nije religija?“

„Evo jednostavnog testa“, odgovori Langdon. „Koje od vas pohađao kurs iz komparativne religije profesora Vinterspuna?“ Diglo se nekoliko ruku.

„Dobro. A sada mi recite koja su tri uslova neophodna da bi se neka ideologija mogla smatrati religijom?“

„OPP“, pokuša jedna devojka. „Obećaj, Poveruj, Preobrati.“

„Tačno“, odgovori Langdon. „Religija *obećava* spasenje; religija se zasniva na *veri* u jedan određeni teološki pogled na svet; religija čini sve da *preobrati* nevernike.“ Ovde zastade. „Masoni ne obećavaju spasenje; oni ne

podržavaju nijedan teološki pogled na svet; i oni ne pokušavaju da vas preobrate. Zapravo, u masonskim ložama zabranjen je razgovor na temu religije.“

„Znači… masonstvo je *anti*religiozno?“

„Naprotiv. Jedan od preduslova da postanete mason jeste da *morate* verovati u neku višu silu. Razlika između masonske duhovnosti i institucionalizovane religije jeste u tome što masoni ne daju ni posebno ime, ni određenu definiciju toj višoj sili. Umesto određenih teoloških entiteta poput Boga, Alaha, Bude ili Isusa, masoni radije koriste opštije nazive poput Vrhovno biće, ili Veliki arhitekt svemira. To omogućava okupljanje masona različitih veroispovesti.“

„Zvuči pomalo nategnuto“, reče neko.

„Ili, možda, neočekivano širokogrudo?“ sugerisao je Langdon. „U vreme kada se pripadnici različitih kultura ubijaju jer ne mogu da se dogovore čija je definicija boga ispravnija, moglo bi se reći da je masonska tradicija tolerancije i širokogrudosti za svaku preporuku.“ Langdon je hodao po podijumu. „Štaviše, masonstvo je otvoreno za pripadnike svih rasa, boja kože i verskih ubeđenja, i nudi duhovnu zajednicu u kojoj nema nikakve diskriminacije.“

„Nema diskriminacije?“ ustade jedna članica Ženskog univerzitetskog centra. „Koliko ima *žena* kojima je bilo dozvoljeno da postanu članice masonskog udruženja, profesore Langdon?“

U znak predaje, Langdon raširi ruke sa dlanovima naviše. „Potpuno ste u pravu. Slobodno zidarstvo vuče korene još iz esnafskih zidarskih udruženja u Evropi i stoga je nastalo kao muško udruženje. Pre nekoliko vekova, neki kažu još 1703. godine, osnovan je i ženski ogranak, poznat pod imenom Istočna zvezda. U njemu ima preko milion članica.“

„I pored svega, masonstvo predstavlja jednu moćnu organizaciju iz koje su žene isključene.“

Langdon nije bio siguran u to koliko su masoni još uvek *moćni* bilo gde u svetu, ali nije imao nameru da se sad upušta u to; masone danas doživljavaju bilo kao grupu staraca koji vole da se preoblače… ili pak kao ilegalno tajno udruženje moćnika koji upravljaju svetom. Istina je, bez sumnje, negde u sredini.

„Profesore Langdon“, oglasi se jedan kovrdžavi mladić iz poslednjeg reda, „ukoliko masonstvo nije tajno udruženje, a nije ni korporacija, niti religija, šta je ono zapravo?“

„Pa, ukoliko biste to pitanje postavili jednom masonu, on bi vam dao sledeću definiciju: masonstvo je sistem moralnih vrednosti zaodenut u alegoriju i ilustrovan pomoću simbola.“

„Meni to zvuči kao eufemizam za ‘izopačenu sektu’“.

„Kažete *izopačenu*?“

„Itekako!“ odgovori momak, ustajući. „Čuo sam ja šta oni rade u svojim tajnim odajama! Izvode neke mađijske obrede pri svetlosti sveća, sa mrtvačkim kovčezima, omčama, ispijanjem vina iz lobanje. E, pa ako *to* nije izopačeno!“

Langdon je prešao pogledom po amfiteatru. „Da li ovo još nekom zvuči izopačeno?“

„Da!“ odgovoriše svi uglas.

Langdon se pretvarao da tužno uzdiše. „Kakva šteta. Ako vam je ovo i suviše izopačeno, onda znam da se niko od vas neće odlučiti da stupi u *moju* sektu.“

U amfiteatru zavlada mrtvi muk. Studentkinja iz Ženskog centra pogledala ga je uznemireno. „*Vi ste* u nekoj sekti?“

Langdon klimnu glavom i stiša glas do zavereničkog šapata. „Ne recite nikom, ali na paganski dan boga sunca Ra, ja kleknem pred drevnom spravom za mučenje i progutam ritualne simbole krvi i mesa.“

Studenti su najednom delovali užasnuto.

Langdon slegnu ramenima. „A ukoliko bi iko od vas voleo da mi se pridruži, neka dođe u harvardsku kapelu u nedelju, klekne pred raspećem, i primiti sveto pričešće.“ U amfiteatru je i dalje vladao muk.

Langdon namignu. „Osvestite se, dragi moji prijatelji. Svi se mi plašimo onoga što ne razumemo.“

Otkucavanje časovnika začulo se duž hodnika Kapitola.

Devetnaest časova.

Robert Langdon je sada već trčao. *Meni pričate o dramskom nastupu.* Prolazeći pasarelom između delova Kapitola, spazio je ulaz u Svečanu dvoranu i krenuo pravo prema njoj.

Dok je prilazio vratima, uspori kako bi delovao što nonšalantnije i nekoliko puta duboko udahnu. Zakopčavajući sako, neznatno podiže bradu i skrenu prema vratima baš kad se oglasio poslednji udar zvona.

Počinje predstava.

Dok je profesor Robert Langdon ulazio u Svečanu dvoranu, podigao je pogled i široko se osmehnuo. Trenutak kasnije osmeh mu nestade s lica. Zastao je kao ukopan. Ovde nešto sasvim sigurno nije u redu.

POGLAVLjE 7

Ketrin Solomon je trčala preko parkinga po hladnoj kiši, žaleći što nije obukla još nešto osim farmerki i kašmirskog džempera. Dok se približavala glavnom ulazu u zgradu, tutnjava ogromnih prečišćivača vazduha bivala je sve jača. No, ona jedva da ih je čula, jer joj je u ušima još uvek odzvanjalo ono što joj je maločas saopšteno preko telefona.

Ono što vaš brat veruje da je sakriveno u Vašingtonu… može se pronaći.

Ketrin se ova pomisao činila skoro neverovatnom. Sa čovekom koji ju je pozvao imala je još mnogo šta da razgovara, pa su se dogovorili da se nađu kasnije.

Približivši se glavnim vratima, javilo joj se isto ono uzbuđenje koje bi uvek osetila kada bi ulazila u ovu gigantsku zgradu. *Niko za ovo mesto ne zna.*

Na vratima je pisalo:

Centar za podršku Smitsonijan muzeja (CPSM)

Smitsonijan institut, uprkos tome što pod svojim okriljem objedinjuje skoro petnaest muzeja smeštenih na Nacionalnom bulevaru[14], poseduje zbirku toliko veliku da svega dva procenta njegovog ukupnog blaga može biti izloženo u isto vreme. Ostalih devedeset osam procenata zbirke mora negde da se čuva. A to negde… nalazi se *ovde*.

Zato nije iznenađujuće da ova zgrada predstavlja dom za umetnička dela i druge vredne predmete začudujuće raznovrsnosti: gigantske statue Bude, rukopisne knjige, otrovne strelice s Nove Gvineje, noževe optočene draguljima, kajake načinjene od kitove kosti. Podjednako zapanjujuća je i *prirodnjačka* zbirka: skeleti pleziosaura, dragocena kolekcija meteorita, džinovska sipa, pa čak i nekoliko slonovskih lobanja koje je iz Afrike, sa jednog od safarija, doneo Tedi Ruzvelt[15].

Ali nije zbog svega toga pre tri godine sekretar Smitsonijana, Piter Solomon, pokazao CPSM svojoj sestri. Doveo ju je na ovo mesto ne da bi *posmatrala* naučna dostignuća, već da bi ih *stvarala*. A Ketrin se upravo time bavila.

Duboko unutar ove zgrade, skrivena tamom najudaljenijih kutaka, nalazila se mala laboratorija drugačija od bilo koje druge na svetu. Skorašnja Ketrinina otkrića na polju noetičke nauke ticala su se svih disciplina – od fizike, preko istorije, do filozofije i religije. *Uskoro će se sve promeniti*, slutila je.

---

14 *National Mall* – Park i bulevar u srcu Vašingtona, nalazi e između Linkolnovog memorijala i Kapitola (prim. prev.).

15 *Theodore D. Roosevelt*, (1858—1919), 26. predsjednik Sjedinjenih Država (1901—1909) (prim. prev.).

Kad je stupila u predvorje, čuvar koji je sedeo na recepciji brzo skloni radio i izvuče slušalice iz ušiju. „Gospođo Solomon!“ Široko se nasmešio.

„Redskinsi?“

On pocrvene uhvaćen na delu. „Predigra.“

Ona se nasmeši „Nikom neću reći.“ Prišla je detektoru za metal i ispraznila džepove. Dok je skidala zlatni kartijeov sat sa zgloba, rastužila se, kao i uvek. Ručni sat je bio majčin poklon za njen osamnaesti rođendan. Skoro deset godina je prošlo otkada je njena majka tragično izgubila život… a izdahnula je na njenim rukama.

„I, gospođo Solomon?“ čuvar šaljivo prošaputa. „Hoćete li ikada ikome reći šta radite tamo u zapećku.“

Ona podiže pogled. „Jednog dana, Kajle. Ali ne večeras.“

„Hajte, molim vas“, navaljivao je. „Tajna laboratorija… u tajnom muzeju? Mora biti da radite nešto strašno zanimljivo.“

Nesagledivo zanimljivo, pomisli Ketrin dok je skupljala stvari. Odista se Ketrin bavila naukom, toliko naprednom, da više i nije ličila na nauku.

POGLAVLjE 8

Robert Langdon je stajao kao okamenjen u dovratku Svečane dvorane i posmatrao zapanjujući prizor pred sobom. Dvorana je izgledala baš kao što ju je i pamtio – polukružna prostorija izgrađena u stilu grčkog amfiteatra. Elegantni lučni zidovi od peščara sa italijanskom štukaturom, ispresecani stubovima višebojnog kamena, među kojima su bile raspoređene statue iz nacionalne zbirke – kipovi trideset osam znamenitih Amerikanaca u prirodnoj veličini, postavljeni u polukrug na prostranom podu popločanom crnim i belim mramornim pločama.

Sve je bilo isto kao kad je Langdon jednom prilikom ovde prisustvovao predavanju.

Sve, osim jedne stvari.

Večeras je ova prostorija prazna.

Nigde stolica. Nigde publike. Nigde Pitera Solomona. Samo nekolicina turista koji besciljno šetaju uokolo, potpuno nesvesni Langdonovog veličanstvenog nastupa. *Da nije Piter možda mislio na Rotondu?* Provirio je duž južnog hodnika prema Rotondi, gde je takođe zapazio neke turiste kako se po njoj šetkaju.

Više se nije mogao čuti ni odjek časovnika. Langdon je sada i zvanično kasnio.

Pojurio je nazad u hol i našao jednog vodiča volontera. „Izvinite, molim vas, večerašnje predavanje Smitsonijan instituta, gde se održava?“

Vodič je oklevao. „Nisam siguran, gospodine. Kad treba da počne?“

„Sada!“

Čovek zatrese glavom. „Nije mi ništa poznato u vezi s bilo kakvim večerašnjim događajem u organizaciji Smitsonijan instituta, barem ne ovde.“

Izbezumljen, Langdon se vrati u sredinu prostorije i pomno pregleda čitav prostor. *Da li se to Piter poigrava sa mnom?* Langdon jednostavno nije mogao da zamisli tako nešto. Izvadio je mobilni telefon i faks koji je primio tog jutra i pozvao Piterov broj.

Trajalo je neko vreme dok se signal nije probio kroz ovu ogromnu građevinu. Konačno je zazvonilo.

Javio se poznati glas sa južnjačkim naglaskom. „Kancelarija Pitera Solomona. Entoni kraj telefona. Šta mogu da učinim za vas?“

„Entoni!“ uzviknu Langdon s olakšanjem. „Hvala bogu da ste još u kancelariji. Ovde je Robert Langdon. Izgleda daje došlo do neke zabune u vezi s predavanjem. Ja se nalazim ispred Svečane dvorane, ali ovde nema nikog. Da li je predavanje premešteno u neku drugu prostoriju?“

„Ne verujem, gospodine. Dozvolite da proverim.“ Asistent je zaćutao za trenutak. „Da li ste svoj dolazak potvrdili neposredno gospodinu Solomonu?“

Sada je Langdon bio već potpuno zbunjen. „Ama ne, potvrdio sam ga lično *vama*, Entoni. Jutros!“

„Da, sećam se.“ Nastupila je tišina. „Bilo je to pomalo lakomisleno s vaše strane, zar ne, profesore?“

Langdon se ukoči. „Šta ste rekli?“

„Razmislite samo…“ odgovori muški glas. „Primili ste faks u kome je rečeno da se javite na određeni broj, što ste vi i učinili. Razgovarali ste sa vama potpuno nepoznatom osobom koja je rekla da je pomoćnik Pitera Solomona. Potom ste se svojevoljno ukrcali u privatni avion za Vašington, a potom u automobil koji vas je čekao. Je li tako bilo?“

Langdon oseti drhtavicu. „Koje to, do vraga, tamo? Gde je Piter?“

„Bojim se da Piter Solomon nema pojma o tome da ste vi danas stigli u Vašington“ Iz muškarčevog glasa potpuno se izgubio južnjački naglasak, ali je zato postao dublji i mekši – skoro šapat. „Vi ste sada ovde, gospodine Langdon, jer *ja* želim da budete tu.“

POGLAVLjE 9

U Svečanoj dvorani Robert Langdon je čvrsto držao na uhu mobilni telefon i koračao ukrug. „Ko ste vi, do đavola?“

Čovek odgovori blagim, smirenim šapatom. „Ne uzbuđujte se, profesore. Pozvani ste ovamo s razlogom.“

„Pozvan?“ Langdon se osećao kao životinja u kavezu. „Mislim daje bolji izraz kidnapovan!“

„Teško.“ Čovekov glas je bio jezivo spokojan. „Da sam želeo da vam naudim, bili biste mrtvi već u automobilu.“ Načas je zaćutao da bi pojačao utisak svojih reči. „Moje namere su krajnje plemenite, uveravam vas. Jednostavno, želeo bih da vam uputim jedan poziv.“

Ne, hvala. Nakon avantura po Evropi od pre nekoliko godina, popularnost koju Langdon nije priželjkivao, učinila ga je magnetom za čudake, a ovaj je upravo prešao svaku moguću meru. „Slušajte, pojma nemam šta se ovde kog vraga dešava, prekinuću…“

„To ne bi bilo pametno“, reče čovek. „Nemate neki veliki manevarski prostor, ukoliko želite da spasete dušu Pitera Solomona.“

Langdon naglo udahnu. „Šta ste rekli?“

„Siguran sam da ste me čuli.“

Način na koji je čovek izgovorio Piterovo ime potpuno je sledilo Langdona. „Šta vi znate o Piteru?“

„U ovom trenutku znam njegove najdublje tajne. Gospodin Solomon je moj gost, a ja mogu da budem veoma ubedljiv domaćin.“

Ovo je nemoguće. „Piter ne može biti kod vas.“

„Odgovorio sam vam sa njegovog privatnog telefona. To bi trebalo da vas navede da razmislite.“

„Zovem policiju.“

„Nema potrebe“, reče čovek. „Oni će vam se svakog časa pridružiti.“

O čemu priča ovaj ludak? Langdonov ton postade zapovednički. „Ako je Piter kod vas, dajte mi odmah da razgovaram s njim.“

„To nije moguće. Gospodin Solomon je zatočen na vrlo nezgodnom mestu.“ Čovek zastade. „Nalazi se u Arafu[16].“

„*Gde?*“ Langdon shvati da toliko grčevito steže telefon da su mu prsti utrnuli.

„U Arafu? Hamistaganu[17]? Mestu kom je Dante posvetio čitav spev kao nastavak slavnog *Inferna*?“

Religiozne i literarne paralele ovog čoveka potvrdiše Langdonove sumnje da ima posla s ludakom. *Drugi spev.* Langdon ga je vrlo dobro znao, niko

---

16 Araf – kod muslimana podzemlje, prebivalište mrtvih, ili ničija zemlja između raja i pakla (prim. prev.).

17 Hamigastan – neutralno mesto ili stanje za odvojene duše onih čija loša i dobra dela stoje u ravnoteži jedna s drugima (prim. prev.).

se nije izvukao sa Akademije Filip Ekseter a da nije pročitao Dantea. „Hoćete reći da mislite da je Piter Solomon… u *čistilištu*?“

„Vi hrišćani koristite neumesnu reč, ali tako je, gospodin Solomon jeste *negde između*.“

Čovekove reči odzvanjale su u Langdonovom uhu. „Da li hoćete da kažete da je Piter… *mrtav*!“

„Ne baš, ne.“

„Ne baš?!“ Urlao je Langdon, a glas mu je oštro odzvanjao u dvorani. Jedna porodica turista pogledala je prema njemu. On se okrenu i stiša glas, „U *smrti* nema ‘baš’, ili jeste, ili nije!“

„Iznenadili ste me, profesore. Očekivao sam da se malo bolje razumete u misterije života i smrti. *Postoji* svet koji se nalazi između – svet u kom Piter Solomon trenutno lebdi. On se može vratiti u vaš svet, ili može preći u sledeći… zavisno od vaših postupaka.“

Langdon pokuša da shvati ovo. „Šta želite od mene?“

„Nešto sasvim jednostavno. Dopušten vam je pristup nečemu poprilično starom. A večeras, vi ćete to podeliti sa mnom.“

„Nemam pojma o čemu govorite.“

„Ne? Pretvarate se da ne razumete one drevne tajne koje su vam poverene?“

Langdon oseti kao da propada, odjednom shvativši o čemu se ovde zapravo radi. *Drevne tajne.* Nikom živom nije rekao ni reč o svojoj pariskoj avanturi od pre nekoliko godina, ali fanatici Grala brižljivo su pratili reportaže u medijima. Neki su povezali izvesne detalje i sad veruju da Langdon poseduje tajne informacije o svetom Gralu – pa čak i gde se sada nalazi.

„Slušajte“, reče Langdon, „ako ovo ima veze sa svetim Gralom, uveravam vas da ne znam ništa više od…“

„Nemojte me vređati, gospodine Langdon“, prasnu čovek. „Uopšte me ne zanimaju beznačajne stvari kao što je sveti Gral, niti patetična prepirka ljudskog roda oko toga čija je verzija istorije tačna. Beskonačne rasprave oko značenja vere nimalo me ne zanimaju. Na takva pitanja odgovor daje samo smrt.“

Oštre reči ostaviše Langdona potpuno zbunjenog. „Onda, o čemu se ovde radi, kog đavola?“

Čovek nakratko zastade. „Kao što možda znate, u ovom gradu postoji jedna drevna kapija.“

Drevna kapija?

„Ove noći, profesore, vi ćete je za mene otključati. Trebalo bi da se osetite počastvovanim što sam se vama obratio – ovo je poziv vašeg života. Vi ste odabrani.“

A ti si izgubio razum. „Žao mi je, ali pogrešno ste odabrali“, reče Langdon. „Ja nemam pojma o bilo kakvoj drevnoj kapiji.“

„Vi mene ne razumete, profesore. Nisam vas *ja* odabrao… nego *Piter Solomon*.“

„Šta?“ odgovori Langdon, jedva čujnim glasom.

„Gospodin Solomon mi je rekao kako da nađem kapiju i poverio mi je da samo jedan čovek na svetu može da je otključa. Rekao je da ste taj čovek upravo *vi*.“

„Ako je Piter to rekao, pogrešio je… ili slagao.“

„Mislim da nije. Nalazio se u veoma osetljivom stanju kad mi je otkrio tu činjenicu i ja sam sklon da mu poverujem.“

Langdon oseti napad besa. „Upozoravam vas, ako bilo kako naudite Piteru…“

„Sad je i suviše kasno za *to*,“ reče čovek samozadovoljno. „Već sam uzeo sve što mi treba od Pitera Solomona. Ali njega radi, predlažem da mi ipak date ono što tražim od *vas*. Vreme je od suštinske važnosti… za *obojicu*. Predlažem da nađete kapiju i otključate je. Piter će vam pokazati put.“

Piter? „Mislio sam da ste rekli da je u ‘čistilištu’.“

„Kako gore, tako dole“, reče čovek.

Langdon oseti sve dublju jezu. Ovaj čudni odgovor bio je stara hermetička izreka koja je nagoveštavala da postoji fizička veza između neba i zemlje. *Kako gore, tako dole.* Langdon je pogledom prelazio po ogromnoj prostoriji i pitao se kako to da je sve iznenada izmaklo kontroli. „Vidite, ja ne umem da pronađem drevnu kapiju. Zvaću policiju.“

„Još uvek vam nije jasno, zar ne? Zašto ste izabrani?“

„Ne“, reče Langdon.

„*Biće*“, odgovori cerekajući se. „Samo što nije.“

Tu se veza prekide.

Langdon provede nekoliko stravičnih trenutaka stojeći ukočeno, pokušavajući da shvati šta se događa.

Odjednom, u daljini, začu nešto neočekivano. Dolazilo je iz pravca Rotonde. Neko je vrištao.

POGLAVLjE 10

Robert Langdon je ulazio u Rotondu mnogo puta u svom životu, ali nikad trčeći. Projurivši kroz severni ulaz zapazio je grupu turista zbijenih u sredini prostorije. Jedan dečak je vrištao, a njegovi roditelji su pokušavali da ga smire. Ostali su se gurali oko njih dok je nekoliko čuvara pokušavalo da ponovo uspostavi red.

„Izvukao ju je iz marame“, reče neko, sav izbezumljen, „i tek tako, *ostavio* tamo!“ Dok se približavao, Langdon je uspeo da vidi šta izaziva toliku paniku. Naravno da je tako nešto na podu zgrade Kapitola bilo neočekivano, ali čemu vrištanje zbog njenog prisustva.

Stvarčice poput one na podu Langdon je video već mnogo puta. Na Odseku za likovne umetnosti u Harvardu imali su ih na tuce – radilo se o plastičnim modelima u prirodnoj veličini, kakve koriste vajari i slikari da što vernije prikažu najsloženiji deo ljudskog tela, Što, na iznenađenje mnogih, nije ljudsko lice, već šaka. *Neko je na podu Rotonde ostavio model šake?*

Takvi modeli šake imali su pomične prste, što je umetnicima omogućavalo da nameste šaku u bilo koji željeni položaj. Za naprednije studente obično su je nameštali tako da srednji prst pokazuje naviše. Međutim, ovaj model je bio postavljen tako da su kažiprst i palac bili upravljeni prema tavanici.

Prilazeći bliže, Langdon ustanovi da se radi o neobičnom modelu šake. Njegova plastična površina nije bila glatka, kao što je to uglavnom slučaj. Naprotiv, njegova površina bila je flekava i pomalo zborana, delovala je skoro…

Kao prava koža.

Langdon naglo zastade.

Sada je već ugledao i krv. *Blagi bože!*

Ispostavilo se daje odsečena šaka bila nataknuta na drvenu osnovu sa šiljkom tako da može da se postavi u uspravni položaj. Odjednom oseti mučninu. Prišavši još malo, mada se borio za dah, vide da su vrhovi kažiprsta i palca ukrašeni majušnim tetovažama. Međutim, njegova pažnja nije se zadržala na tetovaži. Pogled mu trenutno prelete do četvrtog prsta i poznatog mu zlatnog prstena.

Ne.

Langdon ustuknu. Sve se zavrte oko njega kad shvati da gleda u odsečenu desnu šaku Pitera Solomona.

POGLAVLjE 11

Zašto se Piter ne javlja? Pitala se Ketrin Solomon prekidajući vezu na mobilnom telefonu. *Gde je?*

Tri godine je Piter Solomon uvek prvi stizao na njihov redovni sastanak, nedeljom uveče u sedam. Bio je to njihov privatni porodični ritual, način da budu zajedno pred početak sledeće nedelje, a za Pitera da bude u toku sa Ketrininim radom u laboratoriji.

On nikad ne kasni, pomisli, *i uvek se javi na telefon.* Da bude još gore, Ketrin još uvek nije bila sigurna šta će da mu kaže kada najzad dođe. *Kako uopšte da ga bilo šta pitam u vezi s onim što sam danas saznala?*

Njeni koraci ritmično su udarali po betonskom hodniku koji se kao kičma protezao kroz CPSM. Poznat i kao „Ulica“, hodnik je povezivao svih pet ogromnih delova skladišnog prostora. Na visini od dvanaest metara, kružni sistem od narandžastih cevi kucao je damarom zgrade pulsirajući zvuk hiljada i hiljada kubnih metara filtriranog vazduha koji neprestano cirkuliše.

Za vreme uobičajene šetnje od pola kilometra do laboratorije, Ketrin su smirivali dahćući zvuci koje je proizvodila zgrada. Ali, večeras ju je ovo pulsiranje razdraživalo. Ono što je danas saznala o bratu, svakog bi uznemirilo, a pošto je Piter bio njen jedini srodnik na čitavom svetu, Ketrin je bila posebno uznemirena zbog pomisli da on možda nešto krije od nje.

Koliko je ona znala, samo je *jednom* u životu tajio nešto od nje… predivnu tajnu skrivenu na kraju upravo ovog hodnika. Pre tri godine, brat ju je poveo niz ovaj hodnik da je upozna sa CPSM-om, ponosno pokazujući neke od neobičnijih pojedinosti – Marsov meteorit ALH-84001, rukom ispisan piktogramski dnevnik Bika Koji Sedi, kolekciju voskom zapečaćenih tegli sa originalnim uzorcima koje je skupio Čarls Darvin.

U jednom trenutku su prošli pored masivnih vrata s malim prozorom. Ketrin je krajičkom oka spazila šta se nalazi iza njih i uzdahnula „Šta je *to*, za ime sveta?“

Njen brat se nasmejao i nastavio da korača „Čaura tri. Zove se Mokra čaura. Prilično neobičan prizor, zar ne?“

Pre bih rekla zastrašujuć. Ketrin je požurila za njim. Ova zgrada je kao neka druga planeta.

„Ono što stvarno hoću da ti pokažem nalazi se u čauri pet“, rekao joj je brat, vodeći je naizgled beskrajnim hodnikom. „To je naš najnoviji dodatak, izgrađen je da čuva artefakte iz podruma Nacionalnog prirodnjačkog muzeja. Ta zbirka bi trebalo da bude prebačena za pet godina, što znači da Čaura pet trenutno zvrji prazna.“

Ketrin pogleda prema njemu, „Prazna? Pa zašto onda da je gledamo?“ Bratovljeve plavosive oči blesnuše onim poznatim nestašnim sjajem. „Pošto niko ne koristi taj prostor, pomislio sam, možda bi *ti* mogla da ga koristiš.“

„Ja?“

„Naravno. Pomislio sam da bi možda mogla da ga iskoristiš kao namensku laboratoriju sa opremom na kojoj bi stvarno mogla da *izvedeš* neke od teorijskih eksperimenata na kojima radiš sve ove godine.“

Ketrin pogleda brata potpuno zabezeknuta. „Ali, Pitere, ti eksperimenti *jesu* teorijski! *Izvesti ih* bilo bi skoro nemoguće.“

„Ništa nije nemoguće, Ketrin, a ova zgrada je savršena za tebe. CPSM nije samo skladište za blago, već i jedan od najnaprednijih naučno-istraživačkih centara u svetu. Neprestano uzimamo uzorke iz zbirki i ispitujemo ih koristeći najbolju moguću kvantitativnu tehnologiju koja postoji. Sva oprema koja bi ikada mogla da ti zatreba, biće ti na raspolaganju.“

„Piter, tehnologija koja je potrebna za obavljanje ovih eksperimenata je…“

„Već na svom mestu.“ Široko se nasmešio. „Laboratorija je gotova.“

Ketrin je stala kao ukopana.

Brat pokaza niz dugački hodnik. „Upravo ćemo je videti.“

Ketrin jedva uspe da progovori. „Ti… ti si mi napravio laboratoriju?“

„To je moj posao. Smitsonijan je ustanovljen kako bi podstakao razvoj nauke. Kao njegov sekretar, moram ozbiljno da shvatim tu dužnost. Verujem da eksperimenti koje ti nameravaš da izvedeš imaju potencijal da pomere granice nauke u još neispitane oblasti.“ Piter zastade i pogleda je pravo u oči. „I da jesi i da nisi moja sestra, osećao bih se obaveznim da podržim ovo istraživanje. Tvoje ideje su briljantne. Svet zaslužuje da vidi kuda one vode.“

„Piter, ne znam kako bih mogla…“

„Dobro, opusti se, uloženi novac jeste moj, a Čauru pet ionako sad niko ne koristi. Kada završiš sa eksperimentima, iselićeš se. Pored toga, Čaura pet ima neka posebna svojstva koja će biti idealna za tvoj rad.“

Ketrin nije mogla da zamisli šta to ogromna, prazna čaura može da ima što će poslužiti njenim istraživanjima, ali oseti da će uskoro saznati. Stigli su do čeličnih vrata na kojima je debelim šablonskim slovima bilo ispisano:

Čaura 5

Piter ugura karticu u prorez i svetlost elektronskog brojčanika se upali. Krenu prstom da ukuca svoju pristupnu šifru, ali zastade podigavši obrve na isti onaj vragolasti način kao kad je bio dečak. „Sigurna si da si spremna?“

Klimnu glavom. *Moj brat, pravi zabavljač.*

„Odmakni se.“ Piter ukuca broj.

Čelična vrata se uz glasan siktaj otvoriše.

Iza praga ih dočeka neprozirna tama… zjapeća praznina. Šuplje stenjanje kao da je ječalo negde iz dubine. Ketrin oseti udar hladnog vazduha koji je izlazio iz prostorije. Bilo je kao da usred noći posmatra Veliki kanjon.

„Zamisli prazan aerodromski hangar koji čeka flotu putničkih aviona“, reče joj brat, „i to je otprilike to.“

Ketrin nehotice koraknu unazad.

„Čaura je previše velika da bi se grejala, ali tvoja laboratorija je u termalno izolovanoj prostoriji načinjenoj od blokova šljake, približno kvadratnog oblika, smeštena u najdaljem kraju Čaure zbog maksimalne izolacije.“

Ketrin pokuša to da zamisli. *Kutija u kutiji.* Naprezala se da vidi nešto u toj pomrčini, ali ona je bila apsolutna. „Koliko je daleko?“

„Prilično… fudbalski teren mogao bi vrlo lako da stane ovde. Moram da te upozorim, šetnja je malo neprijatna. Izuzetno je mračno.“

Ketrin proviri iza ivice vrata. „Nema prekidača za svetlo?“

„Čaura pet još uvek nema električne instalacije.“

„Ali… kako onda laboratorija može da funkcioniše?“

On namignu. „Energetska ćelija koja sagoreva vodonik.“

Ketrin zinu od zaprepašćenja. „Ti mora da se šališ!“

„Dovoljno čiste energije da napaja manji grad. Tvoja laboratorija ima potpunu radio-izolaciju od ostatka zgrade. Štaviše, sve šupljine na spoljnoj strani čaure zapečaćene su fotootpornim membranama da bi se artefakti zaštitili od solarne radijacije. Sve u svemu, ova čaura predstavlja zapečaćenu, energetski-neutralnu sredinu.“

Ketrin poče da naslućuje sve čari Čaure pet. Pošto je veliki deo njenog rada usmeren na kvantifikaciju ranije nepoznatih energetskih polja, eksperimenti moraju biti sprovedeni na lokaciji izolovanoj od bilo kakvog nepoželjnog zračenja ili „belog šuma“. Ovo uključuje i smetnje toliko slabe poput „moždanog zračenja“ ili „emisije misli“ koju generišu ljudi iz okruženja. Iz tog razloga univerzitetski kampus ili bolnička laboratorija ne bi mogli da posluže, ali zato, od puste čaure u CPSM-u ne postoji savršenije mesto.

„Hajde da odemo i pogledamo.“ Brat se kliberio dok je ulazio u nepreglednu tminu. „Samo me prati.“

Ketrin se dvoumila stojeći na pragu. *Skoro sto metara kroz potpunu tamu?* Htela je da predloži da uzmu lampu, ali je njen brat već bio nestao u ambisu. „Piter?“ pozvala ga je.

„Veruj i uspećeš“, doviknu joj, dok mu se glas već lagano gubio. „Snaći ćeš se. Veruj mi.“

Mora da se šali? Ketrinino srce je tuklo kao ludo dok je prelazila prvih nekoliko koraka, pokušavajući da gleda u tminu. *Ništa ne vidim!* Čelična vrata se iznenada i uz siktanje zatvoriše za njom, obavijajući je totalnim crnilom. Nigde nije bilo ni tračka svetla. „Piter?“

Tišina.

Snaći ćeš se. Veruj mi.

Oprezno se kretala napred, milimetar po milimetar. *Veruj i uspećeš?* Ketrin nije mogla da nazre ni sopstvenu ruku ispred lica. Nastavila je da se kreće, ali se za svega nekoliko sekundi potpuno izgubila. *Kuda idem?*

To je bilo pre tri godine.

Sada, kada je Ketrin došla do istih teških metalnih vrata, shvatila je koliko daleko je stigla od one prve noći. Njena laboratorija – kojoj je dala nadimak „Kocka“ – postala je njen dom, utočište u dubinama Čaure 5. Kao što

je njen brat i predvideo, pronašla je put kroz tminu te noći, kao i svakog sledećeg dana otada – zahvaljujući dovitljivo jednostavnom sistemu za navođenje koji je morala sama da otkrije.

Ali, što je bilo mnogo hitnije, i drugo bratovljevo predviđanje takođe se ispostavilo tačnim: Ketrinini eksperimenti doveli su do zapanjujućih rezultata, a naročito u poslednjih šest meseci, ostvarila je preokret u nauci koji će preinačiti čitav model razmišljanja. Ketrin se dogovorila s bratom da njene rezultate čuvaju u apsolutnoj tajnosti dok ne budu u potpunosti sagledali posledice koje će oni izazvati. Međutim, Ketrin je znala da će uskoro objaviti jedno naučno otkriće koje će uzrokovati najveći preokret u ljudskoj istoriji.

Tajna laboratorija u tajnom muzeju, pomisli gurnuvši karticu u vrata Čaure pet. Svetlo brojčanika se upali i Ketrin ukuca svoj PIN. Čelična vrata se otvoriše.

Poznato šuplje stenjanje proprati isti onaj nalet hladnog vazduha. Kao i uvek, Ketrin oseti kako joj se bilo ubrzava. *Najčudnije putovanje na svetu.*

Skupljajući hrabrost za ovo putovanje, Ketrin Solomon pogleda na ručni sat dok je stupala u prazninu. Ali, noćas će za njom ući i jedna mučna misao.
Gde je Piter?

POGLAVLjE 12

Šef Kapitolske policije, Trent Enderson bio je već preko deset godina odgovoran za bezbednost u kompleksu zgrada Kapitola. Krupan čovek širokog torza, oštrih crta lica i riđe kose, šišao se skoro do glave, što mu je davalo izgled vojnog lica. O boku je nosio pištolj, kao vidljivo upozorenje svakome ko bi bio dovoljno lakomislen da dovede u pitanje njegov autoritet.

Najveći deo vremena Enderson je provodio u Koordinacionom centru u suterenu Kapitola, snabdevenom svom mogućom savremenom opremom, odakle je upravljao malom vojskom policajaca. Tu je nadgledao i tehničare koji su bez prestanka posmatrali monitore i kompjuterska očitavanja, a imao je i telefonsku centralu za neprestani kontakt sa brojnim personalom koji je radio na održavanju bezbednosti i takođe bio pod njegovom komandom.

Večeras je bilo neuobičajeno mirno. Enderson je bio zadovoljan. Nadao se da će moći da vidi barem jedan deo meča sa Redskinsima na ravnom ekranu u svojoj kancelariji. Meč je taman počeo kad se oglasio interkom.

„Šefe?“

Enderson uzdahnu i pritisnu dugme, ne skidajući pogled sa ekrana. „Da“.

„Imamo problem u Rotondi. Pozvao sam policajce i oni već stižu, ali mislim da biste i vi želeli da pogledate o čemu se radi.“

„Dobro.“ Enderson uđe u glavnu salu Centra opremljenu najnovijim tehnološkim dostignućima i ispunjenu kompjuterskim monitorima. „Šta imate?“

Jedan tehničar premotavao je digitalni video-klip na svom monitoru. „Kamera na istočnom balkonu Rotonde. Pre dvadeset sekundi.“ Pustio je klip.

Enderson je stajao iza tehničara i gledao mu preko ramena.

Rotonda je danas bila skoro prazna, tu i tamo video se poneki turista. Endersonovo izvežbano oko odmah je opazilo usamljenu priliku koja se kretala brže od ostalih. Obrijana glava. Zelena vojnička jakna. Povređena ruka u povezu. Blago hramlje. Drži se pogureno. Govori preko mobilnog.

Ćelavčevo koračanje jasno se čulo preko zvučnika sve dok, odjednom, stigavši u samo središte Rotonde, nije stao, prekinuo razgovor, a onda kleknuo, kao da hoće da zaveže pertlu na cipeli. Ali umesto toga, izvukao je nešto iz poveza i stavio na pod Onda je ustao i hramajući požurio prema istočnom izlazu.

Enderson se zagleda u predmet čudnog oblika koji je čovek ostavio za sobom. *Šta li je to, za ime sveta?* Dvadesetak centimetara visoko, uspravljeno. Enderson se nagnu prema ekranu i zaškilji. *Nije moguće da je to…!*

Dok je čovek obrijane glave žurno odlazio i na kraju nestao na istočnom stepeništu, čulo se kako neki dečak tu u blizini govori, „Mama, taj čika je nešto ispustio.“ Onda je krenuo prema tom predmetu, ali se odjednom zaustavio. Neko vreme je nepomično stajao, a potom je ispružio ruku i ispustio zaglušujući krik.

Istog časa šef policije okrenu se i polete ka vratima izdajući naređenja i vičući na sav glas. „Obavestiti sve izlaze! Naći ćelavca sa povezom i zaustaviti ga! SMESTA!“

Izjurivši iz centra, krenu starim bočnim stepeništem, istovremeno preskačući po tri stepenice. Na snimku se videlo da je čovek sa povezom izašao iz Rotonde i uputio se ka istočnom stepeništu. Najkraći put kojim bi mogao izaći iz zgrade biće preko hodnika koji vodi i na istok i na zapad i koji se upravo nalazi pred njim.

Ja ću da mu preprečim put.

Stigavši na vrh stepenica i skrećući u hodnik, Enderson pregleda prostor pred sobom. Na drugom kraju, jedan stariji par hodao je polako, držeći se za ruke. Tu pored njega, plavokosi turista u teget blejzeru zagledao je u vodič, a potom u mozaike na tavanici.

„Izvinite, gospodine!“ prodera se Enderson, jureći prema njemu. „Da li ste videli čoveka obrijane glave, s rukom u povezu?“

Čovek podiže pogled sa knjige i zbunjeno ga pogleda.

„Ćelavac, sa rukom u povezu!“ ponovi Enderson, još odlučnije. „Da li ste ga videli?“

Turista je oklevao i nervozno pogledao prema istočnom kraju hodnika. „Ovaj… da“, odgovori. „Mislim da je malopre protrčao pored mene… u pravcu onih stepenica tamo.“ Pokaza rukom niz hodnik.

Enderson izvadi voki-toki i prodera se. „Svi izlazi! Osumnjičeni se kreće prema jugoistočnom izlazu. Svi u tom pravcu!“ Vrati voki-toki, izvuče pištolj iz futrole i pojuri prema izlazu.

Nekoliko sekundi kasnije, na mirnom izlazu sa istočne strane Kapitola, jedan krupan plavokos muškarac u teget blejzeru izađe u vlažnu noć. Smeškao se, uživajući u svežini noći.

Transformacija.

Kako je lako.

Samo minut ranije on je hramljući izašao iz Rotonde u vojničkoj jakni. Zakoračio je u polumračnu nišu i tamo skinuo jaknu, ispod koje je bio obukao teget blejzer. Pre no što će baciti jaknu, iz džepa je izvukao plavu periku i vešto je namakao na glavu. Onda se ispravio, izvukao iz blejzera tanku sveščicu *Vodiča kroz Vašington* i smireno izašao iz niše, elegantnim korakom.

Transformacija. U tome je moj talenat.

I dok je Malak, baš kao svaki smrtnik, hodao prema limuzini koja ga je čekala, ispravio je leđa i, zabacivši ramena, povratio svih svojih sto devedeset centimetara visine. Duboko je udahnuo i napunio pluća vazduhom. Osećao je kako i istetovirani feniks na njegovim grudima širi svoja krila.

Kad bi oni samo znali koliku snagu imam, pomisli posmatrajući grad. *Večeras će moja transformacija biti potpuna.*

Malak je maestralno odigrao svoju partiju u zgradi Kapitola, ukazujući poštovanje svim starim pravilima etikecije. *Isporučena je drevna pozivnica.* Ako Langdon još uvek nije razumeo kakva ga uloga večeras očekuje, uskoro će shvatiti.

POGLAVLjE 13

Rotonda u Kapitolu – kao i bazilika Svetog Petra – uvek je na neki način zaticala Roberta Langdona nespremnog. Dobro je znao da je prostorija toliko ogromna da bi i Kip slobode mogao komotno da stane unutra, ali svaki put Rotonda bi nekako izgledala veća i impresivnija nego što je očekivao, kao da se u vazduhu nalaze nekakvi duhovi. Noćas, međutim, unutra je vladao samo haos.

Kapitolska policija je zatvarala Rotondu, istovremeno nastojeći da pomeri izbezumljene turiste što dalje od šake. Jedan dečak još uvek je plakao. Blesnulo je jarko svetlo – neki turista fotografisao je šaku – istog časa nekoliko čuvara opkolilo je čoveka, oduzelo mu aparat i odvelo ga napolje. U opštem metežu Langdon oseti kako se kreće kao u transu, probijajući se kroz gužvu, sve bliže šaci.

Odsečena desna šaka Pitera Solomona stajala je uspravno, ravnim delom otkinutog zgloba nataknuta na šiljak malog drvenog postolja. Tri prsta bila su skupljena u pesnicu, a palac i kažiprst, potpuno ispravljeni, bili su upereni prema visokoj kupoli. „Povucite se!“ vikao je policajac.

Langdon je sad bio dovoljno blizu da bi video sasušenu krv koja je iscurila iz zgloba i zgrušala se na drvenom postolju. *Post-mortem rane ne krvare… što znači da je Piter živ.* Langdon nije znao da li bi trebalo da mu bude lakše ili da mu pripadne muka. *Piteru je ruka odsečena dok je bio živ?* Gnev mu se skupljao u grlu. Mislio je na sve one trenutke kada mu je dragi prijatelj pružao istu tu ruku da se s njim rukuje ili ga prijateljski zagrli.

Na trenutak Langdon oseti da mu se um isprazni, kao razdešen televizor koji prenosi samo smetnje. Prva jasna slika koja se probi do njegove svesti bila je potpuno neočekivana.

Kruna… i zvezda.

Langdon čučnu posmatrajući vrhove Piterovog palca i kažiprsta. *Tetovaža?* Neverovatno – Čudovište koje je ovo uradilo izgleda daje utetoviralo sićušne simbole na vrhove Piterovih prstiju.

Na palcu – krunu. Na kažiprstu – zvezdu.

Ovo ne može biti. Dva simbola su se momentalno utisnula u Langdonov um, čineći da već prisutna scena užasa izgleda skoro nestvarno. Ovi simboli su se u istoriji zajedno pojavljivali mnogo puta, i to uvek na istom mestu – na vrhovima prstiju. Bio je to jedan od najuticajnijih i najtajnijih simboličkih predstava Starog sveta.

Šaka misterija.

Taj simbol se danas retko viđa, ali tokom istorije predstavljao je moćan poziv na akciju. Langdon se mučio da razume taj groteskni artefakt koji se sada nalazio pred njim. *Neko je od Piterove šake napravio Šaku misterija?* To je bilo nezamislivo. Po tradiciji, ovaj predmet se izrađivao u kamenu ili drvetu, ili se crtao. Langdon nikada nije čuo za Šaku misterija načinjenu od krvi i mesa. Čitava ta zamisao je gnusna.

„Gospodine?“ obrati mu se čuvar s leđa. „Molim vas, odstupite.“

Langdon ga je jedva čuo. *Ima još tetovaža.* Premda nije mogao da vidi vrhove ostala tri skupljena prsta, Langdon je znao da su i oni obeleženi jedinstvenim znakovima. Takva je tradicija. Ukupno pet simbola. Tokom milenijuma simboli na prstima Šake misterija nisu menjani… kao ni njena simbolička namena.

Šaka predstavlja… poziv.

Langdon oseti jezu dok se prisećao reči čoveka koji ga je ovamo doveo. *Profesore, večeras ste primili poziv svog života.* U prastara vremena, Šaka misterija je, u stvari, predstavljala najpoželjniji poziv na svetu. Kada biste nju primili, to bi bio sveti poziv za priključenje nekoj elitnoj grupi – onima koji navodno čuvaju tajnu mudrost svih vremena. Poziv ne samo što je predstavljao veliku čast, već je ukazivao da je majstor uveren da ste dostojni da primite skrivenu mudrost. *Šaka majstora pruža se prema inicijantu.*

„Gospodine“, reče čuvar, spuštajući čvrsto ruku na Langdonovo rame. „Morate odmah da odstupite.“

„Znam šta ovo znači“, progovori Langdon. „Mogu vam pomoći.“

„Odmah!“ reče čuvar.

„Moj prijatelj je u nevolji. Moramo…“

Langdon oseti kako ga snažne ruke vuku i odvode od šake. On se jednostavno prepusti… osećajući se i suviše pometenim da bi mogao da protestuje.

Formalni poziv je upravo bio isporučen. Neko je pozivao Langdona da otključa mističnu kapiju koja će otkriti čitav jedan svet drevnih misterija i skrivenog znanja

Ali ovo je potpuno ludilo.

Buncanje umobolnika.

POGLAVLjE 14

Malakova duga limuzina polako je krenula od Kapitola, klizeći na istok Avenijom Nezavisnosti. Jedan mladi par na trotoaru napregnuto je gledao ne bi li kroz zatamnjena stakla ugledao neku slavnu ličnost.

Ja sedim napred, reče Malak u sebi, smešeći se.

Malak je uživao u osećanju moći koje mu je davala vožnja ovih ogromnih kola. Nijedan od njegovih preostalih pet automobila nije mu pružao ono što mu je večeras bilo potrebno – *garanciju* privatnosti. Totalne privatnosti. Limuzine su u ovom gradu imale poseban status, takoreći imunitet. *Ambasade na točkovima*. Policajci koji su radili u blizini Kapitola nikad nisu bili sigurni na kakvog će moćnika da naiđu ako greškom zaustave neku limuzinu, i zato su jednostavno više voleli da ne rizikuju.

Dok je prelazio preko reke Anakostia u pravcu Merilenda, osećao je kako je sve bliže Ketrin, nošen privlačnom snagom sudbine. *Večeras sam pozvan da obavim još jedan zadatak… neočekivani zadatak.* Prethodne noći, dok mu je Piter Solomon otkrivao svoju poslednju tajnu, Malak je saznao za postojanje skrivene laboratorije u kojoj Ketrin Solomon izvodi čudesa – zapanjujuća otkrića koja će, Malak je to shvatio, izmeniti svet ukoliko ikad budu objavljena.

Njena istraživanja otkriće pravu prirodu svih stvari.

Vekovima su „najsjajniji umovi“ na svetu ignorisali drevnu nauku, ismevajući je kao skup neznalačkih zabluda, naoružavajući se arogantnim skepticizmom i zaslepljujućim tehnološkim inovacijama – oruđem koje ih je vodilo samo još dalje od istine. *Svako otkriće koje napravi jedna generacija biva opovrgnuto uz pomoć tehnologije sledeće generacije.* I tako to biva već vekovima. Što čovek više uči, to više shvata da ništa ne zna.

Hiljadama godina, čovečanstvo luta u tami… ali sada, kao što je bilo prorečeno, nastupa promena. Lutajući slepo bespućem istorije, čovečanstvo je stiglo na raskrsnicu. Ovaj trenutak prorečen je odavno, predskazan u drevnim spisima, prastarim kalendarima, čak i u zvezdama. Datum je tačno određen, dolazak predstoji. Objaviće ga zaslepljujuća eksplozija znanja. Blesak jasnoće koji će obasjati tamu i podariti ljudskom rodu poslednju priliku da se udalji od ambisa i krene putem mudrosti.

Došao sam da pomračim svetlost, pomisli Malak. *To je moja uloga.*

Sudbina ga je povezala sa Piterom i Ketrin Solomon. Otkrića koja je Ketrin Solomon učinila u CPSM-u mogla bi otvoriti puteve novih saznanja, započeti novu renesansu. Ketrinina otkrovenja, ako bi se objavila, postala bi katalizator koji bi pokrenuo svet da ponovo pronađe izgubljeno znanje, dajući mu nezamislivu snagu.

Ketrin je suđeno da zapali buktinju.

Meni da je ugasim.

POGLAVLjE 15

U potpunoj pomrčini Ketrin Solomon je pipala uokolo tražeći spoljašnja vrata laboratorije. Kad ih je pronašla, povukla je olovom optočena vrata i brzo ušla u usko predsoblje. Za svega nepunih dvadeset sekundi prošla je kroz zjapeću tminu, pa ipak joj je srce tuklo kao ludo. *Posle tri godine, već bi trebalo da sam se navikla.* Svaki put kad bi se iskobeljala iz mraka Čaure pet i kročila na ovo čisto, dobro osvetljeno mesto, Ketrin bi osetila olakšanje.

„Kocka“ je imala oblik ogromne kutije bez prozora. Svaki milimetar unutrašnjih zidova i tavanice bio je prekriven jakom mrežom od olovnih vlakana obloženih titanijumom, što je ostavljalo utisak ogromnog kaveza postavljenog unutar građevine od betona. Pregradni zidovi od mutnog pleksiglasa delili su prostor u posebne odeljke: laboratoriju, kontrolnu sobu, pomoćnu sobu, kupatilo i malu priručnu biblioteku.

Ketrin brzim korakom uđe u glavnu laboratoriju. Sjajan i sterilan radni prostor blistao je od najsavremenije opreme za kvantitativna istraživanja: dva povezana elektro-encefalografa, femtosekundski češljasti filter, magneto-optička mreža i kvantno-nasumični elektronski šum GSD-ija (Generatora slučajnih događaja).

Uprkos tome što je noetička nauka koristila zaista vrhunsku tehnologiju, njena otkrića bila su daleko tajanstvenija od hladnih, najnovijih aparata koje su ih proizvodile. Zbrka magije i mita brzo se pretvarala u stvarnost dok su šokantni novi podaci kuljali iz opreme i svi su išli u prilog osnovnom postulatu noetičke nauke – ukupni potencijal ljudskog uma još uvek nije potpuno iskorišćen.

Najopštija teza bila je jednostavna: *Jedva da smo zagrebali površinu naših mentalnih i duhovnih sposobnosti.*

Eksperimenti sprovedeni na mestima poput Instituta za noetičke nauke u Kaliforniji i Istraživačke laboratorije tehničkih anomalija u Prinstonu, kategorički su dokazali da ljudska misao, ako se pravilno usmeri, ima sposobnost da utiče na *fizičku* masu, pa čak i da je menja. Ovi eksperimenti nisu imali nikakve veze sa vašarskim savijanjem kašika, već su to bila strogo kontrolisana istraživanja, sva sa istim neverovatnim rezultatom: naša *misao* zaista stupa u interakciju sa fizičkim svetom, bili mi svesni toga ili ne, i izaziva promene čak i na subatomskom nivou.

Um vlada materijom.

Svega nekoliko časova nakon užasnih događaja od jedanaestog septembra 2001. godine, polje noetičke nauke napravilo je kvantni skok. Dok se preplašeni svet u svom zajedničkom bolu fokusirao na ovu jedinstvenu tragediju, četiri naučnika su zapazila kako izlazni rezultati trideset sedam različitih generatora slučajnih događaja odjednom postaju primetno *manje* slučajni. Na neki način, jedinstvo svih pojedinačnih doživljaja, stapanje miliona umova, uticalo je na nasumično funkcioniranje ovih aparata i na njihove izlazne rezultate, i zapravo je unelo neku vrstu reda u haos.

Ovo zapanjujuće otkriće kao da se poklapalo sa drevnim duhovnim verovanjem u „kosmičku svesnost“ – ogromno stapanje ljudskih namera koje je u

stanju da stupa u interakciju s fizičkom tvari. Nedavna istraživanja masovnih meditacija i molitvi dovela su do sličnih rezultata na generatorima slučajnih događaja, podupirući tako tvrdnju da je *ljudska svest*, kako je to noetička spisateljica Lin Mektagart[18] opisala, materija koja se nalazi izvan granica ljudskog tela… energija višeg nivoa, sposobna da menja pojavni svet. Ketrin je bila fascinirana knjigom Mektagartove, *Eksperiment namere*, i njenom globalnom, na Internetu započetom studijom – theintentionexperiment.com – čiji je cilj da otkrije kako ljudska namera može da promeni svet. Pregršt drugih naprednih tekstova takođe je izazvala Ketrinino interesovanje.

Pošavši od ovog kao od osnove, Ketrin Solomon je otišla još dalje u svojim istraživanjima, dokazujući da „usmerena misao" može da utiče bukvalno na *bilo šta* – brzinu rasta biljaka, smer plivanja ribice u akvarijumu, način na koji se ćelije dele u Petrijevoj posudi, sinhronizaciju odvojenih automatskih sistema i hemijske reakcije u nečijem telu. Čak se i struktura kristala u nastajanju može modifikovati delovanjem nečijeg uma; Ketrin je stvorila predivne simetrične kristale leda upućujući ljubavne misli čaši vode koja se zamrzavala. Najneverovatnije od svega, čak je i *suprotno* bilo moguće: kada je vodi slala negativne signale, tj. zagađujuće misli, kristali vode su se zamrzavali u haotičnom, izlomljenom obliku.

Ljudska misao bukvalno može da menja fizički svet.

Kako su Ketrinini eksperimenti bivali smeliji, rezultati su bivali neverovatniji. Njen rad u ovoj laboratoriji dokazao je, bez ikakve sumnje, da krilatica „um vlada materijom" nije samo neka pomodna, njujedž mantra. Um je sposoban da menja stanje same materije i, što je još bitnije, um ima moć da podstakne fizički svet da se kreće u određenom pravcu.

Mi smo gospodari sopstvenog univerzuma.

Ketrin je dokazala da se čestice na subatomskom nivou pojavljuju i nestaju samo u zavisnosti od njene *namere* da ih posmatra. Na neki način, njena želja da uoči određenu vrstu čestice, učinila bi da se baš takva čestica i pojavi. Hajzenberg[19] je nagovestio ove činjenice pre više decenija, a sada su one postale osnovni princip noetičke nauke. Rečima Lin Mektagart: „Živa svest na neki način predstavlja ono što *mogućnost* pretvara u *stvarnost*. Najvažniji činilac stvaranja našeg kosmosa jeste svest koja ga posmatra."

Najneverovatniji aspekt Ketrininog rada jeste, zapravo, shvatanje da sposobnost uma da utiče na fizički svet može biti *pojačana* vežbom. Namera je *naučena* veština. Kao i meditacija, upregnuće istinske moći „misli" zahteva vežbu. Ono što je još važnijeg neki ljudi su rođeni sposobniji za ovo od drugih. A tokom istorije, bilo je malobrojnih koji su u tome postati pravi majstori.

Ovo je karika koja nedostaje između moderne nauke i drevnog misticizma.

---

18 *Lynn McTaggart*, rođena 1951, novinarka i spisateljica. Poznata po svojim knjigama „Polje" (The Field) i „Eksperiment namere" (*The Intention Experiment*) (prim. prev.).

19 *Werner Heisenberg* (1901—1976) nemački teorijski fizičar, jedan od začetnika teorije kvantne mehanike, a najviše poznat po tome što je zagovarao princip neodređenosti u kvantnoj teoriji; 1932. dobio Nobelovu nagradu za fiziku (prim. prev.).

Ketrin je ovo čula od svog brata Pitera, i sada, kada su joj se misli ponovo vratile njemu, oseti kako u njoj raste strepnja. Otišla je do biblioteke i zavirila. Prazno.

Biblioteka je bila smeštena u maloj čitaonici – dve moris fotelje, drveni sto, dve podne lampe, i zid prekriven policama od mahagonija sa nekih pet stotina knjiga. Ona i Piter sabrali su tu omiljene tekstove, radove na razne teme, počev od kvantne fizike do drevnog misticizma. Njihova kolekcija izrasla je u jedan eklektični spoj novog i starog… od tehnološkog i istorijskog. Najveći deo Ketrininih knjiga činili su naslovi poput *Kvantne svesnosti*[20], *Nove fizike*[21]i *Principa neurološke nauke*[22]. Njen brat sakupio je starije, malo ezoteričnije naslove poput *Kibaliona*[23], *Zohara*[24], *Plešućih majstora Vu Lija*[25]i prevoda sumerskih tablica iz Britanskog muzeja.

„Ključ naše naučne budućnosti“, često joj je govorio brat, „skriven je u našoj prošlosti.“ čitavog života izučavao je istoriju, prirodne nauke i misticizam i bio prvi koji je podstakao Ketrin da svoje univerzitetsko znanje produbi shvatanjem rano-hermetičke filozofije. Imala je samo devetnaest godina kada je Piter u njoj probudio interesovanje za vezu između moderne nauke i drevnog misticizma.

„Pa, reci mi, Kejt“, pitao ju je brat kada je bila kod kuće na raspustu tokom druge godine studija na Jejlu. „Šta mladi jelski studenti ovih dana čitaju iz teorijske fizike?“

Ketrin je stajala u prepunoj porodičnoj biblioteci i deklamovala svoj iscrpni spisak knjiga.

„Impresivno“ odgovori joj brat. „Ajnštajn, Bor i Hoking, sve sami moderni geniji. Ali, čitaš li nešto starije?“

Ketrin se počeša po glavi. „Misliš, na primer… Njutna?“

On se nasmeši. „Nastavi dalje.“ Sa dvadeset sedam godina Piter se već bio proslavio u akademskom svetu, pa su on i Ketrin počeli da uživaju u ovoj vrsti zabavnog intelektualnog sparingovanja.

Starije od Njutna? Ketrinina glava je sada bila puna dalekih imena poput Ptolomeja, Pitagore i Hermesa Trismegistusa. *Niko više ne čita takve stvari.*

Piter prstom krenu duž visoke police, preko ispucalih kožnih poveza starih, prašnjavih tomova. „Naučna mudrost drevnih bila je zapanjujuća… moderni fizičari tek *sada* počinju da shvataju to u celosti.“

„Pitere“, reče mu, „već si mi kazao da su Egipćani znali za polugu i čekrk mnogo pre Njutna i da su rani alhemičari bili na istom nivou kao i moderni

---

20 *Quantum Consciousness: The Guide to Experimenting Quantum Psychology, Stephen Wolinsky* (prim. prev.).

21 *The New Physics, Paul Davies* (prim. prev.).

22 *Principles of Neural Science, Eric R. Kandel, J. H. Schwartz, Thomas M. Jessel* (prim. prev).

23 *Kybalion*, delo hermetičke filozofije iz 1908. godine, tvrdi se da sadrži suštinu učenja Hermesa Trismegistusa, objavljeno anonimno od strane jedne ili više osoba pod pseudonimom Tri iskušenika (prim. prev.).

24 Zohar, smatra se najvažnijim delom Kabale, ili jevrejskog misticizma. To je mistični komentar Tore (pet Mojsijevih knjiga), pisan na srednjovekovnom aramejskom (prim. prev.).

25 *Dancing Wu Li Masters: An Overview of the New Physics, Gary Zukav* (prim. prev.)

hemičari, pa Šta? *Današnji fizičari* se bave konceptima koji bi njima bili potpuno nezamislivi“

„Kao na primer?“

„Pa… recimo, *teorija povezanosti*, na primer!“ Subatomska istraživanja su sasvim jasno dokazala da je sva materija povezana… isprepletena u jednu jedinstvenu mrežu… i da postoji neka vrsta univerzalnog jedinstva. „Hoćeš da mi kažeš da su stari mudraci sedeli i raspravljali o teoriji *povezanosti*?“

„Apsolutno!“ odgovori Piter, sklanjajući duge crne šiške s očiju. „Povezanost je suština prvobitnog verovanja. Njeno ime je staro koliko i sama istorija… Darmakaja[26], Tao[27], Braman[28]. U stvari, najstarija duhovna potraga čoveka jeste pokušaj da razume sopstvenu povezanost, da oseti *sopstvene veze* sa svim stvarima. Oduvek je želeo da postane jedno sa kosmosom… da postigne stanje ‘sjedinjenja’.“ Njen brat podiže obrve. „Do današnjih dana Jevreji i hrišćani još uvek žude za ‘iskupljenjem’, iako je većina nas zaboravila da je ono za čime tragamo zapravo ‘sjedinjenje’.“

Ketrin uzdahnu jer je zaboravila koliko je teško raspravljati se sa čovekom koji toliko dobro poznaje istoriju. „Dobro, ali ti govoriš uopšteno. Ja govorim o *određenim* stvarima iz fizike.“

„Pa onda *budi* malo određenija.“ Njegov prodoran pogled kao da ju je izazivao.

„U redu, šta kažeš na nešto toliko prosto kao *polaritet* – pozitivno/negativnu ravnotežu iz subatomskog domena. Očito je da drevni naučnici nisu razu…“

„Čekaj malo!“ Brat izvuče veliki prašnjavi tekst i spusti ga uz tresak na sto u biblioteci. „Moderni polaritet nije ništa drugo do ‘dualni svet’ koji je Krišna[29] opisao ovde u *Bhagavad Giti*[30], još pre dve hiljade godina. Još desetak drugih knjiga u ovoj biblioteci, uključujući i *Kibalion*, govore o binarnom sistemu i o suprotstavljenim silama prirode.“

Ketrin je bila skeptična. „Dobro, ali ako pomenemo moderna otkrića na *subatomskom nivou* – Hajzenbergov princip neodređenosti, na primer…“

„Onda moramo da pogledamo *ovde*“, reče Piter koraknuvši do drugog kraja dugačke police odakle izvadi drugi tekst. „Sveti hinduistički vedantski spis poznat i kao *Upanišade*[31]“ On ga s mukom spusti na prethodni tom.

---

26 *Dharmakaya* – Večni aspekt Bude (prim. prev.).

27 Tao – koncept u taoizmu, konfučijanizmu i uopšte staroj kineskoj filozofiji. Dok se sam simbol prevodi kao „put“, „staza“ ili „pravac“, ponekad malo slobodnije kao „doktrina“ ili „princip“, filozofski se koristi da označi osnovnu ili istinsku prirodu sveta (prim. prev.).

28 Po hindu religiji, braman je nepromenljiva, beskrajna, sveprisutna i transcedentna stvarnost, kao božanski osnov sve materije, energije, vremena, prostora i postojanja, i svega što se nalazi izvan ovog sveta (prim. prev.).

29 Božanstvo koje poštuju mnoga predanja u hinduizmu, i to na mnogo različitih načina. Mnoge verske grupe ga poznaju pod imenom Avatar ili Višna. Neki drugi smatraju da je Krišna vrhovno biće (prim. prev.).

30 *Bhagavad Gita*, (Pesma Boga) jedan je od najvažnijih hinduističkih zapisa. Poštuje se kao sveti spis hinduizma i smatra jednim od najvažnijih svetski klasičnih filozofskih dela (prim. prev.).

31 Upanišade, hinduistički spisi koji sadrže najosnovnije učenje Vedante (prim. prev.).

Hajzenberg i Šredinger[32] su *proučavali* ovaj tekst i priznali da su uz pomoć njega formulisali neke od svojih teorija.“

Obračun potraja još nekoliko minuta, a gomila prašnjavih knjiga na stolu je rasla i rasla. Konačno Ketrin odmahnu rukama potpuno frustrirana. „Dobro! Dokazao si svoju tvrdnju, ali ja želim da proučavam vrhunsku *teorijsku* fiziku. Budućnost nauke! Stvarno sumnjam da su Krišna i Vjasa[33] imali baš mnogo šta da kažu o teoriji super-struna i višedimenzionalnim kosmološkim modelima.“

„U pravu si. Nisu.“ Njen brat zastade, a osmeh mu se pojavi na usnama. „Ako pričaš o teoriji superstruna…“ Još jednom je otišao do police. „Onda govoriš o *ovoj* knjizi ovde.“ Podigao je knjigu u kožnom povezu, kolosalnih razmera i uz tresak je spustio na sto. „Prevod iz trinaestog veka originalnog aramejskog[34] teksta.“

„Teorija superstruna u trinaestom veku?!“ Ovo Ketrin zaista nije mogla da proguta. „Ma, daj!“

Teorija superstruna predstavlja najnoviji model kosmosa. Baziran na poslednjim naučnim zapažanjima, ukazivao je na to da višedimenzionalna vasiona nije sačinjena od *tri* već od *deset* dimenzija koje međusobno utiču jedna na drugu kao vibrirajuće strune, pomalo kao violinske žice koje naizmenično trepere.

Ketrin je sačekala da njen brat otvori knjigu, prođe kroz kitnjasti sadržaj i zatim okrene stranicu blizu početka knjige. „Pročitaj ovo.“ Pokaza na izbledelu stranicu s tekstom i dijagramima.

Ona pokorno prouči stranicu. Prevod je bio staromodan i veoma težak za čitanje, ali na njeno zaprepašćenje tekst i crteži su jasno prikazivali svemir na *potpuno* isti način kako ga je objašnjavala moderna teorija superstruna – deseto-dimenzionalni svemir od vibrirajućih struna. Nastavljajući da čita, odjednom zadrhta i ustuknu. „Moj bože, pa tu je čak opisano kako je šest dimenzija povezano pa deluju kao jedna?!“ Ona preplašeno zakorači unatrag. „Koja *je* ovo knjiga?“

Njen brat se nasmeši. „Nešto što se nadam da ćeš jednog dana pročitati.“ On okrenu knjigu na naslovnu stranu, gde je kitnjastim slovima bilo ispisano.

Celokupni Zohar.

Premda Ketrin nikada nije čitala *Zohar*, znala je da je to osnovni tekst ranojevrejskog misticizma, za koji se nekad smatralo da je toliko moćan da je bio dostupan samo najučenijim rabinima.

Ketrin je posmatrala knjigu. „Znači ti tvrdiš da su rani mistici *znali* da njihov univerzum ima deset dimenzija?“

„Apsolutno.“ On pokaza na ilustraciju od deset isprepletanih krugova zvanih Sefirot. „Očigledno, nomenklatura je ezoterična, ali naučni pristup veoma je napredan.“

---

32 *Erwin Rudolf Josef Alexander Schrödinger* (1887—1961), austrijski teorijski fizičar koji je stekao slavu zbog doprinosa kvantnoj mehanici; 1933. godine dobio je Nobelovu nagradu za fiziku (prim. prev.).

33 *Vyasa* – centralna i duboko poštovana figura u hinduističkoj religiji. Poznat i kao Badarajana (*Badarayana*). Smatra se da je on pisac Veda (prim. prev.).

34 Semitski jezik koji ima istoriju dugu 3.000 godina (prim. prev.).

Ketrin nije znala kako da mu odgovori. „Ali… zašto onda više ljudi ne izučava ovo?“

Njen brat se nasmeja. „*Izučavaće*.“

„Ne razumem.“

„Ketrin, rođeni smo u predivno vreme. Dolazi promena. Ljudska bića stoje na samom pragu novog doba i ponovo će početi da upiru pogled ka prirodi i starim shvatanjima… vratiće se idejama iz knjiga kakva je *Zohar,* i drugim drevnim tekstovima sa svih strana sveta. Moćna istina ima neku svoju gravitaciju koja na kraju ponovo privuče ljude sebi. Osvanuće dan kada će moderna nauka najozbiljnije početi da proučava drevnu mudrost… to će biti dan kada će čovečanstvo početi da rešava velika pitanja na koja mu odgovori još uvek izmiču.“

Te noći Ketrin je nestrpljivo počela da čita stare tekstove svoga brata i ubrzo počela da shvata da je bio u pravu. *Drevni mislioci su posedovali veoma veliku naučnu mudrost.* Izgleda da savremena nauka ne čini nova „otkrića“, već uspešno dolazi do „ponovnih otkrića“. Čovečanstvo je, čini se, jednog trenutka shvatilo istinsku prirodu svemira… ali je onda nekako sve to ispustilo… i zaboravilo.

Moderna nauka nam maže pomoći da se setimo! Ova potraga postala je Ketrinina životna misija – iskoristiti naprednu nauku kako bi ponovo otkrila izgubljenu mudrost starih vremena. Motivisalo ju je nešto više od običnog intelektualnog uzbuđenja. U osnovi svega nalazilo se njeno duboko ubeđenje da je svetu *potrebno* ovo razumevanje… danas više nego ikad.

U zadnjem delu laboratorije Ketrin je videla bratovljev beli laboratorijski mantil kako visi na vešalici odmah pored njenog. Refleksno je izvadila telefon da proveri ima li novih poruka. Ništa. Ponovo joj odjeknu glas u sećanju. *Ono za šta vaš brat veruje da je sakriveno u Vašingtonu… može se pronaći. Ponekad, legenda koja traje vekovima… traje s razlogom.*

„Ne“, reče glasno. „To nikako ne može biti istina.“

Ponekad je legenda samo legenda – i ništa više.

POGLAVLjE 16

Šef obezbeđenja Trent Enderson stušti se nazad prema Rotondi besan kao ris zbog greške u radu obezbeđenja. Jedan od njegovih ljudi upravo je pronašao bačeni povez i vojničku jaknu u niši pokraj istočnog stubišta.

Prokleta bitanga jednostavno se išetala iz zgrade!

Enderson je već odredio tim koji će pregledati video-snimke sa ulice, ali dok oni bilo šta pronađu, čovek će već odavno nestati.

Ušavši u Rotondu da bi video šta je tamo dosad učinjeno, Enderson se uveri da je situacija pod kontrolom u onoj meri koliko se moglo i očekivati. Sva četiri ulaza u Rotondu bila su zatvorena, uz primenu najdiskretnijih mera kojima obezbeđenje raspolaže – razvučena je somotska traka, ispred koje je stajala tabla sa natpisom PRIVREMENO ZATVORENO ZBOG ČIŠĆENjA i čuvar koji se izvinjavao posetiocima koji su želeli da uđu. Onih desetak turista koji su videli šta se desilo, udaljeno je na sam kraj prostorije sa istočne strane, dok su im čuvari oduzimali mobilne telefone i kamere. Poslednje što bi Enderson sad mogao poželeti bilo je da neko od njih pošalje Si-En-Enu svoj snimak događaja načinjen mobilnim telefonom.

Jedan od svedoka, visoki tamnokosi čovek u sportskom sakou od tvida pokušavao je da se odvoji od grupe i tražio da razgovara sa šefom. Trenutno se žučno prepirao sa jednim od čuvara.

„Razgovaraću s njim kroz par minuta“, doviknu Enderson jednom čuvaru. „Za sada, neka svi budu u glavnom predvorju dok ovo ne sredimo.“

Enderson sada usmeri pažnju na šaku, koja je stajala u sredini dvorane. *Za ime sveta.* Radeći već petnaest godina u obezbeđenju zgrade Kapitola, video je sve i svašta, ali nikad ništa ni blizu ovome.

Neka odmah dođu forenzičari i iznesu ovo čudo iz moje zgrade.

Prišavši bliže, Enderson je mogao da vidi da je krvavi zglob šake bio nataknut na drvenu podlogu tako da je stajala uspravno. *Drvo i meso,* pomisli. *To se na detektoru ne može videti.* Jedino je veliki prsten bio od metala i Enderson pretpostavi da je on ili nekako izmakao kontroli, ili ga je osumnjičeni nonšalantno bio svukao sa odsečenog prsta i stavio na svoj.

Enderson čučnu da bi izbliza osmotrio šaku. Činilo se kao da je pripadala pedesetogodišnjem muškarcu. Na prstenu se nalazio kitnjast pečat sa nekakvom dvoglavom pticom i brojem 33. Endersonu nije bilo poznato šta to predstavlja. Pažnju mu posebno privukoše sitne tetovaže na vrhu palca i kažiprsta.

Bolesno, da ne može biti bolesnije.

„Šefe?“ Prišao mu je jedan čuvar s telefonom u ruci. „Direktan poziv za vas. Prebacili su ovamo iz Centra.“

Enderson ga pogleda kao da je ovaj sišao s uma. „Zar ne vidiš da ja upravo ovde nešto pregledam“, prosikta.

Čuvar je bio sasvim bled u licu. Prekrio je rukom slušalicu i prošaptao. „CIA“

Enderson je bio zgranut. *Zar je moguće da je CIA već čula za ovo?* „iz Kancelarije za bezbednost.“

Enderson se potpuno ukoči. *Do sto đavola.* Gledao je unezvereno u telefon.

U pravom moru obaveštajnih agencija smeštenih u Vašingtonu, Kancelarija za bezbednost predstavljala je pravi Bermudski trougao – tajanstveno i nesigurno područje kojeg se svako klonio, ukoliko je ikako mogao. KB je osnovala sama CIA, i poverila joj paradoksalan zadatak – da je špijunira. Kao kancelarija za unutrašnju kontrolu, KB vrši nadzor nad svim službenicima CIA, za slučaj da urade nešto nedozvoljeno: pronevere sredstva, prodaju tajne informacije, ukradu interne tehnološke inovacije, primene nedozvoljene mere prilikom isleđivanja, i tome slično.

Oni špijuniraju američke špijune.

Pošto je imala otvorene karte kad god je u pitanju bila nacionalna bezbednost, KB je svuda pružala svoje pipke. Enderson nije imao pojma zašto bi njih trebalo da zanima ovaj incident na Kapitolu, ili pak, kako su uspeli tako brzo da saznaju za njega. S druge strane, pričalo se da KB sve vidi i sve zna. Koliko je Enderson mogao da pretpostavi, oni imaju direktni pristup svim internim kamerama u Kapitolu. Ovaj incident ne bi trebalo da bude u nadležnosti KB-a, ali s obzirom na tajming, sve će biti da je ovaj poziv, upućen Endersonu baš u ovom trenutku, u direktnoj vezi sa odsečenom rukom.

„Šefe“, reče čuvar, pružajući mu telefon kao vruć krompir. „Treba smesta da se javite. Na vezi je…“ čuvar zastade, a onda nemo izgovori dva sloga. „SA-TO.“

Enderson se upilji u čoveka. *Daj, molim te.* Počeše da mu se znoje dlanovi.
Sato preuzima istragu?

Bog i batina Kancelarije za bezbednost – Inoe Sato – živa je legenda u svim tajnim službama. Mesto rođenja – ograđeni kamp za japanske internirce u mestu Manzanar u Kaliforniji, neposredno posle bombardovanja Perl Harbura. Sledi teško preživljavanje, posle kojeg se nikad ne zaboravljaju užasi rata. Svest o tome kakvu opasnost predstavljaju nekompetentne obaveštajne službe bila je duboko usađena u svaki postupak Inoe Sato. Uznapredovavši do jednog od najmoćnijih položaja u obaveštajnoj službi SAD, a istovremeno najskrivenijih od očiju javnosti, Inoe Sato, sa beskompromisnom odanošću svojoj novoj domovini, postade zastrašujući neprijatelj svakome ko bi se samo usudio da se suprotstavi. Retko ko ima priliku da viđa Inoe Sato, ali zato mnogi imaju povoda za strepnju; poput levijatana, direktor KB-a plovi dubokim vodama CIA i izlazi na površinu samo kada nekog treba progutati.

Enderson je samo jednom bio licem u lice sa Inoe Sato. Uspomena na ledeni pogled onih crnih očiju bila je dovoljna da se obraduje što će ovog puta razgovor moći da obavi telefonom.

Enderson uze slušalicu, prinese je ustima i progovori što je mogao ljubaznije. „Govori šef službe Trent Enderson. Kako bih mogao…“

„U vašoj zgradi nalazi se čovek sa kojim smesta moram da razgovaram.“ Nije bilo moguće ne prepoznati taj glas iz KB-a – zvučao je kao struganje šljunka po kamenoj podlozi. Operacija raka grla, učinila ga je nepodnošljivo promuklim, od čega je gori bio samo odbojni ožiljak na vratu.
„Želim da ga momentalno pronađete“

To je to? Da li možda treba da ga pozovem na razglas? Enderson se odjednom ponada da je ovaj poziv možda ipak puka slučajnost. „Koga tražite?“

„Zove se Robert Langdon. Uvereni smo da se baš sad nalazi u vašoj zgradi.“

Langdon? To ime mu je odnekud zvučalo poznato, ali nije bio siguran otkud. Posumnjao je da Inoe Sato možda ipak zna za šaku. „Trenutno se nalazim u Rotondi“, reče Enderson, „ali tu ima i nekoliko turista… sačekajte trenutak.“ Spusti slušalicu i povika u pravcu grupe. „Ljudi, da li je među vama neko ko se preziva Langdon?“

Nastupi kratka tišina, a onda se među turistima javi duboki glas. „Da. Ja sam Robert Langdon.“

Sato zna sve. Enderson iskrivi vrat ne bi li video ko se javio. Isti onaj muškarac koji je malopre pokušavao da stupi s njim u kontakt, izdvoji se od ostalih. Delovao je krajnje uznemireno… ali i nekako poznato.

Enderson ponovo prinese telefon ustima. „Da, gospodin Langdon je doista ovde.“

„Dajte mi ga“, odbrusi Sato promuklo.

Enderson odahnu. *Bolje on nego ja.* „Sačekajte.“ Mahnuo je Langdonu da priđe. Dok je Langdon prilazio, Enderson se odjednom priseti zašto mu je to ime zvučalo poznato. *Nedavno sam o njemu pročitao članak u novinama. Šta li on, kog vraga, traži ovde?*

I pored toga što je Langdon bio visok i atletski građen, Enderson se iznenadi jer nije delovao poput nekog prekaljenog dase, kao što bi se očekivalo od čoveka koji je poznat po tome da je preživeo eksploziju u Vatikanu i poteru u Parizu. *Ovaj čova uspeo je da pobegne francuskoj policiji i to… u mokasinama?* Više je ličio na nekoga čije je omiljeno mesto kraj kamina u biblioteci kakvog čuvenog američkog univerziteta, sa nekom knjigom Dostojevskog u ruci.

„Gospodine Langdon?“ reče Enderson, prilazeći mu u susret. „Ja sam Enderson, šef obezbeđenja. Imate telefonski poziv.“

„*Ja*?“ U Langdonovim plavim očima videla se zabrinutost i uznemirenost.

Enderson mu pruži slušalicu. „Traži vas Kancelarija za bezbednost CIA.“

„Nikad nisam čuo za njih.“

Endersonov smešak delovao je pomalo zloslutno. „E pa, gospodine, *oni* su čuli za *vas*.“

Langdon nasloni slušalicu na uvo. „Da?“

„Robert Langdon?“ promukli glas Inoe Sato odjeknu u slušalici, dovoljno glasno da ga je i Enderson mogao čuti.

„Da?“ odgovori Langdon.

Enderson priđe bliže. Hteo je da čuje šta Sato govori.

„Direktor Kancelarije za bezbednost, Inoe Sato, gospodine Langdon. Trenutno rukovodim jednom istragom. Verujem da vi imate informacije koje bi mi mogle biti od koristi.“

Langdon se obradova. „Da li je to u vezi sa Piterom Solomonom? Da li vi znate gde je on?!“

Piter Solomon? Enderson se oseti kao potpuni autsajder.

„Profesore“, odgovori Sato. „Trenutno ja ovde postavljam pitanja.“

„Piter Solomon je u velikoj nevolji“, povika Langdon. „Neki ludak mu je…“

„Izvinite“, reče Sato prekinuvši ga.

Enderson pretrnu. *Loš potez.* Upasti u reč jednom od direktora CIA dok vas ispituje, takvu grešku može da načini samo amater. *A ja sam mislio da je Langdon inteligentan.*

„Slušajte me pažljivo“, ponovo se začu Sato. „U trenutku dok mi razgovaramo, ova nacija suočava se sa ozbiljnom krizom. Znam da vi imate informacije koje bi mogle da pomognu da se kriza spreči. Sad vas pitam ponovo. Kakve vi informacije posedujete?“

Langdon je delovao potpuno pogubljeno. „Direktore, ja nemam pojma o čemu vi govorite. Jedino što mene zanima jeste kako da pronađemo Pitera i…“

„Nemate pojma?“ ponovi Sato, oštrije.

Enderson vide da se Langdon roguši. Profesorov ton sad postade agresivniji. „Ne, gospodine. Nemam blede predstave!“

Enderson uzdrhta. *Loše. Jako loše. Jako, jako loše.* Robert Langdon je upravo načinio grešku koja će ga uskoro skupo koštati.

Na svoje zaprepašćenje, Enderson shvati da je sada kasno za sve. Inoe Sato se pojavi na ulazu u Rotondu tačno naspram njih i stade se hitrim koracima približavati Langdonu koji joj je bio okrenut leđima. *Sato u zgradi!* Enderson zadrža dah očekujući šta će sada da se desi. *Langdon pojma nema.*

Tamna figura prilazila je sve bliže, sa telefonom kraj uha i crnim očima upravljenim ka Langdonovom vratu poput lasera.

Langdon je i dalje stezao telefon šefa policije i bivao sve razdraženiji zbog toga što direktor KB-a toliko navaljuje. „Žao mi je, gospodine“, reče Langdon nakratko nasađen, „ali ja stvarno ne umem da čitam vaše misli. Šta vi zapravo hoćete od mene?“

„Šta hoću od vas?“ zakrešta glas kroz slušalicu u Langdonovoj ruci, šištav i siktav kao u samrtnika.

Dok je još govorio, Langdon oseti kako ga neko tapše po ramenu. Okrete se i bi prinuđen da spusti pogled… pravo na uzdignuto lice jedne sićušne Japanke. Imala je ljutit izraz, žućkast ten, retku kosu, zube žute od duvana i prilično uznemiravajući ožiljak koji joj je dijagonalno presecao vrat. Žena je čvornovatom rukom držala telefon kraj uha i kad je progovorila Langdon začu isti onaj škripav glas koji je izlazio kroz slušalicu telefona.

„Šta ja hoću od vas, profesore?“ Ona mirno zatvori telefon, pa sevnu očima. „Za početak, hoću da prestanete da me oslovljavate sa ‘gospodine’„

Langdon se trže, bi mu strašno neprijatno. „Gospođo, ja se… izvinjavam. Veza je bila loša, pa…“

„Profesore, veza je bila odlična“, reče ona. „A ja apsolutno ne podnosim nikakva sranja.“

POGLAVLjE 17

Inoe Sato, direktorica KB-a bila je stravičan primerak: nakostrešeni vulkan od žene, visoka svega metar i po. Sama kost i koža, nepravilnih crta lica, s dermatološkim stanjem poznatim kao leukodermija, što je njenu kožu činilo sličnom površini neobrađenog granita obraslog lišajevima. Izgužvani plavi komplet visio je na njenom koščatom telu kao prevelika vreća, a otvorena bluza nimalo nije prekrivala ožiljak na vratu. Njeni saradnici zapazili su da je jedini ustupak taštini, kad je fizički izgled u pitanju, bio taj što je čupala svoje prilično guste brkove.

Duže od deset godina Inoe Sato rukovodila je radom Kancelarije za bezbednost CIA. Posedovala je natprosečnu inteligenciju i zapanjujuće nepogrešiv instinkt, što joj je ulivalo takvu količinu samopouzdanja da su od nje premirali svi oni koji nisu bili sposobni da učine nemoguće. Čak je ni lekarska dijagnoza, da boluje od neizlečivog i krajnje agresivnog oblika raka grla, nije izbacila iz sedla. Upustila se u bitku s njim, što ju je stajalo mesec dana odsustvovanja s posla, pola glasnih žica i trećine telesne mase, a potom se vratila na posao kao da se ništa nije ni dogodilo. Inoe Sato je, izgleda, bila neuništiva.

Robert Langdon je sumnjao da nije bio prvi koji je Inoe Sato preko telefona pobrkao sa muškarcem, ali gospođa direktor i dalje ga je probadala pogledom svojih gnevnih crnih očiju.

„Još jednom vas molim da mi oprostite, gospođo“, reče Langdon. „Još uvek pokušavam da dođem sebi – čovek koji tvrdi da je oteo Pitera Solomona, na prevaru me je večeras doveo u Vašington.“ On izvadi faks iz sakoa. „Ovo mi je jutros poslao. Zabeležio sam broj aviona koji je poslao po mene, pa biste možda, ako pozovete Saveznu avionsku administraciju mogli da…“

Hitro kao munja, Sato svojom ručicom zgrabi list papira. Potom ga gurnu u džep, a da ga nije ni pogledala. „Profesore, ja vodim ovu istragu i sve dok ne rešite da mi kažete ono što želim da saznam, predlažem da ćutite dok vam se ne obratim.“ Sato se potom okrete prema šefu obezbeđenja.

„Zapovedniče Enderson“ reče, prilazeći mu previše blizu i piljeći u njega svojim sitnim crnim očima, „hoćete li biti toliko ljubazni da mi kažete šta se to, kog vraga, ovde dešava? Čuvar na istočnoj kapiji mi je rekao da ste pronašli ljudsku šaku na podu. Je li to istina?“

Enderson odstupi u stranu i tako otkri predmet na sredini poda. „Da, gospođo, pre svega nekoliko minuta.“

Ona letimično pogleda u šaku kao da se radi samo o nehajno ostavljenom komadu odeće. „A ipak mi to niste spomenuli kada sam vas nazvala?“

„Ovaj… mislio sam da već znate.“

„*Nemojte* me lagati.“

Enderson se pokunji pod njenim pogledom, ali mu glas ostade pouzdan. „Gospođo, situacija je pod kontrolom.“

„Sumnjam daje tako“, reče Sato podjednako samouvereno.

„Forenzički tim je krenuo ovamo. Ko god da je ovo uradio morao je ostaviti otiske.“

Sato ga je gledala sumnjičava „Verujem daje neko ko je dovoljno pametan da prođe vaše kontrolne punktove s ljudskom šakom, verovatno dovoljno pametan i da ne ostavi nikakve otiske.“

„To je možda tačno, ali ja imam obavezu da i to istražim.“

„Zapravo, ja vas ovog trenutka oslobađam svake odgovornosti. Preuzimam stvar u svoje ruke.“

Enderson se ukoči. „Ali, ovo zapravo nije u nadležnosti KB-a, zar ne?“

„Apsolutno. U pitanju je nacionalna bezbednost“

Piterova šaka? Langdon se čudio prateći njihovu unakrsnu paljbu pomalo ošamućen. *Nacionalna bezbednost?* Langdon je osećao da Sato ne deli sa njim njegov primarni cilj da pronađe Pitera. Izgleda da je direktorka KB-a imala neke potpuno druge planove.

Enderson je takođe delovao začuđeno. „Nacionalna bezbednost? Uz svo dužno poštovanje, gospođo…“

„Verujte, proverila sam“, prekinu ga, „po činu sam iznad vas. Predlažem da postupite tačno kako vam govorim i da to učinite bez ikakvog daljeg pitanja.“

Enderson klimnu glavom i proguta knedlu. „Ali, zar ne bi trebalo da makar uzmemo otiske kako bismo proverili da li šaka stvarno pripada Piteru Solomonu?“

„Ja mogu to da potvrdim“, reče Langdon s mučnom izvesnošću. „Prepoznajem njegov prsten… i njegovu ruku.“ Zastao je. „Samo su tetovaže nove. To mu je neko nedavno uradio.“

„Oprostite?“ Sato je sad delovala nesigurno, prvi put otkad je stigla. „Šaka je *tetovirana*!“

Langdon klimnu. „Na palcu kruna. A na kažiprstu zvezda.“

Sato izvadi naočare i priđe šaci, kružeći oko nje kao ajkula.

„Isto sam tako siguran“, nastavi Langdon, „premda ne možete da ih vidite, da će i ostala tri prsta, na vrhu imati tetovažu.“

Sato je, izgleda, zainteresovao ovaj komentar i ona mahnu Endersonu. „Zapovedniče, hoćete li pogledati i ostale prste, molim vas?“

Enderson čučnu kraj šake pazeći da je ne dotakne. Spusti lice blizu poda i pogleda ispod zgrčenih prstiju. „U pravu je, gospođo. Svi prsti imaju tetovažu, premda ne mogu sa sigurnošću da kažem Šta se na ovima…“

„Sunce, fenjer i ključ“, reče Langdon kao iz topa.

Sato se u tom trenutku potpuno okrenu prema njemu, dok su ga njene sitne oči procenjivale. „ A otkud vi to možete da znate?“

Langdon uzvrati pogled. „Prikaz ljudske šake, obeleženih vrhova prstiju na ovaj način, veoma je star simbol. Poznat je kao Šaka misterija“

Enderson se iznenada uspravi. „Ova stvar ima *ime*?“

Langdon klimnu. „To je jedan od najtajanstvenijih simbola drevnog sveta.“

Sato nakrivi glavu. „Smem li onda da pitam šta, do đavola, traži ovde, usred Kapitola?“

Langdon požele da se probudi iz ove noćne more. „Po tradiciji, gospođo, upotrebljena je kao poziv.“

„Poziv na šta?“ pitala je.

Langdon pogleda ka simbolima na prijateljevoj odsečenoj šaci. „Vekovima je Šaka misterija služila kao mistični poziv. U osnovi, to je pozivnica da se primi tajno znanje – zaštićena mudrost poznata samo odabranoj nekolicini.“

Sato prekrsti ruke posmatrajući ga svojim kao katran crnim očima. „Pa, profesore, za sada vam prilično dobro ide… s obzirom da tvrdite da nemate pojma zašto ste ovde.“

POGLAVLjE 18

Ketrin Solomon navuče beli laboratorijski mantil i započe svoje rutinske poslove – „runde“, kako ih je Piter zvao.

Kao nervozni roditelj koji proverava usnulu bebu, Ketrin je stalno provirivala u pomoćnu sobu. Vodonična ćelija radila je besprekorno, a pomoćni rezervoari behu na sigurnom u policama.

Ketrin produži niz hodnik do prostorije za skladištenje podataka. Kao i uvek, dva holografska uređaja za čuvanje rezervnih kopija spokojno su brujala unutar termo-regulisanih kućišta. *Sva moja istraživanja*, pomisli ona, gledajući u neprobojno, sedam i po centimetara debelo staklo. Holografski uređaji za skladištenje podataka, svaki na svom stubu, pre su izgledali kao komponente kakvog supermodernog stereo aparata, nego što su ličili na prve takve naprave, veličine ovećeg frižidera.

Oba holografska drajva bila su sinhronizovana i identična – služili su za dodatno bekapovanje, kako bi mogla da na dva mesta drži identične kopije rezultata svojih istraživanja. Većina protokola za bekapovanje zagovara da sekundarno skladištenje bude *izvan zgrade*, za slučaj zemljotresa, požara ili krađe, ali su Ketrin i njen brat bili složni u tome da je od svega najvažnije držati podatke u tajnosti; čim bi se ovi podaci izneli iz zgrade i uskladištili na nekom drugom serveru, oni više ne bi mogli biti sigurni da će zaista ostati samo njihovi.

Zadovoljna što je ovde sve kako treba, vratila se niz hodnik. Kako je zašla za ugao, međutim, primeti nešto neočekivano na drugoj strani laboratorije. *Šta za ime sveta?* Prigušeni sjaj svetla odbijao se od čitave opreme. Požurila je unutra, iznenađena što vidi svetlost koja je dopirala iza pleksiglasa kontrolne sobe.

On je ovde. Ketrin prelete preko laboratorije pravo na vrata kontrolne sobe i otvori ih. „Piter!“ reče utrčavajući.

Punačka žena što je sedela za terminalom u kontrolnoj sobi skoči sa stolice. Oh, moj bože! Ketrin! Prepala si me!“

Triš Dan – jedina osoba na planeti kojoj je bilo dozvoljeno da uđe ovamo bila je Ketrinina analitičarka metasistema, koja je retko radila vikendom. Dvadeset-šestogodišnja crvenokosa devojka, genijalni programer podataka, potpisala je tajni ugovor dostojan jednog KGB-a. Večeras je u kontrolnoj sobi očigledno analizirala podatke gledajući u zid od plazme – ogroman ravan ekran koji je izgledao poput onog u svemirskom centru NASA.

„Izvini“, reče Triš. „Nisam znala da si već stigla. Pokušavala sam da završim pre nego što ti i tvoj brat dođete.“

„Jesi li pričala s njim? Kasni i ne javlja se na telefon.“

Triš odmahnu glavom. „Kladim se da još uvek pokušava da shvati kako se koristi novi ajfon koji si mu dala.“

Ketrin je cenila Trišin smisao za humor, a njeno prisustvo joj je upravo dalo ideju. „U stvari, drago mi je što si večeras tu. Možda ćeš moći da mi pomogneš, ako nemaš ništa protiv?“

„Šta god daje, sigurna sam da je bolje od fudbala.“

Ketrin duboko udahnu, smirujući misli. „Nisam sigurna kako da ti objasnim, ali danas sam čula jednu neobičnu priču…“

Triš Dan nije znala kakvu je to priču Ketrin Solomon čula, ali ju je ona sasvim sigurno prilično izbacila iz sedla. Obično mirne, plavosive oči njene šefice delovale su uznemireno, i otkad je ušla u prostoriju tri puta je zabacila kosu iza ušiju – nervozni tik, kako ga je Triš zvala. *Briljantna naučnica. Loš pokeraš.*

„Meni“, reče Ketrin, „ova priča zvuči kao bajka… neka stara legenda. Pa ipak..“ Zastala je, ponovo zabacujući pramen kose iza uveta.

„Pa ipak?“

Ketrin uzdahnu. „Pa ipak sam danas iz pouzdanog izvora čula da je legenda istinita.“

„Dobro…“ *Kud sve ovo vodi?*

„Razgovaraću i sa bratom o ovome, ali palo mi je na pamet da ti možeš da mi pomogneš da bacimo malo svetla na čitavu stvar pre toga. Volela bih da znam je li ova legenda ikad potvrđena u istoriji.“

„U čitavoj istoriji?“

Ketrin klimnu. „Bilo gde u svetu, na bilo kom jeziku, bilo kada u istoriji.“

Čudan zahtev, pomisli Triš, *ali sasvim izvodljiv*. Pre deset godina bio bi nemoguć. Danas, međutim, s Internetom i tekućom digitalizacijom velikih biblioteka i muzeja sveta, Ketrinin cilj bi mogao biti dostignut korišćenjem relativno jednostavnog pretraživača, s armijom prevodilačkih modula, i nekoliko dobro probranih ključnih reči.

„Nema problema“, reče Triš. Mnoge od laboratorijskih knjiga imale su u sebi pasuse na starim jezicima, pa je Triš često bivala zamoljena da ispiše specijalizovane prevodilačke module za nepoznate jezike, sa optičkim prepoznavanjem karaktera za generisanje teksta na engleskom. Ona je sigurno bila jedini stručnjak za metasisteme koji je napravio OPK prevodilačke module za starofrizijski, maečanski i akadski.

Moduli će pomoći, ali pravi trik za efektan pretraživač bio je odabir pravih ključnih reči. *Jedinstvenih, ali ne previše restriktivnih.*

Ketrin je bila korak ispred Triš i već je beležila moguće ključne reči na parčetu papira. Zapisala je nekoliko pa je zastala, načas razmislila, a onda dodala još par. „Dobro“, rekla je na kraju, predajući joj papir.

Triš pregleda spisak traženih stringova, a njene oči se razrogačiše. *Kakvu to šašavu legendu Ketrin istražuje?* „Hoćeš da pretražim po svim ovim ključnim recima?“ Jednu od njih nije čak ni prepoznala. *Je li ovo na engleskom?* „Zar stvarno misliš da ćemo sve ovo naći na jednom mestu? Doslovno ovako?“

„Volela bih da pokušamo.“

Triš bi rekla *nemoguće*, ali je reč na „n“ ovde bila strogo zabranjena. Ketrin je to smatrala opasnim načinom razmišljanja na polju koje je često pretvaralo pogrešne pretpostavke u potvrđene istine. Triš Dan je ozbiljno sumnjala da će se ove ključne reči naći u toj kategoriji.

„Koliko treba čekati na rezultate?“ upita Ketrin.

„Nekoliko minuta da napišem pauka i pokrenem ga. Posle toga, možda petnaest minuta dok pauk ne iscrpe samog sebe.“

„Tako brzo?“ Ketrin je izgledala ohrabreno.

Triš klimnu. Tradicionalnim pretraživačima bio bi potreban ceo dan da progmižu čitavim umreženim kosmosom, pronađu nove dokumente, provere njihov sadržaj i ubace ih u pretraživu bazu podataka. Ali ovo nije bila vrsta pretraživača koji bi Triš koristila.

„Napisaću program koji ću nazvati *birač*“, objasni Triš. „Nije baš u skladu s pravilima, ali je brz. U osnovi je to program koji naređuje tuđim pretraživačima da rade za nas. Najveći broj baza podataka ima već ugrađenu pretraživačku funkciju – biblioteke, muzeji, univerziteti, vlade. Ja napišem pauka koji pronađe *njihove* pretraživače, ubaci tvoje ključne reči i kaže im da traže. Na ovaj način uprežemo moć hiljade pretraživača da rade kao jedan.“

Ketrin je delovala impresionirano. „Paralelna obrada.“

Neka vrsta metasistema. „Pozvaću te ako nešto iskoči.“

„Mnogo ti hvala, Triš.“ Ketrin je potapša po leđima i krenu prema vratima. „Biću u biblioteci,**

Triš se smesti da napiše program. Kodiranje pauka pretraživača je bio robovski posao, ispod njenog nivoa, ali Triš Dan to nije bilo bitno. Sve bi učinila za Ketrin Solomon. Ponekad Triš nije mogla da poveruje koliku je sreću imala što je ovde došla.

Prešla si dugačak put, sestro.

Pre samo godinu dana, Triš je dala otkaz kao analitičar metasistema u jednoj od tehnološki razvijenijih kockastih farmi[35]. U slobodno vreme se bavila honorarnim programiranjem i pokrenula industrijski blog. „Budućnost programa u kompjuterskoj analizi metasistema“, mada je sumnjala da ga iko čita. A onda je jedne večeri zazvonio telefon.

„Triš Dan?“ ženski glas je pitao ljubazno.

„Jeste, izvinite, s kim razgovaram?“

„Zovem se Ketrin Solomon.“

Triš se skoro srušila na mestu. *Ketrin Solomon?* „Baš sam pročitala vašu knjigu *Noetička nauka: Moderni prolaz ka drevnoj mudrosti* – i napisala o njoj nešto na svom blogu!“

„Da, znam“, odgovori Žena blagonaklono. „Zato vas i zovem.“ *Pa naravno,* shvati Triš, osetivši kako trne. *Čak i najbriljantniji naučnici „gugluju“ sami sebe.*

„Vaš blog me je zaintrigirao“, reče joj Ketrin. „Nisam znala da je metasistemsko modelovanje tako daleko doguralo.“

„Jeste gospođo“, uspela je da procedi Triš, kao gromom pogođena. „Modeli podataka se naglo razvijaju sa dalekosežnom primenom.“

---

35 *Cubicle farm* – termin koji je Skot Adams (*Scott Adams*) uveo kroz svoj strip Dilbert kao satiričnu budućnost modernih kompanija u kojima svaki radnik ima svoju kocku u kojoj sedi sam (prim. prev).

Nekoliko minuta njih dve su razgovarale o Trišinom radu na metasistemima, spominjući njeno iskustvo u analizi, modelovanju i predviđanju protoka ogromnih količina podataka.

„Naravno, vaša knjiga je prejaka za mene“, reče Triš, „ali razumela sam dovoljno da nađem preseke sa mojim metasistemskim radom.“

„Na vašem blogu je napisano da verujete kako metasistemsko modelovanje može da *promeni* noetičku nauku?“

„Apsolutno, Verujem da metasistemi mogu da pretvore noetiku u pravu nauku.“

„*Pravu* nauku?“ Ketrinin ton glasa odjednom očvrsnu. „Pošto trenutno ona…?“

Oh, sranje, ovo mi je izletelo. „Hm, htela sam da kažem da je noetika pomalo… ezoterična.“

Ketrin se nasmeja. „Opustite se, šalila sam se. Sve vreme mi isto govore“

Zašto nisam iznenađena, pomisli Triš. Čak i Institut za noetičke nauke iz Kalifornije opisuje noetiku čudnim, neshvatljivim jezikom, definišući je kao proučavanje „direktnog i neposrednog pristupanja znanju na način nedostupan normalnim čulima i intelektualnim sposobnostima.“

Reč *noetika,* naučila je Triš, potiče od grčke reči *nous* – koja se grubo može prevesti kao „unutrašnje znanje“ ili „intuitivna svesnost“.

„Interesuje me vaš metasistemski rad“, reče Ketrin, „i kakve bi on mogao imati veze s projektom na kome trenutno radim. Da li biste želeli da se nađemo? Volela bih da se konsultujem s vama.“

Ketrin Solomon želi da se konsultuje sa mnom? Osećala se kao da je Marija Šarapova moli za neki savet iz tenisa.

Sledećeg dana beli volvo parkirao se na Trišinom prilazu i atraktivna, vitka žena u farmerkama izašla je iz njega. Triš se odmah oseti kao da je visoka samo metar. *Sjajno,* promrmljala je. *Pametna, bogata i mršava – a ja treba da poverujem da je Bog dobar?* Ali Ketrinin nenametljiv nastup istog trenutka je umiri.

Njih dve se smestiše na Trišinom ogromnom zadnjem tremu koji je pružao pogled na izuzetno velik plac.

„Vaša kuća je divna“, reče Ketrin.

„Hvala. Imala sam sreće dok sam bila na koledžu, zaštitila sam neki softver koji sam napravila.“

„Nešto metasistemsko?“

„Preteča metasistema. Nakon jedanaestog septembra vlada je presretala i mlela ogromne količine podataka – civilne imejlove, mobilne telefone, faksove, tekstove, veb-sajtove – njuškala je za ključnim rečima povezanim sa terorističkim delovanjem. Zato sam napisala mali program koji im je omogućavao da čitave gomile podataka prerade na drugačiji način… tako je nastao dodatni proizvod za obaveštajno delovanje.“ Nasmešila se. „U osnovi, moj softver im je omogućio da Americi izmere temperaturu

„Molim?“

Triš se nasmeja. „Ma da, zvuči šašavo, znam. Htela sam da kažem da je to izmerilo *emocionalno* stanje nacije. Pomoglo je da se izradi neka vrsta barometra za kosmičku svest, ako vam je tako draže.“ Objasnila je kako se,

korišćenjem podataka dobijenih iz svih komunikacija, moglo proceniti *raspoloženje* nacije na osnovu „gustine javljanja“ određenih ključnih reči i emocionalnih pokazivača u polju podataka. Srećnija vremena imala su srećniji jezik, a stresna vremena *vice versa*. U slučaju, na primer, terorističkog napada, vlada bi mogla da iskoristi podatke i izmeri koliki je pomak u psihi Amerikanaca i da bolje savetuje predsednika o emocionalnom udaru koji bi izazvao takav događaj.

„Fascinantno“, reče Ketrin, gladeći se po bradi. „Znači, suštinski vi ispitujete čitavu populaciju… kao da je jedan organizam.“

„Upravo tako. *Metasistem.* Jedan entitet koji definiše šuma njegovih delova. Ljudsko telo, na primer, sastoji se od miliona individualnih ćelija, od kojih svaka ima različite atribute i uloge, ali zajedno funkcionišu kao jedan entitet.“

Ketrin klimnu puna entuzijazma. „Kao jato ptica ili riba koje se kreću kao jedno. Mi to zovemo konvergencija ili preplitanje.“

Triš oseti da je njena slavna gošća počela da uviđa potencijal metasistemskog programiranja za svoju oblast, noetiku. „Moj softver“, objasni Triš, „dizajniran je da pomogne vladinim agencijama da bolje procene i na pravi način odgovore na krize velikih razmera – pandemije, nacionalne tragedije, terorizam i slično.“ Ona zastade. „Naravno, uvek postoji mogućnost da se iskoristi i na drugačiji način… možda da se snimi duševno stanje nacije i predvidi ishod predsedničkih izbora, ili kako će se kretati berza kada zazvoni zvono za početak.“

„Zvuči moćno.“

Triš pokaza prema svojoj velikoj kući. „I *vlada* je tako mislila.“

Ketrinine plavosive oči fokusirale su se na nju. „Triš, mogu li da vas pitam o *etičkoj* dilemi koja proističe iz vašeg rada?“

„Na šta mislite?“

„Mislim, stvorili ste softver koji vrlo lako može biti zloupotrebljen. Oni koji ga imaju mogu da pristupaju važnim informacijama koje nisu dostupne svakome. Da li ste se dvoumili dok ste ga stvarali?“

Triš ne trepnu. „Apsolutno ne. Moj softver nije ništa drugačiji od recimo… simulatora letenja. Neki korisnici će vežbati kako da odlete i pomognu ljudima u nerazvijenim zemljama. Neki drugi će uvežbavati uletanje putničkim avionima u oblakodere. Znanje je alat, i kao svi alati, njegov uticaj zavisi od onoga ko ga koristi.“

Ketrin se zavali delujući impresionirano. „Molim vas, dozvolite mi da vam postavim hipotetičko pitanje.“

Triš iznenada oseti kako se ovaj razgovor pretvara u intervju za posao.

Ketrin posegnu i pokupi maleno zrno peska sa trema, pruživši ga prema Triš da ga i ona vidi. „Čini mi se“, reče, „da vam vaš metasistem u osnovi omogućava da izračunate težinu čitave peščane plaže, tako što merite svako zrno ponaosob.“

„Da, to je u suštini tačno.“

„Kao što znate, ovo malo zrno peska ima *masu*. Veoma malu masu, ali nimalo beznačajnu.“

Triš klimnu.

„I *pošto* ovo zrno peska ima masu, stoga ima i *gravitaciju*. Opet, premalu da bi se osetila, ali je ima.“

„Tako je“

„Sada“, reče Ketrin, „ako uzmemo milijarde ovih zrna peska i pustimo ih da se privuku kako bi sačinili… recimo, *Mesec*, onda je njihova zajednička gravitacija sposobna da pomera okeane i učini da se plima i oseka pojavljuju na čitavoj planeti.“

Triš nije imala pojma kuda ovo vodi, ali joj se sviđalo ono što čuje.

„Zato hajde da razgovaramo hipotetički“, reče Ketrin bacivši zrno peska. „Šta ako bih vam rekla da *misao*… svaka, pa i najmanja ideja koja se stvori u vašoj glavi u stvari ima *masu*! Šta ako bih vam rekla da je misao *stvar*, izmerivi entitet, s izmerivom *masom*? Sićušnom, naravno, ali masom. Kakve su implikacije?“

„Hipotetički govoreći? Pa, najočiglednija implikacija je… ako misao ima masu, onda poseduje i gravitaciju i može da privlači stvari k sebi.“

Ketrin se nasmeši. „Dobri ste. Hajde da odemo korak dalje. Šta se događa ako mnogo ljudi počne da misli *istu* misao? Sve pojave iste misli počinju da se sažimaju u jednu, i kumulativna masa misli počinje da raste. Samim tim i njena gravitacija.“

„Dobro.“

„Znači… ako dovoljno ljudi počne da misli o istoj stvari, onda će gravitaciona sila te misli postati primetna… i pretvoriće se u stvarnu silu.“ Ketrin namignu. „I imaće izmerivo svojstvo koje utiče na naš fizički svet.“

POGLAVLjE 19

Direktorka Inoe Sato stajala je s prekrštenim rukama, očima skeptično fiksirajući Langdona dok je pokušavala da shvati šta joj je upravo rekao. „Kazao je da želi da za njega otključate prastaru kapiju? I šta bi ja sad s *tim* trebalo da radim, profesore?“

Langdon nemoćno slegnu ramenima. Opet je osetio mučninu i pokuša da ne gleda u osakaćenu šaku svog prijatelja. „Tačno to mi je rekao. Prastara kapija… skrivena negde u ovoj zgradi; rekao sam mu da ne znam ni za kakvu kapiju.“

„Zašto onda on misli da vi možete daje pronađete?“

„Očigledno je poremećen.“ *Rekao je da će mi Piter pokazati put.* Langdon pogleda u Piterov ispruženi prst, ponovo osetivši gađenje zbog otimačeve sadističke igre recima. *Piter će ti pokazivati put.* Langdon je već pogledao u pravcu koji je pokazivao kažiprst, prema kupoli iznad njih. *Kapija? Tamo gore? Sumanuto.*

„Taj čovek koji me je pozvao“, reče Langdon direktorici, „*jedini* je znao da dolazim u Kapitol večeras, tako da onaj ko je vas obavestio da sam večeras ovde, mora biti čovek koga vi tražite. Predlažem…“

„Gde sam ja dobila informacije, vas se ne tiče“, prekinu ga Sato oštrijim tonom. „Moj glavni prioritet u ovom trenutku je da sarađujem s ovim čovekom, a imam informacije po kojima ste vi jedini koji može da mu dâ to što traži.“

„A *meni* je glavni prioritet da pronađem svog prijatelja“, odgovori Langdon ljutito. Sato duboko udahnu jer je njeno strpljenje očito bilo na probi. „Ako želimo da pronađemo gospodina Solomona, možemo da delamo samo na jedan način, profesore; da počnemo da sarađujemo sa jedinom osobom koja izgleda zna gde se on nalazi.“ Sato pogleda na sat. „Vreme nam je ograničeno. Uveravam vas da moramo da se povinujemo zahtevima ovog čoveka i to brzo.“

„Kako?“ skeptično upita Langdon. „Tako što ćemo locirati i otključati prastaru kapiju? *Nema* kapije, direktorka Sato. Ovaj tip je umobolnik.“

Sato mu se sasvim približi. „Ako smem nešto da istaknem… vaš *umobolnik* je već vešto izmanipulisao dve prilično pametne osobe od jutros“ Zurila je pravo u Lang-dona, a zatim letimično pogledala u Endersona. „U poslu kojim se ja bavim, čovek shvati da je tanka linija između ludila i genijalnosti. Mislim da bi bilo mudro kada bismo ovom čoveku ukazali malo poštovanja.“

„*Odsekao* je čoveku šaku!“

„Upravo je to suština. Teško da je to čin neposvećenog ili nesigurnog pojedinca. Što je još važnije, profesore, taj čovek očigledno veruje da mu vi možete pomoći. Pa doveo vas je sve do Vašingtona – verovatno je to učinio s nekim razlogom.“

„Rekao je da je jedini razlog što veruje da ja mogu da otključam tu ‘kapiju’, to što mu je *Piter* tako rekao“, protivio se Langdon.

„A zašto bi to Piter Solomon rekao ako nije istina?“

„Siguran sam da Piter nije rekao ništa slično. Čak i da jeste, učinio je to pod prinudom. Bio je zbunjen… ili uplašen.“

„Da. To se zove mučenje tokom ispitivanja, i vrlo je delotvorno. Samo još jedan razlog da poverujemo kako je gospodin Solomon rekao istinu.“ Sato je govorila kao da je imala lična iskustva s ovom tehnikom. „Da li je objasnio *zašto* Piter misli da samo vi možete otključati kapiju?“

Langdon odmahnu glavom.

„Profesore, ako je vaša reputacija opravdana, onda su i vas i Pitera Solomona interesovale ovakve stvari: tajne, istorijska ezoterija, misticizam, i tako dalje. Zar u svim vašim razgovorima Piter ni u jednoj prilici nije spomenuo ništa o tajnoj kapiji u Vašingtonu?“

Langdon je jedva mogao da poveruje da mu ovo pitanje upućuje viši oficir CIA. „Siguran sam u to. Piter i ja smo pričali o nekim prilično tajanstvenim stvarima, ali verujte mi, rekao bih mu da ode na pregled glave da mi je ikada spomenuo postojanje bilo kakve skrivene kapije. A posebno one koja vodi do drevnih misterija.“

Ona podiže pogled. „Molim? Čovek vam je *izričito* rekao kuda ta kapija vodi?“

„Jeste, ali nije ni morao.“ Langdon pokaza prema šaci. „Šaka misterija je formalni poziv da se prođe kroz mističnu kapiju i stekne drevno tajno znanje – moćno znanje poznato kao drevne misterije… ili izgubljena mudrost svih vremena.“

„Znači *čuli* ste za tajnu za koju on veruje daje ovde skrivena?“

„Mnogi istoričari su čuli za nju.“

„Onda kako možete da kažete da kapija ne postoji?“

„Uz sve poštovanje, gospođo, svi smo mi čuli za Fontanu mladosti i Šangri-la, ali to ne znači da oni postoje.“

Krештavi glas iz Enderson ovog voki-tokija ih prekide. „Šefe?“ čuo se glas.

Enderson skinu voki-toki s pojasa. „Enderson ovde.“

„Gospodine, završili smo pretragu područja. Nema nikoga ko odgovara opisu. Imate li neka druga naređenja, gospodine?“

Enderson kratko pogleda Sato, očekujući prigovor, ali direktorka je izgleda bila nezainteresovana. Enderson se malo udalji od njih dvoje tiho govoreći u voki-toki.

Sato je i dalje bila potpuno usredsređena na Langdona. „Kažete da je tajna za koju veruje da je skrivena u Vašingtonu… samo *uobrazilja*?“

Langdon klimnu. „Veoma stari mit. Tajna drevnih misterija je, u stvari, iz prethrišćanskog doba. Hiljadama godina stara.“

„Pa ipak se *još uvek* prepričava?“

„Kao i mnoge druge podjednako neverovatne legende.“ Langdon je stalno upozoravao svoje studente da većina modernih religija koristi priče koje nisu potvrđene naučnim ispitivanjem: sve od Mojsija, koji razdvaja Crveno more, do Džozefa Smita, koji je koristio magične naočare kako bi preveo *Knjigu Mormona* sa nekih zlatnih ploča koje je našao zakopane u državi Njujork. *Široka prihvaćenost ideje nije dokaz njene valjanosti.*

„Shvatam. Dobro, šta su onda te… drevne misterije?“

Langdon izdahnu. *Imate koju nedelju na raspolaganju?* „Ukratko, drevne misterije se odnose na čitav korpus tajnih znanja prikupljenih pre mnogo vremena. Intrigantan aspekt ovog znanja je da ono navodno omogućava onima koji su njime ovladali da steknu uvid u velike neiskorišćene moći ljudskog uma. Oni upućeni, prosvetljeni ovim znanjem, zakleli su se da će čuvati tajnu od masa, jer je znanje bilo previše moćno i opasno za neupućene.“

„Opasno na koji način?“

„Informacija je ostala skrivena iz istog razloga zbog kog sklanjamo šibice od dece. U pravim rukama vatra pruža svetlost… ali u pogrešnim, može biti strašno razorna.“

Sato skide naočare i poče da ga pomno posmatra. „Recite mi, profesore, verujete li da tako moćna informacija zaista postoji?“

Langdon nije bio siguran kako da odgovori. Drevne misterije su oduvek bile najveći paradoks njegove akademske karijere. Bukvalno svaka mistična tradicija na svetu vrti se oko ideje da tamo negde postoji neko tajno znanje koje može da naoruža ljude mističnim, skoro božanskim moćima: tarot i ji-đing su omogućili ljudima da gledaju u budućnost; alhemija je čoveku darovala besmrtnost kroz legendarni Kamen mudrosti; vika[36] je omogućavala naprednijim praktikantima da bacaju moćne čini. Spisak se nastavljao u nedogled.

Kao akademski obrazovan čovek, Langdon nije mogao da porekne istorijske podatke o ovom predanju – hrpe dokumenata, artefakata i umetničkih dela zaista jasno ukazuju na to da su naši preci posedovali moćnu mudrost koju su širili samo kroz bajke, mitove i simbole, kako bi na taj način obezbedili da jedino dostojni mogu biti upućeni u nju. Ali uprkos tome, kao realan i skeptičan čovek, Langdon nije bio ubeđen.

„Recimo samo da sam skeptik“, reče Langdon. „Nikada u stvarnom svetu nisam video ništa što bi nagovestilo da su drevne misterije bilo šta drugo do legenda i puki ponavljajući mitološki šablon. Čini mi se da, kada bi ljudima zaista bilo *moguće* da stiču natprirodne moći, postojali bi i dokazi za to. Pa ipak, istorija nam do sada nije dala čoveka sa nadljudskim moćima.“

Sato izvi obrve. „To baš i nije sasvim tačno.“

Langdon je oklevao, shvatajući da je za mnoge religiozne ljude zaista postojao slučaj čoveka-boga; Isus je bio najočigledniji primer. „Mada priznajem“, reče, „ima mnogo učenih ljudi koji veruju da ova moćna mudrost postoji, ali ja i dalje nisam ubeđen.“

„Da li je Piter Solomon jedan od tih ljudi?“ upita Sato, letimice pogledavši u šaku na podu.

Langdon nije imao snage da je ponovo pogleda. „Piter potiče iz porodične loze koja je uvek imala strast prema svemu drevnom i mističnom“

„Je li to bilo ‘da’?“ upita Sato.

„Uveravam vas, čak i da Piter veruje da drevne misterije postoje, on *ne* veruje da se do njih može doći kroz neku kapiju skrivenu u Vašingtonu. On shvata metaforički simbolizam, što je nešto što njegov tamničar očigledno ne shvata.“

Sato klimnu. „Znači vi verujete da je ova kapija samo *metafora*?

---

36 *Wicca* – skup neopaganskih verovanja u moć magije (prim. prev).

„Naravno“, reče Langdon. „U teoriji, svakako. To je veoma uobičajena metafora – mistična kapija kroz koju neko mora proći da bi bio prosvetljen, Kapije i vrata su uobičajene simboličke predstave za preobražavajuće obrede prelaza. Tražiti *bukvalnu* kapiju bilo bi kao da tražite prava Vrata raja.“

Sato ovo razmotri na momenat. „Ali izgleda da tamničar gospodina Solomona veruje da vi možete da otključate *stvarnu* kapiju.“

Langdon izdahnu. „Napravio je grešku koju mnogi fanatici prave – pobrkao je metaforu sa stvarnošću.“ Slično ovome, rani alhemičari su se uzalud mučili da pretvore olovo u zlato, ne shvativši nikad da taj proces ne predstavlja ništa drugo do metaforu za ostvarenje punog ljudskog potencijala – da se tup i neuk um preobrazi u britak i prosvetljen.

Sato pokaza prema šaci. „Ako bi ovaj čovek želeo da za njega nađete nekakvu kapiju, zašto vam ne bi jednostavno *rekao* kako da je nađete? Čemu sva ova drama? Zašto vam je dao tetoviranu šaku?“

Langdon je sebi postavio isto ovo pitanje, ali odgovor je bio uznemirujuć.

„Pa, čini se daje čovek s kojim imamo posla, pored toga što je psihički nestabilan, ujedno i veoma obrazovan. Ova šaka dokaz je da je dobro upućen u misterije, kao i u zavete tajnosti. A bez sumnje i u istoriju ovog prostora.“

„Ne shvatam.“

„Sve što je večeras uradio, bilo je u savršenom skladu s drevnim protokolom. Po tradiciji, Šaka misterija je sveti poziv, te stoga mora biti dostavljen na svetom mestu.“

Satoine oči se suziše. „Ovo je Rotonda Kapitola, profesore, ne neko svetilište za drevne, mistične tajne.“

„Zapravo, gospođo“, reče Langdon, „znam vrlo mnogo istoričara koji se ne bi složili s vama.“

U tom trenutku, na drugoj strani grada, Triš Dan je sedela u odsjaju zida od plazme unutar Kocke. Završila je s pripremom svog pauka-tragača i ukucala pet ključnih fraza koje joj je Ketrin dala. *Ništa se neće desiti.*

Osećajući se pesimistički, pokrenula je pauka, kao da stvarno započinje široko rasprostranjenu dečiju igru *Beži ribice*. Zaslepljujućom brzinom, reči počeše da se uporeduju sa tekstovima širom sveta… tražeći savršeno poklapanje.

Triš nije mogla a da se ne zapita o čemu se ovde radi, ali je odavno prihvatila činjenicu da rad sa Solomonovima znači da nikad, u stvari, ne znaš čitavu priču.

POGLAVLjE 20

Robert Langdon krišom pogleda na sat: 19.58. Nasmešeno lice Miki Mausa nije ga nimalo oraspoložilo. *Moram pronaći Pitera. Ovde samo traćimo vreme.*

Inoe Sato otišla je začas na stranu da bi odgovorila na telefonski poziv, pa se ponovo vratila do Langdona. „Profesore, da li vas možda zadržavam?“

„Ne, gospođo“, odgovori Langdon, povlačeći rukav nadole preko časovnika. „Jedino sam užasno zabrinut za Pitera.“

„Ja to razumem, ali verujte mi da ćete Piteru najpre pomoći ako budete pomogli meni da razumem kako funkcioniše um njegovog otmičara.“

Langdon nije bio baš sasvim uveren u to, ali je shvatio da neće moći da ode dok direktorki KB-a ne pruži sve informacije koje od njega traži.

„Malo pre“, reče Sato, „kazali ste da Rotonda zauzima *sveto mesto* u predstavama drevnih misterija.“

„Da, gospođo.“

„Objasnite mi.“

Znao je da mora birati reči tako da zvuče što jezgrovitije. Redovno je držao jednosemestralna predavanja na temu mistične simbolike Vašingtona, i samo za ovu zgradu mogao bi navesti beskonačno dug spisak referenci.

Američka istorija poseduje skrivene aspekte.

Kad god bi držao predavanja o američkom simbolizmu, zaprepastio bi studente otkrićem da prave namere očeva nacije nemaju apsolutno nikakve veze sa onim što današnji političari tvrde.

Zvanična istorija ne zna kakvi su bili prvobitni planovi za izgradnju Amerike.

Očevi nacije koji su položili temelje njene prestonice, grad su prvobitno nazvali „Rim“. Reci su dali ime Tibar i podigli klasične građevine, panteone i hramove, koje su ukrasili likovima najvećih bogova poznatih u istoriji – Apolona, Minerve, Venere, Heliosa, Vulkana, Jupitera. U samom središtu, kao što je bio običaj u mnogim gradovima klasičnog razdoblja, postavili su trajni simbol počasti precima – egipatski obelisk. Ovaj obelisk, veći od obeliska u Kairu i Aleksandriji, diže se 169 m u visinu, što je preko trideset spratova, u znak zahvalnosti i počasti svom polubožanskom osnivaču, po kome je ovaj glavni grad i dobio svoje novo ime.

Vašington.

A sada, posle nekoliko vekova, uprkos činjenici da su u Americi odvojene crkva i država, Rotonda, koja se nalazi u najznačajnijoj građevini ove zemlje, iskićena je drevnim religioznim simbolima. U Rotondi je prikazano preko dvanaest bogova – više nego u prvobitnom Panteonu u Rimu. Naravno, zgrada rimskog Panteona pretvorena je kasnije u hrišćansku crkvu, 609. godine n. e. dočim *ovaj* Panteon nije nikada menjao svoju namenu; svedočanstva njegove istorije i dalje su vidno istaknuta.

„Kao što verovatno znate“, reče Langdon, „ova Rotonda sagrađena je u znak sećanja na jedno od najčuvenijih mističnih svetilišta u Rimu, hram vestalki.“

„To su one sveštenice-device?“ Na licu Inoe Sato ogledala se sumnja u to da su device, čuvarice hrama u Rimu, mogle imati ikakve veze sa zgradom Kapitola.

„Hram vestalki u Rimu“, nastavi Langdon, „bio je kružnog oblika sa širokim otvorom na podu kroz koji se uzdizao sveti plamen, a dužnost da ga čuvaju i ne dozvole da se ikad ugasi pripadala je sestrinstvu devica – vestalkama.“

Sato sleže ramenima. „Ova Rotonda jeste kružnog oblika, ali ja ne vidim nikakav otvor na podu.“

„Ne, otvora više nema, ali se dugi niz godina nalazio u središtu ove prostorije, tačno na mestu gde se sada nalazi Piterova šaka.“ Langdon pokaza nadole. „Zapravo, još uvek se na podu mogu videti tragovi gde se nekad nalazila ograda, kako ljudi ne bi upadali unutra.“

„Šta?“ začudi se Sato. „Ja za to nikad nisam čula.“

„Izgleda da je u pravu.“ Enderson pokaza na metalne pločice poređane ukrug na mestima gde su se nekada nalazili stubići, „Ja sam ih već ranije video, ali nisam imao pojma zašto su tu.“

Nisi jedini, pomisli Langdon, zamislivši hiljade i hiljade posetilaca, uključujući i čuvene zakonodavce, koji prolaze kroz Rotondu, a pojma nemaju da se nekada moglo propasti kroz otvor, pravo u kapitolsku kriptu koja se nalazi tačno ispod Rotonde.

„Na kraju je taj otvor na podu ipak zatvoren „ reče im Langdon. „Ali dugo pre toga, posetioci Rotonde mogli su da vide vatru koja je gorela na spratu niže.“

Sato se okrete. „Vatru? Na Kapitolu?“

„Nazovimo to velikom bakljom, još bolje – večnim plamenom koji je goreo u kripti direktno ispod nas. Namera je upravo i bila da se plamen vidi kroz otvor na podu Rotonde, što ju je činilo savremenim hramom posvećenim boginji Vesti. Ova zgrada čak je imala i svoju vestalku – federalnu nameštenicu čija je titula bila Čuvarica kripte – i ona je sa uspehom održavala vatru punih pedeset godina, sve dok politički i religiozni razlozi, a i šteta od dima, nisu ugasili čitavu ideju.“

I Enderson i Sato delovali su zapanjeno.

Danas, jedini podsetnik na nekadašnji plamen koji je ovde goreo, bila je četvoro-kraka zvezda, kao na kompasu – simbol američke večne vatre koja je nekada slala svoje plamene zrake na sve četiri strane Novog sveta.

„Znači, profesore“, oglasi se Sato, „vi tvrdite da čovek koji je ovde postavio Piterovu šaku *zna* za sve ovo.“

„Jasno kao dan. I još mnogo, mnogo toga. U ovoj prostoriji ima na sve strane simbola koji ukazuju na verovanja u drevne misterije.“

„Tajno znanje“, kaza Sato, a u glasu joj se čula velika doza sarkazma. „Znanje od koga čovek može steći božansku moć?“

„Jeste, gospođo.“

„Teško da se to uklapa u hrišćanske osnove naše zemlje.“

„Sasvim, ali ipak je tako. Ta promena, kojom od čoveka nastaje božanstvo, naziva se *apoteoza*. Bilo to vama poznato ili ne, pomenuta tematika – transformacija čoveka u boga – predstavlja srž simboličkih predstava u Rotondi.“

„Apoteoza?“ okrete se Enderson, a po očima mu se moglo prepoznati da je shvatio na šta se to odnosi.

Pa, naravno, Enderson zna. On ovde radi. „Reč *apoteoza* doslovce znači ‘božanska transformacija’ – kojom prilikom čovek postaje bog. Potiče od klasičnog grčkog: *apo*-‘postati’, *theos*-‘bog’.“

Enderson ga pogleda zapanjeno. „*Apoteoza* znači ‘postati bog’? Ni slutio nisam.“

„Još uvek ne shvatam. Objasnite!“ Zahtevala je Sato.

„Gospođo“, Langdon kaza. „Najveća slika u ovoj zgradi zove se *Apoteoza Džordža Vašingtona*. Na njoj je jasno prikazan Džordž Vašington kako se *preobražava* u boga.“

Sato ga je sumnjičavo gledala. „Tako nešto nikada nisam videla.“

„Zapravo, siguran sam da *jeste*.“ Langdon podiže kažiprst i upravi ga uvis. „Nalazi se direktno iznad vaše glave.“

POGLAVLjE 21

Apoteozu Džordža Vašingtona, fresku površine 433 kvadratna metra, koja prekriva tavanicu Rotonde u Kapitolu, Konstantin Brumidi[37] završio je 1865. godine.

Poznat kao „Mikelanđelo Kapitola" Brumidi je zaslužan za oslikavanje Rotonde baš kao što je i Mikelanđelo zaslužan za oslikavanje Sikstinske kapele, tako što je naslikao fresku na najvišem mogućem mestu – tavanici. Kao i Mikelanđelo, i Brumidi je neka od svojih najlepših dela uradio u Vatikanu. Brumidi je, međutim, emigrirao u Ameriku 1852, ostavljajući za sobom najveći božji hram zbog jednog novog hrama, Kapitola u Sjedinjenim Državama, koji sav blista od njegovog majstorstva: od *trompe l'oleil*[38] Brumidijevih prolaza, do friza na tavanici kancelarije potpredsednika Sjedinjenih Država. Ipak, ogromnu sliku koja kao da lebdi na tavanici Rotonde, najveći broj istoričara smatra Brumidijevim remek-delom.

Robert Langdon je posmatrao ogromnu fresku koja je prekrivala tavanicu. Uglavnom je uživao u reakcijama zapanjenih studenata kad prvi put gledaju fantastične prizore prikazane na ovoj fresci, ali u ovom trenutku osećao se kao zatočenik u noćnoj mori čije značenje mu još uvek nije jasno.

Direktorka Sato stajala je pored njega s rukama na kukovima i mrštila se gledajući visoku tavanicu. Langdon je osetio da ona reaguje slično kao i svi koji se prvi put zagledaju u sliku koja stoji u samom središtu njihove nacije.

Sasvim je pometena.

Niste vi jedini, pomisli Langdon. Za većinu ljudi, *Apoteoza Džordža Vašingtona* bivala je sve čudnija i čudnija što bi je duže gledali. „Ono je Džordž Vašington u središnjem delu freske", reče Langdon pokazujući 54 metara uvis u centar kupole. „Kao što možete da vidite, ogrnut je belim plaštom, okružen sa trinaest devojaka, uzdiže se na oblaku iznad smrtnika. Ovo je trenutak njegove apoteoze… njegovog preobraženja u boga."

Sato i Enderson ne rekoše ništa.

„U blizini", nastavi Langdon, „možete da vidite čudnu anahronu seriju figura: drevni bogovi daruju napredno znanje očevima naše nacije. Eno Minerve koja inspiriše naše najveće pronalazače – Bena Franklina, Roberta Fultona, Semjuela Morzea." Langdon pokaza svakog od njih ponaosob. „Ono tamo je Vulkan koji nam pomaže da napravimo parnu mašinu. Pored njih je Neptun koji nam pokazuje kako da položimo transatlantski kabel. Tu stoji i Cerera, boginja useva, od čijeg je imena nastala naša reč *cerealije,* ona sedi na Mekormikovoj žetelačkoj mašini, revolucionarnom poljoprivrednom izumu koji je ovoj zemlji omogućio da postane vodeći svetski proizvođač hrane. Slika sasvim otvoreno prikazuje naše pretke kako primaju veliku mudrost od bogova." On spusti glavu pogledavši u Sato.

---

37 *Constantino Brumidi* (1805—1880), američki slikar, italijansko-grčkog porekla, poznat upravo zbog ove freske (prim. prev.).

38 *Trompe l'oleil* – „varka za oko", slikarska tehnika koja koristi krajnje realistične oblike kako bi izazvala optičku iluziju (prim. prev.).

„Znanje je moć, a *pravo* znanje omogućava čoveku da ostvari neverovatne, čak božanske poduhvate.“

Sato spusti pogled ka Langdonu i protrlja vrat. „Polaganje telefonskog kabla teško da bi se moglo nazvati božanskom stvari.“

„Možda za čoveka modernog doba“, odgovori Langdon. „Ali kada bi Džordž Vašington mogao da zna da smo postali rasa koja poseduje moć da komunicira preko okeana, leti brzinom zvuka i aterira na Mesec, poverovao bi da smo postali bogovi sposobni za neverovatne stvari.“ Zastao je. „Kao što futurista Artur Klark kaže: ‘Svaka dovoljno napredna tehnologija teško se može razlikovati od magije’.“

Sato napući usne, očigledno duboko razmišljajući. Bacila je pogled na šaku, a onda u pravcu koji je pokazivao kažiprst, prema vrhu kupole. „Profesore, rečeno vam je da će vam Piter pokazivati put. Da li je to tačno?“

„Jeste gospodo, ali..“,

„Zapovedniče“, reče Sato okrećući se od Langdona, „možemo li nekako videti sliku izbliza?“

Enderson klimnu. „Postoji uzana galerija koja prati unutrašnju stranu kupole“ Langdon pogleda visoko, visoko gore prema sićušnoj ogradi koja se videla odmah ispod slike i istog časa pretrnu. „Nema potrebe da se penjemo čak tamo.“ Bio je jednom na tom retko posećivanom mestu, kao gost nekog američkog senatora i njegove žene, i skoro se onesvestio zbog vrtoglave visine i uzanog prolaza.

„Nema potrebe?“ pitala je Sato. „Profesore, imamo čoveka koji veruje da se u ovoj prostoriji nalazi nekakva kapija koja bi od njega mogla da načini boga; imamo fresku na tavanici kupole koja simboliše transformaciju čoveka u boga; i imamo šaku koja pokazuje pravo na tu sliku. Čini se da sve ukazuje na to da bi trebalo da idemo *gore*.“

„U stvari“, ubaci se Enderson, pogledavši naviše, „malo ljudi zna da postoji *jedan* šestougaoni sanduk u kupoli koji se otvara kao kapija, i kroz njega se može proviriti i…“

„Čekajte malo“, reče Langdon, „nešto ste pobrkali. Kapija koju ovaj čovek traži je *figurativna* kapija – prolaz koji u stvari ne postoji. Kada je rekao da će Piter pokazivati put, govorio je metaforički. Ovaj položaj šake – s kažiprstom i palcem koji su uprti naviše – dobro je poznat simbol drevnih misterija i pojavljuje se širom sveta u umetnosti starog veka. Isti položaj ruke vidimo i u tri najpoznatija Da Vinčijeva remek-dela, puna simbolizma – *Poslednjoj večeri*, *Poklonjenju mudraca* i *Svetom Jovanu Krstitelju*. Predstavlja simbol mistične veze Čoveka s Bogom.“ *Kako gore, tako dole.* Umobolnikov bizaran izbor reči postajao je sve značajniji.

„Ja to nikad do sada nisam videla“, reče Sato.

Onda gledaj malo ESPN[39], pomisli Langdon, koji je svaki put morao da se nasmeje kada bi video profesionalnog sportistu kako pokazuje u nebo, zahvalan Bogu posle tačdauna ili houmrana[40]. Pitao se koliko njih zna da

[39] Najveća američka sportska televizija (prim. prev.).

[40] *Touchdown, homerun* – terminologija iz američkog fudbala i bejzbola; način na koji se postižu poeni (prim. prev.).

time nastavlja prethrišćansku tradiciju odavanja priznanja mističnoj moći, koja ga je nakratko pretvorila u boga sposobnog za nadljudske podvige.

„Ako je od ikakve pomoći“, reče Langdon, „Piterova šaka nije prva koja se kao takva pojavila u Rotondi.“

Sato ga je gledala kao da je poludeo. „Molim?“

Langdon pokaza prema njenom blekberiju. „Ukucajte na *Gugl*: Džordž Vašington Zevs.“

Sato je delovala neodlučno, ali ipak poče da kucka. Enderson joj se malo-pomalo približavao, gledajući napeto preko njenog ramena.

Langdon reče: „Rotondom je nekada dominirala ogromna skulptura Džordža Vašingtona razgolićenih grudi… predstavljenog kao boga. Sedeo je u potpuno istoj pozi kao Zevs u Panteonu, pokazujući gole grudi, u levoj ruci imao je mač, dok je desnu držao podignutu s ispruženim palcem i kažiprstom.“

Sato je očigledno pronašla sliku na Internetu jer je Enderson gledao u njen blekberi potpuno šokiran. „Čekajte malo, *to* je Džordž Vašington?“

„Jeste“, odgovori Langdon. „Predstavljen kao Zevs.“

„Pogledajte mu šaku“, reče Enderson, još uvek piljeći preko Satoinog ramena. „Njegova desna ruka je u potpuno istom položaju kao i šaka gospodina Solomona.“

Kao što sam i rekao, pomisli Langdon, *Piterova šaka nije prva koja se pojavljuje u ovoj prostoriji.* Kada je statua nagog Džordža Vašingtona, koju je napravio Horejšio Grinou, otkrivena u Rotondi, mnogi su s podsmehom rekli da to Vašington pruža ruke prema nebu u očajničkom pokušaju da nađe nešto da obuče. Međutim, kako su se američki religiozni ideali promenili, a šaljiva kritika se pretvorila u polemiku, statua je sklonjena i prebačena u neku šupu u istočnom delu parka. Trenutno je smeštena u Smitsonijanovom Nacionalnom muzeju američke istorije, a oni koji ga tamo vide i ne pomišljaju kako je to jedina preostala veza sa vremenom kada je otac ove nacije poput boga čuvao Kapitol… baš kao što Zevs čuva Panteon.

Sato poče da prebira po svom blekberiju, očigledno doživljavajući ovaj trenutak kao pogodno vreme da malo prekontroliše svoje podređene. „Šta imate?“ Slušala je pažljivo. „Aha…“ Pogledala je pravo u Langdona, a onda u Piterovu šaku. „Sigurni ste?“ Još malo je slušala. „Dobro, hvala.“ Prekinula je vezu i okrenula se ponovo prema Langdonu. „Moje osoblje malo je pretraživalo i potvrdilo postojanje takozvane Šake misterija, baš kao što ste rekli: pet oznaka na vrhovima prstiju – zvezda, sunce, ključ, kruna i fenjer – pored činjenice da je ova ruka služila kao drevni poziv da se sazna tajna mudrost.“

„Drago mi je“, reče Langdon,

„Nema razloga“, odsečno mu odgovori. „Čini se da smo se našli u ćorsokaku, sve dok mi vi ne budete rekli sve što još uvek nećete da mi kažete.“

„Molim?“

Sato mu priđe. „Obišli smo pun krug, profesore. Ništa mi niste kazali što ja ne bih mogla da saznam i od mog osoblja. I zato ću vas pitati samo još jednom. Zašto ste noćas ovamo dovedeni? Po čemu ste toliko posebni? Šta je to što znate samo *vi*?“

„Kroz ovo smo već jednom prošli“, uzvrati paljbu Langdon. „Ne znam zašto ovaj tip misli da o ovome išta znam!“

Langdon je bio u iskušenju da pita kako li je, kog vraga, *Sato* saznala da se on večeras nalazi u Kapitolu, ali i kroz to su već prošli. *Ona ne govori ništa.* „Kada bih znao šta je sledeći korak“, reče joj, ja bih vam kazao. Ali ne znam. Po tradiciji, Šaka misterija se pruža od učitelja prema učeniku. A onda ubrzo nakon toga za šakom dolazi čitav niz instrukcija… uputstvo kako da se dođe do hrama, ime majstora koji će vas podučiti *nečemu*. Ali sve što nam je ovaj tip ostavio jeste pet tetoviranih simbola! Jedva…“ Langdon odjednom zastade.

Sato ga prostreli pogledom. „Šta je?“

Langdonove oči strelovito poleteše prema šaci. *Pet tetovaža.* Shvatio je da to možda nije baš sasvim tačno.

„Profesore?“ pritiskala ga je Sato.

Langdon krenu prema jezivom predmetu. *Piter će pokazati put.* „Ranije mi je palo na pamet da je možda ostavio neki predmet u Piterovoj ruci – mapu, neko pismo ili niz uputstava“

„Nije“, odgovori Enderson. „Kao što možete da vidite, ta tri prsta nisu baš jako stegnuta.“

„U pravu ste“, reče Langdon. „Ali čini mi se…“ Čučnuo je pokušavajući da ispod prstiju vidi skriveni deo Piterovog dlana. „Možda nije napisano na papiru.“

„Utetovirano?“ upita Enderson.

Langdon klimnu.

„Vidite li nešto na dlanu?“ upita Sato.

Langdon se sagnu još više, pokušavajući da proviri ispod blago skupljenih prstiju. „Ugao je nemoguć. Ne mogu…“

„Ama, za ime sveta“, reče Sato krećući se prema njemu. „Otvorite tu prokletu šaku!“

Enderson stade ispred nje. „Gospođo! Stvarno bi trebalo da sačekamo forenzičare pre nego što pipnemo…“

„Meni su potrebni odgovori“, reče Sato proguravši se pored njega. Čučnula je pomerivši Langdona dalje od šake.

Langdon se uspravi i poče da gleda s nevericom kako Sato uzima olovku iz džepa i pažljivo je zavlači ispod zgrčenih prstiju. A onda, jedan po jedan, podiže prste sve dok se šaka nije potpuno otvorila, pokazujući dlan.

Pogledala je u Langdona i jedva primetan osmeh pređe joj preko lica. „Opet ste bili u pravu, profesore.“

POGLAVLjE 22

Koračajući po biblioteci, Ketrin Solomon povuče rukav svog belog mantila i pogleda na sat. Nije bila žena koja je navikla na čekanje i zato joj se sada činilo kao da joj se život zaustavio. Čekala je da dobije rezultate od Triš, čekala je da joj se javi brat, a pored toga, čekala je i da je ponovo pozove čovek koji je bio neposredno odgovoran za čitavu ovu zabrinjavajuću situaciju.

Bar da mi nije rekao, pomislila je. Ketrin je, po običaju, veoma nevoljno sklapala nova poznanstva, ali mada je ovog čoveka prvi put srela tek danas, on je za samo nekoliko trenutaka uspeo da zadobije njeno poverenje. *Potpuno.*

Njegov poziv stigao je dok je popodne sedela kod kuće, uživajući u svojoj uobičajenoj nedeljnoj zabavi – pregledanju naučnih časopisa koji su se nakupili tokom sedmice.

„Gospođa Solomon?“ začu se jedan neobično eteričan glas. „Zovem se doktor Kristofer Abadon. Nadam se da ću moći načas da porazgovaram s vama o vašem bratu.“

„Izvinite, *ko* ste vi?“ pitala je. *I kako ste došli do mog privatnog telefonskog broja?*

„Doktor Kristofer Abadon.“ Ketrin nije poznavala nikog s takvim imenom.

Čovek pročisti grlo, kao da mu je neugodno. „Izvinite, gospođo Solomon. Ja sam mislio da vam je brat rekao za mene. Ja sam njegov lekar. Vaš broj je bio na spisku za javljanje u hitnim slučajevima.“

Ketrin oseti ubod u srce. *Hitni slučajevi?* „Da li nešto nije u redu?“

„Ne… ne verujem“, odgovori on. „Vaš brat jutros nije došao u zakazano vreme, a ja ne mogu da ga dobijem ni na jedan od brojeva koje imam, pa sam se pomalo zabrinuo. Ustručavao sam se da vas pozovem, ali…“

„Ne, nemate razloga, shvatam vašu brigu.“ Ketrin je i dalje pokušavala da se seti da li joj je poznato ime doktora. „Nisam razgovarala sa bratom još od juče ujutru. Pretpostavljam da je jednostavno zaboravio da uključi mobilni.“ Ketrin mu je nedavno poklonila novi ajfon, a on nikako nije nalazio vremena da nauči kako se koristi.

„Kažete da ste njegov *lekar*…“ upita. *Da možda Piter nije bolestan, a neće da mi kaže?*

Usledila je značajna pauza na drugoj strani. „Molim vas, izvinite, očito sam načinio ozbiljnu profesionalnu grešku time što sam vas pozvao. Vaš brat mi je rekao da vi znate za njegove posete meni, ali sad shvatam da to nije slučaj.“

Moj brat je slagao svog lekara? Ketrin je bivala sve zabrinutija. „Je li on bolestan?“

„Izvinite, molim vas, gospođo Solomon, ali zbog privatnosti i poverenja između lekara i pacijenta ne mogu sa vama da razgovaram o stanju vašeg brata. Već sam vam i suviše rekao time što sam priznao da mi je pacijent. Ja ću sada prekinuti, ali ako se čujete danas s njim, molim vas, recite mu da mi se javi da bih znao da li je dobro.“

„Čekajte“, povika Ketrin. „Molim vas, recite mi šta s njim nije u redu!“

Čulo se kako je doktor Abadon uzdahnuo, očito je bio nezadovoljan zbog svoje greške. „Gospođo Solomon, čujem po vašem glasu da ste uznemireni i potpuno vas razumem. Siguran sam daje vaš brat dobro. Juče je bio kod mene u ordinaciji.“

„Juče? I trebalo je *danas* ponovo da dođe? Meni to zvuči ozbiljno.“

Čovek ponovo uzdahnu. „Predlažem da mu ostavimo još malo vremena pre nego što…“

„Dolazim pravo kod vas u ordinaciju“, reče Ketrin, krećući prema vratima. „Gde se vi nalazite?“ Tišina.

„Doktore Abadon?“ oglasi se Ketrin. „Mogu ja i sama da potražim vašu adresu, ili mi je pak vi možete dati. U svakom slučaju, ja dolazim kod vas.“

Doktor je opet ćutao. „Ako pristanem da vas primim, gospođo Solomon, da li ćete biti toliko ljubazni da mi obećate da nećete ništa reći svom bratu, dok ne budem imao priliku da mu objasnim svoju pogrešku.“

„Uredu.“

„Zahvaljujem. Moja ordinacija je na Kalorama hajtsu.“ Izdiktirao joj je punu adresu.

Posle dvadesetak minuta Ketrin je vozila otmenim ulicama Kalorama hajtsa. Zvala je sve telefonske brojeve svog brata, ali nije bilo odgovora. Ona inače obično nije vodila računa o tome gde joj je brat, ali sad se zabrinula, pošto je saznala da on tajno odlazi kod lekara.

Kad je Ketrin konačno stigla na navedenu adresu, zbunjeno je gledala u zgradu. *Zar je ovo ordinacija?*

Prostrana vila pred kojom se zaustavila imala je ogradu od kovanog gvožđa sa postavljenim kamerama i raskošan vrt. Dok je usporavala da bi proverila adresu, jedna od kamera se rotirala i okrenula pravo prema njoj. Kapija se otvorila. Oklevajući, Ketrin potera kola širokim prilazom i parkira se pored dugačke limuzine, ispred garaže sa šest mesta.

Kakav li je ovo lekar?

Dok je izlazila iz automobila, otvorila su se ulazna vrata na vili i kroz njih prođe jedna elegantna prilika i zaustavi se na odmorištu. Čovek je bio zgodan, izuzetno visok i mlađi nego što je zamišljala. I pored toga zračio je prefinjenošću i otmenošću nekoga koje već u srednjim godinama.

„Gospođo Solomon, ja sam doktor Kristofer Abadon“, izgovori on, skoro šapatom. Pružio joj je ruku koja je bila glatka i negovana.

„Ketrin Solomon“, reče, trudeći se da ne bulji u njegovo neobično glatko i preplanulo lice. *Da li je on to možda našminkan?*

Ketrin oseti uznemirenje dok je ulazila u prelepo namešten foaje. Prigušena klasična muzika čula se u pozadini i kao da je mirisalo na tamjan. „Ovo je prekrasno“ reče ona, „mada sam očekivala nešto više nalik na… ordinaciju.“

„Imam sreću da mogu da radim kod kuće.“ Uveo ju je u dnevnu sobu u kojoj je gorela vatra. „Molim vas, raskomotite se. Upravo sam prelio čaj. Izneću ga, pa ćemo moći da porazgovaramo.“ Krenuo je u pravcu kuhinje i nestao.

Ketrin Solomon nije sela. Ženska intuicija bila je moćan instinkt i ona se na nju oslanjala. Nešto joj je izazivalo jezu. Ništa ovde nije ličilo na

bilo koju lekarsku ordinaciju u kojoj je do sada bila. Salon je bio prepun antikviteta, a na zidovima su visila dela klasične umetnosti, ponajviše slike sa mitološkom tematikom. Zaustavila se pred jednim velikim platnom na kome su bile tri gracije, čija su naga tela bila fenomenalno prikazana u veoma živim bojama.

„To je originalno delo Majkla Parksa[41].“ Doktor Abadon se pojavi kraj nje bez ikakvog upozorenja, držeći u ruci poslužavnik sa čajnikom punim vrućeg čaja. „Mislim da bi bilo lepo da sednemo pored kamina.“ Poveo ju je preko sobe i ponudio da sedne. „Nema razloga da budete nervozni.“

„Nisam nervozna“, odgovori Ketrin, nepotrebno brzo.

Nasmejao se blagonaklono. „Znate, moj posao je da prepoznam kad su ljudi nervozni.“

„Molim?“

„Ja sam psihijatar sa dugom praksom, gospođo Solomon. To mi je profesija. Vaš brat dolazi kod mene već godinu dana. Na terapiju.“

Ketrin je gledala zabezeknuto. *Moj brat na terapiji?*

„Pacijenti često ne žele nikom da kažu da idu na terapiju“, rekao je. „Pogrešio sam što sam vas pozvao, iako moram da kažem u svoju odbranu, da me je na pogrešan put naveo vaš brat.“

„Ja… ja nisam imala pojma.“

„Izvinjavam se, ako sam vas uznemirio“, reče i zazvuča kao da mu je neprijatno. „Primetio sam da posmatrate moje lice, jeste, sasvim ste u pravu, ja se šminkam“ Dodirnuo je lice kao da proverava. „Imam kožno oboljenje, a ne volim da se to pri-meti. Obično me žena šminka, ali kad ona nije kod kuće, moram sam to da radim, a nisam baš naročito spretan.“

Ketrin je klimala glavom, isuviše zbunjena da bilo šta odgovori.

„A ova lepa frizura…“ pipnuo je svoju bujnu plavu kosu. „Perika. Od istog oboljenja opala mi je i sva kosa na glavi.“ Slegao je ramenima. „Taština je moja velika mana.“

„A nepristojnost je, očito, *moja*“, reče.

„Nikako.“ Doktor Abadon je imao razoružavajući osmeh. „Hajde da krenemo od početka. Najbolje uz čaj.“

Seli su ispred vatre i Abadon je sipao čaj „Vaš brat me je namamio da pijemo čaj za vreme terapije. Rekao je da Solomonovi stalno piju čaj.“

„Porodična tradicija“, odgovori Ketrin. „Bez ičega, molim.“

Srkutali su čaj i par minuta neobavezno ćaskali, ali je Ketrin nestrpljivo iščekivala da čuje šta se to dešava s njenim bratom. „Zašto je moj brat došao kod vas?“ upita. *I zašto mi to nije rekao?* Istini za volju, Piter je preživeo mnoge tragedije – još kao dečak izgubio je oca, kasnije je u razmaku od pet godina sahranio svog sina jedinca, a potom i majku. No, bez obzira na sve, Piter bi uvek smogao snagu da se izbori sa svim nedaćama.

Doktor Abadon srknu malo čaja. „Vaš brat je došao kod mene jer mi veruje. Među nama postoji veza koja prevazilazi uobičajeni odnos između lekara i

---

41 *Michael Parks*, savremeni američki slikar i vajar, hiperrealista koji uglavnom obrađuje mitološke teme (prim. prev.).

pacijenta.“ Pokazao je rukom na neki uramljeni dokument pored kamina. Ličio je na diplomu, sve dok Ketrin nije zapazila dvoglavog feniksa.

„Vi ste mason?“ *Sigurno najvišeg stepena.*

„Piter i ja smo neka vrsta braće.“

„Mora da ste uradili nešto izuzetno kad ste primljeni u trideset treći stepen.“

„Pa, ne bih rekao“, izgovori. „Raspolažem porodičnim bogatstvom i dajem dosta novca masonima za dobrotvorne svrhe.“

Ketrin je sad razumela zašto njen brat ima poverenja u ovog doktora. *Mason sa porodičnim imetkom, koji se interesuje za filantropiju i drevnu mitologiju.* Doktor Abadon je imao više toga zajedničkog sa njenim bratom, no što je u početku mogla i da pretpostavi.

„Kad sam vas pitala zašto moj brat dolazi kod vas“, reče, „nisam mislila zašto je odabrao da dolazi kod vas, već zašto mu je potrebna pomoć psihijatra.“

Doktor Abadon se nasmeši. „Da, znam. Pokušavam da učtivo zaobiđem pitanje. Mislim da mi o ovome ne bi trebalo da razgovaramo“ Zastao je. „Mada moram reći da me čudi da vam brat nije preneo ništa od naših razgovora, s obzirom da se oni direktno odnose na vaša istraživanja.“

„Moja istraživanja?“ izlanu se Ketrin, jer nije očekivala ovako nešto. *Moj brat priča o mojim istraživanjima?*

„Vaš brat je nedavno došao kod mene tražeći profesionalno tumačenje psiholoških efekata otkrića koje vi postižete u svojoj laboratoriji.“

Ketrin se zamalo zagrcnu od čaja. „Stvarno? To me… baš iznenađuje“ uspela je da izgovori. *Kako mu je samo tako nešto palo na pamet? Da svom psihiću ispriča šta ja radim?!* U njihovom pravilniku o bezbednosti stajala je klauzula da *nikom* ne govore šta Ketrin radi. Štaviše, ideja o poverljivosti njenog rada potekla je baš od njega.

„Vi ste sigurno svesni toga, gospođo Solomon, da je vaš brat veoma zabrinut šta će se desiti kad se vaša istraživanja objave. On zna da može da dođe do značajne promene filozofskih gledišta u svetu… pa je došao kod mene da razgovaramo o mogućim posledicama… sa *psihološke* tačke gledišta.“

„Tako“, reče Ketrin, a šoljica joj se neznatno zatrese u ruci.

„Pitanje o kojem smo razgovarali veoma je izazovno. Šta će se desiti sa stanjem u kome se nalazi ljudski rod ako se konačno otkriju velike tajne života? Šta će se desiti kad se iznenada ispostavi da svi oni stavovi koje prihvatamo kao deo religioznih *uverenja*… zapravo predstavljaju *činjenice*? Odnosno kad se dokaže da to nisu *mitovi*? Zar nisu u pravu oni koji tvrde da ima pitanja na koja je najbolje ne davati odgovor.“

Ketrin prosto nije mogla da poveruje svojim ušima, ali se ipak trudila da kontroliše osećanja. „Nadam se da nemate ništa protiv, ali ja radije ne bih želela da sa vama detaljnije razgovaram o svom radu. Nemam planove da u dogledno vreme objavim bilo kakve rezultate. Za sada, moja otkrića ostaju zaključana u mojoj laboratoriji.“

„Zanimljivo.“ Abadon se zavali u fotelji i na trenutak se činilo da se izgubio u mislima. „U svakom slučaju, zamolio sam vašeg brata da ponovo

dođe ovamo danas pošto je juče izgledalo kao da se u njemu nešto *prelomilo*. U takvim slučajevima ja volim da moji pacijenti…“

„Prelomilo?“ Ketrin ponovo oseti da joj udara srce. „Kao kod nervnog sloma?“ Ona nije mogla da zamisli da bi njen brat zbog bilo čega mogao da doživi nervni slom.

Abadon sažaljivo pruži ruku. „Molim vas, vidim da ste se jako potresli. Žao mi je zbog toga. Shvatam da vi, s obzirom na nesrećne okolnosti, verovatno smatrate da imate prava na odgovor.“

„Nije bitno da li ja imam prava ili ne“, odgovori Ketrin, „moj brat je jedini živi član moje porodice. Niko ga ne poznaje bolje od mene i ako mi budete rekli šta se desilo, možda ću moći da pomognem. Konačno, oboje želimo isto – ono što je najbolje za Pitera.“

Doktor Abadon je prvo ćutao, a onda lagano počeo da klima glavom kao da prihvata da je Ketrin u pravu. Konačno progovori. „Ovo sad govorim sasvim zvanično, gospođo Solomon. Ukoliko se odlučim da sa vama podelim svoje informacije, učiniću to samo zbog toga što verujem da možda imate neka saznanja koja mi mogu poslužiti da pomognem vašem bratu.“

„Naravno.“

Abadon se nagnu napred, oslonivši laktove o kolena. „Gospođo Solomon, otkako vaš brat dolazi kod mene, osećam da se on duboko u sebi bori sa snažnim osećanjem krivice. Ja ga nikad nisam terao da mi o tome govori, jer on nije zbog tog dolazio kod mene. Međutim, juče sam, iz više razloga, konačno tražio da govori o tome.“ Abadon ju je sad gledao direktno u oči. „Vaš brat se otvorio, prilično neočekivano i veoma dramatično. Ispričao mi je neke detalje koje nisam očekivao… uključujući i sve što se desilo one noći kad je umrla vaša majka.“

Na Badnje veče – pre skoro deset godina. Umrla je na mojim rukama.

„Rekao mi je da vam je majka ubijena tokom pljačke u vašem domu? Jedan čovek je provalio tražeći nešto za šta je verovao da skriva vaš brat?“

„To je sasvim tačno.“

Abadon ju je procenjivao pogledom. „Vaš brat je rekao da je ubio tog čoveka?“

„Jeste.“

Abadon se gladio po bradi. „Da li se sećate šta je taj uljez tražio kad je provalio u vaš dom?“

Ketrin već deset godina uzalud pokušava da izbriše sećanje na to. „Da, imao je veoma specifičan zahtev. Nažalost, nijedno od nas nije imalo pojma o čemu on to govori. Mi nikako nismo uspeli da razumemo šta on od nas traži.“

„Ali, vaš brat jeste.“

„Šta?“ Ketrin se uspravi u fotelji.

„Barem prema onome što mi je juče ispričao, Piter je tačno znao šta uljez traži. Međutim, vaš brat nije hteo da mu to da, pa se pravio da ne razume.“

„To je apsurdno. Nije moguće da je Piter razumeo šta taj čovek hoće. Njegovi zahtevi nisu imali nikakvog smisla!“

„Zanimljivo.“ Doktor Abadon zastade i načini nekoliko zabeleški. „Kao što već rekoh, meni je Piter rekao da on *jeste* razumeo. Vaš brat veruje da bi

vam majka i danas bila živa da on nije odbio da sarađuje sa tim provalnikom. I ta odluka je izvor njegovog osećanja krivice.“

Ketrin zatrese glavom. „To je suludo…“

Abadon se pognu, delujući jako zabrinuto. „Gospođo Solomon, ovo što ste mi rekli bilo je veoma korisno. Kao što sam se i plašio, izgleda daje vaš brat pomalo izgubio dodir s realnošću. Moram da priznam da sam predosećao da je baš tako. Zato sam mu i rekao da danas ponovo dođe. Ovakve epizode samoobmanjivanja nisu retke kad su u pitanju traumatična iskustva.“

Ketrin ponovo zatrese glavom. „Piter nikada nije bio sklon samoobmanjivanju, doktore Abadon.“

„Ja bih se složio s vama, da nije…“

„Da nije *šta*?“

„Njegova priča o napadu bila samo početak… samo delić jedne druge, mnogo složenije priče koju mi je poverio.“

Ketrin se naže napred u svom sedištu. „Šta vam je Piter ispričao?“

Abadon se tužno osmehnu. „Gospođo Solomon, dozvolite da vas pitam da li je vaš brat ikada sa vama razgovarao o tome kakvo je blago skriveno ovde u Vašingtonu… ili pak o tome kakva je uloga dodeljena njemu u zaštiti te dragocene… mudrosti iz drevnih vremena?“

Ketrin zinu. „O čemu vi to, pobogu, govorite?“

Doktor Abadon duboko uzdahnu. „Ketrin, ovo što ću vam sada reći biće prilično šokantno. Zastao je i ponovo je pogledao pravo u oči. „Ali, biće i od neprocenjive pomoći ukoliko vi budete u stanju da mi ispričate *sve što* znate o tome.“ Posegnuo je za njenom šoljicom. „Još čaja?“

POGLAVLjE 23

Još jedna tetovaža.

Langdon je pun zebnje čučao pored Piterove otvorene šake, zagledajući sedam minijaturnih simbola skrivenih ispod beživotnih zgrčenih prstiju.

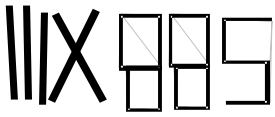

„Izgleda kao neki brojevi“, reče Langdon, iznenađen. „Iako ih, doduše, ne prepoznajem“

„Prvi broj je rimski“, reče Enderson.

„U stvari, mislim da nije“, ispravi ga Langdon. „Ne postoji rimski broj I-I-I-X. Moralo bi pisati V-I-I.“

„A šta je ovo ostalo?“ upita Sato.

„Nisam siguran. Izgleda kao osam-osam-pet arapskim ciframa.“

„Arapskim?“ upita Enderson. „Meni izgledaju kao *normalni* brojevi.“

„Naši normalni brojevi *jesu* arapski.“ Langdon je već toliko bio navikao da objašnjava ovu činjenicu svojim studentima da je zapravo pripremio čitavo predavanje o naučnim uspesima kultura Srednjeg istoka, među kojima je i ovaj naš moderni cifarski sistem. Prednosti tog sistema nad rimskim jesu takozvano „poziciono obeležavanje“ kao i otkriće još jednog broja, nule. Naravno, Langdon je svoje predavanje uvek završavao podsećanjem da je arapska kultura čovečanstvu *takođe* poklonila i reč *al-kuhl* – omiljeni napitak harvardskih brucoša – poznatiji kao *alkohol*.

Langdon je zagledao tetovažu, prilično zbunjen. „Nešto mi je nejasno i ovo osam-osam-pet. Pravolinijsko pisanje deluje mi neobično. To možda i nisu brojevi.“

„Pa šta su onda?“ upita Sato.

„Nisam siguran. Ovo izgleda skoro kao… rune.“

„Što znači?“ upita opet Sato.

„Runski alfabet se sastoji isključivo od pravih linija. Slova ovog pisma se zovu rune i često su korišćena za urezivanje u kamen, jer krive linije nije lako urezivati dletom“

„Ako su ovo rune“, reče Sato, „šta onda one znače?“

Langdon odmahnu glavom. Njegovo poznavanje dosezalo je samo do najrudimentarnijeg runskog pisma – futarka – germanskog sistema pisanja iz trećeg veka, a ovo nije bio futark. „Da budem iskren, nisam čak siguran ni da su rune. Morali biste da pitate stručnjaka. Postoji desetak različitih oblika – halsingški, manks, tačkasti stungnar…“

„Piter Solomon je mason, zar ne?“

Langdon se sad potpuno zbuni. „Jeste, ali kakve to veze ima sa ovim?“ Onda se uspravi i nadvisi sićušnu ženu.

„To *vi* meni recite. Upravo ste rekli da je runsko pismo korišćeno za uklesivanje u kamenu, a koliko ja znam, prvobitni slobodni zidari su bili klesari. Ovo spominjem samo zato što je, kad sam tražila od svog tima da potraži vezu između Šake misterija i Pitera Solomona, njihova pretraga izbacila samo jednu vezu“ Zastala je kao da želi da istakne važnost svog otkrića. „Masone.“

Langdon izdahnu boreći se s porivom da kaže Sato isto ono što neprestano govori svojim studentima: „*Gugl nije sinonim za 'istraživanje'*.“ U današnje vreme opsežne, svetom rasprostranjene pretrage po principu ključne reči, čovek stiče utisak da je sve sa svim povezano. Svet je postao jedna velika zamršena mreža informacija koja svakog dana postaje sve gušća.

Langdon strpljivo nastavi. „Nisam iznenađen što su se masoni pojavili kao rezultat pretrage vašeg tima. Masoni su prilično očigledna veza između Pitera Solomona i bilo koje ezoterične teme.“

„Da“, reče Sato, „i to je još jedan razlog što sam iznenađena da ih do sada niste spomenuli. Na kraju krajeva, sve vreme govorite o tajnoj mudrosti zaštićenoj zahvaljujući nekolicini posvećenih. Zar to nema masonski prizvuk?“

„Ali isto tako i… rozenkrojcerski[42], kabalistički[43], alumbradijanski[44], kao uostalom i bilo kojeg drugog ezoteričnog društva.“

„Ali Piter Solomon je mason – i to vrlo moćan mason, kad smo već kod toga. Nije čudo da nam masoni padaju na pamet kad već pričamo o tajnama. Sam bog zna koliko masoni obožavaju tajne.“

Langdon oseti nepoverenje u njenom glasu, što mu nije baš prijalo. „Ako želite da saznate nešto o masonima, mnogo više biste saznali kada biste pitali nekog od njih.“

„U stvari“, reče Sato, „više bih volela da pitam nekoga kome mogu da verujem.“

Langdon ovo shvati kao komentar, koliko neupućen toliko i uvredljiv. „Moram da vam kažem, gospođo, da se celokupna masonska ideologija zasniva na časti i poštenju. Masoni spadaju među najistinoljubivije ljude koje ćete ikada biti u prilici da sretnete.“

„Bila sam već u prilici da vidim vrlo ubedljive dokaze koji govore upravo suprotno.“

Langdonu se direktorka Sato svakog trenutka sve manje i manje dopadala. Proveo je godine pišući o bogatoj tradiciji masonske metaforičke ikonografije i njihovim simbolima, i znao je da su masoni uvek bili pogrešno shvatani i lažno klevetani, više no bilo koja druga organizacija na svetu. Redovno ih optužuju za sve, počev od toga da slave đavola, pa sve do toga da kuju zavere da bi čitav svet stavili pod jednu vlast. Pošto se masoni drže politike da nikada ne odgovaraju na kritike, to ih čini zaista lakom metom za napade.

---

42 Rozenkrojceri – tajno društvo mistika, navodno oformljeno u kasnom srednjem veku u Nemačkoj (prim. prev.).

43 Kabala – disciplina koja se bavi mističnim aspektima judaizma (prim. prev.).

44 Alumbradi (prosvetljeni) – naziv koji je korišćen da približno opiše praktikante mističnog hrišćanstva u Španiji u 15/16. veku (prim. prev.).

„Bez obzira na to“, reče Sato zajedljivim tonom, „opet smo se našli u ćorsokaku, gospodine Langdon. Sve mi se čini da vama ili nešto stalno promiče… ili mi, pak, o tome ne govorite. Čovek s kojim imamo posla rekao je da je Piter Solomon izabrao baš vas.“ Gledala je ravno u Langdona, ledenim pogledom. „Mislim da je vreme da ovaj razgovor nastavimo u štabu CIA. Možda ćemo tamo imati više sreće.“

Ova pretnja jedva da se dotakla Langdona. Sato je upravo rekla nešto što mu se urezalo u svest. *Piter Solomon je izabrao vas.* Te reči, u kombinaciji sa pomenutim masonima, na neki čudan način su se dojmile Langdona. Pogledao je u masonski prsten na Piterovoj ruci. Prsten je bio nešto najvrednije što je Piter imao – porodična dragocenost Solomonovih sa simbolom dvoglavog feniksa – najvećim od svih mističnih simbola masonske mudrosti. Zlato se sijalo na svetlosti i podstaklo sećanje na nešto sasvim neočekivano.

Langdon udahnu, setivši se zlokobnog šapata Piterovog tamničara: *Još uvek vam nije jasno, zar ne? Zašto ste izabrani?*

U jednom zastrašujućem trenutku Langdonove se misli razbistriše, magla se raziđe.

Sasvim iznenada, postade kristalno jasno zašto je Langdon ovde.

Petnaest kilometara odatle, vozeći se ka jugu na Sjutlend parkveju, Malak začu karakteristično vibriranje na sedištu pored sebe. Bio je to Piterov ajfon, koji se danas pokazao kao moćno oružje. Vizuelni identifikator prikazivao je sliku privlačne sredovečne žene duge crne kose.

DOLAZEĆI POZIV – KETRIN SOLOMON

Malak se nasmeši ignorišući poziv. *Sudbina me vuče k tebi.*

Danas popodne namamio je Ketrin Solomon u svoju kuću iz samo jednog razloga – da ustanovi da li ona poseduje informacije koje bi mu dobrodošle… neku porodičnu tajnu koja bi mu pomogla da locira ono što je tražio. Međutim, bilo je jasno da Piter svojoj sestri nije ništa kazao o onome što je čuvao sve ove godine.

I pored toga, Malak je saznao nešto drugo od Ketrin. *Nešto zbog čega je zaslužila da poživi još koji sat više.* Ketrin mu je potvrdila da se svi rezultati njenih istraživanja nalaze na jednom mestu, bezbedno zaključani u njenoj laboratoriji.

Moram ih uništiti.

Ketrinino istraživanje bilo je spremno da otvori nova vrata saznanja, a kada bi se ta vrata jednom otvorila, makar sasvim malo, drugi bi nastavili. Bilo bi samo pitanje vremena pre nego što bi se sve promenilo. *Ne mogu da dozvolim da se to dogodi. Svet mora ostati kakav jeste… prepušten nasumičnosti u mraku neznanja.*

Ajfon zapišta, stavljajući mu do znanja da je Ketrin ostavila glasovnu poruku. Malak je posluša.

„Piter, opet ja.“ Njen glas je zvučao zabrinuto. „Gde si? Još uvek razmišljam o mom razgovoru sa doktorom Abadonom… i brinem se. Je li sve u redu? Molim te, pozovi me. U laboratoriji sam.“

Glasovna poruka se završila.

Malak se nasmeši. *Ketrin bi trebalo da se manje brine za brata, a više za sebe.* Skrenuo je sa Sjutland parkveja na Silver hil roud. Na nepun kilometar odatle, u tami, zapazio je jedva primetnu konturu CPSM-a, ugneždenu u krošnje s desne strane autoputa. Čitav kompleks bio je okružen visokom ogradom od bodljikave žice.

Bezbedna zgrada? Malak se nasmeja u sebi. *Znam nekog ko će mi otvoriti vrata.*

POGLAVLjE 24

Ovo otkriće zapljusnu Langdona kao neki ogromni talas.

Sada znam zašto sam ovde.

Stojeći u središtu Rotonde, Langdon oseti silan nagon da se okrene i pobegne, daleko od Piterove šake, od sjajnog zlatnog prstena, sumnjičavih očiju Inoe Sato i Endersona. Umesto toga, i dalje je stajao nepomično, stežući torbu koja mu je visila o ramenu. *Moram izaći odavde.*

Stegnu vilice, setivši se ponovo onog hladnog jutra pre mnogo godina u Kembridžu. Bilo je šest sati izjutra i Langdon je taman ulazio u učionicu, kao što je uvek činio posle ritualnog plivanja u bazenu Univerziteta Harvard. Dok je prelazio preko praga, dočekao ga je poznati miris krede i parnog grejanja. Načinio je dva koraka, a onda stao kao ukopan.

Čekala ga je jedna prilika – elegantan gospodin, orlovskog profila i kraljevskog pogleda plavosivih očiju.

„Pitere?“ pogleda ga Langdon zabezeknuto.

Piter Solomon se nasmeši i njegovi beli zubi blesnuše u slabo osvetljenoj prostoriji. „Dobro jutro, Roberte. Iznenađen si što me vidiš?“ Glas mu je bio blag, a ipak se u njemu osećala snaga.

Langdon žurno priđe i toplo se pozdravi s prijateljem. „Šta li pobogu traži plava krv Jejla na Crvenom kampusu[45] i to pre zore?“

„Tajna misija iza neprijateljskih redova“, reče Solomon i nasmeja se. Pokazao je rukom prema Langdonovom vitkom stasu. „Isplati se svo to plivanje. Odlično izgledaš.“

„Dajem sve od sebe, kako bi ti izgledao što stariji“, odgovori Langdon, šaleći se. „Pitere, divno je videti te ovde. Kojim povodom?“

„Kratko poslovno putovanje“, odgovori on, razgledajući praznu učionicu. „Izvini, Roberte, što sam te ovako prepao, ali na raspolaganju imam samo nekoliko minuta. Moram nešto da te pitam… u četiri oka. I da zatražim uslugu.“

To će biti prvi put. Langdon se pitao šta bi jedan profesor univerziteta mogao da učini za čoveka koji ima apsolutno sve. „Štogod ti treba“, odgovori, zadovoljan što može da učini nešto za čoveka koji mu je zaista mnogo pružio, pogotovo što je Piterov život, koji je trebalo da bude život jednog srećnika, bio ispunjen tolikim tragedijama.

Solomon utiša glas. „Nadam se da ćeš prihvatiti da mi nešto pričuvaš.“

Langdon prevrnu očima. „Nadam se da to nije ponovo Herkules. Langdon je jednom prihvatio da pričuva Solomonovog mastifa teškog sedamdeset pet kila, dok je Solomon bio na putu. Dok je bio kod Langdona, izgleda da ga je iznenada uhvatila neodoljiva čežnja za omiljenom kožnom igračkom, pa je u Langdonovoj radnoj sobi našao dostojnu zamenu – originalnu rukom pisanu i ilustrovanu *Bibliju* u kožnom povezu s početka sedamnaestog veka. Iz nekih razloga, nije pomoglo što mu je vikao: „Fuj to!“

---

[45] Aluzija na zvanične boje navedenih univerziteta: tamnoplava Jejla i grimiznocrvena Harvarda (prim. prev.)

„Znaš da još uvek tražim odgovarajuću zamenu“, odgovori Solomon, smeškajući se pokunjeno.

„Ma zaboravi na to. Meni je drago što je Herkules imao prilike da okusi religiju.“

Solomon se nasmeja, ali je delovao nekako zabrinuto. „Roberte, došao sam kod tebe jer želim da mi pričuvaš nešto što je za mene od velike vrednosti. To sam dobio u nasledstvo još pre izvesnog vremena, ali nekako više ne osećam da je na sigurnom, bilo da ga držim kod kuće ili u kancelariji.“

Langdonu namah bi neprijatno. Bilo šta od „velike vrednosti“ u Piterovom svetu moglo je da znači samo nešto što vredi čitavo bogatstvo. „A što ne u sefu neke banke?“ *Barem tvoja porodica ima akcije u polovini američkih banaka.*

„To bi značilo ispunjavanje silnih formulara i razgovor sa službenicima. I zato mi pouzdan prijatelj više odgovara. Osim toga, znam da ti umeš da čuvaš tajnu.“ Solomon je stavio ruku u džep, izvukao odatle jedan paketić i pružio ga Langdonu.

S obzirom na teatralan uvod, Langdon je očekivao nešto mnogo impresivnije. Paketić je bio u obliku kocke, sa stranicama od otprilike osam centimetara, umotan u izbledeo pakpapir i uvezan kanapom. S obzirom da je paketić bio težak, verovatno je sadržao nešto od metala ili kamena. *To je to?* Langdon je okretao kutiju u rukama i primetio daje kanap na jednoj strani bio pažljivo pričvršćen reljefnim voštanim pečatom, kao na starim poveljama. Na pečatu je bio dvoglavi feniks sa brojem 33 utisnutim na grudima – tradicionalni simbol najvišeg reda slobodnih zidara.

„Pitere, molim te“, reče Langdon dok mu se lice polako krivilo u smešak. „Ti jesi Veliki majstor masonske lože, ali ipak nisi papa. Što pečatiš pakete svojim prstenom!“

Solomon se zagleda u svoj zlatni prsten i zasmeja. „Nisam ja ovo zapečatio, Roberte, već moj pradeda. Pre skoro jednog veka.“

Langdona protrese struja. „Šta?“

Solomon podiže svoj domali prst. „Ovaj masonski prsten bio je njegov. Posle toga je bio dedin, pa očev… i na kraju moj.“

Langdon podiže paketić. „Tvoj pradeda zamotao je ovo *pre jednog veka* i niko ga u međuvremenu nije otvorio?“

„Tako je.“

„Ali… zašto?“

Solomon se nasmeši. „Zato što još nije vreme.“

Langdon je zurio u njega. „Vreme za *šta*?“

„Roberte, znam da će ovo zvučati neobično, ali što manje znaš, to bolje. Jednostavno stavi ovaj paketić na neko sigurno mesto i nemoj nikome govoriti da sam ti ga dao.“

Langdon pogleda svog mentora u oči, tražeći u njima neki šaljiv izraz. Solomon je imao sklonosti za teatralnost, pa se pitao ne radi li se tu možda o nekoj maloj predstavi u njegovu čast. „Pitere, da se ovde slučajno ne radi o nekoj nameštaljci, da ja pomislim kako mi je poverena nekakva velika masonska tajna, pa da to zagolica moju znatiželju i navede me da se pridružim?

„Masoni ne vrbuju članove, Roberte, ti to dobro znaš. Osim toga, sam si mi rekao da nam se radije ne bi pridružio.“

To je bilo tačno. Langdon je gajio veliko poštovanje prema masonskoj filozofiji i simbolici, a ipak je rešio da nikad ne postane njihov član; pošto masoni polažu zavet o čuvanju tajne, to bi ga sprečilo da sa svojim studentima razgovara o masonima. Iz istih razloga je i Sokrat odbio da učestvuje u Eleuzinskim misterijama[46].

Dok je Langdon razgledao tajanstvenu kutiju sa masonskim pečatom, nije mogao a da ne postavi jedno sasvim obično pitanje. „A zašto ne poveriš ovo nekom od svoje masonske braće?“

„Recimo da mi se čini da bi bilo bezbednije da bude *van* dohvata masonskog bratstva. I molim te, ne dozvoli da te zavara veličina paketa. Ako je tačno ono što mi je rekao otac, u njemu se nalazi nešto izuzetno moćno.“ Zastao je. „Nešto kao talisman.“

Da li on reče talisman? Po definiciji, talisman je nešto što ima magičnu moć, po tradiciji, talismani su se u drevna vremena koristili da donesu sreću, odbrane od zlih duhova i pripomognu prilikom ritualnih obreda. „Pitere, ja se nadam da ti *znaš* da su talismani izašli iz mode još u srednjem veku.“

Piter strpljivo položi ruku na Langdonovo rame. „Potpuno sam svestan kako to tebi zvuči, Roberte. Poznajem te već odavno. Skepticizam je jedna od tvojih jačih strana u akademskom svetu. Ali, istovremeno je i tvoj veliki nedostatak. Dovoljno te dobro poznajem, pa zato od tebe neću tražiti da mi *poveruješ*… već samo da *veruješ*. Zato te sada molim da mi veruješ kada ti kažem da je ovaj talisman veoma moćan. Rečeno mi je da on svog vlasnika može prožeti sposobnošću da u haosu uspostavi red.“

Langdon je mogao samo da ga gleda u neverici. Aksiom o „uspostavljanju reda u haosu“ bio je jedan od velikih masonskih postulata. *Ordo ab chao.* Uprkos tome, sama pomisao da talisman može ikome dati *bilo kakvu* snagu bila je više nego apsurdna, a pogotovo snagu da se uspostavi red u haosu.

„Ovaj talisman“, nastavi Solomon, bio bi opasan u pogrešnim rukama, a ja, nažalost, imam razloga da poverujem da neki moćni ljudi žele da ga se dokopaju.“ Gledao ga je ozbiljnije no ikad do tada. „Želeo bih da mi ga pričuvaš na neko vreme. Možeš li to da mi učiniš?“

Te večeri, Langdon je sedeo sam za kuhinjskim stolom sa paketićem ispred sebe i pokušavao da zamisli šta li može biti u njemu. Na kraju je čitav slučaj naprosto pripisao Piterovoj ekscentričnosti i zaključao paketić u sef svoje biblioteke, da bi na kraju potpuno zaboravio na njega.

To jest… sve do ovog jutra.

Telefonski poziv i glas sa južnjačkim naglaskom.

„Oh, profesore, umalo da zaboravim!“ rekao je pomoćnik Langdonu, pošto mu je objasnio sve pojedinosti u vezi sa putovanjem. „Gospodin Solomon je tražio još nešto.“

„Da?“ odgovori Langdon, u mislima se već pripremajući za predavanje na koje je upravo pristao.

---

[46] Svetkovine koje su se održavale svake godine u slavu boginja Demetre i Persefone i boga Dionisa (prim. prev.).

„Gospodin Solomon je ostavio još jednu poruku za vas.“ Čovek poče da čita nesigurno, kao da pokušava da razazna Piterov rukopis. „Zamoliti Roberta… da donese… zapečaćeni paketić koji sam mu dao pre mnogo godina.“ Čovek zastade. „Da li vam to nešto govori?“

Langdon je i sam bio iznenađen kad se prisetio male kutije koja sve ovo vreme čuči u sefu. „Zapravo, da. Znam na šta Piter misli.“

„I da li možete to da donesete?“

„Naravno. Kažite Piteru da ću doneti.“

„Odlično.“ Zvučalo je kao da je pomoćniku laknulo. „Želim vam ugodno predavanje večeras. I bezbedno putovanje.“

Pre no što je krenuo od kuće, Langdon je revnosno potražio zamotani paketić u dnu sefa i stavio ga u svoju torbu.

Sada je stajao usred Kapitola i bio siguran samo u jednu stvar. Piter Solomon bi bio užasnut kada bi znao kako ga je Langdon strašno izneverio.

POGLAVLjE 25

Moj bože, Ketrin je bila u pravu. Kao i obično. Triš Dan piljila je u potpunoj neverici u rezultate pretrage koji su se pojavljivali na ekranu od plazme pred njom. Sumnjala je da će pretraga dati *bilo* kakve rezultate, a u stvari, do sada je dobila već preko deset pogodaka. A ostali su tek pristizali. Jedna od veza činila se prilično obećavajućom.

Triš se okrenu i povika u pravcu biblioteke. „Ketrin? Mislim da bi volela da vidiš ovo!“

Prošlo je nekoliko godina otkada je Triš napravila ovakvog pauka za pretragu, a današnji rezultati su je zaprepastili. *Pre nekoliko godina, ovakva pretraga bi završila u ćorsokaku.* Međutim, činilo se da je količina pretraživog digitalnog materijala u svetu eksplodirala do tačke kada čovek može da pronađe bukvalno bilo šta. Ono što je neverovatno, jedna od ključnih reči bila je i reč koju Triš nikada u životu nije ni čula… a pretraga je pronašla čak i *to*.

Ketrin je projurila kroz vrata kontrolne sobe. „Šta imaš?“

„Čitavu *gomilu* kandidata.“ Triš pokaza prema ekranu. „Svi ovi dokumenti sadrže bukvalno sve tvoje ključne reči.“

Ketrin zabaci kosu iza uveta i pređe pogledom preko liste.

„Pre nego što se previše uzbudiš“, dodala je Triš, „uveravam te da većina ovih dokumenata *nije* ono što tražiš. To su takozvane crne rupe. Pogledaj veličinu fajlova. Neverovatno su ogromni. To su komprimovane datoteke miliona imejlova, gigantske integralne enciklopedije, globalne table za poruke koje postoje godinama, i tako dalje. Zbog svoje veličine i različitosti sadržaja, ovi fajlovi sadrže toliko mnogo potencijalnih ključnih reči da jednostavno usisaju svaki pretraživač koji im se približi.“

Ketrin pokaza na jedan pri vrhu liste. „Šta kažeš na *ovaj*!“

Triš se nasmeši. Ketrin je uvek bila *korak ispred*, pronašla je jedan jedini fajl na spisku koji je bio mali. „Odlično zapažaš. Da, to je jedini pravi kandidat za sada. U stvari, *fajl* je toliko mali da ne može imati više od strane i nešto“

„Otvori ga.“ Ton Ketrininog glasa odavao je napetost.

Triš nije mogla da zamisli dokument od jedne strane koji sadrži *sve* čudne nizove koje joj je Ketrin dala. Međutim, kada je kliknula i otvorila dokument, ključne reči su se pojavile… kristalno jasne i lako uočljive u tekstu.

Ketrin priđe, očiju prikovanih za ekran od plazme. „Ovaj dokument je… *redigovan*?“

Triš klimnu. „Dobrodošla u svet digitalizovanog teksta.“

Automatska redakcija postala je uobičajena praksa kada se nudi neki digitalizovan i dokument. Redakcija je proces pri kom server dozvoljava tražitelju da pretražuje čitav tekst, ali mu nakon toga otkrije samo jedan njegov mali deo – neku vrstu mamca – to jest, samo tekst koji direktno ima veze sa ključnim rečima. Preskačući veliki deo ostalog teksta, server se

štiti od ugrožavanja autorskih prava i istovremeno šalje korisniku sledeću poruku: *Imam informaciju koju tražiš, ali ako želiš i njen ostatak, moraćeš da ga kupiš od mene.*

„Kao što možeš da vidiš“, reče Triš, klizeći niz veoma redigovan tekst, „dokument sadrži sve tvoje ključne reči“

Ketrin ga je posmatrala u tišini.

Triš joj dade još trenutak, a onda se vrati na vrh strane. Sve Ketrinine ključne reči bile su podvučene i ispisane velikim slovima, zajedno sa kratkim namamljujućim tekstom – po dve reči ispred i iza tražene.

[redacted] tajna lokacija PODZEMLjA gde je s[redacted] VAŠINGTONU sa koordinatama skriven [redacted] otkrila jednu DREVNU KAPIJU koja vodi [redacted] upozorava da PIRAMIDA čuva opasnu [redacted] dešifruj ovaj GRAVIRANI SIMBOLON[47] da otkriješ [redacted]

Triš nije mogla da zamisli na šta se ovaj dokument odnosi. *I šta je za ime sveta „simbolon“?*

Ketrin nestrpljivo priđe ekranu. „Gde se nalazi ovaj dokument? Ko ga je napisao?“ Triš je već radila na tome. „Daj mi sekund. Pokušavam da ulovim izvor.“

„Moram da znam koje ovo napisao“, ponovi Ketrin s napetošću u glasu. „Moram da vidim *ostatak*.“

„Trudim se“, reče Triš, pomalo iznenađena ljutinom u Ketrininom glasu.

Čudno, lokacija fajla nije bila vidljiva kao normalna veb-adresa, već kao numerička Internet protokol adresa. „Ne mogu da demaskiram IP“, reče

[47] Symbolon – Predmet iz vremena stare Grčke koji se koristio za slanje tajnih poruka. Bio bi prepolovljen, a poruka se mogla protumačiti samo ako bi polovine ponovo bile spojene (prim. prev.).

Triš. „Ime domena se ne pojavljuje. Sačekaj“ Podigla je terminal prozor. „Pokrenuću tragača.“

Triš utipka čitav niz naredbi kako bi „pingovala“ sva čvorišta između računara u kontrolnoj sobi, pa sve do računara na kom se nalazio taj dokument.

„Provera u toku“, reče, zadavši izvršenje komande.

Odgovor je bio veoma brz i duga lista mrežnih uređaja skoro istovremeno se pojavi na plazmi. Triš je premotavala listu nadole… još dole… kroz putanju silnih „rutera“ i „svičera“ koji su povezivali njenu mašinu sa…

Šta, do đavola? Praćenje je prestalo pre nego što je došlo do servera na kom se nalazio dokument. Njen ping je iz nekog razloga naišao na mrežni uređaj koji ga je progutao umesto da ga odbije. „Izgleda da se moja naredba blokirala“, reče Triš. *Da li je to uopšte moguće?*

„Pokreni je ponovo.“

Triš ponovi proces i dobi potpuno isti rezultat. „Jok. Ćorsokak. Izgleda da je ovaj dokument na serveru kom se ne može ući u trag.“ Ona pogleda u poslednjih nekoliko čvorišta pre kraja. „Doduše, ono što *mogu* da ti kažem jeste da se nalazi negde u oblasti Vašingtona.“

„Šališ se.“

„To uopšte nije iznenađujuće“, reče Triš. „Ovi pauk programi šire se geografski, što znači da su prvi rezultati uvek iz lokala. Osim toga, jedan od tvojih ključeva za pretragu je i Vašington.“

„A kako bi bilo da probamo sa ‘Ko je’ pretragom?“ iznenada predloži Ketrin. „Zar ti to ne bi reklo ko poseduje domen?“

Malo primitivno, ali ideja nije tako loša. Triš je dobrodila do sajta „Koje“ i pokrenula pretragu za IP adresom, nadajući se da će dobiti konkretno ime domena. Njena frustracija ustupi mesto gorućoj znatiželji. *Čiji je ovaj dokument?* Rezultat pretrage se prilično brzo pojavio i pokazao da nema poklapanja, te Triš podiže ruke u znak predaje. „Kao da ova IP adresa ne postoji. Ne mogu da pronađem ni jednu jedinu informaciju o njoj.“

„Očigledno da adresa *postoji*. Upravo smo pregledali dokument koji se tamo nalazi!“

Istina. Pa ipak ko god da ima ovaj dokument, očigledno ne želi da otkrije svoj identitet. „Nisam sigurna šta da ti kažem. Sistemske pretrage nisu baš nešto u čemu sam vešta, i ako ne uključiš nekog ko poseduje hakerske sposobnosti, ja sam stigla do kraja.“

„Znaš li ti nekog?“

Triš se okrenu i pogleda u svoju šeficu. „Ketrin, šalila sam se. To baš i nije dobra ideja.“

„Ali to se *radi*.“ Pogledala je ručni sat.

„Hm, pa da… stalno. Tehnički je prilično lako.“

„Koga znaš?“

„Od hakera?“ Triš se nervozno nasmeja. „Pa, recimo pola momaka sa starog posla.“

„Postoji li neko kome veruješ?“

Da se ona možda ne šali? Triš je mogla da vidi da je Ketrin mrtva ozbiljna. „Pa, da“, brzo odgovori. „Znam jednog momka koga bismo mogli pozvati. Bio je naš specijalista za bezbednost sistema-potpuni kompjuterski zaluđenik. Hteo je da se zabavljamo, što je bilo prilično bez veze, ali je u suštini dobar momak i ja mu verujem. A hoće da radi i honorarno.“

„Ume li da bude diskretan?“

„Haker je. Naravno da ume da bude diskretan. To je ono čime se bavi. Ali sigurna sam da će tražiti najmanje hiljadarku da makar pogleda…“

„Nazovi ga. Ponudi mu duplo za brze rezultate.“

Triš nije znala šta joj je neprijatnije – to što pomaže Ketrin Solomon da unajmi hakera… ili što će nazvati tipa koji još uvek ne može da poveruje da jedna crvenokosa debeljuca, analitičarka metasistema, ostaje hladna pred njegovim navalama romantike. „Sigurna si da to želiš?“

„Zovi s telefona iz biblioteke“, reče Ketrin. „Broj je blokiran. I naravno, nemoj da spominješ moje ime.“

„Dobro.“ Triš krenu prema vratima, ali zasta kada začu cvrkut Ketrininog ajfona. Uz malo sreće, dolazeća poruka će sadržati informacije koje će odložiti izvršenje ovog neprijatnog zadatka. Sačekala je da Ketrin izvadi ajfon iz džepa laboratorijskog mantila i pogleda ekran.

Ketrin Solomon oseti kako je preplavljuje talas olakšanja kada je ugledala ime na ajfonu. *Konačno.*

PITER SOLOMON

„Poruka je od mog brata“, reče brzo pogledavši prema Triš.

Triš se ispuni nadom. „Možda bi trebalo da ga pitamo o ovome… pre nego što pozovemo hakera?“

Ketrin pogleda skraćeni tekst na plazma-ekranu i ču glas doktora Abadona. *To što vaš brat veruje da je skriveno u Vašingtonu… može se pronaći.* Ketrin nije imala pojma u šta da veruje, a ovaj dokument sadrži informacije o neverovatnim idejama kojima je Piter očigledno bio opsednut.

Ketrin odmahnu glavom. „Hoću da znam ko je ovo napisao i gde se to nalazi. Obavi razgovor.“

Triš se namršti i nastavi ka vratima.

Bez obzira na to da li će ovaj dokument objasniti misteriju onoga što je Piter rekao doktoru Abadonu, danas je makar *jedna* zagonetka rešena. Njen brat je konačno naučio kako se koristi funkcija za slanje poruka na ajfonu koji mu je dala.

„I obavesti medije“, poviče prema Triš. „Veliki Piter Solomon je upravo poslao svoju prvu tekstualnu poruku.“

Na parkingu tržnog centra pored autoputa, preko puta CPSM-a, Malak je stajao pored svoje limuzine i protezao noge čekajući poziv za koji je znao da će uslediti. Kiša je prestala i mesec je počeo da se probija kroz zimske oblake. Bio je to isti onaj mesec koji je obasjavao Malaka kroz otvor na krovu Zdanja Hrama, za vreme njegove inicijacije pre tri meseca.

Večeras svet izgleda potpuno drugačije.

Dok je čekao, stomak mu opet zakrča. Njegov dvodnevni post, iako neprijatan, bio je presudan za pripreme. Takve su bile drevne metode. Uskoro će sve fizičke neprijatnosti postati nebitne.

Stojeći na hladnom noćnom vazduhu, nasmejao se kada je shvatio da ga je *usud* doveo, pomalo ironično, pravo pred malenu crkvu. Smešteno, između „Sterling dentala“ i diskonta, nalazilo se malo svetilište.

BOŽJA KUĆA SLAVE.

Malak je gledao u prozor na kom je bio ispisan deo crkvene doktrine: VERUJEMO DA JE ISUS HRIST ZAČET OD SVETOGA DUHA, DA GA JE RODILA DEVICA MARIJA, I DA JE ISTINSKI I ČOVEK I BOG.

Malak se nasmeja. *Da, Isus je zaista bio i jedno i drugo – i čovek i Bog – ali devičansko rođenje nije preduslov za božanstvo. Ne ide to tako.*

Zvonjava mobilnog telefona preseče noćnu tišinu ubrzavajući mu puls. Telefon koji je sada zvonio bio je Malakov *privatni* – jeftini jednokratni telefon kupljen juče. Identifikacija je otkrivala da je to poziv koji je očekivao.

Lokalni poziv, pomisli Malak, gledajući preko Silver hil rouda prema jedva vidljivim, mesečinom obasjanim konturama krivudavog krova koji se pomaljao iznad krošnji. Malak otklopi telefon.

„Ovde doktor Abadon“, reče, malo produbivši glas.

„Ketrin“, reče ženski glas. „Konačno sam se čula sa bratom.“

„Oh, sada mi je lakše. Kako je on?“

„Upravo je na putu za moju laboratoriju“, reče Ketrin. „U stvari, predložio je da nam se i vi pridružite.“

„Oprostite?“ Malak je glumio oklevanje. „U vašoj… laboratoriji?“

„Sigurno vam iskreno veruje. On nikada *nikoga* ne poziva ovamo.“

„Pretpostavljam da misli da će poseta pomoći našem razgovoru, ali ne bih voleo da se namećem.“

„Ako moj *brat* kaže da ste dobrodošli, onda ste dobrodošli. Osim toga, rekao je da ima mnogo šta da nam kaže, a ja bih volela da konačno saznam šta se događa.“

„Dobro onda. *Gde* je tačno vaša laboratorija?“

„U Centru za podršku Smitsonijan muzeja. Znate li gde je to?“

„Ne“, reče Malak gledajući preko parkinga pravo u kompleks. „Upravo sam u automobilu i imam sistem za navođenje. Koja je adresa?“

„Četiri hiljade dvesta Silver hil roud.“

„Dobro, čekajte malo. Ukucaću to“ Malak je sačekao deset sekundi, a onda reče, „Ah, dobre vesti, izgleda da sam bliže nego što sam mislio. GPS kaže da sam na svega deset minuta odatle.“

„Sjajno. Javiću čuvarima na ulaznoj kapiji da vas propuste.“

„Hvala vam.“

„Vidimo se uskoro.“

Malak stavi u džep jednokratni telefon i pogleda prema CPSM-u. *Jesam li bio nepristojan što sam samog sebe pozvao?* Smešeći se, izvadi ajfon Pitera Solomona, diveći se tekstualnoj poruci koju je pre nekoliko minuta poslao Ketrin.

Dobio tvoje poruke. Sve je u redu. Naporan dan. Zaboravio sastanak sa dr Abadonom. Izvini što ga nisam spomenuo ranije. Duga priča. Krećem u laboratoriju. Ako je slobodan, pozovi ga da nam se pridruži. Potpuno mu verujem, a imam mnogo šta da vam kažem. Piter.

Nije bilo iznenađujuće što je ubrzo nakon toga zvrcnuo Piterov ajfon sa Ketrinin im odgovorom.

piter, čestitam ti što si naučio da kucaš poruke! drago mi je da si dobro, pričala sam s dr A. dolazi u laboratoriju, vidimo se uskoro! – k

Držeći u rukama ajfon Pitera Solomona, Malak čučnu pokraj limuzine i zaglavi ga između prednje gume i druma. Dobro mu je poslužio ovaj telefon… ali došlo je vreme da nestane. Seo je za volan, ubacio auto u brzinu i lagano krenuo napred sve dok nije čuo glasno krckanje u trenutku kada se ajfon rasprsnuo.

Malak vrati polugu menjača u parking poziciju i poče da gleda udaljenu siluetu CPSM-a. *Deset minuta.* Prostrani magacin Pitera Solomona čuvao je trideset miliona dragocenih predmeta, ali Malak je noćas došao da uništi samo dva i to ona najvrednija.

Celokupno istraživanje Ketrin Solomon. I samu Ketrin Solomon.

POGLAVLjE 26

Profesore Langdon!“ reče Inoe Sato. „Delujete kao da ste upravo videli duha. Da li vam je dobro?“

Langdon još više podiže torbu na ramenu i stavi ruku preko nje, kao da bi tako mogao bolje da sakrije kockasti paketić koji se u njoj nalazi. I sam je osećao da je skroz pobeleo u licu. „Ja se… samo jako brinem za Pitera.“

Sato nagnu glavu na stranu, posmatrajući ga iskosa.

Langdon posumnja da se ona možda umešala u sve ovo večeras upravo zbog ovog paketića koji mu je Solomon poverio na čuvanje. Piter je upozorio Langdona: *Moćni ljudi žele da ga se domognu. Bilo bi opasno kad bi dopao u pogrešne ruke.* Langdon nije mogao da zamisli zašto bi CIA želela da dođe do kutijice sa talismanom… pa čak ni šta uopšte predstavlja taj talisman.

Ordo ab chao?

Sato priđe bliže i upilji se u njega svojim crnim očima. „Osećam da ste došli do nekog otkrića?“

A Langdon oseti daje počeo da se znoji. „Pa ne… ne baš.“

„O čemu sad razmišljate?“

„Pa, ja samo…“ Langdon je oklevao, ne znajući šta da joj kaže. Nije mu padalo na pamet da joj kaže za paketić u torbi, ali ako ga ona povede u zgradu CIA, sigurno će mu usput pregledati torbu. „Zapravo…“ petljao je, „imam novu ideju o brojevima na Piterovoj ruci.“

Njen izraz lica ostade nepromenjen. „Da?“ Pogleda u Endersona, koji se upravo vraćao pošto se pozdravio sa članovima konačno pristiglog forenzičkog tima.

Langdon proguta knedlu pa čučnu pored šake, pitajući se šta bi sad mogao da smisli da im kaže. *Ti si predavač, Roberte – improvizuj!* Još jednom se zagleda u onih sedam sićušnih simbola, nadajući se da će uspeti nešto da smisli.

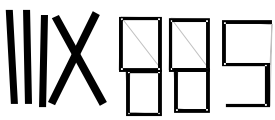

Ništa. Potpuna praznina.

Langdon je imao fotografsko pamćenje i dok je sad pokušavao da se na brzinu priseti svih simbola u svojoj mentalnoj enciklopediji, mogao je da spomene samo jednu stvar. Toga se setio još na samom početku, ali tada mu se učinilo sasvim neverovatnim. U ovom trenutku preostalo mu je samo da odugovlači dok se ne priseti nečeg boljeg.

„Ovaj“, poče on, „prvo što će jednom simbologu ukazati na to da je krenuo pogrešnim putem u pokušaju da dešifruje neki simbol, jeste istovremeno prisustvo više simboličkih jezika. Na primer, kad sam vam rekao da je ovaj tekst prikazan rimskim i arapskim znacima, to je već bila pogrešna analiza, jer se oslanja na dva jezička sistema. Isto to važi i za rimske i runske znake.“

Sato prekrsti ruke i podiže obrve, kao da hoće da kaže, „Nastavi.“

„Generalno, svaka komunikacija ide preko *jednog*, a ne više različitih jezika, i zato je prvi zadatak prilikom analize bilo kog teksta, da se pronađe *jedan* konzistentan sistem simbola koji može da obuhvati čitav tekst.“

„A sada vam se čini da znate koji je to sistem?“

„Pa, i da… i ne.“ Langdon je imao iskustva sa rotacionom simetrijom anagrama i zato je znao da simboli ponekad dobijaju različita značenja iz različitih uglova. U ovom slučaju, shvatio je da postoji jedan način na koji bi se svi ovi znaci mogli sagledati u jednom jeziku. „Ako bismo okrenuli ruku, dobili bismo konzistentniju sliku po pitanju jezika.“ Jezivo, ali upravo je Piterov otmičar sugerisao da bi šaku trebalo okrenuti, kad je izgovorio staru hermeneutičku izreku. *Kako gore, tako dole.*

Langdona prođe drhtavica, ali ipak ispruži ruku i dohvati drvenu osnovu na koju je bila pričvršćena Piterova šaka. Veoma lagano, on obrnu drvenu daščicu, tako da su sad Piterovi ispruženi prsti pokazivali nadole. Simboli na dlanu trenutno se izmeniše.

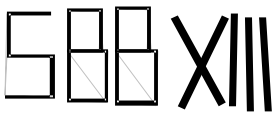

„Iz ovog ugla“, reče Langdon, „X-I-I-I postaje *moguć* rimski broj – trinaest. Štaviše, preostali znaci mogu se takođe interpretirati uz pomoć rimskog alfabeta – SBB Langdon je očekivao da će prisutni na ovo samo slegnuti ramenima, ali se izraz na Endersonovom licu istog trena izmeni. „SBB?“ upita šef.

Sato se okrenu Endersonu. „Ako se ne varam, to mi zvuči poznato, kao sistem numeracije ovde na Kapitolu.“

Enderson je bio sasvim beo u licu. „Jeste.“

Sato se isceri i klimnu glavom prema Endersonu. „Šefe, krenite za mnom. Želim da razgovaramo nasamo.“

Dok je direktorka Inoe Sato vodila Endersona na dovoljnu udaljenost, Langdon je stajao sam, totalno pometen. *Šta li se sad dešava, kog vraga? Na šta se SBB XIII odnosi?*

Enderson se u sebi pitao da li je uopšte moguće da se noćas desi nešto još gore od ovoga. *Na ruci stoji SBB 13?* Bio je potpuno zaprepašćen da je bilo ko neupućen mogao da sazna za SBB… a pogotovo za SBB 13. Po svemu sudeći, palac Pitera Solomona nije upirao nagore, kao što je na početku izgledalo… već u sasvim suprotnom pravcu.

Direktorka Sato odvede Endersona do mirnog mesta pored bronzane statue Tomasa Džefersona. „Šefe“, reče, „verujem da vi tačno znate gde se nalazi taj famozni SBB trinaest?“

„Naravno.“

„A da li znate šta se unutra nalazi?“

„Ne, nisam gledao unutra. Mislim da već decenijama nije u upotrebi.“

„E pa, sada ćete ga otvoriti.“

Endersonu se nimalo nije dopadalo kad mu neko naređuje šta treba da radi u sopstvenoj kući. „Gospođo, to može biti malo problematično. Moraću prvo da proverim raspored zaduženja. Kao što znate, dobar deo prostora na nižim spratovima pretvoren je u privatne kancelarije ili skladišta, a kada su privatne…“

„Vi ćete sad lepo da mi otključate SBB trinaest“, reče Sato, „ili ću ja pozvati KB, a oni će poslati tim sa spravom za razvaljivanje vrata.“

Enderson ju je prvo posmatrao nekoliko časaka, a onda je izvukao voki-toki i prineo ga ustima. „Govori Enderson. Treba neko da mi otključa SBB. Nek me tamo sačeka kroz pet minuta.“

Glas koji mu je odgovorio zvučao je prilično zbunjeno. „Šefe, molim vas, ponovite, da li ste rekli SBB?“

„Tačno. SBB. Smesta pošaljite nekoga. Trebaće mi i baterijska lampa.“ Potom vrati voki-toki na mesto. Srce mu je snažno udaralo dok mu je Sato prilazila još bliže, sve više utišavajući glas.

„Šefe, nemamo vremena“, prošapta, „smesta nas povedite do SBB trinaest, što je brže moguće.“

„Da, gospođo.“

„Treba mi još nešto.“

Osim provaljivanja i upadanja? Enderson nije bio u položaju da protestuje, ali svakako je bio svestan da je Sato stigla samo nekoliko minuta pošto se Piterova šaka pojavila u Rotondi, i da sad koristi situaciju i zahteva da joj se dozvoli prilaz u privatne prostorije Kapitola. Sve vreme, ona se nalazi jedan korak ispred događaja, tako da izgleda kao da ona njima diriguje.

Sato pokaza rukom prema profesoru. „Ona torba na profesorovom ramenu.“

Enderson pogleda u tom pravcu. „Šta sa njom?“

„Pretpostavljam da je vaše osoblje pregledalo Langdonovu torbu na rendgen aparatu kad je ulazio u zgradu?“

„Naravno, sve torbe se pregledaju.“

„Hoću da vidim taj snimak. Hoću da znam šta ima u toj torbi.“

Enderson ponovo pogleda torbu koju je Langdon sve vreme nosio na ramenu. „Ali… zar ne bi bilo jednostavnije da pitamo njega.“

„Koji deo mog naređenja niste razumeli?“

Enderson opet izvadi voki-toki i ponovi njen zahtev. Sato izdiktira Endersonu adresu svog blekberija i zatraži da joj njegov tim odmah mejlom pošalje digitalnu kopiju rendgenskog snimka, čim ga pronađe. Preko volje, Enderson se složi i sa tim zahtevom.

Forenzičari su se spremali da ponesu odsečenu šaku i predaju je kapitolskoj policiji, ali Sato naredi da je isporuče direktno njenom timu u Lengliju. Enderson je sad već bio i suviše umoran da protestuje. Nikakvo čudo, s obzirom da ga je pregazio omanji parni valjak japanske proizvodnje.

„Osim toga, treba mi taj prsten“, doviknu Sato forenzičarima.

Glavni tehničar taman zausti da se usprotivi, ali se odmah predomisli. Skinu zlatni prsten sa Piterove šake, stavi ga u providnu plastičnu vrećicu i predade Sato. Ona ga uze i stavi u džep jakne. Potom se okrete Langdonu.

„Krećemo, profesore. Ponesite svoje stvari.“

„Kuda idemo?“ upita Langdon.

„Samo vi krenite za gospodinom Endersonom.“

Pa da, pomisli Enderson, *pravo za petama*. SBB se nalazio u delu Kapitola u koji je retko ko zalazio. Da bi se stiglo do njega, treba proći kroz zamršeni lavirint skučenih prostorija i uzanih hodnika tačno ispod kripte. Mlađi sin Abrahama Linkolna, mali Ted, jednom je zalutao onamo i malo je falilo da tu i umre. Enderson se zapita neće li takva sudbina zadesiti i Langdona, samo ako Sato tako odluči.

POGLAVLjE 27

Mark Zubijanis, specijalista za bezbednost sistema uvek se ponosio svojom sposobnošću da istovremeno izvršava više zadataka. Upravo je sedeo na svom futonu s daljinskim upravljačem za TV, bežičnim telefonom, laptopom, palmtopom, i velikom činijom „Pajrats butija“ Jednim okom posmatrajućt bez tona utakmicu Red-skinsa, a drugim gledajući laptop, Zubijanis je pričao preko blutut slušalica sa ženom s kojom se nije čuo već više od godinu dana.

Ko bi drugi mogao da zove usred plej-ofa nego Triš Dan.

Potvrdivši još jednom svoju društvenu nespretnost, njegova bivša koleginica odabrala je baš utakmicu Redskinsa kao savršeni momenat da proćaska s njim i zatraži uslugu. Nakon kratkog podsećanja na stare dane i na to kako joj nedostaju njegovi sjajni vicevi, Triš je konačno prešla na stvar: pokušavala je da demaskira skrivenu IP adresu, verovatno nekog zaštićenog servera u oblasti Vašingtona. Server je čuvao jedan mali tekstualni dokument, a ona je želela da mu pristupi… ili makar da sazna čiji je.

Pravi čovek, pogrešan trenutak, rekao joj je. Triš ga je zatim obasula najfinijim komplimentima koje jedan štreber može da dobije, od kojih je, bar što se njega tiče, većina bila istinita, i pre nego što je to primetio, već je ukucavao čudnu IP adresu u svoj laptop.

Zubijanis je samo na trenutak video broj i odmah se uznemirio. „Triš, ova adresa ima čudan format. Napisana je protokolom koji još uvek nije dostupan javnosti. Verovatno je vladin obaveštajni ili vojni.“

„Vojni?“ nasmeja se Triš. „Veruj mi, upravo sam izvukla skraćeni tekst s tog servera i *nije* bio vojni.“

Zubijanis otvori terminal prozor i pokuša da trasira putanju. „Kažeš da ti se trasiranje prekinulo?“

„Da. Dvaput. Isto čvorište.“

„I meni isto.“ On pozva program za dijagnostiku i pokrenu ga. „Šta je toliko interesantno kod ove IP adrese?“

„Pokrenula sam izborni program koji je aktivirao pretraživač na ovoj IP adresi i izvukao skraćeni dokument. Moram da vidim ostatak dokumenta. Mogu i da ga kupim, ali ne mogu da otkrijem ko je vlasnik IP adrese, ni kako da joj pristupim.“

Zubijanis se namršti gledajući u ekran. „Jesi li sigurna u to? Pokrenuo sam neku dijagnostiku i ovaj zaštitni pristupni kod izgleda… prilično ozbiljno.“

„Zato ćeš i dobiti dobru lovu.“

Zubijanis porazmisli. Ponudili su mu malo bogatstvo za lak posao. „Da te pitam nešto, Triš. Zašto ti je toliko stalo do ovoga?“

Triš je ćutala. „Činim uslugu prijateljici.“

„Mora da je dobra prijateljica.“

„I jeste.“

Zubijanis se pritajeno zakikota i ujede za jezik. *Znao sam.*

„Slušaj“, reče Triš pomalo nestrpljivo. „Jesi li dovoljno dobar da demaskiraš ovu IP adresu? Da ili ne?“

„Jesam, dovoljno sam dobar. I da, znam da me vrtiš oko malog prsta.“

„Koliko će ti trebati?“

„Ne dugo“, reče, kuckajući usput po tastaturi. „Trebalo bi da mogu da uđem u neku od mašina u njihovoj mreži za nekih deset minuta. Kada budem ušao i znao u šta gledam, nazvaću te.“

„Mnogo ti hvala. I, jesi li dobro?“

Tek sad pita? „Triš, za ime boga, zoveš me usred plej-of utakmice i još bi da brbljaš? Hoćeš da hakujem ovu IP adresu ili ne?“

„Hvala, Mark. Zaista ti hvala. Čekaću da me pozoveš.“

„Petnaest minuta.“ Zubijanis prekide vezu, uze činiju „Pajrats butija“ i pusti ton na televizoru.

Žene.

POGLAVLjE 28

Kuda me to vode?

Dok je Langdon žurno koračao iza Endersona i Sato, spuštajući se sve niže u donje spratove Kapitola, osećao je kako mu srce sa svakim korakom sve brže udara. Krenuli su od zapadnog izlaza iz Rotonde, spustili se mramornim stepeništem, da bi onda, kroz široka vrata, samo u suprotnom pravcu, ušli u čuvenu odaju direktno ispod Rotonde.

Kapitolska kripta.

Ovde je vazduh bio zagušljiviji i Langdon ponovo oseti rane znake napada klaustrofobije. Niska tavanica i prigušeno svetio, upravljeno naviše, samo su naglašavali stamene forme četrdeset dorskih stubova, neophodnih da bi se poduprla ogromna kamena površina poda Rotonde. *Roberte, opusti se.*

„Ovuda“, reče Enderson, hodajući brzim korakom i skrećući nalevo u tom ogromnom kružnom prostranstvu.

Na svu sreću, u ovoj kripti nije bilo tela. U njoj se nalazilo samo nekoliko statua, maketa Kapitola i jedan niži prostor u kome je bio drveni katafalk na koji su se polagali pogrebni sanduci prilikom odavanja počasti pre sahrane nekog državnika. Njihova povorka samo je projurila kroz prostoriju, ne obraćajući pažnju na četvorokraku zvezdu od mramora na mestu gde je nekada gorela večna vatra.

Činilo se da se Endersonu posebno žuri, dok je Sato ponovo zagnjurila glavu u svoj blekberi. Mobilna telefonija posebno je bila pojačana u zgradi Kapitola i dosezala je čak i do najudaljenijih njenih delova, s obzirom na velik broj vladinih razgovora i poziva koji su se svakog dana obavljali u ovom zdanju.

Pošto su dijagonalno prešli preko kripte, uđoše u slabo osvetljeni foaje, a potom krenuše zavojitim hodnicima sa puno slepih završetaka. Pravi mravinjak uskih prolaza sadržavao je silna vrata označena brojevima. Langdon je čitao dok su prolazili

S154… S153… S152…

Nije imao pojma šta se skrivalo iza njih, ali barem mu se razbistrilo šta znače brojke i slova utetovirani na šaci Pitera Solomona. SBB 13 je po svoj prilici bila oznaka na nekim vratima skrivenim duboko u utrobi zgrade Kapitola.

„Šta se nalazi iza svih ovih vrata?“ upita Langdon, pritiskajući torbu uz rebra i pitajući se kakve veze može imati Solomonov paketić sa vratima označenim kao SBB13.

„Kancelarije i arhiva“, odgovori Enderson. „*Privatne* kancelarije i arhiva“, dodao je sve pogledajući u Inoe Sato.

Sato se nije udostojila čak ni da digne pogled sa blekberija.

„Deluju skučeno“, reče Langdon.

„Čuvene sobice, ali su zato još uvek među najtraženijim nekretninama u čitavom Vašingtonu. Ovo je sâmo središte prvobitne zgrade kapitola, a tačno iznad njih nalaze se stare odaje Senata.“

„A kome pripada SBB trinaest?“ upita Langdon. „Čija je to kancelarija?“

„Ničija. Sve prostorije sa oznakom SBB koriste se kao prostor za privatne arhive i moram priznati da me je začudilo…“

„Endersone“, prekide ga Sato i dalje gledajući u svoj blekberi. „Samo nas vi tamo lepo odvedite.“

Enderson zaškrguta zubima i ćutke nastavi da ih vodi kroz hodnike koji su sve više ličili na neku mešavinu prostora za odlaganje materijala i lavirinta velikih razmera.

Skoro na svakom zidu nalazili su se znaci sa strelicama okrenutim unapred i unazad, svakako sa namerom da upute na određeni kompleks kancelarija u ovako složenoj mreži hodnika, od S142 do S152…

ST1 do ST70…

D1 do D166 i DT1 do DT67…

Langdon se zapita da li bi sam ikada uspeo da izađe odatle. *Ovo je pravi, pravcati lavirint.* Koliko je uspeo da razume, oznake na vratima počinjale su bilo sa *S* ili *D*, u zavisnosti od toga da li se nalaze sa one strane na kojoj je Senat, ili pak zgrada Donjeg doma. Oni delovi koji su označeni kao ST ili DT verovatno su bili u nivou terase, odnosno prizemlja.

Još uvek ni traga ni glasa od SBB-a.

Konačno, stigoše do teških čeličnih vrata na kojima se nalazio prorez za ubacivanje sigurnosne kartice.

SB NIVO

Langdon je naslućivao da se približavaju.

Enderson posegnu za svojom karticom, ali se zaustavi, očito mu je bilo neprijatno zbog zahteva koji mu je postavila Sato.

„Endersone“, podstaknu ga Sato, „Nemamo čitavu noć na raspolaganju.“

On nevoljno ubaci karticu. Čelična vrata se odškrinuše. Enderson ih širom otvori, i oni zakoračiše unutra. Teška vrata škljocnuše za njima.

Langdon nije bio baš siguran šta da očekuje u ovom prolazu, ali to što je video svakako nije bilo ono čemu se nadao. Pred njim je zjapilo novo stepenište. „Ponovo da silazimo?“ reče, zastavši kao ukopan. „Zar ima još jedan sprat ispod kripte?“

„Da“, odgovori Enderson.“ „*SB* znači ‘Baza Senata’.“

Langdon zastenja. *K’o bog.*

POGLAVLjE 29

Farovi koji vijugaju kroz pošumljeni prilazni put CPSM-a bili su prva stvar koju je čuvar video u poslednjih sat vremena. Poštujući dužnost, on stiša ton na svom portabl televizoru i sakri grickalice ispod pulta. *Loše izabran trenutak.* Redskinsi su završavali svoj prvi napad i on nije želeo da ga propusti.

Dok se automobil približavao, čuvar proveri ime u sveščici ispred sebe.

Doktor Kristofer Abadon.

Ketrin Solomon je upravo zvala da obavesti obezbeđenje o skorašnjem dolasku posetioca. Čuvar nije imao pojma ko bi ovaj doktor mogao biti, ali je očigledno bio mnogo dobar; dolazio je u crnoj produženoj limuzini. Dugačko, elegantno vozilo dokotrljalo se do čuvareve kućice i vozačev zamračeni prozor se bešumno spusti.

„Dobro veče“, reče šofer skidajući kapu. Bio je to snažno građen čovek obrijane glave. Na radiju je slušao fudbalsku utakmicu. „Vozim doktora Kristofera Abadona kod gospođe Ketrin Solomon.“

Čuvar klimu. „Isprave, molim.“

Šofer je izgledao iznenađeno. „Izvinite, zar vas gospođa Solomon nije pozvala da nas najavi?“

Čuvar klimnu, kradomice pogledavši televizor. „Ipak moram da skeniram identifikacionu karticu zbog protokola ulazaka. Žao mi je, propisi. Moram da vidim doktorove isprave.“

„Nema problema.“ Šofer se okrenu preko sedišta i tihim glasom poče da govori kroz pregradu. Dok je to činio čuvar ukrade još jedan pogled na utakmicu. Redskinsi su se razilazili iz gužve i on se ponada da će limuzina proći pre novog napada.

Šofer se ponovo okrenu prema njemu držeći karticu koju je očigledno upravo dobio iz zadnjeg dela vozila.

Čuvar brzo uze karticu i hitro je skenira u sistem. Vozačka dozvola izdata u Vašingtonu bila je vlasništvo Kristofera Abadona iz Kalorama hajtsa. Na fotografiji se videlo lice lepuškastog plavokosog gospodina u lakom sakou, s kravatom i satenskom maramicom u prednjem džepu. *Ko zaboga nosi maramicu kad se slika za dozvolu?*

Prigušeni aplauz začu se s televizora i čuvar se okrenu taman na vreme da vidi igrača Redskinsa kako pleše u tačdaun polju prstom pokazujući oštro prema gore. „Propustio sam“, promrmlja čuvar okrenuvši se prozoru.

„Dobro“, reče vraćajući dozvolu šoferu. „Sve je u redu.“

Dok je limuzina prolazila, čuvar se vrati televizoru, nadajući se ponovljenom snimku.

Dok je Malak vozio limuzinu uz vijugavi prilazni put, nije mogao a da se ne nasmeši. U tajni muzej Pitera Solomona bilo je lako ući. Što je bilo još

slađe, noćas već drugi put provaljuje u Solomonove privatne prostorije. Sinoć je obavio sličnu posetu Solomonovom domu.

Premda je Piter Solomon imao veličanstveno imanje u blizini reke Potomak, mnogo vremena je provodio u gradu, u svom apartmanu na vrhu ekskluzivnog Dorčester armsa. Njegova zgrada, kao i mnoge druge građene za bogataše, bila je prava tvrđava. Visoki zidovi. Sigurnosne kapije. Spiskovi posetilaca. Obezbeđen podzemni parking.

Malak je dovezao istu ovu limuzinu do čuvarske kućice i skinuvši šofersku kapu s obrijane glave rekao: „Sa mnom je doktor Kristofer Abadon. Pozvao ga je u goste gospodin Piter Solomon.“ Malak izgovori ove reči kao da najavljuje vojvodu od Jorka.

Čuvar je proverio protokol, a onda identifikaciju doktora Abadona. „Da, vidim da gospodin Solomon očekuje doktora Abadona.“ Pritisnuo je dugme i kapija se otvorila. „Gospodin Solomon je u svom apartmanu na vrhu. Neka posetilac upotrebi *poslednji* lift s desne strane. On ide skroz do gore.“

„Hvala vam.“ Malak dodirnu obod šešira i protera auto.

Dok je vijugao duboko kroz garažu, pregledao je prostor tražeći sigurnosne kamere. Ništa. Očigledno, oni koji su ovde živeli nisu bili od onih koji obijaju tuđe automobile, niti oni koji vole da ih neko posmatra.

Malak je parkirao u mračnom uglu blizu liftova, spustio pregradu između vozačeve kabine i putničkog dela i skliznuo kroz otvor u zadnji deo limuzine. Kada se prebacio, rešio se šoferske kape i navukao plavu periku. Popravljajući sako i kravatu pogledao je u retrovizor kako bi bio siguran da nije razmazao šminku. Malak ništa nije hteo da rizikuje. Ne večeras.

Predugo sam čekao na ovo.

Trenutak kasnije, ulazio je u privatni lift. Vožnja do vrha bila je tiha i ugodna. Kada su se vrata otvorila, našao se u elegantnom privatnom foajeu. Njegov domaćin ga je već čekao.

„Doktore Abadon, dobro došli.“

Malak pogleda u čovekove čuvene plavosive oči i oseti kako mu srce ubrzava. „Gospodine Solomon, hvala vam što ste me primili.“

„Molim vas, zovite me Piter.“ Dva čoveka se rukovaše. Dok je Malak stiskao ruku starijeg čoveka, video je zlatan masonski prsten na njegovoj šaci… istoj onoj šaci koja je jednom držala pištolj uperen u njega. Jedan glas zašaputa iz Malakove davne prošlosti. *Ako povučeš taj oroz, progoniću te zauvek.*

„Molim vas, uđite“, reče Solomon, uvodeći Malaka u elegantnu dnevnu sobu čiji su široki prozori otkrivali pogled na panoramu Vašingtona od koje je zastajao dah.

„Osećam li ja to miris čaja?“ upita Malak ulazeći.

Solomon je bio impresioniran. „Moji roditelji su uvek dočekivali goste čajem. Ja sam nastavio tu tradiciju „Uveo je Malaka u dnevnu sobu, gde ih je servis za čaj čekao ispred ognjišta. „Mleko i šećer?“

„Ne, hvala.“

I ponovo je Solomon bio impresioniran. „Purista“ Obojici je nasuo po šolju crnog čaja. „Rekli ste da morate sa mnom da porazgovarate o nečem delikatnom, o čemu se može razgovarati samo u četiri oka.“

„Hvala vam. Poštujem vaše vreme.“

„Vi i ja smo sada masonska braća. Povezani smo. Recite mi šta mogu da učinim za vas.“

„Prvo, želim da vam se zahvalim za čast što sam primio trideset treći stepen pre nekoliko meseci. To mi zaista mnogo znači.“

„Drago mi je, ali molim vas da shvatite da te odluke nisu samo moje. O njima se glasa u Vrhovnom savetu.“

„Naravno.“ Malak je sumnjao da je Piter Solomon možda i glasao protiv njega, ali unutar masonskog reda, kao i bilo gde drugde, novac je značio moć. Nakon što je dostigao trideset treći stepen u svojoj loži, Malak je čekao svega mesec dana pre nego što je donirao nekoliko miliona u dobrotvorne svrhe u ime Velike masonske lože. Ovaj dobrovoljni čin nesebičnosti, kako je Malak predvideo, bio je dovoljan da odmah dobije brzi poziv u elitni trideset treći stepen. *Pa ipak još uvek nisam spoznao nikakve tajne.*

Uprkos prastarim glasinama – „Sve će biti otkriveno na trideset trećem stepenu“ – Malaku nije saopšteno ništa novo, ništa bitno za njegovu potragu. Ali on to nije ni očekivao. Unutrašnji krug slobodnog zidarstva sadržavao je manje krugove… krugove koje Malak neće dostići godinama, ako ih ikad i dostigne. Nije mu bilo stalo. Inicijacija je poslužila svrsi. Nešto nesvakidašnje dogodilo se u Dvorani Hrama i to je Malaku dalo moć nad svima njima. *Ja više ne igram po vašim pravilima.*

„Shvatate“, reče Malak pijuckajući čaj, „da smo se vi i ja sreli pre mnogo godina.“

Solomon je delovao iznenađeno. „Stvarno? Ne sećam se.“

„Bilo je to zaista davno.“ *I Kristofer Abadon nije moje pravo ime.*

„Oprostite. Mora biti da me izdaje pamćenje. Podsetite me kako se znamo.“

Malak se nasmeši poslednji put čoveku koga je mrzeo više nego bilo koga na svetu.

„Šteta što se ne sećate.“

Jednim skladnim pokretom Malak izvuče mali uređaj iz džepa i ispruži ga ispred sebe, snažno ga upirući u čovekove grudi. Blesnula je plavičasta svetlost, začulo se oštro cvrčanje električnog pražnjenja i urlik bola, dok je milion volti elektriciteta prostrujalo telom Pitera Solomona. Oči mu se razrogačiše i on klonu nepokretan u fotelju. U tom trenutku Malak ustade, nadnoseći se nad njim i slineći poput lava koji se sprema da šatre svoj ranjeni plen.

Solomon je dahtao, boreći se da dođe do vazduha.

Malak ugleda strah u očima svoje žrtve pitajući se koliko je ljudi ikada videlo velikog Pitera Solomona skrhanog od bola. Malak se naslađivao ovom scenom još nekoliko trenutaka. Uzeo je gutljaj čaja, čekajući da čovek dođe do daha.

Solomon se grčio, pokušavajući da progovori. „Za-zašto?“ konačno procedi.

„Šta misliš?“ upita ga Malak.

Solomon je izgledao zaista zatečen. „Želite n… novac?“

Novac? Malak se nasmeja i uze još jedan gutljaj. „Masonima sam dao milione dolara; bogatstvo mi ne treba.“ *Došao sam po mudrost, a on mi nudi bogatstvo.*

„Pa šta onda… želite?“

„U posedu si jedne tajne. Večeras ćeš je podeliti sa mnom.“

Solomon se borio da podigne glavu kako bi pogledao Malaka u oči „Ja… ne ra-zumem.“

„Dosta je više laži!“ zaurla Malak, spuštajući se tik do paralizovanog čoveka. „Znam šta je skriveno ovde u Vašingtonu.“

Solomonove plavosive oči gledale su ga prkosno. „Nemam pojma o čemu pričate!“ Malak uze još jedan gutljaj čaja i spusti šoljicu na podmetač. „Iste ove reči si mi govorio pre deset godina, one noći kada je umrla tvoja majka.“

Solomonove oči se širom otvoriše. „Vi…?“

„Nije morala da umre. Da si mi dao ono što sam tražio…“

Lice starijeg čoveka iskrivi se u masku užasavajućeg prepoznavanja… i neverice.

„Upozorio sam te“, reče Malak, „ako povučeš taj oroz, progoniću te zauvek.“

„Ali ti si…“

Malak zamahnu i po drugi put zari električni omamljivač u Solomonove grudi. Ponovo se pojavi plavičasta svetlost i Solomon pade potpuno nemoćan.

Malak vrati omamljivač nazad u džep i mirno ispi čaj. Kada je završio, obrisa usne maramicom ukrašenom monogramom i pogleda dole prema svojoj žrtvi. „Idemo?“

Solomonovo telo je bilo nepokretno, ali su mu oči bile široko otvorene i žive.

Malak mu se približi i prošaputa u uvo. „Vodim te na mesto gde samo istina ostaje.“

Bez ijedne reči, Malak umota maramicu s monogramom i strpa je Solomonu u usta. Zatim podiže onemoćalog čoveka na svoja široka ramena i krenu prema privatnom liftu. Dok je izlazio, pokupio je Solomonov ajfon i ključeve sa stočića u hodniku.

Noćas ćeš mi ispričati sve svoje tajne, pomisli Malak. *Uključujući i to zašto si me ostavio pre toliko godina, misleći da sam mrtav.*

POGLAVLjE 30

SB nivo,

Suteren ispod Senata.

Robert Langdon oseti kako ga sve više guši klaustrofobija koja se sa svakim korakom samo pojačavala. Kako su zalazili dublje u temelje najstarijih delova zgrade, vazduh je bivao još zagušljiviji, a činilo se da ovde nema baš nikakve ventilacije. Zidovi su bili delom od kamena, a delom od žute cigle.

Direktorka Sato i dalje je u hodu nešto ukucavala u svoj blekberi. Langdon je osećao daje ona veoma podozriva prema njemu, što je uzrokovalo sve veće međusobno nepoverenje. Ona još uvek nije rekla Langdonu kako je saznala daje on večeras stigao u zgradu Kapitola. *Pitanje nacionalne bezbednosti?* Nikako nije mogao da shvati u kakvoj vezi stoje drevni misticizam i nacionalna bezbednost. Uostalom, nikako nije mogao da razume ni sve ostalo što se večeras desilo.

Piter Solomon mi je poverio na čuvanje jedan talisman… a neki sumanuti umobolnik me je prevarom namamio u Kapitol i sad zahteva od mene da otključam neku ezoteričnu kapiju… možda baš u sobi označenoj kao SBB13.

Kome bi tako nešto moglo biti jasno.

Dok su hodali, Langdon se trudio da odagna iz misli onaj užasni prizor istetovirane Piterove šake, pretvorene u Šaku misterija. Uz taj grozovit prizor javljao se i Piterov glas: *Drevne misterije, Roberte, izrodile su mnoge mitove… ali to nikako ne znači da mitovi predstavljaju izmišljotine.*

I pored toga što je čitav život posvetio izučavanju mističnih simbola i njihove istorije, Langdon se, intelektualno, još uvek mučio da prihvati ideju da drevne misterije u sebi sadrže izvesnost apoteoze.

Mora se priznati da istorija pruža mnogo dokaza da je tajno znanje prenošeno kroz vekove, i da po svoj prilici potiče iz škola misterija u starom Egiptu. Ovo znanje bilo je nestalo sa lica zemlje, da bi se u Evropi ponovo pojavilo tokom renesanse. To znanje prihvatila je jedna elitna grupa naučnika okupljena oko prvog ekspertskog tima u Evropi – Kraljevskog društva u Londonu – koja je još u svom začetku dobila tajanstveni nadimak Nevidljivi kolegijum[48].

Ovaj kolegijum, skriven od očiju javnosti, uskoro se pretvorio u trust mozgova najprosvećenijih umova na svetu: Isaka Njutna, Frensisa Bekona, Roberta Bojla, pa čak i Bendžamina Franklina. Lista savremenih članova nije ništa manje impresivna: Ajnštajn, Hoking, Bor i Celzijus. Svi ovi veliki umovi činili su džinovske korake, menjajući čovekovo razumevanje sveta, unapređujući nauku na način koji je jedino mogao biti rezultat njihovog poznavanja drevnih mudrosti, skrivenih unutar Nevidljivog kolegijuma. Langdon je sumnjao u istinitost ovih tvrdnji, mada je bilo sasvim

[48] 1646. godine prvi put se pominje ovaj naziv u vezi sa grupom učenih ljudi u Engleskoj, koji su smatrati da se pravo znanje iz prirodnih nauka može steći samo eksperimentalnim putem (prim. prev.).

izvesno da su se unutar zidova ove ustanove odvijala neka prilično „mistična istraživanja“.

Otkriće tajnih Njutnovih spisa, 1936. godine, zaprepastilo je svet jer se iz njih jasno videlo daje Njutn bio opsednut izučavanjem drevnih alhemičara i mističara. U tim spisima nađeno je i pismo u kojem se Njutn obraća Robertu Bojlu, preklinjući ga da „u najvećoj tajnosti“ čuva mistično znanje koje su njih dvojica stekli. Njutn dosloveе piše: „Ono se ne može obelodaniti bez užasavajućih posledica po ljudski rod.“

I dan-danas traje debata o tome šta ovo upozorenje treba da znači.

„Profesore“, reče iznenada Sato, dižući pogled sa svog blekberija, „i pored toga što nam uporno tvrdite da nemate pojma zašto ste se večeras ovde našli, možda biste ipak mogli makar malo da nas prosvetlite u vezi sa prstenom Pitera Solomona.“

„Mogu da probam“, odgovori Langdon, vraćajući se u stvarnost.

Ona izvadi plastičnu vrećicu i pruži je Langdonu. „Recite mi nešto o simbolima na ovom prstenu.“

Langdon se pomno zagleda u prsten dok su se kretali praznim hodnikom. Na gornjoj površini nalazio se dvoglavi feniks sa zastavicom na kojoj je stajalo ORDO AB CHAO. Na grudima ptice bio je utisnut broj 33. „Dvoglavi feniks sa brojem 33 predstavlja amblem najvišeg masonskog reda.“ Striktno govoreći, ovaj prestižni rang postojao je samo u Škotskom redu. Međutim, pitanje stepena i reda u masonskoj hijerarhiji bilo je toliko složeno da Langdon nije imao volje da u to večeras upućuje Inoe Sato. „Sve u svemu, trideset treći stepen predstavlja elitni rang koji mogu da dostignu samo malobrojni masoni koji su se izuzetno istakli. Svi prethodni stepeni mogu se dostići uspešnim ispunjavanjem zahteva postavljenih za te stepene, međutim, prijem na trideset treći stepen strogo se kontroliše. U taj rang se stupa samo po pozivu.“

„Dakle, vi ste znali da je Piter Solomon član tog najužeg, elitnog jezgra?“

„Naravno. Biti mason nije tajna.“

„On se takođe nalazi na najvišem položaju u tom masonskom redu.“

„Tako je, zasad. Piter predsedava Vrhovnim savetom trideset trećeg stepena koji upravlja Škotskim redom u Americi.“ Langdon je svaki put uživao kad bi došao u masonsko sedište – Zdanje Hrama – remek-delo klasicističke arhitekture, ukrašeno simbolima koji se mogu meriti samo sa onima u kapeli Roslin u Škotskoj.

„Profesore, da li ste zapazili šta je ugravirano duž prstena? To su reči ‘Sve će biti otkriveno na trideset trećem stepenu’.“

Langdon klimnu glavom. „To je opšte mesto masonske poetike.“

„A to, pretpostavljam, znači da kada jedan mason bude primljen u ovaj najviši, trideset treći stepen, onda se njemu nešto posebno *otkriva*.“

„Jeste, to je priča, ali ona verovatno ne odgovara stvarnosti. Oni koji se bave teorijama zavere oduvek smatraju da među najvišim ešalonima masonerije postoji nekolicina kojoj su dostupne neke velike, mistične tajne. Istina je, verujem, daleko manje dramatična.“

Piter Solomon je često pravio šaljive aluzije u vezi sa postojanjem nedokučive masonske tajne, ali je Langdon pretpostavljao da se on s njim samo nestašno poigrava u želji da ga navede da se učlani u bratstvo. Nažalost,

večerašnji događaji ne bi se nikako mogli opisati kao posledica nečijeg nestašluka. Osim toga, nije bilo ničeg šaljivog u Piterovom glasu kada ga je molio da mu sačuva zapečaćeni paketić koji se sad nalazi u njegovoj torbi.

Langdon bespomoćno pogleda plastičnu vrećicu sa Piterovim zlatnim prstenom. „Gospođo“, zamoli je, „da li biste mi dozvolili da zadržim ovaj prsten?“

Pogledala ga je pravo u oči. „Zašto?“

„On za Pitera predstavlja veliku dragocenost i želeo bih da mu ga večeras vratim.“

Ona ga skeptično pogleda. „Nadajmo se da će vam se ta prilika i pružiti“

„Hvala vam.“ Langdon stavi prsten u džep.

„Imam još jedno pitanje“, reče Sato dok su žurno odmicali sve dublje u lavirint. „Moje osoblje kaže da su, ukrstivši pojmove ‘trideset treći stepen’ i ‘kapija’ sa ‘masoni’, dobili na hiljade referenci za pojam ‘*piramida*’?“

„To takođe ne predstavlja nikakvo iznenađenje“, odgovori Langdon. „Graditelji egipatskih piramida predstavljaju prethodnicu savremenih neimara, te je piramida, zajedno sa drugim egipatskim simbolima, veoma česta u masonskoj ikonografiji.“

„A šta simbolizuje?“

„Piramida zapravo predstavlja prosvećenost. Taj arhitektonski simbol služi kao znamenje čovekove sposobnosti da se vine sa tla i krene put neba, put zlatnog sunca, u krajnjoj liniji, put najvišeg izvora prosvetljenja.“

Sačekala je malo, pa priupita. „I ništa više?“

Ništa više?! Langdon joj je upravo protumačio jedan od najelegantnijih u čitavoj plejadi simbola. *Ustrojstvo kojim se čovek popeo do božanskih predela.*

„Prema onome što kaže moje osoblje“, rekla je, „meni se čini da tu postoji još nešto, za nas daleko relevantnije. Spominju izvesnu popularnu legendu o nekoj *posebnoj* piramidi, ovde u Vašingtonu – piramidi koja se direktno tiče masona i drevnih misterija?“

Langdon konačno razabra o čemu to ona govori i pokuša da je razuveri pre no što protraće još više vremena. „*Poznata* mi je ta legenda, gospođo Sato, ali radi se o čistoj izmišljotini. Masonska piramida samo je jedan od upornih mitova vezanih za ovdašnje masone i verovatno ima veze sa piramidom na Velikom pečatu Sjedinjenih Američkih Država.“

„Pa zašto mi ništa niste kazali o tome?“

Langdon slegnu ramenima. „Zato što se nipočemu ne zasniva na činjenicama. Kao što sam rekao, radi se o mitu. Jednom od mnogih koji se dovode u vezu sa masonima.“

„Ali, *ovaj* mit direktno je povezan sa drevnim misterijama?“

„Naravno, kao i mnogi drugi. Drevne misterije su osnova bezbrojnih legendi koje su se održale tokom istorije – priče o velikoj mudrosti koju čuvaju tajna društva poput templara, rozenkrojcera, iluminata, alumbrada – i tako dalje, i tako dalje. Oni se svi bave misterijama… a Masonska piramida je samo takav jedan primer.“

„Shvatam“, reče Sato. „A šta je zapravo sadržano u toj legendi?“

Langdon se malo zamisli i posle nekoliko koraka odgovori. „Nisam baš neki stručnjak za teoriju zavere, ali sam dovoljno obavešten kada je mitologija u pitanju. Većina tih mitova otprilike glasi ovako: drevne misterije – izgubljeno znanje iz starih vremena – oduvek se smatraju najvećim blagom ljudskog roda, i kao sva blaga, treba ih zaštititi. Samo istinski prosvećeni pojedinci, koji su razumeli pravi potencijal tih mudrosti, znali su da one poseduju i strahovito razornu moć. Oni su znali da, ukoliko padnu u ruke neposvećenih, posledice mogu biti katastrofalne. Kao što smo već rekli, moćni instrumenti podjednako se mogu koristiti i za dobro i za zlo. Zbog toga, da bi zaštitili drevne misterije, a istovremeno i ljudski rod, oni koji su bili posvećeni u te tajne sklapali su tajna bratstva. U tim bratstvima, tajne su se saopštavale samo onima koji su na pravi način bili upućeni i koji su umeli da tajnu prenose od jednog mudraca drugom. Mnogi veruju da, gledajući u prošlost, u pričama o opsenarima, čarobnjacima i slavnim vidarima… nalazimo zapravo zamagljene tragove o pojedincima koji su bili posvećeni u takve tajne.“

„A Masonska piramida?“ pitala je Sato. „Kako se ona uklapa u sve to?“

„Potpuno“, reče Langdon, pružajući korak ne bi li je stigao, „ona je primer kako se mitovi prepliću sa istorijskim činjenicama. Prema nekim izvorima, u šesnaestom veku zamrla su skoro sva tajna društva u Evropi, uglavnom zbog sve intenzivnijih verskih progona. Slobodni zidari, kaže legenda, ostali su jedini preostali čuvari drevnih tajni. Razumljivo je što su strahovali da će, u slučaju da se, kao i sva ostala, zatre i njihovo bratstvo, sve stare tajne biti zauvek izgubljene.“

„Dobro, a *piramida*?“ pritiskala je Sato nestrpljivo.

Langdon se upravo spremao da pređe na nju. „Legenda o Masonskoj piramidi veoma je jednostavna. Prema njoj, masoni su, da bi ispunili svoj zavet da će sačuvati drevne misterije za buduće generacije, rešili da ih sakriju na nekom utvrđenom mestu.“ Langdon se upinjao da se priseti čitave priče. „Ponavljam da je sve ovo samo mit. Prema njemu, masoni su preneli svoje tajne iz Starog u Novi svet – ovamo u Ameriku -jer su se nadali da će u toj zemlji biti pošteđeni od verskih progona. Ovde su sagradili jedno neosvojivo utvrđenje – skrivenu *piramidu* – koja je trebalo da čuva drevne misterije dok ne dođe vreme kada će ljudski rod u *celosti* biti spreman da upravlja dotada neviđenom moći do koje se dolazi posredstvom misterija. Prema mitu, završni deo na vrhu piramide bio je od žeženog zlata, kao simbol neprocenjive dragocenosti koja se u njoj skriva – skup drevnih znanja koja ljudskom rodu mogu podariti snagu da razvije sav svoj potencijal. Da dosegne apoteozu.“

„Kakva priča“, reče Sato.

„Sasvim. Oko masona su se oduvek plele najneverovatnije legende.“

„Vi očito ne verujete da postoji takva piramida.“

„Pa naravno“, odvrati Langdon. „Nema nikakvih dokaza da su osnivači naše nacije, koji jesu bili masoni, sazidali bilo kakvu piramidu u Americi, a sasvim sigurno ne u Vašingtonu. Prilično je teško sakriti piramidu, pogotovo onu koja bi bila dovoljno velika da se u nju smesti celokupno izgubljeno znanje proteklih milenijuma.“

U legendi, koliko se Langdon sećao, nigde se ne navodi *šta* bi zapravo trebalo da bude u Masonskoj piramidi – stari manuskripti, okultni spisi,

naučna otkrića, ili nešto još tajanstvenije – ali se ipak *tvrdi* da su te dragocene informacije tako pronicljivo kodirane… da ih mogu razumeti samo najprosvećeniji umovi.

„U svakom slučaju“, kaza Langdon, „ova priča spada u kategoriju onih koje mi simbolozi nazivamo ‘arhetipskim hibridom’ – mešavinom legendi iz klasičnih vremena, sa primesama različitih elemenata iz popularne mitologije, što sve govori da ovo može biti samo jedna *izmišljena tvorevina*… nikako istorijska činjenica.“

Kada bi Langdon govorio svojim studentima o arhetipskim hibridima, uvek bi kao primer koristio bajke, koje se tokom vremena prepričavaju generacijama, uz razna preterivanja i česte pozajmice iz drugih bajki, tako da se na kraju dobijaju homogenizevane priče sa moralnom poukom, pune istih ikoničkih elemenata – prečistih devica, prelepih prinčeva, neosvojivih tvrđava i moćnih čarobnjaka. Preko takvih priča, u nas se još u dečjem dobu usađuju verovanja u borbu između dobra i zla – Merlin se bori sa Morgan Le Fej, sveti Đorđe sa aždajom, David sa Golijatom, Snežana sa vešticom, pa čak se i Luk Skajvoker bori sa Dartom Vejderom.

Sato se češkala po glavi dok su išli za Endersonom i ponovo skrenuli niz neke stepenice. „A sad kažite vi meni, mada ja možda grešim, zar nisu nekad smatrali da piramide predstavljaju mistične *kapije* kroz koje su umrli faraoni morali da prođu da bi se uspeli do bogova. Da li je to tačno?“

„Jeste.“

Sato stade kao ukopana, uhvati Langdona za ruku i upilji se u njega s pomešanim izrazom iznenađenja i neverice. „Vi meni tvrdite da vam je otmičar Pitera Solomona rekao da treba da nađete skrivenu *kapiju*, a da vama pri tom nije bilo ni na kraj pameti da je lako moguće da on govori o Masonskoj piramidi iz pomenute legende?“

„Zovite je *kako god hoćete*, Masonska piramida je samo jedna od bajki. Čista izmišljotina.“

Sato mu priđe bliže i Langdon oseti zadah duvana. „Razumem ja kakvo je vaše gledište u vezi s tim, profesore, ali s obzirom na istragu koju sprovodim, bilo bi neozbiljno ne povući paralele. Kapija koja vodi do skrivenog znanja? U mojim ušima to zvuči baš kao ona stvar koju jedino vi možete otključati, barem tako tvrdi Piterov otmičar.“

„Pa, ja stvarno ne mogu da poverujem…“

„Sad uopšte nije važno šta *vi* možete da poverujete, a šta ne. Morate i sami priznati da po svemu sudeći taj *čovek* veruje da Masonska piramida zaista postoji!“

„Pa taj čovek je ludak! On može da veruje koliko god hoće da SBB trinaest predstavlja ulaz u džinovsku podzemnu piramidu u kojoj se nalazi sve izgubljeno znanje naših predaka!“

Sato je nepomično stajala, a u očima joj se videlo da kipti od besa. „Kriza sa kojom se ja noćas suočavam, verujte, *nije* nikakva bajka, profesore. Veoma je stvarna, to vam tvrdim.“

Posmatrali su se u neprijateljskoj tišini.

„Gospođo?“ konačno progovori Enderson, pokazujući na sledeća blindirana vrata udaljena tri metra. Samo što nismo stigli. Ako biste izvoleli da produžite.“

Sato konačno prestade da pilji Langdonu u oči i mahnu Endersonu da krene dalje.

Pratili su šefa obezbeđenja i kroz ta vrata, iza kojih se nalazio uzani prolaz. Langdon pogleda levo, pa onda desno. *Ovo mora da je neka šala.*

Stajao je na početku najdužeg hodnika koji je ikada do sada video.

POGLAVLjE 31

Triš Dan oseti onaj poznati nalet adrenalina dok je izlazila iz sjajnog svetla Kocke i ulazila u sirovu pomrčinu prelaza. Nazvali su sa glavne kapije CPSM-a i javili daje Ketrinin gost, doktor Abadon, stigao i zatražio da ga otprate do Čaure pet. Triš se ponudila da ga dovede najviše iz radoznalosti. Ketrin je vrlo malo rekla o čoveku koji je trebalo da ih poseti, a Triš je bila zaintrigirana. Čovek je sasvim sigurno bio neko kome Piter Solomon beskrajno veruje; Solomonovi nikada nikog nisu pozivali u Kocku. Ovaj je prvi.

Nadam se da će uspeti da prođe, pomisli Triš dok je išla kroz studenu pomrčinu. Najmanje bi joj trebalo da Ketrinin uvaženi gost počne da paniči kada sazna šta mora da uradi da bi došao do laboratorije. *Prvi put je uvek najgore.*

Trišin prvi put se dogodio pre otprilike godinu dana. Prihvatila je Ketrininu poslovnu ponudu, potpisala poverljivi ugovor, a onda s njom došla u CPSM da vidi laboratoriju. Dve žene su prošle čitavom dužinom „Ulice“ i stigle do metalnih vrata označenih sa Čaura pet. I pored toga što je Ketrin pokušala daje pripremi, opisujući joj udaljenu lokaciju na kojoj se laboratorija nalazila, Triš nije bila spremna za ono što je videla kada su se vrata uz siktanje otvorila.

Praznina.

Ketrin stupi preko praga, zakorači u savršenu tminu, a onda pokaza Triš da krene za njom. „Veruj mi. Nećeš se izgubiti.“

Triš zamisli sebe kako tumara potpuno mračnom prostorijom veličine stadiona i od same pomisli probije znoj.

„Imamo sistem za navođenje koji će te držati na pravom putu.“ Ketrin pokaza na pod. „Vrlo je primitivan.“

Triš se napinjala da u mraku vidi neravni cementni pod. Bilo joj je potrebno malo vremena da progleda u tami, nakon čega je videla uski dugački tepih koji je bio postavljen u pravoj liniji. Pružao se kao šine i nestajao u mraku.

„Gledaj stopalima“, reče Ketrin okrećući se i odlazeći od nje. „Samo budi blizu mene.“

Kada Ketrin nestade u mraku, Triš proguta svoj strah i pođe za njom. *Ovo je ludilo!* Koraknula je svega par puta po tepihu kada se vrata Čaure pet zatvoriše za njom, gaseći i poslednji nagoveštaj svetla. Ubrzanog pulsa, Triš se potpuno usredsredi na osećaj tepiha pod nogama. Napravila je svega par koraka niz meki tepih kada oseti kako njena desna noga udara u čvrsti beton. Preplašena, instinktivno se pomeri nalevo, stajući s obe noge nazad na meki tepih.

Ketrinin glas se materijalizovao iz tame ispred nje, ali je beživotna akustika ovog ambisa skoro gutala njene reči. „Ljudsko telo je neverovatno“, rekla je. „Ako ga lišiš jednog čula, ostala preuzmu funkciju skoro istog trenutka. Upravo u ovom trenutku nervi u tvojim nogama se bukvalno ‘podešavaju’ da postanu osetljiviji.“

Dobro je, pomisli Triš ponovo hvatajući pravac.

Hodale su u tišini naizgled previše dugo. „Koliko je još daleko?“ konačno upita Triš.

„Otprilike smo na pola puta.“ Ketrinin glas kao da se malo udaljio.

Triš ubrza, dajući sve od sebe da ostane prisebna, ali prostranstvo mraka kao da je pretilo da će je progutati. *Ne mogu da vidim ni milimetar ispred sebe!* „Ketrin? Kako znaš kad bi trebalo da prestaneš da hodaš?“

„Odmah ćeš saznati“, reče Ketrin.

To se dogodilo pre godinu dana, a noćas, Triš je ponovo bila u praznini i kretala se u suprotnom smeru – išla je do predvorja da dovede šeficinog gosta. Iznenadna promena u teksturi tepiha pod njenim nogama upozoravala ju je da se nalazi na tri metra od izlaza. *Upozoravajući deo*, kako ga je zvao Piter Solomon, inače strastveni ljubitelj bejzbola[49]. Triš se istog trenutka zaustavi, izvuče karticu i poče da pipa po mraku duž zida sve dok nije našla ispupčeni prorez u koji je ugura.

Vrata se otvoriše.

Triš žmirnu zbog prijatnog svetla iz hodnika CPSM-a.

Uspela sam… još jednom.

Krećući se pustim hodnicima Triš uhvati sebe kako razmišlja o bizarnom fajlu koji su našle na zaštićenoj mreži. *Drevna kapija? Tajna lokacija pod zemljom?* Pitala se da li Mark Zubijanis ima sreće s otkrivanjem lokacije misterioznog dokumenta.

Unutar kontrolne sobe Ketrin je stajala pod mekim svetlom plazma-ekrana gledajući u zagonetni dokument koji su pronašle. Izolovala je ključne reči i bila sve sigurnija da dokument govori o naširoko poznatoj legendi koju je njen brat verovatno podelio s doktorom Abadonom.

…tajna lokacija PODZEMLjA gde je…

…negde u VAŠINGTONU sa koordinatama…

…otkrila jednu DREVNU KAPIJU koja vodi…

…upozorava da PIRAMIDA čuva opasnu…

…dešifruj ovaj GRAVIRANI SIMBOLON da otkriješ…

Moram da vidim ostatak fajla, pomisli Ketrin.

Još kratko je gledala, a zatim pritisnu plazmin prekidač. Ketrin je uvek isključivala ovaj ekran, inače veliki potrošač vodonika iz energetske ćelije, da ne bi uludo trošila zalihe.

Posmatrala je kako njene ključne reči lagano blede i sažimaju se u malu belu tačku koja lebdi u sredini zida, pre nego što je konačno blesnula, pred nestanak.

Okrenula se i pošla nazad prema svojoj kancelariji. Doktor Abadon samo što nije stigao, a ona je htela da mu poželi dobrodošlicu.

---

[49] Spoljni trkač u bejzbolu često, pokušavajući da uhvati loptu, ne može da gleda kuda trči, a da se ne bi sudario sa ogradom koja mu je inače iza leđa, konstruktori stadiona ispred ograde postavljaju uzan deo drugačije podloge, pa trkač može da oseti kada se približava ogradi (prim. prev.).

POGLAVLjE 32

„Samo što nismo stigli“, reče Enderson, vodeći Langdona i Sato naizgled beskrajnim hodnikom koji se pružao čitavom istočnom stranom temelja Kapitola. „U Linkolnovo vreme ovaj hodnik imao je zemljani pod i bio pun pacova.“

Langdon je bio beskrajno zahvalan što je sada pod bio popločan, jer nije baš bio ljubitelj pacova. Nastaviše da hodaju dok su im koraci sablasno odjekivali čitavim prolazom. S obe strane dugačkog hodnika nalazila su se vrata, neka su bila zatvorena, a mnoga odškrinuta. Mnoge prostorije delovale su napušteno. Langdon je primetio da se brojevi na vratima smanjuju, a činilo se i da će uskoro sasvim prestati. SB4… SB3… SB2… SB1…

Produžili su i prošli pored jednih neobeleženih vrata, a potom Enderson zastade, jer su brojevi ponovo počeli da idu naviše. DB1… DB2…

„Izvinite“, reče Enderson. „Promašio sam. Skoro nikad ne zalazim ovako duboko.“

Vratiše se par koraka do starih metalnih vrata. Langdon sad primeti da se ona nalaze tačno u sredini hodnika – na liniji koja deli bazu Senata (SB) od baze Donjeg doma (DB). Kako se ispostavilo, i na tim vratima stajala je oznaka, ali je izbledela da se skoro uopšte nije videla.

SBB

„Evo nas“, reče Enderson. „Ključevi samo što nisu stigli.“ Sato se namršti i pogleda na sat.

Langdon je gledao u natpis SBB, a potom upita Endersona, „Zašto se ovaj prostor povezuje sa *Senatskom* stranom, kad je tačno u sredini?“

Enderson je delovao zbunjeno. „Ne razumem?“

„Pa, ovde stoji SBB, odnosno, oznaka počinje sa *S*, ne sa *D*.“

Enderson zatrese glavom „Slovo S u SBB ne odnosi se na Senat, već…“

„Šefe?“ pozva ga čuvar iz daljine. On dotrča hodnikom prema njima, držeći u ruci ključ. „Izvinite gospodine, trebalo nam je par minuta. Nismo mogli da nađemo glavni ključ za SBB. Ovo je rezervni ključ iz druge kutije.“

„Nedostaje originalni ključ?“ upita Enderson, iznenađen.

„Sigurno je izgubljen“, odgovori čuvar, stižući potpuno zaduvan. „Niko ovamo nije tražio pristup još bog zna od kad.“

Enderson uze ključ. „A zar nema dodatnog ključa za SBB trinaest?“

„Izvinjavam se, još uvek nismo pronašli ključeve za *bilo koju* prostoriju u sekciji SBB. Mekdonald upravo radi na tome.“ Čuvar izvuče voki-toki i poče da govori. „Je li to Bob? Ja sam ovde sa šefom. Ima li nekih novih informacija u vezi sa ključem za SBB trinaest?“

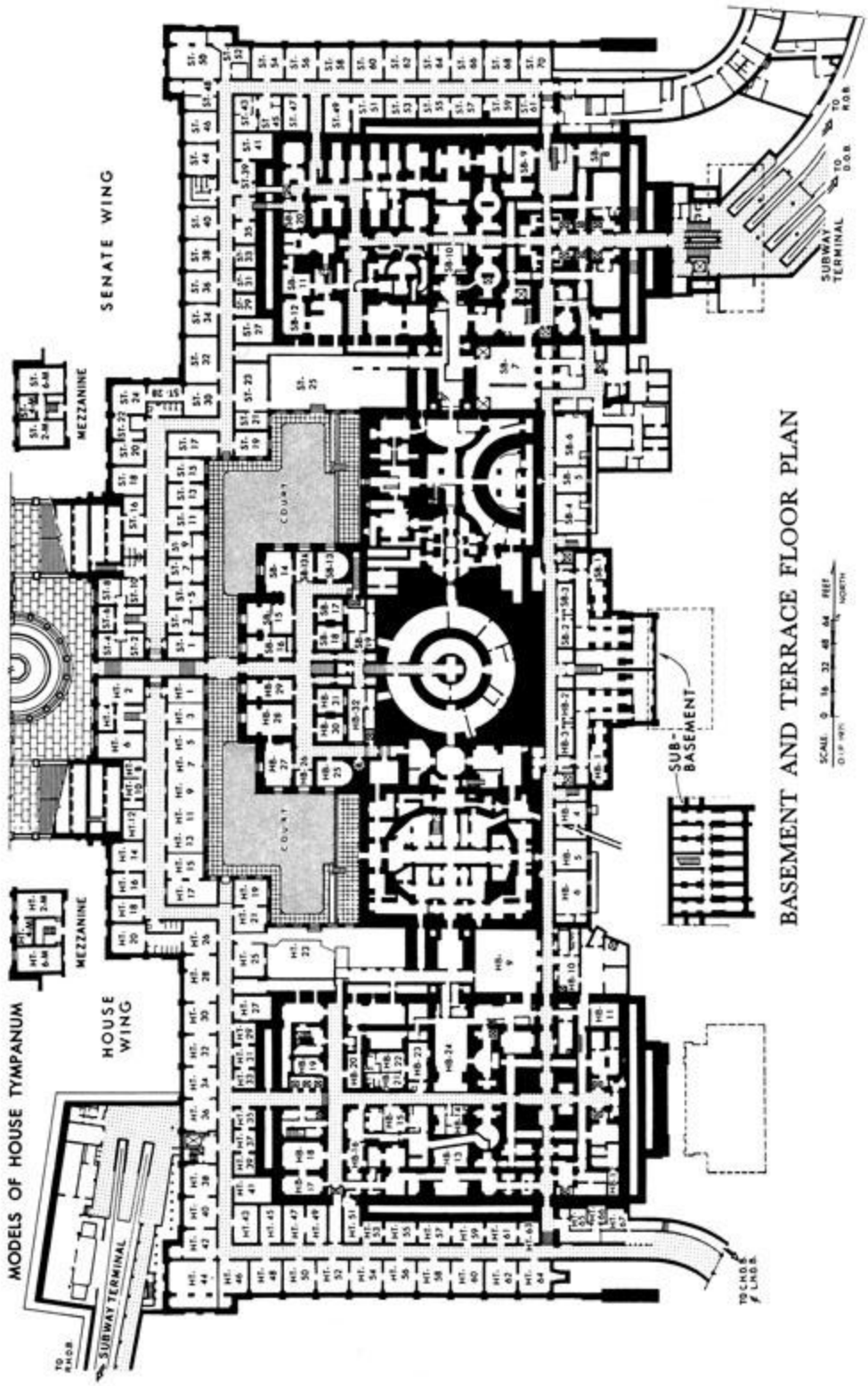

Voki-toki zakrča i jedan glas odgovori. „U stvari, sve je jako čudno. Ne vidim ovde nikakve podatke otkako smo se kompjuterizovali, a stari registri pokazuju da su sve prostorije u SBB bile ispražnjene i napuštene još pre dvadeset godina. Sada se vode kao nekorišćen prostor.“ Zastao je. „Sve izuzev SBB trinaest.“

Enderson zgrabi radio. „Govori šef. Šta rekoste, sve *osim* SBB trinaest?“

„Ovako, gospodine“ odgovori glas. „Ovde imam rukom ispisanu zabelešku na kojoj je SBB trinaest označena kao ‘privatna’. Ovaj podatak je već jako star, ali je to napisao i odobrio lično glavni arhitekt.“

Langdon je znao da se termin *arhitekt* ne odnosi na čoveka koji je izradio planove za izgradnju Kapitola, već na čoveka koji *upravlja* zgradom. Slično kao šef gradilišta, arhitekt Kapitola odgovoran je za sve što se tiče održavanja, popravljanja, obezbeđenja, angažovanja personala i raspodele kancelarija.

„A što je još čudnije“… produži glas preko radija, „arhitekt je još i zabeležio da se taj ‘privatni prostor’ daje na korišćenje Piteru Solomonu.“

Langdon, Sato i Enderson se prepadnuto pogledaše.

„Nisam siguran, gospodine“, nastavi glas, „ali pretpostavljam da gospodin Solomon ima original ključa za SBB, i ključeve za SBB trinaest.“

Langdon nije mogao da poveruje svojim ušima. *Piter ima privatni prostor u podrumu Kapitola?* Oduvek je znao da Piter Solomon čuva razne tajne, ali ovo je predstavljalo iznenađenje čak i za samog Langdona.

„Dobro“, reče Enderson, očito nimalo zabavljen ovakvim razvojem događaja. „Mi želimo prilaz upravo vratima SBB trinaest, zato nastavite da tražite.“

„Hoćemo, gospodine. Takođe radimo na izradi digitalne…“

„Hvala“, upade mu Enderson u reč, pritisnuvši dugme i presekavši liniju. „To će zasad biti sve. Pošaljite fajl na blekberi direktorke Sato čim ga dobijete.“

„Razumem, gospodine.“ Voki-toki prestade da krči.

Enderson ga predade čuvaru koji je stajao ispred njih.

Čuvar izvadi fotokopiju plana zgrade i dade je svom šefu. „Gospodine, SBB je obojeno sivim. Slovom X označeno je koja prostorija u SBB-u nosi oznaku trinaest, tako da neće biti teško da je nađete. To nije veliki prostor.“

Enderson se zahvali čuvaru, pa se okrete da prostudira plan, dok je mladić žurno odlazio. Langdon se takođe zagleda, zapanjen tako neverovatno velikim brojem malenih prostorija koje čine lavirint ispod Kapitola.

Enderson prouči plan, klimnu glavom i ugura ga u džep. Okrenuvši se prema vratima označenim kao SBB, podiže ključ, a onda zastade – očito mu je bilo neprijatno što treba da ih otvori. Langdon je osećao istu nelagodnost; nije imao pojma šta se nalazi iza vrata, ali je bio potpuno uveren da bi Solomon želeo da to što je tu sakrio ostane njegova privatna stvar. *Potpuno privatna.*

Inoe Sato pročisti grlo i Enderson shvati poruku. Šef obezbeđenja duboku uzdahnu, ubaci ključ i pokuša da ga okrene. Ključ se ne pomače. Za delić sekunde Langdon se ponada da se možda radi o pogrešnom ključu. Međutim, pri drugom pokušaju, ključ se okrete i Enderson gurnu teška vrata.

Langdon se zagleda u mrak, ali nije ništa uspeo da vidi.

„Profesore“ reče Enderson, okrenuvši glavu prema Langdonu, dok je rukom nasumice pipao tražeći prekidač. „Da vam sad odgovorim na pitanje, slovo S u SBB ne odnosi se na Senat. Ono stoji umesto *sub*.“

„*Sub?*“ ponovi Langdon zbunjeno.

Enderson klimnu i kliknu prekidačem kraj vrata. Jedna jedina sijalica osvetli zastrašujuće strme stepenice koje su se spuštale u pomrčinu gustu kao testo. „SBB označava nivo ispod suterena Kapitola.

POGLAVLjE 33

Specijalista za bezbednosne sisteme Mark Zubijanis tonuo je sve dublje i dublje u svoj futon i mrštio se na podatke koje je video na svom laptopu.

Kakva je ovo paklena adresa?

Njegovi najbolji hakerski alati bili su potpuno neefikasni pri probijanju u dokument i demaskiranju Trišine misteriozne IP adrese. Deset minuta je prošlo, a Zubijanisov program još uvek je uzaludno kucao na vrata zaštitnih zidova. Nisu ostavljali mesta nadi da će ih probiti. *Nije ni čudo što me toliko plaćaju.* Taman se spremao da upotrebi novi alat i primeni drugačiji pristup kada mu telefon zazvoni.

Triš, za ime sveta, rekao sam da ću te zvati. Utišao je prenos utakmice i odgovorio. „Da?“

„Da li to Mark Zubijanis?“ pitao je čovek. „Na adresi 357 Kingston drajv u Vašingtonu?“

Zubijanis je čuo prigušen razgovor u pozadini. *Telefonski marketing za vreme plej-ofa? Pa jesu li oni poludeli?* „Pustite me da pogodim, dobio sam vikend na Angvili?“

„Ne“, odgovori glas nimalo šaljivo. „Ovde operater bezbednosnog sistema Centralne obaveštajne agencije. Voleli bismo da znamo zašto pokušavate da hakujete jednu od naših strogo poverljivih datoteka?“

Tri sprata iznad drugog podnivoa Kapitola, u širokom prostoru Centra za posetioce, čuvar Nunjez zaključavao je glavna vrata kao što je to radio svake noći u ovo doba. Dok se vraćao prelazeći prostrani mermerni pod, pomislio je na čoveka s tetovažama, u vojnoj jakni.

Ja sam ga pustio. Nunjez se pitao da li će i sutra imati posao.

Dok se približavao pokretnim stepenicama, iznenadno lupanje na spoljašnja vrata natera ga da se okrene. On iskosa pogleda prema glavnom ulazu i vide starijeg Afroamerikanca kako kuca na staklo otvorenim dlanom i gestikulira da ga pusti.

Nunjez odmahnu glavom i pokaza na ručni sat.

Čovek udari ponovo i istupi na svetlo. Bio je besprekorno odeven u plavo odelo i imao kratko podšišanu prosedu kosu. Nunjezov puls se ubrza. *Sranje.* Čak i iz daljine Nunjez ga prepozna. Požuri prema ulazu i otključa vrata. „Oprostite, gospodine. Molim vas, uđite.“

Voren Belami, arhitekt Kapitola, pređe preko praga i zahvali Nunjezu uz ljubazan naklon. Belami je bio gibak i mršav, uspravnog držanja i prodornog pogleda i odisao je samopouzdanjem čoveka koji ima potpunu kontrolu nad okolinom. U poslednjih dvadeset pet godina Belami je radio kao nadzornik Kapitola SAD.

„Mogu li vam pomoći, gospodine?“ upita Nunjez.

„Hvala vam, da.“ Belami izgovori ove reči kristalno jasno. Pošto je diplomirao na jednom od najprestižnijih univerziteta severoistočne Ajvi

lige[50], dikcija mu je bila toliko ispolirana da je zvučao skoro britanski.

„Upravo sam saznao da ste ovde večeras imali incident.“ Izgledao je iskreno zabrinuto.

„Jeste, gospodine. Bilo je to…“

„Gde je zapovednik Enderson?*’

„Dole sa direktorkom Sato iz Kancelarije za bezbednost CIA.“

Belamijeve oči se zabrinuto razrogačiše. „CIA je ovde?“

„Jeste, gospodine. Gospođa Sato je došla odmah nakon incidenta.“

„Zašto?“ upita Belami.

Nunjez slegnu ramenima. *Kao da sam je pitao?*

Belami se uputi pravo prema pokretnim stepenicama. „Gde su oni?“

„Upravo su otišli ka donjim nivoima.“ Nunjez je žurio za njim.

Belami pogleda poreko ramena, zabrinuto. „Dole? Zašto?“

„Zaista ne znam – samo sam čuo na voki-tokiju.“

Belami se sada još brže kretao. „Odmah me odvedite do njih.“

„Hoću, gospodine.“

Dok su dva čoveka žurila preko otvorenog prostora, Nunjez opazi veliki zlatni prsten na Belamijevom prstu.

Nunjez izvuče voki-toki. „Obavestiću šefa da silazite.“

„Ne.“ Belamijeve oči opasno blesnuše. „Više bih voleo da ostanem nenajavljen.“

Nunjez je napravio neke ozbiljne greške večeras, ali ako ne obavesti šefa Endersona daje arhitekt sada u zgradi, biće mu to poslednja greška. „Gospodine?“ rekao je s nelagodom. „Mislim da bi šef Enderson više voleo…“

„Da li ste svesni da sam ja *poslodavac* gospodina Endersona?“ upita Belami.

Nunjez klimnu.

„Onda mislim da bi on ipak više voleo da izvršavate moje želje.“

---

50 *Ivy League* – Zajednica osam vrhunskih privatnih institucija visokog obrazovanja u severoistočnom delu Amerike (prim. prev.).

POGLAVLjE 34

Triš Dan uđe u predvorje CPSM-a i zapanji se. Gost koji je tamo čekao nije nimalo ličio na učene doktore nauka u mekim štofanim pantalonama koji su ulazili u ovu zgradu – doktori antropologije, okeanografije, geologije i drugih prirodnih nauka. Sasvim suprotno. Doktor Abadon je delovao nekako aristokratski u svom savršeno skrojenom odelu. Bio je visok, plećat, preplanuo u licu, savršeno ošišane plave kose, i na Triš je ostavio utisak kao da se bolje oseća u luksuznom nego u laboratorijskom okruženju.

„Doktor Abadon, pretpostavljam?“ reče Triš, pružajući ruku.

Čovek je prvo malo oklevao, a onda prihvati Trišinu punačku ruku svojom širokom šakom. „Izvinite. Ko ste *vi*?“

„Triš Dan“, odgovori ona. „Ja sam Ketrinina asistentkinja. Zamolila me je da vas povedem do laboratorije.“

„O, shvatam.“ Čovek se sad nasmeši. „Veoma mi je drago što smo se upoznali, Triš. Izvinjavam se ako sam delovao malo zbunjeno. Imao sam utisak da je Ketrin večeras sama u laboratoriji.“ Pokazao je rukom niz hol. „Ali, predajem se u vaše ruke. Vodite me.“

Mada je brzo povratio samopouzdanje, Triš na tren zapazi razočaranje u njegovim očima. Sada nasluti motiv Ketrininog onako tajanstvenog držanja malo pre. *Da nije možda romansa u povoju?* Ketrin nikada nije pričala o svom društvenom životu, a ovaj posetilac je bio privlačan i doteran i, mada je bio mlađi od Ketrin, očito je pripadao privilegovanom i bogatom svetu. Štaviše, ma kako da je zamišljao večerašnju posetu, Trišino prisustvo svakako nije bilo uključeno u te planove.

Kad su prišli kontrolnom punktu, jedini čuvar koji je tamo sedeo brzo skide slušalice sa glave i Triš je sad mogla da čuje glasan prenos utakmice Redskinsa. Čuvar je prema doktoru Abadonu primenio rutinsku proveru: morao je da prođe kroz detektor metala i da dobije privremenu propusnicu.

„Ko pobeđuje?“ ljubazno zapita doktor Abadon dok je praznio džepove, vadeći mobilni telefon, ključeve i upaljač.

„Skinsi, sa tri poena“, odgovori čuvar očito nestrpljiv da nastavi slušanje prenosa. „Strava utakmica.“

„Uskoro stiže i gospodin Solomon“, reče Triš čuvaru. „Hoćete li ga, molim vas, uputiti u laboratoriju kad bude stigao?“

„Bez brige.“ Čuvar zahvalno namignu dok su prolazili. „Hvala na upozorenju. Pravicu se da sam zauzet.“

Trišina primedba nije bila upućena samo čuvaru već i doktoru Abadonu, prosto da mu da na znanje da ona neće biti jedina koja će svojim prisustvom narušiti privatnost ove večernje posete.

„Kako ste se upoznali sa Ketrin?“ zapita Triš, pogledajući u tajanstvenog gosta.

Doktor Abadon se zasmeja. „Duga priča. Radili smo zajedno na jednoj temi.“

Shvatam, pomisli Triš. *Ne tiče me se.*

„Ovo je neverovatan prostor“, reče Abadon, gledajući uokolo, dok su se kretali ogromnim hodnikom. „Zapravo, ja ovde još nikad nisam bio.“

Njegovo ćaskanje postajalo je sve opuštenije dok su se kretali hodnikom i Triš primeti da on sve vrlo pomno posmatra. Pri jakom osvetljenju u hodniku, Triš takođe zapazi da njegovo lice deluje nekako veštački preplanulo. *Čudno.* Bez obzira na to, dok su koračali praznim hodnicima, ona mu u opštim crtama opisa svrhu i način funkcionisanja CPSM-a, uključujući i različite čaure i njihov sadržaj.

Posetilac je delovao impresionirano „izgleda da je ovo prava riznica raznih dragocenosti. Očekivao bih da na svakih par metara stoji po jedan čuvar.“

„Nema potrebe“, uzvrati Triš, pokazujući prema nizu sočiva, poznatih pod nazivom „riblje oči“, poređanih po tavanici. Obezbeđenje je ovde potpuno automatizovano. Svaki centimetar hodnika snima se 24 časa na dan, svaki dan u nedelji, a ovaj hodnik predstavlja kičmu čitave zgrade. Iz ovog hodnika nije moguće ući niti u jednu jedinu prostoriju bez kartice za bravu i PIN koda.

„Znači, efikasno korišćenje kamera.“

„Da kucnem u drvo, još nikada nismo imali nikakvu krađu. S druge strane, ovo nije muzej koji je privlačan za kradljivce – ne verujem da na crnoj berzi postoji velika potražnja za cvetovima izumrlih biljaka, eskimskim kajacima ili skeletima džinovskih sipa.“

Doktor Abadon se nasmeja. „Verovatno ste u pravu.“

„Najveću opasnost za našu bezbednost predstavljaju glodari i insekti.“ Triš je objasnila da se u zgradi CPSM-a brane od navale insekata tako što zamrzavaju sav otpad, ali i strukturnim inovacijama, poput one koja se naziva „mrtva zona“ – prostor nepodesan za bilo koji oblik života, ograđen dvostrukim zidovima, koji čitavu zgradu obavija poput nekog omotača.

„Neverovatno“, kaza doktor Abadon. „A gde se nalazi laboratorija u kojoj rade Ketrin i Piter?“

„U Čauri broj pet“, odgovori Triš. „Na samom kraju ovog hodnika.“

Abadon iznenada zastade, okrete se na desnu stranu i uputi ka jednom prozorčetu.

„Tako mi svega! Pogledajte samo *ovo*!“

Triš se nasmeja. „Da, to je Čaura broj tri. Zovu je Mokra čaura.“

„Mokra čaura?“ ponovi Abadon, lica pritisnuta uz staklo.

„Unutra se nalazi preko deset hiljada litara tečnog etanola. Sećate li se džinovske sipe koju sam malopre pomenula?“

„Ovo je sipa?!“ Doktor Abadon se za trenutak okrete od prozora, širom otvorenih očiju. „Ogromna je!“

„Ženka arhiteutisa“, reče Triš. „Dugačka je preko dvanaest metara.“ Doktor Abadon, očito zadivljen pogledom na sipu, prosto nije mogao da se odvoji od stakla. Na časak, odrasli čovek podsetio je Triš na malog dečaka koji stoji ispred izloga prodavnice kućnih ljubimaca i žarko želi da uđe i kupi psetance. Pet sekundi kasnije on je i dalje čežnjivo buljio kroz prozor.

„Pa, dobro“, reče na kraju Triš, smejući se, i ubaci karticu u ključaonicu, a potom ukuca svoj PIN broj. „Uđite. Pokazaću vam sipu.“

Malak zakorači u slabo osvetljeni svet Čaure 3 i poče da pregleda zidove ne bi li otkrio gde su kamere. Bucmasta asistentkinja Ketrin Solomon poče

da recituje podatke o uzorcima u ovoj prostoriji. Malak prestade da je sluša. Apsolutno ga nisu zanimale džinovske sipe. Njegov jedini interes bio je da iskoristi ovaj tamni, izolovani prostor da bi u njemu rešio svoj novonastali problem.

POGLAVLjE 35

Drvene stepenice koje su vodile u podrum ispod suterena Kapitola bile su strme i toliko uskih nogostupa da se Langdonu činilo da nikad u životu nije video takve. Disanje mu se ubrza, a pluća mu se činiše premalenim. Vazduh je dole bio hladan i vlažan i Langdon nije mogao a da se ne seti sličnih stepenica od pre nekoliko godina u vatikanskom Nekropolisu. *Gradu mrtvih.*

Ispred njega se nalazio Enderson koji ih je predvodio sa džepnom lampom u ruci. Iza Langdona, na vrlo malom rastojanju bila je Sato, koja ga je s vremena na vreme gurkala svojom malom rukom u leđa. *Idem najbrže što mogu.* Langdon duboko udahnu pokušavajući da ignoriše uske zidove sa obe strane. Jedva da je bilo dovoljno prostora za njegova ramena na ovom stepeništu, a torba za kratka putovanja neprekidno se češala o zidove.

„Možda ste mogli da ostavite svoju torbu gore“, reče Sato iza njega.

„U redu je“, odgovori Langdon nemajući nameru daje ispusti iz vida ni na trenutak. Mislio je na Piterov paketić i nije mogao ni da pretpostavi kakve bi on mogao imati veze s bilo čim u podzemlju Kapitola.

„Još samo nekoliko koraka“, reče Enderson. „Skoro smo stigli.“

Grupica se spusti u tamu, izlazeći van domašaja jedine sijalice koja je postojala na stepeništu. Sišavši sa poslednje drvene stepenice, Langdon oseti da je pôd pod njegovim nogama od zemlje. *Put u središte zemlje.* Sato se pojavi iza njega.

Enderson sada podiže zrak svetla istražujući okruženje. Nivo ispod suterena bio je manje podrum, a više izuzetno uzak prolaz koji se pružao normalno na stepenište. Enderson usmeri svetlost levo, a zatim desno, i Langdon je mogao da vidi da je prolaz svega petnaest metara dug i da je sa obe strane oivičen nizom malih drvenih vrata. Ona su bila toliko blizu jedna drugima da prostorije ka kojima su vodila nisu mogle biti šire od tri metra.

ACME[51] *magacin u kombinaciji sa Domatilskim katakombama*[52], pomisli Langdon dok je Enderson gledao u plan zgrade. Mali deo koji je prikazivao podnivoe bio je obeležen slovom X da označi poziciju SBB13. Langdon nije mogao a da ne primeti da je raspored bio identičan mauzoleju sa četrnaest grobova – sedam odaja naspram sedam odaja – od kojih je jedna uklonjena da se u nju smeste stepenice kojima su upravo sišli. *Sve ukupno trinaest.*

---

51 A Company that Makes Everything – kompanija koja pravi sve (prim. prev.).

52 Impresivne katakombe koje su dobile ime po svetom Domatili, nalaze se u Rimu (prim. prev.)

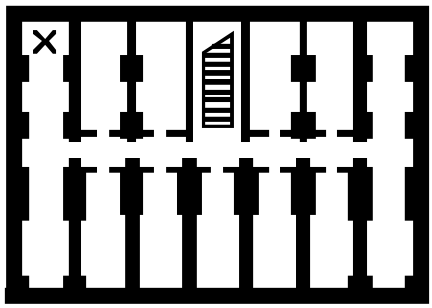

Pomislio je kako bi američki teoretičari zavere „broja trinaest“ sigurno organizovali ekskurziju u Kapitol kada bi znali daje tačno *trinaest* malih skladišta zakopano ispod njega. Nekima je čudno što Veliki pečat Sjedinjenih Država ima trinaest zvezda, trinaest strela, trinaest stepenica na piramidi, trinaest pruga na štitu, trinaest maslinovih listova, trinaest maslina, trinaest slova u natpisu *annuit coeptis*, trinaest slova u natpisu *e pluribus unum* i tako dalje.

„Stvarno izgleda napušteno“, reče Enderson osvetljavajući odaju pravo ispred njih. Teška drvena vrata bila su širom otvorena. Zrak svetla obasjavao je usku kamenu odaju – oko tri metra široku i nekih desetak metara duboku – poput ćorsokaka koji nikuda ne vodi. U odaji su se nalazile dve stare raspadnute drvene kutije i nešto zgužvanog papira za pakovanje.

Enderson obasja bakarnu pločicu pričvršćenu za vrata, Pločica je bila prekrivena zelenom patinom, ali je stari natpis bio čitljiv.

SBB IV

„SBB četiri“! reče Enderson.

„Koja su SBB trinaest?“ upita Sato dok su joj se bojažljivi pramenovi pare kovrdžali izlazeći iz usta na hladnom podzemnom vazduhu.

Enderson okrete svetlo prema južnom kraju prolaza. „Ovde dole.“

Langdon pogleda niz uski prolaz i strese se, osetivši kako ga i pored hladnoće probija znoj.

Dok su se kretali kroz falangu vrata, sve prostorije izgledale su isto: odškrinute i naizgled odavno napuštene. Kada su stigli do kraja puta, Enderson se okrete desno uperivši svetlo nagore kako bi provirio u sobu SBB13. Svetlosni zrak, međutim, beše zaustavljen teškim drvenim vratima.

Za razliku od ostalih, vrata SBB13 bila su zatvorena.

Ova poslednja su izgledala potpuno isto kao i sva ostala vrata – teške šarke, gvozdena kvaka i bakarna pločica prekrivena patinom. Sedam znakova na pločici bili su isti kao na Piterovom dlanu.

SBB XIII

Molim te, neka vrata budu zaključana, pomisli Langdon.

Sato progovori bez oklevanja. „Probajte da ih otvorite.“

Zapovednik je izgledao uznemireno, ali posegnu, uhvati tešku gvozdenu kvaku i pritisnu je. Ona se ne pomeri. Osvetlio ju je lampom otkrivši tešku staromodnu bravu i ključaonicu.

„Probajte kalauzom“, reče Sato.

Enderson izvadi glavni ključ kojim je otključao ulazna vrata, ali on ni izbliza nije odgovarao.

„Ne znam da li grešim kada kažem“, reče Sato sarkastičnim tonom, „da bi obezbeđenje trebalo da ima pristup svakom ćošku zgrade u slučaju neke opasnosti?“ Enderson izdahnu i pogleda u Sato. „Gospođo, moji ljudi traže drugi ključ, ali…“

„Pucajte u bravu“, reče klimnuvši prema ključaonici ispod ručice. Langdonov puls se ubrza.

Enderson pročisti grlo i s nelagodom u glasu progovori: „Gospođo, čekam da mi jave za rezervni ključ. Nisam siguran da bi trebalo da reznesemo bravu da bismo ušli u…“

„Možda bi vam zbog opstrukcije istrage CIA zatvor više godio?“

Enderson ju je gledao zaprepašćeno. Nakon duge pauze, on predade lampu Sato i otkopča futrolu.

„Čekajte!“ reče Langdon ne mogavši više da stoji tu kao nemi posmatrač. „Razmislite o tome. Piter je dao svoju desnu šaku da ne bi otkrio šta se nalazi iza ovih vrata. Jeste li sigurni da treba to da uradimo? Otključavanje ovih vrata se potpuno poklapa sa željama nasilnika.“

„Želite li da pronađete Pitera Solomona?“ upita Sato.

„Naravno, ali…“

„Onda predlažem da uradite tačno ono što vam otmičar nalaže“

„Da otvorimo drevnu kapiju? Vi mislite da je *ovo* kapija?“

Sato obasja Langdonovo lice. „Profesore, nemam ja pojma šta je ovo. Bilo da je magacin, ili tajni ulaz u drevnu piramidu, ja nameravam da ga otvorim. Da li sam dovoljno jasna?“

Langdon je žmirkao pod svetlom i na kraju klimnu.

Sato spusti zrak i ponovo ga usmeri u prastaru bravu. „Zapovedniče? Izvolite.“

Još uvek se protiveći planu, Enderson izvadi svoje oružje veoma, veoma polako gledajući nadole, kao da nije siguran.

„Ma, za ime boga!“ Satoine malene šake se ispružiše i ona ote oružje iz njegove ruke. Tutnula mu je baterijsku lampu u prazan dlan. „Obasjajte tim prokletim svetlom.“ Baratala je oružjem sigurnošću nekog koje mnogo vežbao i ne gubeći vreme odmah otkoči pištolj, zateže oroz i nacilja u bravu.

„*Čekajte!*“ zaurla Langdon, ali prekasno.

Pistolj opali tri puta.

Langdon oseti kao da mu se bubne opne rasprskavaju. *Je li ona normalna?!* Pucnji su u tesnom prostoru bili zaglušujući.

Enderson je takođe izgledao potreseno jer mu je ruka neznatno drhtala dok je držao lampu uperenu u mecima izrešetana vrata.

Mehanizam je bio smrvljen, a drvo koje ga je okruživalo potpuno samleveno. Brava je popustila i vrata su se otvorila.

Sato ispruži pištolj i vrhom cevi gurnu vrata. Vrata se potpuno otvoriše u pomrčinu. Langdon pogleda unutra, ali nije mogao ništa da vidi.

Kakav je to miris za ime sveta?* Neki neobičan zadah dopirao je iz tame.

Enderson stade ispred vrata i osvetli tlo, polako pomerajući zrak duž praznog zemljanog poda. I ova prostorija je bila kao i ostale – dugačak, uzan prostor. Bočni zidovi bili su od grubog kamena i davali su sobi izgled stare zatvorske ćelije. *Ali taj smrad…*

„Nema ovde ničeg“, reče Enderson pomerajući zrak dalje po podu. Konačno, kada je stigao do kraja, on ga podiže da osvetli najdalji zid u odaji. „Moj bože…!“ uzviknu Enderson. Svi ugledaše isto i ustuknuše. Langdon je u neverici gledao u udubljenje. Na njegovo zaprepašćenje nešto je odande gledalo u njega.

POGLAVLjE 36

„Šta li, pobogu…?“ Stojeći na pragu SBB13, Enderson je petljao sa baterijskom lampom, a potom zakoračio unazad. Langdon je takođe ustuknuo, baš kao i Sato, koja je prvi put te noći delovala poplašeno.

Uperila je pištolj prema zadnjem zidu i dala znak Endersonu da ponovo osvetli prostoriju. Enderson okrete bateriju naviše. Kad je stigao do suprotnog zida, svetlosni zrak bio je prilično slab, ali ipak dovoljan da osvetli bledo avetinjsko lice koje je zurilo u njih svojim beživotnim očnim dupljama.

Ljudska lobanja.

Lobanja je stajala na rasklimatanom drvenom stolu naslonjenom na zadnji zid prostorije. Pored lobanje bile su postavljene dve ljudske kosti – potkolenice, kraj kojih su pedantno bile poređane razne druge stvari, kao da se radi o nekom oltaru: jedan stari peščanik, kristalna bočica, sveća, dva tanjirića sa nekakvim prahom svetle boje i list papira. Pored stola, uspravljena uza zid stajala je dugačka kosa, krivog sečiva i zastrašujućeg oblika, jezivi podsetnik na žeteoca smrti.

Sato uđe u prostoriju. „Dakle… ispada da Piter Solomon skriva više tajni no što sam mogla i da pretpostavim.“

Enderson je klimao glavom, polako se približavajući iza nje. „Što bi se reklo, kostur u ormanu.“ Pomerio je bateriju i osvetlio ostatak inače prazne prostorije. „Kakav *zadah*!“ dodao je, nabirajući nos. „Od čega?“

„Sumpora“, odgovori Langdon iza njega, mirnim glasom. „Na stolu treba da budu dve činijice. U onoj na desnoj strani nalazi se so, a u onoj drugoj sumpor.“

Sato se okrete za sto osamdeset stepeni „A otkuda vi to, za ime sveta, *znate*?“

„Otuda, gospođo, što ovakve prostorije možete naći širom sveta.“

Jedan sprat iznad donjeg podruma, službenik na obezbeđenju Kapitola, Nunjez, pratio je Vorena Belamija, arhitektu Kapitola, kroz dugi hodnik koji je vodio istočnom stranom podruma. Nunjez bi se mogao zakleti da je čuo tri prigušena pucnja iz pištolja negde dole ispod zemlje. To je nemoguće.

„Vrata donjeg podruma su otvorena“, reče Belami, upiljivši se u vrata koja su stojala odškrinuta, tamo negde u daljinu.

Da čudne li večeri, pomisli Nunjez. *Inače, ovamo niko ne silazi.* „Dozvolite da proverim šta se tamo dešava“, reče, posegnuvši rukom za voki-toki.

„Vratite se na svoje radno mesto“, reče mu Belami. „Dalje mogu i sam.“

Nunjez se nesigurno prebacivao s noge na nogu. „Jeste sigurni?“

Voren Belami zastade i čvrsto mu položi šaku na rame.

„Sinko, ja ovde radim već dvadeset pet godina. Mislim da ću umeti da se snađem.“

POGLAVLjE 37

Malak je već viđao svakakve prostore u svom životu, ali malo njih se moglo uporediti s vanzemaljskim svetom Čaure tri. *Mokre čaure*. Ogromna prostorija izgledala je kao da je neki ludi naučnik preoteo Volmart[53] i svaku policu ispunio uzorcima svih oblika i veličina. Osvetljen kao fotografska komora, prostor je bio okupan crvenkastom izmaglicom „sigurnosnog svetla“ koje je dopiralo ispod polica, probijalo se nagore i obasjavalo posude ispunjene etanolom. Bolnički miris hemikalija za konzerviranje izazivao je gađenje.

„Ova čaura je dom dvadesetak hiljada vrsta“, rekla mu je bucmasta devojka. „Riba, glodara, sisara i reptila.“

„I svi su *mrtvi*, nadam se?“ zapita Malak pokušavajući da zvuči nervozno.

Devojka se nasmeja. „Jesu, jesu. Svi su prilično mrtvi. Priznajem, prvih šest meseci kada sam počela da radim, nisam se usudila da uđem ovamo.“

Malak je mogao da shvati zašto. Svud kud bi pogledao video bi tegle s uzorcima mrtvih oblika života – salamandere, meduze, pacove, bube, ptice i druga bića koja nije mogao da identifikuje. Kao da ova kolekcija nije bila dovoljno uznemirujuća sama po sebi, magličastocrveno sigurnosno osvetljenje koje je čuvalo fotoosetljive uzorke od dugotrajne izloženosti svetlu, davalo je posetiocu osećaj da stoji unutar džinovskog akvarijuma, gde su se beživotna stvorenja nekako okupila da ih posmatraju iz tame.

„Ovo je koelakant[54]“, reče devojka, pokazujući na veliki kontejner od pleksiglasa u kom se nalazila najružnija riba koju je Malak ikada video. „Mislilo se da su istrebljene sa dinosaurusima, ali ova je pre neku godinu uhvaćena blizu obale Afrike i poklonjena Smitsonijanu.“

Blago tebi, pomisli Malak, jedva je čuvši. Bio je zauzet pregledanjem zidova i traženjem sigurnosnih kamera. Video je samo jednu – nameštenu iznad ulaznih vrata – što nije bilo iznenađujuće uzimajući u obzir da je to jedini ulaz.

„A ovde je ono što ste hteli da vidite…“ reče, vodeći ga do ogromnog akvarijuma koji je video kroz prozor. „Naš najduži uzorak.“ Ona raširi ruke preko ogavnog stvorenja kao neki domaćin zabavne emisije koji pokazuje novi automobil. „Arhiteutis.“

Akvarijum sa džinovskom sipom izgledao je kao niz staklenih telefonskih govornica položenih na stranu i spojenih stranica. Unutar dugačkog, čistog kovčega od pleksiglasa lebdela je bolešljivo bleda amorfna masa. Malak je gledao u lukovičastu, vrećastu glavu i oči veličine lopte za bejzbol. „Naspram ovog onaj vaš koelakant deluje sasvim lepo“, reče.

„Čekajte dok je vidite osvetljenu.“

Triš podiže dugački poklopac akvarijuma. Etanolska isparenja poleteše napolje dok se saginjala u akvarijum da uključi prekidač koji se nalazio odmah iznad nivoa tečnosti. Niz fluorescentnih svetala počeo je da treperi

---

53 Lanac američkih prodavnica robe široke potrošnje (prim. prev.).

54 Velika morska riba za koju se smatralo da je istrebljena sve do 1938. kada je pronađen jedan živi primerak (prim. prev.).

zajedno sa čitavim podnožjem akvarijuma. Arhiteutis je sad bio obasjan u svoj svojoj veličanstvenosti – kolosalne glave nataknute na klizavu masu trulih pipaka i kao žilet oštrih sisaljki.

Počela je da govori o tome kako bi arhiteutis mogao da pobedi ulješuru ako bi se pobili.

Malak je čuo samo prazno torokanje. Kucnuo je čas.

Triš Dan se uvek osećala pomalo neprijatno u Čauri tri, ali jeza koja je sada prostrujala kroz nju bila je drugačija. Pravo iz utrobe. Praiskonska.

Pokušala je da je ignoriše, ali bivala je sve jača, sve dublje je zarivala svoje kandže u nju.

Iako Triš nije mogla da odredi šta joj izaziva uznemirenost, utroba joj je jasno govorila da je vreme da se ode odatle.

„U svakom slučaju, to je bila sipa“, rekla je pružajući ruku u akvarijum da isključi svetio. „Trebalo bi da odemo do Ketrinine…“

Široki dlan preklopi joj usta, trgnuvši joj glavu unazad. Istog trena, druga moćna ruka obavi se oko njenog tela pribivši je uz grudi čvrste kao stena. U jednom deliću sekunde Triš obamre od šoka.

A onda nastupi užas.

Čovek ju je opipao po grudima tražeći karticu koju snažno otkinu kada je nađe. Gajtan je ožari po vratu pre nego što puče. Kartica pade na pod pored njenih nogu. Borila se, pokušavajući da se izvije, ali nije mogla da se suprotstavi čovekovoj veličini i snazi. Pokušala je da vrisne, ali joj je ruka čvrsto prekrivala usta. Nagnuo se napred i usne približio njenom uvetu. „Kada sklonim ruku, ne smeš vrištati, je li ti jasno?“

Ona energično zaklima glavom dok su joj pluća vapila za vazduhom. *Ne mogu da dišem!*

Čovek skloni ruku s njenih usta i Triš hripnu duboko udahnuvši. „Pustite me!“ reče ona bez daha. „Šta to, do đavola, radite?“

„Reci mi svoj PIN“, reče čovek.

Triš oseti da je u velikoj neprilici. Ketrin*! U pomoć! Ko je ovaj čovek?!* „Obezbe-đenje može da vas vidi!“ rekla je, iako je znala da su potpuno van dometa kamera. A ionako niko ne gleda.

„Tvoj PIN“, ponovi čovek. „Onaj koji se poklapa s tvojom karticom.“

Ledeni strah uzburka se u njenom stomaku. Triš se naglo okrenu i izvuče ruku, usmerivši je prema čovekovim očima. Prsti joj dotakoše meso i zagrebaše ga po obrazu. Četiri crne brazgotine otvoriše se na mestu gde ga je ogrebala. A onda je shvatila da tamne pruge ne behu ogrebotine. Čovek je imao šminku koju je samo skinula otkrivajući tamnu tetovažu koja je bila skrivena ispod nje.

Ko je ovo čudovište od čoveka?

Sa naizgled natčovečanskom snagom čovek je okrenu i podiže, nagnuvši je nad otvoreni akvarijum, licem prema etanolu. Isparenja su joj žarila nozdrve. „Reci mi svoj PIN?“ ponovi.

Oči su joj gorele dok je gledala bledunjavo meso sipe ispod svog lica.

„Reci mi“ kazao je gurajući joj lice bliže površini. „Koji broj?“ Sada ju je već i grlo peklo.

„Nula-osam-nula-četiri!“ izusti, jedva uspevajući da diše. „Pusti me! Nula-osam-nula-četiri!“

„A šta ako lažeš“, reče gurajući je još dalje, kosa joj je već bila potopljena u etanol. „Ne lažem!“ kazala je kašljući. „Četvrti avgust! To je moj rođendan!“

„Hvala ti, Triš.“

Njegove moćne ruke stegnuše joj još snažnije glavu i stravična sila poče da je gura nadole, potapajući joj lice u akvarijum. Žareći bol pekao joj je oči. Čovek je gurao sve jače, zagnjurivši joj čitavu glavu u tečnost. Triš oseti kako joj se lice priljubljuje uz mesnatu glavu džinovske sipe.

Prikupivši svu snagu, ona se izvi unazad, pokušavajući da izvuče glavu iz akvarijuma. Ali moćne ruke nisu se pomerile ni za milimetar. *Moram da udahnem!*

Ostala je potopljena boreći se svim silama da ne otvori ni oči ni usta. Pluća su joj gorela dok se opirala moćnom porivu da udahne. *Ne! Nemoj!* Ali Trišin refleks za disanje konačno pobedi.

Usta joj se otvoriše i pluća silovito raširiše, pokušavajući da uvuku vazduh za kojim joj je telo vapilo. U jednom vatrenom naletu, talas etanola poteče u njena usta. Dok joj se hemikalija slivala niz grlo pravo u pluća, Triš oseti bol kakav nije ni znala da može da postoji. Na sreću, trajalo je svega par sekundi pre nego što se njen svet pretvori u crnilo.

Malak je stajao pored akvarijuma pokušavajući da dođe do vazduha i posmatrajući učinjeno.

Beživotna žena ležala je opuštena preko ivice akvarijuma, lica još uvek potopljenog u etanol. Videvši je tako, Malak pomisli na onu drugu ženu koju je ubio. Izabel Solomon.

Davno. U nekom drugom životu.

Malak je piljio u ženino omlitavelo telo. Uhvati je za pozamašne kukove i gurnu nogama, podižući je i gurajući sve dok nije počela da klizi preko ivice. Triš Dan glavom napred skliznu u etanol. Potom i ostatak tela nastavi da klizi, pljuskajući tečnost oko sebe. Postepeno, mreškanje se smiri i devojka ostade da mlitavo pluta iznad ogromnog morskog stvorenja. Kako joj je odeća postajala sve teža, ona poče da tone, dublje u tamu. Malo-pomalo, telo Triš Dan se smiri povrh divovske zveri.

Malak otrese ruke i zaklopi poklopac od pleksiglasa, zatvarajući akvarijum.

Mokra čaura ima novi uzorak.

Podigao je Trišinu karticu s poda i ubacio je u džep: 0804.

Videvši prvi put Triš u predvorju, Malak shvati trenutnu prednost: njena kartica i lozinka obezbediće mu sigurnost poduhvata. Ako je Ketrinina soba za čuvanje podataka bila onoliko sigurna kako je Piter kazao, biće malo teže ubediti je da mu je otključa, mislio je Malak. Sada imam sopstveni svežanj ključeva. Bilo mu je drago što neće morati da gubi vreme i potčinjava Ketrin svojoj volji.

Kako se uspravljao, ugledao je sopstveni odraz u staklu, shvativši da mu je Šminka prilično razmazana. Nije više ni bitno. Dok Ketrin sve shvati, biće ionako suviše kasno.

POGLAVLjE 38

„Ovo je masonska odaja?“ upita Sato, okrenuvši se od lobanje i piljeći u Langdona u mraku.

Langdon mirno klimnu glavom. „Naziva se Odaja za razmišljanje. Takve prostorije uvek su hladne i prazne jer u njima mason treba da razmišlja o sebi kao smrtnom biću. Promišljajući o sopstvenoj neumitnoj smrti, mason može bolje da razume nestalnost svih oblika života.“

Sato je razgledala ovaj sablasni prostor i činilo se da nije baš sasvim zadovoljna. „Znači, ovo mu dođe nešto kao soba za *meditaciju*?“

„U biti, da. Takve odaje uvek sadrže iste simbole – lobanju i ukrštene kosti, kosu, peščanik, sumpor, so, prazan list papira, sveću, i tako dalje. Simboličan prizor smrti nadahnjuje masone da razmišljaju o tome kako da što bolje upravljaju svojim životom dok su na zemlji.“

„Meni ovo izgleda kao oltar posvećen smrti“, reče Enderson.

Može se i tako tumačiti. „Većina studenata koji pohađaju moj kurs iz simbologije u početku reaguju na isti način.“ Langdon im je obično preporučivao knjigu *Simboli slobodnih masona* od Beresniaka, u kojoj se nalaze izvrsne ilustracije odaja za razmišljanje.

„A vašim studentima ne izgleda strašno što masoni meditiraju uz lobanje i kosti?“

„Zašto bi to bilo strašnije nego kad se hrišćani mole klečeći ispod čoveka razapetog na krstu, ili pak kad Hindusi izgovaraju svoje molitve ispred Ganeša, slona sa četiri ruke. Najčešći izvor nesporazuma jeste nesposobnost da se razumeju simboli iz drugih kultura.“

Sato se okrete, očito da nije bila raspoložena za predavanje. Krenula je prema stolu. Enderson pokuša da joj osvetli baterijskom lampom, ali je svetlost bivala sve slabija. Kucnu poklopac baterije i svetlost se malo pojača. Dok se njih troje kretalo po skučenom prostoru, oštri miris sumpora štipao je Langdona za nozdrve. Donji podrum bio je pun vlage i to je aktiviralo sumpor u ćasici. Sato sasvim priđe stolu i zagleda se u lobanju i ostale predmete. Enderson joj se pridruži, trudeći se da osvetli sto baterijom koja je bila na izdisaju.

Sato pregleda sve na stolu, a onda stavi ruke na kukove i uzdahnu. „Kakve su to starudije?“

Svi predmeti u ovoj prostoriji bili su odabrani i poređani veoma pažljivo. „Simboli transformacije“, reče joj Langdon, osećajući teskobu zbog skučenog prostora, ali im se ipak pridruži kraj stola. „Lobanja, iliti *caput mortuum* predstavlja čovekovu konačnu transformaciju kroz truljenje; ona nas podseća da svi jednog dana moramo odbaciti svoje ovozemaljsko telo. Sumpor i so su alhemijski katalizatori koji ubrzavaju transformaciju. Peščanik predstavlja vreme i njegovu transformacijsku silu.“ Upravio je ruku prema sveći „Ova neupaljena sveća treba da nas podseti na praiskonsku vatru koja je svemu dala oblik i probudila čoveka iz neznanja – dakle, na transformaciju prosvetljenjem.“

„A… *ono*?“ upita Sato, pokazujući u ugao.

Enderson okrete svoje slabo svetlo prema ogromnoj kosi naslonjenoj na zadnji zid.

„To nije simbol smrti, kao što bi većina pomislila“, reče Langdon. „Kosa je zapravo simbol hrane kojom nas priroda transformiše i podseća nas da žanjemo darove prirode.“

Sato i Enderson zaćutaše, očito im je trebalo vremena da svare sve te bizarne pojedinosti.

Langdon je samo želeo da što pre izađe odavde. „Ja shvatam da ova prostorija može izgledati neobično“, reče im on, „ali ovde nema ničeg neočekivanog; ovo je sasvim normalna prostorija. Mnoge masonske lože imaju iste ovakve odaje.“

„Ali ovo nije masonska loža!“ izjavi Enderson. „Ovo je Kapitol SAD i voleo bih da znam šta, kog vraga, ovakva prostorija traži u mojoj zgradi.“

„Masoni ponekad odvoje po jednu sobu u svom uredu, ili domu, kao prostor za meditaciju. To nije ništa neobično.“ Langdon je poznavao jednog kardiohirurga u Bostonu koji je ostavu pretvorio u masonsku odaju za razmišljanje, da bi mogao da meditira o smrtnosti pre no što krene da operiše.

Sato je delovala zabrinuto. „Hoćete da kažete da Piter Solomon dolazi ovamo da bi razmišljao o smrti?“

„Ja to zaista ne znam“, odgovori joj Langdon iskreno. „Možda je on uredio ovu prostoriju kao kapelu za svoju braću masone koji rade u ovoj zgradi, pružajući im tako duhovno utočište podalje od haosa materijalnog sveta… mesto na kome bi neki moćan zakonodavac mogao da o svemu dobro razmisli pre no što donese odluku koja će imati posledice na živote njegovih sunarodnika.“

„Kako je to lepo“, reče Sato sarkastičnim tonom. „Ali meni se nekako čini da se Amerikancima ne bi baš dopalo kad bi im kazali da se njihove vođe mole po ostavama ispunjenim lobanjama i kosama.“

Pa, ne bi trebalo da je tako, pomisli Langdon, zamišljajući koliko bi svet bio drugačiji kada bi njegovi lideri ponekad zastali i porazmislili o konačnosti smrti, pre no što vratolomno krenu u rat.

Sato je napućila usne i pažljivo šetala pogledom preko sva četiri ugla ove slabo osvetljene prostorije. „Ovde mora biti još *nečeg* pored ljudskih kostiju i činijica sa hemikalijama, profesore. Neko vas je izvukao iz vašeg doma u Kembridžu i doveo čak ovamo samo zato da biste se vi našli u ovoj prostoriji.“

Langdon pritište torbu uz sebe, još uvek nesposoban da zamisli kakve bi veze sa ovom prostorijom mogao imati paketić koji je nosio unaokolo. „Gospodo, žao mi je, ali ja ovde zaista ne vidim ništa neobično.“ Langdon se nadao da će sad konačno kretati da traže Pitera.

Endersonova baterija ponovo poče da žmirka i Sato se okrete prema njemu ne skrivajući više bes. „Za ime sveta, zar stvarno previše tražim?“ Ona gurnu ruku u džep i izvuče upaljač. Udari palcem, ispruži ruku i upali onu jedinu sveću koja je stajala na stolu. Fitilj se prvo nećkao, a onda prihvati plamen, šireći sablasnu svetlost po skučenom prostoru. Duge senke poigravale su po kamenim zidovima. Kako je plamen postajao sjajniji, tako se pred njima ukazivao neočekivan prizor.

„Pogledajte!“ povika Enderson, pokazujući.

Pri svetlosti sveće, ugledali su izbledeo natpis – sedam velikih slova nažvrljanih na zadnjem zidu.

V I T R I O L

„Neobično odabrana reč“ reče Sato dok je svetlost sveće preko slova bacala zastrašujuću senku u obliku lobanje.

„Zapravo, ovo je akronim“, kaza Langdon. „Obično je ispisan na zadnjem zidu ovakvih odaja i predstavlja skraćenicu za reči koje masoni ponavljaju prilikom meditacije: *Visita interiora terrae, rectificando invenies occultum lapidem.*“

Sato ga odmeri, delujući blago impresionirano. „Što će reći?“

„Pohodi unutrašnjost zemlje i kroz pročišćenje ćeš otkriti tajni kamen.“

Sato ga sad pogleda malo oštrije. „Da li taj skriveni kamen ima neke veze sa skrivenom piramidom?“

Langdon sleže ramenima, ne želeći da je podstakne na takvo poređenje. „Da, oni koji vole da fantaziraju o skrivenoj piramidi u Vašingtonu svakako će vam reći da se *occultum lapidem* odnosi na kamenu piramidu. Drugi će vam kazati daje to aluzija na Kamen mudrosti – supstancu koja, po dubokom uverenju alhemičara, može da podari večni život, ili pretvori olovo u zlato. Opet, neki drugi tvrde da se odnosi na Svetinju nad svetinjama, skrivenu kamenu odaju u središtu Solomonovog hrama. Neki se zaklinju da je to hrišćanska metafora za tajno učenje svetog Petra – Stenu. Svako ezoterično učenje ima svoju interpretaciju ‘kamena’, ali u svakoj od njih *occultum lapidem* predstavlja izvor moći i prosvećenja.“

Enderson pročisti grlo. „A da li je moguće daje Solomon slagao tog tipa? Možda mu je rekao da ovde ima nešto… a da zapravo nema ničega.“

I Langdon je već pomislio na tako nešto.

Bez upozorenja, sveća zatreperi, kao da je dunula promaja. Na trenutak zgasnu, a onda se povrati i nastavi da gori jasnim sjajem.

„Čudno“, reče Enderson. „Nadam se da neko nije zatvorio gornja vrata“. Izašao je iz prostorije i zaputio se u mrak. „Halo?“

Langdon skoro i da nije primetio da je ovaj izašao. Pogled mu je iznenada privuklo nešto na zadnjem zidu. *Šta to bi?*

„Da li ste i vi primetili?“ upita Sato, uznemireno gledajući u zid.

Langdon klimnu glavom, dok mu se puls ubrzavao. *Šta sam to video?*

Pre nekoliko trenutaka, činilo se kao da je zadnjim zidom prešao neki blesak, kao da je zatreperio talas energije.

Enderson se vrati u sobu. „Tamo nema nikog.“ Kad je ulazio, zid ponovo zasvetluca. „Jebo te!“ povika, i poskoči unazad.

Sve troje je tako stajalo, zanemelo, bulјeći netremice u zadnji zid, Langdon oseti kako ga ponovo prođe jeza, shvativši šta zapravo vide. Pružio je oprezno ruku, sve dok prstima nije dotakao zadnju površinu prostorije. „Ovo nije zid“, reče.

Enderson i Sato pristupiše bliže, pomno posmatrajući.

„Ovo je platno“, reče Langdon.

„Al’ se ispupčilo“, odvrati Sato hitro.

Da, na veoma neobičan način. Langdon se zagleda u platno iz još veće blizine. Sjajna površina odbijala je svetlost svecće na sasvim neobičan način, zato što se platno prvo pomeralo *unazad*…, a potom talasalo *unapred* u odnosu na zid.

Langdon je polako pomerao ispružene prste, gurajući platno. Zatim se trže i naglo povuče ruku unazad. *Ovde je otvor!* „Povucite ga na stranu“, naredi Sato.

Langdonu je srce sad divljački lupalo. Pruži ruku, uhvati ivicu platna i polako povuče tkaninu na stranu. Sa nevericom je zurio u ono što je bilo skriveno iza platna. *Gospode bože.*

Sato i Enderson ćutke su stajali i zgranuto gledali u otvor na zidu. Konačno, Sato progovori. „Izgleda da smo upravo pronašli piramidu koju smo toliko tražili.“

POGLAVLjE 39

Robert Langdon je zurio u otvor na zadnjem zidu odaje. Nedostajući deo zida u obliku savršenog kvadrata, bio je sakriven iza platnene zavese. Otvor oko metar širok izgleda da je bio napravljen uklanjanjem čitavog niza cigala. Na trenutak, onako u tami, Langdon pomisli da je rupa, u stvari, prolaz u susednu sobu. Ali sada je video da nije tako.

Otvor se pružao tek nepun metar u dubinu pre nego što se prekidao. Kao grubo isklesana praznina nalik na kocku, Šupljina je podsetila Langdona na muzejsku nišu napravljenu da bude postolje za neku figurinu. Poput muzejske, i ova je bila dom jednom malom predmetu.

Bio je to komad isklesanog, čvrstog granita, oko dvadeset centimetara visok. Površina je bila lepa i glatka, ispolirana sa sve četiri strane koje su se presijavale pri svetlosti sveće.

Langdon nije mogao ni da pretpostavi otkuda ona ovde. *Kamena piramida?*

„Iz vašeg iznenađenog pogleda“, reče Sato, zvučeći samozadovoljno, „pretpostavljam da ovaj objekat nije *tipičan* za Odaju za razmišljanje?“

Langdon zatrese glavom.

„Onda biste možda više voleli da preispitate svoje prethodne tvrdnje u vezi sa legendom o Masonskoj piramidi u Vašingtonu?“

„Gospođo“, Langdon istog trenutka odgovori, „ova mala piramida *nije* Masonska piramida.“

„Znači potpuno slučajno smo našli piramidu skrivenu u Kapitolu, u tajnoj odaji koja pripada masonskom vođi?“

Langdon protrlja oči trudeći se da jasno razmišlja. „Gospođo, ova piramida ionako ne podseća na ovaj mit. Masonska piramida je opisana kao ogromna, s vrhom iskovanim od zlata.“

Osim toga, Langdon je znao da ova mala piramida – s ravnim vrhom – čak i nije prava. Bez svog vrha, bila je sasvim drugačiji simbol. Poznata i kao Nezavršena piramida, simbolički je podsetnik na to da je čovekov uspon do punog ljudskog potencijala uvek nezavršen posao. Iako je toga tek nekolicina svesna, ovaj simbol je najviše puta odštampani simbol na svetu. *Preko dvadeset milijardi primeraka.* Ukrašavajući svaku novčanicu od jednog američkog dolara, Nezavršena piramida je strpljivo čekala na svoj blistavi krajnji kamen, koji je lebdeo nad njom kao podsetnik na još uvek neispunjenu sudbinu Amerike, i na nedovršeni posao koji tek predstoji, kako čitavoj naciji, tako i svakom njenom pojedincu.

„Spustite je“ reče Sato Endersonu, pokazujući prema piramidi. „Želim izbliza da je pogledam.“ Poče da pravi mesta na stolu, gurajući lobanju i prekrštene kosti na jednu stranu, bez imalo poštovanja.

Langdon poče da se oseća kao običan pljačkaš grobova koji skrnavi neki lični hram.

Enderson se provuče pored Langdona, pruži ruke u nišu i obavi svoje velike dlanove sa obe strane piramide. A onda, jedva uspevajući da je digne zbog nezgodnog položaja, on je povuče prema sebi i uz tup udarac spusti na drveni sto. Odmaknu se da napravi mesta za Sato.

Direktorka približi sveću i poče da posmatra glatku površinu. Lagano je prelazila svojim malim prstima preko nje, istražujući svaki milimetar zaravnjenog vrha, a zatim i strana. Savila je ruke kako bi opipala i zadnju stranu, a onda se namrštila očigledno razočarana. „Profesore, ranije ste rekli da je Masonska piramida konstruisana da zaštiti tajnu informaciju.“

„Po legendi, da.“

„Znači, hipotetički govoreći, ako Piterov tamničar veruje da je *ovo* Masonska piramida, onda misli da ona sadrži moćne informacije.“

Langdon klimnu, srdito. „Da, mada ako i pronađe tu informaciju, on verovatno neće moći da je *pročita*. Prema legendi, sadržaj piramide je kodiran, što ga čini nerastumačivim… osim onima koji su to zaslužili.“

„Molim?“

Uprkos Langdonovom rastućem nestrpljenju, on odgovori ravnim tonom. „Legendarna blaga su *uvek* zaštićena nekom vrstom testa vrednosti. Kao što se možda sećate, po legendi o maču u kamenu, kamen je odbijao da ispusti mač bilo kome osim Arturu, koji je bio duhovno spreman da rukuje stravičnom moći koju je predmet imao. Masonska piramida je zasnovana na sličnoj ideji. U *ovom* slučaju, informacija je to blago, i po priči zapisana je kodiranim jezikom – mističnim jezikom izgubljenih svetova – čitljiva samo onom koji je toga dostojan.“

Bledunjav osmeh prede Satoinim usnama. „To možda objašnjava zašto ste pozvani ovamo večeras.“

„Molim?“

Mirno, Sato okrenu piramidu za čitavih 180 stepeni. Četvrta strana piramide zablistala je pri svetlosti sveće.

Robert Langdon je gledao u nju prilično iznenađen.

„Čini se“ primeti Sato, „da neko veruje da ste je vi dostojni.“

POGLAVLjE 40

Zašto li se Triš toliko zadržala?

Ketrin Solomon ponovo proveri koliko je sati. Zaboravila je da upozori doktora Abadona o neobičnom načinu da se dospe do njene laboratorije, ali ipak nije mogla da shvati da zbog pomrčine moraju toliko sporo da se kreću. *Morali su već stići.*

Ketrin priđe izlazu i otvori teška vrata optočena olovom. Zagleda se u prazninu. Oslušnu na časak, ali nije ništa čula.

„Triš?“ povika, a mrak proguta njen glas.

Tišina.

Zbunjena, zatvori vrata, izvadi mobilni i pozva predvorje na ulazu. „Ovde Ketrin. Je li Triš kod vas?“

„Ne, gospođo“, odgovori čuvar. „Krenula je sa vašim gostom otprilike pre deset minuta.“

„Stvarno? Izgleda da još nisu ni ušli u Čauru pet.“

„Sačekajte. Proveriću.“ Ketrin je čula kako čuvar prstima kucka po kompjuteru. „U pravu ste. Proverom podataka na kartici gospođice Dan, ne vidim da je otvarala vrata Čaure pet. Poslednji put je upotrebila karticu pre osam minuta… na ulazu u Čauru tri. Pretpostavljam da vašem gostu pokazuje šta tamo ima.“

Ketrin se namršti. *Očigledno*. To je malo začudi, ali barem je znala da se Triš neće dugo zadržati u Čauri 3. *Tamo užasno smrdi.* „Hvala. A da li je stigao moj brat?!“

„Ne, gospođo, nije još.“

„Hvala.“

Dok je prekidala vezu, oseti blago uznemirenje. Za trenutak zastade zbog tog neprijatnog osećaja, ali samo nakratko. Istu uznemirenost osetila je ranije, kad je ulazila u kuću doktora Abadona. Malo ju je zbunilo što je tog puta njen ženski instinkt zakazao. Potpuno.

Ma, nije to ništa, reče Ketrin u sebi.

POGLAVLjE 41

Robert Langdon je proučavao kamenu piramidu. *Ovo nije moguće.* „Prastari kodirani jezik“, primeti Sato ne podižući pogled. „Recite mi, da li se ovo ubraja u to?“

Na novookrenutoj strani piramide, niz od šesnaest znakova bio je ugraviran u glatkoj kamenoj površini.

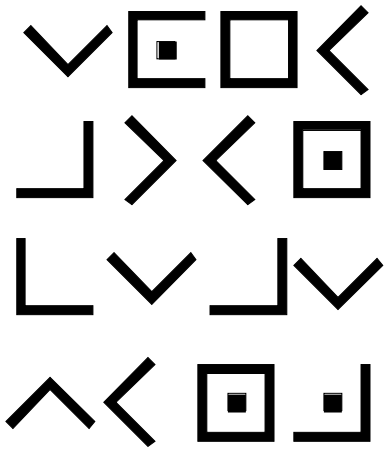

Pored Langdona, i Enderson zinu od čuda, reflektujući Langdonovu zaprepašćenost. Šef obezbeđenja izgledao je kao da je ugledao nekakvu vanzemaljsku tastaturu.

„Profesore?“ pozva Sato. „Pretpostavljam da vi ovo možete da pročitate.“

Langdon se okrenu. „A zašto pretpostavljate tako nešto?“

„Jer ste *dovedeni* ovamo s razlogom, profesore. Izabrani ste. Ovaj natpis izgleda kao neki kod i uzimajući u obzir vašu reputaciju, čini se logičnim da ste dovedeni da bi ga odgonetnuli.“

Langdon je morao da prizna da mu posle svih onih doživljaja u Rimu i Parizu, redovno pristižu gomile zahteva, u kojima se traži njegova pomoć za razjašnjavanje nekih velikih istorijskih nerešenih kodova: Disk iz Festosa[55], Dorabelina šifra[56] i misteriozni Rukopis Vojnić[57].

Sato pređe prstom preko natpisa. „Možete li mi reći šta znače ove sličice?“

To nisu sličice, pomisli Langdon. *To su simboli.* Jezik je istog trenutka mogao da prepozna – kodirani šifarski jezik iz sedamnaestog veka. Langdon je vrlo dobro znao kako da ga dešifruje. „Gospodo“, reče oklevajući, „ova piramida je Piterovo *privatno* vlasništvo.“

---

55 Komad pečene gline iz mesta Festosa na Kritu, iz bronzanog odba (prim. prev.).

56 Šifrovano pismo iz 1897. koje je napisao Edvard Elgar Dori Peni; sadržaj pisma je do danas nepoznat (prim. prev.).

57 Misteriozna, još uvek nerešena, ilustrovana knjiga iz 15. ili 16. veka. Pisac, tekst i jezik kojim je pisana potpuno su nepoznati (prim. prev.).

„Privatno ili ne, ako je ovaj kod zaista razlog što ste dovedeni u Vašington, ne ostavljam vam pravo izbora u ovom slučaju. Želim da znam šta piše.“

Satoin blekberi se oglasi, ona ga izvadi iz džepa i poče da gleda poruku koja je upravo stigla. Langdon se iznenadi što su unutrašnje instalacije Kapitola omogućite signal čak i ovde dole.

Sato promrmlja i podiže obrve, čudno gledajući u Langdona.

„Zapovedniče Enderson?“ reče okrećući se prema njemu. „Moram da vam kažem nešto u četiri oka, ako mogu?“ Direktorica dade znak Endersonu da je prati i oni nestadoše u mrklom mraku hodnika, ostavljajući Langdona samog na treperavom svetlu sveće u Piterovoj Odaji za razmišljanje.

Zapovednik Enderson se pitao kada će se ova noć već jednom završiti. *Odsečena šaka u mojoj Rotondi? Mrtvačko svetilište u mom podrumu? Bizarna rezbarija na kamenoj piramidi?* Nekako se utakmica Redskinsa sad činila potpuno beznačajnom.

Dok je išao iza Sato kroz pomrčinu hodnika, Enderson ponovo uključi baterijsku lampu. Zrak svetlosti je bio slab, ali bolje i to nego ništa. Sato ga povede još nekoliko metara van Langdonovog vidnog polja.

„Pogledajte ovo“, prošaputa ona, dajući Endersonu svoj blekberi.

Enderson uze uređaj i namršti se pogledavši osvetljeni ekran. Prikazivao je crno-belu sliku – rendgenski snimak Langdonove torbe koji je Enderson tražio da pošalju Sato. Kao i kod svih rendgenskih snimaka, predmeti najveće gustine bili su najsvetliji. U Langdonovoj torbi je samo jedan objekat bio svetiliji od svih ostalih. Očigledno velike gustine, predmet je sijao kao zaslepljujući dijamant u zamagljenoj gunguli ostalih stvari. Oblik je bio prepoznatljiv na prvi pogled.

Čitave noći nosi to sa sobom? Enderson pogleda u Sato iznenađen. „Zašto nam to nije pomenuo?“

„Vrlo dobro pitanje“, prošaputa Sato.

„Oblik… to ne može biti slučajno.“

„Ne“, reče Sato ljutitim glasom. „Mislim da ne može.“

Prigušeni šum u hodniku privuče Endersonovu pažnju. Zatečen, on uperi lampu u mračni hodnik. Umirući zrak svetla otkri samo prazan hodnik sa nizom otvorenih vrata.

„Halo?“ reče Enderson. „Koje tamo?“ Tišina.

Sato ga čudno pogleda, očigledno ne čuvši ništa.

Enderson kratko oslušnu, a onda odmahnu glavom. *Moram odavde izaći.*

Sam uz svetlost sveće, Langdon pređe prstima preko oštro usečenih ivica ugraviranih znakova na piramidi. Bio je znatiželjan da sazna šta je pisalo u poruci, ali nije želeo da zadire u Piterove privatne stvari više nego što su to već učinili. *I zašto je uopšte onom ludaku stalo do ove male piramide?*

„Imamo problem, profesore“, Satoin glas se začu vrlo glasno iza njegovih leđa. „Upravo sam primila nove informacije i dosta mi je vaših laži.“

Langdon se okrete i vide kako direktorica KB-a gnevno ulazi držeći svoj blekberi u ruci. Preneražen, Langdon je gledao u Endersona tražeći pomoć, ali čovek je čuvao vrata s izrazom očite nesimpatije. Sato je stigla do Langdona i gurnula mu uređaj u lice.

Langdon zbunjeno pogleda u ekran koji je pokazivao crno-belu fotografiju kao neki avetinjski filmski negativ. Fotografija je izgledala kao zbrka raznih predmeta, a jedan od njih bio je veoma sjajan. Iako kriv i nakošen, najsjajniji predmet očigledno je bio mala šiljata piramida.

Piramidica? Langdon pogleda u Sato. „Šta je ovo?“

Pitanje je izgleda samo potpalilo Satoin gnev. „Pretvarate se da ne znate?“

Langdon se ražesti. „Ne pretvaram se ništa! Nikad u životu nisam ovo video“

„Serete!“ prasnu Sato dok joj je glas sekao plesnivi vazduh. „Nosite to u svojoj torbi čitave večeri!“

„Ja…“ Langdon se ukopa u pola rečenice. Oči su mu se polako pomerale prema torbi na ramenu. A onda su se ponovo podigle prema blekberiju. *Moj bože… paket.* Malo bolje je pogledao sliku. Sada je video. Sablasnu kocku koja obavija piramidu. Zapanjen, Langdon shvati da gleda u rendgenski snimak svoje torbe… i misteriozni Piterov paket u obliku kocke. Kocka je u stvari bila kutija… sa malom piramidom.

Langdon otvori usta da nešto kaže, ali reči ga izdadoše. On oseti kako mu se pluća prazne od novog saznanja.

Jednostavno. Čisto. Veličanstveno.

Moj bože. On pogleda prema krnjoj kamenoj piramidi na stolu. Vrh joj je bio ravan – mala kvadratna površina – prazan prostor koji simbolički čeka svoj završni deo… deo koji će je preobraziti iz Nezavršene u Pravu piramidu.

Langdon sada shvati da malena piramida koju nosi sa sobom nije uopšte piramida. *To je vrh piramide.* U tom trenutku znao je zašto samo on može da otključa misteriju ove piramide.

Kod mene je poslednji deo.

I to je zaista… talisman.

Kada je Piter rekao Langdonu da paket sadrži *talisman,* Langdon se nasmejao. Sada je shvatao daje njegov prijatelj bio u pravu. Ovaj mali vrh piramide je *bio* talisman, ali ne od onih magičnih… već jedna mnogo starija vrsta talismana. Mnogo pre nego što su *talismani* dobili magičnu konotaciju, imali su drugačije značenje – „završetak“. Od grčkog *telesma,* što znači „potpun“, talisman je bio bilo koji predmet ili ideja koji upotpunjava neki drugi i čini ga celinom. *Završni element.* Vrh piramide, simbolički govoreći, bio je krajnji talisman koji Nezavršenu piramidu pretvara u simbol upotpunjenog savršenstva.

Langdon malo-pomalo oseti kako je sada konačno sve došlo na svoje mesto i da on mora prihvatiti jednu veoma čudnu istinu: ako se izuzme njena veličina, kamena piramida u Piterovoj Odaji za razmišljanje izgleda da se transformiše, deo po deo, u nešto što nejasno podseća na Masonsku piramidu iz legende.

Zbog sjaja kojim je sijao vrh piramide na rendgenskom snimku, Langdon je pomislio da je napravljen od metala… i to veoma gustog metala. Nije mogao da zna da li je od čistog zlata, pa nije hteo da dozvoli da ga um navede na pogrešku. *Piramida je previše mala. Kod je suviše lak za tumačenje. I… to je mit, za ime sveta!*

Sato ga je posmatrala. „Za bistrog čoveka, profesore, večeras ste napravili gomilu loših procena. Lagali ste direktoru obaveštajne službe? Namerno ometajući istragu CIA?“

„Mogu da objasnim, ako mi dozvolite.“

„Objasnićete u Štabu CIA. A sada vas stavljam u pritvor.“

Langdon se ukoči. „Ne mislite ozbiljno!“

„Mrtva sam ozbiljna. Vrlo jasno sam vam stavila do znanja da su ulozi visoki, a vi ste odabrali da ne sarađujete. Ozbiljno vam savetujem da počnete da razmišljate kako ćete rastumačiti ovaj natpis na piramidi, jer kada stignemo u CIA…“ Ona podiže svoj blekberi i uslika urezane znakove na kamenoj piramidi. „Moji analitičari će imati blagu prednost.“

Langdon otvori usta da protestuje, ali Sato se već okrenula prema Endersonu na vratima. „Zapovedniče“, reče, „stavite kamenu piramidu u Langdonovu tašnu i ponesite je. Ja ću privesti gospodina. Vaše oružje, molim?“

Endersonovo lice bilo je kao od kamena dok je ulazio u odaju, skidajući usput futrolu s ramena. Dao je pištolj Sato koja ga je momentalno uperila u Langdona.

Langdon je gledao ovo kao da sanja. *Ovo ne može biti.*

Enderson je došao do Langdona i skinuo mu torbu s ramena, a zatim je odneo do stola i stavio na stolicu. Otvorio ju je i raširio, a onda podigao tešku kamenu piramidu sa stola i spustio je u torbu, zajedno sa Langdonovim beleškama i malenim paketom.

Iznenada se začu nekakvo komešanje u hodniku. Mračna prilika čoveka materijalizovala se u hodniku, utrčala u odaju i brzo se približila Endersonu. Zapovednik ga nije ni video dok se približavao. U jednom trenutku, stranac spusti rame i udari Endersona u leđa. Zapovednik polete napred udarivši glavom u ivicu kamene niše. Od jačine udara pade na sto poslavši kosti i ostale predmete visoko u vazduh. Peščanik se razbi na podu. Sveća se preturi i pade nastavljajući da gori.

Sato se kolebala u ovom haosu, podigla je pištolj, ali nezvani gost zgrabi butnu kost sa stola i pogodi je u rame. Sato ispusti bolni krik i pade na leđa ispustivši oružje. Novopridošlica šutnu pištolj, a zatim se okrete prema Langdonu. Bio je visok i mršav, elegantni Afroamerikanac koga Langdon nikada u životu nije video. „Uzimajte piramidu!“ naredi mu čovek. „Za mnom!“

POGLAVLjE 42

Afroamerikanac koji je izvodio Langdona kroz lavirint kapitolskog podzemlja očito je bio neka važna osoba. Pored toga što se odlično snalazio prolazeći kroz sve pobočne hodnike i prostorije, elegantni stranac imao je pri sebi i alku sa ključevima i sa njima je, po svemu sudeći, bio u stanju da otključa sva vrata koja bi im se mogla isprečiti na putu.

Langdon je išao za njim hitro se penjući uz nepoznato stepenište. Dok su se peli, osećao je kako mu se kožni remen torbe sve dublje urezuje u rame. Kamena piramida bila je toliko teška, da se Langdon plašio da će se remen prekinuti.

Prethodni minuti bili su toliko van svake pameti, da se Langdon sada potpuno prepustio instinktu. Nešto mu je govorilo da treba da ima poverenja u ovog sasvim nepoznatog čoveka. Pored toga što ga je spasao od hapšenja, čovek se upustio i u opasnu akciju da zaštiti Piterovu tajanstvenu piramidu. *Ma šta da je ta piramida.* Mada mu nije bilo poznato zbog čega ovaj to čini, Langdon letimice zapazi izdajničko svetlucanje zlata na njegovoj ruci – masonski prsten – kao i dvoglavog feniksa sa brojem 33. Ovaj čovek i Piter Solomon nisu bili samo bliski prijatelji. Očito su bili masonska braća najvišeg stepena.

Langdon se ispeo za njim sve do vrha stepenica, zatim nastavio duž drugog hodnika, a onda su se, prošavši kroz neobeležena vrata, obojica našli u prostoriji za održavanje čistoće i odlaganje smeća. Protrčali su pored kutija sa sanitarijama i otpacima, pa su se, naglo skrenuvši, odjednom obreli u potpuno neočekivanom svetu – nekakvoj pozorišnoj dvorani sa sedištima od pliša. Stariji čovek povede ga prolazom između sedišta, a onda kroz središnja vrata, sve do prostranog atrijuma. Langdon sad shvati da se nalaze u Centru za posetioce, u kome je večeras već bio.

Na svu nesreću, tu se nalazio i jedan policajac.

Kad su stigli naspram njega, sva trojica stadoše u mestu i zagledaše se jedan u drugog. Langdon prepozna mladog Latinoamerikanca koji je ranije sedeo za skenerom za detektovanje metala.

„Pozorniče Nunjez“, reče Afroamerikanac. „Ni reči. Krenite za mnom.“

Čuvar je delovao uznemireno, ali je ipak bez pitanja poslušao.

Ko je ovaj čovek?

Njih trojica požuriše prema jugoistočnom kraju Centra za posetioce, sve dok nisu stigli do malog foajea sa nizom teških vrata ispred kojih su stajali narandžasti stubići. Vrata su bila oblepljena trakom, verovatno da bi se sprečilo prodiranje prašine zbog nekakvih radova s druge strane. Čovek poseže rukom i odlepi traku s vrata. A onda potraži odgovarajući ključ na obruču, istovremeno se obraćajući čuvaru. „Naš dragi šef Enderson nalazi se u prostoru ispod podruma. Moguće je da je povređen. Trebalo bi da se postarate za njega.“

„Da, gospodine.“ Nunjez je delovao ne samo zbunjeno već i poplašeno.

„Ali, što je najvažnije od svega: vi nas *niste* videli.“ Čovek pronađe ključ, skide ga s alke i njime otvori tešku bravu. Povuče i otvori čelična vrata, a potom dobaci ključ čuvaru. „Zaključajte vrata za nama. Ponovo

zalepite traku što je bolje moguće, stavite ključ sebi u džep i nemojte *nikom* ništa reći. Ni šefu. Je li vam to jasno, pozornice Nunjez?“ Čuvar je gledao u ključ kao da mu je neko poverio kakav dragulj. „Jeste, gospodine.“

Čovek požuri kroz vrata, a Langdon za njim. Čuvar onda zabravi, a moglo se čuti i kako ponovo namešta samolepljivu traku.

„Profesore Langdon“, kaza čovek dok su žurno koračali jednim hodnikom modernog izgleda u kome su radovi očito još bili u toku. „Moje ime je Voren Belami. Piter Solomon je moj dragi prijatelj.“

Langdon u čudu pogleda ovog dostojanstvenog muškarca. *To je Voren Belami?* Langdon do sada nije bio u prilici da se upozna sa glavnim arhitektom Kapitola, ali je svakako znao to ime.

„Piter vas mnogo hvali“, reče mu Belami, „veoma mi je žao što se upoznajemo u tako strašnim okolnostima.“

„Piter je u velikoj nevolji. Njegova šaka…“

„Znam.“ Belami je zvučao smrknuto. „I bojim se da to uopšte nije sve.“

Stigli su do kraja osvetljenog dela hodnika, gde je ovaj skretao levo, pod pravim uglom. Preostalom dužinom, koridor je bio u potpunom mraku.

„Sačekajte“, reče Belami, nestajući u obližnjoj prostoriji sa električnim instalacijama iz koje je izlazio čitav svežanj debelih električnih kablova, pružajući se poput zmija u dugi mrak hodnika. Langdon je čekao dok je Belami iznutra preturao po nečemu. Mora biti da je pronašao utikač preko kojeg je mogao da uključi produživače, tek, pred njima se put iznenada osvetli.

Langdon je samo gledao u čudu.

Vašington – baš kao i Rim – bio je grad isprepleten tajnim prolazima i podzemnim hodnicima. Ovaj prolaz ispred njih podsetio je Langdona na *passeto*, tunel koji je povezivao Vatikan sa tvrđavom San Anđelo[58]. *Dugačak. Taman. Uzan.* Za razliku od onog starog prolaza, ovaj je bio savremen, ali još nezavršen. Bio je uzan i toliko dugačak da se činilo kao da se u daljini sužava i prelazi u ništa. Osvetljenje je bilo u vidu pozicionih svetiljki od kojih nije bilo neke velike koristi, sem što su isticale neverovatnu dužinu tunela.

Belami je već koračao prolazom. „Krenite za mnom. Pazite kud stajete.“

Langdon uhvati ritam sa Belamijem, pitajući se kuda vodi taj tunel.

U tom času, Malak iskorači iz Čaure 3 i hitro se uputi centralnim hodnikom CPSM-a u pravcu Čaure 5. U ruci je držao Trišinu karticu za otključavanje i tiho mrmljao: „Nula-osam-nula-četiri.“

Još nešto mu je prolazilo kroz glavu. Upravo je primio hitnu poruku iz zgrade Kapitola. *Moj kontakt upao je u nepredviđene teškoće.* Ipak, vest nije bila sasvim obeshrabrujuća: Robert Langdon je sada imao kod sebe i piramidu i njen vrh. I pored toga što se sve desilo drugačije no što je očekivao, ključne stvari su se odvijale kako treba. Činilo se skoro kao da sama sudbina upravlja večerašnjim događajima, osiguravajući tako pobedu Malaku.

---

58 Kružna građevina iz II v. n. e. koju je podigao Hadrijan kao svoj budući mauzolej. U XII v. postala je papska tvrđava, a danas je muzej (prim. prev.).

POGLAVLjE 43

Langdon je žurio kako bi držao ritam sa brzim koracima Vorena Belamija dok su bez reči išli kroz dugački tunel. Do sada je arhitekt Kapitola više truda uložio da poveća rastojanje između Sato i kamene piramide, nego da objasni Langdonu šta se događa. Langdona je sve više obuzimao predosećaj da se događa nešto mnogo dalekosežnije no što on može i da zamisli.

CIA? Arhitekt Kapitola? Dva masona trideset trećeg stepena?

Piskav zvuk Langdonovog mobilnog telefona preseče vazduh. On izvadi telefon iz sakoa. Nesigurno prozbori: „Halo?“

Glas koji se začuo bio je onaj poznati jezivi šapat. „Profesore, čujem da ste dobili neočekivano društvo.“

Langdona prožme ledena hladnoća. „Gde je, do đavola, Piter?!“ zahtevao je odgovor dok su njegove reči odzvanjale u skučenom hodniku. Voren Belami, koji je bio pored njega, pogleda ga zabrinuto i pokaza Langdonu da nastavi da se kreće.

„Ne brinite“, reče glas. „Kao što sam vam rekao, Piter je na sigurnom.“

„Odsekli ste mu ruku, za ime boga! Potreban mu je lekar!“

„Potreban mu je sveštenik“, odgovori čovek. „Ali vi ga možete spasti. Ako budete radili kako vam kažem, Piter će živeti. Dajem vam reč.“

„Reč ludaka meni ništa ne znači.“

„Ludak? Profesore, siguran sam da cenite pažnju s kojom sam večeras ostao veran drevnim protokolima. Šaka misterija odvela vas je do kapije – piramide koja bi trebalo da otkrije drevnu mudrost. Znam da je sada kod vas.“

„Vi mislite da je *ovo* Masonska piramida?“ izgovori Langdon. „To je obično parče kamena.“

S druge strane linije nastupila je tišina. „Gospodine Langdon, previše ste pametni da biste se pravili glupi. Vrlo dobro znate šta ste to večeras pronašli. Kamenu piramidu… koju je moćni mason… skrio u samom srcu Vašingtona?“

„Vi vijate *mit*! Šta god da vam je Piter rekao, rekao vam je u strahu. Legenda o Masonskoj piramidi je *izmišljotina*. Masoni nikada nisu napravili nikakvu piramidu da bi sačuvali tajnu mudrost. Pa čak i da jesu, *ova* piramida je premala da bi bila ono što vi mislite.“

Čovek se nasmeja. „Vidim da vam je Piter rekao veoma malo. Ali i pored toga, gospodine Langdon, prihvatili vi ili ne šta je to što sada imate kod sebe, *uradićete* onako kako vam kažem. Veoma sam siguran da piramida koju nosite ima ugraviranu šifru. *Dešifrovaćete* je za mene. I tek tada, ponavljam, tek tada ću vam vratiti Pitera Solomona.“

„Šta god da mislite da će ugravirani tekst otkriti“, reče Langdon, „to neće biti drevne misterije.“

„Naravno da neće“, odgovori on. „Misterije su daleko veće da bi bile ispisane na stranici male kamene piramide.“

Ovaj komentar zateče Langdona nespremnog. „Ali ako ova gravura *ne predstavlja* drevne misterije, onda to nije Masonska piramida. Legenda jasno

govori da je Masonska piramida sagrađena kako bi zaštitila drevne misterije.“

Ton čovekovog glasa postade snishodljiv. „Gospodine Langdon, Masonska piramida *sagrađena* je da štiti drevne misterije, ali uz jedan dodatak, što vi očigledno još uvek niste shvatili. Zar vam Piter ništa nije rekao? Moć Masonske piramide *nije* u tome što otkriva same misterije… već što otkriva tajnu *lokaciju* gde su one zakopane.“ Langdon se zapanji.

„Dešifrujte natpis“, nastavi glas, „i to će vam otkriti mesto gde su skrivena najveća blaga čovečanstva.“ Nasmejao se. „Piter vam nije poverio *sâmo* blago, profesore.“

Langdon se iznenada zaustavi nasred tunela. „Čekajte. Kažete da je piramida nekakva… *mapa*?“

I Belami se odjednom zaustavi, s izrazom šoka i straha. Izgleda da je čovek pogodio pravu metu. *Piramida jeste mapa.*

„Ova mapa“, šaputao je glas, „ili piramida, ili kapija, ili kako god hoćete da je nazovete… izrađena je veoma davno kako bi osigurala da mesto gde se kriju drevne misterije nikada ne bude zaboravljeno.“ da nikada ne ostane pokopano u istoriji.“

„Mreža od šesnaest simbola baš i ne liči na mapu.“

„Ono što je očigledno, može i da prevari, profesore. Ali i pored toga, samo vi imate moć da pročitate taj zapis.“

„Grešite“ uzvrati Langdon, zamišljajući jednostavnu šifru. „*Svako* bi mogao da je dešifruje. Nije toliko sofisticirana.“

„Mislim da je piramida mnogo više od onog što se na prvi pogled vidi. Bez obzira na to, ionako samo vi imate njen vrh.“

Langdon zamisli vrh piramide u svojoj torbi. *Red iz haosa?* Nije više znao u šta da veruje, ali kamena piramida u njegovoj torbi činila se sve težom, svakim trenutkom koji je prolazio.

Malak pritisnu telefon jače na uvo uživajući u zvuku Langdonovog nervoznog disanja s drugog kraja linije. „Upravo sad imam jedan posao koji moram da obavim, profesore, kao uostalom i vi. Nazovite me čim dešifrujete mapu. Zajedno ćemo otići do skrovišta i izvršiti razmenu. Piterov život… za mudrost svih vremena.“

„Ništa ja neću *uraditi*“, čvrsto izjavi Langdon. „A posebno bez dokaza da je Piter

živ.“

„Savetujem vam da me ne iskušavate. Predstavljate vrlo mali zupčanik u ogromnoj mašini. Ako me ne poslušate, ili pokušate da me nađete, Piter *će* umreti. Zaklinjem vam se.“

„Koliko znam, Piter je već mrtav.“

„Ne, profesore, veoma je živ, ali očajnički treba vašu pomoć.“

„Šta vi u stvari tražite?“ urlao je Langdon u telefon.

Malak napravi pauzu pre nego što odgovori. „Veliki broj ljudi bavio se drevnim misterijama i raspravljao o njihovim moćima. Ja ću večeras dokazati da su misterije stvarne.“

Langdon je ćutao.

„Predlažem da se odmah bacite na posao oko mape“, reče Malak. „Informacija mi je potrebna *danas*.“

„Danas?! Pa već je prošlo devet sati!“

„Upravo tako. *Tempus Fugit*[59].“

[59] Vreme leti (lat.) (prim. prev.).

POGLAVLjE 44

Njujorški izdavač Džonas Fokman taman je gasio svetla u svojoj kancelariji na Menhetnu, kad mu zazvoni telefon. Nije imao nameru da ovako kasno odgovori na poziv – sve dok nije video identifikacioni broj na displeju. *Ovo će sigurno biti nešto dobro*, pomisli, posegnuvši za slušalicom.

„Zar ti i dalje objavljuješ kod nas?“ upita Fokman, polušaljivo. „Džonas!“ Glas Roberta Langdona zvučao je zabrinuto. „Hvala bogu da si tamo. Potrebna mi je tvoja pomoć.“

Fokman se odmah oraspoloži. „Šalješ mi tekst na čitanje?“ *Konačno*.

„Ne, treba mi jedna informacija. Prošle godine, povezao sam te sa jednom naučnicom, Ketrin Solomon, sestrom Pitera Solomona?“

Fokman se namršti. *Nema teksta.*

„Ona je tražila izdavača za svoju knjigu o noetičkoj nauci? Da li je se sećaš?“

Fokman prevrnu očima. „Naravno. Sećam se. Baš ti hvala što si me s *njom* upoznao. Ne samo da mi nije dozvolila da pročitam rezultate njenih istraživanja, već mi nije dozvolila ni da bilo šta objavim, sve do nekog tajanstvenog datuma u budućnosti.“

„Džonas, slušaj me. Nemam vremena. Treba mi njen telefonski broj. Odmah. Da li ga imaš?“

„Moram da te opomenem… jer mi zvučiš pomalo očajno. Ona sjajno izgleda, ali ti je nećeš impresionirati…“

„Ne šalim se, Džonas, treba mi njen broj, odmah.“

„Dobro… sačekaj.“ Fokman i Langdon su prijateljevali već dovoljno dugi niz godina da bi Fokman mogao da prepozna kad Langdon misli ozbiljno. Džonas ukuca ime Ketrin Solomon u odgovarajući prozorčić i poče da pretražuje server svoje kompanije.

„Upravo tražim“ reče Fokman. „Ti ne moraš da me poslušaš, ali ipak, kad joj se javiš, nemoj da je zoveš iz harvardskog bazena, zvuči kao da su te zatvorili u blindiranu ćeliju u ludnici.“

„Nisam u bazenu. Nalazim se u tunelu ispod Kapitola.

Fokman je nekako naslutio po Langdonovom glasu da se ovaj ne šali. *Šta li je sa tim čovekom?* „Roberte, zašto ne možeš lepo da sediš kod kuće i *pišeš*?“ kompjuter kliknu. „Evo ga. Sačekaj… dobio sam.“ Prelazio je mišem preko imena na listi, „Izgleda da imam samo broj mobilnog.“

„Daj mi ga.“

Fokman mu izdiktira broj.

„Hvala ti, Džonase“, reče Langdon. Zvučao je zahvalno. „Mnogo si me zadužio.“

„A ti si meni dužan rukopis, Roberte. Da li imaš pojma koliko već…“

Linija se prekide.

Fokman se zagleda u slušalicu i odmahnu glavom. Izdavaštvo bi bilo divna stvar, da nije pisaca.

POGLAVLjE 45

Ketrin Solomon se prilično iznenadila kada je videla identifikaciju poziva. Mislila je da je zove Triš, da joj objasni zašto kasne. Ali poziv nije bio njen. Daleko od toga.

Ketrin oseti kako joj se na usnama pojavljuje stidljivi osmeh. *Može li ova noć biti čudnija?* Ona otklopi telefon.

„Nemoj mi reći“ izgovori šaljivo. „Načitani neženja traži noetičku naučnicu?“

„Ketrin!“ duboki glas pripadao je Robertu Langdonu. „Hvala bogu da si dobro.“

„Naravno da sam dobro“, odgovori zbunjeno. „Osim što nikako da me pozoveš posle one žurke u Piterovoj kući prošlog leta.“

„Nešto se dogodilo večeras. Molim te, saslušaj me.“ Njegov obično melodičan glas zvučao je pomalo hrapavo. „Žao mi je što moram ovo da ti kažem… ali Piter je u ozbiljnoj nevolji.“

Ketrinin osmeh istog trenutka nestade. „O čemu pričaš?“

„Piter…“ Langdon je oklevao dok je tražio reči. „Ne znam kako da ti to kažem, ali on je… *odveden*. Nisam siguran kako, ni koje to učinio, ali…“

„Odveden?“ upita Ketrin. „Roberte, plašiš me. Odveden… gde?“

„Kidnapovan.“ Langdonov glas je zvučao promuklo, kao da je skrhan. „To se dogodilo danas ili možda juče.“

„To nije smešno“, ljutito reče. „Brat mi je *dobro*. Upravo sam se čula s njim, pre petnaest minuta!“

„Jesi?!“ Zabezeknu se Langdon.

„Da! Upravo mi je poslao poruku da dolazi u laboratoriju.“

„Poslao ti je *poruku*…“ naglas je razmišljao Langdon. „Ali mu nisi čula *glas*?“

„Ne, ali…“

„Slušaj me. Tekstualna poruka koju si dobila *nije* od tvog brata. Neko ima njegov telefon. Taj čovek je opasan. Ko god on bio, namamio me je da dođem večeras u Vašington.“

„Namamio? Pričaš totalno nepovezano!“

„Znam, izvini.“ Langdon je delovao dezorijentisano, što mu nije bilo svojstveno. „Ketrin, mislim da si i ti u opasnosti.“

Ketrin Solomon je bila sigurna da se Langdon nikada ne bi šalio na ovaj način, ali ipak je zvučao kao da je sišao s uma. „Dobro sam“, rekla je. „Zaključana unutar obezbeđene zgrade!“

„Pročitaj mi poruku koju si dobila s Piterovog telefona. *Molim te.*“

Potpuno zbunjena, Ketrin pronađe tekstualnu poruku i pročita je Langdonu, osećajući zebnju dok se približavala poslednjem delu koji se odnosio na doktora Abadona. „Ako je slobodan, neka nam se pridruži. Potpuno mu verujem…“

„Oh, bože…“ Langdonov glas je bio protkan strahom. „Jesi li pozvala tog čoveka da dođe kod tebe?“

„Jesam! Moja asistentkinja je upravo otišla u predvorje da ga dovede. Očekujem ih da dođu svakog…“

„Ketrin, beži odatle!“ povika Langdon. „Odmah!“

U sobi obezbeđenja, na drugoj strani CPSM-a, telefon poče da zvoni. zaglušujući tako prenos utakmice Redskinsa. Čuvar ponovo nevoljno izvuče slušalice iz ušiju.

„Predvorje“, odgovori. „Kajl na vezi.“

„Kajle, Ketrin Solomon je!“ Glas joj je zvučao napeto i bez daha.

„Gospođo, vaš brat još uvek nije…“

„Gde je Triš?!“ upita. „Možete li da je vidite na monitorima?“

Čuvar se otkotrlja na stolici kako bi pregledao ekrane. „Zar još uvek nije stigla do Kocke?“

„Nije!“ povika Ketrin uplašeno.

Čuvar je sada shvatio da je Ketrin Solomon zadihana, kao da trči. *Šta se to tamo pozadi dešava?*

Čuvar brzo pokrenu komandnu ručicu video-sistema i poče da pregleda digitalni video-zapis velikom brzinom. „Dobro, čekajte, premotavam snimak… Vidim Triš kako napušta predvorje s vašim gostom… idu niz Ulicu… premotavam… dobro, ulaze u Mokru čauru… Triš koristi svoju karticu da otključa vrata… oboje ulaze… premotavam… dobro, evo ovde izlaze iz Mokre čaure pre svega minut… kreću dalje…“ On trznu glavom, usporavajući snimak. „Čekajte malo. Ovo je čudno.“

„Šta?“

„Gospodin je iz Mokre čaure izašao sam.“

„Triš je ostala unutra?“

„Da, tako izgleda. Gledam vašeg gosta… u hodniku je sasvim sam.“

„Gde je Triš?“ upita Ketrin, sada već van sebe.

„Ne vidim je na snimku“, odgovori on s dozom uznemirenosti u glasu. Ponovo pogleda u ekran i primeti da je čovekov rukav mokar… i to skroz do lakata. *Šta je, za ime sveta, ovaj radio u Mokroj čauri?* Čuvar je gledao kako se čovek kreće niz hodnik, prema Čauri pet, držeći u ruci predmet koji liči na… karticu.

Čuvar oseti kako mu se kosa na potiljku ježi. „Gospođo Solomon, izgleda da imamo ozbiljnih problema.“

Ovo je bila noć u kojoj je Ketrin Solomon neke stvari uradila prvi put.

Za dve godine nikada nije upotrebila telefon u zjapećoj tmini Čaure pet. Niti je ikada prešla prazninu u bezglavom trku. Međutim, Ketrin Solomon je sada, s telefonom na uvetu, trčala naslepo po beskrajnom tepihu. Svaki put kada bi osetila da joj noga skreće s njega, vraćala se na sredinu, trčeći dalje kroz apsolutnu tamu.

„Gde je sada?“ Ketrin zadihano upita čuvara.

„Proveravam“ odgovori on. „Premotavam… Dobro, evo ga kako ide niz hodnik… kreće se prema Čauri pet.“

Ketrin potrča brže nadajući se da će stići do izlaza pre nego što ostane zatočena unutra. „Koliko imam vremena pre nego što dođe do ulaza u Čauru pet?“

Čuvar zastade. „Gospođo, ne shvatate. Još uvek premota vam. Ovo je snimak. Sve se već dogodilo.“ Zastao je ponovo. „Čekajte, proveriću vreme ulaska na kontrolnom monitoru.“ Zaćutao je, a zatim rekao, „Gospođo, kartica gospođice Dan pokazuje da je neko ušao u Čauru pet pre jednog minuta.“

Ketrin poče da staje i uz klizanje se zaustavi nasred ambisa. „Već je otključao Čauru pet?“ prošaputa u telefon.

Čuvar je bezumno kuckao po tastaturi. „Jeste, čini mi se da je ušao… pre minut i po.“

Ketrinino telo se ukoči. Presta da diše. Pomrčina oko nje iznenada ožive.

On je ovde sa mnom.

Istog trenutka Ketrin shvati da jedino svetlo u čitavom prostoru dolazi od njenog mobilnog telefona koji joj osvetljava jednu stranu lica. „Pošaljite pomoć“, prošaputa Čuvaru. „I idite do Mokre čaure da pomognete Triš.“ A zatim tiho zaklopi telefon, gaseći tako njegovu svetlost.

Apsolutna tama obavi je u potpunosti.

Stajala je kao ukopana dišući što je mogla tiše. Nekoliko trenutaka zatim, oštri miris etanola dolete iz pomrčine negde ispred nje. Miris je bivao sve jači. Mogla je da oseti nečije prisustvo na svega nekoliko koraka ispred sebe. U tišini, lupanje Ketrininog srca činilo se dovoljno glasnim da je oda. Ona tiho izu cipele i pomeri se ulevo, silazeći sa tepiha. Cementni pod bio je hladan pod njenim nogama. Napravila je još jedan korak u stranu da se skloni s tepiha.

Jedan od njenih prstiju pucnu.

U mrtvoj tišini odjeknu kao pucanj.

Iznenada, sa svega nekoliko metara od nje, dopre iz tame šum odeće. Ketrin je reagovala trenutak prekasno i moćna ruka je dohvati, grabeći u tami i pokušavajući da je što bolje uhvati. Ona pokuša da se izvije, ali moćne ruke poput stege uhvatiše njen laboratorijski mantil i povukoše ga unazad, okrenuvši je.

Ketrin ispruži ruke iza leđa i izvuče ih iz mantila, konačno se oslobodivši. Odjednom, ne znajući više koji put vodi napolje, Ketrin poče da trči po mrklom mraku beskrajnog crnog ambisa.

POGLAVLjE 46

I pored toga što se u njoj nalazi, kako kažu, „najlepša čitaonica na svetu“, Kongresna biblioteka manje je poznata po raskošnoj lepoti svojih građevina od kojih posetiocima nestaje dah, nego po svojim ogromnim kolekcijama knjiga. Raspolažući policama čija ukupna dužina prelazi osam stotina kilometara – sasvim dovoljno da se pruže od Vašingtona do Bostona – ona bez ikakve sumnje polaže pravo na naziv najveće biblioteke na svetu. I pored toga, ona se i *dalje* uvećava, brzinom od deset hiljada svezaka na dan.

U početku je trebalo da posluži za smeštaj lične kolekcije Tomasa Džefersona, uglavnom knjiga iz prirodnih nauka i filozofije, ali je veoma brzo postala simbol američke posvećenosti širenju znanja. Ne samo što je bila jedna od prvih zgrada u Vašingtonu u koju je uvedeno električno osvetljenje, već je u pravom smislu te reči postala kula svetilja u tami Novog sveta.

Kao što i samo ime kaže, Kongresna biblioteka ustanovljena je da služi Kongresu, čiji ugledni članovi rade preko puta, u zgradi Kapitola. Ova, sad već vekovna veza između Biblioteke i Kapitola nedavno je ojačana izgradnjom fizičke veze – dugog tunela ispod Avenije nezavisnosti, koja povezuje ove dve zgrade.

Večeras, u slabo osvetljenom tunelu, Robert Langdon je koračao iza Vorena Belamija, praktično kroz gradilište, trudeći se da ublaži svoju sve veću zabrinutost zbog Ketrin. *Taj ludak je u njenoj laboratoriji?!* Langdon nije čak ni pokušavao da shvati zašto. Kad ju je pozvao da je upozori, rekao joj je tačno gde da se nađu, pre nego što je prekinuo vezu. *Koliko je još dugačak ovaj prokleti tunel?* Glava ga je sad bolela, u njoj je kolala bujica međusobno isprepletanih misli: Ketrin, Piter, masoni, Belami, piramide, stara proročanstva… i jedna mapa.

Langdon pokuša da otera sve te misli. *Belami mi je obećao da će mi dati odgovore na sva ta pitanja.*

Kad njih dvojica konačno stigoše do kraja hodnika, Belami provede Langdona kroz dvostruka vrata koja još uvek nisu bila dovršena. Pošto nije našao drugi način da ih zabravi, Belami reši da improvizuje, uze aluminijumske merdevine i pritisnu ih pod kosim uglom sa spoljašnje strane. Preko njih stavi još i metalnu kofu. Ukoliko neko bude pokušao da otvori vrata, kofa će sa treskom pasti na zemlju.

Znači, ovo sad služi kao alarmni uređaj? Langdon iskosa pogleda kofu nataknutu na merdevine, nadajući se da Belami ipak ima i neki ozbiljniji plan za njihovu bezbednost ove noći. Sve se desilo takvom brzinom, da je Langdon tek sada počeo da razmišlja o posledicama svog bekstva sa Belamijem. *Ja sam pobegao od CIA.*

Belami ga povede iza ugla, a potom uz široke stepenice koje su takođe bile ograđene narandžastim stubićima. Langdona je usporavala teška torba i on se jedva penjao. „Kamena piramida“ reče on, „Još uvek ne razumem.“

„Nemojmo ovde“, prekinu ga Belami. „Pogledaćemo je na boljem svetlu. Znam jedno bezbedno mesto.“

Langdon je sumnjao da postoji takvo mesto za čoveka koji je upravo fizički napao direktoricu Kancelarije za bezbednost CIA.

Ispevši se stepenicama, njih dvojica su stigla u široko predvorje od Halijanskog mermera, sa štukaturom i pozlatom. Uokolo je bilo raspoređeno osam parova statua i sve su prikazivale boginju Minervu. Belami nastavi dalje, vodeći Langdona prvo u pravcu istoka, potom ispod jednog visokog luka, sve do još mnogo veličanstvenijeg prostora.

Čak ni prigušeno osvetljenje po završetku radnog vremena, nije moglo da umanji sjaj velike dvorane čija je lepota nadilazila mnoge dvorane u raskošnim evropskim palatama. Bila je visoka dvadeset pet metara, na njenoj tavanici nalazili su se vitraži umetnuti među pregrade ukrašene ornamentima od tankih listića aluminijuma – metala koji se nekad smatrao dragocenijim i od zlata. Ispod tavanice nalazio se balkon oivičen stubovima, opet u paru, i do njega se moglo doći preko dva veličanstvena zavojita stepeništa, čije su centralne stubove pridržavale dve bronzane ženske figure sa bakljama u visoko podignutim rukama.

Zahvaljujući jednom bizarnom pokušaju da se prikažu i moderna dostignuća, a ipak zadrži stil renesansne arhitekture, na ogradi stepeništa bile su poređane statuete sa likovima naučnika modernog doba. *Anđelčić – inženjer sa telefonom u ruci! Heruvim – entomolog sa leptirom u kutiji!* Langdon se pitao šta bi Bernini pomislio.

„Evo, ovde ćemo da razgovaramo“, reče Belami, vodeći Langdona pored vitrina od neprobojnog stakla u kojima su bile izložene dve najdragocenije knjige u Biblioteci – Velika Biblija, rukom ispisana u Majncu 1450. godine i američki primerak *Gutenbergove Biblije* odštampane na najfinijem pergamentu, kakva postoji samo u tri primerka na čitavom svetu. U skladu s tim, na lučnom delu tavanice iznad ovih vitrina nalazila se šestodelna slika Džona Vajta Aleksandera – *Razvoj knjige*.

Belami ode pravo do elegantnih vratnica u sredini zadnjeg zida prema istočnom prolazu. Langdon je znao kakva se prostorija nalazi iza tih vrata, ali mu se činilo da je to neobično mesto za razgovor. Ne samo da bi bilo ironično razgovarati u prostoriji prepunoj upozorenja „Molimo za tišinu“, već je teško zamisliti da se ona može nazvati „skrovitim mestom“. Smeštena tačno u sredini krstolike osnove zgrade, ova odaja predstavlja samo srce Biblioteke. Tražiti ovde skrovito mesto bilo je isto što i provaliti u katedralu i skrivati se na oltaru.

Belami ipak otključa vrata, zakorači u tamu i potraži prekidač za svetlo. Kad ga pritisnu, u magnovenju se pojavi jedno od najvećih arhitektonskih dela u čitavoj Americi.

Čuvena čitaonica Kongresne biblioteke bila je prava gozba za oči. Osmougaoni prostor izdizao se pedeset metara u visinu, zidovi su bili od mramora, onog boje čokolade iz Tenesija, sijenskog, boje mleka i alžirskog koji se rumeneo kao jabuka. Pošto je bila osvetljena iz osam pravaca, nigde nije bilo senki i dobijao se utisak da sama dvorana zrači svetlošću.

„Kažu da je ovo najimpresivnija dvorana u Vašingtonu“, reče Belami, uvodeći Langdona.

Možda i u čitavom svetu, pomisli Langdon, prelazeći preko praga. Kao i uvek, njegov pogled ode uvis, pravo do gornjeg obruča sa kojeg su se niz kupolu spuštali ukrasi u obliku reljefno izrađenih četvorougaonika, sve do

najvišeg balkona. Po čitavom spoljnom obimu pružala se balustrada sa koje je nadole gledalo šesnaest bronzanih bista. Ispod njih, zapanjujući lukovi činili su arkade na donjem balkonu. Na podu, pak, tri koncentrična kruga sačinjena od politiranih drvenih stolova razilazila su se od središta u kome se nalazio masivni osmougaoni sto za službenike.

Langdon ponovo usmeri pažnju na Belamija koji je upravo širom otvarao krila ulaznih vrata. „Ja sam mislio da smo mi došli ovamo da se *sakrijemo*“, upita Langdon zbunjeno.

„Ako neko uđe u zgradu“, odgovori Belami, „hoću da ga čujem.“

„Ali zar nas ovde neće odmah pronaći?“

„Naći će nas, bez obzira *gde* se sakrili. Ali ako nas iko napadne u ovoj zgradi, bićete srećni što sam odabrao baš ovu prostoriju.“

Langdon nije imao pojma zašto, a Belami očito nije bio raspoložen da o tome dalje razgovara. Zaputio se prema centru prostorije, gde je odabrao jedan od stolova, privukao dve stolice i upalio lampe za čitanje. Potom rukom pokaza na Langdonovu torbu.

„U redu, profesore, dajte da je pogledamo izbliza.“

Pošto nije želeo da izgrebe uglačanu površinu stola grubim komadom granita, Langdon podiže čitavu torbu na sto, a onda je otvori, uvrćući joj strane sve do dole da bi se piramida mogla videti. Voren Belami pomeri zaslon lampe i poče pažljivo da posmatra piramidu. Prstima je prešao preko neobičnih znakova ugraviranih na njoj.

„Pretpostavljam da vi prepoznajete ove znake?“

„Naravno“, odgovori Langdon, zagledajući u simbole, ukupno šesnaest na broju.

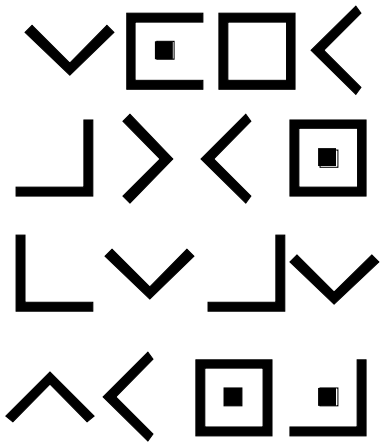

Poznat kao masonsko tajno pismo, ovaj šifrovani jezik u početku se koristio za komuniciranje među pripadnicima masonskog bratstva. Ovakav način šifriranja odavno je napušten iz jednog jednostavnog razloga – bio je i suviše lak za dekodiranje. Većina polaznika Langdonovog naprednog kursa iz simbologije bila bi u stanju da ovo dešifruje za pet minuta. Langdon, uz pomoć olovke i papira, mogao bi to da uradi za šezdeset sekundi.

Već poznata lakoća kojom se može dekodirati ovaj stari kriptogram delovala je višestruko paradoksalno. Kao prvo, tvrdnja da je Langdon jedina osoba na svetu koja bi ovo mogla dekodirati bila je apsurdna. Drugo, to stoje Sato tvrdila da jedna masonska šifra može da ugrozi nacionalnu bezbednost

zvučalo je isto kao kad bi tvrdila da se uputstvo za lansiranje nuklearnog oružja može dekodirati uz pomoć prstena „Kreker Džek“ koji deca nalaze u kutijama sa kornflejksom. Langdonu je bilo teško da sve to proguta. *Da li ova piramida predstavlja mapu? Da li ona pokazuje put do tajne mudrosti?*

„Roberte“, upita Belami vrlo ozbiljnim glasom. „Da li vam je direktorka Sato rekla zastoje ovo toliko zanima?“

Langdon zatrese glavom. „Ne izričito. Ali je zato neprestano govorila da je to od značaja za nacionalnu bezbednost. Pretpostavljam da je lagala.“

„Možda“, odvrati Belami. „Ali postoji jedna druga, još više zabrinjavajuća mogućnost.“ On se okrete i pogleda Langdona u oči. „Moguće je da je direktorka otkrila kakav je pravi potencijal ove piramide.“

POGLAVLjE 47

Tama koja je progutala Ketrin Solomon bila je apsolutna. Pobegavši od sigurnosti koju je pružao tepih, tapkala je naslepo, ispruženim rukama opipavajući prazan prostor dok se teturala dublje u pustu prazninu. Pod nogama u čarapama, beskrajno prostranstvo hladnog cementa bilo je kao zamrznuto jezero… neprijateljsko okruženje iz koga je sada morala da pobegne.

Ne osećajući više miris etanola, zaustavila se i čekala u mraku. Stajala je kao ukopana i osluškivala, priželjkujući da srce prestane tako snažno da joj udara. Teški koraci iza nje izgleda da su prestali. *Jesam li mu pobegla?* Ketrin zatvori oči i pokuša da shvati gde se nalazi. *U kom pravcu sam trčala? Gde su vrata?* Nije imalo svrhe. Toliko puta se okrenula, da je izlaz mogao biti bilo gde.

Strah, Ketrin je jednom čula, deluje kao stimulans i izoštrava misli. Međutim, u ovom trenutku strah joj je pretvorio um u nezaustavljivu lavinu panike i konfuzije. *Čak i kada bih našla izlaz, ne bih mogla da izađem.* Ostala je bez kartice kada je odbacila svoj laboratorijski mantil. Tešilo ju je jedino što sad predstavlja iglu u plastu sena – usamljenu tačku u dve hiljade i osamsto kvadratnih metara prostora. Iako potpuno obuzeta porivom da pobegne, Ketrinin analitički um joj je govorio da napravi jedini logičan potez – da se uopšte ne pomera. *Ostani nepokretna. Ne ispuštaj ni zvuka.* Čuvar je krenuo ovamo, a iz nekog nepoznatog razloga njen napadač se jako oseća na etanol. *Ako se približi, znaću to.*

Dok je Ketrin stajala u tami, kroz glavu joj je prolazilo ono što joj je Langdon rekao. *Tvoj brat je odveden.* Osetila je kako joj se kapljica znoja skuplja i klizi prema mobilnom telefonu koji je još uvek držala u desnoj ruci. Bila je to opasnost koju je smetnula s uma. Ako bi telefon zazvonio, odao bi njenu poziciju, a ona ne bi mogla da ga isključi a da ga ne otvori i dozvoli da se ekran upali.

Spusti telefon… i udalji se od njega.

Ah već je bilo kasno. Miris etanola približavao joj se s desne strane. I bivao je sve jači. Ketrin se borila da ostane mirna, primoravajući sebe da prevaziđe instinkt koji joj je govorio da beži. Pažljivo i lagano, ona iskorači ulevo. Skoro nečujni šum njene odeće bilo je izgleda sve što je napadaču trebalo. Čula gaje kako kreće, a smrad etanola prešao je preko nje dok ju je moćna ruka hvatala za ramena. Ona se izvi potpuno pretrnula od straha. Matematička verovatnoća više nije imala smisla i Ketrin naslepo jurnu. Naglo je skrenula ulevo, menjajući pravac kretanja, bezglavo hrleći u tminu.

Zid kao da se stvorio niotkuda.

Ketrin udari jako u njega, izbijajući sebi vazduh iz pluća. Bol joj sevnu u ruci i ramenu, ali uspe da ostane na nogama. Zbog kosog ugla pod kojim se sudarila sa zidom nije primila punu silinu udarca, ali to joj beše mala uteha. Zvuk je odzvanjao po čitavom prostoru. *Sada zna gde sam.* Previjajući se od bola ona okrenu glavu i pogleda u tamu čaure, osećajući kako i on nju gleda.

Menjaj položaj. Odmah!

Još uvek se boreći da dođe do daha, poče da se kreće uza zid, dodirujući rukom svaki čelični stub pored kojeg je prošla. *Ostani pored zida. Provuci se pored njega pre nego što ti prepreči put.* U desnoj ruci je i dalje držala telefon spremna da ga baci ako se za tim ukaže potreba.

Ketrin ni na koji način nije bila spremna na zvuk koji je usledio – jasan šum odeće direktno ispred nje… kod zida. Ona pretrnu, stade kao ukopana i prestade da diše. *Kako je moguće da je već kod zida?* Ona oseti slab nalet vazduha začinjen neprijatnim mirisom etanola. *On ide uza zid prema meni!*

Ketrin napravi nekoliko koraka unazad. A onda, okrenuvši se tiho za 180 stepeni, zatrča se u suprotnom smeru uza zid. Prešla je nekih pet-šest metara kada se dogodilo nešto neverovatno. Još jednom, direktno ispred nje pored zida, čula je šuškavi zvuk odeće. A zatim naiđe isti onaj nalet vazduha i miris etanola. Ketrin Solomon se sledi umestu.

Bože moj, pa on je svuda!

Nag do pojasa, Malak je stajao i piljio u tminu.

Miris etanola na njegovim rukavima pokaza se kao smetnja, te ga je zato i pretvorio u prednost, tako što je skinuo sako i košulju i iskoristio ih da zbuni svoj plen. Bacivši sako prema zidu na desnu stranu, čuo je kako Ketrin momentalno staje i menja pravac. Sada, pošto je bacio košulju nalevo, čuo je kako ona ponovo staje. Uspešno je saterao Ketrin uza zid, postavivši tačke preko kojih se ona nije usuđivala da pređe.

Sada je čekao, naprežući sluh u tišini. *Može da se kreće samo u jednom pravcu – pravo prema meni.* Pa ipak, Malak nije čuo ništa. Ili je Ketrin stajala kao paralizovana zbog straha, ili je odlučila da stoji mirno i sačeka čuvare da uđu u Čauru pet. *U svakom slučaju gubi.* Niko još dugo neće ući u Čauru pet: onesposobio je spoljašnju tastaturu veoma prostom, ali efikasnom metodom. Nakon što je upotrebio karticu, ugurao je novčić duboko u prorez kako bi onemogućio ubacivanje bilo koje druge kartice pre potpune demontaže celog mehanizma.

Ti i ja ćemo biti sami, Ketrin… koliko god bude potrebno.

Malak se sporo kretao napred osluškujući bilo kakav zvuk kretanja. *Ketrin Solomon će umreti večeras u mraku muzeja svoga brata. Poetičan završetak.* Malak se radovao što će Piteru saopštiti vest o smrti njegove sestre. Starčeva agonija biće kao dugo čekana osveta.

Odjednom u mraku, na njegovo veliko iznenađenje, ugleda maleni odsjaj u daljini i shvati da je Ketrin napravila kobnu grešku u svojoj proceni. *Ona poziva pomoć?!* Elektronski displej koji je upravo zasvetleo nalazio se u visini struka, na oko dvadeset metara ispred njega, kao svetleća plutača na površini okeanskog crnila, Malak je bio spreman da čeka Ketrin, ali sada više neće morati.

Malak se dade u trk, krećući se prema lebdećem svetlu, znajući da mora da stigne pre nego što ona pozove pomoć. Našao se tamo za tren oka i dilje se bacio, ispruživši ruke na obe strane mobilnog telefona, spremajući se da je ščepa.

Malikovi prsti zabiše se u tvrdi zid i savivši se unazad skoro se slomiše. Glava udari odmah potom, pravo u čeličnu gredu. On zaurla od bola i skljoka se pored zida.

Psujući, osovi se na noge, držeći se za horizontalni podupirač u visini struka, na koji je Ketrin Solomon dovitljivo naslonila svoj mobilni telefon.

Ketrin je ponovo trčala, ali ovaj put nije se brinula zbog zvuka koji je njena ruka proizvodila dok je udarala u ravnomerno razmaknute metalne stubove Čaure pet. *Trči!* Ako bude pratila zid skroz oko čaure, znala je da će pre ili kasnije osetiti izlazna vrata.

Gde je, do đavola, čuvar?

Ravnomerno razmaknuti stubovi nizali su se i dalje dok je trčala levom rukom opipavajući zid, a desnu držeći ispred sebe radi zaštite. *Kada ću stići do ćoška?* Zid se naizgled beskrajno pružao napred, ali se iznenada ritam udaraca promenio. U nekoliko narednih koračaja nije levom rukom osećala stubove, a onda su se ponovo nastavili. Ketrin naglo stade i vrati se nazad, opipavajući rukom glatku metalnu ploču. *Zašto ovde nema stubova?*

Mogla je da čuje napadača kako nezgrapno i glasno ide za njom, tapkajući po zidu u njenom pravcu. Ali bio je tu još jedan zvuk zbog koga se Ketrin uplaši još više -udaljeno dobovanje čuvara koji je baterijskom lampom udarao u vrata Čaure pet.

Čuvar ne može da uđe?

I premda je misao bila užasavajuća, *lokacija* sa koje se čulo udaranje – dijagonalno zdesna – pomogla je Ketrin da se momentalno orijentiše. Sada je mogla da shvati gde se tačno nalazi u Čauri pet. Ova vizualizacija donela je sa sobom i neočekivanu spoznaju: znala je šta je ova ravna površina na zidu.

Svaka čaura je bila opskrbljena i jednom pomoćnom pomičnom platformom -ogromnim pokretnim zidom koji se uvlačio zbog unošenja i iznošenja krupnih uzoraka. Kao kod onih pokretnih zidova u hangarima i ova je bila mamutskih razmera, i Ketrin ni u najluđim snovima nije zamišljala da će morati da je pomera. Međutim, u ovom trenutku, to joj je izgledalo kao jedina nada.

Da li platforma uopšte može da se pomeri?

Ketrin je petljala naslepo po mraku, tražeći nekakvu kvaku sve dok nije pronašla veliku metalnu ručku. Uhvativši je, čitavu svoju težinu je prebacila unazad pokušavajući da je pomakne. Ništa. Probala je ponovo. Nije se ni mrdnula.

Mogla je da čuje kako joj se napadač približava, navodeći se prema zvucima koji su bili posledica njenih pokušaja. *Platforma je blokirana!* Kao podivljala od panike, pomerala je ruke po čitavoj površini vrata, tražeći bilo kakvu rezu ili kvaku. Iznenada napipa nešto što je ličilo na vertikalnu motku. Čučnuvši, pipala je duž nje skroz do poda, i osetila da je ugurana u nekakvu rupu u betonu. *Sigurnosna šipka!* Ustala je, zgrabila šipku i odupirući se nogama izvadila je iz rupe.

Skoro da me je sustigao!

Ketrin sada posegnu za ručkom, pronađe je ponovo i povuče svom svojom snagom. Ogromna panelna ploča jedva da se pomicala, ali tanka traka srebrnaste mesečine prodre u Čauru pet. Ketrin ponovo povuče. Zrak svetlosti koji se pojavio, primetno se širio. *Još samo malo!* Povuče poslednji put, osećajući napadača na svega nekoliko koraka od sebe.

Krenuvši prema svetlu, Ketrin se okrenu bočno u procep. Ruka iskoči iz mraka, pokušavajući da je ščepa i vrati nazad. Ona se izvuče napolje kroz otvor, praćena krupnom golom rukom prekrivenom tetovažama krljušti. Zastrašujuća ruka grčila se kao razbesnela zmija koja pokušava da je zgrabi.

Ketrin se okrete i potrča niz dugi, bledi spoljašnji zid Čaure pet. Staza od razbacanih kamenčića koja se pružala duž čitavog oboda CPSM-a usecala joj se u stopala dok je trčala, ipak ona je uporno odmicala prema glavnom ulazu. Noć je bila tamna, ali pošto su joj zenice bile sasvim otvorene zbog potpune pomrčine u Čauri pet, videla je savršeno – skoro kao da je dan. Iza nje, teška pomična vrata su se otvorila i mogla je da čuje bat koraka koji ubrzavaju za njom pored zgrade. Koraci kao da su bili nemoguće brzi.

Neću stići do glavnog ulaza pre nego što me stigne. Znala je da je njen volvo bliži, ali i to je bilo predaleko. *Neću uspeti.*

A onda se Ketrin seti da još nije odigrala poslednju kartu koju je imala.

Dok se približavala uglu Čaure pet, čula je njegove korake kako je sustižu u mraku. *Sad ili nikad.* I umesto da zađe za ugao, Ketrin iznenada preseče oštro nalevo, *dalje* od zgrade, pravo na travu. Kako je to učinila, čvrsto je zatvorila oči, obe ruke stavila preko lica i počela da trči potpuno naslepo preko travnjaka.

Bezbednosno svetio osetljivo na pokret koje se uz blesak aktiviralo momentalno je pretvorilo noć u dan. Ketrin začu vrisak bola iza sebe dok je bleštavi reflektor pržio proširene ženice njenog napadača svetlošću od dvadeset pet miliona sveća. Čula ga je kako posrće po rasutom kamenju.

Ketrin je držala oči čvrsto zatvorene dok je grabila preko otvorenog travnjaka. Kada je osetila da je dovoljno daleko od zgrade i svetla, ona otvori oči, promeni pravac kretanja i potrča koliko je noge nose kroz mrak.

Ključevi njenog volvoa bili su tačno tamo gde ih je uvek ostavljala, u središnjoj konzoli. Bez daha, ona uze ključeve drhtavim rukama i ubaci ih u bravicu. Motor ožive, a farovi obasjaše užasavajući prizor.

Ogavna prilika trčala je prema njoj.

Ketrin se istog časa sledila.

Stvorenje obasjano njenim farovima bilo je nekakva ćelava, goloprsa životinja, kože prekrivene tetoviranim krljuštima, simbolima i tekstom. On zaurla dok je trčao prema bleštavilu podižući ruke ispred očiju kao neka zver iz pećine koja prvi put vidi sunčevu svetlost. Ona posegnu prema menjaču, ali on stiže do nje i snažno udari laktom u vozačev prozor, prosuvši joj kišu sigurnosnog stakla u krilo.

Ogromna, krljuštima prekrivena ruka provuče se kroz prozor, skoro naslepo hvatajući Ketrin pravo za vrat. Ona ubaci auto u rikverc, a njen napadač, ščepavši je čvrsto za grlo, poče da je steže nezamislivom snagom. Okrenula je glavu pokušavajući da se otme njegovom stisku i na tren ga pogleda u lice. Tri tamne pruge, kao ogrebotine od noktiju probile su se kroz njegovu šminku i otkrile tetovažu. Oči su mu bile divlje i surove.

„Trebalo je da te ubijem pre deset godina“, zareža on. „Iste noći kada sam ubio i tvoju majku!“

Dok je shvatala šta on govori, Ketrin obuze užasavajuće sećanje: taj divlji pogled u njegovim očima videla je već ranije. *To je on.* Vrisnula bi da nije bilo stiska oko vrata, jakog poput stege.

Ona naglo pritisnu papučica i auto pojuri unazad, skoro joj slomivši vrat zbog sile kojom ga je povukla. Volvo se nagnu na jednu stranu zbog pomerenog težišta, i Ketrin je mogla da oseti da će joj se vrat slomiti pod njegovom težinom. Iznenada se začulo kako granje grebe po jednoj strani automobila, prodire u kabinu kroz bočne prozore, i težina iznenada nestade.

Automobil se probi kroz zimzeleno rastinje pravo na gornji parking, gde Ketrin naglo pritisnu kočnice. Ispod nje, polunagi čovek osovi se na noge gledajući direktno u svetlost farova. S nekom užasavajućom mirnoćom podiže preteću, krljuštima prekrivenu ruku i pokaza pravo prema njoj.

Ketrinina krv kiptela je sirovim strahom i mržnjom dok je okretala volan i dodavala gas. Nekoliko trenutaka kasnije, lelujajući zadnjim delom automobila, izbila je na Silver hil roud.

POGLAVLjE 48

U žaru akcije, kapitolski policajac Nunjez nije video šta mu drugo preostaje sem da pomogne glavnom arhitekti i Robertu Langdonu da pobegnu. Međutim, sada, u sedištu kapitolske policije, Nunjezu bi jasno da se nepogoda približava velikom brzinom.

Šef Trent Enderson držao je vrećicu leda na glavi, dok se jedan drugi službenik bavio ogrebotinama koje je zadobila Sato. Oboje su stajali sa timom za video-nadzor, pregledajući snimke u pokušaju da lociraju Langdona i Belamija.

„Proverite sve trake, za svaki hodnik i izlaz“, zahtevala je Sato. „Hoću da znam kuda su otišli!“

Nunjez je osećao mučninu dok je stajao i gledao. Znao je da su u pitanju samo minuti dok ne naiđu na pravi video-klip i saznaju istinu. *Ja sam im pomogao da pobegnu.* Što je bilo još gore, pristigao je i četvoročlani operativni tim CIA i u blizini iščekivao da krene za Langdonom i Belamijem. Ovi momci nisu nimalo ličili na kapitolsku policiju. Ovo su bili pravi pravcati operativci… crno kamuflažno odelo, naočari za noćno osmatranje, pištolji futurističkog oblika.

Nunjez pomisli da će povratiti. Odlučivši se, pristupi šefu Endersonu. „Šefe, da li možemo da razgovaramo?“

„O čemu se radi?“ Enderson krete za Nunjezom u hol.

„Šefe, napravio sam veliku grešku“, reče Nunjez i poče da se znoji. „Izvinjavam se i podnosim ostavku.“ *Ionako ćete me otpustiti kroz par minuta.*

„Izvoli?“

Nunjez s mukom progovori. „Video sam Langdona i arhitektu Belamija kako iz Centra za posetioce napuštaju zgradu.“

„Molim?“ prodera se Enderson. „Zašto nisi ranije rekao?“

„Arhitekt mi je rekao da ništa ne kažem.“

„Ti radiš za *mene*, sto mu gromova!“ Endersonov glas je odzvanjao hodnikom. „Belami mi je razbio glavu o zid, za ime boga!“

Nunjez predade Endersonu ključ koji mu je arhitekt dao. „Šta je ovo?“ zapita Enderson.

„Ključ od novog tunela ispod Avenije nezavisnosti. Bio je kod arhitekte Belamija. Tako su uspeli da pobegnu.“

Enderson je zurio u ključ bez reči.

Sato promoli glavu u hodnik, sevajući očima. „Šta se tu dešava?“

Nunjez je bio svestan da je prebledeo. Enderson je i dalje držao ključ u ruci, Sato ga je sasvim jasno videla. Dok im se ova sitna gnusoba približavala, Nunjez smisli kako da slaže i zaštiti šefa. „Našao sam ključ na podu u hodniku ispod podruma. Upravo sam pitao šefa Endersona da li on možda zna od čega je taj ključ.“

Sato im priđe, odmeravajući ključ. „I da li šef zna?“

Nunjez pogleda u Endersona, koji je očito odmeravao šta bi mogao da kaže.

„Ne znam ovako na brzinu. Morao bih da proverim…“

„Nema potrebe“, odbrusi Sato. „Ovaj ključ otvara vrata od tunela na izlazu iz Centra za posetioce.“

„Stvarno?“ priupita Enderson. „Otkud vi to znate?“

„Upravo smo videli na video-snimku. Ovaj ovde policajac, Nunjez, pomogao je Langdonu i Belamiju da pobegnu, a onda je zaključao vrata. Belami mu je dao ključ.“

Nunjez je snažno klimao glavom, dajući sve od sebe. „Izvinjavam se gospodine. Arhitekt mi je rekao da nikom ne kažem!“

„Ne tiče me se *šta* ti je arhitekt rekao!“ urlao je Enderson. „Očekujem…“

„Zaveži, Trente“, oštro će Sato. „Nijedan od vas dvoje ne ume da laže. Sačuvajte to kad vas budu ispitivali istražitelji CIA.“ Ona istrže ključ iz Endersonove ruke. „Ovde ste završili.“

POGLAVLjE 49

Robert Langdon zatvori telefon, osećajući sve veću zabrinutost. *Ketrin se ne javlja na svoj mobilni?* Obećala je da će ga pozvati čim bude na sigurnom, van laboratorije i na putu da se nađe s njim, ali nije to učinila.

Belami je sedeo pored njega, za stolom u čitaonici. I on je, takođe, upravo završio poziv osobi za koju je tvrdio da može da im pruži utočište – sigurno mesto na kom mogu da se sakriju. Na nesreću, ni ta osoba se nije javljala na telefon, pa je Belami ostavio hitnu poruku da odmah pozove na Langdonov mobilni.

„Nastaviću da zovem“, rekao je Langdonu, „jer smo za sada prepušteni sami sebi. A moramo i da porazgovaramo o ovoj piramidi.“

Piramida. Za Langdona neverovatna atmosfera čitaonice kao da nije postojala, jer se sada čitav njegov svet suzio isključivo na ono što se nalazilo ispred njega: kamenu piramidu, zapečaćeni paket sa vrhom piramide, i elegantnog Afroamerikanca koji se niotkuda stvorio i spasao ga od sasvim izvesnog ispitivanja u CIA.

Langdon je očekivao da će arhitekt Kapitola biti makar malo razumniji, ali Voren Belami nije bio ništa racionalniji od bezumnika koji je tvrdio da je Piter u čistilištu. Belami je takođe tvrdio da je kamena piramida, u stvari, Masonska piramida iz legende. *Drevna mapa? I ona će nas odvesti do moćne mudrosti?*

„Gospodine Belami“, ljubazno reče Langdon, „ideju da tamo negde postoji neka vrsta drevnog znanja koje čoveku može podariti veliku moć, ja jednostavno ne mogu da shvatim ozbiljno.“

Belami gaje gledao istovremeno i razočarano i ozbiljno, pa se Langdon zbog svog skepticizma osetio pomalo neprijatno. „Da, profesore, pretpostavljao sam da ćete ovako misliti, ali znam da to ne bi trebalo da me iznenađuje. Vi ste autsajder koji sve posmatra sa spoljne strane. Postoje izvesne činjenice o masonima koje ćete doživeti kao mitove jer niste propisno inicirani i pripremljeni da ih razumete.“

Sada Langdon oseti snishodljivost u Belamijevom ophođenju. *Nisam bio član Odisejeve družine, ali sam siguran da je Kiklop samo mit.* „Gospodine Belami, čak i da je legenda istinita… *ova* piramida nikako ne može biti Masonska piramida.“

„Ne?“ Belami pređe prstom preko masonske šifre u kamenu. „Meni se čini da savršeno odgovara opisu. Kamena piramida sa sjajnim metalnim vrhom, koji je, sudeći po Satoinom rendgenskom snimku, upravo ono što vam je Piter poverio na čuvanje.“ Belami podiže maleni kockasti paket, mereći njegovu težinu rukom.

„Ova kamena piramida je manja od trideset centimetara“, protivio se Langdon. „Po svim verzijama priča koje sam čuo, Masonska piramida je ogromna.“

Belami je očigledno predvideo ovaj njegov argument „Kao što znate, legenda govori o piramidi koja se uzdiže toliko visoko da bi i sam Bog mogao da je dotakne kad pruži ruku.“

„Tačno.“

„Uviđam vašu dilemu, profesore. Međutim, i drevne misterije i masonska filozofija slave božanski potencijal u svakom od nas. Simbolički govoreći, moglo bi se tvrditi da je sve što prosvetljeni čovek može da dosegne, u domašaju i samog Boga.“

Langdon međutim ne beše uzdrman ovom igrom reči.

„Čak se i *Biblija* slaže s tim“, reče Belami. „Ako prihvatimo ono što nam ‘Knjiga postanja’ kaže da ‘Bog načini čoveka po svome obličju’, onda *takođe* moramo prihvatiti i sve ono što iz toga sledi – ljudski rod nije stvoren kao *inferioran* u odnosu na Boga. U ‘Jevanđelju po Luki’ *17:21* rečeno je: ‘Carstvo je Božije unutra u vama’.“

„Izvinite, ali ja ne poznajem nijednog hrišćanina koji sebe smatra *ravnim* Bogu.“

„Naravno da ne“, reče Belami tvrđim glasom. „Jer većina hrišćana tumači to kako im odgovara. Usuđuju se da ponosno izjavljuju kako veruju u *Bibliju*, a jednostavno ignorišu one delove koji su im previše teški ili im ne odgovara da u njih veruju.“

Langdon ništa ne odgovori.

„Bilo kako bilo“, reče Belami, „prastari opis Masonske piramide po kom je ona dovoljno visoko da je i Bog može dotaknuti, dugo je izazivao pogrešne interpretacije njene visine. To je prilično zgodno, jer zbog toga naučnici kao vi uporno tvrde da je piramida samo legenda, pa je niko i ne traži.“

Langdon spusti pogled na kamenu piramidu. „Oprostite mi što vas nerviram“ reče. „Ja sam jednostavno uvek smatrao da je Masonska piramida samo mit.“

„Zar vam se ne čini savršeno prikladnim to što je mapa koju su napravili masoni uklesana u kamen? Istorijski gledano, naši najvažniji putokazi su uvek bili isklesani u kamenu, uključujući i Božje tablice date Mojsiju – Deset zapovesti koje upravljaju ponašanjem ljudi.“

„Shvatam, pa ipak o njoj se uvek govori kao o legendi o Masonskoj piramidi. Reč legenda kazuje da je u pitanju mit.“

„Da, legenda“, nasmeja se Belami. „Plašim se da patite od istog problema od kog je patio i Mojsije.“

„Molim?“

Belami je delovao kao da se zabavlja dok se okretao u fotelji, bacajući pogled prema balkonu na drugom spratu, gde je šesnaest bronzanih statua gledalo odozgo na njih. „Vidite li Mojsija?“

Langdon pogleda gore u čuvenu bibliotečku statuu Mojsija. „Da.“

„Ima rogove.“

„To vidim.“

„A da li znate *zašto* ima rogove?“

Kao i većina profesora, ni Langdon nije voleo kada mu neko drži predavanja. Ovaj Mojsije iznad njih imao je rogove iz istog razloga iz kog i *hiljade* drugih njegovih predstava – zbog pogrešne interpretacije „Druge knjige Mojsijeve“. Originalni hebrejski tekst kaže za Mojsija da ima „*karan ‘ohr panav*“ – „kožu lica koja blista od svetlosti“; ali kad je rimokatolička crkva uradila zvanični latinski prevod Biblije, prevodilac je napravio grešku i u opis stavio: „*cornuta esset facies sua*“, što znači „njegovo lice beše

rogato“. Od tog trenutka, umetnici i skulptori, plašeći se represalija zbog nepoštovanja „Jevanđelja“, počeli su da predstavljaju Mojsija s rogovima.

„Bila je to jednostavno greška“, odgovori Langdon. „Pogrešan prevod svetog Jeronima oko četiristote godine nove ere.“

Belami je bio impresioniran. „Upravo tako. Pogrešan prevod. I rezultat je… siroti Mojsije unakažen za sva vremena.“

„Unakažen“, bila je to lepa interpretacija. Langdon je još kao dete bio užasnut kada je video Mikelanđelovog dijaboličnog „rogatog Mojsija“ – centralnu figuru u rimskoj bazilici Svetog Petra u lancima.

„Spomenuo sam rogatog Mojsija“, reče sada Belami, „da vam ilustrujem kako samo jedna reč, pogrešno shvaćena, može da promeni istoriju.“

Govoriš mi ono što već znam, pomisli Langdon naučivši lekciju iz prve ruke u Parizu, pre nekoliko godina. *SanGreal: sveti Gral. SangReal: kraljevska krv*.

„U slučaju Masonske piramide“, nastavi Belami, „ljudi su načuli da postoji ‘legenda’ i priča je opstala. *Legenda* o Masonskoj piramidi zvučala je kao mit. Ali reč *legenda* se odnosi na nešto sasvim drugo. Pogrešno je protumačena. Pomalo kao i reč *talisman*.“ Nasmešio se. „Jezik može vrlo vešto da se iskoristi kada se istina želi sakriti.“

„To je tačno, ali sada već ne mogu da vas pratim.“

„Roberte, Masonska piramida je *mapa*. I kao i svaka mapa, ima *legendu* – ključ koji govori kako da se ona pročita.“ Belami uze kockasti paket i podiže ga. „Zar ne vidite? Ovaj vrh piramide *jeste* legenda piramide. To je ključ koji vam govori kako da pročitate najmoćniji artefakt na svetu – mapu koja otkriva tajno mesto najvećeg blaga čovečanstva – izgubljenu mudrost svih vremena.“

Langdon zaneme.

„Ponizno priznajem“, reče Belami, „da je vaša visoka Masonska piramida samo *ovo*… skromni kamen čiji vrh seže toliko visoko da i Bog može da ga dodirne. Dovoljno visoko da prosvetljeni čovek može, posegnuvši nadole, da ga dodirne.“

Na trenutak zavlada tišina između dva čoveka.

Gledajući piramidu u novom svetlu, Langdon oseti iznenadni nalet uzbuđenja. Ponovo se zagleda u masonsku šifru. „Ali ovaj kod… čini se toliko…“

„Jednostavnim?“

Langdon klimnu. „Skoro *svako* bi mogao da ga razbije.“ Belami se nasmeši i izvadi olovku i papir za Langdona. „Da li biste onda želeli da nas prosvetlite?“

Langdon se osećao nelagodno što će pročitati šifru jer se u datim okolnostima to činilo kao mala izdaja Piterovog poverenja. Šta god da ugravirani tekst bude pokazao, nije mogao da shvati kako on može otkriti mesto gde se krije bilo šta… a kamoli najveće blago u istoriji ljudskog roda.

Langdon prihvati ponuđenu olovku i poče njome da se tapka po bradi dok je proučavao šifru. Kod je bio toliko jednostavan da mu skoro i nisu bili potrebni olovka i papir. Želeo je da bude siguran da neće pogrešiti, te stoga lagano spusti olovku na papir i zapisa najobičniji ključ za dekodiranje

masonske šifre. Ključ se sastojao od četiri rešetke – dve obične i dve s tačkama – sa alfabetom koji se u njih upisuje redom. Svako slovo alfabeta smešteno je u „ogradu“ ili „obor“ jedinstvenog oblika. Oblik svake *ograde* predstavljao je *simbol* tog slova.

Šema je bila toliko jednostavna, kao da je za decu.

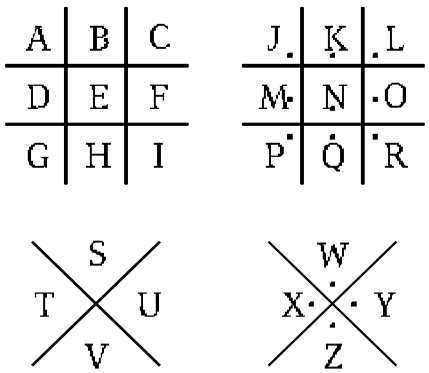

Langdon još jednom proveri svoj zapis. Uverivši se da je dekodirajući ključ ispravan, on se usredsredi na kod ugraviran u piramidi. Da bi ga dešifrovao, sve što je trebalo da uradi bilo je da pronađe odgovarajući simbol u ključu i zapiše slovo koje ga predstavlja.

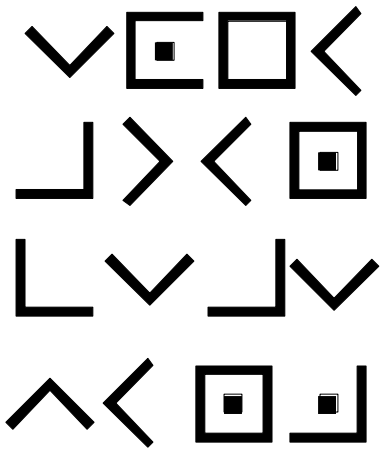

Prvi simbol na piramidi izgledao je kao strelica nadole ili putir. Langdon brzo pronađe taj segment ključa. Nalazio se u donjem levom uglu i okruživao je slovo *S*. Langdon zapisa *S*.

Sledeći simbol na piramidi bio je tačkasti kvadrat kojem nedostaje desna ivica. Taj oblik na matrici ključa okruživao je slovo *O*. On zapisa *O*.

Treći simbol bio je jednostavno kvadrat, koji je okruživao slovo *E*.

Langdon zapisa *E*.

SOE…

Nastavio je sve brže dok nije završio čitavu šemu. Gledajući završeni prevod, Langdon ispusti zamišljeni uzdah. *Teško da je ovo trenutak u kom bih povikao „Eureka“.*

Na Belamijevom licu se mogao razaznati nagoveštaj osmeha. „Kao što znate, profesore, drevne misterije su rezervisane samo za one istinski prosvetljene.“

„Baš“ reče Langdon mršteći se. *Očito, ja tu ne spadam.*

POGLAVLjE 50

U jednoj suterenskoj prostoriji, duboko u glavnom štabu CIA u Lengliju, isti takav šifrovani tekst od šesnaest znakova bleštao je na kompjuterskom ekranu visoke rezolucije. Starija analitičarka, Nola Kej sedela je sama i izučavala sliku koju joj je pre deset minuta poslala njena šefica, direktorka Inoe Sato.

Da nije ovo neka šala? Naravno, Nola je znala da nije; direktorka Sato nije imala nimalo smisla za humor, a ni večerašnji događaji nikako se ne bi mogli nazvati šaljivim. Nola je naučila mnogo toga o tajnim aspektima sile, otkako je dobila dozvolu za rad na izuzetno poverljivim podacima u svevidećoj Kancelariji za bezbednost CIA. Međutim, ono što se desilo u poslednjih dvadeset i četiri časa, u potpunosti je izmenilo njena shvatanja o mračnim tajnama koje kriju moćni ljudi,

„Da, gospođo direktorka“, odgovori Nola, pridržavajući telefon ramenom dok je razgovarala sa Sato. „Ugravirani znaci zaista predstavljaju masonski kriptogram. Međutim, kada se dešifruju, dobija se besmislen tekst. Izgleda kao rešetka sa slučajno poređanim slovima.“ Zagledala se u rezultat koji je dobila na ekranu.

S O E U

A T U N

C S A S

V U N J

„Ali on ipak mora *nešto* da znači“, insistirala je Sato.

„Sem ako se ne radi o dvostrukom nivou enkripcije koji meni izmiče.“

„A da li vam išta pada na pamet?“ pitala je Sato.

„Radi se o rešetkastoj matrici, tako da bih mogla da je još propustim kroz uobičajene programe – Vižener, gril, trelis i tako dalje – ali bez neke garancije na uspeh, pogotovo ako je dozvoljen samo jedan unos na tastaturi.“

„Uradite sve što znate i umete, ali brzo. A šta je bilo sa snimkom?“

Nola se zajedno sa stolicom okrenu prema drugom ekranu na kome je bio rendgenski snimak nečije torbe. Sato je zatražila informaciju o predmetu u obliku malene piramide koji se nalazio u nekakvoj kutijici. U normalnoj situaciji, predmet dužine pet centimetara ne bi bio objekat interesovanja nacionalne bezbednosti, ukoliko se ne bi radilo o obogaćenom plutonijumu, što ovde nije bio slučaj. Ovaj predmet bio je načinjen od nečeg podjednako uzbudljivog.

„Analiza gustine dala je potpuno nedvosmislen rezultat“, odgovorila je Nola. „Devetnaest-koma-tri grama po kubnom centimetru. Čisto zlato. Veoma, veoma velike vrednosti.“

„Još nešto?“

„Zapravo, da. Prilikom skeniranja gustine, ustanovljene su male nepravilnosti na površini zlatne piramide. Ispada da je i u zlatu ugraviran neki tekst.“

„Stvarno?“ ponada se Sato. „Kakav tekst?“

„Ne bih mogla da kažem. Tekst je veoma plitak. Pokušavam da izoštrim uz pomoć filtera, ali rezolucija na snimku nije baš naročita.“

„U redu, samo nastavite. Pozovite me kad dobijete bilo kakav rezultat.“

„Da, gospođo.“

„Još nešto, Nola!“ Glas Inoe Sato zazvuča preteće. „Kao i sve ostalo što ste saznali za poslednja dvadeset i četiri časa, tako i snimci kamene piramide i njenog zlatnog vrha ostaju na najvišem nivou tajnosti podataka. Nemate dozvolu da se sa bilo kim konsultujete. Ako nešto zatreba, javljate se meni i samo meni podnosite izveštaj. Da li vam je to jasno?“

„Naravno, gospođo.“

„Onda u redu. Obaveštavajte me kako napredujete.“ Sato prekide razgovor.

Nola protrlja oči, jer joj se već mutilo od gledanja u ekran. Nije oka sklopila već više od trideset šest sati, a znala je prokleto dobro da i neće, sve dok se ne razreši ova kriza.

Sam bog sveti zna kako.

A u Kapitolu, u Centru za posetioce, četiri operativca CIA, obučena u crno od glave do pete, stajala su na ulasku u tunel, podrhtavajući od nestrpljenja kao čopor pasa pre no što ih puste s lanca.

Sato im je prišla, čim je završila razgovor. „Gospodo“, reče, još uvek držeći u ruci ključ glavnog arhitekte, „da li su vam jasni svi parametri ove akcije?“

„Odgovor potvrdan“, odgovori njihov vođa. „Imamo *dva* cilja. Prvi je kamena piramida sa ugraviranim tekstom, približne veličine trideset centimetara. Drugi je omanji paketić oblika kocke, približne veličine pet centimetara. Oba predmeta poslednji put su viđena u torbi Roberta Langdona.“

„Ispravno“, potvrdi Sato. „Ta dva predmeta, netaknuta, moraju se brzo pronaći i vratiti. Ima li kakvih pitanja?“

„Da li imamo dozvolu za primenu sile?“

Rame Inoe Sato još uvek je bridelo otkako ju je Belami odalamio koskom.

„Kao što rekoh, od izuzetne je važnosti da se ovi predmeti nađu i vrate.“

„Razumem.“ Četiri čoveka okretoše se na petama i krenuše u tamu tunela. Sato pripali cigaretu, gledajući kako nestaju.

POGLAVLjE 51

Ketrin Solomon je oduvek bila oprezan vozač, ali sada je jurila volvom preko sto četrdeset na sat, dok je skoro naslepo bežala niz Sjutland parkvej. Nogom koja je drhtala od straha pritisnula je pedalu gasa i tako je držala čitavih kilometar i po pre nego što je panika krenula da popušta. Počela je da shvata da njeno nekontrolisano drhtanje nije samo posledica straha.

Pa ja se smrzavam.

Studeni noćni vazduh navirao je kroz razbijeni prozor, udarajući je poput arktičkog vetra. Stopala su joj utrnula i ona posegnu za rezervnim parom cipela koji je držala ispod suvozačevog sedišta. Kako je napravila pokret, osetila je oštar bol zbog masnice na grlu, gde ju je snažna ruka bila ščepala za vrat.

Čovek koji je razbio prozor nije ni najmanje ličio na plavokosog gospodina kog je Ketrin poznavala kao doktora Kristofera Abadona. Njegova gusta kosa i glatka, preplanula koža potpuno su nestali. Obrijana glava, gola prsa i lice s razmazanom šminkom ukazalo se pred njom kao nekakav zastrašujući kolaž tetovaža.

Ponovo začu njegov glas, kako joj šapće uz riku vetra kroz razbijeni prozor. *Ketrin, trebalo je davno da te ubijem… iste noći kada sam ubio i tvoju majku.*

Ketrin se strese, ne sumnjajući više. To je on. Nikada nije zaboravila taj pogled ispunjen užasnom mržnjom. Niti je zaboravila zvuk hica iz pištolja kojim je njen brat ubio ovog čoveka, rušeći ga sa visoke obale u smrznutu reku, u koju je pao kao olovo da nikad više ne ispliva. Istražitelji su radili nedeljama, ali nikada nisu pronašli njegovo telo, konačno zaključivši da je sigurno otplutalo nošeno strujom u Zaliv Česapik.

Pogrešili su, znala je sada. *Još uvek je živ.*

I sada se vratio.

Ketrin je bila nasmrt preplašena dok su sećanja navirala. Dogodilo se to pre skoro deset godina. Na Božić. Ketrin, Piter i njihova majka – čitava porodica – okupili su se u svojoj ogromnoj kamenoj rezidenciji u Potomaku, smeštenoj na osamdeset hektara imanja pod šumom i sa rekom koja je kroz njega proticala.

Majka je, kao i uvek u tim prilikama, marljivo radila u kuhinji, uživajući u praznično spremanju hrane za svoje dvoje dece. Čak i u sedamdeset petoj, Izabel Solomon je bila sjajna kuvarica, i te večeri opojna aroma pečene divljači, preliva od paštrnaka i krompirpirea s belim lukom, širila se kućom terajući svima vodu na usta. Dok je majka pripremala gozbu, Ketrin i njen brat su uživali u staklenoj bašti i raspravljali o Ketrininoj najnovijoj fascinaciji – novom naučnom polju po imenu noetička nauka. Čudan spoj moderne kvantne fizike i drevnog misticizma, noetika je potpuno zaokupljala Ketrininu maštu.

Fizika u susretu s filozofijom.

Ketrin je Piteru pričala o eksperimentima koje je zamislila i u njegovim očima je videla zainteresovanost. Posebno joj je bilo drago što bratu može

da pruži nešto pozitivno o čemu će razmišljati ovog Božića, jer su praznični dani prizivali i bolne uspomene na užasnu tragediju.

Piterov sin, Zakari.

Dvadeset prvi rođendan njenog bratanca, bio je i njegov poslednji. Porodica je prošla kroz noćnu moru i tek sada se činilo da njen brat ponovo uči da se smeje.

Zakari je bio od onih dečaka koji se kasno razvijaju, nežan i nespretan, neposlušan i ljutit tinejdžer. I pored veoma brižnog i privilegovanog odrastanja, dečak je izgleda bio naumio da se otuđi od „institucije“ Solomonovih. Izbačen je iz privatne srednje škole, lumpovao je sa mladim džet-set društvom i izbegavao iscrpljujuće pokušaje svojih roditelja da ga strogo ali brižno usmere.

Slomio je Piteru srce.

Nešto malo pred Zakarijev osamnaesti rođendan, Ketrin je sela sa majkom i bratom da rasprave da li da pričekaju sa predajom nasledstva dok malo ne sazri. Po vekovima dugoj tradiciji porodice Solomon – svakom bi detetu na osamnaesti rođendan pripao zapanjujuće velik deo nasledstva. Solomonovi su verovali da materijalna obezbeđenost više znači na *početku* nečijeg života, nego na kraju. Štaviše, stavljanje velikog dela nasledstva u ruke mladih i spremnih potomaka bio je ključ neprestanog rasta bogatstva dinastije.

U ovom slučaju, Ketrinina majka je smatrala da je opasno dati Piterovom problematičnom sinu tako veliku sumu novca. Piter se nije slagao. „Nasleđe Solomonovih“, rekao je tada njen brat, „porodična je tradicija koja ne sme biti prekršena. Toliki novac mogao bi da natera Zakarija da bude odgovorniji.“

Nažalost, Piter nije bio u pravu.

Čim je Zakari dobio novac, odbio se od familije i nestao iz kuće ne uzevši čak ni svoje lične stvari. Nekoliko meseci kasnije, njegovo ime je osvanulo na naslovnicama tabloida: IMUĆNI PLEJBOJ U EVROPSKOM VISOKOM DRUŠTVU.

Žuta štampa izveštavala je o raspusnom i razvratnom životu Zakarija Solomona. Fotografije razuzdanih žurki na jahtama i pijančenja do iznemoglosti po diskotekama bile su nešto što su Solomonovi teško podnosili, ali fotografije njihovog jogunastog tinejdžera sa tragičnog pređoše na zastrašujuće, kada su novine izvestile o Zakarijevom hapšenju zbog krijumčarenja kokaina preko neke granice u Istočnoj Evropi: MLADI SOLOMON U TURSKOM ZATVORU.

Zatvor, kako su čuli, zvao se Soganlik – brutalni zatvor F-klase, lociran u oblasti Kartal u blizini Istanbula. Piter Solomon, plašeći se za život svog sina, otišao je u Tursku da ga izbavi. Ketrinin izbezumljeni brat vratio se praznih ruku, nije mu bilo dozvoljeno čak ni da ga poseti. Jedina dobra vest bila je ta da su uticajni poznanici Solomonovih u Ministarstvu spoljnih poslova radili na njegovom najbržem mogućem oslobađanju i izručenju.

Međutim, posle dva dana, Piter je telefonom primio užasavajuću vest. Sledećeg jutra osvanuli su drečeći naslovi: NASLEDNIK PORODICE SOLOMON UBIJEN U ZATVORU.

Fotografije iz zatvora bile su jezive i mediji su bezosećajno nastavili da ih objavljuju još dugo pošto su Solomonovi obavili sahranu u krugu porodice. Piterova supruga nije mogla da mu oprosti što nije uspeo da oslobodi Zakarija i njihov brak se raspao. Piter je otada živeo sam.

Tek posle puno godina, Ketrin, Piter i njihova majka Izabel, okupiti su se da skromno proslave Božić. U porodici se još uvek osećao bol, ali je, bogu hvala, postepeno čileo kako su godine prolazile. Prijatno zveckanje šerpi i tiganja čulo se iz kuhinje dok je majka pripremala tradicionalnu gozbu. Napolju u staklenoj bašti, Piter i Ketrin su uživali u pohovanom briju i opuštenom prazničnom razgovoru.

A onda se začuo potpuno neočekivan zvuk.

„Zdravo, Solomonovi“, jezivi glas začu se iza njihovih leđa.

Preneraženi, Ketrin i njen brat se okretoše i ugledaše ogromnu mišićavu figuru kako ulazi u staklenu baštu. Crna skijaška kapa prekrivala mu je sve osim očiju, koje su se iskrile nekom divljom svirepošću.

Piter istog časa poskoči na noge. „Ko ste vi? Kako ste ušli ovamo?“

„Upoznao sam vašeg sinčića Zakarija, u zatvoru. Rekao mi je gde krijete ovaj ključ“, stranac podiže stari ključ i isceri se kao zver, „pre nego što sam ga nasmrt premlatio.“

Piterova usta se nemo otvoriše.

Pištolj se pojavi niotkud, uperen pravo u Piterove grudi. „Sedi.“

Piter se skljoka nazad u fotelju.

Dok se čovek kretao po prostoriji, Ketrin je bila kao zaleđena. Ispod maske, čovekove oči divlje su sevale kao u besne životinje.

„Hej!“ povika Piter, kao da pokušava da upozori njihovu majku u kuhinji. „Ko god da si, uzmi šta hoćeš i gubi se odavde!“

Čovek nacilja u Piterove grudi. „A šta misliš, šta ja to hoću?“

„Samo kaži koliko“, reče Solomon. „Nemamo novca u kući, ali ja mogu…“

Monstrum se smejao. „Ne vređaj me. Nisam došao po novac. Došao sam po Zakarijevo drugo, rođenjem stečeno pravo.“ Iskezio se. „Rekao mi je za piramidu.“

Piramida? Ketrin pomisli zbunjeno i u šoku. *Kakva piramida?*

Njen brat prkosno uzvrati. „Nemam pojma o čemu pričate.“

„Ne pravi se blesav! Zakari mi je rekao šta čuvaš u sefu u radnoj sobi. Hoću to. Odmah.“

„Šta god da vam je Zakari rekao, bio je zbunjen“, reče Piter. „Nemam pojma o čemu pričate!“

„Ne?“ Uljez se okrenu i uperi pištolj u Ketrinino lice. „A šta sad kažeš?“ Piterove oči se ispuniše strahom. „Morate mi verovati! Ne znam šta želite!“

„Slaži me još jednom“, reče, još uvek nišaneći u Ketrin, „i kunem se da ću ti je uzeti.“ Nasmešio se. „Sudeći po onom što je Zakari rekao, mlađa sestra ti je važnija od…“

„Šta se to ovde dešava?“ povika Ketrinina majka naglo ušavši u sobu sa Piterovom sačmarom marke brauning u rukama, uperenom direktno u

čovekove grudi. Uljez se naglo okrenu prema njoj, ali otresita sedamdesetpetogodišnja žena nije gubila vreme. Ispalila je zaglušujući hitac. Uljez se zatetura unazad pucajući pomamno iz pištolja i razbijajući sve uokolo, izlete kroz staklena vrata koja se rasprsnuše, i ispusti pištolj dok je padao.

Piter se istog trenutka baci prema ispuštenom oružju. Ketrin je bila pala i gospođa Solomon joj pritrča i kleknu pored nje. „Moj bože, jesi li povređena?!“

Ketrin odmahnu glavom, zanemela od straha. Izvan staklene bašte, maskirani čovek se osovi na noge i poče da beži prema šumi, držeći se za bok dok je trčao. Piter Solomon letimično pogleda unutra kako bi se uverio da su mu majka i sestra sigurne i videvši da su dobro, držeći pištolj istrča kroz vrata za uljezom.

Ketrinina majka uhvati svoju kćer za ruku, drhteći od straha. „Hvala nebesima, samo kad ti nije ništa.“ A onda se odjednom odvoji od nje. „Ketrin? Pa ti krvariš! Vidi krv! Ti si ranjena!“

Ketrin je videla krv. Mnogo krvi. Bila je svud po njoj. Ali bola nije bilo.

Majka grozničavo poče da je pregleda tražeći rane. „Gde te boli!“

„Mama. Ne znam, ništa ne osećam!“

A onda Ketrin uoči odakle dolazi krv, i istog trenutka se skameni. „Mama, nisam ja…“ Ona pokaza ivicu majčine bele satenske bluze gde se mogla videti mala rupa, iz koje je krv slobodno oticala. Njena majka pogleda dole, delujući više zbunjeno nego bilo šta drugo. Trgla se i pala nauznak, kao da je tek sada osetila bol.

„Ketrin?“ Glas joj je bio spokojan, ali se u njemu odjednom čulo koliko ima godina. „Moraš pozvati hitnu pomoć.“

Ketrin otrča do telefona u hodniku i pozva pomoć. Kada se vratila u staklenu baštu, pronašla je majku kako beživotno leži u lokvi krvi. Otrčala je do nje, čučnula i uzela majčino telo u svoje naručje.

Ketrin nije imala predstavu koliko je vremena prošlo dok nije čula udaljeni pucanj iz šume. Konačno, vrata staklene bašte se otvoriše i njen brat Piter utrča s divljim pogledom u očima, još uvek držeći pištolj u ruci. Kada je video Ketrin kako jeca držeći beživotno majčino telo u naručju, lice mu se iskrivi od bola. Vrisak koji se prolomio staklenom baštom, Ketrin nikada neće zaboraviti.

POGLAVLjE 52

Malak je osećao kako mu se grče mišići na tetoviranim leđima dok je trčeći obilazio zgradu prema otvorenom ulazu u Čauru 5.

Moram da uđem u njenu laboratoriju.

Ketrinino bekstvo nije bilo planirano i samim tim predstavljalo je problem. Ne samo da je ona sad znala gde Malak živi, već i ko je on i da je on taj koji je provalio u njihovu kuću pre deset godina.

Malak takođe nije zaboravio tu noć. Samo je malo nedostajalo da se domogne piramide, ali se sudbina umešala. *Tada još nisam bio spreman.* Ali sada jeste. Sad je moćniji. Uticajniji. Izdržao je nezamislive muke pripremajući se za svoj povratak i sada je konačno bio spreman da ispuni ono što mu je sudbina predodredila. Bio je sasvim siguran da će pre no što svane novi dan gledati pravo u oči Ketrin Solomon, sve dok one potpuno ne zgasnu.

Dok je Malak prilazio vratima, govorio je sebi da Ketrin nije stvarno uspela da mu pobegne; ona je samo odložila neizbežnu smrt. Provukao se kroz otvor i samouvereno koračao kroz tamu, sve dok pod nogama nije osetio tepih. Onda se okrenu nadesno, pravo prema Kocki. Lupnjava na vratima Čaure 5 prestala je i Malak je pretpostavio da čuvar sad pokušava da izbaci novčić koji je Malak zaglavio u otvor za karticu, i tako ga onesposobio.

Kad je stigao do vrata koja vode u Kocku, napipao je otvor i ubacio karticu Triš Dan. Pločica se osvetlila, on ukuca PIN kod i uđe. Sva svetla su bila upaljena. Dok je hodao sterilnim prostorom, zapanjeno je žmirkao, gledajući u svu tu modernu opremu. Malak nije bio potpuno neuk kad su u pitanju tehničke inovacije; i on se bavio nekom vrstom naučnih eksperimenata u podrumu svoje kuće, a prethodne noći neki od njih su i urodili plodom.

Istinom.

Piter Solomon u svojoj neobičnoj tamnici – zarobljen u međuprostoru – nije više mogao da skriva svoje tajne. *Mogu da mu vidim dušu.* Neke od tih tajni on je već naslućivao, ali ne i sve, uključujući i to da je Ketrin u svojoj laboratoriji načinila zapanjujuća otkrića. *Nauka prilazi sve bliže*, shvatao je Malak. *Ali ja joj neću dozvoliti da osvetli put onima koji to ne zaslužuju.*

Ketrin je ovde započela svoje traganje za odgovorima na drevna filozofska pitanja uz upotrebu modernih naučnih metoda. *Da li iko čuje naše molitve? Ima li života posle smrti? Da li ljudska bića imaju dušu?* Sasvim neverovatno, ali Ketrin je odgovorila na sva ta, i na mnoga druga pitanja. Naučnim metodom. Neoborivo. Njeni postupci ne mogu se pobijati. Čak i najskeptičniji pojedinci moraće da poveruju u rezultate njenih eksperimenata. Ako se oni objave i postanu svima dostupni, doći će do fundamentalnog preokreta u svesti ljudi. *Počeće sami da se probijaju napred.* Malakov zadatak ove noći, pre no što doživi konačnu transformaciju, biće da obezbedi da se to ne desi.

Krećući se po laboratoriji, Malak je uspeo da locira prostoriju za skladištenje podataka o kojoj mu je Piter govorio. Gledao je kroz vrata od debelog stakla u dva ormana sa uređajima za holografsko skladištenje podataka. *Izgledaju tačno kao što ih je opisao.* Bilo je teško zamislivo da

sadržaj ovih kutija može da izmeni dalji razvoj čovečanstva, ali s druge strane, istina je uvek bila najmoćniji katalizator.

Sve gledajući u holografski uređaj, Malak izvadi Trišinu karticu i ubaci je u otvor. Na njegovo iznenađenje, pločica se ne osvetli. Očito, poverenje u Triš Dan nije išlo toliko daleko da obuhvati i prilaz ovoj prostoriji. On tada poseže za karticom koju je našao u Ketrininom belom mantilu. Ubaci je, i ovog puta pločica se osvetli.

Malak je sad bio u problemu. *Nisam uspeo da dođem do Ketrininog PIN koda*. Probao je Trišin, ali bez uspeha. Gladeći bradu, malo se udalji i pomno razgleda vrata od pleksiglasa, debela skoro osam centimetara. Znao je da čak ni sa sekirom ne bi uspeo da provali unutra i dokopa se materijala koji mora uništiti.

Međutim, Malak se pripremio i za takvu mogućnost.

U prostoriji za napajanje energijom, baš kao što mu je Piter opisao, Malak je pronašao policu sa nekoliko metalnih cilindara, poput onih koje ronioci nose na leđima. Na cilindrima su bile oznake LH[60], broj 2 i univerzalni simbol za zapaljive materije. Jedan od njih bio je direktno povezan sa vodoničnom gorivom ćelijom u laboratoriji.

Malak ostavi onaj povezani cilindar, izvuče rezervni sa police i postavi ga na kolica za prenošenje. Onda ga izgura napolje i odvuče kroz laboratoriju, sve do vrata od pleksiglasa. Možda bi i ovde bilo sasvim dovoljno blizu, ali on je primetio slabu tačku na teškim vratima od pleksiglasa: uzani prostor između poda i ragastova.

Pažljivo položi kanister na prag dužom stranom, a zatim provuče meku gumenu cev ispod vrata. Trebalo mu je neko vreme da skine zaštitne navlake i priđe ventilu, ali kada je uspeo, veoma pažljivo odvrnu ventil. Kroz pleksiglas je mogao da vidi kako bezbojna penušava tečnost curi iz cevi na pod unutar prostorije za skladištenje podataka. Malak je gledao kako se barica sve više širi, razilazeći se po podu, pušeći se i gradeći mehuriće.
Vodonik ostaje tečan samo na hladnoći, a čim se malo zagreje, počinje da ključa. Tako nastaje gas koji je, baš zgodno, još eksplozivniji nego tečnost.

Seti se Hindenburga[61].

Malak se žurno vrati u laboratoriju i pronađe posudu od vatrostalnog stakla sa gorivom za Bunzenov plamenik – gusto, izuzetno lako zapaljivo gorivo. Odneo ga je do vrata od pleksiglasa, zadovoljan što vidi da se tečni vodonik i dalje izliva iz kanistera. Barica tečnosti koja je isparavala u prostoriji za skladištenje podataka sada se raširila po čitavom podu, čak i oko stalaka na koje su bili postavljeni holografski uređaji. Beličasta izmaglica dizala se iz barice sa tečnim vodonikom koji je sada brzo isparavao, ispunjavajući skučenu prostoriju gasom.

Malak podiže posudu sa gorivom za Bunzenov plamenik i prosu ga neštedimice po kanisteru, cevi i ispod uzanog otvora na podu. Potom, veoma oprezno, krenu nauznak iz laboratorije i dalje prosipajući za sobom mlaz goriva po podu.

---

60 Međunarodna oznaka za tečni vodonik (*Liquid Hydrogen*) (prim. prev.).

61 Čuveni transatlanski cepelin koji se zapalio i eksplodirao prilikom spuštanja 1937. godine, kojom prilikom je poginulo 37 putnika (prim. prev.).

Telefonistkinja koja prima pozive na broj 911[62] za vašingtonsku regiju imala je neobično mnogo posla te večeri. *Fudbal, pivo i pun mesec*, pomisli kad se ponovo pojavi znak za hitan poziv na njenom ekranu, ovoga puta sa govornice na benzinskoj pumpi u Sjutland parkveju u Anakosti. *Verovatno saobraćajka.*

„Devet-jedan-jedan“, odgovorila je. „Kažite o čemu se radi.“

„Upravo me je napao jedan čovek u Centru za podršku Smitsonijan muzeja“, čuo se uspaničen ženski glas. „Hitno pošaljite policiju! Silver hil roud četrdeset-dva-deset!“

„U redu, usporite malo“, reče telefonistkinja. „Treba da…“

„A vi treba da pošaljete policajce i u vilu u Kalorama hajtsu u kojoj je verovatno zarobljen moj brat!“

Telefonistkinja je uzdahnula. *Pun mesec.*

62 Broj za hitne pozive u Americi (prim. prev.).

POGLAVLjE 53

„Kao što sam već pokušao da vam objasnim“ Belami je govorio Langdonu, „ova piramida je mnogo više nego što se na prvi pogled *čini*.“

Očigledno. Langdon je morao da prizna da piramida koja se nalazila u njegovoj otvorenoj torbi sada izgleda mnogo misterioznije. Dekodirani tekst masonske šifre otkrivao je naizgled besmislenu mrežu slova.

Haos.

S O E U

A T U N

C S A S

V U N J

Dugo vremena je Langdon proučavao tabelu tražeći u njoj bilo kakav nagoveštaj smisla: skrivene reči, anagrame, bilo kakve indicije – ali nije pronašao ništa.

„Masonska piramida“, objasni mu Belami, „kako kažu, čuva svoje tajne iza mnogo velova. Svaki put kad se skine jedan, naleti se na sledeći. Otkrili ste ova slova, pa ipak ona vam ništa neće reći dok ne sklonite još jedan sloj. Naravno, način na koji se to radi poznat je samo onom koji ima vrh piramide. *Vrh piramide*, pretpostavljam, isto tako ima neki natpis koji može pomoći da se dešifruje piramida.“

Langdon letimično pogleda u kockasti paket na stolu. Nakon ovoga što je Belami rekao, Langdon shvati da vrh piramide i piramida predstavljaju „segmentiranu šifru“ – kôd rastavljen na delove. Savremeni kriptolozi uvek koriste segmentirane šifre – sistem izmišljen još u staroj Grčkoj. Kada su Grci hteli da sačuvaju tajne informacije, ispisali bi ih na glinenoj tablici, tablicu razbili na komade, nakon čega bi delove sakrivali na različitim mestima. Tek kada bi se svi komadi spojili, tajna bi mogla biti pročitana. Ovakva vrsta ispisane glinene tablice – zvane simbolon – bila je, u stvari, preteča moderne reči *simbol*.

„Roberte“, reče Belami, „ova piramida i vrh piramide su generacijama čuvani odvojeno, da bi tajna ostala sigurna.“ Ton njegovog glasa odavao je tugu. „Međutim, noćas su delovi došli opasno blizu jedan drugome. Siguran sam da ovo ne moram da vam kažem – ali naša je obaveza da se postaramo da se piramida ne spoji.“

Langdonu se učini da je Belamijev osećaj za dramu pomalo preteran. *Da li on to opisuje vrh piramide i piramidu... ili detonator i nuklearnu bombu?* Još uvek nije sasvim mogao da prihvati Belamijeve tvrdnje. „Sve i da ovo jeste Masonska piramida, pa čak i da ovaj natpis otkriva mesto na kome je skriveno drevno znanje, kako bi to znanje uopšte moglo da prenese moć koja mu se pripisuje?“

„Piter je uvek govorio da ste vi čovek koga je teško ubediti – naučnik koji više voli dokaze od spekulacija.“

„Hoćete da mi kažete da vi *verujete* u to?“ pomalo nestrpljivo upita ga Langdon. „Uz sve poštovanje, vi ste savremen, obrazovan čovek. Kako možete da verujete u tako nešto?“

Belami se strpljivo nasmeši. „Veština slobodnog zidarstva ispunila me je dubokim poštovanjem prema onome što preobražava ljudsko razumevanje. Naučio sam da *nikada* ne zatvaram svoj um pred nekom idejom, samo zato što ona izgleda čudnovato.“

POGLAVLjE 54

Stražar koji je patrolirao oko zgrade CPSM-a panično pojuri niz šljunčanu stazu duž spoljne strane. Upravo je primio poziv od čuvara u zgradi, koji mu je rekao da je oštećena sigurnosna brava na Čauri 5 i da bezbednosna lampica pokazuje da su klizna vrata u zoni za istovar i utovar Čaure 5 sada otvorena.

Šta li se do đavola, tamo dešava?!

Kad je stigao, ustanovio je da su vrata bila rastvorena otprilike jedan metar. *Čudno,* pomisli on. *Vrata se otključavaju samo iznutra.* Otkačio je bateriju sa pojasa i osvetlio mrkli mrak u čauri. Ništa. Pošto mu se nimalo nije zalazilo u nepoznatu teritoriju, prišao je samo do praga i onda proturio bateriju kroz otvor, okrenuvši je prvo nalevo, a onda na…“

Snažne ruke uhvatiše ga za članak na ruci i gurnuše u mrak. Stražaru se učini kao da ga okreće neka nevidljiva sila. Namirisao je etanol. Baterija mu je izletela iz ruke i pre nego što je uopšte mogao da shvati šta se događa, pesnica tvrda kao kamen pogodi ga posred grudi. Stražar se skljoka na betonski pod, stenjući od bola, dok se krupna crna prilika udaljavala od njega.

Stražar je ležao na boku, hripajući i boreći se za vazduh. Baterija je ležala u blizini, i njen zrak osvetljavao je deo poda i nekakav metalni kanister. Na njemu je pisalo da sadrži gorivo za Bunzenov plamenik.

U blizini kresnu upaljač i narandžasti plamen osvetli spodobu za koju se ne bi moglo reći da je ljudska. *Isuse Hriste!* Stražar je jedva imao vremena da shvati šta je to što vidi, kada kreatura čučnu i plamenom dotače pod.

Istog trena pojavila se plamena pruga koja se brzo širila u mrak. Preneražen, stražar pogleda unazad, ali stvorenje se već izvlačilo kroz otvorena vrata i odlazilo u noć.

Stražar nekako uspe da se podigne u sedeći položaj, trzajući se od bola i prateći pogledom vatrenu traku. *Za ime sveta!* Sama plamena traka nije delovala tako opasno, ali prešavši pogledom duž nje, ugledao je nešto zaista užasavajuće. Vatra nije više osvetljavala samo crnu prazninu. Stigla je sve do zadnjeg zida, gde je sad osvetljavala velike crne blokove od šljake. Stražaru nikad nije bilo dopušteno da ulazi u Čauru 5, ali je on ipak dobro znao o čemu se radi.

O Kocki.

Laboratoriji Ketrin Solomon.

Plamen je jurio pravom linijom direktno prema spoljnim vratima laboratorije. Čuvar uspe da se podigne na noge; dobro je znao da se traka zapaljivog goriva sigurno produžava ispod vrata laboratorije i da će uskoro i tamo početi da gori. Ali, u času kad se okrete da potrči i potraži pomoć, oseti kako ga neočekivani vazdušni talas prosto usisava.

U magnovenju, čitava Čaura 5 bila je okupana svetlošću.

Stražar nije stigao da vidi kako se eksplozija vodonika poput užarene kugle penje u nebo, raznevši krov Čaure 5 i dižući se stotinu metara uvis. Niti je video kako se nebom rasipaju komadići titanijumske mreže,

elektronske opreme i kapljice silikona sa uređaja za holografsko skladištenje podataka.

Ketrin Solomon vozila je na sever kad iznenada spazi blesak u retrovizoru. Potom noć raspara glasna grmljavina od koje se trže.

Vatromet? Pitala se. *Da li to Redskinsi priređuju zabavu u poluvremenu?*

Svu pažnju usmerila je na vožnju, mada je još uvek mislila na telefonski poziv, koji je malopre iz govornice na jednoj zatvorenoj benzinskoj stanici uputila hitnoj službi.

Nekako je uspela da ubedi dispečerku da treba da pošalje policiju u CPSM da tamo potraže tetoviranog provalnika i da, ako bog da, pronađu i njenu asistentkinju, Triš Dan. Pored toga, Ketrin ju je preklinjala da pošalje nekog i kod doktora Abadona u Kolorama hajts, gde bi po njenom dubokom ubeđenju, trebalo da se nalazi Piter, zatvoren kao taoc.

Nažalost, Ketrin nije uspela da dobije Roberta Langdona na njegov mobilni telefon, jer nije mogla da nađe broj. Zato je sada, ne videći drugu mogućnost, jurila pravo prema Kongresnoj biblioteci kuda se i Langdon uputio, barem joj je tako rekao.

Užasavajuće otkriće o pravom identitetu doktora Abadona promenilo je sve. Ketrin zaista više nije znala u šta da veruje. Jedino što je zasigurno znala bilo je da je isti čovek, koji je pre toliko godina ubio njenu majku i nećaka, sada oteo njenog brata i došao da ubije i nju. *Ko je taj ludak? Šta on hoće?* Jedini odgovor bio je: *piramidu*. Ali to uopšte nije imalo nikakvog smisla. Isto tako nije razumela zašto je čovek večeras došao kod nje u laboratoriju. Ako je hteo da je povredi, što to nije učinio ranije, u svojoj kući? Čemu je trebalo da joj šalje SMS poruke i izlaže se riziku da provaljuje u njenu laboratoriju?

Neočekivano, vatromet u njenom retrovizoru postade mnogo sjajniji; posle prvobitnog bleska, usledio je sasvim neočekivan prizor – užarena narandžasta vatrena lopta koja se dizala iznad linije drveća. *Šta li se to, za ime sveta, događa?* Posle vatrene lopte usledio je gusti crni dim, ali uopšte nije dolazio sa one strane gde se nalazi stadion Redskinsa. Užasnuta, pokušala je da se seti kakva se industrijska postrojenja nalaze na drugoj strani, iza onog drveća, južno od parka.

A onda ju je, kao da se sudarila sa kamionom, pogodilo saznanje.

POGLAVLjE 55

Vobren Belami je grozničavo tipkao po dugmićima svog mobilnog telefona, pokušavajući da ponovo stupi u kontakt s nekim ko bi mogao da mu pomogne, ko god to bio.

Langdon je posmatrao Belamija, ali su mu misli bile s Piterom, pokušavajući da shvati kako najbrže da ga nađe. *Razreši šifru*, naredio mu je Piterov tamničar, *i to će ti reći gde je sakriveno najveće blago čovečanstva… Otići ćemo tamo zajedno… izvršiti razmenu.*

Belami, mršteći se, prekide vezu. Još uvek se niko nije javljao.

„Nešto tu ne razumem“, reče Langdon. „Čak i kada bih mogao da prihvatim da ta skrivena mudrost postoji, i da ova piramida nekako pokazuje njenu podzemnu lokaciju, šta ja, u stvari, tražim? Podzemlje? Bunker?“

Belami je prilično dugo sedeo u potpunoj tišini. Zatim ispusti uzdah koji je odavao njegovo oklevanje, i progovori obazrivo. „Roberte, sudeći po onome što sam čuo mnogo puta tokom ovih godina, piramida nas vodi do spiralnog stepeništa.“

„*Stepeništa*?“

„Tačno tako. Stepeništa koje vodi pravo pod zemlju… mnogo stotina metara.“

Langdon nije mogao da poveruje u ovo što čuje. Nagnuo se bliže.

„Čuo sam da je drevna mudrost pokopana na samom dnu.“

Robert Langdon ustade i poče da korača. *Spiralno stepenište koje se spušta stotinama metara u zemlju… u Vašingtonu.* „I niko nikada nije video te stepenice?“

„Navodno, ulaz je prekriven ogromnim kamenom.“

Langdon uzdahnu. Ideja o grobnici sa ogromnim kamenom direktno je preuzeta iz biblijskih pripovesti o Isusovom grobu. Ovaj arhetipski hibrid bio je najstariji od svih. „Vorene, da li *vi* verujete da ovo tajno mistično stepenište, koje se spušta u zemlju, zaista postoji?“

„Nikada ga nisam video, ali neki od starijih masona zaklinju se da postoji. Upravo sad pokušavam da nađem jednog od njih.“

Langdon nastavi da korača, neznajući šta dalje da kaže.

„Roberte, postavljate mi težak zadatak po pitanju ove piramide.“ Pogled Vorena Belamija kao da postade tvrđi pod mekim sjajem svetlosti lampe za čitanje. „Ne znam kako da *primoram* čoveka da veruje u nešto u šta neće da veruje. Ali se ipak nadam da shvatate dužnost koju imate prema Piteru Solomonu.“

Da, imam obavezu da mu pomognem, pomisli Langdon.

„Nije mi potrebno da verujete u moć koju ova piramida može da otkrije. Niti da poverujete u stepenice koje vode do nje. Ali mi je *potrebno* da poverujete kako imate moralnu obavezu da zaštitite ovu tajnu, kakva god ona bila.“ Belami pokaza prema malom paketu u obliku kocke. „Piter je vrh piramide poverio vama jer je verovao da ćete se povinovati njegovim željama

i sačuvati tajnu. I sada morate to da uradite čak i ako to znači da će Piterov život biti žrtvovan.“

Langdon stade kao ukopan i okrenu se na drugu stranu. „Šta?!“

Belami ostade da sedi, bolnog ali odlučnog izraza na licu. „To je ono što bi on želeo. Morate da zaboravite Pitera. Njega više nema. Piter je obavio svoj posao, radeći najbolje što je umeo kako bi zaštitio piramidu. Sada je na *nama* da se postaramo da njegov trud ne bude uzaludan.“

„Ne mogu da verujem da govorite tako nešto!“ uzviknu Langdon vidno uzbuđen. „Čak i da je ova piramida sve ono što kažete da jeste, Piter je vaš masonski brat. Zakleli ste se da ćete ga štititi više od bilo čega drugog, čak i više od svoje zemlje.“

„Ne, Roberte. Mason mora da štiti svog brata masona, pre svega… izuzev jedne stvari – velike tajne koju naše bratstvo čuva za čitav ljudski rod. Bilo da ja veryjem u to da ova mudrost ima potencijal koji istorija potvrđuje ili ne, zakleo sam se da ću je čuvati podalje od ruku onih koji je nisu vredni. I nikada je nikome ne bih dao, čak ni u zamenu za život Pitera Solomona.“

„Poznajem dosta masona“ ljutito reče Langdon, „uključujući i one najnaprednije, i prokleto sam siguran da se oni nisu zakleli da žrtvuju svoje živote zbog kamene piramide. I isto tako sam prokleto siguran da nijedan od njih ne veruje u tajno stepenište koje se spušta prema blagu zakopanom duboko pod zemljom.“

„Postoje krugovi *unutar* krugova, Roberte. Ne znaju *svi* sve.“

Langdon izdahnu pokušavajući da kontroliše svoje emocije. On je, kao i mnogi drugi, čuo glasine o elitnim krugovima u masoneriji. Da li je to istina ili ne, nije izgledalo bitno u svetlu sadašnje situacije. „Vorene, ako ova piramida i vrh piramide stvarno otkrivaju najvažniju masonsku tajnu, zašto Piter onda u to sve uključuje i *mene*! Ja čak nisam ni deo bratstva, a kamoli da sam u nekom unutrašnjem krugu.“

„Znam, mislim da je upravo to razlog *zašto* je Piter odabrao baš vas da je čuvate. Ovu piramidu su tražili i u prošlosti, čak i oni koji su se infiltrirali u naše bratstvo sa nečasnim motivima. Piterov izbor da je sačuva neko *van* bratstva, bio je mudar potez.“

„Da li ste znali da ja imam vrh piramide?“ upita Langdon.

„Ne. Ako je Piter ikome rekao, to bi mogao biti samo jedan čovek.“ Belami izvuče svoj telefon i stisnu taster za ponovno biranje. „A do sada nisam uspeo da dođem do njega“ Začuo je pozdravnu poruku govorne pošte i prekinuo. „Pa, Roberte, izgleda da smo u ovom trenutku prepušteni sami sebi. I da moramo da donesemo odluku.“

Langdon pogleda u svoj časovnik sa likom Miki Mausa – 21.42. „Svesni ste da Piterov tamničar čeka da mu noćas dešifrujem piramidu i kažem mu šta na njoj stoji.“

Belami se namršti. „Veliki ljudi istorije činili su velike lične žrtve da zaštite drevne misterije. Vi i ja moramo učiniti isto to.“ On ustade. „Trebalo bi da nastavimo da se krećemo. Pre ili kasnije, Sato će shvatiti gde se nalazimo.“

„A šta je s Ketrin?!“ upita Langdon, ne želeći da ode. „Ne mogu da je dobijem, a ona ne zove.“

„Očigledno se nešto dogodilo.“

„Ali ne možemo je jednostavno napustiti!“

„Zaboravite Ketrin!“ reče Belami zapovedničkim glasom. „Zaboravite Pitera! Zaboravite sve! Zar ne shvatate, Roberte, da vam je poverena dužnost koja je veća od svih nas – vas, Pitera, Ketrin, mene?“ Pogledi im se susretoše. „Moramo da pronađemo sigurno mesto da sakrijemo ovu piramidu i njen vrh što dalje od…“

Glasan metalni tresak odjeknu iz pravca velike dvorane. Belami se okrenu, a oči mu se preplaviše strahom. „Ovo je prebrzo.“

Langdon se okrenu prema vratima. Zvuk je očigledno došao od metalne kofe koju je Belami postavio na merdevine, blokirajući vrata tunela. *Dolaze po nas.*

A onda, sasvim iznenada, udarac se začu još jednom. I još jednom. I još jednom.

Beskućnik na klupi ispred Kongresne biblioteke trljao je oči i gledao čudnu scenu koja se odvijala pred njim.

Beli volvo naskočio je na bankinu, zaljuljao se po pustom trotoaru i uz škripu stao u podnožju glavnog ulaza Biblioteke. Zgodna žena crne kose iskoči iz njega, uznemireno pregledajući okolinu i, primetivši beskućnika, povika: „Imate li telefon?“

Gospođo, ja nemam ni levu cipelu.

Uviđajući i sama to, žena potrča uza stepenice prema glavnom ulazu. Stigavši na vrh, ona uhvati kvaku i očajnički pokuša da otvori svaka od troje ogromnih vrata.

Biblioteka ne radi, gospođo.

Ali ženi to izgleda nije bilo bitno. Ona zgrabi velike ručke u obliku prstena, podiže ih unazad i pusti da padnu uz glasan tresak na vrata. Onda to učini ponovo. I ponovo. I ponovo.

Opa, pomisli beskućnik, *mora da joj stvarno treba neka knjiga.*

POGLAVLjE 56

Kad je Ketrin Solomon konačno videla da se pred njom otvaraju ogromna bronzana vrata Biblioteke, kao da se i u njoj raspukla brana kojom je dotada zadržavala bujicu nagomilanih osećanja. Odjednom pokulja sav strah i sva pometnja koje je do tada nagomilavala u sebi.

U dovratku Biblioteke stajao je Voren Belami, prisan prijatelj njenog brata. Ali, Ketrin se još više obradova kad vide ko stoji iza Belamija, u senci. Ta radost je očito bila zajednička. U očima Roberta Langdona videlo se ogromno olakšanje dok je ona trčala kroz ulaz, pravo njemu u naručje.

I dok je Ketrin tonula u spasonosni zagrljaj starog prijatelja, Belami je zatvarao ulazna vrata. Čula je kako je škljocnula masivna brava, što joj konačno dade osećaj sigurnosti. Odjednom joj grunuše suze, mada se upinjala da ih zadrži.

Langdon ju je čvrsto držao. „Sve je u redu“, šaputao joj je. „Na sigurnom si.“

Jer si me ti spasao, poželela je da mu kaže. *On mi je razorio laboratoriju… uništio moje delo. Godine i godine istraživanja… sve je progutao dim.* Htela je sve to da mu kaže, ali je jedva uspevala i da diše.

„Naći ćemo Pitera, obećavam“, tešio ju je Langdon svojim dubokim glasom. „Obećavam.“

Znam ko je to uradio! Imala je potrebu da viče. *Isti onaj čovek koji je ubio moju majku i nećaka!* Pre no što je mogla išta da im kaže, neočekivani zvuk naruši tišinu Biblioteke. Odjeknu glasan tresak ispod njih, u predvorju stepeništa – kao kad veliki metalni predmet padne na podnu pločicu. Ketrin oseti kako se Langdonu istog časa zgrčiše mišići.

Belami istupi, smrknutog lica. „Krećemo. *Momentalno.*“

Potpuno pometena, Ketrin krenu za arhitektom i Langdonom. Jurili su preko ogromnog hola prema čuvenoj čitaonici, koja je bila bleštavo osvetljena. Belami hitro zaključa dvoje vrata, prvo spoljna, a potom i unutarnja.

Ketrin je i dalje koračala kao u snu, dok ih je Belami požurivao prema središtu ogromne prostorije. Zajedno stigoše do stola na kome je ispod svetiljke stajala kožna torba. Pored torbe bio je nekakav kockast paketić, koji Belami pokupi i strpa u torbu pored…

Ketrin se ukipi. *Piramide?*

Mada nikada ranije nije videla tu piramidu sa ugraviranim tekstom, čitavim telom prođoše joj žmarci kada ju je prepoznala. Nekako instinktivno shvatila je istinu. Upravo se našla licem u lice sa predmetom koji joj je tako temeljno upropastio život. *Piramidom.*

Belami povuče zatvarač na torbi, a onda je dodade Langdonu. „Ne puštajte je iz vida ni za trenutak.“

Iznenadna eksplozija zatrese spoljna vrata. Usledilo je zveckanje razbijenog stakla.

„Ovuda!“ Belami se okrete, sad je i on izgledao preplašeno, i nastavi da ih požuruje prema centralnom prostoru za distribuciju knjiga koji se

sastojao od osam dugačkih stolova. U samom središtu stajalo je, takođe osmougaono, kućište. Progurao ih je između stolova i onda im pokazao jedan otvor. „Uđite!“

„Unutra?“ upita Langdon. „Pa tek će nas tu pronaći!“

„Poslušajte me!“ reče Belami. „Nije sve kao što izgleda.“

POGLAVLjE 57

Malak je poput metka jurio limuzinom na sever prema Kalorama hajtsu. Eksplozija u Ketrininoj laboratoriji bila je veća nego što je očekivao i imao je sreće što se izvukao nepovređen. Na ruku mu je išao i novonastali haos koji mu je omogućio da se neometano izvuče, proteravši svoju limuzinu pored rastrojenog čuvara, zauzetog urlanjem u telefon.

Moram da se dokopam puta, mislio je. Ako Ketrin još uvek nije pozvala policiju, eksplozija će sigurno privući njihovu pažnju. *A polunagog čoveka u limuzini sigurno će lako pronaći.*

Nakon toliko godina priprema, Malak nije mogao da poveruje da se noćas sve okrenulo protiv njega. Putovanje koje je vodilo do ovog trenutka bilo je dugo i teško. *Ono što je počelo godinama ranije u bedi… noćas će se završiti veličanstveno.*

One noći kada je sve počelo, njegovo ime nije bilo Malak. U stvari, kada je sve počelo, on uopšte nije ni imao ime. *Zatvorenik 37*. Kao i mnogi drugi zatvorenici u brutalnom zatvoru Soganlik u okolini Istanbula, zatvorenik 37 je bio tu zbog droge.

Ležao je na svom krevetu u betonskoj ćeliji, gladan i promrzao u tami, pitajući se koliko će još biti zatočen. Njegov novi cimer, kog je upoznao tek pre dvadeset četiri časa, spavao je na ležaju iznad njegovog. Zatvorski upravnik, ugojeni alkoholičar koji je mrzeo svoj posao i istresao se na zatvorenicima, upravo je bio pogasio sva svetla.

Bilo je skoro deset kada je zatvorenik 37 čuo razgovor koji je dopirao kroz ventilacioni otvor. Prvi glas je bio kristalno jasan – prodoran, neprijateljski glas zatvorskog upravnika, koji očigledno nije bio oduševljen što ga budi jedan okasneli posetilac.

„Da, da, došli ste izdaleka“ rekao je, „ali posete nisu dozvoljene tokom prvog meseca. Državni propisi. Nema izuzetaka.“

Glas koji je odgovorio bio je blag i prefinjen, ispunjen bolom. „Da li je moj sin bezbedan?“

„On je narkoman.“

„Da li se prema njemu dobro postupa?“

„Dovoljno dobro“, reče upravnik. „Nije ovo hotel.“

Nastupila je mučna pauza. „Shvatate da će Ministarstvo spoljnih poslova Sjedinjenih Država tražiti izručenje.“

„Da, da, uvek to rade. Zahtev će biti odobren, iako je za papirologiju potrebno bar dve nedelje… ponekad i mesec dana… zavisi.“

„Zavisi od čega?“

„Pa“, reče upravnik, „imamo manjak osoblja.“ Zastao je. „Naravno, ponekad zabrinute stranke poput vas daruju pomoć zatvorskom osoblju kako bismo malo pogurali da se stvari brže obave.“

Posetilac ne odgovori.

„Gospodine Solomon“, nastavio je upravnik, snižavajući ton, „za čoveka kao što ste vi, kome novac nije problem, uvek postoje opcije. Znam neke ljude u vladi. Ako budete sarađivali sa mnom, možda ćemo moći da izvučemo vašeg

sina odavde… *sutra*, a sve optužbe protiv njega biće odbačene. Neće čak imati ni sudski proces kada se vrati kući.“

Odgovor je bio trenutan. „Ignorišući zakonske posledice vašeg predloga, odbijam da sina učim kako novac rešava sve probleme i kako u životu ne postoje obaveze, posebno kada je ovako ozbiljna stvar u pitanju.“

„Hoćete da ga *ostavite* ovde?“

„Hoću da razgovaram s njim. Smesta.“

„Kao što sam rekao, imamo neka pravila. Svog sina nećete videti… osim ako ne želite da pregovarate o njegovom momentalnom puštanju.“

Nekoliko trenutaka vladala je ledena tišina. „Ministarstvo spoljnih poslova će stupiti u kontakt s vama. Samo čuvajte Zakarija. Očekujem da će biti u avionu na putu kući, za najkasnije nedelju dana. Laku noć.“

Vrata se zalupiše.

Zatvorenik 37 nije mogao da veruje svojim ušima. *Kakav to otac ostavlja svog sina u ovoj paklenoj rupi samo da bi mu očitao lekciju?* Piter Solomon je čak odbio i ponudu da se Zakariju očisti dosije.

Kasnije iste noći, ležeći budan na svom ležaju, zatvorenik 37 shvatio je kako će pobeći. Ako je novac jedina stvar koja zatvorenika odvaja od slobode, onda zatvorenik 37 kao da je već slobodan. Piter Solomon se možda neće lako odreći novca, ali svako ko čita tabloide, zna da i njegov sin Zakari takođe ima mnogo novca. Sledećeg dana, zatvorenik 37 obavio je privatni razgovor s upravnikom i predložio mu plan -drsku, genijalnu zamisao koja će obojici doneti upravo ono što žele.

„Zakari Solomon će morati da umre da bi ovo uspelo“, objasnio je zatvorenik 37. „A obojica bi trebalo momentalno da nestanemo. Vi se sklonite negde na grčka ostrva. Nikad više nećete videti ovo mesto.“

Nakon kratkog dogovora, njih dvojica se rukovaše.

Uskoro će Zakari Solomon biti mrtav, pomisli zatvorenik 37, smešeći se i razmišljajući koliko će to biti lako.

Dva dana posle toga, Ministarstvo spoljnih poslova nazvalo je Solomonove da im saopšti strašne vesti. Zatvorske fotografije prikazivale su brutalno pretučeno telo njihovog sina, koje je ležalo sklupčano i beživotno na podu zatvorske ćelije. Glava mu je bila smrskana čeličnom šipkom, a ostali delovi tela izudarani i izlomljeni na nezamisliv način. Izgleda da je najpre bio mučen, a potom ubijen. Glavni osumnjičeni bio je sam upravnik, koji je nestao, zajedno sa svim novcem ubijenog mladića. Zakari je potpisao dokumenta kojima je prebacio svoje ogromno bogatstvo na neki privatni zaštićeni račun, koji je ispražnjen odmah posle njegove smrti. Niko nije znao da kaže gde se novac sada nalazi.

Piter Solomon je odleteo u Tursku privatnim mlaznjakom, vratio se s kovčegom, i sahranio sina na porodičnom groblju Solomonovih. Upravnik zatvora nikada nije pronađen. *Niti će biti*, znao je to zatvorenik 37. Turčinovo dežmekasto telo nalazilo se na dnu Mramornog mora, gde je postalo hrana plavim rakovima koji su migrirali kroz Bosfor. Ogromno bogatstvo koje je pripadalo Zakariju Solomonu u celini je prebačeno na tajni račun. Zatvorenik 37 bio je ponovo slobodan – slobodan čovek s ogromnim bogatstvom.

Grčka ostrva bila su kao raj. Svetlost. Voda. Žene.

Nije bilo ničeg što se za novac nije moglo kupiti – novi identiteti, novi pasoši, nova nada. Odabrao je grčko ime: Andros Dareios – *Andros* znači „ratnik“, a *Dareios* „bogat“. Mračne noći u zatvoru su ga uplašile i Andros se zakleo da se tamo više neće vratiti. Obrijao je čekinjavu kosu i potpuno izašao iz sveta droge. Započeo je život iz početka, istražujući ranije nezamisliva čulna zadovoljstva. Spokoj usamljenog jedrenja po kao mastilo plavom Egejskom moru posta njegov novi heroinski zanos; požudno jedenje sočnog jagnjećeg *suvlakija* pravo sa vatre, njegov novi ekstazi; a uzbuđenje koje je donosilo skakanje s litice u zapenušane uvale Mikonosa postalo je novi kokain.

Ponovo sam rođen.

Andros je kupio prostranu vilu na ostrvu Siros i nastanio se među *bella gente* u ekskluzivnom gradu Posidoniju. Ovaj novi svet nije bio samo zajednica bogatstva, već i zajednica kulturnog i fizičkog savršenstva. Njegove komšije bile su veoma ponosne na svoja tela i umove, a to je bilo zarazno. Došljak je naglo počeo da džogira po plaži, sunča svoje belo telo i čita knjige. Pročitao je Homerovu *Odiseju*, obuzet slikama snažnih muškaraca bronzane kože koji su se borili na ovim ostrvima. Sledećeg dana, počeo je da diže tegove i bio je zapanjen kada je primetio koliko brzo mu se razvija grudni koš i jačaju ruke. Postupno, počeo je da primećuje ženske poglede na sebi i njihovo uživanje u njemu ga je opijalo. Čeznuo je da bude još jači. I bio je. Uz pomoć agresivnih kura steroida pomešanih sa zabranjenim hormonima, i beskonačnog dizanja tegova, Andros se pretvorio u nešto što nikad nije ni sanjao da će postati – savršeni primerak muškarca. Dobio je i na težini i na muskulaturi, razvivši savršene grudi i velike, mišićave noge, koje su uvek bile preplanule.

Sada su ga *svi* gledali.

Kako su ga i upozorili, jaki steroidi i hormoni nisu menjali samo njegovo telo, već i glasne žice, tako da mu se glas pretvorio u neki jezivi, grleni šapat, zbog čega se osetio još misterioznijim. Prigušeni, zagonetni glas, u kombinaciji s telom, bogatstvom i odbijanjem da govori o svojoj misterioznoj prošlosti, bili su pravi mamac za žene s kojima se sretao. Predavale su mu se željno, i on ih je zadovoljavao – od manekenki, koje su dolazile na njegovo ostrvo na fotografisanje, preko tek sazrelih američkih srednjoškolki na odmoru i usamljenih supruga iz susedstva, sve do ponekog mladića. Nikad im nije bilo dosta.

Ja sam remek-delo.

Međutim, kako su godine prolazile, Androsove seksualne avanture počeše da gube na uzbudljivosti. Kao i sve uostalom. Raskošna ostrvska kuhinja izgubila je svoj ukus, knjige više nisu bile interesantne, pa čak i predivni zalasci sunca koje je gledao iz svoje vile, činili su mu se dosadnim. *Kako je to moguće?* Imao je tek dvadeset i neku, pa ipak se osećao starim. *Šta još nudi život?* Izvajao je svoje telo u remek-delo; obrazovao se i negovao svoj um kulturom; od svog doma je načinio raj; i dobijao je ljubav od svakoga koga bi poželeo.

Pa ipak, neverovatno, osećao se praznim kao kada je bio u turskom zatvoru.

Šta je to što mi nedostaje?

Odgovor se pojavio nekoliko meseci kasnije. Andros je sedeo sam u svojoj vili, rasejano prebacujući kanale usred noći, kada je naleteo na program o

tajnama slobodnog zidarstva. Emisija je bila loša, više je postavljala pitanja nego što je davala odgovore, ali su ga ipak zatnteresovale nebrojene teorije zavere koje su okruživale bratstvo. Narator je opisivao jednu legendu za drugom.

Slobodni zidari i Novi svetski poredak…

Veliki masonski pečat Sjedinjenih Država…

P2 masonska loža…

Izgubljena tajna slobodnog zidarstva…

Masonska piramida…

Andros se uspravi, zapanjen. *Piramida.* Narator poče da pripoveda priču o misterioznoj kamenoj piramidi čiji šifrovani zapis obećava otkriće puta do neizmerne moći. Ova priča, premda naizgled nemoguća, prizvala je staro sećanje… bledu uspomenu iz mnogo mračnijeg vremena. Andros se setio šta je Zakari Solomon čuo od svog oca o tajanstvenoj piramidi.

Da li je moguće? Andros se naprezao da prizove sve pojedinosti.

Kada se emisija završila, izašao je na balkon, puštajući da mu hladan vazduh razbistri misli. Sada se prisećao još nekih detalja, i kako mu se sve to vraćalo, počeo je da pomišlja da u ovoj legendi, na kraju krajeva, možda ima i istine. A ako je tako, onda Zakari Solomon – mada odavno mrtav – još uvek ima šta da ponudi.

Šta mogu da izgubim?

Tri nedelje kasnije, brižljivo isplaniravši vreme, Andros je stajao na ledenoj hladnoći ispred staklene bašte na imanju Solomonovih, kraj Potomaka. Kroz prozor mogao je da vidi Pitera Solomona kako priča i smeje se sa svojom sestrom, Ketrin. *Izgleda da im nije bilo teško da zaborave Zakarija*, pomisli.

Pre nego što je navukao skijašku kapu preko lica, Andros uze malo kokaina, prvi put posle mnogo godina. Oseti poznati nalet neustrašivosti. Izvuče pištolj, Iskoristi stari ključ da otključa vrata i stupi unutra. „Zdravo, Solomonovi.“

Na nesreću, veče nije proteklo onako kako je planirao. Umesto da uzme piramidu po koju je došao, bio je izrešetan sačmom za ptice i bežao je preko snegom pokrivenog travnjaka prema gustoj šumi. Na njegovo iznenađenje, Piter Solomon je jurio za njim, a pištolj mu je svetlucao u ruci. Andros pobeže u šumu i potrča niz stazu što se pružala pored dubokog klanca. Zvuk vodopada čuo se kao jeka iz dubine u britkom zimskom vazduhu. Prošao je pored nekoliko izdvojenih hrastovih stabala i skrenuo levo. Nedugo zatim, jedva se zaustavio na klizavoj zaleđenoj stazici, zamalo izbegavši smrt.

Moj bože!

Na svega trideset centimetara od njega, staza se završavala, poniruć strmo duboko dole u ledenu reku. U velikoj steni sa strane staze, neveštom rukom deteta, bilo je urezano:

Zakov most

Na drugoj strani široke jaruge, staza se nastavljala. *I gde je taj most?!* Kokain više nije delovao. *Upao sam u zamku!* Sada već uspaničen, Andros se

okrenu da pobegne stazom, ali se nađe licem u lice sa Piterom Solomonom, koji je zadihan stajao ispred njega, s pištoljem u ruci.

Andros pogleda u pištolj i koraknu unazad. Provalija iza njegovih leđa bila je najmanje petnaest metara duboka, a reka u podnožju zaleđena. Izmaglica od vodopada, koji se nalazio malo uzvodno, prekrivala ih je, prožimajući ih hladnoćom do kostiju.

„Zakov most je davno istrulio“, reče Solomon, dahćući. „On je jedini išao ovako daleko.“ Solomon je držao pištolj neverovatno mirno. „Zašto si ubio mog sina?“

„On je bio ništarija“, odgovori Andros. „Narkoman. Učinio sam mu uslugu.“

Solomon priđe bliže, ciljajući pravo u Androsove grudi. „Možda bih i ja *tebi* mogao da učinim istu uslugu.“ Ton njegovog glasa bio je iznenađujuće svirep. „Nasmrt si *premlatio* mog sina. Kako čovek može da uradi tako nešto?“

„Ljudi čine nezamislive stvari kada su saterani u ćošak.“

„Ti si *ubio* mog sina!“

„Ne“, odgovori Andros žestoko. „*Ti* si ubio svog sina. Kakav bi to čovek ostavio sina u zatvorskoj ćeliji ako može da ga izvuče! *Ti* si ubio svog sina! Ne ja.“

„*Ništa* ti ne znaš!“ urliknu Solomon, glasom punim bola.

Grešiš, pomisli Andros. *Ja znam sve.*

Piter Solomon se približi na svega pet metara, i dalje upirući pištoljem. Androsova pluća su gorela i bio je siguran da prilično krvari. Toplina mu se slivala niz stomak. Pogledao je preko ramena u provaliju. Nemoguće. Ponovo se okrenuo prema Solomonu. „Znam više o tebi nego što misliš“, prošaputa. „Znam da nisi čovek koji bi mogao hladnokrvno da ubije.“

Solomon se približi, ciljajući.

„Upozoravam te“, reče Andros, „ako povučeš taj okidač, progoniću te zauvek.“

„Ti to već činiš.“ I s tim rečima, Solomon opali.

Dok je jurio svojom crnom limuzinom prema Kalorama hajtsu, onaj koji je sebe sada zvao Malak, prisećao se neverovatnih događaja koji su ga spasili od sigurne smrti na vrhu ledene provalije. Zauvek se promenio. Pucanj je odjeknuo samo na trenutak, pa ipak njegove posledice odzvanjale su decenijama. Njegovo telo, nekad preplanulo i savršeno, bilo je te noći unakaženo ožiljcima… ožiljcima koje je skrivao ispod tetoviranih simbola svog novog identiteta.

Ja sam Malak.

Ovo je oduvek bila moja sudbina.

Prošao je kroz vatru, postao pepeo, a onda se ponovo uzdigao, ponovo preobražen. Noćas će napraviti poslednje korake na svom dugom i veličanstvenom putovanju.

POGLAVLjE 58

Eksploziv skromno nazvan „Ključ“, proizvod stručnjaka Specijalnih jedinica, sa specifičnom namenom za otvaranje zaključanih vrata uz minimalnu kolateralnu štetu, uglavnom se sastojao od ciklo-trimetilen-trinitramina sa primesom dietilheksil plastifikatora. Drugim rečima, radilo se o plastičnom eksplozivu zapakovanom u tanke trake, pogodnom za ubacivanje između vratnih krila i ragastova. U ovom slučaju, kada je trebalo razvaliti vrata čitaonice Kongresne biblioteke, eksploziv je delovao savršeno.

Vođa operacije, agent Terner Simkins zakoračio je preko razrušenih vrata i pomno razgledao osmougaonu prostoriju, tražeći znake života. Ništa. „Pogasi svetla“, reče Simkins.

Drugi operativac pronađe tablu na zidu, spusti prekidače i soba odjednom nestade u tami. Unisono, sva četvorica podigoše ruke i namestiše naočare za noćno gledanje. Stajali su nepokretno, šarajući pogledom po prostoriji čiji su se obrisi sad nazirali u svetlucavozelenim prelivima.

Prizor je ostao nepromenjen.

Niko nije potrčao u zaklon.

Begunci su verovatno bili nenaoružani, ali su operativci ipak ušli u prostoriju sa podignutim oružjem iz kojeg su u tami zloslutno izbijali laserski zraci, i probijajući tamu upravljali svetlost u svim pravcima, preko poda, uz zidove, na balkone. U mnogim slučajevima, sam prizor uperene puške sa laserskim zrakom u potpunoj tami, bio je dovoljan da navede one koji se skrivaju na trenutnu predaju.

Ali očito, ne i večeras.

I dalje bez pokreta.

Agent Simkins podiže ruku, dajući znak svom timu da se raziđe. U potpunoj tišini oni se rasporediše po prostoriji. Krećući se oprezno centralnim prolazom, Simkins podiže ruku i uključi prekidač na svojim naočarima, aktivirajući najnoviji dodatak u arsenalu CIA. Infracrvena termografija postoji već godinama, ali odnedavno je načinjen ogroman napredak u minimalizaciji, diferencijalnoj senzitivizaciji i sistemu integracije dvostrukih izvora, što je veoma doprinelo osavremenjavanju opreme za gledanje u mraku i omogućilo operativcima da vide i ono što ljudskom oku nije dostupno.

Mi vidimo u mraku. Mi vidimo kroz zid. A sada… vidimo i ono što je bilo pre.

Infracrvena termografija postala je toliko osetljiva na razlike u temperaturi da se pomoću nje može otkriti ne samo gde se nalazi neka osoba, već i gde je ranije bila. Mogućnost da se vidi prisustvo u prošlosti pokazala se kao najkorisnija od svega. Večeras se to ponovo potvrdilo. Agent Simkins uspeo je da otkrije termalni otisak kraj jednog od stolova. Njegove naočari osvetlile su dve drvene stolice i registrovale crvenkastoljubičasti trag, što je značilo da su te dve stolice bile toplije od ostalih u ovoj prostoriji. Sijalica u lampi na stolu žarila se

narandžasto. Očito su njih dvojica sedela za stolom – sad je samo pitanje kuda su otišli.

Odgovor je našao u središnjem delu prostorije gde su stolovi bili postavljeni oko velike drvene konzole. Na tom se mestu video sablasni otisak jarkocrvene boje.

Podignute puške, Simkins krenu prema osmougaonom kućištu, prelazeći laserom preko njegove površine. Kružio je, sve dok nije na jednoj strani pronašao otvor. *Da li je moguće da su se tu nabili?* Nastavio je da skenira ivicom otvora i pronašao još jedan otisak ruke. Očito se neko naslonio na ragastov dok se podvlačio ispod konzole.

Prošlo je vreme za tišinu.

„Termalni otisak!“ prodera se Simkins, pokazujući na otvor. „Pristupi s boka!“

Dva operativca priđoše mu, svaki sa po jedne strane, i okružiše konzolu.

Simkins krete prema otvoru. Još uvek udaljen oko tri metra, video je da unutra nešto svetli. „Svetlo u konzoli!“ povikao je, ponadavši se da će, čuvši njegov glas, gospodin Belami i gospodin Langdon izaći podignutih ruku.

Ništa se nije desilo.

Odlično, možemo mi i drugačije.

Prišavši bliže otvoru, Simkins je čuo nekakav neočekivani zvuk, nešto kao tutnjavu u daljini. Zvučalo je kao kakva mašinerija. Zastao je pokušavajući da dokuči šta bi moglo da pravi toliku buku u tako malom prostoru. Primakao se još bliže, i uz buku mašina začuo još i ljudske glasove. No, baš u trenutku kad je prišao otvoru, svetla su se ugasila.

Najlepše hvala, pomisli, ponovno nameštajući naočari za noćno gledanje. *Još bolje za nas.*

Stojeći na ulazu, provirio je kroz otvor. Ono što je ležalo s druge strane, bilo je neočekivano. Konzola je zapravo bila deo tavanice iznad strmih stepenica koje su se spuštale u prostoriju ispod čitaonice. Uperio je svoje oružje niz stepenice i počeo da se spušta. Sa svakim korakom šum mašina bivao je sve glasniji.

Majku mu, šta je ovo ovde?

Prostorija ispod čitaonice bila je mala, delovala je kao neka radionica. Buka koju je čuo zaista je dolazila od nekakve mašine, mada nije bio siguran da li ona radi zato što su je Belami i Langdon uključili, ili pak zato što se nikad ne isključuje. Uostalom, nije ni bitno. Toplotom svog tela, begunci su ostavili nedvosmislen potpis na jedinom izlazu odatle – teškim čeličnim vratima na kojima je bila tastatura sa četiri užarena otiska prsta. Uske tračice narandžastog svetla videle su se ispod dovratka, znak da je sa druge strane upaljeno svetlo.

„Razvali vrata“, naredi Simkins. „Ovim putem su pobegli.“

Trebalo im je osam sekundi da ubace i detoniraju traku s eksplozivom. Kad se razišao dim, operativci su se zagledali u neobičan podzemni svet pred sobom, poznat kao magacin.

Kongresna biblioteka raspolaže kilometrima i kilometrima polica sa knjigama i one se uglavnom nalaze pod zemljom. Dugi redovi knjiga delovali su beskrajno, kao optička iluzija koja se postiže pomoću ogledala.

Sa strane je bilo upozorenje:

PROSTOR SA KONTROLISANOM TEMPERATUROM
Vrata stalno držati zatvorena

Simkins prođe kroz razvaljena vrata i oseti hladan vazduh sa druge strane.

Nije mogao a da se ne nasmeje. *Sve lakše i lakše!* Toplotni tragovi u rashlađenim prostorijama delovali su kao erupcije na suncu, i on je upravo svojim naočarima ugledao sjajnu crvenu mrlju na rukohvatu stepeništa za koji su se Belami ili Langdon uhvatili dok su trčali.

„Možete da bežite koliko hoćete“, prošaputa, više za sebe, „ali ne možete da se sakrijete od nas.“

Zalazeći sve dublje u lavirint polica sa knjigama, shvatio je da je preimućstvo do te mere na njegovoj strani, da mu više ni naočari nisu potrebne da bi ušao u trag svom plenu. U normalnim okolnostima, ovaj lavirint predstavljao bi sasvim pristojno skrovište, da Kongresna biblioteka nije radi uštede energije uvela nov sistem osvetljenja koje se palilo samo kad bi se neko kretao u blizini, tako da je sad put kojim su trčali begunci delovao kao osvetljena aerodromska pista. Uzana osvetljena traka pružala se u daljini, krivudajući usput.

Svi operativci su sad skinuli naočari. Svojim hitrim i uvežbanim nogama trčali su levo-desno kroz prividno beskonačni lavirint knjiga. Simkins je video kako se svetla pale i gase u daljini. *Sustižemo ih.* Potrčao je još jače, još brže, sve dok nije čuo korake i zadihano brektanje pred sobom.

A onda je ugledao metu.

„Imam ga u vidnom polju!“ dreknuo je.

U pozadini se ukaza visoka i suvonjava prilika. Voren Belami, i dalje elegantno obučen, posrtao je između polica, očito zaduvan. *Ništa ti to ne vredi, motori.* „Zaustavite se, gospodine Belami“, viknu Simkins.

Belami je nastavio da trči, krivudajući i provlačeći se kroz redove knjiga. Kad god bi nekud skrenuo, upalila bi se nova svetla.

Kada se specijalci približiše na dvadeset metara, viknuše opet Belamiju da stane, ali on nastavi da trči.

„Oborite ga!“ naredi Simkins.

Specijalac koji je nosio oružje za onesposobljavanje podiže pušku i opali. Projektil je proleteo uzanim hodnikom i obmotao se oko Belamijevih nogu. Iako su ga zvali „mašnica“, nije se radilo ni o kakvoj igrački. Proizveden u vojne svrhe u Nacionalnim laboratorijama Sandija, ovaj nesmrtonosni „onesposobljivač“ sastojao se od mlaza lepljivog poliuretana koji bi očvrsnuo na dodir i oko begunčevih kolena stvarao tvrdu mrežu od plastičnih vlakana. Time se postizao isti efekat kao kad se ubaci štap u točak bicikla koji se kreće. Belami je trenutno bio zakočen, posrnuo je unapred i sručio se na pod. Nastavio je da klizi još nekoliko metara po podu

mračnog hodnika i na kraju se zaustavio, a žmirkava svetla upalila su se nad njim.

„Ja ću se pozabaviti Belamijem“, povika Simkins. „Vi nastavite da tražite Langdona! Mora da je tu negde napred…“ Tad vođa tima zaćuta, videvši da su sve police ispred Belamija u potpunom mraku. Očito da ispred Belamija više niko drugi ne trči. *Zar je on sam?*

Belami je ležao ničice, teško dišući, kolena i članci bili su mu obmotani čvrstom plastikom. Operativac mu priđe, zavuče stopalo i okrete ga na leđa.

„Gde je Langdon?“ upita ga.

Belamijeva usna krvarila je od pada. „Ko?“

Simkins podiže nogu i pritište svoju tešku čizmu pravo na Belamijevu besprekornu svilenu kravatu. Potom se osloni na nju, pritiskajući sve jače. „Verujte mi, gospodine Belami, požalićete što ste se upustili u ovu igru sa mnom.“

POGLAVLjE 59

Robert Langdon se osećao kao leš. I ležao je nauznak, ruku prekrštenih na grudima i u potpunom mraku, zatočen u najskučenijem mogućem prostoru. Premda je i Ketrin ležala blizu njega u sličnoj pozi, i to blizu njegove glave, Langdon nije mogao da je vidi. Držao je oči zatvorenim da ni na trenutak ne bi gledao realnost svog zastrašujućeg položaja.

Prostor oko njega bio je mali.

Veoma mali.

Pre jednog minuta, kad su se dupla vrata uz tresak srušila, on i Ketrin pošli su za Belamijem kroz osmougaonu konzolu, niz usko stepenište u neočekivani prostor ispod njih.

Langdon je odmah shvatio gde se nalaze. *U srcu transportnog sistema biblioteke.* Podsećajući na mali centar za klasifikaciju prtljaga na aerodromu, transportna soba je imala brojne pokretne trake koje su se pružale u različitim pravcima. Pošto je Kongresna biblioteka bila smeštena u tri odvojene zgrade, knjige koje su tražene u čitaonici često su morale preći velika rastojanja uz pomoć sistema pokretnih traka kroz mrežu podzemnih tunela.

Belami je odmah prešao duž prostorije prema čeličnim vratima, gde je ugurao svoju karticu, ukucao nekoliko brojeva i otvorio ih. Prostor iza vrata bio je mračan, ali kako su se vrata otvorila, čitav niz svetala za registraciju pokreta ožive uz treperenje.

Kada je Langdon ugledao šta se nalazi iza vrata, shvatio je da gleda u nešto što je malo ljudi videlo. *Glavni magacin Kongresne biblioteke.* Beše ohrabren Belamijevim planom. *Nema boljeg mesta za skrivanje od gigantskog lavirinta.*

Belami ih, međutim, nije uveo tamo. Umesto toga, on podmetnu jednu knjigu pod vrata i okrenu se prema njima. „Nadao sam se da ću stići da vam bolje objasnim sve ovo, ali nemamo vremena.“ On pruži Langdonu svoju karticu. „Trebaće vam ovo.“

„Vi ne idete s nama?“ upita Langdon.

Belami odmahnu glavom. „Nikad nećete uspeti ako se ne odvojimo. Najvažnije je da piramida i njen vrh ostanu u sigurnim rukama.“

Langdon nije video nijedan drugi izlaz osim stepenica koje vode nazad u čitaonicu. „A kuda *vi* idete?“

„Ja ću ih naterati da odu u skladište, što dalje od vas“, reče Belami. „To je sve što mogu da učinim kako bih vam pomogao da pobegnete.“

I pre nego što je Langdon stigao da pita gde bi on i Ketrin trebalo da idu, Belami podiže veliku kutiju s knjigama s jedne od pokretnih traka. „Lezite na traku“, reče Belami. „Držite ruke uz telo.“

Langdon je piljio. *Sigurno ne misliš ozbiljno!* Pokretna traka se pružala još malo u dužinu, a zatim nestajala u mračnoj rupi u zidu. Otvor je izgledao dovoljno velik da propusti korpu s knjigama, ali ništa veće od toga. Langdon čežnjivo pogleda unazad prema magacinu.

„Zaboravi“, reče Belami. „Zbog senzora osetljivih na pokret tamo je nemoguće sakriti se.“

„Termalni otisak!“ glas odozgo je vikao. „Pristupi s boka!“

Ketrin je očigledno čula sve što je imala da čuje. Glavom napred popela se na traku na svega metar-dva od otvora u zidu. Prekrstila je ruke preko grudi kao mumija u sarkofagu.

Langdon je stajao kao zamrznut.

„Roberte“, požurivao ga je Belami, „ako nećeš ovo da uradiš zbog mene, uradi zbog Pitera.“

Glasovi koji su dopirali odozgo, čuli su se sve bliže.

Kao u snu, Langdon se približi traci. Bacio je svoju torbu na traku a zatim se popeo, stavljajući glavu podno Ketrininih nogu. Na leđima je osetio hladnoću tvrde gume pokretne trake. Buljio je u plafon osećajući se kao bolnički pacijent koji se priprema da glavom unapred uđe u aparat za magnetnu rezonancu.

„Ne isključujte telefon“, reče Belami. „Neko će vas uskoro pozvati… i ponuditi pomoć. Verujte mu.“

Neko će zvati? Langdon je znao da je Belami pokušavao da pronađe nekog, međutim nije uspeo, i ostavio mu je poruku. A pre par trenutaka, dok su jurili niz spiralno stepenište, Belami je pokušao poslednji put i dobio vezu, govorio je veoma kratko i sniženim tonom, a potom prekinuo.

„Idite ovom trakom do kraja“, reče Belami. „I brzo skočite sa nje pre nego što krene nazad. Upotrebite moju karticu da izađete.“

„*Odakle* da izađemo?!“ upita Langdon.

Ali Belami je već povlačio poluge. Sve pokretne trake u prostoriji odjednom oživeše. Langdon oseti kako uz trzaj poče da se kreće, a tavanica se pomeri iznad njega.

Bože, spasi me.

Dok se Langdon približavao otvoru u zidu, pogledao je unazad i video Vorena Belamija kako protrčava kroz vrata magacina, zatvarajući ih za sobom. Samo trenutak kasnije, biblioteka ga proguta, Langdon potonu u tamu upravo kad je bleštavi zrak crvenog laserskog svetla plešući sišao niz stepenice.

POGLAVLjE 60

Loše plaćena čuvarka iz privatne kompanije za pružanje usluga obezbeđenja Preferens ponovo proveri adresu ubeleženu u spisak poziva. *To je ovde?* Prilaz sa kapijom pripadao je jednom od najvećih i najmirnijih imanja na Kalorama hajtsu, pa joj se učini čudnim što je zbog nje dobila hitan poziv od 911.

Prema uobičajenom postupku, kad hitna služba dobije nepotvrđen poziv, ona se obraća lokalnoj privatnoj kompaniji, pre no što pozove policiju. Čuvarka pomisli kako bi moto kompanije – „Vaša prva linija odbrane“ – trebalo promeniti, jer bi mnogo više odgovaralo „Lažne uzbune, neslane šale, izgubljeni kućni ljubimci, pritužbe ćaknutih suseda.“

Večeras, kao i obično, čuvarka je poslata ovamo bez ikakvih detalja u vezi sa pozivom. *Koji je ovo nivo.* Njen zadatak bio je jednostavno da se pojavi u kolima sa žutim rotacionim svetlom, proceni situaciju i prijavi ukoliko zapazi bilo šta neuobičajeno. U najvećem broju slučajeva, alarm bi se uključio iz nekog sasvim bezazlenog razloga i ona bi upotrebila svoje univerzalne kartice da ga resetuje. Međutim, ovde se ništa nije čulo, čak ni alarm, a svetla nisu bila upaljena. Gledajući s puta, sve je bilo tiho i mirno.

Žena pritisnu dugme interfona na kapiji, ali nije bilo odgovora. Ukucala je svoj univerzalni kôd, kapija se otvorila i ona je uterala auto na prilazni put. Ostavivši upaljen motor i rotaciono svetio, priđe ulaznim vratima i pozvoni. Nije bilo odgovora. U kući nije bilo ni svetla, ni pokreta.

Preko volje, držeći se procedure, upalila je baterijsku lampu i krenula oko kuće da proveri da li na nekim vratima ili prozoru ima znakova provale. Baš kad je htela da skrene iza ugla, jedna crna dugačka limuzina, vozeći pored kuće, malo uspori, a zatim produži. *Preterano znatiželjni susedi.*

Mic po mic, obišla je oko cele kuće, ali nije zapazila ništa neuobičajeno. Kuća je bila veća no što bi čovek pomislio na prvi pogled, i dok je stigla sasvim pozadi, već je drhtala od hladnoće. Očito da nikog nije bilo kod kuće.

„Je li to dispečerka?“ upita preko voki-tokija. „Nalazim se na Kalorama hajtsu. Vlasnici nisu kod kuće. Nema sumnjivih znakova. Završila sa obilaskom kuće. Nikakvih znakova provale. Lažna uzbuna.“

„Razumela“, odgovori dispečerka. „Želim ti laku noć.“

Čuvarka vrati voki-toki za pojas, i istim putem krenu nazad prema vozilu, želeći da što pre uđe i zgreje se. Međutim, dok je hodala, spazi nešto što joj je pre toga promaklo – sićušnu tačkicu nekakve plavičaste svetlosti u zadnjem delu kuće.

Začuđena, prišla je i videla odakle dolazi – kroz nizak poprečni prozorčić, očito u suterenu kuće. Staklo je bilo neprozirno, kao da je iznutra bilo premazano gustom bojom. *Možda mračna komora?* Plavkasta svetlost koju je zapazila prolazila je kroz mesto na prozoru gde se crna boja malo odljuštila.

Čučnula je, pokušavajući da proviri, ali nije mogla baš mnogo da vidi kroz taj majušni otvor. Pokucala je na staklo, pomislivši da možda ima nekog unutra.

„Halo?“ povika.

Nije bilo odgovora, ali od kucanja u prozor odjednom se odvoji jedan deo boje od stakla i otpade, tako da je sad mogla mnogo bolje da vidi. Nagnula se još više, skoro pritisnuvši lice uz prozor kako bi mogla bolje da osmotri podrumsku prostoriju. Istog časa je zažalila.

Šta li je ovo, blagi bože?!“

Kao okamenjena, za trenutak je nastavila da čuči, razrogačeno zureći u stravičan prizor pred sobom. Konačno, tresući se, čuvarka poče da pipa po pojasu, tražeći voki-toki.

Nije stigla da ga nađe.

Neko joj zabi u potiljak električni omamljivač sa dve igle i čitavo telo joj se zgrči od elektrošoka. Mišići joj se skvrčiše i ona pade ničice, ne stigavši ni da zatvori oči pre no stoje licem tresnula o zemlju.

POGLAVLjE 61

Nisu noćas prvi put Vorenu Belamiju bile povezane oči. Kao i sva njegova masonska braća i on je nosio ritualni „povez“ prilikom prelaska u više stepene masonstva. Međutim, to se odvijalo među iskrenim prijateljima. Noćas je bilo drugačije. Ovi ljudi su ga grubo vezali, navukli mu vreću na glavu i sada ga sprovode kroz magacin Biblioteke.

Specijalci su fizički pretili Belamiju i tražili da im kaže gde se nalazi Robert Langdon. Znajući da njegovo ostarelo telo neće izdržati previše grubosti, Belami je brzo izrekao svoju laž.

„Langdon nije sišao ovamo sa mnom!“ rekao je, boreći se za dah. „Rekao sam mu da se popne na balkon i sakrije iza Mojsijeve statue, ali ne znam gde je sada!“ Priča je izgleda bila ubedljiva, jer dva specijalca otrčaše u poteru. Druga dvojica su ga u tišini sprovodila kroz magacin.

Belamijeva jedina uteha bilo je saznanje da su Langdon i Ketrin pobegli sa piramidom na sigurno. Uskoro će Langdona pozvati čovek koji može da im ponudi skrovište. *Verujte mu.* Čovek kog je Belami pozvao znao je mnogo o Masonskoj piramidi i tajni koju ona čuva – lokaciji skrivenog spiralnog stepeništa koje vodi pod zemlju, do skrovišta na kom je moćna drevna mudrost davno zakopana. Belami je konačno uspeo da ga pronađe dok su bežali iz čitaonice i bio je siguran da je njegova kratka poruka savršeno jasna.

Sada, dok se kretao kroz potpunu pomrčinu, Belami je zamišljao kamenu piramidu i njen zlatni vrh u Langdonovoj torbi. *Mnoge godine su prošle otkada ova dva predmeta nisu bila u istoj prostoriji.*

Belami nikada neće zaboraviti tu tegobnu noć. *Prva od mnogih za Pitera.*

Belami je pozvan na imanje Solomonovih u Potomaku, na osamnaesti rođendan Zakarija Solomona. Zakari, i pored toga što je bio neposlušno dete, bio je Solomon, što je značilo da će te večeri, po porodičnoj tradiciji, primiti svoje nasledstvo. Belami je bio jedan od najprisnijih Piterovih prijatelja i veran masonski brat, te je stoga bio pozvan da prisustvuje kao svedok. Ali nije samo transfer novca bilo to čemu je Belami bio pozvan da svedoči. Nešto mnogo značajnije od novca bilo je te večeri u pitanju.

Belami je stigao ranije i čekao je, kako je i bio zamoljen, u Piterovoj radnoj sobi. Predivna stara prostorija mirisala je na kožu, zapaljeno drvo i listiće čaja. Voren je sedeo kada je Piter doveo svog sina Zakarija u sobu. Kada je suvonjavi osamnaestogodišnjak ugledao Belamija, namrštio se. „Šta vi radite ovde?“

„Puki sam posmatrač“, reče Belami. „Srećan rođendan, Zakari.“

Mladić nešto promrmlja i okrenu glavu.

„Sedi, Zak“, reče Piter.

Zakari sede u izdvojenu fotelju okrenutu prema očevom ogromnom drvenom stolu. Solomon zaključa vrata radne sobe. Belami sede u fotelju sa strane. Solomon se obrati Zakariju ozbiljnim tonom. „Da li znaš zašto si ovde?“

„Mislim da znam“, reče Zakari.

Solomon duboko uzdahnu. „Znam da se ti i ja ne slažemo već dosta vremena, Zak. Dao sam sve od sebe da budem dobar otac i da te pripremim za ovaj trenutak.“

Zakari ne reče ništa.

„Kao što znaš, svakom Solomonu, kada dostigne punoletstvo, dodeljuje se njegovo rođenjem stečeno nasledstvo – jedan deo bogatstva Solomonovih – što je zamišljeno da bude neka vrsta semena… semena koje ćeš uzgajati, čuvati i koristiti da njime neguješ čovečanstvo.“

Solomon je otišao do sefa u zidu, otključao ga i izvadio veliku crnu fasciklu. „Sine, ovi dokumenti sadrže sve što je potrebno da legalno prebacimo finansijski deo nasledstva na tvoje ime.“ On položi fasciklu na sto. „Svrha ovoga je da novac iskoristiš kako bi izgradio produktivan, napredan i filantropski život.“

Zakari posegnu prema mapi. „Hvala.“

„Čekaj malo“, reče mu otac, stavljajući ruku na fasciklu. „Ima još nešto što moram da objasnim.“

Zakari prostreli svog oca prezrivim pogledom i skljoka se nazad.

„Postoje neki aspekti nasledstva Solomonovih kojih još uvek nisi svestan.“ Otac je sada Zakariju gledao pravo u oči. „Ti si moj prvorođeni sin, Zakari, Što znači da možeš da biraš.“

Tinejdžer se uspravi, delujući zaintrigirano.

„To je izbor koji može da utiče na pravac tvoje budućnosti, zato te molim da pažljivo razmisliš.“

„Kakav izbor?“

Njegov otac duboko uzdahnu. „To je izbor… između bogatstva i mudrosti.“

Zakari ga bledo pogleda. „Bogatstvo ili mudrost? Ne kapiram.“

Solomon ustade, ponovo ode do sefa, odakle izvuče tešku kamenu piramidu s masonskim obeležjima uklesanim u nju. Piter podiže kamen na sto pored fascikle. „Ova piramida izrađena je jako davno, i poverena našoj porodici na čuvanje pre mnogo generacija.“

„Piramida?“ Zakari nije bio posebno iznenađen.

„Sine, piramida je mapa… mapa koja otkriva lokaciju jednog od najvećih ljudskih bogatstava. Ova mapa je napravljena tako da blago jednog dana može biti ponovo pronađeno.“ Piterov glas sada se ispuni ponosom. „A noćas, u skladu s tradicijom, u mogućnosti sam da je poverim tebi… pod određenim uslovima.“

Zakari je sumnjičavo posmatrao piramidu. „Šta je to blago?“

Belami je mogao da primeti da ovo prosto pitanje nije ono čemu se Piter nadao. Bilo kako bilo, njegovo držanje ostade mirno.

„Zakari, teško je to objasniti bez mnogo priče koja tome prethodi. Ali ovo blago… u osnovi… nešto je što mi zovemo drevnim misterijama.“

Zakari se nasmeja, očigledno misleći da se njegov otac šali.

Belami je mogao da vidi tugu koja je rasla u Piterovim očima.

„Ovo mi je veoma teško da objasnim, Zak. Po tradiciji, kada mladi Solomon napuni osamnaest godina, trebalo bi da započne svoje visoko obrazovanje u…“

„Rekao sam ti!“ kao iz topa ispali Zakari. „Koledž me ne interesuje!“

„Ne mislim na *koledž*“, reče mu otac i dalje mirnim i tihim glasom. „Govorim o bratstvu slobodnog zidarstva. Govorim o proučavanju starih misterija ljudske nauke.

Da si planirao da mi se pridružiš u njihovim redovima, sad bi bio na prugu da stekneš obrazovanje koje je neophodno kako bi shvatio važnost tvoje noćašnje odluke.“

Zakari prevrnu očima. „Molim te, poštedi me masonskog predavanja, Znam da sam ja prvi Solomon koji ne želi da se pridruži. Pa šta? Zar ne shvataš!? Uopšte me ne interesuje ta maskarada sa gomilom matoraca.“

Njegov otac je dugo ćutao i Belami primeti fine bore koje su počele da se pojavljuju oko Piterovih još uvek mladolikih očiju.

„Da, shvatam“, konačno reče Piter. „Vremena su sada drugačija. Shvatam da ti se masonerija verovatno čini čudnom, ili čak dosadnom. Ali želim da znaš da će ti ta vrata *uvek* biti otvorena ako se predomisliš.“

„Nemoj se previše nadati,“ promrmlja Zakari.

„Sad je dosta!“ prasnu Piter, ustajući, „Shvatam da se ti teško probijaš kroz život, Zakari, ali nisam ti ja jedini putokaz. Ima dobrih ljudi koji te čekaju, ljudi koji će te primiti pod svoje okrilje i pomoći ti da otkriješ svoj puni potencijal.“

Zakari se zakikota i pogleda u Belamija. „Jeste li *vi* zato ovde, gospodine Belami? Da se vaši masoni udruže zbog mene?“

Belami ne reče ništa i umesto toga s poštovanjem pogleda u Pitera Solomona da podseti Zakarija ko u ovoj prostor vodi glavnu reč.

Zakari se ponovo okrete ocu.

„Zak“, reče Piter, „ovo nikuda ne vodi,., zato mi dozvoli da ti kažem makar sledeće. Bilo da shvataš odgovornost koja ti se noćas nudi ili ne, moja je porodična dužnost da ti je predstavim.“ On pokaza prema piramidi. „Retka je privilegiji čuvati ovu piramidu. Tražim od tebe da nekoliko dana razmišljaš o ovoj mogućnosti pre nego što doneseš odluku.“

„Mogućnosti?“ reče Zakari. „Da dadiljam kamen?“

„Postoje velike tajne na ovom svetu, Zak“, reče Piter kroz uzdah, „Tajne koje prevazilaze čak i tvoje najluđe snove. Ova piramida štiti te tajne, i što je još važnije, doći će vreme, verovatno za tvog života, kada će ova piramida biti konačno dešifrovana, a njene tajne otkrivene. Biće to trenutak velikog ljudskog preobražaja… a ti imaš priliku da odigraš svoju ulogu u tom trenutku. Želim da o tome pažljivo razmisliš. Bogatstvo je svakidašnja stvar, ali mudrost je retka.“ On pokaza prema fascikli, a zatim prema piramidi. „Preklinjem te da zapamtiš da bogatstvo bez mudrosti često može da izazove katastrofu.“

Zakari je gledao oca kao da je ovaj poludeo. „Kako god ti kažeš, tata, ali nema šanse da ću se odreći svog nasledstva zbog ovog.“ On upre rukom u piramidu.

Piter sklopi šake ispred sebe, „Ako odabereš da prihvatiš odgovornost čuvaću tvoj novac i piramidu za tebe dokle god uspešno ne završiš svoje obrazovanje unutar masonskog bratstva. Za to će biti potrebne godine, ali steći ćeš zrelost da primiš *i* svoj novac *i* ovu piramidu. Bogatstvo i mudrost. Vrlo moćna kombinacija.“

Zakari ispali kao iz puške, „Isuse, oče! Stvarno ne odustaješ, zar ne? Zar ne vidiš da me baš briga za masone i kamene piramide i drevne misterije?“

On posegnu rukom, pokupi crnu fasciklu i zamaha njome ispred očevog lica. „*Ovo* je moje rođenjem stečeno pravo! Isto pravo kao i svih Solomona pre mene! Ne mogu da verujem da pokušavaš di me prevariš da se odreknem svog nasledstva nekim neubedljivim pričama o drevnoj mapi s blagom!“ On tutnu fasciklu pod mišku i promaršira pored Belamija prema dvorišnim vratima.

„Zakari, čekaj!“ otac potrča za njim dok se Zakari udaljavao u noć. „Šta god radio, nikada ne smeš da pričaš o piramidi koju si video!“ Glas Pitera Solomona kao da se slomi. „*Nikome!* Nikad!“

Ali Zakari gaje ignorisao, nestajući u noći.

Plavosive oči Pitera Solomona bile su pune bola dok se vraćao za svoj sto, naglo sedajući u kožnu stolicu. Nakon duge tišine, on podiže pogled prema Belamiju i iscedi osmeh. „Dobro je ovo prošlo.“

Belami uzdahnu, saosećajući s Piterovim bolom. „Piter, ne bih voleo da zvučim bezosećajno… ali… da li mu veruješ?“

Solomon je bledo piljio u prazno.

„Hoću reći…“ ponovi Belami, „da neće ništa govoriti o piramidi?“

Solomonovo lice je bilo bezizražajno. „Stvarno ne znam šta da ti kažem, Vorene. Nisam siguran da ga uopšte više i poznajem.“

Belami je ustao i lagano počeo da korača napred-nazad ispred ogromnog stola. „Piter, ispoštovao si porodičnu tradiciju, ali sada, uzimajući u obzir ovo što se dogodilo, mislim da moramo preduzeti neke mere predostrožnosti. Trebalo bi da ti vratim vrh piramide da možeš da pronađeš novo mesto na kom ćeš ga čuvati. Neko drugi bi trebalo da pazi na njega.“

„Zašto?“ upita Solomon.

„Ako Zakari bilo kome kaže za piramidu… i spomene da sam ja večeras bio ovde…“

„On *ništa* ne zna o vrhu piramide, i previše je nezreo da shvati da piramida ima bilo kakav značaj. Nije joj potreban novi dom. Čuvaću piramidu u svom sefu. A ti Čuvaj vrh gde god da ga već čuvaš. Kao i dosad.“

Šest godina kasnije, na Božić, dok je familija još uvek oplakivala Zakarijevu smrt, ogromni čovek, koji je tvrdio da ga je ubio u zatvoru, upao je na imanje Solomonovih. Uljez je došao po piramidu, ali je sa sobom poneo samo život Izabel Solomon.

Nekoliko dana kasnije, Piter je pozvao Belamija u svoj kabinet. Zaključao je vrata, izvadio piramidu iz sefa i stavio je na sto između sebe i njega. „Trebalo je da te poslušam.“

Belami je znao da je Pitera izjedala krivica zbog ovoga. „To ne bi ništa promenilo.“

Solomon umorno udahnu. „Jesi li doneo vrh piramide?“

Belami izvadi mali kockasti paketić iz džepa. Izbledeli smeđi papir bio je povezan vrpcom i zapečaćen pečatom sa prstena Solomonovih. Belami položi paketić na sto znajući da su dve polovine Masonske piramide bliže

jedna drugoj nego što smeju da budu. „Pronađi nekog drugog ko će ovo da čuva. I nemoj mi reći ko će to biti.“

Solomon klimnu.

„Znam gde možeš da sakriješ piramidu“, reče Belami. Ispričao je Solomonu o podrumu Kapitola. „Ne postoji sigurnije mesto u Čitavom Vašingtonu.“

Belami se sećao kako se ideja odmah dopala Solomonu – bilo je vrlo zgodno sakriti piramidu u simbolično srce čitave nacije. *Tipični Solomon*, pomisli Belami. *Idealista čak i u krizi.*

Danas, deset godina kasnije, dok su Belamija gurali naslepo kroz Kongresnu biblioteku, znao je da je kriza daleko od kraja. Isto tako je znao koga je Solomon izabrao da čuva vrh piramide… i molio se Bogu da je Robert Langdon dorastao tom zadatku.

POGLAVLjE 62

Sad sam ispod Druge ulice.

Langdon je čvrsto stezao oči dok je pokretna traka tandrkala kroz noć prema Adamsovom krilu[63] Kongresne biblioteke. Trudio se da ne misli na tone zemlje iznad uzanog tunela kroz koji je sada putovao. Čuo je kako Ketrin šumno diše nekoliko metara ispred njega, ali do sada nije progovorila ni reči.

Ona je u šoku. Langdon se nije nimalo radovao što će morati da joj kaže za bratovljevu odsečenu šaku. *Moraš joj reći, Roberte. Treba da zna.*

„Ketrin?!“ upita Langdon najzad, ne otvarajući oči. „Da li si dobro?“

Odgovori mu jedan drhtavi, bestelesni glas, negde ispred njega. „Roberte, ta piramida koju nosiš. Da li je to Piterova piramida?“

„Jeste“, odgovori Langdon.

Usledila je duga pauza. „Mislim da je moja majka ubijena zbog te piramide.“

Langdon je dobro znao da je Izabel Solomon ubijena pre deset godina, ali nije bio upoznat sa detaljima, a Piter nikad nije ni pominjao piramidu. „O Čemu to govoriš?“

Ketrinin glas je podrhtavao dok mu je pričala o onim nepodnošljivo bolnim događajima kada je tetovirani čovek provalio na njihovo imanje. „Bilo je to davno, ali i danas se sećam da je tražio da mu damo piramidu. Rekao je da je za piramidu čuo u zatvoru, od mog nećaka Zakarija… pre no što ga je ubio.“

Langdon ju je zaprepašćeno slušao. Tragedija porodice Solomon bila je prosto nepojmljiva. Ketrin je produžila i ispričala Langdonu kako je sve ovo vreme verovala da je napasnik ubijen te noći… sve dok se isti taj čovek nije danas ponovo pojavio, pretvarajući se da je Piterov psihijatar i tako je namamio u svoj dom. „Znao je mnogo toga što se tiče lično Pitera, znao je i za smrt moje majke, pa čak i *čime se ja bavim*“, zabrinuto je kazala. „Sve to je mogao saznati jedino od mog brata. Zato sam mu i poverovala… i omogućila da uđe u CPSM.“ Ketrin duboko udahnu i reče Langdonu da je skoro sasvim uverena da je taj čovek večeras razorio njenu laboratoriju.

Langdon je bio u potpunom šoku. Nekoliko narednih trenutaka njih dvoje je ležalo na pokretnoj traci i ćutalo. Langdon je znao da ima obavezu da ispriča Ketrin kakvi su se sve stravični događaji desili večeras. Polako je počeo, i što je mogao nežnije ispričao joj kako mu je njen brat pre mnogo godina bio poverio jedan mali paket na čuvanje, kako je na prevaru taj paketić doneo u Vašington, i konačno, kako je šaka njenog brata večeras nađena na podu Rotonde u zgradi Kapitola.

Ketrinina reakcija bila je zaglušujuće tiha.

Langdon je osećao koliko ju je sve to teško pogodilo, poželeo je da ispruži ruku i da je uteši, ali u ovom položaju, stešnjen na traci, to nije mogao. „Piter je dobro“ prošaputao je. „Živ je i mi ćemo ga pronaći.“

---

63 Treći deo kompleksa kongresne biblioteke sagrađen 1939. god. na Drugoj jugoistočnoj ulici. (prim. prev.).

Langdon je pokušao da joj ulije makar malo nade. „Ketrin, njegov otmičar mi je obećao da će tvoj brat biti vraćen živ, ako mu ja dešifrujem piramidu.“

Ketrin je i dalje ćutala.

Langdon je nastavio da govori. Ispričao joj je sve o Masonskoj piramidi, njenom skrivenom vrhu i naravno o tome kako Belami tvrdi da je ta piramida zapravo ona legendarna Masonska piramida… mapa koja može da pokaže skrovište sa spiralnim stepeništem koje vodi duboko u unutrašnjost zemlje, stotinama metara, sve do tajanstvenog drevnog blaga koje je davno zakopano u Vašingtonu.“

Ketrin konačno progovori, ravnim i bezosećajnim glasom. „Otvori oči, Roberte.“

Da otvorim oči. Langdon nije želeo ni na tren da baci pogled i vidi kako ovo skučeno mesto zaista izgleda.

„Roberte!“ zahtevala je Ketrin sada već nervozno. „Otvori oči. Stigli smo.“

Langdonove oči otvorile se kad je čitavim telom izašao kroz otvor sličan onome kroz koji je ušao na drugom kraju. Ketrin je već silazila sa pokretne trake. Skinula je i njegovu torbu, dok je on spuštao noge preko ivice, a potom skočio na pod, taman na vreme, pre no što se pokretna traka okrenula i nastavila u suprotnom pravcu. Prostor oko njih bio je veoma sličan onome odakle su došli. Mala tabla na zidu nosila je natpis ADAMSOVO KRILO: PROSTOR ZA DISTRIBUCIJU KNjIGA 3.

Langdon se osećao kao da je upravo izašao iz kakvog podzemnog porođajnog kanala. *Ponovo rođen*. Momentalno se okrenuo prema Ketrin. „Da li si dobro?“

Oči su joj bile crvene, očito je plakala, ali je stoički klimnula glavom, puna odlučnosti. Podigla je Langdonovu torbu, bez reči je prenela preko prostorije i spustila na jedan pretrpan sto. Upalila je halogenu lampu koja je visila iznad stola, otvorila torbu, rastvorila strane i zagledala se unutra.

Pri čistoj, jasnoj svetlosti halogene lampe granitna piramida delovala je nekako strogo. Ketrin pređe prstima preko ugravirane masonske šifre i Langdon shvati da su joj se ponovo uzburkala osećanja. Polako, stavila je ruku u torbu i izvukla kockasti paketić. Zagledala ga je pri svetlosti lampe i pažljivo ispitivala.

„Kao što možeš da vidiš“, rekao je Langdon tiho, „voštani pečat nosi otisak Piterovog masonskog prstena. Kazao je da je taj prsten upotrebljen da se zapečati ovaj paketić pre više od jednog veka.“

Ketrin ništa nije odgovorila.

„Kad mi je tvoj brat poverio ovaj paket“, nastavi Langdon, „rekao je da bi mi on mogao dati snagu da od haosa stvorim red. Nije mi sasvim jasno šta to treba da znači, ali poverovao sam da je u njemu skriveno nešto veoma važno, jer je Piter insistirao da on nikako ne sme pasti u pogrešne ruke. Gospodin Belami mi je maločas rekao isto to, preklinjući me da sakrijem piramidu i da nikom ne dozvolim da otvori paket.“

Ketrin se sad okrete prema njemu, besno. „Belami ti je rekao da ne otvoriš paket?“

„Jeste. Bio je sasvim nepokolebljiv.“

Ketrin ga je posmatrala sa nevericom. „Ali ti si mi rekao da se tekst na piramidi može dešifrovati jedino uz pomoć njenog vrha. Da li je to tačno?“

„Verovatno jeste.“

Ketrin je sada govorila sve glasnije. „Ti si mi takođe kazao da ti je rečeno da dešifruješ piramidu. To je *jedini* način da povratimo Pitera, zar ne?“

Langdon je klimnuo glavom.

„Roberte, zašto onda ne otvoriš paket i ne dešifruješ tu stvar smesta?“

Langdon nije znao kako da joj odgovori. „Ketrin, i ja sam reagovao na potpuno isti način, ali mi je Belami ipak kazao da je dosledno čuvanje tajne ove piramide daleko važnije od bilo čega… čak i od života tvog brata.“

Ketrinino lepo lice otvrdnu. Ona gurnu pramen kose iza uha. Kad je progovorila, glas joj je bio veoma odlučan. „Ova kamena piramida, ma šta ona bila, već mi je oduzela celokupnu porodicu. Prvo nećaka Zakarija, onda majku, a sad i brata. Osim toga, nemojmo se zavaravati, da me ti nisi pozvao večeras i *upozorio me*…“

Langdon se oseti kao u procepu, između Ketrininog logičnog zaključivanja i Belamijevog nepokolebivog stava.

„Jeste da sam ja naučnica“, kazala je, „ali ja isto tako potičem iz ugledne masonske porodice. Veruj mi, u životu sam se naslušala masonskih priča o piramidi i o obećanom blagu koje će prosvetliti ljudski rod. Iskreno, teško mi je da zamislim da tako nešto postoji. Međutim, ako stvarno postoji… možda je sad vreme da to obelodanimo.“ Ketrin zavuče prst ispod starog kanapa na paketu.

Langdon poskoči. „Nemoj, Ketrin! Sačekaj!“

Ona zastade, ali je njen prst i dalje bio ispod kanapa. „Roberte, neću dozvoliti da moj brat umre zbog ovog. Ma šta da se nalazi na vrhu piramide… ma kakvo izgubljeno blago taj crtež mogao da nam otkrije… večeras je kraj svim tajnama.“

S tim rečima, Ketrin prkosno povuče kanap i krti vosak se raspršio.

POGLAVLjE 63

U tihom susedstvu samo malo istočnije od Embasi roua u Vašingtonu nalazi se jedna zidom ograđena bašta u srednjovekovnom stilu, čije bele ruže, bar tako kažu, rastu iz korenja posađenog još u dvanaestom veku. Baštenski paviljon od crvenkastog kamena – poznat i kao Kuća senki – elegantno se baškari među vijugavim stazicama napravljenim od kamena iz privatnog kamenoloma Džordža Vašingtona.

Noćas je tišinu bašte svojom vikom poremetio mlad čovek utrčavajući kroz drvenu kapiju.

„Halo?“ pozivao je naprežući se da vidi pri svetlosti mesečine. „Jeste li tu?“ Glas koji je odgovorio bio je krhak, jedva čujan. „U paviljonu… uživam u svežem vazduhu.“

Mladić pronađe starešinu svoje crkve kako prekriven ćebetom sedi na kamenoj klupi. Povijeni starac bio je iskopneo i sićušan, gotovo vilenjačkog izgleda. Godine su ga presavile nadvoje i oduzele mu vid, ali njegova duša beše moćna sila na koju se moralo računati.

Hvatajući dah, mladić mu reče, „Upravo sam… primio poziv… od vašeg prijatelja… Vorena Belamija.“

„Oh?“ starac se malo ispravi. „U vezi sa čim?“

„Nije rekao, ali je zvučao kao da mu se žuri. Rekao mi je da vam je ostavio poruku u govornoj pošti, koju morate odmah da preslušate.“

„To je sve što je rekao?“

„Ne baš.“ Zastade mladić. „Rekao mi je da vam postavim pitanje.“ *Vrlo čudno pitanje.* „Rekao mi je da mu je odmah potreban vaš odgovor.“

Starac se nagnu napred. „Kakvo pitanje?“

Dok je mladić izgovarao pitanje gospodina Belamija, izraz strepnje koji se pojavi na starčevom licu bio je vidljiv čak i na mesečini. Istog trenutka on zbaci ćebe i poče da ustaje.

„Molim te, pomozi mi da uđem. Odmah.“

POGLAVLjE 64

Nema više tajni, pomisli Ketrin Solomon.

Na stolu ispred nje, voštani pečat koji je ostao generacijama netaknut, sada je ležao u parčićima. Završila je sa odmotavanjem izbledelog pakpapira sa dragocenog paketića njenog brata. Pored nje, stajao je Langdon krajnje uznemiren.

Iz papira Ketrin izvadi malu kutiju načinjenu od sivog kamena. Ličila je na uglačanu granitnu kocku, nije imala šarke, ni brave, a nije bilo ni načina da se dospe u njenu unutrašnjost. Podsetila je Ketrin na magične kineske kutije[64].

„Liči na monolitan kameni blok“, reče ona prelazeći prstima preko ivica. „Da li si siguran da se na rendgenskom snimku vidi da je šupalj? I da je unutra vrh piramide?“

„Jeste“, odgovori Langdon, prilazeći bliže Ketrin i razgledajući tajanstvenu kutiju. Posmatrali su je iz različitih uglova, tražeći način da je otvore.

„Uspela“, reče Ketrin poštoje noktom našla skriveni urez pored gornje ivice. Postavila je kutiju na sto, i onda pažljivo noktom povukla poklopac koji se s lakoćom odigao, kao vrh kakve otmene kutije s nakitom.

Kad se poklopac sasvim otvorio, Langdon i Ketrin šumno uvukoše vazduh u pluća. Unutrašnjost kutije bila je ispunjena sjajem. U sredini je nešto bleštalo natprirodno. Ketrin još nikad nije videla tako velik komad zlata, trebalo joj je vremena da shvati da taj grumen dragocenog metala samo reflektuje svetlost sijalice iznad stola.

„Spektakularno“, prošapta. I pored toga što je bilo zatvoreno u mračnoj kutiji duže od jednog veka, zlato nije izgubilo sjaj, niti potamnelo. *Zlato ne podleže entropijskim zakonima raspadanja; to je jedan od razloga što su drevni narodi smatrali da ima magičnu moć.* Ketrin oseti kako joj se puls ubrzava dok se naginjala i zagledala u mali zlatni vrh piramide. „Evo natpisa.“

Langdon priđe bliže tako da su im se ramena sad dodirivala. Njegove plave oči radoznalo su bleskale. Ispričao je Ketrin kako su stari Grci pravili simbolone – šifre koje bi izlomili u nekoliko delova – i kako ovaj vrh piramide, odavno odvojen od nje, sadrži ključ za njeno dešifrovanje. Navodno, ovaj natpis, ma šta se u njemu nalazilo, treba da uvede red u haos.

Ketrin je podigla kutijicu prema svetlu i nadnela se nad kamen. Iako sitan, natpis je bio savršeno uočljiv – kratak, minuciozno urezan tekst na površini jedne strane. Ketrin pročita šest jednostavnih reči. Potom ih ponovo pročita.

„*Ne!*“ rekla je odlučno. „To *ne može* biti pravi smisao!“

Preko puta ulice, direktorka Sato žurila je dugim prolazom izvan zgrade Kapitola prema svom mestu sastanka na Prvoj ulici. Najnoviji izveštaj

64 Kutije koje se otvaraju pomoću tajnog mehanizma koji se teško pronalazi (prim. prev.).

njenog tima bio je sasvim neprihvatljiv. Nema Langdona. Nema piramide. Nema vrha piramide. Belami je uhvaćen, ali ne govori istinu. Barem za sada.

Ja ću ga naterati da progovori.

Okrenula se i pogledala preko ramena u jedan od vašingtonskih novijih vidika i osvetljenu kupolu Kapitola iznad Centra za posetioce. Bleštava kupola samo je još više isticala značaj onoga što je večeras istinski ugroženo. *Opasna vremena.*

Sato je laknulo kad je čula da joj zvoni mobilni i kad se na ekranu pojavio identifikacioni broj njene analitičarke.

„Nola" odgovorila je. „Šta imate?"

Nola Kej imala je samo loše vesti. Snimak natpisa na vrhu piramide bio je i suviše nejasan da bi se mogao pročitati, a filteri za izoštravanje slike nisu nimalo pomogli.

Jebi ga. Sato je grickala usnu. „A kako stoje stvari sa rešetkom od šesnaest slova?"

„Još uvek radim na njoj", ali za sada nisam pronašla nijednu sekundarnu šemu enkripcije koja bi se ovde mogla primeniti. Zadala sam kompjuteru da menja međusobni poredak slova u rešetki i traži bilo kakvu mogućnost identifikacije, ali teoretski postoji preko dvadeset triliona mogućih kombinacija.

„Nastavite da radite. I javite mi." Sato smrknuto prekinu vezu. Njena nada da će uspeti da dešifruje piramidu samo uz pomoć fotografije i rendgenskog snimka brzo je čilela. *Moram da se domognem te piramide i njenog vrha… a vreme prolazi.*

Sato je stigla do Prve ulice baš kad je crno terensko vozilo sa zatamnjenim staklima, kadilak eskalejd, prešlo preko dvostruke linije i zaustavilo se uz škripu ispred nje, tačno na mestu gde su imali zakazan sastanak. Izađe jedan operativac.

„Ima li išta o Langdonu?" zahtevala je Sato.

„Očekujemo dobar rezultat", odgovori operativac, bez emocija. „Pojačanje upravo stiglo. Svi izlazi iz biblioteke blokirani. Stiže čak i podrška iz vazduha. Isteraćemo ga suzavcem, neće imati kuda da pobegne."

„A Belami?"

„U liskama, na zadnjem sedištu."

Odlično. Rame joj je još uvek bridelo.

Agent joj pruži plastičnu kesicu sa specijalnim zatvaračem u kojoj su bili mobilni telefon, ključevi i novčanik. „Belamijeve stvari."

„Ništa više?"

„Ne, gospođo. Piramida i paketić su verovatno još uvek kod Langdona."

„U redu", odvrati Sato. „Belami zna puno toga što neće da nam kaže. Želela bih da ga lično ispitam."

„Da, gospođo. Znači, u Lengli"

Sato duboko udahnu i nastavi da korača pored terenskog vozila. Postojao je strog protokol za ispitivanje američkih civila, tako da bi svako ispitivanje Belamija bilo krajnje nelegalno ukoliko ne bi bilo obavljeno u Lengliju uz prisustvo video-kamera, svedoka, advokata… „Nećemo u Lengli", odgovori, pokušavajući da smisli neko bliže mesto. *I manje javno.*

Operativac ne reče ništa, stojeći mirno pored vozila u leru, čekajući naređenje.

Sato pripali cigaretu, duboko povuče dim i zagleda se u vrećicu sa Belamijevim stvarima. Na njegovoj alki za ključeve, kao što je već ranije primetila, nalazio se daljinski upravljač na kome su se isticala četiri slova USBG[65]. Sato je naravno znala šta on otvara. Zgrada je bila u neposrednoj blizini, a u ovo doba dana i sasvim prazna.

Ona se nasmeja i stavi daljinski u džep. *Savršeno.*

Kad je rekla operativcu kuda želi da odvezu Belamija, očekivala je da će on delovati iznenađeno, ali ovaj samo klimnu glavom i otvori joj vrata za sedište pored vozača. Njegov hladan pogled nije otkrivao ništa.

Sato je volela profesionalce.

Langdon je stajao u prizemlju Adamsovog krila i sa nevericom zurio u minuciozno urezane reči na zlatnom vrhu piramide.

To je sve?

Pored njega, Ketrin je držala vrh pod svetlom sijalice i tresla glavom. „Mora biti da ima još nešto“, uporno je ponavljala. Zvučala je prevareno. „Ovo je moj brat čuvao svih ovih godina?“

Langdon je morao priznati da je bio potpuno zbunjen. Prema Piteru i Belamiju, vrh piramide trebalo je da im pomogne da dešifruju kamenu piramidu. Na osnovu takvih tvrdnji, Langdon je očekivao nešto što će im pomoći da razjasne zagonetku. *A ispade sasvim obično i beskorisno.* Ponovo je pročitao šest reči koje su tako delikatno bile urezane u površinu vrha piramide.

Tajna
je skrivena
u Ovom Redu

Tajna je skrivena u Ovom Redu.

Na prvi pogled činilo se da natpis sadrži sasvim običnu poruku – da slova na piramidi nisu „u redu“ i da je njihova tajna u tome da se otkrije pravi poredak. Ovakvo tumačenje, pored toga što je toliko providno, izgleda neverovatno još iz jednog razloga. „Reč *red* napisana je velikim slovom“, reče Langdon.

Ketrin je prazno klimnula glavom. „Videla sam.“

Tajna je skrivena u Ovom Redu. Langdon je mogao da pronađe samo jednu logičnu vezu. „Red se verovatno odnosi na Masonski red.“

„Slažem se“, reče Ketrin, „ali ni to nije ni od kakve pomoći. To nam ništa ne govori.“

Langdon je morao da se složi. Konačno, čitava priča o Masonskoj piramidi vrti se oko tajne skrivene unutar Masonskog reda.

---

65 Botanička bašta (*United States Botanic Garden*) nalazi se u neposrednoj blizini Kapitola. Njom neposredno upravlja arhitekt Kapitola, koji je odgovoran za održavanje celokupnog prostora u i oko Kapitola. Najstarija botanička bašta u SAD, njeni počeci datiraju još iz dvadesetih godina 19. veka (prim. prev.).

„Roberte, zar ti moj brat nije rekao da će ti ovaj vrh piramide dati snagu da vidiš *red* gde drugi vide samo *haos*?“

Klimnuo je glavom, očajan. Već po drugi put ove noći, Robert Langdon se osećao nedostojno.

POGLAVLjE 65

Kad je Malak završio sa svojim neočekivanim posetiocem – ženom iz kompanije za obezbeđenje Preferens – popravio je farbu na prozoru kroz koji je ona na trenutak videla njegov sveti radni prostor.

Sada, dok je izlazio iz blede, plavetne izmaglice svog podruma, on prođe kroz skriveni prolaz u dnevnu sobu. Kada je ušao, malo zastade, diveći se spektakularnoj slici *Tri gracije* i uživajući u poznatim mirisima i zvucima svog doma.

Uskoro ću zauvek otići. Malak je znao da se posle ove noći više neće moći vratiti na ovo mesto. *Posle ove noći,* pomislio je smešeći se, *više mi i neće trebati ovo mesto.*

Pitao se da li je Robert Langdon shvatao pravu moć piramide, kao i važnost uloge koju je za njega odabrao. *Langdon bi već trebalo da me zove,* pomisli Malak, nakon što je dvaput proverio ima li poruka na telefonu za jednokratnu upotrebu. Sada je bilo 22.02. *Ostalo mu je manje od dva sata.*

Malak se pope do svog kupatila popločanog italijanskim mermerom i pusti vrelu vodu da se tuš kabina ugreje. Skidao je odeću komad po komad, nestrpljiv da otpočne svoj ritual pročišćenja.

Popio je dve čaše vode da smiri izgladneli stomak. A onda otide do visokog ogledala i stade da proučava svoje nago telo. Dva dana posta još više su istakla njegovu muskulaturu i nije mogao a da se ne divi onome kakav je postao. *Do zore, biću još mnogo više od ovoga.*

POGLAVLjE 66

„Treba da odemo odavde“, reče Langdon. „Samo je pitanje vremena kad će ukapirati gde se nalazimo.“ Nadao se da je Belami uspeo da utekne.

Ketrin je i dalje delovala opčinjeno zlatnim vrhom piramide, posmatrajući ga s nevericom. Očekivala je da će natpis biti od veće pomoći. Izvadila gaje iz kutije, pregledala sa svih strana, pa ga ponovo pažljivo vratila u kutiju.

Tajna je skrivena u Ovom Redu, pomisli Langdon. *Velika pomoć.*

Langdon je počeo da se pita nije li Piter možda bio pogrešno obavešten o sadržaju ove kutije. Ova piramida i njen vrh bili su izrađeni mnogo pre Piterovog rođenja i on je naprosto ispunjavao ono što su tražili njegovi preci, čuvao je tajnu koja je možda i njemu bila isto toliko nejasna kao i Langdonu i Ketrin.

A šta sam ja očekivao? Pitao se Langdon. Što je više saznavao o legendi Masonske piramide, sve mu se manje činila verovatnom. *Tražim skriveno spiralno stepenište pokriveno ogromnim kamenom?* Nešto mu je govorilo da on zapravo samo juri za prividom. Ipak, verovao je da će najpre spasiti Pitera ako bude dešifrovao piramidu.

„Roberte, da li ti nešto znači godina 1514?“

Hiljadu petsto četrnaesta? Ovo pitanje nije bilo u vezi ni sa čim do sada. Langdon sleže ramenima. „Ne. Zašto?“

Ketrin mu dodade kamenu kutiju. „Pogledaj. U kutiji je datum. Posmatraj pri svetlosti sijalice.“

Langdon sede za sto i stade ispod sijalice da pregleda kockastu kutiju. Ketrin se blago osloni na njegovo rame, naginjući se da mu pokaže sićušni tekst koji je bio urezan na unutarnjem zidu u jednom uglu pri dnu.

„Hiljadu petsto četrnaesta, n. e“, reče, pokazujući prstom u kutiju.

Zaista, tamo je stvarno bio urezan broj 1514, a posle njega, neobično stilizovana, dva slova, *A* i *D*.

„Ovaj datum“, govorila je Ketrin, a u glasu joj se čulo da se odjednom osokolila, „možda je karika koja nam nedostaje? Ova kocka sa datumom veoma liči na masonski kamen temeljac, možda ona ukazuje na neki stvarni kamen temeljac? Možda na neku građevinu iz 1514. godine naše ere?“

Langdon ju je jedva čuo.

Hiljadu petsto četrnaest A. D. ne predstavlja datum.

Znak 𝔸 kao što bi svaki medievalista odmah prepoznao, predstavlja dobro poznat simbotis – simbol koji se koristi umesto potpisa. Mnogi rani filozofi, umetnici i pisci radije su potpisivali svoja dela svojim jedinstvenim simbolom ili monograrnom, nego svojim imenom. Takva praksa dodavala je misterioznost njihovom delu, a istovremeno ih i štitila od

progona, ukoliko bi neko njihove spise, ili njihova umetnička dela procenio kao štetne po vlast.

U slučaju ovog simbotisa, slova A. D. nisu upotrebljena da označe *Anno Domini*… već nešto sasvim drugo na nemačkom jeziku.

Langdon istog časa vide kako se sve uklapa. Za nekoliko sekundi, bio je sasvim siguran da je uspeo da shvati kako može da dešifruje piramidu. „Ketrin, svaka čast“, reče pakujući se. „To je sve što nam je bilo potrebno. Hajde da krenemo. Usput ćuti objasniti.“

Ketrin gaje gledala zapanjeno. „Datum 1514. A. D. zaista nešto *znači*?“

Langdon joj namignu, krećući prema vratima. „A. D. nema veze s datumom, Ketrin. Već sa *osobom*.“

POGLAVLjE 67

Zapadno od Embasi roua, sve je ponovo bilo mirno unutar ozidanog vrta sa ružama iz dvanaestog veka i Kućom senki. S druge strane ulaznog puteljka, mladić je pomagao svom pogrbljenom pretpostavljenom da pređe preko velikog travnjaka.

Pušta me da ga vodim?

U normalnim okolnostima, slepi starac je odbijao pomoć – više je voleo da se sam snalazi unutar prostora svog svetilišta. Noćas je, međutim, očigledno žurio da uđe i odgovori na poziv Vorena Belamija.

„Hvala ti“, reče starac dok su ulazili u zgradu u kojoj je bila njegova radna soba. „Odavde mogu i sam.“

„Gospodine, vrlo rado ću ostati i pomoći…“

„To bi bilo sve za večeras“, rekao je otpustivši mladićevu ruku odlazeći sitnim koracima u pomrčinu. „Laku noć.“

Mladić izađe iz zgrade i pređe ponovo preko velikog travnjaka do svojih skromnih odaja na istom imanju. Idući prema svom stanu, mogao je da oseti kako ga muči znatiželja. Starac je sasvim jasno bio uznemiren pitanjem koje mu je postavio gospodin Belami, pa ipak, pitanje se činilo čudnim, čak besmislenim.

Nema li pomoći udovičinom sinu?

Ni uz pomoć najživlje mašte nije mogao da pogodi šta to znači. Zbunjen, on ode do svog kompjutera i ukuca ovu frazu u pretraživač.

Na svoje veliko iznenađenje, stranicu za stranicom, nizali su se pogoci u kojima se doslovno pojavljivalo ovo pitanje. Čitao je podatke prilično iznenađen. Izgleda da Voren Belami nije prva osoba u istoriji koja je postavila ovo čudno pitanje. Iste ove reči je vekovima ranije izgovorio… kralj Solomon dok je oplakivao ubijenog prijatelja. Pitanje navodno i dan-danas koriste masoni, kao kodirani poziv za pomoć. Voren Belami je izgleda slao poziv za pomoć bratu masonu.

POGLAVLjE 68

Albreht Direr?

Ketrin je pokušavala da spoji razbijene delove u celinu dok je žurno koračala za Langdonom kroz suteren Adamsovog krila. *A. D. se odnosi na Albrehta Direra?* Slavni nemački slikar i grafičar bio je jedan od najomiljenijih umetnika njenog brata i Ketrin je donekle bila upoznata sa njegovim delom. No, i pored toga, nije mogla ni da zamisli kako bi im Direr mogao, u ovom slučaju, biti od pomoći. *Pre svega, on nije živ već više od četiristo godina.*

„Direr je nenadmašan u simbolici“, govorio je Langdon dok su koračali prateći osvetljene znake sa natpisom IZLAZ. „On predstavlja otelovljenje renesansnog uma – bio je umetnik, filozof, alhemičar, *pored toga* što je čitavog svog života pomno izučavao drevne misterije. Do današnjeg dana, niko nije uspeo u potpunosti da razume sve poruke koje je Direr utkao u svoja dela.“

„Recimo da je tako“, kazala je, „ali kako nam ‘1514 Albreht Direr’ može pomoći da dešifrujemo piramidu?“

Stigli su do jednih zaključanih vrata i Langdon upotrebi Belamijevu karticu da bi prošli kroz njih.

„Broj 1514“, reče Langdon dok su jurili uz stepenice, „usmerava nas na jedno specifično Direrovo delo.“ Ušli su u ogroman hodnik. Langdon se osvrnu, a onda pokaza nalevo. „Ovuda.“ Ponovo su krenuli žurnim korakom. „Albreht Direr zapravo je sakrio broj 1514 u svoje najtajanstvenije delo – poznato pod nazivom *Melanholija I* – koje je završio 1514. Ono se smatra najznačajnijim delom renesansne umetnosti u severnoj Evropi.“

Piter je nekad davno pokazao Ketrin reprodukciju *Melanholije I* u jednoj staroj knjizi o drevnom misticizmu, ali se ona nije sećala da je u njoj bio skriven broj 1514.

„Kao što možda znaš“, nastavi Langdon, a po glasu se osećalo da je uzbuđen, *Melanholija I* prikazuje čovekovu borbu da shvati drevne misterije. Simbolizam sadržan u *Melanholiji I* toliko je složen da u odnosu na nju slike Leonarda da Vinčija deluju sasvim prozirno.“

Ketrin naglo zastade i pogleda u Langdona. „Roberte, *Melanholija I* nalazi se ovde u Vašingtonu. Izložena je u Nacionalnoj galeriji.“

„Znam“, reče uz osmeh, „i nešto mi govori da to nije slučajnost. Galerija je sad zatvorena, ali ja poznajem upravnika, pa…“

„Zaboravi na to, Roberte, znam ja šta se dešava kad odeš u muzej.“ Ketrin skrete ka obližnjoj niši, u kojoj je spazila sto sa kompjuterom. Langdon krenu za njom, sav nesretan.

„Možemo to isto uraditi i na lakši način.“ Izgleda da je profesor Langdon bio suočen sa moralnom dilemom da li treba da se oslanja na kompjuter kad je original tako blizu. Ketrin obiđe oko stola i uključi kompjuter. Kad se on konačno pokrenu, ona vide da postoji drugi problem. „Nema ikone za brauzer.“

„Ovaj kompjuter je povezan na internu mrežu.“ Langdon joj pokaza na ikonicu na desktopu. „Probaj ovo.“

Ketrin kliknu na ikonicu označenu sa DIGITALNE KOLEKCIJE. Na kompjuteru se pojavio nov ekran i Langdon ponovo pokaza prstom. Ketrin kliknu na ikonu koju je odabrao: ZBIRKA UMETNIČKE GRAFIKE. Ekran se opet promeni. U METNIČKA GRAFIKA.

„Ukucaj Albreht Direr.“

Ketrin unese ime i onda kliknu na „traži“. Kroz nekoliko sekundi na ekranu počeše da se ređaju pravougaonici sa sličicama. Sve su bile sličnog stila – složene crno-bele gravire. Ispada da ih je Direr radio na stotine.

Ketrin pregleda abecednu listu njegovih dela.

Adam i Eva

Četiri jahača Apokalipse

Hristovo stradanje

Izdaja Hrista

Poslednja večera

Sve su to bile biblijske teme. Ketrin se podseti da je Direr ispovedao nešto što se zvalo mistično hrišćanstvo – spoj rane hrišćanske dogme, alhemije, astrologije i nauke.

Nauke…

Kroz glavu joj prođe prizor njene laboratorije u plamenu. Još uvek nije bila u stanju da pojmi sve dalekosežne posledice tog događaja, i u ovom trenutku mislila je jedino na svoju asistentkinju, Triš. *Nadam se da je uspela da se izvuče.*

Langdon joj je pričao nešto o Direrovoj verziji *Poslednje večere*, ali Ketrin ga je jedva pratila. Upravo je spazila link za *Melanholiju I*.

Kliknula je i na ekranu se pojaviše uobičajene informacije.

Melanholija I, 1514

Albreht Direr

(gravira na papiru)

Kolekcija Rozenvald

Nacionalna galerija

Vašington

Skrolovala je naniže i namah se pojavi digitalna slika visoke rezolucije na kojoj je blistalo Direrovo veličanstveno remek-delo.

Ketrin ga je zabezeknuto posmatrala, zaboravila je koliko je čudnovato.

Langdon se nasmeja s razumevanjem. „Kao što rekoh, baš je tajanstveno.“

Na *Melanholiji I* je, u sredini slike, predstavljena jedna zamišljena figura sa ogromnim krilima. Ona sedi ispred nekakve kamene građevine, okružena najraznorodnijim i najčudnovatijim stvarima koje se daju zamisliti: terazijama, izgladnelim psom, drvodeljarskim alatom, peščanikom, različitim geometrijskim telima, okačenim zvonom, figurom anđelčića, sečivom, merdevinama.

Ketrin se neodređeno prisećala kako joj je brat govorio da krilata figura zapravo predstavlja stvaralački um čoveka u liku mislioca sa rukom na bradi, koji je razočaran jer još uvek nije uspeo da dostigne prosvetljenje.

Okruženje svim simbolima koji karakterišu ljudski intelekt – naučnim instrumentima matematike, filozofije, geometrije, pa čak i alatom za obradu drveta – no i pored svega, on još uvek nije u stanju da se ispne stepenicama koje vode do istinskog prosvetljenja. *Čak ni ljudski genij ne može lako da prodre u drevne misterije.*

„Simbolično“, reče Langdon, „ovo predstavlja neuspeli pokušaj čovečanstva da ljudski intelekt pretoči u božansku moć. Tumačeno alhemijski, slika predstavlja našu nesposobnost da olovo pretvorimo u zlato .“

„To baš i nije neka ohrabrujuća poruka“, složi se Ketrin. „Dakle, kako nam sad ona može pomoći?“ Nije uspevala da pronađe skriveni broj 1514 o kome je Langdon govorio.

„Red iz haosa“, reče Langdon sa poluosmehom. „Baš kao što tvrdi tvoj brat.“ Gurnu ruku u džep i izvadi cedulju sa slovima poređanim u obliku rešetke, koje je ranije prepisao sa masonske šifre. „Za sada, ova rešetka još uvek ne znači ništa.“ Razvio je papir na stolu.

S O E U

A T U N

C S A S

V U N J

Ketrin je gledala u rešetku. *Bez ikakvog smisla.*

„Ali Direr će sad sve promeniti“ „Samo kako?“

„Jezičkom alhemijom.“ Langdon pokaza na ekran. „Zagledaj pažljivo. U ovom remek-delu sakriveno je nešto što će ovim slovima dati smisao.“ Čekao je. „Da li sad vidiš? Traži broj 1514.“

Ketrin nije bila raspoložena da izigrava studentkinju. „Roberte, ne vidim baš ništa osim zemljine kugle, merdevina, noža, poliedra, terazija. Odustajem.“

„Pogledaj dobro! Tamo u pozadini. Urezan u zgradu iza anđela? Ispod zvona? Tamo je Direr stavio kvadrat sa brojevima.“

Ketrin sad ugleda kvadrat koji je sadržao brojeve, među kojima je bio i broj 1514.

„Ketrin, ovaj kvadrat predstavlja ključ za dešifrovanje piramide!“

Ona ga zapanjeno pogleda.

„To nije običan kvadrat.“ reče Langdon i široko se osmehnu. „Ovo je, gospođo Solomon, *magični* kvadrat.“

POGLAVLjE 69

Kuda me to, do đavola, vode?

Belami je još uvek imao povez preko očiju dok je sedeo na zadnjem sedištu terenskog vozila. Nakon kratkog zaustavljanja negde u blizini Kongresne biblioteke, vozilo je nastavilo dalje, ali samo nakratko. Sada se ponovo zaustavilo, prešavši samo jedan blok.

Belami začu prigušeni razgovor.

„Izvinite… nemoguće…“ čuo se neki autoritativan glas. „…Sad je zatvoreno…“

Vozač odgovori istim tonom. „Istraga CIA… nacionalna bezbednost.“ Izgleda da su razmena reči i iskaznica bili dovoljno ubedljivi, jer se ton glasa istog časa promeni.

„Da, naravno… pomoćni ulaz,.“ Začulo se glasno čegrtanje, koje je zvučalo kao pomeranje velikih garažnih vrata, nakon čega je glas dodao, „Da idem sa vama? Kada budete ušli, nećete moći da prođete…“

„Ne. Već nam je odobren pristup.“

Ako je čuvar i bio iznenađen, bilo je prekasno. Vozilo je već ponovo bilo u pokretu. Kretalo se nekih pedeset metara, a onda ponovo stalo. Teška vrata ponovo se začuše iza njih.

Tišina.

Belami shvati da drhti.

Uz tup zvuk otvoriše se zadnja vrata terenskog vozila. Belami oseti oštar bol u ramenima dok ga je neko povlačio za ruke i podizao na noge. Bez ijedne reči, moćne ruke ga povedoše preko širokog pločnika. Osetio je neki čudan, zemljani miris koji nije mogao da prepozna. Čuo je korake još jedne osobe koja je išla pored njih, ali ko god to bio, još uvek nije progovorio ni reči.

Zaustavili su se kod nekih vrata i Belami začu elektronski klik. Vrata se otvoriše, Belami je sproveden kroz nekoliko prolaza i nije mogao a da ne primeti kako vazduh postaje sve topliji i vlažniji. *Pokriveni bazen, možda?* *Ne.* Onaj miris u vazduhu nije bio od hlora… već od nečeg daleko ovozemaljskijeg.

Gde smo to, do đavola?! Belami je znao da može biti samo blok ili dva udaljen od Kapitola. Ponovo stadoše, i on opet začu elektronski klik sigurnosnih vrata. Ova se otvoriše uz siktaj. Dok su ga gurali kroz njih, odmah je prepoznao miris koji je dopirao do njega.

Belami je sada shvatio gde se nalaze. *Moj bože!* Često je ovamo dolazio, iako nikada kroz teretni ulaz. Veličanstvena staklena zgrada bila je tri stotine metara udaljena od Kapitola i, tehnički, deo njegovog kompleksa. *Pa ja upravljam ovim mestom!* Belami sada shvati da oni koriste njegove ključeve, uz čiju pomoć prolaze kroz sve prostorije.

Moćne ruke su ga gurnule kroz vrata i povele niz poznati, krivudavi hodnik. Teška i vlažna toplina ovog mesta obično bi izazivala osećaj prijatnosti. Međutim, noćas se preznojavao.

Šta tražimo ovde?!

Belami je iznenada zaustavljen i posednut na klupu. Mišićav čovek mu je skinuo lisice samo da bi ih ponovo zaključao oko naslona iza njegovih leđa.

„Šta hoćete od mene?“ Belami upita, dok mu je srce tuklo kao ludo.

Umesto odgovora jedino je čuo zvuk cipela koje odlaze i staklena vrata koja se zatvaraju.

A onda nastupi tišina.

Mrtva tišina.

Jednostavno će me ovde ostaviti? Belami se sve više znojio dok se mučio da oslobodi ruke. *Čak ne mogu da skinem ni povez s očiju?* „U pomoć!“ vikao je. „Ima li koga?“

Još dok je vikao obuzet panikom, Belami je znao da niko ne može da ga čuje. Velika staklena prostorija – poznata i kao Džungla – bila je potpuno hermetički zaptivena kada su vrata zatvorena.

Ostaviti su me u Džungli, pomisli. *Niko me neće pronaći sve do jutra.*

A onda začu neki zvuk.

Zvuk je bio jedva čujan, ali je Belamiju uterao strah u kosti kao nijedan zvuk koji je ikada čuo u životu. *Nešto je disalo. Vrlo blizu.* Nije bio sam na klupi.

Iznenadno šištanje sumporne šibice zacvrčalo je toliko blizu njegovog lica da je mogao da oseti njenu toplinu. Belami ustuknu, instinktivno cimnuvši svoje okove.

A onda mu je, bez upozorenja, nečija ruka skinula povez sa očiju.

Plamen pred njim reflektovao se u crnim očima Inoe Sato dok je približavala šibicu cigareti koja joj je visila sa usana tik uz Belamijevo lice.

Posmatrala ga je na mesečini koja se probijala kroz stakleni plafon. Izgledala je zadovoljno jer je videla da se on boji.

„Pa, gospodine Belami“, reče Sato, otresajući šibicu, „Odakle da počnemo?“

POGLAVLjE 70

Magični kvadrat. Ketrin klimnu glavom, pomno se zagledavši u Direrovu graviru. Većina bi pomislila da je Langdon izgubio razum, dok je Ketrin vrlo brzo shvatila da je u pravu.

Izraz *magični kvadrat* ne pripada samo magiji, već i matematici – to je naziv za kvadratnu rešetku sa uzastopnim brojevima, poređanim na takav način da u svim horizontalnim i vertikalnim redovima, kao i po dijagonali, daju isti zbir. Još pre četiri hiljade godina njih su izrađivali matematičari u Egiptu i Indiji, a mnogi i danas veruju da oni poseduju magičnu moć. Ketrin je čitala da pobožni Indusi na svojim oltarima, koje nazivaju pudža, još uvek izrađuju magične kvadrate od tri puta tri polja, koje zovu kubera kolam. S druge strane, savremeni čovek smešta magične kvadrate u ono što se naziva „zabavna matematika“, a ima i pojedinaca koji uživaju u potrazi za novim „magičnim“ konfiguracijama brojeva. *Sudoku za genijalce.*

Ketrin je na brzinu analizirala Direrov kvadrat sabirajući brojeve u nekoliko redova.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

„Trideset četiri“, reče. „U svim pravcima zbir iznosi trideset četiri.“

„Tačno“, reče Langdon. „No, da li znaš da je ovaj magični kvadrat poznat po tome što je Direr u njemu ostvario nešto gotovo sasvim nemoguće?“ Brzo je pokazao Ketrin da je Direru uspelo da, pored toga što zbir svih vodoravnih i uspravnih redova i dijagonala iznosi trideset i četiri, isti zbir imaju i svi kvadranti, zatim unutrašnja četiri kvadrata, pa čak i kvadrati na uglovima. „A što je najfascinantnije od svega, Direr je bio toliko nadaren da je uspeo da spoji brojeve 15 i 14 u donjem redu, kao oznaku godine u kojoj je ostvario ovako neverovatan podvig!“

Ketrin je pregledala brojeve, zapanjena tolikom kombinatorikom. Langdon je sad zvučao još uzbuđenije. „*Melanholija I* je još po nečem izuzetna. Na njoj se prvi put u Evropi pojavljuje magični kvadrat na jednom umetničkom delu. Neki istoričari smatraju da je Direr na ovaj način poslao šifrovanu poruku da su drevne misterije izašle iz okvira egipatskih škola misterije i da ih sad poseduju i tajna društva u Evropi. „Sve to vraća nas na… *ovo*.“

Rukom pokaza prema cedulji na kojoj je bila rešetka sa slovima na kamenoj piramidi.

S O E U

A T U N

C S A S

V U N J

„Pretpostavljam da ti ova šema sada deluje poznato?“

„Kvadrat od četiri puta četiri polja.“

Langdon uze pisaljku i pažljivo prepisa Direrov kvadrat ispunjen brojevima na cedulju tik pored kvadrata sa slovima. Ketrin je sada shvatila da će dalje biti lako. Bio je spreman, sa pisaljkom u ruci, a ipak… posle onolikog entuzijazma, činilo se da okleva.

„Roberte?“

Okrenu se prema njoj, ispunjen strepnjom. „Da li si sasvim sigurna da želiš da to uradimo? Piter mi je izričito…“

„Roberte, ako *ti* ne želiš da dešifruješ natpis, onda ću *ja*.“ Pružila je ruku da uzme olovku.

Langdon je video da nema načina da je zaustavi, pa prihvati, i pažnju ponovo usmeri na piramidu. Veoma pažljivo, stavio je magični kvadrat na rešetku sa slovima i potom uz svako slovo dopisao broj. Zatim nacrta novu rešetku i u nju, novim redosledom, ubaci slova sa masonske šifre, vodeći se brojevima sa Direrovog magičnog kvadrata.

Kad Langdon završi, oboje se zagledaše u rezultat.

J E O V

A S A N

C T U S

U N U S

Ketrin se momentalno zbuni. „Opet španska sela.“

Langdon je dugo ćutao. „Zapravo, Ketrin, ovo nisu španska sela.“ Oči mu ponovo zasijaše, bio je uzbuđen zbog otkrića. „Ovo je… latinski tekst.“

Dugim, mračnim hodnikom, jedan slepi starac kretao se nesigurno, ali što je brže mogao, prema svojoj kancelariji. Kad je konačno stigao, sručio se u stolicu za pisaćim stolom, a njegove stare kosti zahvalno pozdraviše priliku da se odmore. Na stolu je pištala automatska sekretarica. Pritisnuo je dugme i poslušao.

„Ovde Voren Belami“, začu se prigušeni šapat njegovog brata masona. „Nažalost, imam alarmantne vesti…“

Ketrin Solomon hitro upravi pogled nazad na rešetku sa slovima i ponovo pregleda tekst. Naravno, sada se pred njenim očima ukaza reč na latinskom. *Jeova.*

J E O V

A S A N

C T U S

U N U S

Ketrin nije učila latinski, ali ova reč bila joj je poznata još iz starih hebrejskih tekstova. *Jeova. Jehvah.* Prelazeći očima preko preostalog dela teksta, čitajući slova u rešetki kao što bi čitala da su u knjizi, iznenadi se kad shvati da razume čitav tekst sa piramide.

Jeova Sanctus Unus.

Istog trena shvatila je i značenje. Ova fraza neprestano se pojavljuje u savremenim prevodima hebrejskih svetih knjiga. U Tori, ime hebrejskog boga javlja se u različitim vidovima – *Jeova, Jehova, Ješua, Jahve, Izvor, Elohim* – ali u velikom broju prevoda nastalih u rimsko doba, ovo zbunjujuće obilje naziva spojeno je u jednu jedinu izreku na latinskom: *Jeova Sanctus Unus.*

„Jedan Istinski Bog“ prošaptala je kao za sebe. Ta fraza sasvim sigurno nije zvučala kao nešto što bi moglo da im pomogne da pronađu njenog brata. „To je ta skrivena poruka sa piramide? Jedan Istinski Bog? Ja sam mislila da se ovde radi o mapi.“

Langdon je delovao podjednako zbunjeno i ono uzbuđenje u njegovim očima zgasnu. „Ovo je sasvim sigurno pravilno dešifrovano, ali..“

„Čovek koji drži mog brata hoće da mu kažemo gde je to *mesto*?“ Gurnula je kosu iza uha. „Ovo ga neće preterano obradovati.“

„Ketrin“, reče Langdon i uzdahnu. „Ja sam se upravo i pribojavao tako nečeg. Sve vreme imam utisak da se mi prema mitu i legendi odnosimo kao prema stvarnosti. Možda ovaj natpis ukazuje na neko *metaforičko* opšte mesto – i govori nam da se čovekov istinski potencijal dostiže samo verom u Jedinog Istinskog Boga.“

„Ali ovo ništa *ne znači*!“ odgovori Ketrin, stežući vilice od besa. „Moja porodica već generacijama čuva tu piramidu! Jedan Istinski Bog? Zar je *ovo* ta tajna? Čak i CIA smatra da ovo predstavlja pretnju nacionalnoj bezbednosti? Ili oni lažu, ili nama još uvek nešto izmiče!“

Langdon sleže ramenima u znak odobravanja.

Upravo tada, zazvoni njegov telefon.

U pretrpanoj kancelariji ispunjenoj knjigama, starac je sedeo nagnut nad pisaćim stolom i stezao slušalicu u ruci, iskrivljenoj od artritisa. Telefon je zvonio, zvonio.

Konačno, javi se jedan sumnjičav glas. „Halo?“ Glas je bio dubok, ali nesiguran. Starac prošaputa. „Čuo sam da vam treba zaštita.“

Čovek sa druge strane delovao je zatečeno. „Ko je to? Da li vam je Voren Be…“

„Ne pominjite imena, molim vas“, odgovori starac. „Kažite. Da li ste uspeli da zaštitite mapu koja vam je poverena?“

Tišina puna neverice. „Da… ali nije bitno. Ne pomaže mnogo. Ukoliko se uopšte radi o mapi, ona je pre *metaforička* nego…“

„Ne, mapa je sasvim stvarna, verujte mi. I ona ukazuje na sasvim stvarnu lokaciju. Morate je dobro čuvati. Uveravam vas da je to od najveće važnosti. Vas progone, ali ako biste mogli neprimećeni da stignete ovamo gde se nalazim, pružiću vam zaštitu… i dati odgovore.“

Čovek je oklevao, očito ne znajući šta da odgovori.

„Prijatelju“, poče starac, veoma pažljivo birajući reči. „Ima jedno utočište u Rimu, severno od Tibra, u kome su deset kamenova sa planine Sinaj, još jedan iz samog raja i jedan sa likom Lukovog tamnog oca. Da li znate gde sam ja?“

Dugo se ništa nije čulo, a onda čovek odgovori. „Da, znam.“

Starac se nasmeši. *Tako sam i mislio, profesore.* „Dođite odmah. Vodite računa da vas niko ne prati.“

POGLAVLjE 71

Malak je stajao potpuno nag u vrelini svoje tuš kabine. Ponovo se osećao čistim, opravši sa sebe i poslednji trag mirisa etanola. Dok su isparenja eukaliptusa prožimala njegovu kožu, mogao je da oseti kako mu se pore otvaraju pred toplinom. A onda je započeo svoj ritual.

Prvo je utrljao hemikalije za depilaciju po tetoviranom telu i lobanji, uklanjajući sve malje. *Bez malja behu bogovi sedam ostrva Helijadesa*[66]. Onda je utrljao abramelinsko ulje u svoju omekšalu i prijemčivu kožu. *Abramelin je sveto ulje velikih magova*. Zatim je okrenuo ručicu tuša skroz nalevo i voda postade ledena. Stajao je pod ledenom vodom čitav minut kako bi zatvorio pore i zatočio toplinu i energiju unutar tela. Hladnoća je služila i kao podsetnik na ledenu reku u kojoj je započela njegova transformacija.

Kada je izašao ispod tuša, tresao se, ali za svega nekoliko trenutaka unutrašnja toplina krenula je kroz slojeve mišićnog tkiva i ugrejala ga. Malak se iznutra osećao kao pećnica. Stajao je nag pred ogledalom i divio se svom telu… možda poslednji put sebe posmatra kao običnog smrtnika.

Njegova stopala bila su kandže sokola. Njegove noge – Boaz i Jahin – bili su drevni stubovi mudrosti. Bokovi i stomak bili su svodovi mistične snage. Viseći između svodova, veliki polni organ imao je po sebi simbole njegove sudbine. U prošlom životu, ovo teško koplje od mesa bilo je izvor čulnog zadovoljstva. Ali ne više.

Ja sam pročišćen.

Poput mističnih evnuha, redovnika kataroja[67], Malak je odstranio svoje testise. Žrtvovao je svoju fizičku potenciju zarad jedne mnogo vrednije. Bogovi su bespolni. Otpustivši ljudsku nesavršenost pola zajedno sa zemaljskim nagonom seksualnog iskušenja, Malak je postao Uran[68], Atis[69], Sporus[70], poput velikih čarobnjaka kastrata iz legende o kralju Arturu. *Svakoj duhovnoj metamorfozi predstoji fizička.* Takav je bio nauk svih velikih bogova… od Ozirisa[71], Tamuza[72], preko Isusa, Šive, do samog Bude.

Moram da sljuštim sa sebe ovu ljudsku košuljicu.

Iznenada, Malak podiže pogled, preko dvoglavog feniksa na prsima, preko kolaža simbola koji su mu krasili lice, pravo na vrh glave. Okrenuo je glavu prema ogledalu, jedva mogavši da vidi krug čiste kože koja je čekala. Ova tačka na telu bila je sveta. Poznata i kao fontanela, jedini deo ljudske lobanje koji ostaje otvoren pri rođenju. *Oko mozga.* Premda se ova fiziološka kapija zatvara nekoliko meseci po rođenju, i dalje predstavlja simbolični trag izgubljene veze između spoljnog i unutrašnjeg sveta.

---

66 „Ostrva sunca“, sedam prelepih ostrva u Grčkoj (prim. prev.).

67 Katharoi – grč. „pročišćen“, može da se odnosin na pripadnike dva jeretička religiozna pokreta: katarizma i novacijanizma (prim. prev.).

68 Bog neba i otac Tirana u grčkoj mitologiji (prim. prev.).

69 rođenobožanstvougrčkojmitologiji,evnuh (prim.prev.).

70 Sporus iz Niceje, grčki matematičar i astronom (prim. prev.).

71 Staroegipatski bog podzemlja (prim. prev.).

72 Vavilonski i sumerski bog hrane i useva (prim. prev.).

Malak je pomno posmatrao sveto mesto netaknute kože koju je okruživao krunoliki krug *urobora* – mistične zmije koja proždire sopstveni rep. Golo meso kao da je buljilo u njega… blistavo obećanje.

Robert Langdon će uskoro otkriti veliko blago za kim Malak traga. Jednom kada bude u njegovom posedu, praznina na vrhu glave biće ispunjena i on će napokon biti spreman za svoju konačnu transformaciju.

Malak je prešao u spavaću sobu i iz donje fioke uzeo dugački komad bele svile. Kao što je to radio mnogo puta do sada, obmotao ju je oko prepona i guzova. A onda je sišao dole.

U njegovoj kancelariji, kompjuter je primio imejl.

Bio je to njegov kontakt:

> ONO ŠTO VAM TREBA, NA DOHVATU JE RUKE.
> KONTAKTIRAĆU VAS ZA SAT VREMENA. STRPLjENjA.

Malak se nasmeši. Došlo je vreme da se obave poslednje pripreme.

POGLAVLjE 72

Operativac CIA bio je vraški besan dok je silazio sa balkona čitaonice. *Belami nas je slagao.* Tamo gore, pored Mojsijeve statue, nije bilo nikakvih tragova, niti bilo gde drugde na spratu.

Pa kud je onda, kog vraga, otišao Langdon?

Operativac se vrati istim putem sve do mesta na kome su našli jedine toplotne tragove – prostora za distribuciju knjiga. Ponovo se spusti stepenicama ispod osmougaone konzole. Tamo je i dalje tandrkala pokretna traka za transport knjiga. Ušavši dublje u taj prostor, vratio je termalne naočari i pregledao čitavu prostoriju. Ništa. Pogledao je u pravcu magacina, gde su oštećena vrata i dalje zračila toplotu od eksplozije. Osim toga, ništa drugo nije…

Jebo te ja!

Operativac poskoči unazad pošto nešto sasvim neočekivano bljesnu. Kao sablasna senka, iz zida se pojavi sjajan trag dve čovekolike figure na pokretnoj traci. *Toplotni otisak.*

Zabezeknut, posmatrao je kako dva duha na pokretnoj traci kruže prostorijom, a onda ponovo nestaju, glavom unapred, kroz uzani otvor na zidu.

Zar su na pokretnoj traci izašli? Ovo nije normalno.

Pored toga što je shvatio da im je Robert Langdon nestao kroz rupu u zidu, operativac je sad znao da to nije jedini problem. *Langdon nije sam!*

Taman se spremao da uključi svoj primopredajnik i pozove vođu tima, kad ga ovaj preduhitri.

„Svim operativcima: nađen volvo ostavljen na trgu ispred Biblioteke. Vozilo registrovano na ime Ketrin Solomon. Očevidac rekao da je pre kratkog vremena ušla u biblioteku. Pretpostavljamo da je sa Robertom Langdonom. Direktorica Sato izdala naređenje da smesta nađemo oboje.“

„Ja ovde imam toplotne otiske za oboje!“ povika operativac iz prostorije za distribuciju, i objasni o čemu se radi.

„Za ime sveta!“ odvrati vođa tima. „Kuda vodi ta traka?“

Za to vreme operativac je već pregledao šemu namenjenu zaposlenima, okačenu na obaveštajnoj tabli. „Adamsovo krilo biblioteke“, odgovori. „Otprilike jedan blok odavde.“

„Svim primaocima. Prebacite se u Adamsovo krilo! SMESTA!“

POGLAVLjE 73

Utočište. Odgovori.

Reči su odzvanjale u Langdonovoj glavi dok je kroz bočna vrata Adamsovog krila izlazio s Ketrin u hladnu zimsku noć. Misteriozni čovek koji ga je pozvao, saopštio mu je lokaciju kroz šifru, ali Langdon je razumeo. Ketrinina reakcija, kada je čula kuda idu, bila je iznenađujuće optimistična: *Pravo mesto da se pronađe Jedini Istinski Bog?*

Sada je bilo pitanje kako tamo stići.

Langdon se okrete u mestu, pokušavajući da se snađe. Bilo je mračno, ali se barem razvedrilo. Stajali su u malom dvorištu. U daljini, kupola Kapitola činila se prilično dalekom, i Langdon shvati da je ovo prvi put da je izašao napolje otkad je pre nekoliko sati stigao u Kapitol.

Ništa od mog predavanja.

„Roberte, pogledaj.“ Ketrin pokaza prema silueti Džefersonovog krila Kongresne biblioteke[73].

Kada ju je ugledao, Langdon se najpre zaprepasti – zar su toliko daleko proputovali na pokretnoj traci ispod zemlje. Sledeća reakcija, međutim, bila je panika. Oko Džefersonovog krila sad je vrilo kao u košnici – kamioni i automobili su dolazili, ljudi su vikali. *Da li je ono reflektor?*

Langdon zgrabi Ketrin za ruku. „Hajdemo.“

Potrčali su ka severoistoku preko dvorišta, brzo nestajući s vidika, iza elegantne zgrade u obliku slova „U“, koju je Langdon prepoznao kao Folgerovu Šekspirijansku biblioteku[74]. Ova je zgrada mogla biti i savršena kamuflaža za njih, jer je čuvala originalni latinski rukopis Frensisa Đekona *Nova Atlantida*, utopijsku viziju po kojoj su praoci Amerike, navodno, na osnovu drevnog znanja modelovali novi svet. Čak i da je tako, ovde se Langdon neće zaustavljati.

Treba nam taksi.

Stigli su na ugao Treće i ulice Istočni Kapitol. Saobraćaj je bio slab i Langdon oseti kako nada u njemu bledi dok je pogledom tražio taksi. On i Ketrin uputiše se na sever Trećom ulicom, odmičući od Kongresne biblioteke. Tek kad su prešli Čitav blok, Langdon ugleda taksi vozilo kako im prilazi iza ćoška. On mu mahnu i vozilo se zaustavi.

Neka muzika sa Srednjeg istoka čula se na radiju, a mladi Arapin im se ljubazno nasmeši. „Kuda?“ upita dok su ulazili u auto. „Idemo na…“

„Severozapad!“ ubaci se Ketrin, pokazujući niz Treću ulicu, na suprotnu stranu od Džefersonove biblioteke. „Vozite prema stanici Junion, pa onda levo na Aveniju Masačusets. Reći ćemo vam kada da stanete.“

Vozač slegnu ramenima, zatvori pregradu od pleksiglasa i pojača muziku.

Ketrin dobaci Langdon u opominjući pogled, koji kao da je govorio: „Ne ostavljaj nikakve tragove.“ Ona pokaza kroz prozor, skrećući Langdonu pažnju

---

73 Najstarija od tri zgrade Kongresne biblioteke (prim. prev.).

74 Nezavisna istraživačka biblioteka na Kapitol hilu, koju je osnovao Henri Klej Folger (Henry Clay Folger) (prim. prev.).

na crni helikopter koji je patrolirao u niskom letu, približavajući se delu grada u kom su se nalazili. *Sranje*. Sato je najozbiljnije nameravala da povrati Solomonovu piramidu.

Dok su gledali kako se helikopter spušta između dva krila Kongresne biblioteke, Ketrin se okrenu prema njemu s rastućom zabrinutošću u pogledu. „Mogu li da vidim tvoj mobilni telefon na trenutak?“

Langdon joj dade telefon.

„Piter mi je rekao da imaš fotografsko pamćenje?“ reče ona, spuštajući prozor, „I da se sećaš svakog broja koji si ikada pozvao?“

„To je istina, ali…“

Ketrin izbaci telefon pravo u noć. Langdon se okrenu u svom sedištu dok se njegov telefon premetao po pločniku iza njih i raspadao u komade. „Zašto si to uradila!“

„Da ga izbacimo iz mreže“, reče Ketrin zabrinuto ga pogledavši. „Ova piramida je jedina nada da ću pronaći brata i nemam nameru da dozvolim da nam je CIA preotme.“

Na prednjem sedištu, Omar Amirana klimao je glavom i pevušio uz muziku. Ova noć je bila spora, i on oseti kako ima sreće što su se konačno pojavile mušterije. Njegov taksi je upravo prolazio pored Stenton parka, kada se poznati glas dispečera začuo na radiju.

„Ovde dispečer. Svim vozilima u blizini Nacionalnog bulevara. Upravo smo primili obaveštenje od vladinih organa o dvoje begunaca u blizini Adamsovog krila Biblioteke…“

Omar je zapanjeno slušao dok je dispečer do detalja opisivao par koji je sedeo u njegovom automobilu. On kriomice baci pogled u retrovizor. Morao je da prizna: ovaj visoki *zaista* izgleda poznato. *Da ga nisam video u ‘Najtraženijim glavama Amerike’*[75]?“

Veoma oprezno, Omar posegnu za radiom. „Dispečer?“ reče, govoreći tiho u primopredajnik. „Ovde vozilo jedan-tri-četiri. Dvoje ljudi o kojima govorite nalaze se u mom taksiju… upravo sad.“

Dispečer odmah posavetova Omara šta da radi. Omarove ruke su se tresle dok je pozivao broj koji je dobio. Glas koji je odgovorio bio je stegnut i efikasan, kao u vojnika.

„Ovde agent Terner Simkins, iz operativne jedinice CIA. Ko je to?“

„Hm… ja sam taksista.“ reče Omar. „Rečeno mi je da nazovem u vezi sa dvoje…“

„Da li su begunci trenutno u vašem autu? Odgovorite samo sa da ili ne.“

„Da.“

„Mogu li da čuju naš razgovor? Da ili ne?“

„Ne. Pregrada je…“

„Kuda ih vozite?“

„Severoistočno na Masačusets.“

---

75 America’s Most Wanted – popularni američki TV šou koji često pomaže snagama reda (prim. prev.).

„Neka određena adresa?“

„Nisu rekli.“

Agent je oklevao. „Da li muškarac ima kožnu torbu?“

Omar pogleda u retrovizor i oči mu se razrogačiše. „Ima! Da u toj torbi nije neki eksploziv ili nešto…“

„Slušajte me pažljivo“, reče agent. „Niste ni u kakvoj opasnosti sve dok pratite moja uputstva. Da li je to jasno?“

„Da, gospodine.“

„Kako se zovete.“

„Omar“, odgovori, počevši da se znoji.

„Slušajte, Omare“, reče čovek mirno. „Sjajno vam ide. Želim da vozite što je sporije moguće, kako bih uspeo da svoj tim dovedem ispred vas. Da li razumete?“

„Da, gospodine.“

„Da li je vaš taksi opremljen interfonom kojim možete da komunicirate s njima na zadnjem sedištu?“

„Jeste, gospodine.“

„Dobro je. Evo šta želim da uradite.“

POGLAVLjE 74

Džungla, popularni naziv središnjeg dela Botaničke bašte – američkog živog muzeja – nalazi se tik uz zgradu Kapitola. Prašuma u svakom pogledu, Džungla je smeštena u ogroman staklenik ispunjen džinovskim kaučukovim stablima i raznovrsnim lijanama koje se mogu posmatrati i sa gornje strane, zahvaljujući visokim galerijama na koje se penju samo hrabriji turisti.

U normalnim situacijama, Voren Belami bi uživao napajajući se bogatim mirisom vlažne zemlje i gledajući sunčeve zrake koji se prelamaju kroz vodene kapljice raspršene iz sitnih otvora za vodenu paru pri vrhu staklenog krova. Sada se, međutim obilato znojio i uvijao zbog grčeva koji su mu prolazili kroz ruke, još uvek bolno stegnute lisicama iza leđa.

Direktorica Sato koračala je ispred njega, hladno povlačeći dimove cigarete – što bi se moglo nazvati ekoterorizmom prema ovoj pažljivo izbalansiranoj sredini. Lice joj je delovalo skoro demonski u duvanskom dimu i na mesečini koja se probijala kroz staklenu tavanicu.

„Dakle tako“, nastavi Sato, „kad ste večeras stigli u Kapitol i saznali da sam ja već tamo, doneli ste odluku kako da postupite. Umesto da me obavestite o svom prisustvu, vi ste se tiho spustili u SBB, gde ste, izlažući se velikoj opasnosti, napali šefa Odeljenja za bezbednost Endersona i mene, a onda ste pomogli Langdonu da pobegne sa piramidom i njenim vrhom.“ Protrljala je rame. „Zanimljiv izbor.“

Ponovo bih izabrao isto, pomisli Belami. „Gde je Piter?“ pitao je ljutito.

„Otkud *ja* znam?“ odgovori Sato.

„Pa, izgleda da znate sve ostalo!“ raspali Belami u znak odgovora, ne trudeći se da prikrije svoju sumnju da upravo ona stoji iza svega ovog. „Znali ste da treba da odete u zgradu Kapitola. Znali ste gde da nađete Roberta Langdona. Čak ste znali i da treba rendgenom snimiti torbu Roberta Langdona, kako biste pronašli vrh piramide. Očito da vas neko hrani velikom količinom poverljivih informacija.“

Sato se samo hladno nasmeja i zakorači prema njemu. „Gospodine Belami, da li ste vi mene zbog *toga* napali? Da li vi smatrate da sam vam ja *neprijatelj*? Da li vi mislite da ja hoću da ukradem vašu piramidicu?“ Sato povuče duboki dim iz cigarete i propusti ga kroz nos. „Slušajte me pažljivo. Niko ne razume bolje od mene koliko je važno čuvati tajnu. Ja verujem, baš kao i vi, da postoje određene informacije koje ne treba saopštavati javnosti. Međutim, večeras su ovde na delu neke moćne sile, i bojim se da vi to još uvek niste shvatili. Čovek koji je kidnapovao Pitera Solomona raspolaže ogromnom snagom… kakva vama još uvek nije jasna. Verujte mi, on predstavlja pokretnu tempiranu bombu… u stanju je da pokrene čitav niz događaja koji će suštinski promeniti svet koji mi poznajemo.“

„Ne razumem vas.“ Belami se pomeri na klupi, bolele su ga ruke u liskama.

„I *ne* morate. Vi morate samo da slušate. U ovom trenutku ja mogu da sprečim katastrofu samo ako budem sarađivala sa tim čovekom… i ako mu budem dala tačno ono što traži. A to znači da ćete vi sad da pozovete gospodina Langdona i da mu kažete da se preda, sa sve piramidom i njenim vrhom. Kad Langdon bude pod mojom kontrolom, on će dešifrovati natpis na

piramidi, doći do informacije koju taj čovek traži, ma kakva ona bila, i tako zadovoljiti njegove zahteve.“

Položaj spiralnog stepeništa koje vodi do drevnih misterija. „Ja to ne mogu da uradim. Zakleo sam se na čuvanje tajne.“

Sato je sad eksplodirala. „Baš me zabole, šta ste vi obećali, baciću vas u zatvor pre no…“

„Možete da mi pretite koliko god hoćete“, odgovori Belami prkosno. „Nemam nameru da vam pomažem.“

Sato duboko udahnu i progovori jezivim šapatom. „Gospodine Belami, vi očito nemate pojma šta se večeras događa.“

Napeta tišina potraja neko vreme, a onda je konačno prekide zvuk mobilnog telefona direktorice Sato.

Gurnula je ruku u džep i nestrpljivo ga izvukla. „Kažite“, javila se i pažljivo saslušala odgovor. „Gde je sada taj taksi? Koliko? U redu, dobro. Dovedite ih u Botaničku baštu. Ulaz za službena vozila. I povedite računa da sa njima stigne i piramida i njen vrh.“

Sato spusti slušalicu i okrenu se prema Belamiju sa lukavim osmehom. „Pa lepo… ispada da korist od vas baš i nije naročito velika!“

POGLAVLjE 75

Robert Langdon tupo je gledao napolje, osećajući se previše umornim da bi vozača koji je milio poterao da malo ubrza. Ketrin, koja je sedela kraj njega, isto se smirila, ali je delovala očajno što ne mogu da shvate šta je to što piramidu čini toliko posebnom. Već su jedno drugom ispričali sve što znaju o njoj, vrhu piramide i čudnim večerašnjim događajima, ali i dalje nisu imali nikakvu predstavu o tome kako ona može predstavljati mapu koja vodi do bilo čega.

Jeova Sanctus Unus? Tajna je skrivena u Ovom Redu?

Misteriozni čovek im je obećao odgovore ako budu uspeli da se nađu s njim na dogovorenom mestu. *Utočište u Rimu, severno od Tibra.* Langdon je znao da je „Novi Rim" njihovih praotaca, kasnije preimenovan u Vašington, ali su tragovi prvobitnog sna još uvek bili prisutni: vode Tibra i dalje se ulivaju u Potomak, senatori još uvek zasedaju ispod replike kupole Svetog Petra, a Vulkan i Minerva još uvek čuvaju Rotondin davno ugašeni plamen.

Odgovori za kojima su Langdon i Ketrin tragali, čekali su ih svega nekoliko kilometara odatle. *Severozapadno na Aveniji Masačusets*. Njihovo odredište je zaista bilo kao utočište… severno od vašingtonskog potoka Tibar. Langdon požele da vozač malo ubrza.

Iznenada, Ketrin se uspravi u sedištu, kao da je odjednom nešto shvatila. „Oh, moj bože, Roberte!" Ona se okrenu prema njemu, potpuno bleda. Oklevala je nakratko, a onda progovorila odlučno. „Pa mi idemo u pogrešnom smeru!"

„Ne, dobro idemo", usprotivi se Langdon. „To je severoistočno na Masaču…"

„Ne! Hoću reći, idemo na pogrešno *mesto*."

Langdon se zbuni. Već je bio objasnio Ketrin kako zna zašto idu na lokaciju koju mu je opisao misteriozni čovek. *Tamo se nalazi deset kamenova sa planine Sinaj, jedan sa samih nebesa i jedan s likom Lukovog mračnog oca.* Samo jedna zgrada na svetu može tako da se opiše. I upravo tamo je ovaj taksi krenuo.

„Ketrin, siguran sam da je lokacija tačna"

„Ne!" viknu ona. „Ne moramo više da idemo tamo. Razrešila sam piramidu i njen vrh! Znam o čemu se radi!"

Langdon je bio potpuno zbunjen. „Shvatila si?"

„Da! Umesto toga moramo da idemo na Trg slobode!"

Langdon beše potpuno izgubljen. Trg slobode, iako vrlo blizu, činio se potpuno nebitnim.

„*Jeova Sanctus Unus!*" reče Ketrin. „Jedan Istinski Bog Jevreja. Sveti simbol *Jevreja* je jevrejska zvezda – Solomonov pečat – veoma važan simbol za masone!" Ona pronađe novčanicu od jednog dolara u džepu. „Daj mi hemijsku."

Prilično zbunjen, Langdon je izvuče iz džepa sakoa.

„Vidi." Ona raširi novčanicu na svojoj butini i uze olovku, pokazujući Veliki pečat na poleđini. „Ako na Velikom pečatu Sjedinjenih Država preko Solomonovog pečata nacrtamo…" Ona nacrta jevrejsku zvezdu preko piramide. „Pogledaj šta se dobije!"

Langdon pogleda u novčanicu, pa zatim ponovo u Ketrin kao da je poludela.

„Robete, pogledaj malo bolje! Zar ne vidiš šta pokazujem?“

On ponovo pogleda crtež.

Za ime sveta, na šta misli? Langdon je i ranije viđao ovu sliku. Bila je popularna među onima koji su verovali u teoriju zavere, a istovremeno je predstavljala i „dokaz“ da su masoni na tajni način uticali na našu naciju u njenom začetku. Kada se šestokraka zvezda nacrta tačno preko Velikog pečata Sjedinjenih Država, najviši od šest kraka savršeno naleže na masonsko svevideće oko… a ostalih pet, što je delovalo prilično jezivo, savršeno jasno pokazuju reč *M-A-S-O-N*.

„Ketrin, to je samo slučajnost, ali i dalje ne vidim kakve to ima veze sa Trgom slobode.“

„Pogledaj ponovo!“ reče sada skoro ljutito. „Ne gledaš gde ti *pokazujem*! Evo ovde. Zar ne vidiš?“

Samo trenutak kasnije, Langdon je video.

Terner Simkins, vođa operativne jedinice CIA, stajao je ispred Adamsovog krila Biblioteke, čvrsto pritiskajući mobilni telefon na svoje uho i naprežući se da čuje razgovor koji se odvijao u taksiju. *Nešto se upravo dogodilo.* Njegov tim se spremao da se ukrca u modifikovanu verziju helikoptera Sikorski UH-60 kako bi se uputio na severozapad i postavio blokadu na putu, ali izgleda da se situacija iznenada promenila.

Pre samo nekoliko trenutaka, Ketrin Solomon je počela da govori kako idu na pogrešno mesto. Njeno objašnjenje – nešto o dolaru i jevrejskoj zvezdi – isprva nije imalo nikakvog smisla za vođu tima, a izgleda ni za Roberta Langdona. Bar u prvom trenutku. Sada je, međutim, Langdon uspeo da shvati na šta ona misli.

„Bože moj, u pravu si!“ izjavi Langdon. „Nisam to primetio ranije!“

Odjednom, Simkins začu kako neko udara u vozačevu pregradu, koja se nakon toga otvori. „Promena plana“, Ketrin je vikala vozaču. „Odvezite nas na Trg slobode!“

„Trg slobode?“ reče taksista, pomalo nervozno. „Ne severozapadno na Masačusets?“

„Zaboravite!“ povika Ketrin. „Trg slobode! Skrenite ovde levo! Ovde! OVDE!“

Agent Simkins je čuo kako gume škripe dok su skretati za ugao. Ketrin je ponovo uzbuđeno pričala Langdonu, govoreći nešto o čuvenom bronzanom izlivku Velikog pečata postavljenom na trgu.

„Gospođo, samo da potvrdim“, umeša se glas taksiste, zvučeći napeto. „Idemo na Trg slobode – na uglu Pensilvanije i Trinaeste?“

„Da!“ odgovori Ketrin. „Požurite!“

„Vrlo je blizu. Za dva minuta.“

Simkins se nasmeja. *Vrlo dobro, Omare.* Dok je jurio prema helikopteru koji je čekao, povika svom timu. „Imamo ih! Trg slobode! Kreći!“

POGLAVLjE 76

Trg slobode je zapravo mapa.

Nalazi se na uglu Pensilvanija avenije i Trinaeste ulice. Na njegovoj ogromnoj površini popločanoj kamenom, prikazane su ulice Vašingtona, kako ih je prvobitno zamislio Pjer L'Anfan. On predstavlja popularnu turističku destinaciju ne samo zato što je zabavno hodati po džinovskoj mapi, već i zbog toga što je trg kasnije dobio ime po Martinu Luteru Kingu junioru, koji je dobar deo teksta za čuveni govor „Imam jedan san" napisao u obližnjem hotelu Vilard.

Vašingtonski taksista Omar Amirana stalno je dovozio turiste do Trga slobode, ali njegovi večerašnji putnici očito nisu bili obični posetioci. Juri ih CIA? Čim je Omar zaustavio automobil kraj ivičnjaka, iz njega iskočiše muškarac i žena.

„Ostanite ovde!" reče Omaru čovek u kaputu od tvida. „Odmah se vraćamo!"

Omar je posmatrao kako njih dvoje jure prema širokom prostoru na kojem je bila ogromna mapa, pokazujući rukom i vičući dok su razgledali geometrijski prikaz ulica koje se presecaju. Omar zgrabi mobilni sa table pred sobom. „Gospodine, da li ste još na vezi?"

„Da, Omare!" vikao je glas u telefon, ali se jedva čuo zbog gromoglasne buke na njegovom kraju linije. „Gde su sada?"

„Napolju, na mapi. Izgleda da nešto traže."

„Ne ispuštaj ih iz vida", vikao je agent. „Samo što nisam stigao."

Omar je video kako su dvoje begunaca brzo pronašli čuveni Veliki pečat na trgu – jedan od najvećih bronzanih medaljona ikad izlivenih. Stajali su jedno vreme iznad njega i odmah zatim počeli da pokazuju prema jugozapadu. Onda je čovek u kaputu od tvida dojurio nazad do taksija. Omar je brzo spustio telefon na tablu ispred sebe, baš kad je čovek, sav zadihan stigao.

„U kom je pravcu Aleksandrija, u Virdžiniji?" pitao je.

„Aleksandrija?" Omar pokaza na jugozapad, u istom pravcu kao i njih dvoje maločas.

„Znao sam!" prošaputa čovek upola glasa. Okrenu se i povika prema ženi. „U pravu si, Aleksandrija."

Žena tad pokaza preko trga prema osvetljenom putokazu za obližnji metro. „Plava linija ide direktno tamo. Treba nam stanica King strit!"

Omara uhvati panika. *O ne.*

Čovek se okrete prema Omaru i pruži mu mnogo više novčanica no što je trebalo. „Hvala. Sve je u redu." Nabaci torbu na rame i odjuri preko trga.

„Čekajte! Mogu vas odvesti! Često vozim u tom pravcu!"

Ali bilo je prekasno. Muškarac i žena već su jurili preko trga. Njih dvoje nestadoše niz stepenice podzemne stanice Metro centar.

Omar zgrabi mobilni. „Gospodine! Strčali su dole u podzemnu! Nisam mogao da ih zaustavim! Pominjali su plavu liniju za Aleksandriju!"

„Ostanite na mestu" prodra se agent CIA. „Stižem za petnaest sekundi!"

Omar se zagleda u svežanj novčanica koje mu je onaj čovek dao. Na vrhu je očito bila ona novčanica po kojoj su njih dvoje nešto pisali Na njoj je stajala jevrejska zvezda preko Velikog pečata SAD. I naravno, vrhovi zvezde padali su tačno na slova koja su činila reč *MASON*.

Bez ikakvog upozorenja, Omar oseti zaglušujuće vibriranje svud oko sebe, kao da stoji pored pneumatske bušilice za beton. Pogleda oko sebe, ali ulica je bila prazna. Buka se još pojača i odjednom, blistavi crni helikopter spusti se iz mraka i naglo zaustavi posred mape na trgu.

Iz njega iskoči grupa ljudi obučena u crno. Većina ih odjuri prema stanici podzemne železnice, a jedan dotrča do Omarovog taksija. Silovito otvori zadnja vrata. „Omare? Jesi li to ti?“

Omar klimnu glavom, bez reči.

„Da li su rekli kuda idu?“ upita agent.

„Aleksandrija! Stanica King strit“, izusti Omar. „Ponudio sam da ih vozim, ali…“

„Da li su rekli *na koje mesto* idu u Aleksandriji?“

„Ne! Razgledali su medaljon sa Velikim pečatom na trgu, a onda su pitali gde je Aleksandrija i platili mi ovim? On pruži agentu dolarsku novčanicu sa čudnim dijagramom. *Masoni! Aleksandrija!* Jedna od najčuvenijih masonskih zgrada u Americi nalazi se baš u Aleksandriji. „To će biti!“ ponovo izusti. „Masonski spomenik Džordžu Vašingtonu! Nalazi se direktno preko puta stanice King strit!“

„To će biti!“ reče i agent, došavši očito do istog zaključka, dok se većina operativaca trčeći vraćala iz stanice.

„Promašili smo ih!“ povika jedan od njih. „Upravo je otišao voz na plavoj liniji! Nisu u stanici.“

Agent Simkins pogleda na sat i okrete se Omaru. „Koliko treba podzemnoj da stigne do Aleksandrije?“

„Barem deset minuta. Verovatno više…“

„Omare, ovo si sjajno izveo. Hvala ti“

„Nema na čemu. Šta se dešava?“

Međutim, agent Simkins već je jurio nazad prema helikopteru, vičući usput. „Stanica King strit! Stići ćemo pre njih!“

Zapanjen, Omar je gledao kako se velika crna ptica diže uvis. Snažno se nagnula prema Aveniji Pensilvanija, a potom se uz tutnjavu izgubila u mraku.

Pod nogama taksiste, voz podzemne železnice povećavao je brzinu, ostavljajući za sobom Trg slobode. U vozu, Robert Langdon i Ketrin Solomon sedeli su naporno dišući. Nijedno od njih nije izgovorilo ni reč dok ih je voz velikom brzinom nosio ka željenom odredištu.

POGLAVLjE 77

Sećanje je uvek započinjalo na isti način. Padao je… nauznak, težak kao olovo, prema zaleđenoj površini reke u dnu visoke provalije. Iznad njega, nemilosrdne čeličnosive oči Pitera Solomona gledale su ga preko cevi Androsovog pištolja. Dok je padao, svet oko njega je bledeo, nestajao dok ga je obvijao oblak uzburkane magle od vodopada koji se nalazio uzvodno. Na trenutak, sve je bilo belo, kao u raju.

A onda je udario o led.

Hladnoća. Crnilo. Bol.

Prevrtao se nošen moćnom silom koja ga je nemilosrdno lupala o kamenje u neverovatno hladnom okruženju. Telo mu je vapilo za vazduhom, ali plućni mišići toliko su se stegli od hladnoće da nije mogao da udahne.

Pao sam pod led.

Led u blizini vodopada verovatno je bio tanak zbog uzburkane vode i Andros je propao pravo kroz njega. Sad je plutao nizvodno, zatočen ispod providne ledene tavanice. Grebao je po donjoj strani leda, pokušavajući da ga probije, ali nije imao oslonac. Žarki bol zbog rane od metka u ramenu, polako je iščezavao, kao i pečenje od sačme; oba bola ublažavalo je parališuće probadanje u njegovom telu koje je lagano trnulo.

Struja je ubrzavala, bacakajući ga oko rečnog zavoja. Telo mu je čeznulo za kiseonikom. Iznenada, on se zaplete u neko granje nagomilano uz deblo koje je palo u vodu. *Razmišljaj!* On se grčevito zakači za grane, probijajući se prema površini i pronalazeći mesto gde je jedna deblja grana prošla kroz led. Njegovi prsti pronađoše maleni otvor u ledu oko grane i on poče da vuče ivice rupe pokušavajući da je proširi; jednom, dvaput, pukotina je rasla, i sada je već imala nekoliko centimetara u prečniku.

Povukavši se uz granu, on izvi glavu unazad i nasloni usta na maleni otvor. Zimski vazduh koji je potekao u njegova pluća, učini mu se toplim. Iznenadni nalet kiseonika ojača mu nadu. On postavi stopala na deblo i svom snagom pritisnu leđima i ramenima naglo naviše. Led oko palog drveta, ispucao zbog grana i delića stabla, već je bio slab, i dok je on upirao moćnim nogama u deblo, glava i ramena mu se probiše kroz led, izbijajući uz lomljavu u zimsku noć. Vazduh mu poteče u usta. Još uvek većim delom tela pod vodom, očajnički se migoljio da izađe, i dalje gurajući nogama, vukući rukama, sve dok konačno nije izašao i odmah se bez daha ispružio na goli led.

Andros smače svoju natopljenu skijašku kapu i stavi je u džep, pogledavši uzvodno prema Piteru Solomonu. Krivina reke zaklanjala mu je vidik. Pluća su mu ponovo gorela. Tiho, on namesti malu granu preko rupe u ledu, kako bi je sakrio. Rupa će se ponovo smrznuti do jutra. Dok je Andros teturao po šumi, počeo je da pada sneg. Nije imao predstavu koliko je dugo trčao dok nije izbio iz šume pravo na nasip manjeg puta. Buncao je, polusmrznut. Sneg je sada jače padao, a usamljeni par svetala približavao se iz daljine.

Andros poče divlje da maše i usamljeni kamionet smesta se zaustavi. Imao je tablice Vermonta. Jedan stariji čovek u crvenoj kariranoj košulji iskoči iz njega.

Andros se zatetura prema njemu, držeći se za krvave grudi. „Lovac… me upucao! Moram u bolnicu!“

Ne oklevajući ni trenutka, starac pomože Androsu da se popne na suvozačevo sedište i uključi grejanje. „Gde je najbliža bolnica?“

Andros nije imao pojma, ali pokaza na jug. „Sledeći izlaz.“ *Ne idemo mi u bolnicu.* Sledećeg dana prijavljeno je da se izgubio neki starac iz Vermonta, ali niko nije imao pojma *gde* je on mogao nestati putujući iz Vermonta po zaslepljujućoj snežnoj mećavi. Niti je iko povezao njegov nestanak sa još jednom vešću koja je dominirala naslovnim stranama sledećeg dana – šokantno ubistvo Izabel Solomon.

Kada se Andros probudio, ležao je u praznoj spavaćoj sobi jeftinog motela koji je bio zatvoren do sledeće sezone. Sećao se kako je provalio unutra i povezao rane iscepanim čaršavima, nakon čega se srušio na klimavi krevet ispod gomile plesnivih ćebadi. Bio je gladan kao vuk.

Odšepesao je do kupatila i ugledao krvavu gomilu sačme u lavabou. Bledo se sećao kako ih je vadio iz svojih grudi. Podižući pogled prema prljavom ogledalu, nevoljko odmota krvave zavoje da proceni ozlede. Čvrsti mišići njegovih grudi i stomaka sprečili su sačmu da prodre previše duboko, pa ipak je njegovo telo, nekada savršeno, sada bilo uništeno ranama. Onaj jedini metak koji je ispalio Piter Solomon izgleda da je načisto prošao kroz njegovo rame, ostavljajući za sobom krvavi krater.

Da bude još gore, Andros nije uspeo da uzme ono zbog čega je proputovao ovoliku razdaljinu. *Piramidu.* Stomak mu je krčao i on ode do starčevog kamioneta, nadajući se da će tamo pronaći bilo kakvu hranu. Kamionet je bio prekriven debelim naslagama snega i Andros se pitao koliko je dugo spavao u ovom starom motelu. *Hvala bogu da sam se uopšte probudio.* Andros nije pronašao ništa za jelo na prednjem sedištu, ali je u pregradi pronašao neke analgetike protiv reumatskih bolova. Uzeo je čitavu šaku lekova gutajući ih uz pomoć snega.

Treba mi hrane.

Nekoliko sati kasnije, kamionet koji je izašao iza starog motela, nije nimalo ličio na kamionet koji se tu zaustavio dva dana ranije. Nedostajali su krov kabine, hauba, nalepnice na branicima i dosta opreme. Vermontske tablice su bile zamenjene onima sa starog pomoćnog kamioneta koji je Andros našao parkiranog pored motelskog đubrišta, gde je pobacao sve krvave čaršave, sačmu i ostale dokaze da je ikada bio u motelu.

Nije odustao od piramide, ali ona će za sada morati da sačeka. Morao je da se sakrije, zaceli i pre svega, da *jede*. Pronašao je neki restoran pored puta, gde je halapljivo pojeo jaja, slaninu, pečeni krompir i tri čaše soka od narandže. Kada je završio, naručio je još hrane za poneti. Vrativši se na put, Andros je slušao stari radio. Otkad je započela njegova agonija nije gledao televiziju ni čitao novine, a sada je konačno na lokalnoj radio stanici čuo vest koja ga je zapanjila.

„FBI istražitelji“, rekao je izveštač, „nastavljaju potragu za naoružanim uljezom koji je pre dva dana ubio Izabel Solomon u njenom domu pokraj Potomaka. Veruje se da je ubica propao kroz led i da ga je reka odnela u more.“

Andros se sledi. *Ubio Izabel Solomon?* Vozio je dalje zbunjeno ćuteći i slušajući ceo izveštaj.

Došlo je vreme da ode daleko, daleko od ovog mesta.

Stan u gornjem Vest sajdu u Njujorku, pružao je pogled na Central park od kog je zastajao dah. Andros ga je izabrao jer ga je more zelenila koje je video kroz prozor, podsećalo na njegov izgubljeni pogled na Mediteran. Iako je znao da bi trebalo da je srećan što je živ, on to nije bio. Osećaj praznine nikako ga nije napuštao i on shvati da je potpuno obuzet neuspelim pokušajem da ukrade piramidu Pitera Solomona.

Andros je mnogo vremena potrošio istražujući legendu o Masonskoj piramidi i premda se izvori nisu slagali oko toga da li je piramida stvarna ili ne, mišljenja su se podudarala oko toga da ona čuva veliku mudrost i moć. *Masonska piramida je stvarna,* rekao je Andros samom sebi. *Moje informacije iznutra su neosporne.*

Sudbina je piramidu dovela Androsu nadohvat ruke i on je znao da bi ignorisanje sudbine bilo kao posedovanje dobitnog loto-tiketa koji nikada neće biti naplaćen. *Ja sam jedina osoba koja nije mason a zna da je piramida stvarna… kao što zna i identitet čoveka koji je čuva.*

Meseci su prolazili i, mada mu je telo zacelilo, Andros više nije bio takav razmetljivac kakav je bio u Grčkoj. Prestao je da vežba i prestao je da se divi svom golom telu pred ogledalom. Osetio je kako njegovo telo pokazuje znake starenja. Nekada savršena koža bila je sada kao pačvork ožiljaka, a to ga je još više bacalo u depresiju. I dalje se oslanjao na analgetike koji su mu pomogli da preboli zaceljivanje, i on oseti kako se ponovo vraća stilu života koji ga je i odveo u zatvor Soganlik. Nije mu bilo bitno. *Telo žudi za onim šta mu treba.*

Jedne večeri, bio je u Grinič vilidžu i kupovao drogu od čoveka na čijoj je podlaktici bila istetovirana dugačka, zupčasta munja. Andros ga je pitao šta mu je to, i čovek mu reče da tetovaža prekriva dugački ožiljak koji je zadobio u automobilskoj nesreći. „Gledao sam ožiljak svakoga dana i on me je podsećao na nesreću“, rekao mu je diler, „zato sam istetovirao preko njega ovaj simbol lične snage. Ponovo sam preuzeo kontrolu.“

Iste noći, pod dejstvom nove količine droge, Andros se utetura u Idealni studio za tetoviranje i skide majicu. „Želim da prekrijem ove ožiljke“ rekao je. *Želim da ponovo preuzmem kontrolu.*

„Da ih sakrijete?“ tatu umetnik je gledao njegova prsa. „Čime?“

„Tetovažama.“

„Da… mislim, tetovažama *čega*?“

Andros slegnu ramenima, ne želeći ništa drugo do da pokrije ružne uspomene svoje prošlosti. „Ne znam. *Vi* odaberite.“

Umetnik klimnuvši glavom pruži Androsu brošuru o drevnoj i svetoj tradiciji tetoviranja. „Vratite se kada budete spremni.“

Andros je otkrio da Njujorška javna biblioteka u svojoj kolekciji ima pedeset tri knjige o tetoviranju i za nekoliko nedelja on ih je sve pročitao. Ponovo otkrivši svoju strast za čitanjem, počeo je da iznosi čitave naramke knjiga iz biblioteke i kasnije ih vraća iz svog stana, u kom ih je halapljivo gutao gledajući na Central park.

Ove knjige o tetoviranju otvorile su mu vrata u jedan čudni svet za koji on nije ni znao da postoji – svet simbola, misticizma, mitologije i magičnih veština. što je više čitao, to je bolje shvatao koliko je slep bio. Počeo je da

beleži svoje ideje, skice i čudne snove. Kada više nije mogao da pronađe ono što je želeo u biblioteci, plaćao je trgovcima retkim knjigama da za njega nabavljaju najezoteričnije tekstove na svetu.

De praestigiis Daemonum[76]… Lemegeton[77]… Ars Almande[78]… Grimorium Verum[79]… Ars Notoria[80]… i tako dalje, i tako dalje. Pročitao ih je sve, bivajući sve sigurniji da svet krije još mnoga blaga koja može da mu ponudi. *Postoje tajne koje prevazilaze ljudsko razumevanje.*

A onda je otkrio spise Alistera Kroulija – vizionara-mistika s početka dvadesetog veka – kog je crkva proklela kao „najopakijeg čoveka koji je ikada živeo". *Velikih umova uvek se plaše oni mali.* Andros je saznao za moć rituala i bajanja. Naučio je da svete reči, ako su pravilno izgovorene, postaju ključ koji otvara prolaze u druge svetove. *Postoji sablasni paralelni svet iza ovog našeg… svet iz kog mogu da crpem snagu.* I premda je Andros čeznuo za tom moći, znao je da postoje pravila i zadaci koje mora ispuniti pre toga.

Postanite svetost, pisao je Krouli. *Učinite sebe svetim.*

Drevni obred „posvećivanja" nekad je bio zakon na zemlji. Od starih Jevreja, koji su prinosili žrtve paljenice u hramu, preko Maja koji su obezglavljivali ljude povrh piramida u Čičen Ici, do Isusa Hrista koji je svoje telo razapeo na krst, drevni narodi su shvatali božju potrebu za prinošenjem *žrtve*. Žrtva je bila originalni ritual pomoću kog su ljudi dobijali naklonost od bogova i postajali sveti.

Sacra – sveto.

Face – činiti.

Premda je obred žrtvovanja napušten pre mnogo vekova, njegova je moć ostala. Postojala je šačica modernih mistika, uključujući tu i Alistera Kroulija, koji su upražnjavali Veštinu, usavršavajući je vremenom, i sebe pretvarali u nešto više. Andros je čeznuo da sebe transformiše kao što su to i oni učinili. Ali je znao da mora preći opasan put da bi to postigao.

Krv je jedina stvar koja deli svetlost od tame.

Jedne noći, vrana je uletela kroz Androsov otvoreni prozor u kupatilu i ostala zatočena u njegovom stanu. Andros je posmatrao kako ptica lepršа po stanu neko vreme, a onda se konačno smiruje, očigledno prihvatajući nemogućnost da pobegne. Andros je dovoljno bio naučio da prepozna znak koji mu je poslat. *Primoran sam da krenem dalje.*

Uhvativši pticu jednom rukom, otišao je do svog improvizovanog oltara u kuhinji i podižući oštar nož, naglas izgovorio bajalicu koju je zapamtio.

---

76 *Iluzije o demonima* – delo Johana Vira (Johannes Wier), holandskog fizičara, okultiste i demonologa; jedan od prvih ljudi koji su pisali protiv lova na veštice (prim. prev.).

77 *Lesser Key of Solomon – Mali ključ Solomonov*, delo nepoznatog autora iz 17. veka, magijski priručnik i jedna od najpopularnijih knjiga o demonologiji (prim. prev.).

78 Treći deo knjige *Mali ključ Solomonov* (prim. prev.).

79 Magijska knjiga koju je navodno napisao Alibek Egipćanin (iz Memfisa u Egiptu, 1517. godine) (prim. prev.).

80 Peti i poslednji deo knjige *Mali ključ Solomonov* (prim. prev.).

„*Kamiah, Eomiee, Emiel, Makbel, Emoij, Zazien… najsvetijim imenima anđela iz Knjige Asamamijena, prizivam te snagom Jednog Istinskog Boga da mi pomogneš u ovoj operaciji.*“[81]

Andros spusti nož i pažljivo proseče veliku venu ispod desnog krila uspaničene ptice. Vrana poče da krvari. Dok je posmatrao oticanje crvene tečnosti što se slivala u metalnu činiju koju je spremio, on oseti neočekivanu hladnoću u vazduhu. Ali i pored toga, on nastavi.

„*Svemoćni Adonaj, Aratron, Ašaj, Eloim, Eloi, Elion, Ašer Eheieh, Šadaj… pomozite mi, da ova krv ima snagu i dejstvo na sve što ću poželeti i na sve što ću zahtevati.*“[82]

Te noći sanjao je ptice… gigantskog feniksa koji se izdiže iz plamteće vatre. Sledećeg jutra probudio se s energijom koju nije osetio još od detinjstva. Otišao je u park da trči, brže i dalje nego što se ikada nadao da će moći. Kada više nije mogao, počeo je da radi sklekove i trbušnjake. Beskrajno dugo. Ali i dalje je imao energije.

Te noći, ponovo je sanjao feniksa.

Jesen je ponovo stigla u Central park i životinje su trčkarale unaokolo tražeći hranu za zimu. Andros je prezirao hladnoću, ali njegove pažljivo skrivane zamke bile su prepune živih pacova i veverica. Odnosio ih je kući u rancu i obavljao rituale koji su bivali sve kompleksniji i kompleksniji.

Emanuel, Mesiah, Jod, He, Vau… molim, udovoljite mi.

Krvavi rituali doprinosili su njegovoj vitalnosti. Andros se osećao mlađim iz dana u dan. Nastavio je da čita i danju i noću – drevne mistične tekstove, srednjovekovnu epsku poeziju i rane filozofe; što je više učio o istinskoj prirodi stvari, sve više je shvatao da za čovečanstvo nema nade. *Slepi su… lutaju besciljno po svetu koji nikada neće razumeti.*

Andros je i dalje bio muškarac ali je osećao kako evoluira u nešto sasvim drugo. Nešto veće. Nešto sveto. Njegova velika fizička snaga ponovo se probudila iz dremeža, moćnija nego ikada. Konačno je shvatio njenu pravu svrhu. *Moje telo je samo ljuštura za najmoćnije blago… moj um.*

Andros je znao da njegov istinski potencijal još uvek nije otkriven i zato je kopao sve dublje. *Koja je moja sudbina?* Svi drevni tekstovi su govorili o dobru i zlu i o čovekovoj potrebi da bira između njih. *Davno sam izabrao svoj put, znao je to, ali ipak nije osećao kajanje. Šta je zlo, ako nije prirodni zakon?* Tama dolazi posle svetla. Haos dolazi posle reda. Entropija je u osnovi svega. Sve se raspada. Kristal savršene strukture na kraju se pretvara u rasute čestice prašine.

Postoje oni koji stvaraju… i oni koji uništavaju.

Tek kada je Andros pročitao *Izgubljeni raj* Džona Miltona, video je svoju sudbinu kako se oblikuje pred njim. Čitao je o velikom palom anđelu… ratniku demonu koji se borio protiv svetla, o heroju, o anđelu koji se zove Moloh.

---

81 Citat iz *Solomonovog ključa* (prim. prev.).

82 *Solomonov ključ,* Knjiga 2. (1888) (prim. prev.).

Moloh je hodio zemljom kao bog. Njegovo ime, Andros je kasnije naučio, kada se prevede na drevni jezik, postaje Malak.

Tako ću i ja.

Kao i sve velike promene, i ova mora da počne žrtvom… ali ne žrtvom pacova ili ptice. Ne, ova transformacija je iziskivala *pravo* žrtvovanje.

Postoji samo jedna valjana žrtva.

Odjednom, sve mu bi jasno, kao nikada dotad u životu. Čitava njegova sudbina uobličila se pred njim. Čitava tri dana je crtao po ogromnom komadu papira. Kada je završio, stvorio je nacrt onoga što će postati.

Okačio je crtež u prirodnoj veličini na zid i gledao u njega kao u ogledalo. *Ja sam remek-delo.*

Sledećeg dana je odnio svoj crtež u studio za tetoviranje. Bio je spreman.

POGLAVLjE 78

Masonski spomenik Džordžu Vašingtonu postavljen je na vrhu Šaterz hila u Aleksandriji, u Virdžiniji. Sagrađena na tri jasno omeđena nivoa koje karakteriše sve veća arhitekturalna složenost – sa odlikama dorskog, jonskog i korintskog stila – ovo zdanje stoji kao fizički simbol intelektualnog pregnuća čovečanstva. Kao model za izgradnju ovog vrtoglavo visokog tornja, na čijem je kraju egipatska piramida sa završetkom u obliku buktinje, poslužio je Faros, drevni svetionik u egipatskoj luci Aleksandriji.

U spektakularnom mramornom foajeu stoji stamena bronzana figura Džordža Vašingtona okićena svim masonskim simbolima, uključujući i ašov kojim je položio kamen temeljac za izgradnju Kapitola. Iznad foajea uzdiže se devet spratova i svaki nosi posebno ime, kao recimo Pećina, Kripta, Kapela vitezova templara. Različita su blaga pohranjena u tim prostorijama, preko dvadeset hiljada svezaka masonskih spisa, divotna replika zavetnog kovčega, pa čak i model prestone dvorane u Solomonovom hramu.

Agent CIA Simkins pogleda na sat dok je helikopter, modifikovana verzija modela UH-60, u niskom letu prelazio preko reke Potomak. *Šest minuta do njihovog voza.* Izdahnuo je i zagledao se kroz prozor u osvetljen masonski spomenik na horizontu. Mora priznati da je osvetljeni toranj isto tako impresivan kao i građevine na Nacionalnom bulevaru. Simkins još nikad nije bio unutra, a neće ni večeras. Ukoliko se sve bude odvijalo po planu, Robert Langdon i Ketrin Solomon uopšte neće ni izaći iz podzemne železnice. „Tamo!“ prodera se Simkins pilotu, pokazujući dole na King strit stanicu podzemne železnice, preko puta spomenika. Pilot nakrenu helikopter i spusti ga na travnjak u podnožju Šaterz hila.

Prolaznici su iznenađeno posmatrali kako Simkins i njegov tim izlaze iz helikoptera, trče preko ulice, a potom se velikom brzinom spuštaju u stanicu podzemne železnice. Putnici koji su se peli priljubiše se uz zid stepenica, dok je borbena jedinica u punoj opremi tutnjala pored njih.

Stanica podzemne železnice King strit bila je prostranija no što je Simkins očekivao, očito se na njoj ukrštalo nekoliko linija – plava, žuta i Amtrak. Pritrčao je mapi na zidu podzemne stanice, pronašao Trg slobode i direktnu liniju podzemne železnice koja vodi do ove stanice.

„Plava linija, peron ka jugu!“ proderao se Simkins. „Siđite i ispraznite peron!“ Svi operativci odjuriše u tom pravcu.

Simkins pritrča šalteru za prodaju karata, pokaza legitimaciju i prodera se na službenicu. „Sledeći voz sa stanice Metro centar – kad stiže?“

Žena iza stakla delovala je preplašeno. „Nisam sigurna. Plava linija prolazi svakih jedanaest minuta. Vreme nije fiksirano.“

„Kad je poslednji put prošao voz?“

„Možda pre pet… Šest minuta? Ne više.“

Terner izračuna u glavi. *Savršeno.* Sledeći voz mora biti Langdonov.

U vagonu brze podzemne železnice Ketrin Solomon se nameštala na neudobnom sedištu od tvrde plastike. Jaka fluorescentna svetlost sa plafona štipala joj je oči i ona se borila sa nagonom da spusti kapke, makar na tren. Langdon je sedeo pored nje u praznom vagonu, pogleda prikovanog na torbu kraj nogu. I njegovi kapci su delovali otežano, kao da ga je ritmično ljuljanje vagona u pokretu prenosilo u stanje slično transu.

Ketrin je pokušavala da vizualizuje neobični sadržaj Langdonove torbe. *Zašto je CIA toliko stalo do piramide?* Belami je rekao da Sato možda želi da je se domogne jer zna kakav je njen stvarni potencijal. Pa čak i kad bi piramida *mogla* nekako da pokaže gde su sakrivene drevne tajne, Ketrin nikako nije mogla da dokuči zašto bi CIA trebalo da se zanima za mističnu iskonsku mudrost.

S druge strane, setila se da je CIA u nekoliko navrata uhvaćena kako sprovodi parapsihološke ili psi programe koji su bili bliski drevnoj magiji i misticizmu. 1995. godine izbio je takozvani Stargeit/Skeneit skandal kada je obelodanjeno da je CIA tajno koristila tehniku zvanu „gledanje na daljinu“ – neku vrstu telepatskog prenošenja koje je omogućavalo „gledaču“ da se mentalno prenese na bilo koju lokaciju na zemlji i tamo posmatra šta se dešava, a da pri tom nije i fizički prisutan. Naravno, takve tehnike ne predstavljaju nikakvu novinu. Mističari su je nazivali astralnom projekcijom, a jogini vantelesnim iskustvom. Na nesreću, užasnuti Amerikanci, od čijeg su se poreza finansirali takvi projekti, nazvali su ih *apsurdnim* i program je obustavljen. Barem za javnost.

Da ironija bude veća, Ketrin je prepoznala neverovatne sličnosti između propalih programa CIA i sopstvenih otkrića u oblasti noetičke nauke.

Ketrin je silno želela da se javi u policiju i pita da li su otkrili nešto na Kalorama hajtsu, ali ni ona ni Langdon više nisu imali telefon, a osim toga, verovatno bi i bilo pogrešno javljati se; nikada se ne zna dokle sve dosežu pipci Inoe Sato.

Budi strpljiva, Ketrin. Za nekoliko minuta stići će na bezbedno mesto, koje im je kao utočište ponudio čovek koji tvrdi da može da pruži odgovore na sva njihova pitanja. Ketrin se nadala da će ti odgovori, ma kakvi bili, moći da joj pomognu da spase brata.

„Roberte“, prošaputala je, gledajući naviše u mapu podzemne železnice. „Sledeća stanica je naša.“

Langdon se polako vraćao iz stanja omamljenosti. „Dobro, hvala“ Dok je voz tutnjao prema njihovoj stanici, on podiže torbu i baci zabrinut pogled prema Ketrin. „Nadajmo se da će naš dolazak proći nezapaženo.“

Kada se Terner Simkins sjurio i pridružio svojim ljudima, peron podzemne železnice bio je već potpuno raščišćen, a operativci njegovog tima razilazili su se i zauzimali položaje iza potpornih stubova duž čitavog perona. Udaljena buka začula se u tunelu sa druge strane perona i kako se pojačavala, tako je dospevao i talas zagušljivog toplog zraka koji se širio svud oko Simkinsa.

Nema ti spasa, gospodine Langdon.

Simkins se okrenu prema dvojici operativaca pozvavši ih da mu se pridruže na peronu. „Izvadite legitimacije i oružje. Vozovi su automatizovani ali u njima je kondukter koji otvara vrata. Nađite ga.“

U dnu tunela zasvetleše farovi i začu se prodorna škripa kočnica. Voz se naglo pojavi u stanici i poče da usporava, a Simkins i njegova dva operativca nagnuše se preko šina mašući značkama i pokušavajući da uspostave kontakt s kondukterom pre no što on uspe da otvori vrata.

Voz je sada punom brzinom ulazio u stanicu. U trećem vagonu, Simkins je konačno ugledao zabrinuto lice konduktera koji očito nije shvatao zašto tri čoveka u crnim odelima mašu svojim značkama u njegovom pravcu. Simkins pritrča vozu, taman kad je počeo da se zaustavlja.

„CIA!“ prodera se Simkins, držeći svoju legitimaciju visoko u ruci. „NE otvaraj vrata!“ Dok je voz usporeno prolazio pored njega, on priđe kondukterovom vagonu i dalje se derući. „Ne otvaraj vrata. Jesi li razumeo?! NE otvaraj vrata!“

Voz se sada potpuno zaustavio, a zaprepašćeni kondukter samo je klimao glavom. „Šta se desilo?“ upita kroz prozorčić sa strane.

„Ne dozvoli da voz ponovo krene“, viknu Simkins. „I nemoj otvarati vrata.“

„U redu.“

„Da li možeš da nas pustiš u prvi vagon?“

Kondukter klimnu glavom. Preplašen, izašao je iz voza i zatvorio vrata za sobom. Poveo je Simkinsa i njegove ljude do prvog vagona, i tamo im ručno otvorio da uđu.

„Zatvori iza nas“, kaza Simkins, izvlačeći pištolj. Simkins i njegovi ljudi uskočiše brzo u jarko osvetljen prvi vagon. Kondukter zatvori vrata za njima.

U prvom vagonu bila su samo četiri putnika – tri tinejdžera i jedna starica – naravno, svi su delovali uznemireno kad su videli kako ulaze tri naoružana muškarca. Simkins podiže legitimaciju. „Sve je u redu. Nastavite da sedite.“

Simkins i njegovi ljudi počeše da češljaju vagone, jedan po jedan, krećući se prema zadnjem delu voza – kada je bio u centru za obuku to se zvalo „istiskivanje paste iz tube“. U vozu je bilo sasvim malo putnika, prošli su već polovinom dužine voza, a da nisu naišli ni na koga ko bi makar izdaleka ličio na Roberta Langdona i Ketrin Solomon. I pored toga, Simkins nije gubio samopouzdanje. U vagonima podzemne železnice ne postoji mesto gde bi se čovek mogao sakriti. Nema toaleta, nema ostava i nema alternativnih izlaza. Čak i ako su ih osobe koje traže videle kako ulaze i pobegle do zadnjeg vagona, nikako nisu mogle iz njega izaći. Bilo je skoro nemoguće na silu otvoriti vrata, osim toga Simkins je postavio ljude kako na perone, tako i na oba kraja voza.

Samo strpljivo.

Međutim, kad je stigao do pretposlednjeg vagona, Simkins poče da se oseća nelagodno. U njemu je bio samo jedan putnik – Kinez. Simkins i njegovi ljudi prolazili su vagonom i pomno tražili mesto na kome bi se begunci mogli kriti. Nisu ništa našli.

„Poslednji vagon“, reče Simkins, nišaneći pištoljem dok su svi zajedno ulazili u njega. A kad su zakoračili, sva trojica momentalno stadoše kao ukopani i zaprepašćeno se zgledaše.

Majku mu…?! Simkins se stušti do kraja praznog vagona, zagledajući iza svakog sedišta. Onda se okrete prema svojim ljudima, ključajući od besa. „Kud su, u vražju mater, nestali?!“

POGLAVLjE 79

Trinaest kilometara severno od Aleksandrije, Robert Langdon i Ketrin Solomon lagano su koračali preko širokog, injem prekrivenog travnjaka.

„Trebalo je da budeš glumica“, nasmeši se Langdon, još uvek impresioniran Ketrininim brzim razmišljanjem i veštinom improvizacije. „Ni ti nisi bio loš“ Uzvrati mu ona s osmehom.

Isprva, Langdona su zbunile Ketrinine iznenadne reakcije u taksiju. Bez upozorenja zatražila je da ih taksista odveze na Trg slobode na osnovu nekih otkrića vezanih za jevrejsku zvezdu i Veliki pečat Sjedinjenih Država. Setila se dobro poznate teorije zavere i iscrtala je na novčanici od jednog dolara, nakon čega je naterala Langdona da malo bolje pogleda mesto koje je *pokazivala*.

Langdon je na kraju shvatio da Ketrin *ne* pokazuje na novčanicu već na maleni svetleći indikator na zadnjoj strani vozačevog sedišta. Sijalica je bila toliko prljava da je nije čak ni primetio. Međutim, kad se nagnuo napred, video je da je upaljena i sija prigušenim crvenim sjajem. Ugledao je i dve jedva vidljive reči odmah ispod nje.

INTERKOM UKLjUČEN

Zbunjen, Langdon pogleda u Ketrin, čije ga je mahnito pokazivanje nateralo da pogleda na prednje sedište. Posluša je, kradomice pogledavši kroz pregradni zid. Taksistin telefon bio je na instrument tabli, potpuno otvoren, osvetljen i okrenut prema zvučniku interkoma. Samo trenutak kasnije, Langdon je shvatio Ketrinine postupke.

Znaju da smo u ovom taksiju… prisluškuju nas.

Langdon nije imao predstavu koliko će vremena imati pre nego što taksi bude zaustavljen i opkoljen, ali je znao da moraju brzo da delaju. Istog trenutka, prihvatio je njenu igru, shvativši da Ketrinina želja da ide na Trg slobode nema nikakve veze sa piramidom već sa tim što se tamo nalazila velika stanica podzemne železnice – Metro centar – odakle su mogli da krenu crvenom, plavom ili narandžastom linijom u bilo kom od šest mogućih smerova.

Iskočili su iz taksija na Trgu slobode i Langdon preuze improvizaciju na sebe, ostavljajući jasan trag da se kreću prema Masonskom spomeniku u Aleksandrija pre nego što su strčali u stanicu metroa. Prošli su platformu plave linije, nastavili prema crvenoj, konačno seli u voz i otišli u suprotnom smeru.

Prošavši šest stanica na sever prema Tenlitaunu, izašli su potpuno sami u tiho i otmeno susedstvo. Njihovo odredište, najviša građevina u prečniku od nekoliko kilometara, namah je bila vidljiva na horizontu, na prostranom negovanom travnjaku, odmah do Avenije Masačusets.

Budući da su se bili „iskobeljali“, kako je Ketrin to nazvala, njih dvoje su slobodno koračali po vlažnoj travi. S njihove desne strane nalazila se srednjovekovna bašta, poznata po svojim prastarim ružama i Kući senki. Prošli su pored nje, pravo prema veličanstvenoj zgradi u koju su pozvani.

Utočište u kom se nalazi deset kamenova sa planine Sinaj, jedan sa samih nebesa i jedan s likom Lukovog mračnog oca.

„Ovde nikad nisam bila noću“, reče Ketrin, gledajući u jarko osvetljene tornjeve, „Izgledaju spektakularno.“

Langdon se složi, jer je zaboravio koliko je impresivno ovo mesto, remek-delo neogotske arhitekture u severnom delu Embasi roua. Nije ovde bio godinama, još otkad je pisao članak za dečji magazin, nadajući se da će u mladim Amerikancima probuditi želju da dođu i vide ovo znamenito obeležje. Njegov članak – „Mojsije, Me-sečeve stene i *Ratovi zvezda* – deo je turističke literature već godinama,

Vašingtonska Nacionalna katedrala, pomislio je Langdon, imajući neki neočekivani predosećaj nakon što se posle toliko godina vratio na ovo mesto. *Gde bih se mogao bolje raspitati o Jednom Istinskom Bogu?*

„U ovoj katedrali se *stvarno* nalazi deset kamenova sa planine Sinaj?“ upitala je Ketrin, još uvek gledajući u dva visoka zvonika.

Langdon klimnu. „Blizu glavnog oltara. Oni simbolišu Deset zapovesti koje su Mojsiju date na Sinaju.“

„A tu je i kamen s Meseca?“

Kamen sa samih nebesa. „Da. Jedan od vitraža zove se Svemirski prozor, a u njega su ugrađeni i delići mesečeve stene“

„Dobro, ali sigurno nisi ozbiljan za ovo poslednje,“ Ketrin ga pogleda, a u njenim lepim očima se ogledao skepticizam. „Statua… Darta Vejdera?“

Langdon se nasmeja. „Mračni otac Luka Skajvokera? Apsolutno. Vejder je jedna od najpopularnijih grotesknih figura u Nacionalnoj katedrali“ On pokaza visoko prema zapadnom tornju. „Teško ćemo ga videti po mraku, ali tu je.“

„Šta, za ime sveta, Dart Vejder traži na vašingtonskoj Nacionalnoj katedrali?“

„Takmičenje za decu prilikom kog je trebalo da isklešu gargojla koji predstavlja oličenje zla. Dart je pobedio.“

Stigli su do monumentalnog stepeništa pred glavnim ulazom, koje je bilo smešteno ispod dvadeset četiri metara visokog lučnog prolaza, odmah ispod rozete od kojeg je čoveku zastajao dah. Kako su počeli da se penju, Langdonov um se prebaci na misterioznog stranca koji ih je pozvao. *Bez imena, molim… Recite mi, da li ste uspeli da zaštitite mapu koja vam je poverena?* Langdona su ramena bolela od nošenja teške piramide, i radovao se što će je konačno spustiti. *Utočište i odgovori.*

Na vrhu stepeništa, dočeka ih par impozantnih drvenih vrata. „Hoćemo li samo da pokucamo?“ upita Ketrin.

Langdon je sebi postavio isto pitanje, ali jedna od dvoja vrata bila su odškrinuta.

„Ko je tamo?“ upita krhak glas. Uvelo lice starca pojavi se u dovratku. Nosio je svešteničku odoru i upitno ih je pogledao. Oči su mu bile mutne i bele, zamagljene kataraktom,

„Moje ime je Robert Langdon“, odgovori. „Ketrin Solomon i ja tražimo utočište.“ Slepi čovek s olakšanjem izdahnu. „Hvala bogu. Očekivao sam vas.“

POGLAVLjE 80

Voren Belami oseti tračak nade. Direktorka Sato upravo je u Džungli primila poziv od operativca na terenu i istog trena krenula sa tiradom. „Ako je tako, jebeno se *potrudite* da ih pronađete“ vrištala je u telefon. „Vreme nam ističe!“ Isključila je telefon i koračala krupnim koracima tamo-amo ispred Belamija, kao da pokušava da smisli šta dalje da radi.

Konačno se zaustavi tačno ispred njega i okrenu. „Gospodine Belami, pitaću vas ovo samo jednom, ali zaista samo jednom.“ Zagledala mu se duboko u oči. „Odgovorite sa da ili ne – imate li ikakvog pojma kuda je mogao otići Robert Langdon?“

Belami je naravno imao pojma, ali zatrese glavom. „Ne.“

Sato nije skretala svoj prodorni pogled sa njegovih očiju. „Na vašu nesreću, deo mog posla jeste da pogodim kad ljudi lažu.“

Belami tada skrete pogled. „Žao mi je, ali ne mogu da vam pomognem.“

„Arhitekte Belami“, reče Sato, „večeras, nešto posle sedam sati, večerali ste u restoranu van grada i tada ste primili telefonski poziv od jednog čoveka koji vam je rekao da je kidnapovao Pitera Solomona.“

Belami istog trenutka oseti jezu i vrati pogled prema njoj. *Otkud biste vi to mogli znati?!*

„Taj vam je čovek“, produži Sato, „rekao da je uputio Roberta Langdona u zgradu Kapitola i dao mu jedan zadatak… koji on ne može ispuniti bez vaše pomoći. Upozorio vas je da će, ukoliko Langdon ne ispuni zadatak, vaš prijatelj Piter Solomon umreti. U panici, vi ste zvali Pitera na sve moguće brojeve, ali niste uspeli da ga dobijete. Sasvim razumljivo, vi ste onda odjurili do Kapitola.“

Belami nije mogao da pojmi otkud Sato zna za telefonske pozive.

„Dok ste bežali sa Kapitola“, dopirao je glas direktorke Sato iza užarenog vrha njene cigarete, „poslali ste SMS poruku Solomonovom otimaču i obavestili ga da ste vi i Langdon uspeli da se domognete Masonske piramide.“

Odakle li joj sve te informacije? pitao se Belami. *Čak ni Langdon ne zna da sam poslao tu poruku.* Kad su ušli u tunel prema Kongresnoj biblioteci, Belami je skrenuo u prostoriju sa električnim instalacijama da uključi privremeno osvetljenje. Iskoristio je trenutak kad je ostao sam da pošalje kratku poruku Piterovom otimaču u kojoj ga je obavestio da se upetljala Sato, ali mu je i potvrdio da su on – Belami – i Robert Langdon uspeli da se dokopaju Masonske piramide i da će svakako odgovoriti na njegove zahteve. To je, naravno, bila laž, ali on se nadao da će time dobiti na vremenu, kako da pomogne Piteru, tako i da sakrije piramidu.

„Ko vam je rekao da sam poslao poruku?“ zatraži Belami odgovor.

Sato baci Belamijev mobilni telefon na klupu pored njega. „Za to nije bila potrebna velika nauka.“

Belami se sad seti da su mu agenti oduzeli telefon i ključeve kad su ga uhvatili.

„Što se tiče ostalih informacija“, nastavi Sato, „na osnovu Patriotskog zakona[83] imam prava da postavim prislušni uređaj na telefon svakog pojedinca za koga mislim da može predstavljati opasnost po nacionalnu bezbednost. Pošto smatram da Piter Solomon predstavlja takvu opasnost, ja sam prošle noći krenula u akciju.“

Belami jednostavno nije mogao da razume šta mu to ona govori. „Vi prisluškujete Piterov telefon?“

„Da. Tako sam saznala da vas je kidnaper pozvao dok ste bili u restoranu. Vi ste onda nazvali Piterov mobilni i ostavili mu zabrinutu poruku u kojoj ste objasniti šta se upravo desilo.“

Belami je shvatio da je ona u pravu.

Takođe smo presreli poziv koji je Robert Langdon uputio iz zgrade Kapitola. krajnje uznemiren, pošto je shvatio da je na prevaru doveden tamo. Ja sam odmah krenula na Kapitol i stigla pre vas, jer sam bila bliže. A što se tiče toga kako sam znala da treba da pregledam snimak Langdonove torbe, kada sam shvatila da je Langdon umešan u sve to, zatražila sam od osoblja da ponovo preslušaju naoko bezazlen poziv Langdonu sa Piterovog mobilnog telefona. Tom prilikom kidnaper je, predstavljajući se kao Solomonov pomoćnik, ubedio Langdona da dođe i održi predavanje, kao i da donese paketić koji mu je Piter poverio. Pošto Langdon nije hteo da sarađuje sa mnom u vezi sa paketom koji je imao kod sebe, ja sam onda zatražila rendgenski snimak njegove torbe.

Belami nije bio u stanju da sabere misli. Ruku na srce, sve što je govorila Sato zvučalo je suvislo, ali ipak nešto tu nije štimalo. „Ali… kako ste uopšte mogli pomisliti da Piter Solomon predstavlja opasnost za nacionalnu bezbednost?“

„Verujte mi Piter Solomon *zaista* predstavlja ozbiljnu opasnost za nacionalnu bezbednost“, ljutilo odvrati Sato. „A istini za volju, gospodine Belami, i vi također.“

Belami se momentalno ispravi na klupi, dok su mu se lisice urezivale u članke na rukama. „Kako, molim?“

Ona se usiljeno osmehnu. „Vi masoni upustili ste se u jednu opasnu igru. Skrivate veoma, *veoma* opasnu tajnu.“

Da li to ona govori o drevnim misterijama?

„Hvala bogu, vi ste uvek vodili računa da dobro skrijete svoje tajne. Nažalost, u poslednje vreme postali ste neoprezni, a noćas se može desiti da se pred svetom obelodani vaša najopasnija tajna. Ukoliko ne budemo uspeli da to sprečimo, uveravam vas da će rezultati biti pogibeljni.“

Belami ju je zaprepašćeno gledao.

„Da me niste napali“, reče Sato, „uvideli biste da smo vi i ja zapravo u istom timu.“ *U istom timu.* Te reči ponukale su Belamija da pomisli nešto skoro potpuno nezamislivo. *Da nije Sato članica Istočne zvezde?* Red Istočne zvezde – obično smatraju sestrinskom organizacijom masona – prihvata slične Filozofske poglede, mistiku i čovekoljublje, tajna znanja i

---

83 Ovaj zakon donet je samo šest nedelja poste terorističkog napada 11. septembra 2001. godine. Omogućava lakši pristup obaveštajnim podacima o potencijalnim pretnjama za bezbednost nacije (prim. prev.).

duhovnu širokogrudost. *U istom timu. Pri tom sam ja u lisicama a ona prisluškuje Piterov telefon!*

„Morate mi pomoći da zaustavim tog čoveka“, kaza Sato. „On ima potencijal da pokrene kataklizmu od koje se ova zemlja možda nikada neće oporaviti.“ Lice joj je delovalo kao isklesano od kamena.

„Pa zašto onda ne *pratite* njega?“

Sato ga pogleda s nevericom. „Pa zar vi mislite da ja to ne pokušavam?“ Solomonov telefon se ugasio, i pre no što smo mogli da odredimo odakle dolazi poziv, izgubili smo trag. A ispostavilo se da je onaj drugi broj koji je koristio, zapravo telefon za jednokratnu upotrebu, kome je skoro sasvim nemoguće ući u trag. Iz privatne avionske kompanije rekli su nam da je let bio bukiran od strane Solomonovog asistenta, preko Solomonovog mobilnog telefona i Solomonove Markiz džet[84]kartice. Dakle, nema nikakvih tragova. Uostalom, nije ni važno. Čak i kada bismo otkrili gde se on tačno nalazi, ja ne bih nikako mogla da rizikujem da upadnemo i pokušamo da ga uhvatimo.“

„A zašto ne?“

„Više bih volela da vam to ne saopštim, pošto ta informacija predstavlja strogu tajnu.“, odgovori Sato, očito gubeći strpljenje. „Tražim od vas da mi verujete na reč.“

„E pa, ne mogu.“

Pogled Inoe Sato posta led ledeni. Naglo se okrete na drugu stranu i povika. „Agente Hartman! Aktentašnu, molim vas.“

Belami začu šištanje elektronskih vrata, potom jedan operativac stupi u Džunglu i unese elegantnu aktentašnu od titanijuma, koju postavi na pod pored direktorke KB-a.

„Izađite“, reče Sato.

Dok je operativac izlazio, vrata ponovo zašištaše, a onda nastupi potpuna tišina.

Sato podiže metalnu tašnu sa poda, postavi je sebi na krilo i pritisnu kopče. Potom polako diže pogled ka Belamiju. „Nisam želela ovo, ali vreme ističe, a vi mi ne dozvoljavate da biram.“

Belami je gledao neobičnu tašnu i osetio kako ga obuzima strah. *Da li se ona sprema da me mučи?* Ponovo je pokušao da se oslobodi lisica. „Šta imate u tašni?“

Sato se ironično nasmeši. „Nešto što će vas ubediti da sarađujete *sa mnom*, garantujem vam.“

---

84 Privatna kompanija *Marquis Jet* nudi mogućnost vlasnicima njihove karte da jednom uplatom omoguće sebi 25 časova leta na privatnim mlaznim avionima (prim. prev.).

POGLAVLjE 81

Podzemni prostor u kom je Malak izvodio Veštinu, bio je genijalno sakriven. Podrum njegove kuće, onima koji su u nju ulazili, činio se sasvim normalnim – tipičan podrum s kotlom, ormarićem s osiguračima, drvima i neurednom gomilom raznih nepotrebnih stvari. Ovaj vidljivi deo podruma, međutim, bio je samo delić Malakovog podzemnog prostora. Prilično velika površina bila je pregrađena za njegove tajne eksperimente.

Malakov privatni radni prostor bio je niz prostorija, od kojih je svaka bila određene namene. Jedini ulaz u ovaj deo bio je uski skriveni prilaz kome se moglo pristupiti iz dnevne sobe, zbog čega ga je bilo skoro nemoguće otkriti.

Malak je večeras sišao niz rampu, dok su tetovirani simboli i znaci na njegovoj koži oživljavali na modrom odsjaju posebno dizajniranog osvetljenja u podrumu. Ušao je u plavičastu izmaglicu, prošao pored nekoliko zatvorenih vrata i uputio se pravo u najveću prostoriju na kraju hodnika.

„*Sanctum sanctorum*“[85] kako je Malak voleo da je zove, bila je savršeni simetrični kvadrat površine od dvanaest kvadratnih stopa. *Dvanaest je znakova zodijaka. Dvanaest je sati u danu. Dvanaest je kapija raja.* Usred odaje nalazio se kameni sto, kvadrat površine sedam puta sedam. *Sedam je pečata Otkrovenja. Sedam je stepenica Hrama.* Tačno iznad centra stola visio je pažljivo podešen svetlosni izvor koji se okretao i bacao spektar unapred poređanih boja, čineći pun krug svakih šest sati, u skladu sa svetim Rasporedom planetarnog časovnika. *Sat Janora je plav. Sat Nasnije je crven. Sat Salama je beo.*

Trenutno je bio sat Kaere, što je značilo da je svetlost u sobi bila meke, ružičaste nijanse. Noseći na sebi samo svilenkasti komad platna oko stražnjice i uškopljenog polnog organa, Malak započe pripreme.

Pažljivo je mešao tečne hemikalije koje će kasnije upaliti kako bi osvetio vazduh. Zatim je presavio nezaprljanu svilenu tkaninu kojom će u određeno vreme zameniti krpu koju je trenutno nosio. I konačno, očistio je bocu s vodom kojom će miropomazati svoju ponudu. Kada je završio, sve što je pripremio stavio je na pomoćni sto.

Onda je otišao do police odakle je uzeo malu kutiju od slonovače, odneo je do pomoćnog stola i stavio među ostale predmete. Iako još uvek nije bio spreman da je upotrebi, nije mogao da odoli i podigao je poklopac, diveći se svom blagu.

Nož.

U kutiji od slonovače, na ležištu od crnog somota, presijavao se žrtveni nož koji je Malak čuvao za večeras. Kupio ga je prošle godine za milion i šesto hiljada dolara, na crnom tržištu Srednjeg istoka.

Najslavniji nož u istoriji.

Nezamislivo star i, verovalo se, nepovratno izgubljen, ovaj dragoceni bodež bio je napravljen od gvožđa pričvršćenog za koštanu dršku. Tokom istorije, bio je u posedu velikog broja moćnih ljudi. Međutim, tokom

---

85 „Najsvetije od najsvetijih“; svetilište (prim. prev.).

poslednjih nekoliko decenija, nestao je i čamio u jednoj tajnoj privatnoj kolekciji. Malak je prevrnuo nebo i zemlju da ga pronađe. Nož nije, kako je pretpostavljao, već dugo nikome pustio krv, možda i vekovima. Večeras će ovo sečivo ponovo osetiti moć žrtve za koju se pripremalo.

Malak pažljivo podiže nož iz ležišta i s puno poštovanja ispolira oštricu svilenom tkaninom natopljenom osvećenom vodom. Njegova Veština napredovala je od prvih rudimentarnih eksperimenata u Njujorku. Mračna Veština koju je Malak upražnjavao bila je poznata pod mnogim imenima i na mnogim jezicima, ali bilo koje ime da se upotrebi, u pitanju je veoma precizna nauka. Ova prastara tehnika nekad je bila ključ za kapije moći, ali je odavno zaboravljena i pala u zasenak okultizma i magije. Nekoliko onih koji su još uvek upražnjavali Veštinu, smatrani su ludacima, ali Malak nije mislio tako. *Ovo nije posao za one sa otupelim moćima*. Drevna mračna Veština, kao i moderna nauka, bila je disciplina koja je uključivala detaljne formule, specijalne sastojke i krajnje precizno rukovanje.

Veština nije bila kao današnja impotentna crna magija, često upražnjavana krajnje neodlučno od strane radoznalih pojedinaca. Ova Veština, kao i nuklearna fizika, mogla je da oslobodi neverovatnu moć. Upozorenja su bila strašna: *Pogrešno usmerena energija mogla bi da se vrati i uništi neveštog radoznalca.*

Malak je prestao da se divi svetoj oštrici i svoju pažnju usmerio na parče pergamenta koje je stajalo na stolu pred njim. Sam je napravio ovaj pergament od kože jagnjeta. Kako je protokol nalagao, jagnje je bilo čisto, još uvek nije bilo dostiglo seksualnu zrelost. Pored pergamenta nalazilo se vranino pero, srebrna posuda i tri upaljene sveće poređane oko činije od čistog mesinga. U činiji je bilo tri centimetra guste, purpurne tečnosti.

Tečnost je bila krv Pitera Solomona.

Krv je tinktura večnosti.

Malak uze pero, stavi levu ruku na pergament i, umačući vrh pera u krv, pažljivo poče da prati ivicu svog otvorenog dlana. Kada je završio s tim, nacrtao je pet simbola drevnih misterija na svaki vrh prsta.

Krunu… koja predstavlja kralja koji ću postati.

Zvezdu… koja predstavlja nebesa koja su odredila moju sudbinu.

Sunce… koje predstavlja prosvetljenje moje duše.

Fenjer… koji predstavlja slabo svetlo ljudskog razumevanja.

I ključ… koji predstavlja nedostajući deo, koji ću večeras konačno imati.

Malak završi sa crtanjem krvlju i podiže pergament, diveći se svom delu pri svetlosti koja je dopirala od tri sveće. Sačekao je da se krv osuši, a onda presavio debeli pergament tri puta. Dok je pojao neku staru eteričnu bajalicu, Malak pergamentom dodirnu plamen treće sveće i on buknu. Zapaljeni pergament je stavio u srebrnu posudu i pustio da izgori. Dok je pergament goreo, ugljenik iz životinjske kože pretvarao se u prašinastu crnu gar. Kada je plamen nestao, Malak pažljivo istrese pepeo u mesinganu činiju s krvlju. A onda izmeša smesu vraninim perom.

Tečnost postade tamnocrvena, skoro crna.

Držeći činiju obema rukama, Malak je podiže iznad glave i zahvali se, pevajući drevnu krvnu *euharistiju*. Zatim je pažljivo presuo crnu mešavinu

u staklenu epruvetu i zapušio je. Ovo će biti mastilo kojim će Malak tetovirati golo mesto na vrhu glave i tako dovršiti svoje remek-delo.

POGLAVLjE 82

Vašingtonska Nacionalana katedrala po veličini je šesta katedrala u svetu – nadvisuje oblakoder od trideset i tri sprata. Ukrašeno sa preko dve stotine vitraža, pedeset i tri zvona i orguljama sa 10.647 cevi, ovo arhitektonsko remek-delo u gotskom stilu može da primi preko tri hiljade vernika. Međutim, večeras je katedrala bila prazna.

Prečasni Kolin Galovej – dekan katedrale[86] – izgledao je kao da večno živi na zemlji. Pognut i smežuran, obučen u jednostavnu crnu mantiju i slep, hodao je pred njima bez reči, vukući noge. Langdon i Ketrin pratili su ga u tišini kroz mrak sto dvadeset metara dugog središnjeg broda katedrale, koji je skretao malo ulevo, kako bi se stvorila prijatna blaga optička varka. Kad stigoše do transepta, dekan ih povede prema oltaru – simboličkoj granici između prostora za vernike i onog za posvećene.

Miris tamjana osećao se u delu crkve određenom za sveštenstvo i hor. Ovo sveto mesto bilo je skoro sasvim u mraku, osvetljeno jedino indirektnim odsjajem na visokim izrezbarenim lukovima. Zastave pedeset saveznih država visile su iznad hora koji je bio raskošno ukrašen panelima sa prizorima iz *Biblije*. Dekan Galovej nastavi dalje, očito znajući napamet kuda treba da ide. Langdon pomisli da će otići pravo do velike trpeze u koju je bilo ugrađeno deset komada kamena sa Sinajske planine, ali stari sveštenik konačno skrenu levo, pipajući, sve dok nije pronašao neupadljiva vrata koja su vodila u bočni aneks namenjen sveštenicima.

Prošli su kratkim hodnikom do kancelarije na čijim je vratima bila bakarna pločica sa imenom:

Prečasni dr Kolin Galovej
Dekan katedrale

Galovej otvori vrata i upali svetlo, očito sviknut da svojim gostima ukazuje poštovanje. Uveo ih je u kancelariju i potom zatvorio vrata.

Dekanova kancelarija bila je mala ali otmena prostorija, sa visokim policama za knjige, pisaćim stolom, jednim izrezbarenim ormanom i privatnim kupatilom. Na zidovima su visile tapiserije iz šesnaestog veka i nekoliko slika religioznog sadržaja. Stari dekan pokaza prema kožnim foteljama tačno preko puta pisaćeg stola. Langdon sede zajedno sa Ketrin i bi beskrajno zahvalan što je konačno mogao da spusti na pod pretešku torbu sa ramena.

Utočište i odgovori, pomisli Langdon, smeštajući se u udobnu fotelju.

Starac polako obiđe oko pisaćeg stola i spusti se u svoju stolicu sa visokim naslonom. A potom, uz umorni uzdah, podiže glavu i zagleda se u njih, prazna pogleda svojih zamućenih očiju. Kada je progovorio, glas mu je bio neočekivano jasan i snažan.

---

[86] Najviša sveštenička titula u katedrali, puni naziv je dekan kanonik (prim. prev.).

„Svestan sam da se nikad nismo sreli“, reče starac, „ali ipak osećam da vas oboje dobro poznajem.“ Izvadio je maramicu i obrisao usta. „Profesore Langdon, upoznat sam sa vašim radovima, uključujući i odličan tekst koji ste napisali o simbolima u ovoj katedrali. Gospođo Solomon, vaš brat Piter i ja smo već dugi niz godina masonska braća.“

„Piter je u velikoj nevolji“, reče Ketrin.

„Da, tako mije rečeno.“ Starac uzdahnu. „Učiniću sve što je u mojoj moći da vam pomognem.“

Langdon nije video masonski prsten na dekanovoj ruci, ali je znao da mnogi masoni, naročito oni u sveštenim redovima, ne žele da ističu svoju pripadnost masonima.

Kad su počeli da razgovaraju, ispostavi se da je dekan Galovej već saznao za neke od večerašnjih događaja iz telefonske poruke Vorena Belamija. I dok su mu Langdon i Ketrin pričali šta se još desilo, on je bivao sve zabrinutiji.

„I taj čovek, koji je odveo našeg voljenog Pitera“, reče dekan, „zahteva da vi dešifrujete piramidu u zamenu za Piterov život?“

„Da“, reče Langdon. „On misli da je to mapa koja će ga odvesti do tajnog mesta na kome su sakrivene drevne misterije.“

Dekan upravi svoje beživotne beličaste oči prema Langdonu. „Uši mi govore da vi ne verujete u takve stvari.“

Langdon nije želeo da gubi vreme ponavljajući sve iz početka. „Nije važno da li ja verujem. Treba da pomognemo Piteru. Nažalost, kad smo dešifrovali piramidu, tu nije bilo nikakvog putokaza.“

Starac se neznatno uspravi. „Vi ste *dešifrovali* piramidu?“

Ketrin se sada umeša i objasni ukratko da je, uprkos Langdonovom i Belamijevom zahtevu da ne odmotava paket, ona to ipak učinila, pošto je za nju bilo najvažnije da pokuša da pomogne bratu, na bilo koji način. Ispričala je dekanu o zlatnom vrhu piramide, magičnom kvadratu Albrehta Direra i kako su pomoću njega uspeli da onih šesnaest slova dešifruju kao frazu *Jeova Sanctus Unus*.

„I to je sve?“ upita dekan. „Jedan Istinski Bog?“

„Da, gospodine“, odgovori Langdon. „Očito je da piramida predstavlja pre *metaforičku* nego geografsku mapu.“

Dekan ispruži ruke. „Dozvolite mi da je opipam.“

Langdon otvori torbu i izvuče piramidu, koju pažljivo podiže na sto, pravo ispred prečasnog.

Langdon i Ketrin gledahu kako starac svojim krhkim prstima ispituje svaki centimetar kamena – ugraviranu stranu, glatku osnovu i odsečeni vrh. Kad je završio, ponovo ispruži ruke. „A vrh piramide?“

Langdon potraži malu kamenu kutiju, stavi je na sto i otvori poklopac. Potom izvadi vrh piramide i stavi ga u ispružene starčeve ruke. Dekan ponovo izvrši pregled, opipavajući svaki centimetar, zastajući na mestu gde je vrh ugraviran, očito zbog poteškoće da otkrije sitan, delikatno urezan tekst.

„Tajna je skrivena u Ovom Redu“ ponudi se da pomogne Langdon. „A reči *ovaj* i *red* napisane su velikim slovom .“

Starčevo lice ostade bez izraza dok je stavljao vrh na piramidu i nameštao ivice služeći se samo čulom dodira. Činilo se da povremeno zastaje, kao da se moli, potom sa puno poštovanja dlanovima prelazi preko čitave piramide. Zatim pruži ruku i napipa kockastu kutiju, uze je, pa i nju pažljivo ispipa, prelazeći prstima po unutarnjoj i spoljnoj površini.

Kad je završio, spusti kutiju i zavali se na naslon. „Dakle, recite mi“, zapita, a glas mu iznenada postade strog. „Zašto ste vi došli kod mene?“

Langdon je bio zatečen. „Gospodine, došli samo zato što ste nam vi *rekli* da dođemo. A gospodin Belami nam je kazao da treba da vam verujemo.“

„Ali *njemu* ipak niste poverovali?“

„Izvinite?“

Dekanove beličaste oči gledale su pravo kroz Langdona. „Paket u kome je bio vrh piramide bio je zapečaćen. Gospodin Belami vam je rekao da ga ne otvarate, a vi ste to ipak učinili. Pored toga, Piter Solomon vam je lično kazao da ga ne otvarate. A vi ste to ipak učinili.“

„Gospodine“, umeša se Ketrin, „mi smo samo pokušavali da pomognemo mom bratu. Čovek koji ga je zarobio zahteva da je dešifrujemo…“

„Ja to razumem“, kaza dekan, „no ipak, šta ste postigli time što ste *otvorili* paket? Ništa. Piterov otmičar traži određeno mesto, i on neće biti zadovoljan odgovorom kakav je *Jeova Sanctus Unus.*“

„Slažem se“, odgovori Langdon, „ali nažalost, na piramidi stoji samo to. Kao što sam već pomenuo, izgleda da je izraz mapa upotrebljen više u *figurativnom* nego…“

„Grešite, profesore“, reče dekan. „Masonska piramida zaista *jeste* mapa. Ona ukazuje na *stvarno* mesto. Vi to ne razumete, jer je još uvek niste u potpunosti dešifrovali. Ni blizu.“

Langdon i Ketrin se usplahireno pogledaše.

Starac ponovo položi ruke na piramidu, takoreći milujući je. „Ova mapa, kao i sve drevne misterije, ima višeslojno značenje. Prava istina za vas je još skrivena.“

„Dekane Galovej“, reče Langdon, „mi smo pregledali svaki centimetar i piramide i njenog vrha, na njima se ništa drugo ne vidi.“

„I ne može, u njihovom sadašnjem stanju. Ali predmeti se menjaju.“

„Gospodine?“

„Profesore, kao što znate, ova piramida nosi u sebi čudesnu moć transformacije. Legenda kaže da ona može menjati izgled, preinačiti svoj fizički oblik, i tako nam otkriti tajne koje skriva. Kao čuveni kamen koji je otpustio mač kada ga je Kralj Artur uzeo u ruke, tako se i Masonska piramida, ako ushte, može promeniti i otkriti svoje tajne onima koji to zaslužuju.“

Langdon sad pomisli da je starac možda izgubio moć rasuđivanja u svojim poznim godinama. „Izvinite gospodine, da li vi to nama govorite da piramida može *u bukvalnom smislu reči* da se transformiše, fizički?“

„Profesore, ako sad pružim ruku i vama naočigled transformišem ovu piramidu, hoćete li poverovati u to što vidite?“

Langdon nije imao pojma kako da mu odgovori. „Pretpostavljam da u tom slučaju ne bih imao drugog izbora.“

„Dobro, ako je tako. Ja ću upravo to učiniti.“ Ponovo obrisa usta. „Dozvolite mi da vas podsetim da su nekada čak i najblistaviji umovi poimali Zemlju kao ravnu. Jer kad bi Zemlja bila okrugla, onda bi se okeani sigurno izlili. Pomislite samo kako bi vam se smejali da ste izjavili: ‘Ne samo da Zemlja ima oblik kugle, već postoji i jedna nevidljiva, mistična sila, koja drži sve na njenoj površini’!“

„Ima razlike“, reče Langdon, „između sile gravitacije… i sposobnosti da se transformišu predmeti dodirom ruke.“

„Zaista? Zar nije moguće da mi još uvek živimo u mračno doba u kome se rugamo svakom nagoveštaju postojanja ‘mističnih’ sila koje nismo u stanju da vidimo ili razumemo. Ako nas je istorija ičemu naučila, onda je to saznanje da će neobične ideje kojima se danas podsmevamo, jednog dana postati slavne istine. Tvrdim da ovu piramidu mogu transformisati samo jednim dodirom prsta, a vi se pitate da li sam pri zdravoj pameti. Od jednog istoričara očekivao bih više. Istorija je prepuna velikih umova koji su svi tvrdili isto… velikih umova koji su ponavljali da čovek poseduje tajanstvene sposobnosti kojih uopšte nije svestan.“

Langdon je znao da je tačno to što dekan govori. Čuvena hermetička izreka – *zar ne znate da ste bogovi* – bila je jedan od potpornih stubova drevnih misterija. *Kako gore, tako i dole… čovek je stvoren po Božjem obličju… apoteoza.* Uporno obznanjivanje božanske prirode čoveka – njegovih skrivenih potencijala – neprestano se ponavlja u drevnim tekstovima različitih tradicija. Čak i u *Bibliji,* u šestom stihu 82. psalma nailazimo na uzvik – *Rekoh: bogovi ste!*

„Profesore“, reče starac, „svestan sam da vi, kao i mnogi drugi obrazovani ljudi, živite raspolućeni između dva sveta – jednom nogom u duhovnom, a drugom u fizičkom svetu. Srce vam vapije za verom, ali vam intelekt ne dozvoljava. Kao univerzitetskom profesoru, preporučio bih vam da učite od velikih umova istorije.“ On zastade i pročisti grlo. „Ako se dobro sećam, jedan od najvećih umova na svetu izjavio je: ‘Ono što je nama nedostupno zaista postoji. Svaka tajna prirode čuva nešto složeno, nedodirljivo i neobjašnjivo. Moja vera sastoji se od dubokog poštovanja sile koja je izvan svega što mi možemo da pojmimo’.“

„Ko je to rekao?“ upita Langdon. „Gandi?“

„Ne“, upade Ketrin u reč, „Albert Ajnštajn.“

Ketrin Solomon pročitala je svaku reč koju je Ajnštajn ikad napisao i bila je duboko impresionirana njegovim ogromnim poštovanjem prema svemu tajanstvenom, kao i njegovim predviđanjem da će svi ljudi jednog dana osećati to isto. *Religija budućnosti*, predskazivao je Ajnštajn, *biće kosmička religija. Ona će prevazići poimanje boga kao ličnosti, u njoj neće biti ni dogme ni nauke o bogu.*

Videlo se da se Robert Langdon bori u sebi sa takvom idejom. Ketrin je osećala njegovo sve veće nezadovoljstvo pred ovim starim sveštenikom, i ona je to razumela. Konačno, stigli su čak ovamo da bi došli do odgovora, a umesto toga naišli na slepog starca koji tvrdi da može da menja stvari dodirom ruke. Uprkos tome, strastveno verovanje starca u tajanstvene sile podseti Ketrin na brata.

„Oče Galovej“, reče Ketrin. „Piter je u velikoj nevolji. A nas goni CIA. Voren Belami nam je rekao da dođemo kod vas. Ja ne znam šta ova piramida

sadrži, ili kuda pokazuje, ali ako ćemo njenim dešifrovanjem moći da pomognemo Piteru, mi to moramo uraditi. Možda bi gospodin Belami bio spreman da žrtvuje život moga brata da bi sakrio ovu piramidu, ali moja je porodica zbog nje već preživela užasne patnje. Ma kakve tajne bile sadržane u njoj, večeras je svemu tome kraj.“

„U pravu ste“, odgovori starac, smrknuta lica. „Večeras je *zaista* svemu kraj. Vi ste se za to postarali.“ On uzdahnu. „Gospođo Solomon, kad ste slomili pečat na toj kutiji, pokrenuli ste čitav niz događaja koji se više ne mogu zaustaviti. Večeras su na delu sile koje vi ne razumete. Povratka više nema.“

Ketrin je zaprepašćeno gledala u prečasnog. Njegov ton je imao apokaliptičan prizvuk, kao da govori o sedam pečata Otkrivenja ili o Pandorinoj kutiji.

„Uz dužno poštovanje, gospodine“, reče Langdon, „Ja zaista ne vidim kako jedna kamena piramida može da pokrene *bilo šta*.“

„Pa naravno da ne vidite, profesore.“ Slepi starac upravi svoj nevideći pogled prema njemu. „Vi još uvek nemate oči da bi to videli.“

POGLAVLjE 83

U vlažnoj atmosferi Džungle, arhitekt Kapitola osećao je kako mu se znoj sliva niz leđa. Zglobovi u lisicama su ga boleli, ali je celokupna njegova pažnja ostala prikovana za zlokobnu titanijumsku aktentašnu koju je Sato upravo bila otvorila na klupi između njih.

Sadržaj ove tašne, rekla mu je Sato, *ubediće vas da sagledate stvari iz mog ugla. Garantujem vam.*

Sićušna Azijatkinja okrenula je torbu, otkopčala je van Belamijevog pogleda i on je tek trebalo da vidi njen sadržaj, ali mašta kao da mu je podivljala. Satoina ruka je radila nešto u torbi i Belami je napeto očekivao da ona izvadi neku kolekciju bleštavih, kao žilet oštrih spravica.

Iznenada neko svetlo poče da se pojavljuje iz tašne, sve jače osvetljavajući Satoino lice s donje strane. Njene ruke nastavile su da se pokreću i svetlost promeni nijansu. Nakon nekoliko trenutaka, ona pomeri ruke, i uhvativši tašnu sa obe strane, okrenu je prema Belamiju.

Belami shvati da trepće pred bleštavilom onoga što se činilo kao neki futuristički laptop sa odvojenom slušalicom, dve antene i dvostrukom tastaturom. Njegov prvobitni osećaj olakšanja brzo se pretvorio u zbunjenost.

Na ekranu se video logo CIA i sledeći tekst:

SIGURNOSNI PRISTUP
KORISNIK: INOE SATO
BEZBEDNOSNI STEPEN: NIVO 5

Ispod prozora za logovanje, vrtela se ikonica:

SAČEKAJTE TRENUTAK…
DEŠIFROVANjE DOKUMENTA…

Belamijev pogled brzo pređe na Sato koja ga je netremice gledala. „Nisam želela da vam pokažem ovo“, reče. „Ali niste mi ostavili izbora.“

Ekran ponovo zatreperi i Belami ugleda kako se dokument otvara ispunjavajući čitav LCD ekran.

Nekoliko minuta Belami je piljio u ekran, pokušavajući da pronađe smisao u onome što je gledao. Polako, kada je počelo da mu biva jasno, osetio je kako mu krv otiče iz lica. Gledao je potpuno prestrašen, ne mogavši da skine pogled. „Ali ovo je… *nemoguće*“, uzviknu on. „Kako… ovo može biti!“

Satoino lice bilo je strašno. „To vi *meni* recite, gospodine Belami. *Vi* recite meni.“

Dok je arhitekt Kapitola polako shvatao sve posledice onoga što vidi, mogao je da oseti kako se čitav njegov svet opasno naginje nad ivicu provalije.

Moj bože… napravio sam užasnu, užasnu grešku!

POGLAVLjE 84

Dekan Galovej ponovo je osećao da je živ. Kao i svi smrtnici, znao je da se približava vreme kad će morati da odbaci svoju smrtnu ljušturu, ali to ipak neće biti ove noći. Njegovo telesno srce udaralo je snažno i brzo… a um mu je bio bistar. *Čeka nas posao.*

Dok je svojim reumatičnim rukama prelazio preko glatke površine piramide, skoro da nije mogao da poveruje šta oseća pod prstima. *Nikada nisam pomislio da ću doživeti ovaj trenutak.* Generacijama, delovi ove mape – simbolona – bezbedno su čuvani daleko jedan od drugog. Sada su konačno spojeni. Galovej se pitao je li sad zaista nastupilo ono predskazano vreme.

Nekim čudom, sudbina je odabrala dve osobe koje nisu masoni da sastave piramidu. To mu se, na neki način, činilo ispravnim. *Tajne izlaze iz unutarnjeg kruga… iz tame… na svetlo.*

„Profesore“, reče i okrete glavu u pravcu iz kojeg je dolazio Langdonov dah. „Da li vam je Piter rekao *zašto* je želeo da čuvate taj paketić?“

„Rekao je da neki moćni ljudi hoće da mu ga otmu“, odgovorio je Langdon. Dekan klimnu glavom. „Da, i menije to isto kazao.“

„Zaista?“ začu se iznenada Ketrin sa leve strane „Vi ste *razgovarali* sa mojim bratom o piramidi?“

„Naravno“, reče Galovej. „Ja sam sa vašim bratom razgovarao o mnogo čemu. Ja sam ranije bio Veliki majstor Hrama, i on često dolazi kod mene da ga posavetujem. Pre otprilike godinu dana došao je kod mene veoma zabrinut. Sedeo je na istom mestu gde ste sada vi i pitao me da li verujem u natprirodna predskazanja.“

„Predskazanja?“ Ketrin je zvučala zabrinuto. „Mislite kao neke… *vizije*?“

„Ne sasvim. Nekako više intuitivno. Piter je rekao kako sve jače oseća prisustvo neke mračne sile u svom životu. Osećao je da ga neko posmatra… čeka… i sprema se da mu strašno naudi.“

„Očito je bio u pravu“, reče Ketrin, „s obzirom da je isti čovek koji je ubio našu majku i Piterovog sina došao u Vašington i postao Piterov masonski brat.“

„Istina“, kaza Langdon, „ali to ne objašnjava umešanost CIA.“

Galovej nije bio siguran. „Znate, moćne ljude uvek privlači još veća moć.“

„Ali… CIA?“ suprotstavi mu se Langdon. „I mistične tajne? Nešto se tu ne slaže.“

„Sasvim sigurno“, produži Ketrin. „Napredak CIA povezan je sa tehnološkim napretkom, ona stalno eksperimentiše sa tajnom naukom – ESP, gledanje na daljinu, čulna deprivacija, farmakološki indukovana stanja jake moždane aktivnosti. Sve se to svodi na isto – iskorišćavanje još neotkrivenog potencijala ljudskog uma. Ako sam išta naučila od Pitera, onda je to svakako ovo: nauka i misticizam vrlo su tesno povezani, razlikuju se samo po pristupu koji koriste. Imaju iste ciljeve, samo su im metodi različiti.“

„Piter kaže“, reče Galovej, „da se vaša oblast izučavanja može smatrati nekom vrstom savremene mistične nauke?“

„Noetika“, reče Ketrin klimajući glavom. „Ona uspeva da dokaže da čovek raspolaže moćima o kojima mi i ne sanjamo.“ Ona pokaza rukom u pravcu vitraža na kom se nalazila poznata slika *Isus okupan nestvarnom svetlošću*, na kojoj se iz njegove glave i ruku izlivaju zraci. „Naime, ja sam koristila ekstremno rashlađene analogne uređaje za fotografisanje prilikom snimanja ruku jednog bioenergetičara dok je lečio pacijenta. Snimci koje sam dobila veoma naliče na predstavu Isusa na vašem vitražu… sa njegovih vrhova prstiju takođe se izlivaju energetski zraci.“

Izoštren um, pomisli Galovej, prikrivajući osmeh. *Pa šta mislite, kako je Isus lečio bolesnike?*

„Znam“, nastavi Ketrin, „da moderna medicina izvrće ruglu vidare i šamane, ali ovo sam videla sopstvenim očima. Na snimcima načinjenim CCD kamerom jasno se opaža kako taj čovek vrhovima prstiju prebacuje ogromno energetsko polje… i doslovce menja ćelijski sastav svog pacijenta. Ako *to* nije božanska moć, onda ne znam šta je.“

Dekan Galovej dozvolio je sebi da se nasmeši. Ketrin je posedovala istu strastvenu prirodu kao i njen brat Piter. „Piter je jednom uporedio noetičare sa prvim istraživačima, kojima su se rugali jer su prihvatali jeretičku predstavu o *sferičnom* obliku zemlje. Skoro sasvim preko noći, ovi istraživači su od luda postajali heroji, jer su otkrili nepoznate svetove i razmakli horizonte za sve na zemlji. Piter smatra da ćete isto učiniti i *vi*. On mnogo očekuje od vaših istraživanja. Konačno, svaki filozofski preokret tokom istorije počinjao bi jednom smeonom idejom.“

Galovej je, naravno, znao da se ne mora otići čak u laboratoriju da bi se čovek uverio u ovu smelu novu ideju koja tvrdi da čovek poseduje neograničeni potencijal. U ovoj katedrali redovno su se održavale molitve za isceljenje bolesnika i neretko su se viđali čudesni rezultati, fizičke promene dokumentovane medicinskim putem. Ne postavlja se pitanje da li je bog podario čoveku veliku moć, već kako da se ta moć *oslobodi*.

Stari dekan pobožno obvi ruke oko Masonske piramide i progovori veoma tihim glasom. „Prijatelji, ja ne znam tačno *kuda* pokazuje piramida… ali ovo znam. Postoji veliko duhovno blago koje je negde zakopano… blago koje strpljivo čeka u mraku već generacijama. Verujem da ono predstavlja katalizator koji u sebi sadrži snagu da preobrazi ovaj svet.“ On dodirnu zlatni šiljak vrha piramide. „Pošto je ova piramida sada sastavljena, vreme se približava ogromnom brzinom. A zašto i ne bi? Proročanstvo o promeni koja donosi prosvetljenje postoji oduvek.“

„Oče“, reče Langdon izazivačkim tonom, „svima nam je poznato ‘Otkrivenje’ svetog Jovana i bukvalno značenje Apokalipse, no biblijsko proročanstvo teško da…“

„O, pobogu!“ uzviknu dekan. „‘Knjiga Otkrivenja’ je toliko zbrkana da niko ne zna kako je treba čitati. Ja govorim o *bistrim* umovima koji su pisali jasnim jezikom – predskazanjima svetog Avgustina, Frensisa Bekona, Njutna, Ajnštajna i još mnogih drugih, koji su predviđali da će doći trenutak kada će se desiti promena koja će dovesti do prosvetljenja. Čak je i Isus govorio ‘ništa nije skriveno što se neće obznaniti, nema tajne koja neće izaći na videlo’“

„To nije teško proreći“, kaza Langdon, „Znanje raste eksponencijalnom brzinom. Što više znamo, više smo sposobni da učimo, i da *brže* proširujemo svoja znanja.“

„Jeste“, dodade Ketrin. „To se neprestano viđa u nauci. Svako novo tehnološko otkriće postaje oruđe kojim dolazimo do novih otkrića… to vam je kao lavina. Zbog toga je nauka više uznapredovala za poslednjih pet godina, nego za prethodnih pet *hiljada* godina. Eksponencijalni rast. Matematički gledano, kako vreme prolazi, eksponencijalna kriva postaje skoro vertikalna, a nova otkrića dešavaju se neverovatno brzo.“

U dekanovoj kancelariji zavlada tišina. Galovej je osećao da njegovi gosti nemaju pojma kako im ova piramida može pomoći da išta dalje otkriju. *Zbog toga vas je sudbina dovela kod mene*, pomislio je. *Sad je moja uloga došla na red.*

Već mnogo godina, prečasni Kolin Galovej, zajedno sa svojom masonskom braćom, ima ulogu čuvara kapije. Sad se međutim sve promenilo.

Više nisam čuvar kapije… sad sam vodič.

„Profesore Langdon“, reče Galovej, pruživši ruku preko stola. „Budite ljubazni, uhvatite me za ruku.“

Robertu Langdonu bi neugodno dok je gledao u ispružen dlan dekana Galoveja.

Hoćemo li se sad moliti?

Iz učtivosti, Langdon ispruži ruku i položi desnu šaku u smežuranu dekanovu ruku. Starac je čvrsto uhvati, ali nije počeo da se moli. Umesto toga uhvatio je Langdonov kažiprst i uvukao ga u kamenu kutiju u kojoj je ranije počivao zlatni vrh piramide.

„Vas su zaslepile sopstvene oči“, kazao je dekan. „Kad biste mogli da gledate vrhovima prstiju, kao ja, shvatili biste da ova kutija čuva još ponešto za vas.“

Poslušno, Langdon je vrhom prsta prelazio unutrašnjom površinom kutije, ali nije osetio ništa. Sve je bilo savršeno glatko.

„Nastavite da tražite“, podsticao ga je Galovej.

Konačno, Langdon vrhom kažiprsta oseti nešto – sićušni ispupčeni kružić – majušnu tačkicu usred donje površine kutije. Izvadio je ruku i pogledao unutra. Kružić se apsolutno nije mogao videti golim okom. *Šta je to?*

„Da li prepoznajete taj simbol?“ pitao je Galovej.

„Simbol?“ odgovori Langdon. „Jedva da uopšte nešto vidim.“

„Pritisnite ga.“

Langdon ga posluša i pritisnu vrh prsta na tom mestu. *Šta on zamišlja da će se desiti.*

„Držite prst na tom mestu“, reče dekan. „Pritisnite.“

Langdon pogleda u Ketrin, koja je delovala začuđeno, dok je sklanjala kosu iza ušiju.

Posle nekoliko trenutaka, stari dekan klimnu glavom. „Dobro je, sad sklonite ruku. Gotova je alhemija.“

Alhemija? Robert Langdon izvadi ruku iz kutije i nastavi da sedi, zbunjeno ćuteći. Ništa se nije promenilo. Kutija je i dalje stajala na stolu.

„Ništa“, reče Langdon.

„Pogledajte vrh kažiprsta“, odgovori dekan. „Trebalo bi da vidite promenu.“ Langdon pogleda prst, ali jedina promena koju je mogao da zapazi bilo je malo udubljenje u koži koje je načinila okrugla kvržica – sićušni krug sa tačkom u sredini.

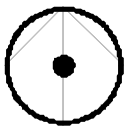

„Da li *sad* prepoznajete simbol?“ pitao je dekan.

Mada je sad Langdon prepoznao simbol, na njega je mnogo veći utisak ostavila Činjenica da je dekan bio u stanju da ga napipa. Očito je stekao sposobnost da gleda vrhovima prstiju.

„Alhemijski simbol“, reče Ketrin, približavajući svoju stolicu da bi bolje videla Langdonov kažiprst. „To je stari simbol za *zlato*.“

„Zaista!“ Dekan se nasmeši i pogladi kutiju. „Profesore, čestitam. Postigli ste ono što je svaki alhemičar tokom istorije pokušavao da postigne. Od bezvredne supstance vi ste dobili zlato.“

Langdon se namršti, nimalo impresioniran. Ovaj mali salonski trik nije bio ni od kakve pomoći. „Zanimljivo kao ideja, gospodine, ali bojim se da ovaj simbol – krug sa okruglom tačkom u sredini – ima na hiljade značenja. Naziva se cirkumpunkt[87], i jedan je od najčešće korišćenih simbola u istoriji.“

„O čemu vi to govorite?“ upita dekan, skeptično.

Langdon se zapanji što jedan mason nije bolje upoznat sa duhovnim aspektima ovog simbola. „Gospodine, cirkumpunkt ima *bezbroj* značenja. U starom Egiptu, bio je simbol za Ra – boga sunca, u savremenoj astronomiji on se još uvek koristi kao solarni simbol. U istočnjačkoj filozofiji on predstavlja duhovno saznanje Trećeg oka, božansku ružu, kao i znak prosvetljenja, Kabalisti ga koriste da označe Keter – najvišeg Sefirota i ‘najskriveniju od svih skrivenih stvari’. Rani mistici zvali su ga Božjim okom, odakle potiče Svevideće oko na Velikom pečatu. Pitagorejci su koristili cirkumpunkt kao simbol monade – božanske istine, *prisca sapientia*, sjedinjenje uma, duše i…“

„Dosta!“ Dekan Galovej se sad već kikotao. „Profesore, hvala vam. Potpuno ste u pravu, naravno.“

Langdon shvati da je bio nasamaren. *On sve to zna.*

„Cirkumpunkt“, reče Galovej, još uvek se smeškajući, u suštini je najvažniji simbol drevnih misterija. Iz tog razloga, mislim da njegovo prisustvo u ovoj kutiji nije puka slučajnost. Prema legendi, tajne ove mape skrivene su u najsitnijim detaljima.“

„U redu“, reče Ketrin, „međutim, čak i ako je ovaj simbol tamo namerno urezan, ipak nam ništa ne pomaže da dešifrujemo mapu, zar ne?“

---

87 Na latinskom *circumpunct*, krug sa tačkom u sredini (prim. prev.).

„Malo pre ste rekli da je u pečat koji ste vi slomili bio utisnut amblem sa Piterovog prstena?“

„Tako je“

„A vi kažete da je taj prsten kod vas?“

„Jeste.“ Langdon zavuče ruku u džep i, pronašavši prsten, izvadi ga iz plastične vrećice i stavi ispred dekana.

Galovej podiže prsten i poče da ga opipava sa svih strana. „Ovaj jedinstven prsten izrađen je u isto vreme kad i Masonska piramida i po tradiciji nosi ga mason koji Je zadužen da *čuva* piramidu. Večeras, kad sam napipao sićušni cirkumpunkt na dnu kamena kutije, shvatio sam da je prsten zapravo deo simbolona.“

„Zaista?“

„Siguran sam u to. Piter je moj najbliži prijatelj, i on je taj prsten nosio dugi niz godina. Dobro ga poznajem.“ Predao je prsten Langdonu. „Uverite se i sami.“

Langdon je uzeo prsten i pregledao ga, prelazeći prstima preko dvoglavog feniksa, broja 33, reči ORDO AB CHAO, kao i *Sve se otkriva na trideset trećem stepenu*. Nije napipao ništa drugo što bi moglo biti od pomoći. A onda, dok je prstima prelazio preko spoljnje površine kružnog dela, odjednom zastade. Iznenađen, okrete prsten i zagleda se u njegov donji deo.

„Da li ste pronašli?“ reče Galovej.

„Mislim da jesam!“ kazao je Langdon.

Ketrin ponovo gurnu stolicu. „Šta?“

„Znak stepena na obruču“, reče Langdon, pokazujući joj, „toliko je mali da ga zapravo i ne primećuješ očima, ali ako opipaš, osetićeš da je jedno mesto nekako nazubljeno, kao da je napravljen urez u obliku kruga.“ Znak stepena nalazio se na samoj sredini prstena… moglo bi se reći da je izgledao iste veličine kao i ispupčeni kružić na dnu kocke.

„Je li iste veličine?“ Ketrin dogura stolicu još bliže, dok joj se u glasu osećalo uzbuđenje.

„Ima način da se to sazna.“ Uzeo je prsten i spustio ga u kutiju, nameštajući kružiće jedan prema drugom. Dok je pritiskao nadole, ispupčeni kružić na kutiji utisnu se u udubljenje na prstenu, tako da se začu veoma tih, ali prepoznatljiv zvuk – klik.

Sve troje poskočiše.

Langdon je čekao, ali ništa se nije dogodilo.

„Šta je to bilo?!“ upita sveštenik.

„Ništa“, odgovori Ketrin. „Prsten se uglavio na mesto, ali se ništa drugo nije dogodilo.“

„Nikakva velika promena?“ Galovej je delovao zbunjeno.

Još nismo gotovi, shvati Langdon, gledajući u utisnute znake na prstenu – dvoglavog feniksa i broj 33. *Sve se otkriva na trideset trećem stepenu.* Odjednom ga ispuniše misli o Pitagori, tajnoj geometriji, uglovima; zapitao se da stepen ovde nema možda *matematičko* značenje.

Polako, dok mu je srce sve brže udaralo, spusti ruku i uhvati prsten, koji je bio pričvršćen za osnovu kocke. Tada, polako, poče da okreće prsten na

desnu stranu. *Sve se otkriva na trideset trećem stepenu.* Okrenuo je prsten za deset stepeni… dvadeset stepeni… trideset stepeni…

Ono što se tada desilo, Langdon ni na koji način nije mogao predvideti.

POGLAVLjE 85

Promena.

Dekan Galovej čuo je šta se događa, pa nije morao i da vidi.

Preko puta stola, Langdon i Ketrin bili su potpuno nemi, bez sumnje potpuno zadivljeni zurili su u kamenu kocku, koja je na njihove oči i naglas promenila oblik.

Galovej nije mogao a da se ne nasmeši. Predvideo je rezultat, i premda još uvek nije imao ideju kako će im ovo što se dešavalo pomoći da razreše zagonetku piramide, uživao je u retkoj prilici da harvardskog simbologa podući nešto o simbolima.

„Profesore“, reče dekan, „malo ljudi zna da su masoni duboko poštovali oblik kocke – ili *ašlar*, kako je zovemo – jer je to trodimenzionalna predstava jednog drugog simbola… mnogo starijeg, dvodimenzionalnog simbola.“ Galovej nije morao da pita profesora da li je prepoznao drevni simbol koji je sada ležao na stolu pred njima. Bio je to jedan od najčuvenijih simbola na svetu.

Misli Roberta Langdona komešale su se dok je iznenađeno gledao u preobraženu kocku na stolu pred sobom. *Nisam mogao ni da zamislim…*

Pre samo nekoliko trenutaka, posegnuo je u kamenu kutiju, uhvatio masonski prsten i pažljivo ga okrenuo. Kada je okrenuo prsten za trideset tri stepena, kocka je iznenada počela da se menja pred njegovim očima. Kvadratne površine koje su činile stranice kocke pale su svaka na svoju stranu dok su se skrivene šarke aktivirale. Kutija se najednom rastvorila, bočne strane i poklopac su se otvorile i uz pljesak pale na sto.

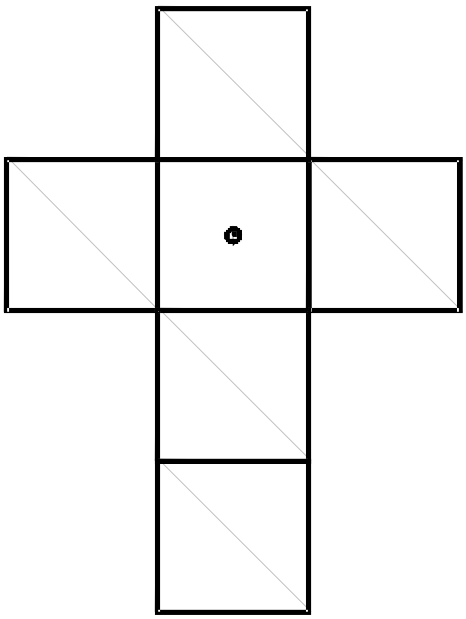

Kocka postaje krst, pomisli Langdon. *Simbolična alhemija.*

Ketrin je delovala zbunjeno pred prizorom rastvorene kocke. „Masonska piramida se odnosi na… hrišćanstvo?“

Langdon se isto pitao. Na kraju krajeva, hrišćansko raspeće je veoma poštovani simbol unutar reda masona, a sigurno je bilo i mnogo hrišćana masona. Međutim, masoni su takođe i Jevreji, muslimani, budisti, hinduisti, kao i oni koji nemaju ime za svog boga. Prisustvo isključivo hrišćanskog simbola činilo se ograničavajućim. A onda mu odjednom pade na pamet *istinsko* značenje simbola.

„To nije raspeće“, reče Langdon ustajući. „Krst sa tačkom u sredini je binarni simbol – *dva* simbola spojena da predstavljaju *jedan*.“

„O čemu pričaš?“ Ketrinine oči su ga pratile dok je koračao po sobi.

„Krst“, reče Langdon, „nije bio hrišćanski simbol sve do četvrtog veka. Mnogo pre toga, bio je korišćen u Egiptu da predstavi presek dve dimenzije – ljudske i božanske. Kako gore, tako dole. Bila je to vizuelna predstava mesta na kome čovek i Bog postaju jedno.“

„Dobro.“

„Cirkumpunkt“, reče Langdon, „kao što znamo ima mnoga značenja – jedno od najezoteričnijih je ruža, alhemijski simbol savršenstva. Ali, kada staviš ružu u centar krsta, dobiješ jedan sasvim drugačiji simbol – Ružin krst.“

Galovej se zavali u svoju fotelju, osmehujući se. „Vidi, vidi. Sad ste već blizu.“

Ketrin takođe ustade. „Šta ja tu ne shvatam?“

„Ružin krst“, objasni Langdon, „je uobičajen simbol u slobodnom zidarstvu. U stvari, jedan od stepena Škotskog reda zove se Vitezovi ružinog krsta i slavi rane rozenkrojcere, koji su doprineli masonskoj mističnoj filozofiji. Piter ti je možda pomenuo rozenkrojcere. Među članovima bilo je na desetine velikih naučnika – Džon Di[88], Ilajas Ešmol[89], Robert Flad[90]…“

„Apsolutno“, reče Ketrin. „Pročitala sam sve rozenkrojcerske manifeste tokom svog istraživanja.“

To bi trebalo da uradi svaki naučnik, pomisli Langdon. Red ružinog krsta – ili formalnije Drevni i tajni red *ružinog krsta* – imao je tajanstvenu istoriju koja je mnogo uticala na nauku i tesno se poklapala sa legendom o drevnim misterijama… ranim mudracima koji su posedovali tajnu mudrost, prenošenu vekovima, koju su proučavali samo najbriljantniji umovi. Kao što svi znaju, istorijski gledano, spisak slavnih rozenkrojcera u stvari je „ko je ko“ među evropskim renesansnim umovima: Paracelzus, Bekon, Flad, Dekart, Paskal, Spinoza, Njutn i Lajbnic.

Po doktrini rozenkrojcera, red je „zasnovan na ezoteričnim istinama drevne prošlosti“, istinama koje moraju ostati „skrivene od običnog čoveka“ i koje obećavaju pravi uvid u „duhovno carstvo“. Simbol bratstva se tokom godina razvio u procvetalu ružu na kitnjastom krstu, ali počeci su mu

---

88 John Dee (1572—1608. ili 1609) bio je poznati matematičar, astronom, astrolog, okultist, navigator i imperijalist; veliki deo života je posvetio proučavanju alhemije i hermetičke filozofije (prim. prev.).

89 Elias Ashmole (1617—1692) proslavljeni engleski antikvar, političar, astrolog i alhemičar (prim. prev.).

90 Robert Fludd (1574—1637) poznati engleski fizičar, astrolog i mistik (prim. prev.).

mnogo skromniji – tačkasti krug na neukrašenom krstu – najjednostavnija predstava ruže na najjednostavnijoj predstavi krsta.

„Piter i ja smo često raspravljali o rozenkrojcerskoj filozofiji“, reče Galovej Ketrin.

I kako je dekan počeo da objašnjava povezanost masonerije i rozenkrojcerijanizma, Langdon oseti da mu pažnju privlači isti onaj gunđajući glas u glavi koji mu ne da mira čitave noći. *Jeova Sanctus Unus. Ova izreka je nekako povezana s alhemijom.* Još uvek nije mogao da se seti šta mu je tačno Piter rekao o njoj, ali iz nekog razloga, pomen rozenkrojcerijanizma izgleda da je ponovo raspalio ovu misao. *Razmišljaj, Roberte!*

„Osnivač rozenkrojcerijanizma“, govorio je Galovej, „navodno je bio nemački mistik poznat pod imenom Kristijan Rozenkrojc – očigledno pseudonim, možda čak i Frensisa Bekona – koga neki istoričari smatraju osnivačem ove družine – mada za to nema dovoljno dokaza.“

„Pseudonim!“ Povika Langdon iznenada, prepavši čak i samoga sebe, „To je to! *Jeova Sanctus Unus*. To je pseudonim!“

„O čemu pričaš?“ pitala je Ketrin.

Langdonov puls se ubrza, „Dobro, pokušavao sam da se setim šta mi je Piter pričao o *Jeova Sanctus Unus* i njegovoj vezi sa alhemijom. Konačno sam se setio! Nije toliko u pitanju alhemija, koliko *alhemičar*! I to veoma poznati alkemičar!“

Galovej se nasmeja. „I bilo je vreme, profesore. Pomenuo sam njegovo ime dvaput, kao i reč pseudonim.“

Langdon je buljio u starog dekana. „Vi ste znali?“

Da, posumnjao sam kada ste mi rekli da je ugravirano *Jeova Sanctus Unus* i da je ispis kodiran Direrovim alhemijskim, magičnim kvadratom, ali kada ste pronašli Ružin krst, bio sam siguran. Kao što možda znate, lični zapisi naučnika o kome se radi sadržali su i veoma opširan komentar rozenkrojcerskog manifesta.“

„Ko?“ upita Ketrin.

„Jedan od najvećih svetskih naučnika!“ odgovori Langdon. „Bio je alhemičar, član Kraljevskog društva iz Londona, rozenkrojcer i potpisao je neke od svojih najtajnijih naučnih dokumenata pseudonimom – ‘*Jeova Sanctus Unus*’.“

„Jedan Istinski Bog?“ reče Ketrin. „Baš je bio skroman.“

„U stvari briljantan“, ispravi je Galovej. „Potpisivao se tako jer je, kao i drevni poznavaoci, smatrao sebe božanskim. A posebno jer je šesnaest slova *Jeova Sanctus Unus* moglo biti presloženo u njegovo ime na latinskom, čineći tako savršeni pseudonim.“

Ketrin je sada bila zbunjena. „*Jeova Sanctus Unus* je anagram latinskog imena čuvenog alhemičara?“

Langdon uze komad papira i olovku sa dekanovog stola, i poče da piše dok je govorio. „U latinskom menja se slovo *J* u *I*, a slovo *V* u *U*, što znači da *Jeova Sanctus Unus* predstavlja savršeni anagram imena ovog čoveka.

Langdon ispisa šesnaest slova: *Isaacus Neutonuus*.

Dao je Ketrin komad papira s ovim rečima, „Mislim da si čula za njega.“

„Isak Njutn?“ upita Ketrin, gledajući u papir. „To gravura na piramidi pokušava da nam saopšti!“

Na momenat, Langdon je ponovo bio u Vestminsterskoj opatiji, i stajao ispred Njutnovog piramidalnog groba, gde je iskusio slično otkrovenje. *A noćas, veliki naučnik se ponovo pojavljuje.* Nije to bila slučajnost, naravno, piramide, misterije, nauka, skriveno znanje… sve je to bilo povezano. Njutnovo ime je uvek predstavljalo postojani putokaz za one koji tragaju za znanjem.

„Isak Njutn“ reče Galovej, „mora da ima neke veze s tim kako se dešifrujete značenje piramide. Ne mogu da zamislim šta drugo može da bude do…“

„Genijalno!“ izjavi Ketrin, dok su joj se oči raširile. „Tako možemo transformisati piramidu!“

„Ti razumeš?“ upita Langdon.

„Da!“ reče ona. „Ne mogu da verujem da nismo videli! Sve vreme nam je pravo pred očima. Jednostavan hemijski proces. Moći ću da transformišem ovu piramidu uz pomoć bazične nauke! Njutnove nauke!“

Langdon se trudio da shvati.

„Dekane Galovej“, reče Ketrin. „Ako pročitate prsten, na njemu piše…“

„Stanite!“ dekan iznenada podiže prsten i pokaza im da ćute. Lagano, on okrenu glavu na stranu kao da osluškuje nešto. Nakon par trenutaka iznenada ustade. „Prijatelji moji, ova piramida očigledno ima još tajni koje treba otkriti. Ne znam na šta gospođa Solomon cilja, ali ako zna koji je vaš sledeći korak, onda sam ja odigrao svoju ulogu. Uzmite svoje stvari i meni više ništa ne kazujte. Ostavite me u mraku na momenat. Više bih voleo da nemam informacije koje bih mogao da podelim sa našim posetiocima, ako pokušaju da me primoraju na to.“

„Posetioci?“ reče Ketrin osluškujući. „Ja nikog ne čujem.“

„*Čućete*“, reče Galovej pošavši prema vratima. „Požurite.“

S druge strane grada, mobilni repetitor pokušavao je da stupi u kontakt s mobilnim telefonom koji je rasturen na komade ležao na Masačusets aveniji. Pošto nije pronašao signal, preusmerio je poziv na govornu poštu.

„Roberte!“ urlao je Voren Belami uspaničenim glasom. „Gde si?! Nazovi me! Nešto užasno se događa!“

POGLAVLjE 86

Pri jasnom, nebeskoplavom svetlu u suterenu, Malak je stajao pored kamenog stola pripremajući se. Dok je radio, stomak mu je krčao. Nije obraćao pažnju na to. Prošli su dani kada je bio rob sopstvenog tela.

Preobražaj traži žrtvu.

Kao i mnogi pojedinci koji su se tokom istorije uzdigli do najvišeg nivoa duhovnosti, tako je i Malak krenuo na taj put prinevši najplemenitiju od svih telesnih žrtvi. Kastracija je bila manje bolna nego što je očekivao. I daleko manje retka, kako je saznao. Svake godine, na hiljade muškaraca podvrgne se škopljenju hirurškim putem – poznatim pod nazivom orhiektomija – različito motivisani, počev od želje za promenom pola, obuzdavanjem zavisnosti seksualne prirode, sve do duboko usađenih spiritualnih uverenja. Kod Malaka se radilo o razlozima najviše vrste. Kao mitski Atis[91] koji se sam kastrirao, Malak je znao da je za dostizanje besmrtnosti neophodno osloboditi se atributa vidljivog muško-ženskog sveta.

Treba biti androgin.

Savremeni svet kloni se evnuha, mada su u stara vremena razumeli inherentnu snagu transmutacionog žrtvovanja. Čak su i rani hrišćani mogli čuti Isusa kako uzdiže vrlinu takvog žrtvovanja u „Jevanđelju po Mateju“, 19:12: „*a ima uškopljenika koji su sami sebe uškopili carstva radi nebeskoga. Ko može primiti, neka primi*“.

Piter Solomon prineo je telesnu žrtvu, mada jedna šaka predstavlja tek malu cenu unutar jedne velike zamisli. Međutim, pre no što se ova noć završi, Solomon će još mnogo, mnogo više prineti na žrtvu.

Da bih stvorio, moram razoriti.

Takva je priroda polariteta.

Naravno, Piter Solomon je zaslužio sudbinu koja će ga večeras snaći. Biće to zasluženi kraj. Pre mnogo vremena, on je odigrao ključnu ulogu u Malakovom ovozemaljskom životu. Iz tog razloga, Piter je odabran i da odigra ključnu ulogu u Malakovom velikom preobraženju. Taj čovek zaslužio je sav užas i bol koji će morati da podnese. Piter Solomon nije onaj čovek kakvim ga je svet smatrao.

Žrtvovao je sopstvenog sina.

Piter Solomon je jednom stavio svog sina, Zakarija, pred nemoguć izbor – bogatstvo ili mudrost. *I Zakari je pogrešno odabrao.* Dečakova odluka pokrenula je lanac događaja koji su na kraju odvukli tog mladića u dubine pakla. *U zatvor u Soganliku.* Zakari Solomon umro je u turskom zatvoru. Čitav svet znao je za tu priču… samo niko nije znao da je Piter Solomon mogao spasti svog sina.

Bio sam tamo, pomisli Malak. *Sve sam čuo.*

---

91 Atis iz Frigije, neverni ljubavnik Kibele, boginje Zemlje, kastrirao je samog sebe u napadu ludila (prim. prev.).

Nikad Malak nije zaboravio tu noć. Solomonova okrutna odluka bila je razlog što je njegov sin, Zak, morao da umre, ali i što je Malak mogao da se rodi.

Neki moraju da umru da bi drugi živeli.

Pošto svetlo iznad Malakove glave ponovo poče da menja boju, shvati koliko je već kasno. Završio je sa pripremama i uputio se nazad uz rampu. Vreme je da se posveti pitanjima smrtnoga sveta.

POGLAVLjE 87

Sve se otkriva na trideset trećem stepenu, mislila je Ketrin dok je trčala. *Znam kako da transformišem piramidu!* Odgovor im je bio pred nosom čitave noći.

Ketrin i Langdon sada su bili sami, trčali su kroz dograđeni deo katedrale, prateći znak „Dvorište". Baš kao što je dekan rekao, iz katedrale su izbili na ogromno, zidom ograđeno dvorište.

Dvorište oko katedrale bilo je zatvorena, petougaona bašta sa postmodernističkom, bronzanom fontanom. Ketrin je zapanjilo to koliko je zvuk vode iz fontane odzvanjao po čitavom dvorištu. A onda shvati da zvuk ne dopire od nje.

„Helikopter!" povikala je dok je zrak svetla prosecao noćno nebo iznad njih. „Brzo ispod onog trema!"

Zaslepljujući blesak reflektora slio se u baštu upravo kada su Langdon i Ketrin stigli na drugu stranu i sakrili se ispod gotskog luka, ušavši u tunel koji je vodio prema travnjaku sa spoljne strane. Sačekali su malo, zbijeni u prolazu, dok je helikopter preletao iznad njihovih glava i počinjao da kruži oko katedrale u velikim krugovima.

„Izgleda da je Galovej bio u pravu kada je rekao da čuje posetioce", reče Ketrin, impresionirana. *Loše oči zamenjuju odlične uši.* U ušima joj je ritmički bubnjalo od sve bržeg pulsa.

„Ovamo", reče Langdon, držeći čvrsto svoju torbu i krećući se kroz prolaz.

Dekan Galovej im je dao samo jedan ključ i vrlo precizna uputstva. Na nesreću, kada stigoše na drugi kraj kratkog tunela, videše da su od svog odredišta odvojeni širokim, otvorenim travnjakom, upravo sada oblivenim svetlošću helikoptera.

„Ne možemo da pređemo", reče Ketrin.

„Čekaj malo… pogledaj." Langdon pokaza na crnu senku koja se obrazovala na travnjaku s njihove desne strane. Senka se isprva činila kao amorfna grudva, koja se širi i ide prema njima, dobijajući sve jasniji oblik, kretala se prema njima sve brže i brže, širila se i konačno pretvorila u ogromni crni pravougaonik na čijem vrhu su se nalazila dva neverovatno visoka šiljka.

„Fasada katedrale preprečuje svetlost reflektora", reče Langdon.

„Spuštaju se sa spoljne strane!"

Langdon zgrabi Ketrininu ruku. „Trči! Sad!"

Krećući se katedralom, dekan Galovej oseti lakoću u koracima kakvu godinama nije imao. Kretao se glavnim brodom, prema narteksu i prednjim vratima.

Čuo je helikopter koji je lebdeo ispred katedrale i zamišljao kako njegova svetla prodiru kroz kružni prozor, obasjavajući svetilište predivnim bojama. Setio se dana kada je još uvek mogao da vidi boje. Ono što je bilo

ironično, bezbojna praznina koja je postala njegov svet rasvetlila mu je mnoge druge stvari. *Sada vidim mnogo jasnije nego ikada u životu.*

Galovej je bio prizvan Bogu kao mladić i vremenom je zavoleo crkvu onoliko koliko to jedan čovek može. Kao i mnoge njegove kolege, koji su svoje živote posvetili predanoj službi Bogu, i Galovej se umorio. Proveo je čitav život trudeći se da bude glasniji od galame koju je proizvodilo neznanje.

Šta sam očekivao?

Od krstaških ratova, preko inkvizicije, do američke politike – Isusovo ime je na silu prisvajano kao ime saveznika u svim vidovima borbe za moć. Još od početka vremena, neznalice su uvek bile najglasnije i okupljale su oko sebe naivnu masu da je potčine svojoj volji. Branili su svoje zemaljske ciljeve citirajući *Bibliju* koju nisu razumeli. Slavili su sopstvenu netolerantnost kao dokaz svojih ubeđenja. Danas, nakon svih ovih godina, čovečanstvo je konačno uspelo da sasvim uništi sve što je nekada bilo tako lepo u vezi sa Isusom.

Noćas, trenutak susreta sa simbolom Ružinog krsta, ispunio ga je nekom novom nadom, podsećajući ga na proročanstva iz rozenkrojcerskih manifesta, koje je Galovej pročitao nebrojeno puta i još uvek ih se sećao.

Prvo poglavlje: *Jehova će iskupiti čovečanstvo otkrivajući tajne koje je nekada čuvao samo za odabrane.*

Poglavlje četiri: *Čitav svet će postati jedna knjiga i sve kontradiktornosti nauke i teologije biće usaglašene.*

Poglavlje sedam: *Pre nego što nastupi kraj sveta, Bog će svet preplaviti duhovnom svetlošću kako bi ublažio patnje čovečanstva.*

Poglavlje osam: *Pre nego što ovo otkrovenje bude moguće, svet mora prespavati opijenost njenim otrovnim peharom, koji je bio napunjen teološkim vinom lažnog života.*

Galovej je znao da je crkva odavno skrenula sa pravog puta i svoj život je posvetio ispravljajući njen kurs. Sada je shvatao da se momenat veoma brzo približava.

Uvek je najmračnije pred samu zoru.

Agent CIA, Terner Simkins, stajao je na šinama helikoptera sikorski kada on dodirnu zamrznutu travu. Iskočio je u pratnji svojih ljudi i odmah mahnuo pilotu da se digne u vazduh kako bi pazio na ostale izlaze.

Niko ne sme da izađe iz zgrade.

Dok se helikopter dizao u mračno nebo, Simkins i njegov tim ustrčali su uz stepenice prema glavnom ulazu u katedralu. I pre nego što je odlučio na koja od šestora vrata da zakuca, jedna od njih se otvoriše.

„Da?“ smireni glas obrati im se iz senke.

Simkins je jedva mogao da uoči pogrbljenu figuru ispod sveštеničke odore. „Jeste li vi dekan Kolin Galovej?“

„Jesam“, odgovori starac.

„Tražim Roberta Langdona. Da li ste ga videli?“

Starac istupi, gledajući pored Simkinsa jezivim nevidećim pogledom. „E, *to* bi stvarno bilo čudo.“

POGLAVLjE 88

Vreme izmiče.

Analitičarka Kancelarije za bezbednost Nola Kej bila je već sasvim na ivici, a treća šolja kafe koju je upravo ispijala, tekla joj je kroz žile kao struja.

Ni reči od Sato.

Konačno, telefon zazvoni i Nola se stušti. „KB“, odgovori. „Ovde Nola.“

„Nola, ovde Rik Periš iz obezbeđenja sistema.“

Nola se skljoka. *Nije Sato.* „Zdravo Rik. Šta si hteo?“

„Hteo sam samo da te upozorim – izgleda da naše odeljenje ima informacije koje mogu biti relevantne za ono na čemu radiš večeras.“

Nola spusti kafu na sto. *Otkud ti, kog vraga, znaš na čemu ja večeras radim?* „Izvini, šta si rek'o?“

„Oprosti, radi se o novom KI programu koji se još uvek nalazi u probnoj fazi“, kaza Periš. „Malo, malo pa vidimo da je označio tvoju radnu stanicu.“

Nola konačno shvati o čemu govori. Agencija je trenutno ispitivala novi softver nazvan „kolaborativna integracija“ sa namerom da u realnom vremenu uoči i upozori kad više različitih odeljenja CIA istovremeno obrađuju međusobno povezane podatke. U slučaju opasnosti od terorističkih napada vremenski faktor je veoma bitan i ponekad se ključ za sprečavanje katastrofe krije u vrlo jednostavnim stvarima – pravovremenom skretanju pažnje da neki tip na drugom kraju hodnika analizira upravo one podatke koji bi tebi mogli biti od koristi. Što se Nole tiče, ovaj novi KI softver pokazao se daleko uspešniji u odvraćanju pažnje, no što je bio od neke pomoći – ona ga je prozvala softver za *konstantnu iritaciju*.

„Jao, jeste, zaboravila sam“, kaza Nola. „Šta imaš?“ Bila je potpuno sigurna da niko drugi u ovoj zgradi *ne zna* za krizu, a kamoli da još i radi na njoj. Jedino za šta je Nola večeras koristila kompjuter bilo je istraživanje u vezi sa istorijom ezoterije i masonstva koje je naručila Sato. Pa ipak, bila je obavezna da prihvati igru.

„Znaš, verovatno i nije ništa ozbiljno“, reče Periš, „u stvari, večeras smo zaustavili jedan hakerski napad, a KI program mi stalno govori da treba da te o tome obavestim.“

Hakera? Nola gucnu malo kafe. „Slušam te.“

„Pre otprilike jednog sata“, reče Periš, „naleteli smo na nekog tipa po imenu Zubijanis kako pokušava da dobije pristup fajlu u jednoj od naših internih baza podataka. Tip tvrdi da je radio po porudžbini, kao i da nema pojma *zašto* mu plaćaju da uđe u taj fajl, pa čak ni to da se fajl nalazi na serveru CIA.“

„U redu.“

„Ispitali smo ga, on je čist. Ali, evo šta je čudno – isti fajl na koji se on namerio, naš pretraživač je već bio označio, ranije tokom večeri. Izgleda kao da se neko nakačio na naš sistem, pokrenuo pretragu po veoma specifičnim ključnim rečima i izazvao promene u tekstu. Stvar je u tome

što su *ključne reči* koje su korišćene stvarno jako čudne. Jednu od njih KI je označio kao visoko prioritetni ekvivalent – jer se pojavljuje u dva naša skupa podataka.“ Zastao je. „Da li je tebi poznata reč… *simbolon*?“ Nola poskoči na stolici i prosu kafu na sto.

„I ostale ključne reči podjednako su neobične“, produži Patrik. „*Piramida, kapija…*“

„Dolazi ovamo“, zapovedi Nola, brišući sto. „I ponesi sve što imaš!“

„Zar te reči tebi stvarno *znače* nešto?“

„SMESTA!“

POGLAVLjE 89

Škola pri katedrali je elegantna građevina nalik na tvrđavu, locirana u blizini Nacionalne katedrale. Škola za propovednike, kako ju je prvobitno bio zamislio prvi nezavisni biskup Vašingtona, osnovana je kako bi pružila napredno obrazovanje sveštenstvu nakon rukopoloženja. Danas škola nudi široku lepezu programa iz teologije, globalnog prava, isceljenja i duhovnosti.

Langdon i Ketrin pretrčali su preko travnjaka i, iskoristivši Galovejev ključ, ušli unutra samo trenutak pre nego što se helikopter ponovo uzdigao iznad katedrale, svetleći reflektorima koji su pretvarali noć u dan. Sada, stojeći bez daha u foajeu, razgledali su prostor. Prozori su pružali dovoljno svetla pa Langdon nije uključio rasvetu kako ne bi otkrio njihov položaj helikopteru koji je tragao za njima. Dok su se kretali kroz glavni hodnik, prošli su pored čitavog niza sala za sastanke, učionica i salona. Unutrašnjost je Langdona podsećala na neogotske zgrade univerziteta Jejl – vrlo upečatljive sa spoljne strane, iznenađujuće praktične iznutra; ali elegancija koju su ove zgrade dobile u vreme gradnje, ojačana je kako bi izdržala teški bat nogu velikog broja posetilaca.

„Ovamo dole“, reče Ketrin pokazujući prema daljem kraju hodnika.

Ketrin je tek trebalo da s Langdonom podeli najnovija otkrića u vezi s piramidom, ali je bila sigurna da ju je tek spominjanje *Isaacuusa Neutonuusa* navelo na to. Sve što je rekla dok su prelazili travnjak, bilo je da se piramida može transformisati uz pomoć sasvim jednostavnog postupka. Sve što joj je trebalo, bar je tako mislila, verovatno se može naći u ovoj zgradi. Langdon nije imao pojma šta joj treba, ni kako Ketrin namerava da transformiše čvrsti komad granita ili zlata, ali uzimajući u obzir da je upravo prisustvovao metamorfozi kocke u rozenkrojcerski krst, bio je spreman da joj veruje.

Stigli su do kraja hodnika i Ketrin se namršti, očigledno ne videvši ono što je želela. „Rekao si da ova zgrada ima u svom sastavu i spavaonicu?“

„Da, za konferencije koje se održavaju ovde.“

„Znači ovde negde bi morala biti i kuhinja, zar ne?“

„Gladna si?“

Ona se namršti pogledavši ga. „Ne, potrebna mi je laboratorija.“

Naravno. Langdon primeti stepenice koje su vodile nadole, sa znakom koji je obećavao. *Najomiljeniji američki piktogram.*

Podrumska kuhinja bila je izuzetno opremljena: mnogo nerđajućeg čelika i velikih lonaca – jasno je bilo da se ovde kuva za mnogo ljudi. Kuhinja nije imala prozora. Ketrin zatvori vrata i uključi svetlo. Izduvni ventilatori se automatski uključiše.

Počela je da traži po plakarima ono što joj je trebalo. „Roberte“, uputi ga, „izvadi piramidu, molim te.“

Osećajući se kao kuvar-početnik koji prima uputstva od Danijela Buluda[92], Langdon učini kako mu je rečeno, izvadi piramidu iz torbe i postavi na nju zlatni vrh. Kada je završio, Ketrin je već bila zauzeta punjenjem ogromnog lonca vrućom vodom iz česme.

„Hoćeš li, molim te, podići ovo na šporet umesto mene?“

Langdon podiže napunjeni lonac na ringlu, Ketrin je pustila gas i upalila ga.

„Šta ćemo da jedemo, jastoge?“ upita ispunjen nadom.

„Vrlo zanimljivo. Ne, bavićemo se alhemijom. I samo da znaš, ovo je lonac za testeninu, a ne za jastoga“ Ona pokaza prema perforiranoj cediljci koju je izvadila iz lonca i stavila je pored piramide.

Baš sam šašav. „A kuvani rezanci će nam pomoći da odgonetnemo piramidu?“

Ketrin je ignorisala ovaj komentar, ton njenog glasa beše ozbiljan. „Sigurna sam da znaš da postoji istorijski, a i simboličan *razlog* zašto su masoni odabrali trideset treći kao svoj najviši stepen.“

„Naravno“, reče Langdon. U vreme Pitagore, šest vekova pre Hrista, po numerološkoj tradiciji, broj trideset tri je slavljen kao najveći od svih osnovnih brojeva. Predstavljao je najsvetiji simbol, koji obeležava Božansku istinu. Tradicija je nastavila da živi sa masonima… ali i drugde. Nije slučajnost što su hrišćani podučavani da je Isus razapet u svojoj trideset trećoj, bez pravog istorijskog dokaza za to. Niti je slučajno što je Josif imao trideset tri godine kada se oženio Devicom Marijom, ili što je Isus izveo trideset i tri čuda, ili to što je Božje ime trideset i tri puta spomenuto u *Postanju*, ili što, po islamu, svi koji nastanjuju nebesa uvek imaju trideset tri godine.

„Trideset tri“, reče Ketrin, „jeste sveti broj u mnogim mističnim predanjima.“

„Tačno“ Langdon i dalje nije imao pojma kakve to ima veze s loncem za testeninu.

„Znači, ne bi trebalo da te iznenađuje što su rani alhemičari, rozenkrojceri i mistici poput Isaka Njutna, *takođe* smatrali da je broj trideset tri poseban.“

„Siguran sam da je smatrao“, odgovori Langdon. „Njutn je bio duboko u numerologiji, proročanstvima i astrologiji, ali kakve to…“

„Sve se otkriva na trideset trećem stepenu.“

Langdon izvuče Piterov prsten iz džepa i pročita natpis. Zatim ponovo pogleda prema loncu s vodom. „Izvini, ne razumem.“

„Roberte, večeras smo svi pretpostavili da se ‘trideset tri stepena’ odnosi na masonski rang, pa ipak smo okrenuli prsten za trideset tri stepena i kocka se transformisala i otkrila krst. U tom trenutku shvatili smo da je reč *stepen* iskorišćena u drugačijem smislu.“

„Da. Ugaoni stepen.“

---

92 Daniel Boulud (1955), slavni francuski kuvar i restorater (prim. prev.).

„Upravo tako. Ali *stepen* ima i *treće* značenje.“

Langdon je posmatrao lonac s vodom na šporetu. „Temperatura.“

„Tačno!“ reče ona. „Čitave noći nam je bilo pred nosom. ‘Sve se otkriva na trideset trećem stepenu’. Ako temperaturu ove piramide dovedemo do trideset i trećeg stepena… možda će nam se nešto otkriti.“

Langdon je znao da je Ketrin Solomon neverovatno bistra, pa ipak se činilo da sada zanemaruje jednu bitnu činjenicu. „Ako ne grešim, trideset i tri stepena je prilično malo. Zar ne bi trebalo da piramidu stavimo u frižider?“

Ketrin se nasmeja. „Ne ako ćemo da poslušamo recept koji je napisao veliki alhemičar i rozenkrojcerski mistik koji se potpisivao kao *Jeova Sanctus Unus.*“

Isaacus Neutonuus je pisao recepte?

„Roberte, *temperatura* je osnovni hemijski katalizator, i nije uvek izražavana u Farenhajtima i Celzijusima. Postoji mnogo *starija* temperaturna skala, ona koju je izumeo Isak…“

„Njutnova skala!“ reče Langdon, shvatajući da je u pravu.

„Da! Isak Njutn je osmislio čitav sistem merenja temperature koji je baziran samo na prirodnim fenomenima. Temperatura topljenja leda je bila Njutnova polazna tačka, koju je nazvao ‘nulti stepen’.“ Ona zastade. „Verujem da možeš da pogodiš koju je veličinu odredio za kipuću vodu – kraljicu svih alhemijskih procesa?“

„Trideset tri.“

„Da, trideset tri! Trideset treći stepen. Na Njutnovoj skali, temperatura kipuće vode je trideset tri stepena. Sećam se da sam jednom pitala brata zašto je odabrao baš taj broj. Hoću reći, činio se toliko nasumičnim. Voda koja vri je najosnovniji alhemijski proces, a on je odabrao trideset tri? Zašto ne sto? Zašto ne nešto elegantnije? Piter mi je objasnio da, za mistika kakav je bio Isak Njutn, nije postojao elegantniji broj od ovog.“

Sve se otkriva na trideset trećem stepenu. Langdon letimično pogleda u lonac s vodom, pa onda ponovo u piramidu. „Ketrin, piramida je načinjena od komada granitne stene i čistog zlata. Zar stvarno misliš da je provrela voda dovoljno topla da je transformiše?“

Osmeh na njenom licu govorio je Langdonu da Ketrin zna nešto što on ne zna. Samouvereno, ona ode do postolja, podiže piramidu sa zlatnim vrhom i stavi je u cediljku. Zatim sve zajedno pažljivo spusti u vrelu vodu. „Hajde da vidimo, hoćeš li?“

Visoko iznad Nacionalne katedrale, pilot CIA postavio je helikopter u automatsko lebdenje i počeo da pregleda perimetar oko zgrade, zajedno sa čitavom okolinom. *Nema kretanja.* Njegov termalni senzor nije mogao da prodre kroz kamene zidove katedrale, te zato nije znao šta njegov tim radi unutra, ali ako iko pokuša da se izvuče, radar će to odmah registrovati.

Samo minut kasnije termalni senzor uhvatio je nešto. Radeći po istom principu kao i obični kućni bezbednosni sistemi, detektor je uhvatio snažnu temperaturnu razliku. Ovo je uglavnom značilo da se neki čovek kreće po hladnom prostoru, ali ono što je video na monitoru bilo je više

kao toplotni oblak, pramen vrelog vazduha koji se pruža preko travnjaka. Pilot je odredio izvor – uključeni ventilacioni sistem sa jedne strane Katedralne škole.

Verovatno nije ništa, pomislio je. Viđao je često ovakve razlike. Neko kuva ili pere veš. Baš kad se spremao da okrene glavu, uoči nešto čudno. Nije bilo automobila na parkingu, a ni svetla bilo gde u zgradi.

Dugo je posmatrao monitor uređaja. A onda se voki-tokijem javio svom vođi tima „Simkinse, verovatno nije ništa, ali…“

„Indikator tačke usijanja!“ Langdon je morao da prizna da je ovo bilo pametno.

„Jednostavna nauka“, reče Ketrin. „Različite supstance se užare na različitim temperaturama. Zovemo ih termalni markeri. Naučnici koriste ove markere sve vreme.“

Langdon je gledao u zaronjenu piramidu i vrh. Pramenovi magle su se kovitlali iznad kipuće vode i nije se previše nadao. Bacio je pogled na sat i njegovo srce poče brže da kuca: 23.45. „Veruješ li da će nešto *zasvetlucati* kada se ugreje?“

„Neće se zasvetlucati, Roberte. *Užariti*. Velika je razlika. *Užarenost* je izazvana *toplotom*, i to na određenoj temperaturi. Na primer, kada u čeličani kale šipke, oni ih poprskaju providnim premazom koji se užari na ciljnoj temperaturi, tako da znaju kada su šipke gotove. Seti se prstena raspoloženja. Samo ga staviš na prst i on promeni boju od topline ljudskog tela.“

„Ketrin, ova piramida je napravljena u devetnaestom veku! Mogu da prihvatim da vešt majstor napravi skriveni zglob za otvaranje kamene kutije, ali da na nju namaže providni termalni premaz?“

„Savršeno izvodljivo“ reče ona, s nadom gledajući u potopljenu piramidu. „Rani alhemičari su stalno koristili organski fosfor kao termalni marker. Kinezi su pravili raznobojni vatromet, pa čak su i Egipćani…“ Ketrin zastade usred rečenice, piljeći intenzivno u uzburkanu vodu.

„Šta?“ Langdon isprati njen pogled u nemirnu tečnost, ali nije video ništa.

Ketrin se nagnu, još intenzivnije gledajući. Iznenada se okrenu i potrča kroz kuhinju pravo prema vratima.

„Kuda ideš?“ povika Langdon.

Ona klizeći zakoči pred prekidačem za svetlo, i isključi ga. Svetlost i vazdušni filter prestadoše da rade, zavijajući prostoriju u apsolutnu tamu i tišinu. Langdon se okrenu prema piramidi i pogleda kroz paru, u zlatni vrh ispod površine vode. Dok je Ketrin stigla nazad do njega, njegova usta su bila otvorena u potpunoj neverici.

Baš kao što je Ketrin i predvidela, mali deo metalnog vrha je počeo da sija ispod vode. Slova su počela da se pojavljuju, bivajući sve veća kako se voda zagrevala.

„Tekst!“ prošaputa Ketrin.

Langdon klimnu potpuno zbunjen. Plamteće reči materijalizovale su se odmah ispod gravure na zlatnom vrhu piramide. Činilo se da su to samo tri

reči, i premda Langdon još uvek nije mogao da pročita šta piše, pitao se da li će im one otkriti sve što su noćas tražili. *Piramida zaista jeste mapa*, rekao im je Galovej, *i upućuje na stvarno mesto*.

Kako su slova bivala sjajnija, Ketrin isključi gas i voda lagano prestade da bućka. Vrh je sada bio vidljiv ispod mirne površine.

Tri blistave reči mogle su se sasvim jasno videti.

POGLAVLjE 90

Pri prigušenom svetlu u kuhinji Katedralne škole, Langdon i Ketrin stajali su nad loncem punim vrele vode i zurili u preobraženi vrh piramide ispod njene površine. Na onoj strani gde je bio zlatni vrh, žarila se poruka koja je zagrevanjem postala vidljiva.

Langdon je čitao osvetljeni tekst, i skoro da nije mogao da veruje svojim očima. Znao je da se za piramidu govorilo da može da otkrije gde se nalazi jedno specifično *mesto*… ali nikad nije ni pomislio da će ono biti tako precizno označeno.

Osam Franklinov skver

„Adresa sa brojem i ulicom“, prošaputa, zapanjen.

Ketrin je delovala isto tako zaprepašćeno. „Ja ne znam šta se tamo nalazi, a ti?“ Langdon je zatresao glavom. Znao je da se Franklinov skver nalazi u jednoj od starijih četvrti Vašingtona, ali mu ta adresa nije bila poznata. Podiže pogled do vrha trougla, i poče da čita idući naniže, sve dok nije obuhvatio čitav tekst.

Tajna
je skrivena
u Ovom Redu
Osam Franklinov skver

Da li se na Franklinovom skveru nalazi neki Red?

Da li se tamo nalazi zgrada u kojoj je skriven otvor koji vodi u duboko spiralno stepenište.

Da li je tamo zaista nešto *zakopano* ili ne, Langdon nije imao pojma. U ovom trenutku bilo je važno to što su on i Ketrin dešifrovali piramidu, tako da sad imaju adresu neophodnu za pregovore oko Piterovog oslobađanja.

I to u poslednjem trenutku.

Sjajne kazaljke na Langdonovom časovniku sa likom Miki Mausa pokazivale su da im je preostalo još samo deset minuta.

„Javi mu se“, reče Ketrin, pokazujući prema telefonu na kuhinjskom zidu. „Odmah!“

Neočekivanost tog trenutka pomela je Langdona, i on shvati da okleva.

„Da li si sigurna?“

„Ja sam potpuno sigurna.“

„Neću mu ništa reći dok ne budemo uvereni da je Piter bezbedan.“

„Naravno. Ti si zapamtio broj, zar ne?“

Langdon klimnu glavom i ode u pravcu telefona. Podigao je slušalicu i okrenuo broj mobilnog telefona tog čoveka. Ketrin je prišla i naslonila glavu pored njegove da bi mogla da čuje šta se govori. Kad je telefon počeo da zvoni, Langdon se pripremi za sablasni šapat čoveka koji ga je večeras prevario. Konačno, neko se uključi.

Međutim, nije bilo odgovora s druge strane. Nije se čuo nikakav glas. Samo disanje.

Langdon je čekao, a onda konačno progovori. „Imam informaciju koju tražite, ali ako je stvarno hoćete, morate nam prvo dati Pitera.“

„Koje to?“ odgovori ženski glas.

Langdon poskoči. „Robert Langdon“, odvrati instinktivno. „A ko ste vi?“ Za trenutak je pomislio da je okrenuo pogrešan broj.

„*Vi se zovete Langdon?*“ Žena je zvučala iznenađeno. „Evo ovde neko pita za vas.“

Šta? „Izvinite, ko ste vi?“

„Pejdž Montgomeri iz privatne kompanije za bezbednost Preferens.“ Glas joj je delovao nesigurno. „Možda nam vi možete pomoći. Pre otprilike jedan sat, moja koleginica odgovorila je na poziv preko 911 iz Kalorama hajtsa… u vezi sa mogućom otmicom. Pošto sam izgubila kontakt s njom, pozvala sam pojačanje i došla da proverim na licu mesta. Koleginicu smo našli mrtvu iza kuće. Vlasnik kuće nije bio prisutan, pa smo provalili. U predsoblju je na stolu zvonio telefon, pa sam se…“

„Vi ste u kući?“ pitao je Langdon.

„Da, a dojava na 911… bila je ispravna“, žena je počela da muca. „Oprostite što zvučim konfuzno, ali moja koleginica je mrtva, a našli smo i čoveka koji je ovde držan na silu. On je u vrlo lošem stanju, baš sad mu pružamo prvu pomoć. On stalno pita za dve osobe – jednu po imenu Langdon, a drugu Ketrin.“

„To je moj brat!“ ubaci se Ketrin, još više približavajući glavu Langdonu. „Ja sam zvala 911! Da li je on dobro?“

„Zapravo, gospođo, on je…“ Ženin glas se prekide. „On je jako loše. Odsečena mu je desna ruka…“

„Molim vas“, kumila je Ketrin „Hoću da razgovaram s njim!“

„Upravo ga zbrinjavaju. On neprestano gubi svest. Ako ste tu negde blizu, najbolje bi bilo da dođete ovamo. On očito želi da vas vidi.“

„Mi smo na otprilike šest minuta odatle!“ reče Ketrin.

„Onda vam predlažem da požurite.“ Začu se neki prigušen glas u pozadini, a onda se žena ponovo vrati na telefon. „Izvinite, mislim da sam im ovde potrebna. Pričaćemo kad stignete.“

Linija se prekide.

POGLAVLjE 91

Unutar Katedralne škole, Langdon i Ketrin preskakali su podrumske stepenice i trčali kroz hodnik tražeći prednji izlaz. Nisu više čuli zvuk helikopterske elise iznad sebe i Langdon se ponada da bi mogli pobeći neprimećeni i nekako stići do Kalorama hajtsa da vide Pitera.

Pronašli su ga. Živ je.

Samo trideset sekundi posle završenog razgovora sa čuvarkom, Ketrin je hitro izvadila vrelu piramidu i zlatni vrh iz vode. Piramida se još uvek cedila kada ju je spustila u Langdonovu kožnu torbu. On je sada osećao kako se toplota probija kroz kožu.

Uzbuđenje zbog pronalaska Pitera, na momenat je preseklo svako dalje razmišljanje o sjajnoj poruci na vrhu piramide – *Osam Franklinov skver* – ali doći će vreme i za to kada konačno nađu Pitera.

Kada su zamakli za ugao na vrhu stepenica, Ketrin se iznenada zaustavi i pokaza prema primaćoj sobi na drugoj strani hodnika. Kroz bočni prozor Langdon je video sjajni crni helikopter kako nečujno stoji na travnjaku. Usamljeni pilot stajao je pored njega, okrenut od njih govorio je u voki-toki. U blizini je bio parkiran i crni terenac sa zatamnjenim staklima.

Držeći se senke, Langdon i Ketrin pređoše u dnevnu sobu i proviriše kroz prozor da ustanove da li je tu i ostatak tima. Na sreću, ogromni travnjak ispred Nacionalne katedrale bio je pust.

„Mora biti da su u katedrali“, reče Langdon.

„Nisu“, reče jedan duboki glas iza njih.

Langdon i Ketrin se okrenuše da pogledaju ko je to rekao. U dovratku, dve u crno obučene prilike nišanile su u njih puškama s laserskim nišanom. Langdon je video jarku crvenu tačkicu kako mu podrhtava po grudima.

„Drago mi je što vas ponovo vidim, profesore“, reče poznati grubi glas. Operativci se razdvojiše, i minijaturna figura direktorke Sato provuče se lako između njih, prešavši čitavu sobu i zaustavivši se pravo ispred Langdona. „Večeras ste napravili nekoliko izuzetno loših poteza.“

„Policija je pronašla Pitera“, Langdon naglo reče. „U lošem je stanju, ali je živ. Gotovo je“

Ako je Sato i bila iznenađena pronalaskom Pitera, nije to pokazala. Njene oči su ostale nepokolebljivo uprte u Langdona dok mu je prilazila, zaustavivši se na svega par centimetara od njega. „Profesore, uveravam vas da ovo ni *izdaleka* nije gotovo. I premda je policija sada umešana, sve je postalo samo još ozbiljnije. Kao što sam vam večeras već rekla, ovo je izuzetno delikatna situacija. Niste smeli da pobegnete s piramidom.“

„Gospođo“, iznenada progovori Ketrin, „moram da vidim svog brata. *Uzmite* piramidu, ali nas morate pustiti…“

„*Moram?*“ upita Sato, okrenuvši se prema njoj. „Gospođa Solomon, pretpostavljam?“ Piljila je gnevno u Ketrin, a zatim se okrenu prema Langdonu. „Spustite torbu na sto.“

Langdon pogleda u par laserskih svetala na svojim grudima. Spustio je torbu na stočić za kafu. Jedan od agenata oprezno priđe, otvori torbu i

izvuče dva predmeta. Maleni oblak zatočene pare takođe izađe iz torbe. Uperio je svetlo u nju i dugo, zbunjeno gledao, a zatim klimnuo Sato.

Sato je prišla torbi i pogledala u nju. Mokra piramida i vrh piramide presijavati su se pod svetlošću baterijskih lampi. Sato čučnu i veoma pažljivo pogleda zlatni vrh, koji je, Langdon je to znao, videla samo na rendgenskom snimku.

„Natpis“, upita Sato. „Da li vam nešto znači Tajna je skrivena u Ovom Redu’?“

„Nismo sigurni, gospođo.“

„Zašto je piramida vrela?“

„Potopili smo je u vrelu vodu“, reče Ketrin oklevajući. „Bio je to deo procesa dešifrovanja. Sve ćemo vam reći, samo nas, molim vas, pustite da vidimo mog brata. Prošao je kroz…“

„*Kuvali* ste piramidu?“ upita Sato.

„Isključite svetlo“, reče Ketrin. „Pogledajte vrh. Verovatno se još vidi.“

Operativac isključi svetlo i Sato kleknu pored vrha piramide. Čak i odatle gde je Langdon stajao, moglo se videti da tekst na vrhu piramide i dalje pomalo svetluca.

„Osam Franklinov skver?“ reče Sato, zvučeći iznenađeno.

„Da, gospođo. Tekst je ispisan naročitim lakom ili nečim sličnim. Trideset treći stepen je u stvari…“

„A adresa?“ ponovo upita Sato. „Je li *to* ono što ovaj čovek hoće?“

„Da“, reče Langdon. „On veruje da je piramida mapa koja će mu reći lokaciju velikog blaga – ključa za otkrivanje drevnih misterija.“

Sato ponovo pogleda u vrh piramide s izrazom neverice na licu. „Recite mi“, reče, dok se strah osećao u njenom glasu, „Da li ste kontaktirali ovog čoveka? Jeste li mu već *dali* adresu?“

„Pokušali smo.“ Langdon objasni šta se dogodilo kada su ga pozvali telefonom.

Sato je slušala, oblizujući svoje žute zube dok je on govorio. Uprkos tome što je izgledala kao da će eksplodirati od gneva, ona se okrenu prema jednom od svojih agenata i uzdržanim šapatom mu reče. „Dovedite ga. U vozilu je.“

Agent klimnu i progovori u svoj primopredajnik.

„Koga da dovedu?“ upita Langdon.

„Jedinu osobu koja bi možda mogla da ispravi čitavu ovu prokletu zbrku koju ste izazvali!“

„Kakvu zbrku?“ uzvrati Langdon. „Sada kada je Piter na sigurnom, sve je…“

„Za ime boga!“ eksplodirala je Sato. „Ovde se ne radi o Piteru! Pokušala sam to da vam kažem još u Kapitolu, profesore, ali vi ste odlučili da radite *protiv* mene umesto *sa mnom*! Sada ste napravili strašnu zbrku! Kada ste uništili svoj mobilni telefon, koji smo, uzgred budi rečeno, pratili, prekinuli ste komunikaciju s ovim čovekom. A ova adresa koju ste otkrili – gde god to bilo – ova adresa je bila naša *jedina* šansa da uhvatimo ludaka. Trebalo je da igrate svoju ulogu za mene, da mu *date* ovu adresu kako bismo, do đavola, znali gde da ga uhvatimo!“

I pre nego što je Langdon odgovorio, Sato sruči ostatak svog gneva na Ketrin.

„A *vi*, gospođo Solomon! Vi ste *znali* gde manijak živi? Zašto mi niste rekli? Poslali ste unajmljenu čuvaricu u njegovu kuću? Zar ne shvatate da ste upropastili sve šanse da ga tamo uhvatimo? Drago mi je što vam je brat dobro, ali suočeni smo s krizom čije će se posledice osetiti mnogo šire, van kruga vaše porodice. Čitav svet će ih osetiti. Čovek koji je oteo vašeg brata ima nezamislivu moć i moramo ga uhvatiti što pre.“

Baš kad je završila svoju tiradu, visoka, elegantna silueta Vorena Belamija pojavi se iz senke i kroči u dnevnu sobu. Izgledao je neuredno, povređeno i potreseno… kao da je prošao kroz pakao.

„Vorene!“ Langdon ustade. „Da li ste dobro?“

„Ne“, on odgovori. „Nisam baš.“

„Jeste li čuli? Piter je na sigurnom!“

Belami klimnu, delujući ošamućeno, kao da mu više ništa nije bilo važno. „Jesam, čuo sam vaš razgovor. Drago mi je.“

„Vorene, šta se to, do đavola, dešava?“

Sato se umeša. „Momci, uskoro ćete imati prilike da se ispričate. A sada, gospodin Belami će pokušati da dođe do ovog ludaka i da porazgovara s njim. Baš kao što to čitave večeri čini.“

Langdon beše izgubljen. „Belami nije *komunicirao* s ovim tipom! On čak i ne zna da je Belami umešan!“

Sato se okrenu prema Belamiju podigavši obrve.

Belami uzdahnu. „Roberte, bojim se da noćas nisam bio baš sasvim iskren s vama.“

Langdon je samo zurio u prazno.

„Činilo mi se da činim pravu stvar…“ reče Belami, delujući uplašeno.

„Pa“, reče Sato, „*sada* ćete uraditi pravu stvar… a mi svi najbolje da se pomolimo bogu da to upali.“ Kao da hoće da naglasi zloslutnost u Satoinom glasu, sat na kaminu poče da zvoni. Sato izvuče „ziplok“ torbu s predmetima i baci je Belamiju. „Evo vaših stvari. Da li vaš telefon može da fotografiše?“

„Može, gospođo.“

„Dobro. Podignite vrh piramide.“

Poruka koju je Malak upravo primio bila je od njegovog kontakta – Vorena Belamija – masona kojeg je ranije poslao u Kapitol da pomogne Robertu Langdonu. Belami je, kao i Langdon, želeo da vidi Pitera Solomona živog, i uveravao je Malaka da će pomoći Langdonu da pronađe i dešifruje piramidu. Čitave noći Malak je od njega primao imejlove s vestima, koje su prosleđivane na njegov mobilni telefon.

Ovo bi trebalo da bude interesantno, pomisli Malak, otvarajući poruku.

Pošiljalac: Voren Belami

odvojen sam od langdona
ali konačno imam informaciju
koju ste tražili. dokaz prilažem.
nazovite zbog nedostajućeg dela. – vb

- jedan dokument (jpeg) -

Nazovite zbog nedostajućeg dela? Malak se čudio, otvarajući dokument. Priloženi dokument bila je fotografija.

Kada je Malak ugleda, glasno uzdahnu, osetivši kako mu srce brže kuca od uzbuđenja. Gledao je u krupni snimak malene zlatne piramide. *Legendarni vrh piramide!* Kitnjasta gravura sadržala je obećavajuću poruku: *Tajna je skrivena u Ovom Redu.*

Ispod natpisa, Malak primeti nešto što ga zapanji. Vrh piramide kao da je svetleo. U neverici, počeo je da bulji u jedva vidljivi tekst i shvatio da je legenda zaista istinita: *Masonska piramida se transformiše kako bi otkrila svoju tajnu onome ko je dostojan.*

Kako se ova magična transformacija dogodila, Malak nije znao, ali nije ni mario za to. Sjajni tekst je jasno ukazivao na određenu lokaciju u Vašingtonu, baš kako je i predskazano. *Franklinov skver*. Na nesreću, na fotografiji se mogao videti i kažiprst Vorena Belamija na vrhu piramide, kojim je on namerno prekrio ključni deo poruke.

Tajna
je skrivena
u Ovom Redu.
[redacted]Franklinov skver

Nazovite zbog nedostajućeg dela. Malak je sada razumeo na šta je Belami mislio. Arhitekt Kapitola je čitave noći sarađivao, ali upravo je bio odabrao da zaigra vrlo opasnu igru.

POGLAVLjE 92

Pod budnim okom nekoliko naoružanih agenata CIA, Langdon, Ketrin i Belami sedeli su sa Sato i čekali u dnevnoj sobi Katedralne škole. Na stočiću ispred njih bila je još uvek otvorena Langdonova torba, a iz nje je virio zlatni vrh piramide. Reči *Osam Franklinov skver* već su izbledele, i nisu ostavile nikakvog traga o svom postojanju.

Ketrin zamoli Sato da joj dozvoli da ode i vidi brata, ali Sato samo zatrese glavom, pogleda fiksiranog na Belamijev mobilni telefon. Nalazio se na stolu i nikako nije hteo da zazvoni.

Zašto mi Belami nije rekao istinu? Pitao se Langdon. Arhitekt je, očito, čitave noći bio u kontaktu sa Piterovim otimačem i izveštavao ga kako Langdon napreduje u dešifrovanju piramide. Bio je to samo blef, pokušaj da se kupi vreme za Pitera. A zapravo, Belami je činio sve što je mogao da omete svakog ko bi pokušao da otkrije tajnu piramide. Međutim, Belami je sada, po svemu sudeći, prešao na drugu stranu. Ovog časa su i on i Sato bili spremni da žrtvuju tajnu samo da bi uhvatili tog čoveka.

„Sklonite ruke sa mene!“ vikao je jedan starački glas u holu. „Ako sam slep, nisam oduzet! Odlično se snalazim u školi!“ Dekan Galovej glasno je protestovao dok ga je operativac CIA gurao u sobu i terao da sedne u jednu od stolica.

„Ko se sve ovde nalazi?“ upita Galovej, zureći svojim praznim pogledom pravo ispred sebe. „Čujem da vas ima puno. Koliko vas je potrebno da bi ste priveli jednog starca? Stvarno!“

„Ima nas sedmoro“, izjavi Sato. „Uključujući Roberta Langdona, Ketrin Solomon i vašeg masonskog brata Vorena Belamija.“

Galovej se opusti u stolici, više nije delovao ljutito.

„Dobro smo“, reče Langdon. „Upravo smo saznali da je Piter oslobođen. U lošem je stanju, ali tamo je stigla policija.“

„Hvala nebesima“, reče Galovej. „A šta…“

Od glasnog zvrndanja poskočiše svi u sobi. To je na stolu počeo da vibrira Belamijev mobilni. Svi zaćutaše.

„U redu, gospodine Belami“, reče Sato. „Nemojte slučajno da zabrljate. Znate šta je sve na kocki.“

Belami duboko udahnu, a potom izdahnu. Onda pruži ruku i pritisnu dugme za spikerfon da bi uspostavio vezu.

„Ovde Belami“, reče, govoreći glasno u pravcu telefona na stolu.

Isprekidani glas, onaj poznati grleni šapat, probijao se kroz spikerfon. Zvučao je kao glas preko mikrofona u automobilu. „Prošla je ponoć, gospodine Belami. Upravo sam se spremao da Piteru prekratim muke.“

U sobi je vladala mučna tišina. „Dozvolite mi da ga čujem.“

„Neizvodljivo“, odgovori muškarac na drugom kraju linije. „Vozim. A on leži vezan u gepeku.“

Langdon i Ketrin se pogledaše a onda zatresoše glavom prema ostalima. *Blefira. Piter više nije s njim!*

Sato dade znak Belami ju da nastavi da ga provocira.

„Hoću dokaz da je Piter živ“ reče Belami. „Neću vam dati ostatak…“

„Vašem Velikom majstoru potreban je lekar. Nemojte gubiti vreme na pregovore. Recite mi broj zgrade na Franklin skveru i ja ću vam dovesti Pitera.“

„Rekao sam vam, hoću da…“

„Smesta!“ prodera se muškarac. „Ili prestajem da vozim, a Piter Solomon umire istog trena.“

„Slušajte me“ odgovori Belami čvrsto. „Ukoliko želite da čujete punu adresu, onda igrajte po *mojim* pravilima. Dođite na Franklinov skver. Ja ću biti tamo. Kad mi predate Pitera živog, reći ću vam broj zgrade.“

„A otkud ja da znam da ćete vi zaista doći sami?“

„Zato što znam da se ne smem izlagati riziku da vas obmanem. Ne držite vi u svojim rukama *samo* Pitera. Ja znam šta je večeras sve u igri.“

„Nadam se da shvatate“ oglasi se čovek preko telefona, „da ukoliko osetim bilo kakav nagoveštaj da je na skveru još neko osim *vas*, ja ću produžiti da vozim, a vi nikad više nećete videti ni traga ni glasa od Pitera Solomona. I naravno… to će za vas biti još ponajmanja muka.“

„Doći ću sam“ odgovori Belami neraspoloženo. „Kada mi predate Pitera, daću vam sve što vam treba.“

„U samom centru skvera“, reče čovek. „Trebaće mi bar dvadeset minuta da stignem tamo. Najbolje da me čekate sve dok ne stignem.“

Linija se prekide.

Istog časa, sve se u sobi pokrenu. Sato poče da izvikuje naredbe. Nekoliko operativaca zgrabiše svoje voki-tokije i kretoše prema vratima. „Pokret! Pokret!“

U svom tom haosu, Langdon pogleda prema Belamiju, tražeći objašnjenje šta se to sad događa, ali njega su već gurali prema vratima.

„Moram da vidim svog brata!“ povika Ketrin. „Morate nam *dozvoliti* da odemo!“

Sato priđe Ketrin. „Ništa ja *ne moram*, gospođo Solomon. Jasno!?“

Ketrin ne ustuknu već se očajnički zagleda u sitne oči Inoe Sato.

„Gospođo Solomon, za mene je sad najvažnije da uhvatim tog čoveka na Franklinovom skveru, i vi ćete sedeti ovde sa jednim od mojih ljudi sve dok ja taj zadatak ne obavim. Tada, i nimalo pre toga, moći ćemo da se pozabavimo vašim bratom.“

„Vi mene ne razumete“, odvrati joj Ketrin. „Ja znam *tačno* gde živi taj čovek! Bukvalno pet minuta odavde putem do Kalorama hajtsa. Tamo sigurno ima puno dokaza koji vam mogu biti od pomoći! Osim toga, vi ste rekli da želite da sve ovo nikako ne izađe na videlo. Ko zna šta će sve Piter početi da govori čim mu se stanje stabilizuje.“

Sato napući usne, očito shvatajući da je Ketrin u pravu. Napolju, elise helikoptera počeše da se okreću. Sato se namršti, a onda se okrete prema jednom od svojih ljudi. „Hartmane, vi uzmite terenac. Prebacite gospođu Solomon i gospodina Langdona do Kalorama hajtsa. Piter Solomon *ni sa kim* ne sme da razgovara. Jasno?“

„Da, gospođo“, odgovori operativac.

„Pozovite me kad tamo stignete. Javite mi šta ste našli. A ovo dvoje ne puštajte iz vida.“

Agent Hartman kratko klimnu, izvuče ključeve vozila i krete prema vratima. Ketrin pođe za njim.

Sato se okrete prema Langdonu. „Srešćemo se uskoro, profesore. Znam da mislite da sam vam neprijatelj, ali uveravam vas da nije tako. Idite pravo kod Pitera. Ovo još nije kraj.“

S druge strane Langdona, dekan Galovej sedeo je tiho za stočićem. Pipajući, pronašao je piramidu, koja se još uvek nalazila u otvorenoj Langdonovoj torbi ispred njega. Starac je rukama prelazio preko njene ugrejane površine.

Langdon upita, „Oče, hoćete li sa nama da vidite Pitera?“

„Samo bih vas usporio svojim prisustvom.“ Galovej izvuče ruke iz torbe i povuče zatvarač preko piramide. „Ostaću ovde i moliću se za Piterov oporavak. Imaćemo kasnije prilike da razgovaramo. Ali kad budete pokazali piramidu Piteru, poručite mu nešto s moje strane, molim vas.“

„Svakako.“ Langdon podiže torbu i stavi je preko ramena.

„Recite mu ovo.“ Galovej pročisti grlo. „Masonska piramida oduvek čuva svoju tajnu… *iskreno*.“

„Ne razumem.“

Starac kao da namignu. „Samo vi tako recite Piteru. On će razumeti.“ S tim rečima, dekan Galovej pognu glavu i poče da se moli. Zbunjen, Langdon ga ostavi i požuri napolje. Ketrin je već bila na prednjem sedištu terenskog vozila i davala uputstva operativcu kuda da vozi. Langdon uđe pozadi i samo što je zatvorio vrata, crna grdosija polete preko travnjaka, jureći na sever prema Kalorama hajtsu.

POGLAVLjE 93

Franklinov skver nalazi se u severozapadnom delu centra Vašingtona, oivičen ulicama K i Trinaestom. Tu se nalazi veliki broj istorijskih znamenitosti, od kojih je najpoznatija Franklinova škola, iz koje je Aleksandar Grejam Bel poslao prvu bežičnu poruku 1880. godine.

Visoko iznad skvera, helikopter UH-60 približavao se u brzom letu sa zapada, prešavši put od Nacionalne katedrale za svega par minuta. *Imamo dovoljno vremena*, pomisli Sato, gledajući skver ispod letelice. Znala je od kolike je važnosti da ljudi neprimećeni zauzmu pozicije pre nego što njihova meta dođe. *Rekao je da će mu trebati najmanje dvadeset minuta.*

Na Satoinu komandu pilot napravi manevar nazvan „lebdeći dodir“ na krovu najviše zgrade u okolini – na adresi Franklinov skver jedan – ekskluzivnom poslovnom objektu sa dva zlatna šiljka na vrhu. Manevar je bio protiv propisa, naravno, ali helikopter je svojim šinama dodirivao šljunkoviti krov svega nekoliko sekundi. Kada su svi iskočili, pilot je odmah uzleteo prema istoku, da bi se podigao do „bešumne visine“ i odatle pružao nevidljivu podršku.

Sato je sačekala da operativni tim sakupi svoje stvari i pripremi Belamija za njegov zadatak. Arhitekt je još uvek delovao smušeno zbog dokumenta koji je video na Satoinom zaštićenom laptopu. *Kao što rekoh… pitanje nacionalne bezbednosti.* Belami je brzo shvatio na šta Sato misli i sada je potpuno sarađivao.

„Sve je spremno, gospođo“, reče agent Simkins.

Na Satoinu komandu, operativci su poveli Belamija preko krova i nestali u vertikalnom otvoru, na putu ka prizemlju, gde će zauzeti svoje pozicije.

Sato je prišla ivici zgrade i pogledala dole. Pravougaoni pošumljeni park prekrivao je čitav blok. *Mnogo mesta za zaklon.* Satoin tim je u potpunosti shvatao koliko je bitno da ova akcija bude izvedena neprimetno. Ako meta oseti nečije prisustvo i jednostavno odluči da im umakne… direktorka o tome nije želela ni da misli.

Vetar je ovde gore bio hladan i duvao je u naletima. Sato steže ruke oko tela i upre nogama u podlogu kako je vetar ne bi oduvao preko ivice. S ovog odličnog položaja Franklinov skver je delovao manji nego što se ona sećala, sa manje zgrada. Pitala se koja je zgrada na broju Osam Franklinov skver. Ovu informaciju je zatražila od svoje analitičarke Nole, koja je trebalo da se javi svakog časa.

Belami i agenti se pojaviše, izgledali su kao mravi koji se razilaze u tamu pošumljenog prostora. Simkins postavi Belamija na čistinu blizu centra pustog parka. A onda se on i njegovi ljudi stopiše s prirodnim zaklonom, nestajući s vidika. Za samo nekoliko trenutaka, Belami je bio potpuno sam, hodao je drhtureći pod svetlošću ulične rasvete, blizu centra parica.

Sato ne oseti sažaljenje prema njemu.

Zapalila je cigaretu i duboko povukla dim, uživajući u toploti koja joj je prodirala u pluća. Zadovoljna što je sve kako treba, odstupi od ivice da

sačeka dva telefonska poziva – jedan od svoje analitičarke Nole, a drugi od agenta Hartmana, koga je poslala u Kalorama hajts.

POGLAVLjE 94

Aman, uspori! Langdon se grčevito držao za zadnje sedište terenca dok je ovaj strmoglavo skretao na samo dva točka, pretećи da se prevrne. Operativac CIA Hartman ili je želeo da Ketrin demonstrira svoje vozačke sposobnosti, ili je primio naređenje da stigne do Pitera Solomona pre no što on dođe sebi dovoljno da može bilo šta da ispriča lokalnim policajcima.

Kao da ih nije već previše naplašio tokom „relija“ vozeći kroz crveno svetlo na Embasi rou, sada je ponovo jurio kroz strme i krivudave ulice na Kalorama hajtsu, Ketrin je dovikivala kojim pravcem da se kreće, pošto je već ranije tog popodneva vozila do čovekove kuće.

Sa svakim zaokretom, Langdonova torba se klatila i on je čuo kako zveči vrh piramide, koji je očito bio spao s nje, pa je sad poskakivao na dnu torbe. Bojeći se da bi mogao da se ošteti, on ga rukom potraži po torbi i napipa. Bio je još uvek topao, ali osvetljeni tekst je sad izbledeo i sasvim se izgubio, tako da je ostao samo prvobitni natpis:

Tajna je skrivena u Ovom Redu.

Taman kad je hteo da stavi vrh u svoj džep, Langdon oseti da je njegova glatka površina sad prekrivena nekakvim sitnim gromuljicama. Zbunjen, hteo je da ih otre, ali one su bile zalepljene i čvrste na dodir… kao plastika. *Šta li je to, pobogu?* Zapazio je da je i površina kamene piramide bila prekrivena sitnim belim tačkicama. Langdon skinu jednu noktom i poče da je valja među prstima.

„Vosak?“ zapita se.

Ketrin ga pogleda preko ramena. „Šta?“

„Po čitavoj piramidi i na njenom vrhu nalaze se sićušne grudvice voska. Ne razumem. *Otkud* taj vosak na njima?“

„Možda iz tvoje torbe?“

„Ne verujem.“

Dok su ponovo skretali za ugao, Ketrin pokaza kroz prozor i reče. „Tu je! Stigli smo.“

Langdon podiže pogled i spazi rotaciono svetlo na vozilu obezbeđenja, parkiranog na prilazu ispred njih. Kapija je bila širom otvorena i operativac kao tane ulete unutra.

Vila je zaista izgledala spektakularno. Sva svetla su bila upaljena, a ulazna vrata širom otvorena. Pola tuceta vozila bilo je parkirano tamo-amo ispred kuće i na travnjaku – očito su stigli na brzinu. U nekim kolima motor je još uvek radio, a farovi bili upaljeni i, uglavnom, upravljeni prema kući, mada je jedan bio okrenut tačno prema njima, zaslepivši ih dok su ulazili.

Agent Hartman naglo zakoči na travnjaku pored belih kola na kojima je jarkim bojama stajalo: OBEZBEĐENjE PREFERENS. Rotaciono svetlo i upaljeni farovi nisu im dozvoljavali da ih dobro osmotre.

Ketrin iskoči istog časa i pojuri prema kući. Langdon nabaci torbu na rame, nemajući vremena da je zatvori. Potrča za Ketrin preko travnjaka, prema otvorenim ulaznim vratima. Unutra su odjekivali glasovi. Iza

Langdona terensko vozilo pisnu, dok ga je Hartman zaključavao, žureći za njima.

Ketrin je grabila preko stepenica, pa kroz prednja vrata, a potom nestade u predvorju. Langdon je za njom prešao preko praga i video kako ona trči preko foajea, i dalje glavnim hodnikom u pravcu glasova. Iza nje, sasvim na kraju hodnika, video se trpezarijski sto, za kojim je sedela žena u uniformi obezbeđenja, okrenuta leđima.

„Molim vas!“ povika Ketrin, trčeći. „Gde je Piter Solomon?“

Langdon je jurio iza nje, ali je ipak krajičkom oka zapazio nešto neočekivano. Sa leve strane, kroz prozor salona, video je kako se ulazna kapija sada polako zatvara. *Čudno*. Još nešto mu je zapalo za oko, što se dok su prilazili nije moglo videti zbog jakog rotacionog svetla i zasleplјujućih farova. Onih pet-šest automobila koji su tako razbacano bili parkirani ispred kuće uopšte nisu ličili na policijska ili ambulantna kola, kako je Langdon u početku mislio.

Mercedes… hamer… tesla rodster?

U istom trenutku Langdon takođe shvati da oni glasovi koji su se čuli iz kuće nisu ništa drugo do veoma glasan televizor iz pravca trpezarije. Okrećući se kao na usporenom filmu, Langdon povika niz hodnik. „Ketrin, čekaj!“

No, kad se sasvim okrenuo, video je da Ketrin Solomon više ne trči.

Padala je.

POGLAVLjE 95

Ketrin Solomon oseti da pada… ali nije znala zašto. Trčala je niz hodnik prema ženi iz obezbeđenja u trpezariji, kada joj se noge iznenada sapletoše na nevidljivu prepreku, a telo joj polete napred, ploveći kroz vazduh.

Padala je na zemlju… u ovom slučaju na tvrdi, drveni pod.

Ketrin se dočeka na stomak i istera sebi vazduh iz pluća. Iznad nje, teški čiviluk se nekako nezgodno zaljuljao, a zatim preturio, zamalo je pogodivši. Ona podiže glavu, još uvek teško dišući, zbunjena što žena iz obezbeđenja koja je sedela na stolici nije ni mrdnula. što je bilo još čudnije, pretureni čiviluk je izgleda imao neku tanku žicu privezanu pri dnu i razapetu preko hodnika.

Zašto bi neko, za ime sveta… ?

„Ketrin“, vikao je Langdon za njom. Ona se okrete da ga pogleda i krv joj se sledi u žilama *Roberte! Iza tebe!* Pokušala je da vrisne, ali još uvek nije mogla da dođe do vazduha. Mogla je jedino da, kao u nekom užasavajućem usporenom snimku, gleda kako Langdon trči niz hodnik da joj pomogne, potpuno nesvestan da agent Hartman posrće preko praga držeći se za vrat. Krv je liptala kroz Hartmanove prste, dok je on držao dršku dugačkog šrafcigera koji je štrčao iz njegovog vrata.

Kako je agent padao ničice, tako se njegov napadač sve bolje video.

Moj Bože… ne!

Skoro potpuno nag, osim neobičnog donjeg rublja nalik na pregaču, ogromni čovek se očigledno skrivao u foajeu. Njegovo mišićavo telo bilo je prekriveno čudnim tetovažama od glave do pete. Ulazna vrata počeše da se zatvaraju, i on potrča niz hodnik za Langdonom.

Agent Hartman pade na pod u trenutku kada su se vrata zalupila. Langdon se iznenadi i poče da se okreće, ali je tetovirani čovek već stigao do njega i gurao mu nekakav uređaj u leđa. Video se blesak svetlosti, začulo se električno pražnjenje i Ketrin vide kako se Langdon grči. Široko razrogačenih očiju, Langdon pade ničice kao gromom pogođen. Srušio se na svoju kožnu torbu, a piramida se otkotrljala po podu.

Ne poklonivši svojoj žrtvi ništa više od nehajnog pogleda, tetovirani čovek prekorači preko Langdona i uputi se pravo prema Ketrin. Ona je već puzala unazad ka trpezariji, ali se sudari sa stolicom. Žena iz obezbeđenja, koja je na njoj sedela, zatresla se i skljokala pored Ketrin. Na ženinom beživotnom licu mogao se videti užasan strah. Usta su joj bila zapušena krpom.

Ogromni čovek stiže Ketrin pre no što je mogla da reaguje. Uhvati je za ramena neverovatnom snagom. Njegovo lice, sada bez šminke, bilo je krajnje zastrašujuć prizor. Mišići mu se pokrenuše i ona se nađe na stomaku, okrenuta kao krpena lutka. Teško koleno joj udari u leđa i na trenutak ona pomisli da će se prepoloviti. Ščepao ju je za ruke i povukao ih nazad.

Obraza pritisnutog uz tepih, Ketrin je mogla da vidi Langdona: ležao je okrenut na drugu stranu od nje a telo mu se još uvek trzalo. Videla je i agenta Hartmana koji je ležao potpuno nepokretan nasred foajea.

Hladni metal uštinu Ketrinine članke i ona shvati da joj taj čovek vezuje ruke žicom. Prestravljena, pokuša da ih izvuče, ali zbog tog pokreta oseti oštar bol u šakama.

„Poseći ćeš se na žicu ako se pomeriš“, reče, završivši sa šakama i prešavši na gležnjeve sa zastrašujućom efikasnošću.

Ketrin se ritnu i on joj moćnim udarcem u zadnji deo desne butine potpuno paralisa nogu. Za samo par trenutaka i gležnjevi su joj bili svezani.

Langdon je stenjao na podu hodnika. Ležao je zgrčen na svojoj kožnoj torbi, a preturena kamena piramida bila mu je kraj glave. Ketrin shvati da je tu njena jedina nada.

„Dešifrovali smo piramidu!“ reče napadaču. „Sve ću vam reći!“

„Naravno da hoćeš.“ I s tim rečima on izvuče krpu iz usta mrtve žene i snažno je ugura u njena.

Osećala se na mrtvaca.

Telo Roberta Langdona kao da nije bilo njegovo. Ležao je utrnuo i nepokretan, obraza pritisnutog na tvrdi drveni pod. Dovoljno je čuo o omamljujućim pištoljima da bi znao da oni parališu telo žrtve privremeno opterećujući nervni sistem. Njihovo dejstvo – nešto što se zove elektromuskularni prekid – moglo je komotno da se poredi sa udarom groma. Užasni talasi bola kao da su prolazili kroz svaki molekul njegovog tela. Uprkos tome što se svojski trudio, mišići su odbijali da poslušaju komande koje im je slao.

Ustaj!

Licem prema dole, paralizovan na podu, Langdon je vrlo plitko gutao vazduh, jedva uspevajući u tome. Još nije video čoveka koji ga je napao, ali jeste agenta Hartmana u sve većoj lokvi krvi. Langdon je čuo kako se Ketrin bori i protivi, ali njen glas beše prigušen, kao da joj je čovek ugurao nešto u usta.

Ustani, Roberte! Moraš da joj pomogneš!

Langdonove noge počeše da trnu usled vrelog i bolnog povratka osetljivosti, ali još uvek su odbijale saradnju. *Pokreni se!* Ruke su mu se trzale dok se osećaj vraćao, isto tako i lice i vrat. Velikom mukom je uspeo da okrene glavu, vukući grubo svoj obraz po parketu, kako bi pogledao prema trpezariji.

Langdonovo vidno polje bilo je zaklonjeno kamenom piramidom, koja se preturila i ispala iz torbe, i sada ležala postrance na podu, sa osnovom tik do njegovog lica.

U prvom trenutku, Langdon nije znao u šta gleda. Kameni kvadrat ispred njega očigledno je bila osnova piramide, ali nekako je izgledala drugačije. Sasvim drugačije. Još uvek je bila kvadratna, ali kamen… nije više bio ravan i gladak. Osnova piramide je bila prekrivena ugraviranim znacima. *Kako je ovo moguće?* Piljio je u nju nekoliko trenutaka, pitajući se da li halucinira. *Pogledao sam ispod piramide desetak puta… i nije bilo nikakvih oznaka!*

Langdon odjednom shvati zašto.

Normalizovao se njegov refleks za disanje i on iznenada udahnu vazduh, shvativši da je Masonska piramida čuvala još jednu tajnu. *Svedok sam još jedne transformacije.*

U kratkom blesku, Langdon shvati značenje Galovejevog poslednjeg zahteva. *Recite Piteru ovo: Masonska piramida je uvek čuvala svoje tajne… iskreno.* Reč se tada činila čudnom, ali sada je Langdon shvatao da je dekan Galovej dao Piteru šifru. Ironično, ista ta šifra bila je glavni deo zapleta jednog osrednjeg trilera koji je Langdon pročitao pre mnogo godina.

Sin-cere[93].

Još od Mikelanđelovih dana, skulptori su pokušavali da prikriju greške u svom radu tako što su vreli vosak nalivali u pukotine, a zatim ga prekrivali kamenom prašinom. Metod se smatrao varanjem, te se zato svaka skulptura „bez voska“ – bukvalno *sine cera* – smatrala „iskrenim“ umetničkim delom. Izreka se zadržala. I dan-danas potpisujemo svoja pisma sa „iskreno“, kao dokaz da smo pisali „bez voska“ i da su naše reči istinite.

Urezi u osnovi piramide bili su skriveni istim metodom. Kada ju je Ketrin, prateći uputstva vrha piramide, *skuvala*, vosak se otopio, otkrivajući i tekst na njenoj osnovi. Galovej je prešao rukama preko piramide dok je bio u salonu, i sigurno osetio znakove koji su se nalazili na dnu.

Sada je, ali samo na trenutak, Langdon zaboravio opasnost s kojom su se suočavali on i Ketrin. Netremice je gledao u neverovatni niz znakova na osnovi piramide. Nije imao pojma šta znače… ni šta će se na kraju otkriti, ali jedno je bilo sigurno. *Masonska piramida ima još poneku tajnu. Osam Franklinov skver nije konačni odgovor.*

Da li je to bilo zbog naleta adrenalina usled ovog otkrića, ili jednostavno posledica nekoliko sekundi mirnog ležanja, Langdon nije znao, ali iznenada oseti da ima kontrolu nad svojim telom.

On bolno prebaci ruku na drugu stranu i odgurnu torbu kako bi mogao da pogleda u trpezariju.

Na svoje zaprepašćenje video je da je Ketrin zavezana i da joj je u usta nagurana velika krpa. Langdon pokrenu mišiće, pokušavajući da se podigne na kolena, ali samo trenutak kasnije, ukoči se u krajnjoj neverici. U dovratku trpezarije pojavio se jezivi prizor – ljudski oblik kakav Langdon nikada ranije nije video.

Šta je ovo za ime boga…?!

Langdon se okrenu i odupirući se nogama pokuša da se udalji, ali ga ogromni tetovirani čovek ščepa, okrete na leđa i opkorači mu grudi. Stavio je kolena na Langdonove bicepse pribijajući ga bolno na pod. Na grudima je imao smežuranog dvoglavog feniksa. Njegov vrat, lice i obrijana glava bili su prekriveni ogromnim brojem neobično prepletenih simbola – znamenja, Langdon je to znao – koji su korišćeni u ritualima crne obredne magije.

Pre nego što je Langdon mogao bilo šta više da razazna, grdosija mu obuhvati glavu, pritisnu mu dlanove na uši, odiže glavu s poda i s nekom neverovatnom snagom, udari je o pod.

Sve postade crno.

---

93 *Sincere* – engleski „iskreno“ (prim. prev.).

POGLAVLjE 96

Malak je stajao u hodniku i posmatrao razbojište pred sobom. Kuća mu je ličila na pravu klanicu.

Robert Langdon ležao je pred njegovim nogama, bez svesti, a Ketrin Solomon na podu u trpezariji, vezanih ruku i nogu, sa krpom u ustima.

Sklupčani leš žene iz obezbeđenja takođe je ležao u blizini, na podu, pošto se sručio sa stolice na koju ga je bio namestio. Ta je čuvarka, željna da spase sopstveni život, uradila sve što je Malak od nje zahtevao. Sa oštricom noža na vratu, javila se preko Malakovog mobilnog telefona i ispričala laži koje su navele Langdona i Ketrin da dojure ovamo. *Nikakva koleginica nije bila stigla, niti je Piter bio dobro.* Čim je žena odglumila šta je trebalo, Malak ju je u tišini zadavio.

Da bi upotpunio iluziju da nije kod kuće, Malak je telefonirao Belamiju koristeći spikerfon u jednom od svojih automobila. *Vozim se u kolima,* rekao je Belamiju i svim ostalima koji su eventualno slušali. *Stavio sam Pitera u gepek.* U stvari, Malak je samo prevezao kola od garaže do prostora ispred kuće, na kome je navrat-nanos parkirao još nekoliko, od bezbrojnih kola koje je posedovao, i pri tom sve farove i sve motore ostavio upaljene.

Prevara je bila potpuna.

Zamalo.

Jedinu mrlju u čitavoj zamisli predstavljala je krvava crna gomila u foajeu iz čijeg je vrata virio šrafciger. Malak je pretražio leš i zacerekao se kad je našao primopredajnik i mobilni sa logom CIA. *Mora biti da i oni znaju koliko sam moćan.* Izvadio je baterije i zdrobio obe sprave teškim bronzanim pridrživačem za vrata.

Malak je znao da mora brzo da radi, pogotovo što se i CIA umešala. Vratio se do Langdona. Profesor je bio bez svesti i nema nade da će se skoro povratiti. Malak sad sa velikim uzbuđenjem prenese pogled na kamenu piramidu koja je ležala na podu kraj profesorove otvorene torbe. Zastao mu je dah, a srce divljački zalupalo.

Godinama već čekam…

Ruke su mu blago podrhtavale dok se naginjao i dizao Masonsku piramidu. Dok je prstima lagano prelazio preko ugraviranih simbola, osetio je strahopoštovanje pred svim onim što ona skriva u sebi. Da ne bi sasvim pao u trans, sklonio je piramidu u Langdonovu torbu, zajedno sa vrhom od zlata i zatvorio je.

Uskoro ću ponovo sastaviti piramidu… na mnogo bezbednijem mestu.

Prebacio je Langdonovu torbu preko ramena, a onda pokušao da digne i samog Langdona, ali je profesorovo opušteno telo bilo teže no što je očekivao. Malak se pomiri s tim da će morati da ga uhvati ispod pazuha i vuče po podu. *Neće mu se sviđati tamo gde ga budem smestio,* pomisli Malak.

Dok je vukao Langdona, televizor je i dalje treštao. Glasovi sa TV-a bili su samo deo predstave, slobodno je mogao da ga ugasi. Kanal je sad prenosio

govor jednog televanđeliste[94] koji je svojoj pastvi objašnjavao kako da izgovaraju Očenaš. Malak se pitao da li ijedan među njegovim hipnotizovanim gledaocima ima ikakvu predstavu o tome odakle zapravo potiče ta molitva.

„…i na zemlji kao na nebu…“ izgovarali su vernici na ekranu.

Pa da, pomisli Malak, *Kako gore, tako dole.*

„…i ne uvedi nas u iskušenje…“

Pomozi nam da savladamo slabosti svog tela.

„…no izbavi nas od zloga…“ molili su se usrdno.

Malak se nasmeši. *To će biti malo teže. Tama je sve veća.* Pa ipak, mora im se odati priznanje na trudu. Ljudska stvorenja koja se obraćaju Bogu i traže pomoć od njega sve brže izumiru u savremenom svetu.

Malak je vukao Langdona preko salona u trenutku kad je pastva uskliknula „Amin!“

Amon, ispravi ih Malak. *Egipat je kolevka naših verovanja*. Bog Amon bio je prototip za Zevsa… Jupitera… i sve savremeno upriličavanje Boga. Do današnjih dana, svi vernici na zemlji uzvikuju neki oblik tog imena. *Amen! Amin! Aum!*

Televanđelista poče da citira stihove iz Biblije, opisujući skupine anđela, demona i duhova koji upravljaju rajem i paklom. „Zaštitite duše svoje od zlih sila!“ upozoravao ih je. „Uzdignite srca svoja u molitvi! Bog i njegovi anđeli će vas čuti!“

Jeste, u pravu je, znao je Malak. *Ali čuće ih i demoni.*

Malak je pre mnogo godina naučio da, pravilnom molitvom, onaj koji veruje može otvoriti kapije duhovnog carstva. Nevidljive sile koje tamo obitavaju, baš kao i sam čovek, poprimaju mnoge oblike, i dobra i zla. Sile Svetla leče, štite i teže da uvedu red u svemiru. Sile Zla delaju u suprotnom pravcu… razarajući i uvodeći haos.

Ako ih pravilno prizivamo, nevidljive sile mogu se ubediti da nam pomažu na zemlji… i tako nam podare naizgled natprirodnu moć. U zamenu za pomoć, ove sile zahtevaju da im onaj koji ih priziva prinosi žrtvu – molitvu i pohvalu silama Svetlosti… a prolivenu krv silama Tame.

Što je veća žrtva, veća se moć dobija. Malak je počeo da vežba na raznim životinjama. Međutim, kako je prolazilo vreme, tako je smeoniji postajao njegov izbor žrtve. *Večeras ću učiniti i poslednji korak.*

„Pazite se!“ drao se propovednik, upozoravajući vernike na dolazak apokalipse. „Uskoro počinje završna bitka za ljudske duše!“

Zaista, pomisli Malak. *A ja ću u toj bici biti najveći ratnik.*

Bitka je, naravno, počela veoma, veoma davno. U drevnom Egiptu, oni koji su usavršili Veštinu postajali su kroz istoriju veliki adepti[95], izdvajali se iz masa kao istinski prvosveštenici Svetla. Oni su hodali zemljom kao bogovi. Gradili su ogromne hramove za inicijaciju u koje su dolazili neofiti[96] sa svih strana sveta, da bi se i oni uputili u mudrost. Stasala je

---

94 Pripadnik evangelističke crkve koji drži propovedi preko televizije (prim. prev.).

95 Okultisti, alhemičari koji su dostigli vrhunac tajnih veština; mudraci (prim. prev.).

96 (prim.prev.).

nova rasa zlatnih ljudi. U jednom kratkom vremenskom rasponu, činilo se da je čovečanstvo spremno da se uzdigne i pokida svoje zemaljsko okove.

Zlatno doba drevnih misterija.

Ali čovek, budući telesno biće, bio je podložan gresima, obesti, mržnji, netrpeljivosti i pohlepi. Tokom vremena namnožili su se oni koji su iskvarili Veštinu, izvitoperili je zloupotrebljavajući njenu moć za ličnu dobrobit. Izopačenu Veštinu počeli su da koriste da bi prizivali mračne sile, I tako je stvorena nova Veština… čiji je uticaj mnogo veći, neposredniji i zanosniji.

Takva je moja Veština.

Takvo je moje Veliko delo.

Posvećeni adepti i njihova ezoterična bratstva videše kako se rađa zlo i kako čovek svoje novostečeno znanje ne koristi na dobrobit svoje vrste. Zato su oni svoje znanje sakrili da bi ga držali podalje od očiju nedostojnih. Na kraju, ono je zagubljeno u prošlosti.

Tada je čovek izgnan iz raja.

Nastupio je večni mrak.

Sve do današnjih dana, plemeniti potomci adepta nastavljaju da se bore, slepo tragajući za svetlošću, pokušavajući da ponovo zadobiju izgubljenu snagu, trudeći se da odagnaju tamu. Bili su to sveštenici i sveštenice u hramovima, crkvama i svetilištima svih veroispovesti na zemlji. Vreme je izbrisalo sećanje… učinilo da zaborave šta je bilo pre. Više nisu poznavali Izvor iz kojeg je nekada teklo njihovo moćno znanje. Kada bi ih upitali o božanskim misterijama njihovih predaka, novi čuvari vere bučno bi ih se odricali, osuđujući ih kao jeres.

Da li su stvarno zaboravili? Pitao se Malak.

Odjeci stare Veštine još uvek su treperili u svim krajevima sveta, od mističnog judejskog kabalizma, do islamskog ezoteričnog sufizma. Samo u nagoveštajima zadržali su se u tajnovitim hrišćanskim ritualima, u obredu pričesti – jedenja i pijenja božijeg tela i krvi, svetačkoj hijerarhiji, anđelima i demonima, pojanju i prizivanju, prazničnom kalendaru izrađenom na astrološkoj podlozi, osveštanim odeždama i obećanju večnog života. I dan-danas hrišćanski sveštenici teraju zle duhove mahanjem kadionicama u kojima tinja tamjan, zveckanjem zvončića i prskanjem svetom vodicom. Hrišćanstvo još uvek praktikuje egzorcizam – stare magijske obrede isterivanja demona, ali isto tako i njihovog prizivanja.

I još uvek ne mogu da sagledaju šta je nekada bilo.

Nigde mistična prošlost crkve nije očiglednija no u njenom epicentru. U Vatikanu, u samom središtu Trga Svetog Petra, stoji veliki egipatski obelisk. Isklesan trinaest vekova pre no što je Isus prvi put prodisao – ovaj strahotni monolit stoji tamo sam za sebe, bez ikakve neposredne veze sa savremenim hrišćanstvom. Pa zašto je onda tamo? U srcu Hristove crkve? Kameni znak, vrisak koji niko ne čuje. Podsetnik za ono malo mudrih koji se još uvek sećaju gde je sve počelo. Crkva, porođena iz utrobe drevnih misterija, još uvek čuva svoje obrede i simbole.

Jedan simbol iznad svih.

Ukras na oltarima, odeždama, zvonicima i na Jevanđelju, prizor jedinstven hrišćanskom svetu – preispoljna predstava čoveka-žrtve.

Hrišćanstvo, više no bilo koja veroispovest razume preobraziteljnu moć žrtvovanja. Čak i danas, u slavu žrtvovanja koje je Isus podneo, njegovi sledbenici čine blede pokušaje ličnog žrtvovanja… oni poste, odriču se fizičkih zadovoljstava i plaćaju crkveni danak.

Sve je to, naravno, nedovoljno. Bez krvi, nema pravog prinošenja žrtve.

Sile tame odavno su prihvatite krvnu žrtvu, na taj način toliko su ojačale da se sad sile dobra bore da ih ne nadvladaju. Uskoro Svetlo će potpuno zgasnuti i zagovornici Tame moći će slobodno da se nasele u Čovekovu dušu.

POGLAVLjE 97

„Osam Franklinov skver *mora* postojati“, insistirala je Sato. „Pogledaj ponovo!“

Nola Kej sedela je za svojim stolom i nameštala slušalice. „Gospođo, svugde sam pogledala… nema takve adrese u Vašingtonu.“

„Ali ja stojim na krovu Franklinovog skvera *jedan*“, reče Sato. „Mora biti da je tu negde i *osam*!“

Direktorka Sato je na krovu? „Čekajte malo.“ Nola poče s novom pretragom. Razmišljala je da li da kaže direktorki KB-a za hakera, ali Sato je trenutno izgleda bila usredsređena na Osam Franklinov skver. Pored toga, Nola još uvek nije imala sve informacije. Gde je uopšte taj prokleti bezbednjak?

„Dobro“, reče Nola, gledajući u ekran, „vidim u čemu je problem. Franklinov skver jedan je naziv zgrade… a ne adresa. Adresa je u stvari Ulica K 1301.“

Ova informacija kao da je zbunila direktorku. „Nola, nemam sad vremena da ti objašnjavam – piramida jasno ukazuje na Osam Franklinov skver.“

Nola se istog trenutka uspravi u svojoj stolici. *Piramida pokazuje na određenu lokaciju?*

„U natpisu“, nastavila je Sato, „stoji: ‘Tajna je skrivena u Ovom Redu – Osam Franklinov skver’.“

Nola jedva da je mogla to da zamisli. „*Red* kao… masonski ili monaški?“

„Pretpostavljam“, odgovori Sato.

Nola razmisli na momenat, a onda poče ponovo da kucka. „Gospođo, možda su se brojevi na trgu promenili tokom godina? Hoću reći, ako je ova piramida stara koliko i legenda, možda su brojevi na Franklinovom skveru bili drugačiji kada je napravljena? Pokrenula sam pretragu *bez* broja osam… za… ‘red’… ‘Franklinov skver’… i’ Vašington’… ovako možda dobijemo neku ideju, ako je…“ Ona stade usred rečenice, kako su se pojavili rezultati pretrage.

„Šta imaš?“ pitala je Sato.

Nola je zurila u prvi pogodak na listi – spektakularnu sliku Velike piramide u Egiptu – koja je poslužila kao tematska pozadina za glavnu veb-stranicu posvećenu zgradi na Franklinovom skveru. Građevina nije ličila ni na jednu drugu sa tog skvera.

Pa čak ni u celom gradu, kad smo već kod toga.

Ono što je Nolu zapanjilo nije bio bizarni izgled zgrade, već opis njene namene. Sudeći po ovoj veb-stranici, neobična građevina je bila sveti mistični hram, a dizajnirao ga je… i dizajniran je *za*… drevni tajni red.

POGLAVLjE 98

Robert Langdon se osvesti i oseti strahovit bol u glavi.

Gde sam?

Ma gde bio, bio je u mraku. Kao u najdubljoj pećini, bez ijednog zvuka.

Ležao je na leđima, sa rukama pored sebe. Pometen, pokuša da mrdne prstima na rukama i nogama i oseti olakšanje jer je mogao slobodno i bez bola da ih pokreće. *Šta se desilo?* Izuzev glavobolje i totalnog mraka, sve ostalo je izgledalo normalno.

Skoro sve.

Langdon shvati da leži na hladnoj podlozi, koja se činila neobično glatkom, kao da je od stakla. Što je još čudnije, osećao je i da je ta skliska površina u neposrednom kontaktu sa njegovim golim telom… ramenima, leđima, zadnjicom, butinama, listovima. Da li sam ja to go? Zbunjen, pređe šakama preko tela.

Isuse! Gde mi je odelo, kog vraga?

U pomrčini, koprena poče da se diže i nepovezana sećanja izađoše Langdonu pred oči, poput iznenadnog bleska, u kome je sagledavao zastrašujuće prizore: mrtvog agenta CIA, lice istetovirane zveri… svoju glavu kako udara o pod. Slike su se ređale sve brže… uz napad mučnine seti se Ketrin, kako vezanih ruku i nogu, sa krpom u ustima, leži na podu.

Gospode bože!

Langdon se naglo uspravi u sedeći položaj i čelom udari u nešto što je visilo desetak centimetara iznad njega. Bol ga prostreli kroz glavu i on pade nauznak, skoro onesvešćen. Potpuno ošamućen, podigao je ruke i stao da pipa u mraku, tražeći prepreke. Ono što je otkrio bilo je potpuno bez smisla. Činilo se da se tavanica nalazi na manje od tridesetak centimetara iznad njega. *Gde li sam ja to, za ime sveta?* Kad raširi ruke u stranu u pokušaju da se okrene, obema rukama dodirnu zidove sa strane.

Konačno mu je svanulo. Robert Langdon nije u sobi.

Ja sam u kutiji!

U mraku tog uskog sanduka, poput mrtvačkog, Langdon poče divlje da udara pesnicama. Drao se i dozivao u pomoć. Užas koji ga je obuzeo samo se povećavao svakim trenutkom, sve dok nije postao nepodnošljiv.

Ja sam živ zakopan.

Poklopac Langdonovog sanduka nije hteo ni da se pomeri, čak ni kad je izbezumljeno gurao i rukama i nogama. Kutija je, koliko mu se činilo, bila načinjena od debelog fiberglasa. Nepropustljivog za vazduh. Nepropustljivog za zvuk. Nepopustljivog za svetlo. Odavde se ne može pobeći.

Udaviću se bez vazduha, sam u ovoj kutiji.

Pomislio je na duboki bunar u koji je bio upao kao dečak, i na strašnu noć koju je proveo stojeći u vodi, sam u mraku, u rupi bez dna. Ta trauma ostavila je traga na Langdonovoj psihi i on se nikad nije oslobodio patološkog straha od zatvorenog prostora.

Ove noći, živ zakopan, Robert Langdon ponovo preživljava svoju najstrašniju noćnu moru.

Ketrin Solomon drhtala je bez glasa na podu Malakove trpezarije. Oštra žica već joj se duboko urezala iznad šaka i stopala, a svaki, i najmanji pokret samo ju je još više zatezao.

Tetovirani čovek brutalno je onesvestio Langdona i preko poda odvukao njegovo beživotno telo, zajedno sa kožnom torbom i kamenom piramidom. Ketrin nije imala pojma kuda su otišli. Operativac koji je pošao sa njima bio je mrtav. Već dugo nije čula nikakav zvuk i pitala se da li su tetovirani čovek i Langdon još uvek u kući. Pokušala je da vrišti u pomoć, ali sa svakim pokušajem, krpa u njenim ustima samo se još dublje uvaljivala prema dušniku.

Oseti kako se po podu približavaju koraci i okrenu glavu, očajnički se nadajući da možda neko dolazi u pomoć. Obrisi ogromne figure njenog kidnapera pojaviše se u hodniku. Ketrin se zgrči kad je, kao grom, pogodi sećanje na tog čoveka u njihovom porodičnom domu, pre deset godina.

On mije ubio porodicu.

Sad je koračao prema njoj. Langdona nigde nije bilo. Čovek je čučnuo, uhvatio je oko struka, pa ju je grubo prebacio preko ramena. Žica joj se usekla u članke na rukama, a krpa prigušila uzvike bola. Poneo ju je niz hodnik prema salonu, gde su ranije tog dana, njih dvoje pijuckali čaj.

Kuda me nosi?

Preneo je Ketrin preko čitave prostorije i zaustavio se neposredno ispred uljane slike sa tri gracije, kojoj se ona divila ovog popodneva.

„Pomenula si da ti se dopada slika“, prošapta čovek, dok su joj njegove usne praktično dodirivale uho. „To mi je drago. Možda je ovo poslednja lepa stvar koju ćeš videti u životu.“

Uz te reči, on ispruži ruku i dlanom pritište desnu stranu ogromnog rama. Na Ketrinin užas, slika se okrete u zidu, vrteći se oko ose poput vrata na okretanje. *Skriveni prolaz.*

Ketrin pokuša da se izmigolji, ali čovek ju je čvrsto držao i proneo kroz otvor iza platna. Dok su se tri gracije još jednom okretale i zatvarale prolaz, Ketrin ugleda debeo sloj izolacije na njihovoj poleđini. Ma kakvi zvuci da se ovde budu čuli, oni očito neće dopreti do spoljašnjeg sveta.

Prostor u pozadini slike bio je skučen, pre nalik na hodnik, nego sobu. Čovek ju je odneo sve do drugog kraja, a onda otvorio jedna teška vrata i proneo je kroz njih do uskog odmorišta. Ketrin je sad gledala niz usku rampu koja je vodila u podrum. Udahnula je vazduh da vrisne, ali je počela da se davi od krpe.

Kosina je bila strma i uzana. Zidovi sa svih strana bili su od betona, osvetljeni plavkastom svetlošću koja kao da je izvirala iz poda. Zrak koji je dopirao do nje bio je topao i oštar, pun neke čudne mešavine: ljutog mirisa hemikalija, blagog mirisa tamjana, teškog mošusa ljudskog znoja, a uz sve to, snažnog, visceralnog zadaha ljudskog straha.

„Veoma sam impresioniran tvojim naučnim dostignućima“, šaptao je čovek dok su se spuštali prema samom kraju rampe. „Nadam se da će i *moja* impresionirati tebe.“

POGLAVLjE 99

Vođa operativnog tima CIA, Terner Simkins, čučao je u tami Franklinovog parka i neprekidno na oku držao Vorena Belamija. Mamac još uvek niko nije zagrizao, ali bilo je još rano.

Simkinsov primopredajnik zapišta i on ga uključi, nadajući se da je neko od njegovih ljudi nešto video. Ali bila je to Sato. Imala je neke nove informacije.

Simkins je slušao i složio se s njenom zabrinutošću. „Čekajte“, reče on, „samo da proverim da li mogu da vidim.“ Puzao je kroz grmlje u kom se krio i provirio u pravcu iz kog je došao. Nakon što se malo pomerio, konačno je imao otvoren pogled.

Uh, jebo te.

Gledao je u zgradu koja je ličila na nekakvu džamiju iz Starog sveta. Ugneždena između dve mnogo veće zgrade, ova je imala mavarsku fasadu načinjenu od svetlucavih pločica terakote, složenih po komplikovanoj šemi. Iznad troja masivnih vrata, nalazila su se dva reda uskih, visokih prozora koji su izgledali kao da će se arapski ratnici svaki čas pojaviti i ispaliti strelice na svakog ko priđe nenajavljen.

„Vidim je“, reče Simkins.

„Ima li tamo nekog?“

„Nema.“

„Dobro. Hoću da promenite pozicije i pažljivo je posmatrate. Zove se Sveti hram Almas[97] i glavni je štab jednog mističnog reda.“

Simkins je dugo radio u oblasti Vašingtona, ali mu ovaj hram nije bio poznat, kao ni bilo koji drevni mistični red koji je smešten na Franklinovom skveru.

„Ova zgrada“, reče Sato, „pripada grupi koja se zove Drevni arapski red uzvišenog tajnog svetilišta.“

„Nikad čuo za njih.“

„Mislim da ipak jesi“, reče Sato. „Oni su pridruženi članovi masonskog pokreta, poznatiji kao šrajneri.“[98]

Simkins uputi sumnjičav pogled prema kitnjastoj zgradi. Šrajneri? Tipovi koji podižu bolnice za decu? Nije mogao da se seti nijednog drugog „reda“ čije ime zvuči manje zlokobno od bratstva filantropa koji nose crvene fesiće i marširaju na paradama.

Ali i pored toga, Satoina zabrinutost je bila opravdana. „Gospođo, ako naša meta shvati da je ova zgrada u stvari „Red“ na Franklinovom skveru, neće mu ni trebati adresa. Jednostavno će preskočiti sastanak i otići direktno na pravu lokaciju.“

„I ja mislim. Drži na oku taj ulaz.“

---

97 *Almas Shrine Temple* – jedan od masonskih hramova u Vašingtonu (prim. prev.).

98 Na engleskom: *Shriners* je naziv povezan sa nemačkom reči u značenju ‘stolar’. Danas se odnosi na dobrotvornu organizaciju koja osniva i finansira lanac bolnica i drugih ustanova za lečenje bolesne dece (prim. prev.).

„Hoću, gospođo.“

„Da li se javio agent Hartman iz Kalorama hajtsa?“

„Nije, gospođo. Rekli ste mu da se direktno javi vama.“

„E, pa nije.“

Čudno, pomisli Simkins, pogledavši na sat. *Kasni*.

POGLAVLjE 100

Robert Langdon ležao je drhteći, nag i sam u totalnom mraku. Paralizovan strahom, nije više vikao i udarao. Umesto toga, ležao je sklopljenih očiju i trudio se koliko god je mogao da smiri gromoglasno lupanje srca i uspaničeno disanje.

Ležiš pod beskrajnim, noćnim nebom, ubeđivao je sam sebe. Iznad tebe nema ničeg osim beskrajnog, širokog, otvorenog prostora.

Ova smirujuća vizualizacija predstavljala je jedini način na koji je uspeo da preživi nedavni boravak u zatvorenoj komori magnetne rezonance, sve uz trostruku dozu valijuma. Međutim, večeras vizualizacija nije imala nikakvog dejstva.

Krpa u ustima Ketrin Solomon toliko se bila pomerila unazad da se skoro sasvim ugušila. Njen otimač spustio ju je niz uzanu rampu sve do jednog tamnog hodnika u podrumu. Na njegovom kraju, ugledala je neku prostoriju osvetljenu jezovitom crvenkastoljubičastom svetlošću, ali tamo nisu ulazili. Umesto toga, čovek je zastao ispred male bočne prostorije, uneo je unutra i stavio na drvenu stolicu. Postavio ju je tako da su joj vezani članci bili sa druge strane naslona, pa uopšte nije mogla da se pokrene.

Ketrin je osećala da joj se žica još dublje useca u meso. Međutim, jedva da je osećala taj bol od užasnog paničnog osećaja da više neće moći da diše. Krpa u ustima klizila je sve dublje u grlo, i ona oseti kako nezaustavljivo riga. Vidno polje počelo je da joj se sužava.

Iza nje, tetovirani čovek zatvori jedina vrata na prostoriji i upali svetlo. Ketrinine oči počele su obilno da suze, više nije mogla da razlikuje predmete u neposrednoj blizini. Sve je postalo sasvim mutno.

Iskrivljena slika šarenog ljudskog mesa pojavi se pred njom, i Ketrin oseti da su kapci počeli da joj podrhtavaju dok je posrtala na ivici nesvesnog. Jedna ruka prekrivena krljuštima približi joj se i istrgnu krpu iz usta.

Ketrin se zasopi, uvlačeći vazduh duboko u pluća, kašljući i daveći se, dok su joj se pluća punila dragocenim vazduhom. Polako, prestade da joj se muti pred očima i ona shvati da gleda pravo u lice demona. Teško bi se moglo reći da je to bilo ljudsko lice. Prekrivajući vrat, lice i obrijanu glavu, na njemu se nalazila neverovatna mreža bizarnih utetoviranih simbola. Izuzev malog kruga na vrhu glave, izgleda da je svaki centimetar njegovog tela bio ovako dekorisan. Ogroman dvoglavi feniks na njegovim grudima fiksirao ju je svojim očima-bradavicama, kao nekakav izgladneli orao strvinar, strpljivo iščekujući njenu smrt.

„Otvori usta“, prošapta čovek.

Ketrin je gledala čudovište ispunjena odvratnošću. *Šta?*

„Otvori usta“, ponovi on. „Ili vraćam krpu.“

Drščući, Ketrin otvori usta. Čovek pruži svoj debeli, istetovirani kažiprst i proturi ga između njenih usana. Kad joj je dodirnuo jezik, Ketrin je pomislila da će povratiti. On izvuče mokri prst i podiže ga na vrh svoje

izbrijane glave. Zažmurivši, utrlja pljuvačku u mali kružni prostor netetovirane kože. Zgađena, Ketrin skrete pogled.

Soba u kojoj je sedela izgledala je kao neka kotlarnica – cevi na zidovima, klokotanje, neonsko osvetljenje. Pre no što je stigla da razgleda zidove, pogled joj se prikova za nešto na podu. Gomila odeće – rolka, sportski sako od tvida, mokasine, sat sa Miki Mausom na brojčaniku.

„Bože!“ ona se okrete prema tetoviranoj životinji ispred sebe. „Šta ste učinili sa Robertom?“

„Šš“, prošaputa čovek, „mogao bi da te čuje.“ Zakoračio je u stranu i pokazao rukom iza sebe.

Tamo nije bilo Langdona. Ketrin je videla samo jednu ogromnu kutiju od crnog fiberglasa. Njen oblik neprijatno ju je podsetio na teške sanduke u kojima kući vraćaju tela poginulih iz rata. Dve velike kopče čvrsto su stezale kutiju da se ne otvori.

„On je *unutra*?“ prozbori Ketrin. „Ali… on će se ugušiti!“

„Ne, neće“, reče čovek, pokazujući joj nekoliko providnih cevi koje su išle duž zida, a onda ka dnu sanduka. „Ali će *poželeti* da mu se to desi.“

U potpunom mraku, Langdon je pomno slušao prigušene zvuke koji su sad dopirali iz spoljnjeg sveta. *Glasovi?* Počeo je da lupa u zidove i da viče koliko god ga grlo nosi. „U pomoć! Da li me neko čuje?“

Sasvim iz daljine, neko uzviknu jedva čujno. „Roberte! Gospode bože, ne! NE!“

Prepoznao je glas. Bila je to Ketrin i zvučala je užasnuto. Čak i tako, kako ga je divno bilo čuti. Langdon uvuče vazduh da joj dovikne, ali zastade, osetivši nešto sasvim neočekivano na potiljku. Činilo se kao da se vazduh neznatno pokrenuo pri dnu sanduka. *Kako je to moguće?* Ležao je sasvim mirno, procenjujući situaciju. *Jeste, sasvim sigurno.* Osetio je kako mu vazduh pokreće sitne dlačice na zatiljku.

Instinktivno, Langdon poče da pipa po dnu, tražeći odakle dopire zrak. Trebalo mu je kratko da ga pronađe. *Ima jedan sićušni ventil!* Mali perforirani otvor pod prstima delovao je kao rešetka na sudoperi ili kadi, izuzev što je kroz njega sad ulazio blag, postojan povetarac.

Ubacuje vazduh za mene. Ne želi da se ugušim.

Osećaj olakšanja kratko je trajao za Langdona. Zastrašujući zvuk začu se kroz rupice otvora. Beše to prepoznatljivo klokotanje nečeg što teče… i uliva se kod njega.

Ketrin je u neverici zurila u tečnost koja se, njoj naočigled, spuštala jednom cevi prema Langdonovom sanduku. Čitav taj prizor izgledao je kao neka perverzna mađioničarska predstava.

On upumpava vodu u sanduk?!

Ketrin je zategnula žicu, ne obraćajući pažnju što joj se duboko useca u članke. Ali nije mogla da učini ništa drugo sem da panično gleda. Čula je kako Langdon očajnički udara. Ali kad je voda stigla do donjeg dela sanduka, udaranje je prestalo. Nastupi trenutak užasavajući tišine. Potom lupanje ponovo krenu, sa obnovljenim očajanjem.

„Pustite ga napolje!“ preklinjala je Ketrin. „Molim vas! Ne možete da radite tako nešto!“

„Znaš, davljenje je strašna smrt.“ Čovek je mirno govorio, dok je koračao ukrug. „Tvoja asistentkinja Triš, mogla bi da ti ispriča kako je to.“

Ketrin je čula šta je on rekao, ali nije bila u stanju da shvati.

„Možda se sećaš da sam se i ja jednom skoro udavio“, prošapta čovek. „Bilo je to na vašem porodičnom imanju u Potomaku. Tvoj brat je pucao u mene i ja sam propao kroz led, tamo kod Zakovog mosta.“

Ketrin ga je gledala razjareno, ispunjena dubokim prezirom. *Te noći ti si ubio moju majku.*

„Bogovi su me zaštitili te noći“, rekao je. „Oni su me uputili kako da postanem jedan od njih.“

Voda koja je klokotala u sanduku iza Langdonove glave bila je mlaka… temperature tela. Tečnost se već popela desetak centimetara i u potpunosti potopila donji deo njegovog golog tela. Kad je počela da mu se penje po rebrima, Langdon shvati da se okrutna realnost približava strelovitom brzinom.

Umreću.

Sa obnovljenim osećanjem panike, podigao je ruke i počeo divlje da udara.

POGLAVLjE 101

„Morate da ga pustite!“ preklinjala je Ketrin, plačući. „Učinićemo šta god hoćete!“ Mogla je da čuje kako Langdon sve jače udara u poklopac dok se nivo vode podizao u kovčegu.

Tetovirani čovek se samo smešio. „Lakše je s tobom nego s tvojim bratom. Šta sam sve morao da uradim Piteru da bi mi odao svoje tajne…“

„Gde je on?!“ pitala je. „Gde je Piter?! Recite mi! Uradili smo tačno ono što ste hteli! Rešili smo piramidu i…“

„Ne, *niste* rešili piramidu. Igrali ste igru. Sakrili ste neke informacije i doveli vladinog agenta u moj dom. Teško da je to ponašanje koje bih nagradio.“

„Nismo imali izbora“, odgovori ona, zagrcnuvši se od suza. „CIA vas traži. Primorali su nas da povedemo i agenta. Sve ću vam reći. Samo pustite Roberta!“ Ketrin je mogla da čuje kako Langdon više i udara po kovčegu, i da vidi kako voda curi kroz cev. Znala je da nema mnogo vremena.

Stojeći ispred nje, tetovirani čovek je govorio smireno, gladeći se po bradi. „Pretpostavljam da me agenti čekaju i na Franklinovom skveru?“

Ketrin ne reče ništa, pa čovek stavi svoje široke dlanove na njena ramena i poče polako da je privlači k sebi. Zbog ruku koje su još uvek bile vezane žicom za naslon stolice, ramena su joj se zatezala, pucala od bola i pretila da će se iščašiti.

„Da!“ reče Ketrin. „*Ima* agenata koji vas čekaju na Franklinovom skveru!“

On povuče jače. „Koji je broj na zlatnom vrhu piramide?“

Bol u njenim zglobovima i ramenima postajao je nepodnošljiv, ali Ketrin ništa ne reče.

„Možeš da mi kažeš sada, Ketrin, ili prvo da ti slomim ruke, pa da te pitam ponovo.“

„Osam!“ stenjala je od bola. „Broj koji se ne vidi je *osam*! Na vrhu piramide piše: „Tajna je skrivena u Ovom Redu – Osam Franklinov skver!“ Kunem se. Ne znam šta više da vam kažem! Osam Franklinov skver!“

Čovek još uvek nije puštao njena ramena.

„To je sve što znam!“ reče Ketrin. „To je adresa! Pustite me! Pustite Roberta iz kovčega!“

„*Mogao bih*...“ reče čovek, „ali ima tu jedan problem. Ne mogu da odem do Osam Franklinovog skvera, a da ne budem uhvaćen. Reci mi šta se nalazi na toj adresi?“ „Ne znam!“

„A simboli na *osnovi* piramide? S donje strane? Da li znaš šta oni znače?“

„Koji simboli na osnovi?“ Ketrin nije imala pojma šta joj govori. „Osnova nije imala simbola. Glatka je, gola stena!“

Očigledno potpuno imun na prigušeno zapomaganje iz sanduka, tetovirani čovek mirno ode do Langdonove torbe i izvadi kamenu piramidu. Zatim se vrati do Ketrin i podiže je do visine njenih očiju da može da vidi osnovu.

Kada Ketrin ugleda ugravirane simbole, zinu od zaprepašćenja.

Ali, to je nemoguće!

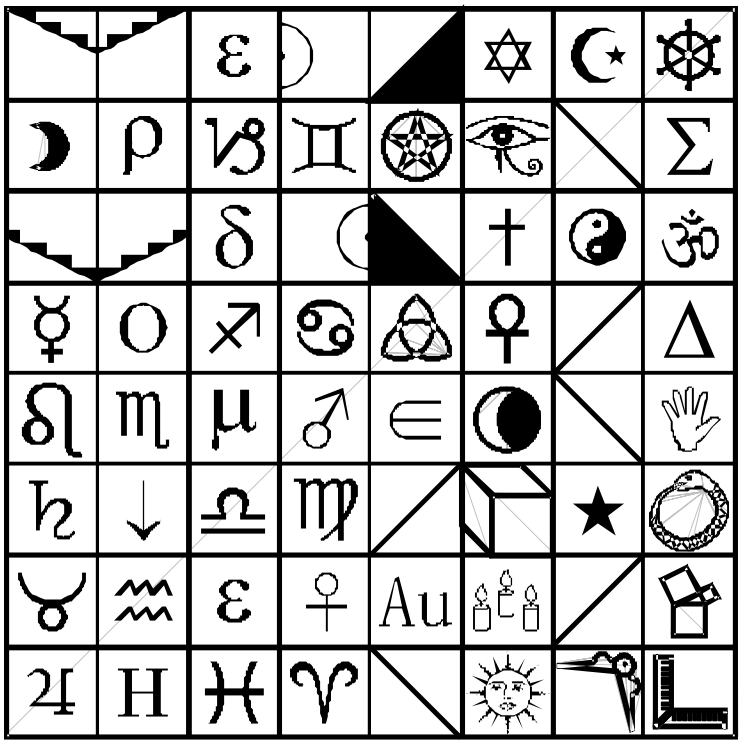

Osnova piramide bila je sva prekrivena urezanim znacima. *Ničega tu nije bilo ranije! Sigurna sam u to!* Nije imala predstavu šta bi ovi simboli trebalo da znače. Izgledalo je kao da je njima obuhvaćena svaka mistična tradicija, uključujući i mnoge koje nije mogla da prepozna.

Totalni haos.

„Ja… nemam pojma šta ovo znači“, reče.

„Ni ja“, odgovori njen tamničar. „Na sreću, imamo specijalistu na raspolaganju“ Bacio je pogled prema kovčegu. „Hajde da ga pitamo, hoćeš li?“ Nosio je piramidu prema kovčegu.

U jednom kratkom titraju nade, Ketrin pomisli kako će otvoriti poklopac. Umesto toga, on spokojno sede povrh njega i rukom smaknu malu ploču na stranu, otkrivajući prozorče od pleksiglasa s gornje strane rezervoara.

Svetlo!

Langdon prekri oči, trepćući pod zrakom svetla koje se ulivalo kroz otvor. Kako su mu se oči privikavale, nada se pretvori u zbunjenost. Gledao je kroz nešto što je ličilo na prozor na poklopcu. Kroz prozorče je mogao da vidi beli plafon i fluorescentno svetlo.

Bez upozorenja, tetovirano lice pojavi se i poče da zuri u njega.

„Gde je Ketrin?!“ povika Langdon. „Pustite me napolje!“

Čovek se nasmeši. „Tvoja prijateljica Ketrin je ovde sa mnom“, reče čovek, „Mogao bih da joj poštedim život. Kao i tvoj. Ali vreme ti izmiče, pa predlažem da me pažljivo saslušaš.“

Langdon je jedva mogao da ga čuje kroz staklo, a voda se već podigla još više, stigavši mu do grudi.

„Da li znaš“, upita ga čovek, „da se na *osnovi* piramide nalaze simboli?“

„Da!“ povika Langdon, jer je ugledao široku površinu prekrivenu simbolima kada se piramida preturila na gornjem spratu. „Ali nemam predstavu šta znače! Morate brzo na Osam Franklinov skver! Odgovor je tamo! To je ono što je pisalo na vrhu…“

„Profesore, i vi i ja znamo da me tamo čeka CIA. Nemam nameru da ušetam u zamku. Osim toga, nije mi potreban broj ulice. Samo *jedna* zgrada na tom trgu mogla bi biti u igri – Sveti hram Almas.“ Zastao je, piljeći u Langdona. „Drevni arapski red plemića mističnog hrama.“

Langdon beše zbunjen. Čuo je za Hram Almas, ali je zaboravio da se on nalazi na Franklinovom skveru. *Šrajneri su… „Ovaj Red“? Njihov hram se nalazi iznad tajnog stepeništa?* To nije imalo previše istorijskog smisla, ali Langdon trenutno nije bio u poziciji da raspravlja o istoriji. „Da!“ povika. „To mora da je to! Tajna je skrivena u Ovom Redu!“

„Poznata ti je ta zgrada?“

„Apsolutno!“ Langdon podiže bolnu glavu kako bi mu uši bile iznad nivoa tečnosti koji je brzo rastao. „Mogu vam pomoći! Pustite me!“

„Znači veruješ da možeš da kažeš kakve ovaj hram ima veze sa simbolima na dnu piramide?“

„Da! Pustite me samo da pogledam u simbole!“

„Dobro, onda. Hajde da vidimo šta ćeš pronaći.“

Požuri! Dok je topla tečnost rasla oko njega, Langdon gurnu poklopac, navodeći čoveka da ga otvori. *Molim te! Požuri!* Ali poklopac se nije otvorio. Umesto toga, osnova piramide se iznenada pojavila iznad prozora od pleksiglasa.

Langdon je uspaničeno gledao u nju.

„Verujem da ti je ovo dovoljno blizu?“ Čovek je držao piramidu svojim tetoviranim rukama. „Razmišljaj brzo, profesore. Mislim da imaš manje od šezdeset sekundi.“

POGLAVLjE 102

Robert Langdon čuo je više puta da životinja, ako je saterana u tesnac, može da dobije čudesnu snagu. Pa ipak, kad se on svom svojom snagom odupro o donju površinu sanduka, ništa se nije pomerilo. Svud oko njega, tečnost je postojano nadolazila. Kad je preostalo samo još petnaestak centimetara vazduha za disanje, podigao je glavu u taj prostor. Lice mu je sad bilo tik uz prozorčić od pleksiglasa, a samo nekoliko centimetara od donje strane kamene piramide na kojoj su se nalazili zagonetni ugravirani znaci.

Nemam predstavu šta oni znače.

Preko sto godina sakrivao se poslednji natpis na Masonskoj piramidi ispod tvrde skrame voska i kamene prašine, a sada je bio ogoljen. Sastojao se od savršeno pravilne kvadratne rešetke sa najraznovrsnijim simbolima iz različitih tradicija: alhemijskih, heraldičkih, anđeoskih, magičnih, numeričkih, sigiličkih, grčkih, latinskih. Zajedno uzev, neopisiva zbrka smućkanih slova i znakova iz desetak različitih jezika, kultura i perioda.

Totalni haos.

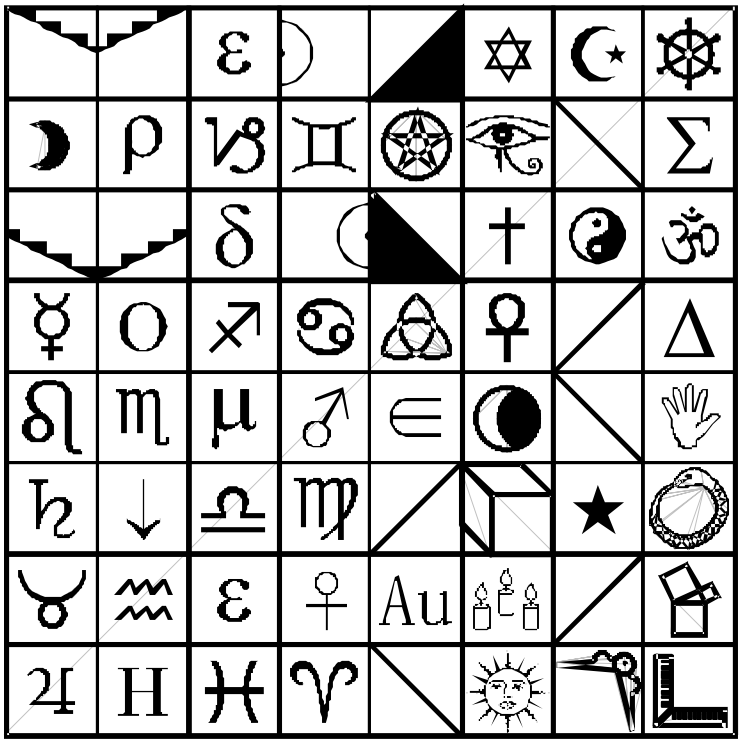

Simbolog Robert Langdon nije mogao ni uz pomoć svojih najsmelijih intelektualnih akrobacija da dokuči kako bi se ova rešetka sa simbolima mogla dešifrovati tako da uopšte nešto znači. *Iz ovog haosa red? Nemoguće.*

Tečnost mu je sad milela već po jabučici, pa Langdon oseti kako i njegov užas postaje sve veći. Nastavio je da udara po zidovima rezervoara.

Izbezumljen i očajan, Langdon koncentrisa svu svoju mentalnu energiju na tablu sa simbolima. *Šta bi ti simboli uopšte mogli da znače?* Nažalost, ovaj skup simbola bio je toliko raznorodan, da uopšte nije mogao ni da pomisli odakle bi mogao početi. Piramida ga je izazivački posmatrala. *Čak nisu svi ni iz istog vremenskog razdoblja!*

S druge strane rezervoara čuo se Ketrinin prigušen, ali ipak prepoznatljiv glas, kako očajnički preklinje da Langdon bude pušten iz rezervoara. I pored toga što nije bio u stanju da vidi rešenje, verovatnoća da će umreti kao da je motivisala svaku ćeliju njegovog bića da traga za njim. Osećao je neverovatnu jasnoću misli, kakvu do tada još nikada nije iskusio. *Razmišljaj!* Napregnuto je pregledao tablu, tražeći bilo kakav ključ za rešetke – neku kombinaciju, skrivenu reč, poseban znak, bilo šta – ali je i dalje video samo rešetku ispunjenu nepovezanim simbolima. *Haos.*

Kako su sekunde prolazile, tako je Langdon počinjao da oseća sve veću utrnulost koja mu se širila po čitavom telu. Kao da se njegovo telo spremalo da mu zaštiti um od samrtnih muka. Voda je već pretila da mu uđe i u uši, pa je izdigao glavu koliko god je mogao, gurajući je uz poklopac sanduka. Zastrašujući prizori počeše da mu izlaze pred oči: jedan dečak u Novoj Engleskoj gazi kroz vodu na dnu mračnog bunara; jedan čovek u Rimu leži zarobljen u prevrnutom kovčegu, zajedno s kosturom.

Ketrinini povici postajali su sve izbezumljeniji. Koliko je Langdon uopšte mogao da čuje, ona je pokušavala da *objasni* ludaku da nema prava da očekuje od Langdona da dešifruje zapis pre no što ode do Hrama Almas. „Očito da se u toj zgradi nalazi još jedan deo koji nedostaje da bi se ova zagonetka rešila. Kako on može da dešifruje piramidu, ako nema sve potrebne informacije?“

Langdon je osećao zahvalnost što se ona toliko trudi, ali opet, bio je siguran da se „Osam Franklinov Skver“ ne odnosi na Hram Almas. *Vremenski se ne slaže!* Po legendi, Masonska piramida izrađena je polovinom 19. veka, nekoliko decenija pre no što su uopšte i postojali šrajneri. U stvari, Langdon je shvatio da je to moralo biti pre no što je taj trg uopšte i dobio ime Franklinov skver. Vrh piramide ne može ukazivati na tada još nesagrađenu zgradu, na nepostojećoj adresi. Ako „Osam Franklinov skver“ ukazuje na bilo šta… onda je to *moralo* postojati još 1850. godine.

Na nesreću, Langdon je jednostavno tapkao u mestu.

Lupao je glavu i pokušavao da se seti bilo čega što bi moglo da se uklopi u taj vremenski period. *Osam Franklinov skver. Nešto što je tamo postojalo već 1850. godine?* Langdon ničeg nije mogao da se seti. Tečnost mu je sad već ulazila u uši. Boreći se sa užasom, i dalje je gledao u rešetku sa simbolima na prozorčetu. *Nikako da shvatim vezu!* Skamenjen, izbezumljeno je redao u pameti sve moguće paralele kojih je mogao da se seti.

Osam Franklinov skver… skver je kvadrat… ova rešetka sa simbolima je kvadrat… masonski simboli su uglomer i šestar… masonski oltari su u obliku kvadrata… kvadrati stoje pod uglom od devedeset stepeni. Voda je i dalje nadolazila, ali Langdon na to nije obraćao pažnju. *Osam Franklin… osam… ova rešetka ima osam-puta-osam polja.. Franklin ima osam slova… „Ovom Redu“ ima osam slova… 8 predstavlja rotirani simbol ∞ za beskonačnost… u numerologiji osam je broj za uništenje…*

Langdon jednostavno više nije imao ideja.

S druge strane rezervoara, Ketrin je i dalje preklinjala, ali ju je Langdon sad čuo samo isprekidano, jer mu je voda pljuskala oko glave.

„…nemoguće ako ne zna… poruka na vrhu piramide jasna… tajna je skrivena u…“

Više se nije čula.

Voda je ušla Langdonu u uši, i Ketrinin glas je potpuno utihnuo. Odjednom je bio okružen potpunom tišinom, kao u materici. Shvatio je da će zaista umreti.

Tajna je skrivena u…

Ketrinine poslednje reči odjekivale su u tišini Langdonovog groba.

Tajna je skrivena u…

Neobično, ali Langdon shvati da je iste te reči čuo već mnogo puta ranije.

Tajna je skrivena… u.

Čak se sad činilo kako mu se drevne misterije smeju u lice. Izraz „tajna je skrivena u" predstavlja osnovno načelo svih misterija koje nagone ljudski rod da traži boga ne gore na nebu, već u samom sebi. *Tajna je skrivena unutar.* To je poruka svih velikih učitelja mistike.

Božije kraljevstvo je u tebi, govorio je Isus Hristos.

Upoznaj sebe, govorio je Pitagora.

Zar ne znate da ste bogovi, rekao je Hermes Trismegistus.

Lista je bila beskonačna…

Sva mistična učenja tokom vekova, pokušavala su da prenesu ovu ideju. *Tajna je skrivena unutar.* I pored svega toga, čovek je nastavio da gleda u nebesa, tražeći tamo božji lik.

Za Langdona, ovo saznanje je predstavljalo krajnju ironiju. U ovom času, očiju uperenih u nebo, kao i svi slepci pre njega, Robert Langdon iznenada spozna istinu. Pogodi ga kao grom iz vedra neba.

Tajna

je skrivena

u Ovom Redu

Osam Franklinov skver

Shvatio je, u magnovenju.

Poruka na vrhu piramide odjednom postade kristalno jasna. Njeno značenje bilo mu je čitave noći pred očima. Tekst na vrhu, kao i sama Masonska piramida, predstavljao je simbolon – jedan deo šifre – poruku ispisanu u delovima. Značenje sadržano u njemu bilo je kamuflirano na tako jednostavan način, da Langdon prosto nije mogao da poveruje da ni on ni Ketrin nisu bili u stanju da ga zapaze.

Langdona još više zaprepasti to što je tek sada shvatio da poruka na vrhu zaista sadrži precizno uputstvo kako da se dešifruje rešetka simbola na dnu piramide. Ne može biti jednostavnije. Upravo kao što je Piter Solomon tvrdio, zlatni vrh piramide zaista predstavlja moćan talisman, koji ima snagu da unese red u haos.

Langdon poče da udara u poklopac vičući, „Znam! Znam!"

Iznad njega, piramida se podiže i nestade. A umesto nje, ponovo se pojavi stravično tetovirano lice, koje je buljilo kroz uski prozorčić.

„Rešio sam!" povika Langdon. „Pustite me odavde!"

Kada je tetovirani čovek progovorio, Langdon nije ništa mogao da čuje jer mu je tečnost prekrila uši. Međutim, uspeo je da vidi kako ovaj izgovara dve reči. „*Reci mi.*"

„Reći ću!“ vrištao je Langdon, a voda mu je već skoro ulazila u oči. „Pustite me napolje! Sve ću vam objasniti!“ *Bože, kako je jednostavno.*

Covekove usne se ponovo pokrenuše. „*Reci mi sad… ili umri.*“

Dok je voda ispunjavala i poslednje centimetre prostora, Langdon zabaci glavu što je više mogao unazad, da bi mu usta ostala na površini. U tom trenu, topla tečnost preplavi mu i oči i potpuno zamuti vid. Izvivši leđa još više, on pritište usta na prozorčić od pleksiglasa.

Koristeći poslednjih nekoliko sekundi u kojima je još mogao da diše, Robert Langdon poveri tajnu dešifrovanja Masonske piramide.

Kad je prestao da govori, tečnost se podiže sve do njegovih usana. Instinktivno, on udahnu poslednji put i čvrsto zatvori usta. Trenutak kasnije, tečnost ga prekri u potpunosti, stigavši do samog vrha njegove grobnice, i krenu da se izliva preko pleksiglasa.

Uspeo je, pomisli Malak. *Langdon je shvatio kako da odgonetne piramidu. Odgovor je bio toliko jednostavan. Toliko očigledan.*

Ispod prozorčeta, zaronjeno lice Roberta Langdona gledalo je u njega očima punim molbe i očajanja.

Malak zatrese glavom i polako, ali nečujno, izusti sledeće reči: „Hvala profesore. Uživaj u zagrobnom životu.“

POGLAVLjE 103

Kao ozbiljan plivač, Robert Langdon se često pitao kako je to kada se čovek davi. Sada je znao da će to iskusiti na sopstvenoj koži. Premda je mogao da zadrži dah mnogo duže od većine ljudi, već je osećao kako mu telo reaguje na nedostatak vazduha. Ugljen-monoksid se nakupljao u njegovoj krvi izazivajući instinktivni refleks za disanjem. *Ne diši!* Sa svakim proteklim trenutkom nagon za disanjem bivao je sve jači. Langdon je znao da će uskoro dostići prelomnu tačku udaha – kritični trenutak kada dah više ne može namerno da se zadržava.

Otvori taj poklopac! Langdonovi instinkti nagonili su ga da udara i bori se, ali znao je da ne sme da gubi dragoceni kiseonik. Sve što je mogao bilo je da zuri kroz nemirnu vodu i nada se. Spoljašnji svet sada je bio samo zamagljena krpa svetla s druge strane prozora od pleksiglasa. Svi njegovi mišići počeli su da ga peku i znao je da ga hipoksija lagano obuzima.

Iznenada se nad njim pojavi prelepo prozirno lice koje ga je gledalo. Bila je to Ketrin, a njene meke crte činile su se skoro eteričnim iza vela od tečnosti. Pogledi im se susretoše kroz prozor od pleksiglasa, i na tren, Langdon pomisli kako je spašen. *Ketrin!* A onda prigušeno začu njene užasnute krike i shvati da je u tom položaju drži njihov tamničar. Tetovirano čudovište prisiljavalo ju je da bude svedok onoga što će se dogoditi.

Ketrin, izvini…

Na ovom čudnom, mračnom mestu, zarobljen u tanku, Langdon je pokušavao da pojmi da su ovo poslednji trenuci njegovog života. Uskoro će prestati da postoji… sve što jeste… ili što je bio… ili što će ikada biti… završavalo se. Kada mu umre mozak, sva sećanja pohranjena u sivoj masi, zajedno sa svim znanjem koje je sakupio, jednostavno će nestati u pravoj navali hemijskih reakcija.

U temi trenutku, Robert Langdon shvati sopstvenu beznačajnost u univerzumu. Bilo je to najponiznije i najusamljenije osećanje koje je ikada iskusio. Skoro da je bio zahvalan kada je osetio kako se približava prelomna tačka udaha.

Trenutak je stigao.

Langdonova pluća izbaciše svoj iskorišćeni sadržaj, skupljajući se i željno pripremajući udah. Ali, izdrža još jedan tren. Njegov poslednji sekund. A onda se, kao čovek koji više ne može da drži ruku na užarenoj peći, prepusti svojoj sudbini.

Refleks je savladao razum.

Usne mu se razdvojiše.

Pluća se raširiše.

I tečnost pokulja unutra.

Bol koji mu ispuni grudi bio je jači od bilo čega što je Langdon ikada mogao i zamisliti. Tečnost ga je pekla dok mu se slivala u pluća. Istovremeno, bol se probi u glavu i on oseti da mu lobanja puca kao pod

snažnim pritiskom stege. Čuo je glasno bubnjanje u ušima, a povrh svega, i vrisak Ketrin Solomon.

Video je zaslepljujući blesak svetla.

A zatim tamu.

Robert Langdon prestade da postoji.

POGLAVLjE 104

Gotovo je.

Ketrin Solomon prestade da vrišti. Prizor davljenja kojem je upravo prisustvovala bacio ju je u stanje potpune obamrlosti, izazvane šokom i dubokim očajanjem.

Ispod prozora od pleksiglasa, Langdonove mrtve oči i dalje su ukočeno gledale u prazninu pokraj nje. Na licu mu je bio zamrznut izraz bola i kajanja. Poslednji mehurići vazduha izlazili su iz njegovih beživotnih usana, a zatim, kao da pristaje da otpusti dušu, profesor harvardskog univerziteta lagano poče da tone na dno rezervoara… i izgubi se u tami.

Nema ga više. Ketrin bi kao oduzeta.

Tetovirani čovek spusti ruku i sa nemilosrdnom odlučnošću gurnu pločicu na otvoru za gledanje, zapečativši sanduk u čijoj je unutrašnjosti bilo Langdonovo telo. Onda joj se nasmeši i upita. „Hoćemo li?“

Pre no što je Ketrin uspela da odgovori, podiže na ramena njeno izmučeno telo, ugasi svetlo i iznese je iz prostorije. U nekoliko snažnih koraka odneo ju je duž hodnika sve do jedne prostrane odaje koja kao da je bila obasjana nekakvom crvenkasto-ljubičastom svetlošću. Soba je mirisala na tamjan. Ponese je do kvadratnog stola u sredini i tresnu poleđuške, isteravši joj sav vazduh iz pluća. Površina stola bila je hrapava i hladna. *Je li od kamena?*

Pre no što je Ketrin uspela da shvati šta se događa, čovek ukloni žicu sa njenih članaka na rukama i nogama. Instinktivno, ona pokuša da mu se suprotstavi, ali njene zgrčene ruke i noge nisu bile u stanju da reaguju. Položivši joj ruke uz telo, počeo je da je vezuje za sto debelim kožnim kaiševima, zategavši jedan preko kolena, potom drugi preko kukova. Na kraju joj stavi još jedan pojas preko grudi, tačno iznad dojki.

Bilo je potrebno samo nekoliko minuta, pa da Ketrin ponovo bude imobilizovana. Članci na rukama i nogama brideli su od krvi koja joj je ponovo strujala kroz udove.

„Otvori usta“, prošapta čovek, oblizujući svoje istetovirane usne.

Ketrin stegnu zube, zgađena.

Čovek ispruži kažiprst i njime lagano pređe preko njenih usana. Ona još jače stegnu zube. Tetovirani čovek se zacereka i, koristeći drugu ruku, pronađe jednu tačku na njenom vratu i pritište je. Ketrin instinktivno otpusti vilicu. Oseti kako joj njegov prst ulazi u usta i pomera se duž jezika. Ona poče da se guši, a potom pokuša da ga ugrize, no prsta više nije bilo u ustima. Još uvek se cereći, on podiže vlažni vrh kažiprsta prema očima. Zatim zatvori oči i utrlja njenu pljuvačku u prazan krug na koži svoje glave.

Čovek uzdahnu i polako otvori oči. Potom se s jezivom mirnoćom okrete i ode iz prostorije.

U iznenadnoj tišini, Ketrin je čula kako joj srce snažno lupa. Tačno iznad nje, nalazio se neobičan niz sijalica, čija svetlost kao da se prelivala od grimizne do tamno-ljubičaste boje i osvetljavala nisku tavanicu. Kad je podigla pogled do tavanice, nije mogla da prestane da gleda u nju,

razrogačenih očiju. Svaki centimetar prostora bio je prekriven crtežima.

Zaprepašćujući kolaž iznad nje trebalo je da predstavlja nebeska tela. Zvezde, planete i sazvežđa bili su izmešani sa astrološkim simbolima, mapama i formulama. Bilo je strelica koje su pokazivale na eliptične orbite, geometrijskih simbola koji su određivali uglove uspinjanja planeta, i raznih zodijačkih stvorenja koja su virila u njenom pravcu. Otprilike, kao da je neko pustio ludog naučnika da oslika Sikstinsku kapelu.

Okrenuvši glavu, Ketrin skrete pogled sa tavanice, ali ni zid sa njene leve strane nije bio ništa bolji. Čitav niz sveća na srednjovekovnim podnim čiracima bacao je drhtavo svetlo na zid koji je bio potpuno prekriven listovima teksta, fotografija i crteža. Neke od tih stranica delovale su kao papirusi ili pergamenti istrgnuti iz starih knjiga; ostale su bile iz novijih izdanja. Posvuda su bile izmešane fotografije, crteži, mape i nacrti; sve je bilo veoma brižljivo izlepljeno po zidu. Preko njih bili su zategnuti kanapi, kao paukove mreže, povezujući sve to na zidu na potpuno nemoguć, haotičan način.

Ketrin ponovo skrete pogled, okrećući glavu na drugu stranu. Nažalost, tamo je prizor bio još strašniji.

Pored kamene ploče za koju je bila privezana, nalazio se ormarić koji je odmah podseti na stočić sa instrumentima u operacionoj sali neke bolnice. Na njemu je bio poređan čitav niz predmeta – među njima špric, bočica sa tamnom tečnošću… i ogroman nož sa drškom od kosti i sečivom od gvožđa uglačanim do neočekivanog sjaja.

Bože moj… šta on smera da mi učini?

POGLAVLjE 105

Kada je specijalista za bezbednost sistema Rik Periš, konačno utrčao u kancelariju Nole Kej, nosio je u rukama komad papira.

„Šta te je toliko zadržalo?!“ upita Nola. *Rekla sam ti da odmah dođeš ovamo!*

„Izvini“, reče on, gurnuvši svoje, kao pepeljara debele naočare uz dugi nos. „Pokušavao sam da izvučem što više informacija, ali…“

„Samo mi pokaži šta imaš.“

Periš joj pruži ispis. „Ovo je sažetak, ali ukapiraćeš suštinu.“ Nola pogleda u papir zapanjena.

„Još uvek pokušavam da shvatim kako je haker ušao“, reče Periš, „ali izgleda da je pauk-birač preuzeo kontrolu nad našom pretragom…“

„Pusti sad *to*!“ prasnu Nola, podižući pogled s papira. „Kog se đavola, CIA bakće s tajnim dokumentom o piramidama, drevnim kapijama i ugraviranim simbolonima?“

„Zato sam se toliko i zadržao. Pokušavao sam da vidim *koji* dokument je tražen, pa sam pregledao čitavu putanju.“ Periš zasta, kašljucnuvši. „Ovaj dokument nalazi se na particiji koja je rezervisana samo za… direktora CIA lično.“

Nola se okrenu, piljeći u neverici. *Satoin šef ima fajl o Masonskoj piramidi?* Znala je da je sadašnji direktor, kao i mnogi drugi viši direktori CIA, visoko rangirani mason, ali nije mogla da shvati zašto bi iko od njih čuvao masonske tajne na kompjuterima CIA. Mada, kad uzme u obzir čemu je sve prisustvovala u poslednja dvadeset četiri časa, sve je bilo moguće.

Agent Simkins ležao je na stomaku, sakriven u žbunju Franklinovog skvera. Oči su mu bile uprte u ulaz sa stubovima Hrama Almas. *Ništa.* Nikakvo svetlo nije dopiralo iznutra i niko nije prilazio vratima. Okrenuo je glavu da proveri Belamija. Čovek je usamljeno koračao posred parka, izgledajući kao da mu je hladno. *Zaista* hladno. Simkins je mogao da vidi kako se trese i drhti.

Telefon mu bešumno zabruja. Bila je to Sato.

„Koliko kasni naša meta?“ upita.

Simkins pogleda hronograf. „Meta je rekla dvadeset minuta. Prošlo je skoro četrdeset. Nešto nije u redu.“

„On neće doći“, reče Sato. „Gotovo je.“

Simkins je znao da je ona u pravu. „Da li se Hartman javio?“

„Ne, nije se javio kad je stigao do Kalorama hajtsa. Ne mogu da ga dobijem.“

Simkins se ukruti. Ako je to istina, onda nešto *definitivno* nije u redu.

„Pozvala sam terensku podršku“, reče Sato, „ni oni ne mogu da ga nađu.“

Uh, sranje. „Imaju li GPS poziciju eskalejda?“

„Da. Adresa je u stambenom delu Kalorama hajtsa“, reče Sato. „Okupi ljude, povlačimo se.“

Sato prekide vezu i pogleda veličanstvenu panoramu glavnog grada svoje zemlje. Ledeni vetar probijao je njenu tanku jaknu i ona obmota ruke oko sebe da se zagreje. Direktorica Inoe Sato nije bila žena koja je često osećala hladnoću… ili strah. Međutim, u ovom trenutku, osećala je i jedno i drugo.

POGLAVLjE 106

Malak je na sebi imao samo svileni povez oko bedara. Projurio je rampom, potom kroz čelična vrata, da bi najzad prošao i kroz ona skrivena slikom i zakoračio u salon. *Moram brzo da se pripremim.* Hitro pogleda u pravcu mrtvog agenta CIA u foajeu. *Ova kuća više nije bezbedna.*

Noseći kamenu piramidu u jednoj ruci, Malak ode pravo u svoju radnu sobu na prvom spratu i sede za svoj laptop. Dok je čekao da se uključi, zamišljao je Langdona u podrumu i pitao se koliko će dana, a možda čak i nedelja, proći dok ne pronađu njegov leš u tajnom podrumskom odeljenju. Nije ni važno. Malak tad već odavno više neće biti ovde.

Langdon je odigrao svoju ulogu… briljantno.

Ne samo da je Langdon uspeo da spoji delove Masonske piramide, već je i dokučio kako da razreši tajanstvenu rešetku sa simbolima na donjoj strani piramide. Na prvi pogled, izgledalo je da se ti simboli nikako ne mogu dešifravati, a ispostavilo se da je odgovor bio sasvim jednostavan… bio im je pred očima, sve vreme.

Malakov laptop ožive i pokaza isti onaj mejl koji je već ranije primio – fotografiju sjajnog vrha piramide, delimično zaklonjenu prstom Vorena Belamija.

Tajna
je skrivena
u Ovom Redu.
▮ Franklinov skver

Osam… Franklinov skver, rekla je Ketrin Malaku. Ona mu je i priznala da operativci CIA vrebaju na Franklinovom skveru, nadajući se ne samo da će uhvatiti Malaka, već i da će odgonetnuti koji se *red* spominje na piramidinom vrhu. Masoni, šrajneri, rozenkrojceri?

Nijedan od njih, znao je sad Malak. *Langdon je sagledao istinu.*

Pre deset minuta, dok se tečnost pela oko njegovog lica, profesor sa Harvarda smislio je način kako da razreši tajnu piramide. „Redova Osam Franklinovog skvera!“ derao se Langdon, očiju ispunjenih užasom. „Tajna je skrivena u Redova Osam Franklinovog skvera!“

Malak u početku nikako nije uspevao da razume šta ovaj govori.

„To nije adresa!“ urlao je Langdon, usana pritisnutih na pleksiglas. „Osmoredni Franklinov skver! Magični kvadrat!“[99] Potom je nešto spominjao Albrehta Direra… i kako prva šifra na piramidi služi kao ključ za dešifrovanje ove poslednje šifre.

Malak je bio upoznat sa magičnim kvadratima – *kameama*[100] kako su ih zvali rani mistici. Jedan stari tekst, pod nazivom *De occulta philosophia*, detaljno opisuje mističnu snagu magičnih kvadrata i načine kako da se

99 Na engleskom jeziku, reč *square* ima višestruko značenje: kvadrat, uglomer, trg kvadratnog oblika (prim. prev.).

100 Naziv za magični kvadrat koji koriste numerolozi (prim. prev.).

sačine moćni sigili[101], uz korišćenje magičnih rešetki s brojevima. Langdon mu je upravo rekao da se u nekom magičnom kvadratu nalazi ključ za dešifrovanje donje površine piramide?

„Potreban vam je magični kvadrat osam-puta-osam!“ urlao je profesor, dok su mu usne bile jedini deo tela van tečnosti. „Magični kvadrati se klasifikuju na osnovu redova! Kvadrat tri-puta-tri naziva se ‘red tri’! Kvadrat četiri-puta-četiri je ‘red četiri’! A vama treba ‘red osam’!“

Tečnost samo što nije u potpunosti prekrila Langdona, profesor je udahnuo vazduh poslednji put i počeo da viče o čuvenom masonu, ocu američke nacije, naučniku, mistiku, matematičaru, izumitelju i izrađivaču mističnih kamea koji se do dan-danas nazivaju po njemu.

Franklinu.

Munjevito, Malak shvati da je Langdon u pravu.

Sada, gušeći se od predosećanja, sedeo je gore na spratu za svojim laptopom. Hitro je krenuo da pretražuje, ukucao je i dobio na tuce pogodaka, odabrao jedan i počeo da čita.

FRANKLINOV KVADRAT OSMOG REDA

Jedan od najpoznatijih magičnih kvadrata u istoriji jeste kvadrat osmog reda, objavljen 1769. od strane američkog naučnika Bendžamina Franklina, koji je postao posebno poznat po tome što su u njega ubačeni „krivi dijagonalni zbirovi“. Franklinova opsesija ovom mističnom umetničkom formom verovatno je poticala od druženja sa istaknutim alhemičarima i mističarima njegovog vremena, kao i iz njegovog vlastitog verovanja u značaj astrologije, što čini osnovu predviđanja koja je objavljivao u *Almanahu sirotog Ričarda*[102].

52	61	4	13	20	29	36	45
14	3	62	51	46	35	30	19
53	60	5	12	21	28	37	44
11	6	59	54	43	38	27	22
55	58	7	10	23	26	39	42
9	8	57	56	41	40	25	24
50	63	2	15	18	31	34	47
16	1	64	49	48	33	32	17

101 Složene kombinacije različitih simbola i geometrijskih figura (prim. prev.).

102 B. Franklin je, pod pseudonimom, dugi niz godina objavljivao almanahe koji su bili neobično popularni i imali veliki tiraž (prim. prev.).

Malak je pomno studirao Franklinov čuveni kvadrat – jedinstven raspored brojeva od 1 do 64 – tako da svaki vodoravni i horizontalni red, pored dijagonala, ima kao zbir istu magičnu konstantu. *Tajna je skrivena u Ovom Redu Osam Frankilnovog kvadrata.*

Malak se nasmeši. Drhteći od uzbuđenja, zgrabio je kamenu piramidu i obrnuo je, ispitujući njenu osnovu.

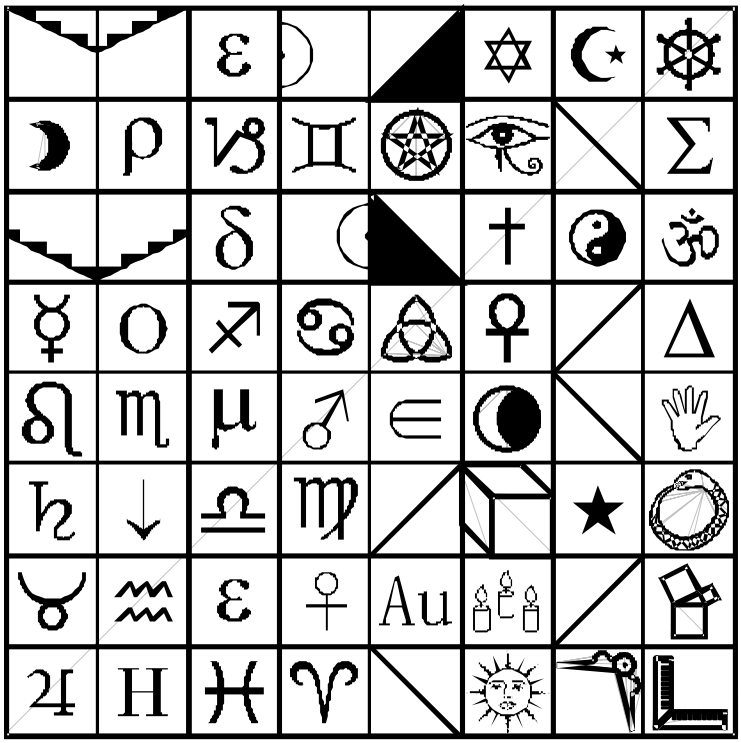

Ova šezdeset i četiri simbola treba iznova poređati prema redosledu koji je određen brojevima u Franklinovom magičnom kvadratu. Mada Malak nije mogao da zamisli kako bi taj haotični skup simbola mogao odjednom da poprimi neki smisao, samo ukoliko se drugačije poređa, on je ipak imao poverenja u drevno uputstvo.

Ordo ab chao.

Dok mu je srce lupalo, uze komad papira i brzo nacrta rešetku osam-puta-osam. Onda poče da ubacuje simbole. Jedan po jedan, prema novodefinisanim položajima. Skoro od samog početka, na njegovo veliko zaprepašćenje, rešetka je počela da poprima smisao.

Red iz haosa.

Završio je sa dešifrovanjem i pun neverice buljio u rešenje pred sobom. Pojavio se oblik oštrih obrisa. Zbrkani skup simbola pregrupisao se, transformisao i mada Malak nije bio u stanju da shvati značenje *celokupne* poruke, ipak je dovoljno razumeo – sasvim dovoljno da bi znao kuda sada treba da ide.

Piramida pokazuje put.

Rešetka je pokazivala prema jednom od najtajanstvenijih mesta na svetu. Neve-rovatno, ali to je bilo upravo ono mesto na kome je Malak oduvek i priželjkivao da završi svoje putovanje.

Sudbina.

POGLAVLjE 107

Kameni sto beše hladan pod leđima Ketrin Solomon.

Užasan prizor Robertove smrti nastavio je da se kovitla u njenoj glavi, zajedno sa mislima o njenom bratu. *Je li i Piter mrtav?* Čudni nož na obližnjem ormariću nagoveštavao joj je slike onoga što se izgleda i njoj spremalo.

Da li je ovo stvarno kraj?

Čudno, ali misli joj se okrenuše istraživanjima, njenoj noetičkoj nauci i skorijim velikim otkrićima. *Sve je izgubljeno… nestalo u dimu.* Nikada neće moći da sa svetom podeli ono što je otkrila. Najšokantnije otkriće dogodilo se pre svega nekoliko meseci, a rezultati su mogli da promene način na koji ljudi razmišljaju o smrti. Čudno, sada joj je razmišljanje o tom eksperimentu… donelo neku neočekivanu utehu.

Kao devojka, Ketrin Solomon se često pitala da li postoji život posle smrti. *Da li raj zaista postoji? Šta se događa kada umremo?* Kako je odrastala, napredovanje u nauci brzo je izbrisalo sve fantastične ideje o raju, paklu i zagrobnom životu. Koncept „života posle smrti“, koji je prihvatila, bio je ljudska tvorevina, bajka izmišljena da umekša užasavajuću istinu koju naša smrtnost predstavlja.

Bar sam tako mislila…

Pre godinu dana, Ketrin i njen brat su raspravljali o jednom od najstarijih filozofskih pitanja – o postojanju ljudske duše – posebno da li, ili ne, ljudi poseduju neku vrstu svesnosti koja može da preživi *van* tela.

Oboje su naslućivali da takva ljudska duša verovatno *postoji*. Mnogi drevni naučnici su mislili isto. Budistička i bramanska mudrost priznavale su metempsihozu – preseljenje duše u novo telo nakon smrti; platonisti su definisali telo kao „zatvor“ iz kog duša beži; a stoici su dušu zvali *apospasma tou theu* – „Božja čestica“ – i verovali su da je Bog nakon smrti priziva nazad k sebi.

Postojanje ljudske duše, primeti Ketrin pomalo obeshrabreno, predstavlja koncept koji verovatno nikada neće biti naučno dokazan. Tvrdnja da svesnost preživljava i van ljudskog tela, liči na nadu da ćeš posle mnogo godina ponovo pronaći dim cigarete koji si jednom dunuo.

Nakon njihovog razgovora, Ketrin obuze čudna zamisao. Njen brat je bio spomenuo *Knjigu postanja* i opis duše kao *Neshemah* – neku vrstu duhovne „inteligenciji“ koja je odvojena od tela. Učinilo joj se da reč inteligencija sugeriše na prisustvo misli. Noetička nauka jasno je tvrdila da misli imaju masu, pa je onda bilo razumno misliti da i ljudska duša ima masu.

Mogu li izvagati ljudsku dušu?

Ideja je bila nemoguća, naravno, bilo je neozbiljno o njoj i razmišljati.

Tri dana kasnije, Ketrin se probudila iz dubokog sna i kao strela uspravila u svom krevetu. Skočila je, odvezla se do laboratorije i istog trenutka počela da radi na eksperimentu koji je bio toliko potresno jednostavan, koliko i zastrašujuće odvažan.

Nije imala pojma da li će uspeti, i odlučila je da ne kaže Piteru za ovu ideju sve dok ne završi eksperiment. Trebalo joj je četiri meseca dok konačno nije dovela svog brata u laboratoriju. Izgurala je jedan veliki aparat koji je držala skriven u magacinu.

„Sama sam ga osmislila i napravila“, rekla je, pokazujući Piteru svoj pronalazak. „Možeš li da pogodiš šta je to?“

Njen brat je iznenađeno gledao u čudnu spravu. „Inkubator?“

Ketrin se nasmeja i odmahnu glavom, iako je pomisao bila logična. Aparat je zaista *izgledao* kao providni bolnički inkubator za nedonoščad. Ovaj uređaj, međutim, bio je za odraslu osobu – dugačka, hermetički zatvorena, providna plastična kapsula, kao neka futuristička čaura za spavanje. Kapsula je bila postavljena na veliki elektronski uređaj.

„Da vidimo hoće li ti *ovo* pomoći“, reče Ketrin, uključujući novotariju u napajanje. Digitalni displej mašine se uključio, a brojevi počeše da skakuću dok je ona baždarila neke brojčanike.

Kada je završila na displeju je pisalo:

0,0000000000 kg

„Vaga?“ upita Piter, delujući zbunjeno.

„Nije to samo vaga.“ Ketrin uze mali komad papira sa obližnjeg pulta i pažljivo ga spusti na vrh kapsule. Brojevi na displeju počeše da se okreću i zaustaviše se na novoj veličini.

0,0008194325 kg

„Mikrovaga velike preciznosti“, reče. „Rezolucije do nekoliko mikrograma.“

Piter je i dalje delovao zbunjeno. „Napravila si preciznu vagu za… merenje ljudi?“

„Upravo tako.“ Ona podiže providni poklopac na uređaju. „Ako u kapsulu stavim čoveka i zatvorim poklopac, onda je on zatvoren unutar potpuno *zapečaćenog* sistema. Ništa ne može ni da uđe ni da izađe. Ni gas, ni tečnost, ni prašina. Ništa odatle ne može da pobegne – ni izdah te osobe, ni isparavanje znoja, telesne tečnosti, ništa.“

Piter prođe rukom kroz gustu srebrnastu kosu, pokretom koji pravi i njegova sestra kada je nervozna. „Hmm… bilo ko da uđe, očigledno će umreti prilično brzo.“

Ona klimnu. „Za oko šest minuta, zavisno od brzine disanja.“

On joj se okrete. „Ne razumem.“

Ketrin se nasmeši. „*Razumećeš.*“

Ostavivši aparat, odvede Pitera do kontrolne sobe u Kocki i smesti ga ispred plazma-ekrana. Kuckala je po tastaturi i otvorila seriju video-zapisa koji su bili na holografskim uređajima. Kada se ekran uključio, slika je izgledala kao neki kućni video-snimak.

Kamera je prešla preko skromne spavaće sobe sa nenameštenim krevetom, bočicama s lekovima, respiratorom i monitorom rada srca. Piter je

izgledao zbunjen dok je kamera nastavila da se kreće, konačno otkrivši Ketrininu kapsulu za merenje, blizu sredine prostorije.

Piterove oči se raširiše, „Šta, do…?“

Providni poklopac kapsule bio je podignut, a jedan veoma star čovek sa maskom za kiseonik ležao je u njoj. Njegova postarija žena i jedan bolničar stajali su pored čaure. Čovek je teško disao i oči su mu bile zatvorene.

„Čovek u kapsuli bio je moj profesor prirodnih nauka na Jejlu“, reče Ketrin. „On i ja smo ostali u kontaktu sve ove godine. Veoma je bolestan. Uvek je govorio kako želi da svoje telo posveti nauci, i kad sam mu objasnila svoju ideju za ovaj eksperiment, odmah je želeo da učestvuje.“

Piter je očigledno zanemeo od šoka dok je gledao scenu koja se odvijala pred njima.

Bolničar se okrenuo čovekovoj supruzi. „Vreme je. Spreman je.“

Starica je obrisala suzne oči i klimnula glavom odlučno i smireno. „Dobro.“

Vrlo nežno, bolničar pruži ruku u čauru i uze starcu masku za kiseonik. On se neznatno pomeri, ali mu oči ostadoše zatvorene. Potom bolničar odgura respirator i ostalu opremu u stranu, ostavljajući starca u kapsuli potpuno izolovanog u centru sobe.

Žena umirućeg priđe čauri, nagnu se i nežno ga poljubi u čelo. Starac nije otvorio oči, ali njegove usne uobličiše, jedva vidljiv, slabašan, ali prepun ljubavi osmeh.

Bez maske za kiseonik, čovekovo disanje ubrzo postade još teže. Kraj je očigledno bio veoma blizu. Uz neku neverovatnu snagu i mirnoću, žena lagano spusti providni poklopac kapsule i pričvrsti ga, baš kako joj je Ketrin pokazala.

Piter se uspaničeno trže. „Ketrin, šta za ime boga?“

„U redu je“, prošaputa Ketrin. „Ima dovoljno vazduha u kapsuli.“ Videla je ovaj snimak nebrojeno puta, ali puls bi joj se svaki put ubrzao. Pokazala je na displej ispod umirućeg čoveka i zapečaćene kapsule. Devetocifreni broj pokazivao je:

51,4534644 kg

„Njegova telesna masa“, reče Ketrin.

Starčevo disanje postade pliće. Piter se približi i stade kao paralizovan.

„To je ono što je želeo“, prošaputa Ketrin. „Gledaj dalje šta se događa.“

Čovekova supruga se udalji i sede na krevet, nemo posmatrajući zajedno s bolničarom.

U sledećih šezdeset sekundi, čovekovo plitko disanje malo se ubrzalo, sve dok u jednom trenutku, koji kao da je sam odabrao, jednostavno nije poslednji put udahnuo. Sve je stalo.

Bilo je gotovo.

Supruga i bolničar tiho su tešili jedno drugo. Ništa drugo se nije događalo.

Nakon nekoliko trenutaka, Piter je pogledao u Ketrin, očigledno potpuno zbunjen. *Čekaj da se desi*, pomislila je, usmeravajući Piterov pogled na digitalni displej na kapsuli, koji je nemo sijao, pokazujući masu umrlog čoveka. A onda se dogodilo.

Kada je Piter to video, odskočio je unazad, skoro se srušivši iz stolice. „Ali… ovo je…“ Prekrio je usta potpuno šokiran. „Ne mogu…“

Retko kad bi Piter Solomon ostao bez reči. Slična je bila Ketrinina reakcija kada je prvih nekoliko puta gledala šta se dogodilo.

Samo nekoliko trenutaka nakon što je čovek umro, broj na brojčaniku se smanjio, čovek je postao *lakši* odmah nakon svoje smrti. Promena težine je bila minimalna, ali izmeriva, a implikacije potpuno zapanjujuće.

Ketrin se sećala kako je drhtavom rukom upisala belešku: „Čini se da postoji nevidljivi ‘materijal’ koji napušta ljudsko telo u trenutku smrti. Ima odredivu masu koju ne ograničavaju fizičke barijere. Pretpostavljam da se kreće u nekoj dimenziji koju još uvek ne mogu da definišem.“

Po izrazu šoka na bratovljevom licu, Ketrin je znala da je on razumeo implikacije. „Ketrin…“ zamucao je, trepćući plavosivim očima kao da pokušava da samog sebe uveri da ne sanja. „Mislim da si upravo izvagala ljudsku dušu.“

Duga tišina zavlada među njima.

Ketrin oseti da njen brat pokušava da shvati ove jasne i neverovatne činjenice. *Biće potrebno vreme.* Ako je ovo čemu su prisustvovali zaista ono što se čini – to jest, dokaz da duša, ili svesnost, ili životna sila može da izađe *izvan* tela – onda je novo blistavo svetlo upravo bačeno na bezbrojna mistična pitanja: transmigraciju, kosmičku svesnost, iskustva kliničke smrti, astralne projekcije, gledanje na daljinu, sanjanje u budnom stanju i tako dalje, i tako dalje. Medicinski časopisi bili su puni priča pacijenata koji su umrli na operacionom stolu, posmatrali svoje telo sa visine, a zatim se vratili u život.

Piter je ćutao, a Ketrin je videla suze u njegovim očima. Razumela je. I ona je plakala. Piter i Ketrin su izgubili svoje voljene, a za svakog ko se nalazi u takvoj situaciji, i najmanji znak da ljudska duša nastavlja da živi posle smrti, predstavlja mali ali značajan titraj nade.

On razmišlja o Zakariju, mislila je Ketrin, prepoznajući duboku melanholiju u bratovljevim očima. Godinama je Pitera gušio teret odgovornosti za sinovljevu smrt. Mnogo puta je Ketrin rekao da je to što je Zakarija ostavio u zatvoru, najveća greška u njegovom životu i da nikada neće pronaći način da sebi oprosti.

Vrata koja su se zalupila trgla su Ketrin i ona se iznenada ponovo nađe u podrumu, kako leži na hladnom kamenom stolu. Tresnuvši metalnim vratima pri vrhu rampe, tetovirani čovek je silazio. Mogla je da čuje kako ulazi u jednu od odaja u hodniku, radi nešto unutra, a zatim dolazi prema prostoriji u kojoj je bila. Videla je kako ulazeći gura nešto pred sobom. Nešto teško… na točkićima. Kada je stupio na svetlo, ona se zapilji u neverici. Tetovirani čovek gurao je nekoga u invalidskim kolicima.

Razumski, Ketrinin mozak je prepoznao čoveka u kolicima. Emotivno, njen um jedva da je prihvatao činjenicu u koga gleda.

Piter?

Nije znala da li da bude presrećna što joj je brat živ, ili sasvim prestravljena. Piterovo telo je bilo glatko izbrijano. Njegova gusta srebrnasta kosa, kao i obrve, potpuno su nestali, a glatka koža se presijavala kao da je nauljena. Na sebi je imao crnu svilenu odoru. Tamo gde je trebalo da bude njegova desna šaka, nalazio se samo patrljak, zavijen čistim, novim zavojem. Njegove patnjom ispunjene oči, kojima je dominiralo kajanje i tuga, krenule su da traže njene.

„Piter!“ Prozbori promuklim glasom.

Njen brat pokuša da govori, ali je ispuštao samo neke prigušene, grlene zvuke. Ketrin shvati da je vezan za kolica i da su mu usta zapušena.

Tetovirani čovek ispruži ruku i nežno pomazi Pitera po obrijanoj lobanji. „Pripremio sam tvog brata da primi veliku počast. Noćas treba da odigra jednu ulogu.“

Ketrinino čitavo telo se skameni. *Ne*…

„Piter i ja ćemo uskoro otići, pa sam mislio da bi volela da se pozdravite.“

„Kuda ga vodite?“ upita ona slabim glasom.

Nasmešio se. „Piter i ja moramo da otputujemo na svetu planinu. Tamo gde se nalazi blago. Masonska piramida je otkrila lokaciju. Tvoj prijatelj Robert Langdon je mnogo pomogao,“

Ketrin je gledala brata u oči. „On je ubio… Roberta.“

Piterovo lice zgrči se od bola i on poče divlje da trese glavom, kao da ne može više da podnese užas koji trpi.

„Hajde, hajde, Pitere“, reče čovek, ponovo ga mazeći po glavi. „Nemoj da nam to pokvari ovaj momenat. Reci pa-pa svojoj sestrici. Ovo je vaše poslednje porodično okupljanje.“

Ketrin oseti kako je obuzima očaj. „Zašto to radite?!“ vikala je na njega. „Šta smo vam mi učinili?! Zašto toliko mrzite moju porodicu?!“

Tetovirani čovek priđe bliže i prisloni usta na njeno uvo. „Imam ja svoje razloge, Ketrin.“ A onda otide do pomoćnog stola i uze čudni nož. Prineo ga je njenom licu i prešao uglačanom oštricom po njenom obrazu. „Ovo je, bez sumnje, najslavniji nož u istoriji.“

Ketrin nije čula ni za kakve slavne noževe, ali ovaj je delovao zlokobno i prastaro. Sečivo je bilo oštro kao brijač.

„Ne brini“, rekao je. „Nemam nameru da koristim njegovu moć na tebi. Čuvam ga za jednu mnogo vredniju žrtvu… na mnogo svetijem mestu.“ On se okrenu ka njenom bratu. „Pitere, prepoznaješ ovaj nož, zar ne?“

Piterove oči behu razrogačene od mešavine straha i neverice.

„Da, Pitere, ovaj drevni artefakt još uvek postoji. Nabavio sam ga uz velike troškove… i čuvao ga za tebe. Nakon toliko vremena, ti i ja zajedno možemo završiti ovo mučno putovanje.“

Rekavši to, on pažljivo umota nož u tkaninu zajedno sa svim drugim stvarima -tamjanom, bočicama s nekim tečnostima, belom satenskom tkaninom i drugim obrednim predmetima. Zatim umotane predmete stavi u kožnu torbu Roberta Langdona, uz Masonsku piramidu i njen vrh. Ketrin je bespomoćno posmatrala kako čovek zatvara Langdonovu torbu i okreće se njenom bratu.

„Ponesi mi ovo, Pitere, hoćeš li?“ On stavi tešku torbu Piteru u krilo.

Onda je otišao do ormarića i počeo da pretura. Čula je kako zvekeću sitni metalni predmeti. Kada se okrete, čvrsto je uhvati za desnu ruku. Ketrin nije mogla da vidi šta radi, ali Piter očigledno jeste, zato je počeo ponovo divlje da se otima.

Ketrin oseti iznenadni, oštri ubod u pregibu desnog lakta i neku jezivu toplinu kako se sliva niz nju. Piter je ispuštao užasnute, jedva čujne zvuke i uzaludno pokušavao da se iskobelja iz teških kolica. Ketrin oseti jezu i utrnulost koja se širila kroz podlakticu i prste.

Kada je čovek stao u stranu, Ketrin je videla zašto je njen brat bio toliko prestravljen. Tetovirani čovek joj je ugurao iglu u venu, kao da joj uzima krv. Igla međutim nije bila priključena ni na kakvu epruvetu. Umesto toga, krv je slobodno isticala… tekla je niz njen lakat, podlakticu, pravo na kameni sto.

„Kao ljudska klepsidra“, reče čovek, okrenuvši se prema Piteru. „Za kratko vreme, kada te budem zamolio da odigraš svoju ulogu, hoću da zamisliš Ketrin… kako umire sama u mraku.“

Piterovo lice izražavalo je duboku patnju.

„Biće živa“ rekao je čovek, „nekih sat i nešto. Ako budeš sarađivao sa mnom, imaću dovoljno vremena da je spasem. Naravno, ako mi se budeš imalo opirao… tvoja sestra će umreti ovde, sama u mraku.“

Piter se nerazumljivo derao kroz povez na ustima.

„Znam, znam“, reče tetovirani čovek, stavljajući ruku na Piterovo rame, „teško je ovo za tebe. Ali ne bi trebalo. Na kraju krajeva, nije ovo prvi put da napuštaš nekog člana svoje porodice.“ Zastao je, sagnuvši se i šapnuvši nešto Piteru na uvo. „Mislim, naravno, na tvog sina Zakarija, u zatvoru Soganlik.“

Piter ponovo cimnu svoje vezove i ispusti još jedan prigušeni vrisak kroz povez na ustima.

„Prestanite!“ vikala je Ketrin.

„Dobro se sećam te noći“, reče podsmešljivo dok je završavao pakovanje. „Sve sam čuo. Upravnik ti je ponudio da pusti tvog sina, ali ti si odabrao da održiš Zakariju lekciju… napustivši ga. Tvoj dečak je naučio lekciju sasvim dobro, zar ne?“ Čovek se nasmeši. „Njegov gubitak je… bio moj dobitak.“

Čovek nađe platnenu krpu i ugura je duboko u Ketrinina usta. „Smrt bi“, šapnuo joj je, „trebalo da bude tiha.“

Piter se divlje borio. Bez ijedne reči više, tetovirani čovek lagano izgura Piterova kolica iz sobe, dozvoljavajući mu da još jednom, pogleda svoju sestru.

Ketrin i Piter su se gledali poslednji put.

A onda je otišao.

Ketrin je čula kako se penju uz rampu, pa kroz metalna vrata. Čula je i kako tetovirani čovek zaključava metalna vrata za sobom i prolazi kroz sliku *Tri gracije*. Nekoliko trenutaka kasnije, začu i startovanje motora.

A zatim velika kuća potpuno utihnu.

Potpuno sama u mraku, Ketrin je ležala krvareći.

POGLAVLjE 108

Duh Roberta Langdona lebdeo je nad beskrajnim ambisom. Nikakvog svetla. Nikakvog zvuka. Nikakvog osećaja. Samo beskonačna i bešumna praznina.

Mekota.

Bestelesnost.

Otpustilo ga je sopstveno telo. Oslobodio se okova.

Fizički svet prestao je da postoji. Vreme je prestalo da postoji.

Pretvorio se sad u samu svest… bestelesnu svesnost koja lebdi u praznini ogromnog svemira.

POGLAVLjE 109

Modifikovani UH-60, prema koordinatama dobijenim od tima za podršku, grmeći je kružio iznad širokih krovova Kalorama hajtsa. Agent Simkins prvi je primetio crni terenac parkiran nemarno na travnjaku ispred luksuzne vile. Kapija prilaznog puta je bila zatvorena, a kuća neosvetljena i tiha. Sato dade znak da se spuste.

Letelica se tvrdo prizemlji na prednji travnjak između nekoliko drugih vozila, od kojih je jedno, sa rotacionim svetlom na krovu, pripadalo kompaniji za obezbeđenje.

Simkins i njegov tim iskočiše, pripremiše oružje i otrčaše na trem. Otkrivši da su vrata zaključana, Simkins postavi ruke na staklo i pogleda unutra. Foaje je bio u mraku, ali on ipak spazi bledu senku ispruženog tela na podu.

„Sranje“, prošapta. „To je Hartman.“

Jedan od njegovih operativaca zgrabi stolicu s trema i baci je kroz prozor. Zvuk rasprskavanja jedva da se čuo od rike helikoptera iza njih. Samo trenutak kasnije, svi su bili unutra. Simkins utrča u hodnik i čučnu pored Hartmana da mu proveri puls. Nije osetio ništa. Krv je bila posvuda. A onda primeti šrafciger koji je štrčao iz Hartmanovog vrata.

Isuse. Ustao je i pokazao ljudima da započnu detaljnu pretragu.

Operativci se raspršiše po prizemlju, dok su njihova laserska svetla probijala tamu luksuzne kuće. Nisu pronašli ništa u dnevnom boravku i radnoj sobi, ali na svoje iznenađenje, u trpezariji otkriše ugušenu ženu iz obezbeđenja. Simkins se sve manje nadao da su Robert Langdon i Ketrin Solomon živi. Ovaj brutalni ubica očigledno im je bio postavio zamku, a pošto je uspeo da ubije agenta CIA i naoružanu ženu, činilo se da profesor i naučnica stvarno nisu imali nikakve šanse.

Kada je prizemlje pretraženo, Simkins posla dva operativca da pretraže sprat. U međuvremenu, pronašao je podrumske stepenice iz kuhinje i sišao niz njih. Pri dnu stepenica uključio je svetlo. Podrum je bio prostran i besprekorno čist, kao da nikada nije korišćen. Kotlovi, goli betonski zidovi i nekoliko kutija. *Ovde nema ničega.* Simkins krenu da se vraća u kuhinju upravo kada su njegovi ljudi silazili sa sprata. Svi su odmahivali glavama.

Kuća je bila napuštena.

Nije nikog bilo. A nije bilo ni tela.

Simkins voki-tokijem obavesti Sato da je sve čisto i ispriča joj par groznih detalja.

Kada je izašao u hodnik, Sato se već penjala na trem. Voren Belami se mogao videti iza nje, kako sedi ošamućen i sam u helikopteru, sa Satoinom titanijumskom tašnom pored nogu. Zaštićeni laptop direktorice KB omogućavao joj je da pristupa kompjuterskom sistemu CIA preko šifrovane satelitske veze, s bilo kog kraja sveta. Ranije iste večeri, ona je iskoristila ovaj kompjuter da Belamiju predoči neke informacije koje su ga zapanjile i zbog kojih je počeo da u potpunosti sarađuje. Simkins nije imao predstavu

šta je Belami video, ali šta god to bilo, arhitekt je otada bio vidno potresen.

Ulazeći u foaje, Sato naglo zastade i nagnu glavu nad Hartmanovo telo. Samo sekund kasnije, ona podiže pogled i fiksira ga na Simkinsa. „Nema ni traga Langdonu i Ketrin? Ni Piteru Solomonu?“

Simkins odmahnu glavom. „Ako su još uvek živi, poveo ih je sa sobom.“

Da li ste videli negde kompjuter?“

„Jesmo, gospođo. U radnoj sobi.“

„Pokažite mi.“

Simkins povede Sato iz hodnika u dnevnu sobu. Luksuzni tepih bio je prekriven srčom od razbijenog prozora. Prođoše pored kamina, velike slike i nekoliko polica sa knjigama idući prema vratima radne sobe. Njeni zidovi bili su obloženi drvenim pločama, a na stilskom stolu nalazio se veliki kompjuterski monitor. Sato obiđe sto i pogleda u ekran, smesta se namrgodivši.

„Prokletstvo“, reče ispod glasa.

Simkins takođe obiđe i pogleda ekran. Bio je crn. „Šta nije u redu?“

Sato pokaza praznu pregradu za kompjuter. „Koristi laptop. Poneo ga je sa sobom.“

Simkins nije razumeo. „Da li on ima neke informacije koje vama trebaju?“

„Ne“, odgovori Sato, dubokim glasom. „On ima informacije koje ne želim da *iko* drugi vidi.“

Dole u skrivenom podrumu, Ketrin Solomon je čula zvuk helikopterske elise, nakon kojeg je usledio zvuk razbijenog stakla i teških čizama na podu iznad nje. Pokušala je da pozove u pomoć, ali nije mogla od krpe u ustima. Jedva da je bila u stanju da ispusti bilo kakav zvuk. Sto se više trudila, to joj je krv jače oticala iz lakta.

Osećala je da joj je dah kratak i da joj se vrti u glavi.

Ketrin je znala da mora da se smiri. *Razmisli, Ketrin.* Koristeći svu svoju volju, ona natera sebe da razmišlja.

Um Roberta Langdona pluta kroz prazninu prostora. Zuri u nepreglednu pustoš tražeći bilo šta na čemu bi mogao da zadrži pogled. Ne nalazi ništa.

Totalna tama. Totalna tišina. Totalni mir.

Nema čak ni sile teže da mu kaže šta je gore, a šta dole.

Telo je nestalo.

Ovo mora da je smrt.

Vreme kao da je od gume, rasteže se i sabija, kao da nema nikakve veze s ovim prostorom. Potpuno je izgubio osećaj koliko je vremena prošlo.

Deset sekundi? Deset minuta? Deset dana?

Odjednom međutim, kao udaljena vatrena eksplozija u nekoj udaljenoj galaksiji, počeše da se materijalizuju sećanja i nadiru prema Langdonu kao udarni talasi preko prostranog ništavila.

Najednom, Robert Langdon poče da se seća. Iskidane slike jure kroz njega… Žive i uznemirujuće. Gleda gore, u lice prekriveno tetovažama. Par snažnih ruku diže mu glavu i udara je o pod.

Suknu bol… a onda mrak.

Sivo svetlo.

Pulsiranje.

Pramenovi sećanja. Vuku ga, napola svesnog, dole, još dole, dole. Njegov tamničar nešto peva.

Verbum significatium… Verbum omnificum… Verbum perdo…

POGLAVLjE 110

Direktorka Sato stajala je sama u Malakovoj radnoj sobi, čekajući da joj CIA preko svog odeljenja za satelitsko osmatranje prosledi zahtev. Jedno od preimućstava života i rada u Vašingtonu bilo je i to što je čitava regija bila pokrivena satelitima. Ako bude sreće, jedan od njih nalazio se u položaju sa kojeg je večeras mogao da snima ovu kuću… a možda čak i uhvati vozilo koje je otišlo iz nje u toku poslednjih pola sata.

„Žao nam je, gospođo“, odgovori tehničar iz satelitskog odeijenja. „Večeras nisu pokrivane te koordinate. Da li želite da podnesete zahtev za repozicioniranje?“

„Ne, hvala. I suviše kasno,“ Spustila je slušalicu.

Sato šumno izdahnu. Nije imala blagog pojma kako bi mogli da saznaju kuda je otišla njihova meta. Izašla je iz foajea u kojem su njeni ljudi pakovali telo operativca Hartmana u vreću, a zatim ga poneli ka helikopteru. Sato naredi agentu Simkinsu da skupi ljude i pripremi se za povratak u Lengli, ali Simkins je i dalje bio u salonu i to na kolenima. Njoj se učini kao da mu je zlo.

„Da li ste dobro?“

Podigao je glavu prema njoj, sa čudnim izrazom na licu. „Jeste li već videli ovo?“ Pokazao je rukom na pod.

Sato priđe i pogleda u debeli tepih. Odmahnula je glavom, ništa nije videla.

„Čučnite“, rekao je Simkins. „Vidite li kako stoje čvorići na tepihu?“

Zagledala se. Posle nekoliko trenutaka uspela je da vidi. Vlakna na tepihu delovala su zgnječeno – raspoznavale su se dve utisnute pruge, kao da su točkovi, ili nešto teško, prevučeni preko sobe.

„*A najčudnije* je ovo“, reče Simkins, „pogledajte kuda vode tragovi.“ Pokazao joj je rukom.

Sato je pogledom pratila jedva uočljive paralelne linije preko tepiha salona. Izgledalo je kao da nestaju ispod velike slike koja se, okačena pored kamina, pružala od poda do tavanice. *Šta li bi to moglo biti?*

Simkins priđe slici i pokuša da je skine sa zida. Ni makac. „Pričvršćena je“, reče i krenu da pipa prstima oko ivica. „Čekajte, ima nešto ispod…“ Prstom je napipao polugicu ispod donje ivice i nešto je kliknulo.

Sato je prišla Simkinsu dok je gurao okvir, tako da se čitava slika obrnula po sredini, kao vrata na okretanje.

Podigao je bateriju i njome osvetlio taman prostor ispred sebe.

Sato uškilji očima. *Počinje.*

Na kraju hodnika stajala su teška metalna vrata.

Sećanje koje je u talasima nadolazilo kroz tamu Langdonove svesti sada je sasvim nestalo. Onda se pojavio trag užarenih iskri koje su se kovitlale, zajedno sa nekim nestvarnim, dalekim šapatom.

Verbum significatium… Verbum omnificum… Verbum perdo…

Reči su se monotono ponavljale slično srednjovekovnom crkvenom pojanju.

Verbum significatium… Verbum omnificum. Reči su se sad stropoštavale u prazninu prostora, a sa svih strana odjekivali su novi glasovi.

Apokalipsa… Franklin… Apokalipsa… Verbum… Apokalipsa…

Bez upozorenja, tužno se oglasi neko zvono u daljini. Nastavilo je da zvoni, i zvoni, sve glasnije. Sada je udaralo još upornije, kao da želi da ga Langdon prepozna, kao da hoće da natera njegov um da krene za njim.

POGLAVLjE 111

Zvono na tornju zvonilo je puna tri minuta, tresući kristalni luster koji je visio iznad Langdonove glave. Desetak godina ranije, prisustvovao je predavanjima u ovoj omiljenoj dvorani Akademije Filip Ekseter. Danas, međutim, došao je da bi slušao svog dragog kolegu kako se obraća studentima.

Dok su se svetla polako gasila, Langdon sede na mesto kod zadnjeg zida, na kom su visili portreti bivših dekana. Tišina zavlada dvoranom.

U potpunom mraku, visoka prilika u senci prešla je binu i zauzela mesto na podijumu. „Dobro jutro“, prošaputa u mikrofon lice bez obličja.

Svi se uspraviše na svojim mestima, pokušavajući da vide ko im se obraća.

Projektor slajdova se uključi, otkrivši bledu fotografiju u sepiji – upečatljiv zamak sa fasadom od crvenog peščara, visokim četvrtastim kulama i gotskim ukrasima.

Senka ponovo progovori. „Ko može da mi kaže gde se ovo nalazi?“

„U Engleskoj!“ reče jedna devojka iz tame. „Ova fasada je mešavina rane gotske i kasne romanske arhitekture, pa je to sigurno *normanski* zamak negde u Engleskoj, iz dvanaestog veka.“

„Opa“, odgovori bezobličnо lice. „Neko dobro zna arhitekturu.“

Tihi uzdasi začuše se sa svih strana.

„Nažalost“, dodade senka, „promašili ste za skoro pet hiljada kilometara i pola milenijuma.“

Čitava prostorija odjednom ožive.

Projektor je sada prikazivao modernu fotografiju istog zamka u punom koloru, ali iz drugog ugla. Zamak sa kulama od peščara, dominirao je prednjim planom, a u pozadini, zapanjujuće blizu, videla se impozantna bela kupola Kapitola, sa svojim stubovima.

„Čekajte malo!“ uzviknu devojka. „U Vašingtonu ima normanski zamak?“

„Od 1855“, odgovori glas. „A to je i vreme kada je snimljena sledeća fotografija.“

Novi slajd se pojavi – crno-beli snimak enterijera, na kom se vidi ogromna, zasvođena balska dvorana, ukrašena životinjskim skeletima, vitrinama sa eksponatima, staklenim teglama sa biološkim uzorcima, arheološkim artefaktima i gipsanim odlivcima praistorijskih reptila.

„Ovaj čudesni zamak“, reče glas, „bio je prvi pravi američki prirodnjački muzej. Americi ga je poklonio imućni britanski naučnik koji je, kao i naši očevi, verovao da će naša mlada država postati zemlja prosvećenosti. Zaveštao je ogromno bogatstvo i zamolio da se u samom srcu nacije sagradi ustanova za unapređenje i širenje znanja“ Zatim je dugo ćutao. „Ko može da mi kaže ime ovog darežljivog naučnika?“

Jedan bojažljivi glas negde spreda pokuša da odgovori, „Džejms *Smitson*?“

Šapat odobravanja prođe salom.

„Jeste, Smitson“, odgovori čovek sa bine. Piter Solomon sada istupi na svetlo dok su mu plavosive oči živo sijale. „Dobro jutro. Moje ime je Piter Solomon i ja sam direktor *Smitsonijan* instituta.“

Studenti počeše burno da aplaudiraju.

Sedeći u senci, Langdon je s divljenjem gledao kako Piter osvaja mlade umove vodeći ih, uz pomoć fotografija, kroz ranu istoriju Smitsonijan instituta. Prezentacija je započela sa Smitsonijan zamkom, naučnim laboratorijama smeštenim u podrumu, hodnicima ispunjenim eksponatima, salom prepunom mekušaca, naučnicima koji sebe nazivaju „kustosima ljuskara“, pa čak i starom fotografijom dva najpopularnija stanovnika – parom sad uginulih sova koje su se zvale Unapređenje i Širenje. Polučasovni slajd-šou završio je impresivnim satelitskim snimkom Nacionalnog bulevara, oivičenog ogromnim Smitsonijan muzejima.

„Kao što sam već rekao na početku“, nastavi Solomon zaključujući, „Džejms Smitson i naši pradedovi zamislili su ovu veliku zemlju kao zemlju prosvećenosti. Verujem da bi danas bili ponosni na nas. Njihov veliki Smitsonijan institut stoji kao simbol nauke i znanja u samom srcu Amerike. On je živ, diše i radi poštujući san naših predaka o Americi – zemlji osnovanoj na principima znanja, mudrosti i nauke.“

Solomon isključi projektor, posle čega nastupi bura aplauza. Svetla se polako upalite i osvetliše ruke nekoliko nestrpljivaca, željnih da postave pitanja.

Solomon prozva sitnog crvenokosog dečaka iz sredine.

„Gospodine Solomon?“ reče dečak, zvučeći pomalo zbunjeno. „Rekli ste da su naši preci napustili religijom ugnjetenu Evropu kako bi stvorili zemlju zasnovanu na principima naučnih saznanja.“

„To je tačno.“

„Ali ja sam stekao utisak da su naši preci bili duboko religiozni ljudi koji su Ameriku osnovali kao *hrišćansku* naciju.“

Solomon se nasmeši. „Prijatelji, nemojte me pogrešno shvatiti, naši preci bili su zaista vrlo pobožni ljudi, ali bili su i deisti – ljudi koji veruju u Boga, ali i u univerzalni put, put otvorenog uma. Jedini *religijski* ideal koji su isticali bila je verska *sloboda*.“ On izvuče mikrofon iz stalka na podijumu i ode do ivice bine. „Američki oci nacije imali su viziju duhovno prosvetljene utopije, po kojoj sloboda misli, obrazovanje masa i naučni napredak mogu rasterati tamu zastarelog religijskog praznoverja.“

Jedna plavuša iz zadnjeg dela podiže ruku.

„Da?“

„Gospodine“, reče devojka držeći mobilni telefon u ruci, „istraživala sam malo o vama preko Interneta, i Vikipedija kaže da ste vi istaknuti slobodni zidar.“

Solomon podiže svoj masonski prsten. „Mogao sam vam uštedeti troškove za protok podataka.“

Studenti se nasmejaše.

„Da, pa“, nastavila je devojka oklevajući, „spomenuli ste ‘zastarela religijska praznoverja’, a čini mi se da ako je *iko* odgovoran za propagiranje zastarelog praznoverja… onda su to masoni.“

Solomon nije delovao zbunjeno. „Zar? Kako to?“

„Pa, mnogo sam čitala o masoneriji i znam da imate dosta čudnih drevnih rituala i verovanja. Ovaj članak preko Interneta čak kaže da masoni veruju u neku vrstu drevne magijske mudrosti… koja čoveka može podići do samih bogova?“

Svi se okrenuše i počeše da pilje u devojku kao da je luda.

„U stvari“, reče Solomon, „ona je u pravu“.

Svi klinci pogledaše prema njemu, razrogačenih očiju.

Solomon prikri osmeh i upita devojku, „Da li tu ima još nekih Viki-mudrosti o tom magijskom znanju?“

Devojci je bilo neprijatno, ali počela je da čita sa veb-stranice. „‘Da bi bili sigurni da ova moćna mudrost neće biti iskorišćena od strane nedostojnih rani članovi zapisali su svoje znanje u vidu *šifre*… sakrivši moćnu istinu u metaforički jezik simbola, mitova i alegorija. Do današnjeg dana, ova šifrovana mudrost nalazi se svud oko nas… ubačena u mitologiju, umetnost i drevne okultne tekstove. Na nesreću, savremeni čovek je izgubio sposobnost da dešifruje ovu složenu mrežu simbola… tako da je velika istina izgubljena.’„

Solomon je čekao. „I to je sve?“

Devojka se promeškolji u svojoj stolici. „U stvari, *ima* još nešto malo“

„Nadam se da ima. Molim vas, pročitajte nam.“

Devojka kao da je oklevala, ali ipak se nakašlja i nastavi. „‘Po legendi, mudraci koji su šifrirali drevne misterije pre mnogo vremena, ostavili su neku vrstu *ključa*… lozinke koja se može iskoristiti da se otključaju kodirane tajne. Ova magična šifra – poznata i kao *verbum significatium* – navodno poseduje moć da rastera mrak i otključa drevne misterije, da ih svi ljudi mogu razumeti.’“

Solomon se zamišljeno nasmeši. „Ah, da… *verbum significatium*.“ Nekoliko trenutaka zurio je u prazan prostor, a zatim spusti pogled na plavušu. „I gde je ova veličanstvena *reč* sada?“

Devojka je delovala pomalo zaplašeno, očigledno požalivši što je izazvala gostujućeg govornika. Ona završi čitanje. „‘Legenda kaže da je *verbum significatium* pokopana duboko pod zemljom, gde strpljivo čeka ključni trenutak istorije… trenutak kada ljudska vrsta više neće moći da preživi bez istine, znanja i mudrosti drevnih vremena. U tim mračnim vremenima, čovečanstvo će konačno iskopati Reč i krenuti u čudesno novo doba prosvećenosti.’“

Devojka isključi telefon i skljoka se nazad u sedište.

Nakon duge tišine, još jedan student podiže ruku. „Gospodine Solomon, vi u stvari ne verujete u sve to, zar ne?“

Solomon se nasmeši. „Zašto ne bih verovao? Naše mitologije imaju dugu tradiciju magičnih reči koje pružaju uvid u određene stvari i daju čoveku božanske moći. I dan-danas deca uzvikuju ‘abrakadabra’ nadajući se da će stvoriti nešto iz ničega. Naravno, svi smo mi zaboravili da ova reč nije igračka, ona ima korene u aramejskom misticizmu – *Avrah KaDabra* – što znači ‘stvaram dok govorim’.“

Tišina.

„Ali, gospodine“, student je insistirao, „sigurno ne verujete da samo jedna reč… *verbum significatium*… šta god znači… ima moć da otključa drevnu mudrost, i donese sveukupno prosvetljenje?“

Lice Pitera Solomona ne otkri ništa. „Moja lična verovanja ne bi trebalo da budu vaša briga. Ono što bi *trebalo* da vas zaokupi jeste da se ovo proročanstvo o dolasku prosvećenosti ponavlja u bukvalno svakoj veri i filozofskoj tradiciji na svetu. Hinduisti ga zovu Doba Krite, astrolozi ga zovu Doba vodolije, Jevreji govore o dolasku mesije, teozofi ga zovu Novo doba, kosmolozi Harmonično sažimanje, pa čak predviđaju i određeni datum u budućnosti.“

„Dvadeset prvi decembar 2012. godine!“ neko uz viknu.

„Da, zastrašujuće *blizu*, ako verujete u matematiku Maja.“

Langdon se nasmeja, prisećajući se kako je Solomon, pre deset godina, tačno predvideo poplavu televizijskih programa kojima se predviđa da će se 2012. dogoditi propast sveta.

„Ali ostavimo datum po strani“, reče Solomon, „ono što je čudno jeste to što su se tokom čitave istorije različiti filozofi uvek slagali oko *jedne* stvari – da veliko prosvetljenje dolazi. U svakoj kulturi, u svakoj eri, u svakom kutku sveta, ljudski snovi bili su koncentrisani oko istog koncepta – predstojeće apoteoze čoveka… skorašnje transformacije svih ljudskih umova u njihov istinski potencijal.“ Nasmešio se. „Kako bi se ikako drugačije mogla objasniti tolika verovanja?“

„*Istinom*“, jedan tihi glas reče iz mase.

Solomon se okrenu. „Ko je to rekao?“

Ruka koja se podigla pripadala je sićušnom dečaku azijskog porekla čije su blage crte lica govorile da je možda Nepalac ili Tibetanac. „Možda postoji neka univerzalna istina koja je utkana u svačiju dušu. Možda *svi* mi imamo istu priču koja se krije u nama, kao zajednička konstanta u našoj DNK. Možda je ova kolektivna *istina* odgovorna za istovetnost svih ovih priča.“

Solomon se široko nasmeši, skupi dlanove i nakloni se dečaku s poštovanjem. „Hvala vam.“

Svi zanemeše.

„Istina“, reče Solomon, obraćajući se svima. „Istina je moć. Ako svi gravitiramo prema sličnim idejama, možda to činimo zato što su one istinite… zapisane negde duboko u nama. I kada čujemo tu istinu, čak i ako je ne razumemo, osetićemo kako ona odzvanja u nama… vibrira našom nesvesnom mudrošću. Možda istinu ne *učimo*, već umesto toga, istina biva prizvana… prisetimo je se… prepoznamo je… kao onu istinu koja se već nalazi u nama.“

Tišina u sali bila je apsolutna.

Solomon poćuta neko vreme, a zatim tiho reče, „Na kraju, moram da vas upozorim da otkrivanje istine nikada nije lak zadatak. Tokom istorije, svaki period prosvetljenja pratila je tama koja se njemu opire. To su zakoni prirode i ravnoteže. I ako posmatramo tamu koja se danas širi svetom, moramo da shvatimo da to znači da postoji i njoj ekvivalentno svetlo koje se takođe širi. Nalazimo se na ivici zaista sjajnog perioda prosvetljenja, i svi mi – svi vi – duboko smo blagosloveni što živimo u ovom značajnom periodu istorije. Od svih ljudi koji su ikada živeli, u svim periodima istorije… *mi*

smo ti koji se nalazimo u veoma kratkom vremenskom periodu u kome ćemo prisustvovati konačnom preporodu. Nakon milenijuma i milenijuma tame, videćemo kako sva naša nauka, svi umovi, pa čak i sva verska ubeđenja konačno spoznaju istinu.“

Studenti su se upravo spremali da pozdrave Solomona gromkim aplauzom, kad on podiže ruku tražeći mir. „Gospođice?“ On pokaza pravo prema plavoj devojci s mobilnim telefonom. „Znam da se nismo složili oko mnogo čega, ali želim da vam se zahvalim. Vaša strast je bitan katalizator u nadolazećim promenama. Tama se hrani apatijom… a ubeđenje je naš najmoćniji protivotrov. Nastavite da produbljujete svoju veru. Proučavajte *Bibliju*.“ Nasmešio se. „A posebno poslednja poglavlja.“

„Apokalipsu?“ upita ona.

„Apsolutno. *Otkrivenje* je živi primer naše zajedničke *istine*. Poslednja knjiga *Biblije* priča potpuno identičnu priču kao i nebrojena druga verovanja. Sva ona predviđaju skorašnje otkrivanje velike istine.“

Neko drugi reče, „Ali zar *Apokalipsa* nije o kraju sveta? Znate, Antihrist, Armagedon, konačna borba između dobra i zla?“

Solomon se nasmeja. „Ko ovde studira grčki?“

Nekoliko ruku se podiglo.

„Šta reč *apokalipsa* bukvalno znači?“

„Ona znači“, jedan student započe, a onda zastade zatečen. „*Apokalipsa* znači ‘razotkriti’… ili ‘otkriti’.“

Solomon klimne studentu u znak odobravanja. „Upravo tako. Apokalipsa je bukvalno *otkrovenje*. *Knjiga otkrivenja* u *Bibliji* predviđa otkrivanje velike istine i nezamislive moći. Apokalipsa nije kraj sveta, već kraj sveta kakav mi *poznajemo*. Proročanstvo Apokalipse je samo još jedna predivna biblijska istina koja je iskrivljena.“ Solomon stade ispred bine. „Verujte mi, Apokalipsa *zaista* dolazi… i neće biti ni nalik onome čemu su nas učili.“

Visoko iznad njega, zvono poče da zvoni.

Studenti počeše gromoglasno da aplaudiraju kao opčinjeni.

POGLAVLjE 112

Ketrin Solomon je posrtala na samoj ivici svesti, kada je trgnu snažni udar zaglušujuće ekspolozije.

Već sledećeg trenutka osetila je dim.

Odzvanjalo joj je u ušima.

Čuli su se prigušeni glasovi. U daljini. Vika. Koraci. Odjednom može slobodnije da diše. Izvađena joj je krpa iz usta. „Sve je u redu“ prošaputa muški glas. „Samo još malo izdržite.“ Očekivala je da će joj čovek izvući iglu iz ruke, umesto toga on poče da izdaje glasne naredbe. „Donesi torbu za prvu pomoć… priključi infuziju na iglu… stavi Ringerov rastvor sa laktozom… izmeri krvni pritisak.“ Dok je proveravao da li daje znake života, pitao ju je, „Gospođo Solomon, osoba koja vam je sve ovo uradila… kuda je otišla?“

Ketrin pokuša da odgovori, ali nije bila u stanju.

„Gospođo Solomon“, ponovi glas, „Kuda je otišao?“

Ketrin pokuša da otvori oči, ali oseti kako se gubi.

„Moramo znati *kuda* je otišao“, navaljivao je čovek.

Kao odgovor Ketrin prošapta dve reči, mada je znala da one nemaju nikakvog smisla. „Sveta… planina.“

Direktorka Sato prošla je kroz izvaljena vrata i spustila se drvenom rampom u tajni podrumski prostor. Na njenom kraju dočekao ju je jedan od operativaca. „Gospođo, mislim da treba ovo da vidite.“

Sato krenu za agentom u malu prostoriju koja je vodila iz uskog hodnika. Prepoznala je Langdonov sako od tvida i mokasine.

Operativac pokaza prema velikom rezervoaru, nalik na mrtvački sanduk, na drugom kraju prostorije.

Šta je ovo, pobogu?

Sato je prišla sanduku i videla da u njega ulazi providna plastična cev koja je izlazila iz zida. Oklevajući, približi se rezervoaru. Sad je videla da na vrhu ima pokretnu pločicu. Spustila je ruku i povukla poklopac na stranu! Ispod njega ukaza se prozorčić.

Sato ustuknu.

Ispod pleksiglasa… plutalo je, zaronjeno u teočnost, prazno lice profesora Roberta Langdona.

Svetlo!

U beskrajnoj praznini u kojoj je Langdon lebdeo iznenada se pojavi zaslepljujuća. sunčeva svetlost. Zraci belog usijanja stizali su kroz crnilo ogromnog prostora i pekli ga pravo u mozak.

Svetlost je dolazila sa svih strana.

Iznenada, u jarkom oblaku, pojavi se pred njim prelepa silueta. Neko lice… zamućeno i nejasno… dva oka koja su gledala u njega iz daljine. Zraci

svetlosti obasipali su taj lik i Langdon se zapita da li on to gleda pravo u božje lice.

Sato je zurila u tank, pitajući se da li profesor Langdon uopšte zna šta se desilo. Sumnjala je. Konačno, glavna svrha ovog postupka bila je da se izazove dezorijentacija.

Još od pedesetih godina zna se za tankove za čulnu deprivaciju, a danas su oni popularni među bogatim pristalicama njuejdža koji vole da ekperimentišu kako bi se isključili iz svega. „Lebdenje", kako ga oni nazivaju, omogućava transcendentalno iskustvo povratka u matericu… ono služi kao pomoć pri meditaciji, jer smiruje aktivnosti mozga, tako što uklanja sve čulne nadražaje – svetlost, zvuk, dodir, pa čak i silu teže. U početku, lebdenje na leđima obavljalo se u tanku u koji bi se sipao zasićeni rastvor soli, tako da osoba može da lice drži napolju i diše.

Međutim, u skorije vreme, i ovde se desio kvantni skok.

Oksigenizovani perfluorokarboni.

Ova nova tehnologija – poznata kao totalna tečna ventilacija (TTV) – bila je toliko u suprotnosti svim dotadašnjim saznanjima, da je malo njih poverovalo da tako nešto uopšte postoji.

Tečnost koja se može disati.

Disanje preko tečnosti prvi put je postalo stvarnost kad je Liland Klark[103] uspešno održao u životu miša koji je nekoliko časova proveo zaronjen u oksigenizovani perfluorokarbon. Godine 1989. TTV tehnologija se na veoma dramatičan način pojavila i na filmu, u *Ambisu*, mada je malo gledalaca shvatilo da to što gledaju zaista predstavlja naučnu činjenicu.

Totalna tečna ventilacija rođena je zahvaljujući naporima savremene medicine da pomogne prerano rođenim bebama da dišu, tako što će ih vratiti u sredinu ispunjenu tečnošću, kao u materici. Ljudskim plućima, posle devet meseci provedenih u materici, nije strana sredina ispunjena tečnošću. Perfluorokarboni su nekad bili i suviše viskozni da bi se mogli adekvatno udisati, ali zahvaljujući najnovijim poboljšanjima, ovakve tečnosti danas nisu ništa gušće od vode.

Direktorat za nauku i tehnologiju CIA – među članovima obaveštajne zajednice poznatiji pod nazivom „Čarobnjaci iz Lenglija" – intenzivno je radio na oksigenizovanim perfluorokarbonima i usavršio nove tehnologije za potrebe vojske SAD. Elitni ronilački timovi američke mornarice došli su do zaključka da disanjem oksigenizovanih tečnosti mogu da zarone na veće dubine, i to bez opasnosti da dobiju simptome dekompresije, nego kad koriste uobičajene mešavine poznate pod nazivima helioks i trimiks. Isto tako, NASA i vazduhoplovne snage SAD ustanovili su da njihovi piloti, opremljeni aparatima za tečno disanje mogu da izdrže daleko veće g-sile[104], nego što bi inače, jer tečnost daleko bolje raspoređuje g-silu kroz unutrašnje organe nego bilo koji gas.

Sato je čula da već postoje laboratorije za „ekstremna iskustva" u kojima se isprobavaju ovakvi tankovi za totalnu tečnu ventilaciju – „mašine za

103 *Leland C. Clark* (1918—2005); američki biohemičar (prim. prev.).

104 Sile ubrzanja (prim. prev.)

meditaciju“ – kako ih sad nazivaju. Ovaj tank ovde verovatno je bio instaliran za lične eksperimentalne potrebe vlasnika, međutim, prisustvo jakih brava nije kod direktorke Sato ostavljalo nimalo mesta sumnji da je *ovaj* tank korišćen i u mnogo mračnije svrhe – još jedna nova tehnika za isleđivanje s kojom je CIA takođe bila dobro upoznata.

Sramotni postupak poznat kao „umakanje“ davao je izuzetne rezultate jer je žrtva stvarno *verovala* da se davi. Sato je znala za nekoliko tajnih operacija u kojima su korišćeni ovakvi tankovi za čulnu deprivaciju, kojom prilikom se takva iluzija podizala do neslućeno zastrašujućeg nivoa. Žrtva uronjena u tečnost bukvalno je bivala „utopljena“. Panika koja bi se javljala uz takav doživljaj sprečavala je žrtvu da shvati da je tečnost koju uvlači u pluća samo neznatno gušća od vode. Kad bi mu tečnost ispunila pluća, čovek bi od straha izgubio svest, a kad bi došao sebi, našao bi se u „stanju potpune izolacije“.

Najsavremeniji preparati za omamljivanje, supstance koje izazivaju paralizovanost, halucinogene droge, sve se to meša sa toplom oksigenizovanom tečnošću, da bi se u zatvoreniku stvorio osećaj potpunog prekida veza sa sopstvenim telom. Kad njegov mozak pošalje naredbu udovima da se pokrenu, ništa se ne dešava. Stanje „smrti“ užasno je već samo po sebi, međutim, prava dezorijentisanost postiže se procesom „ponovnog rođenja“, koje, uz prisustvo jakog svetla, hladnog vazduha i zaglušujuće buke, postaje užasno traumatično i bolno. Posle nekoliko ponovnih rođenja i davljenja, zatvorenik biva toliko dezorijentisan da više uopšte ne zna da li je živ ili mrtav… pa je spreman da svom isledniku ispriča apsolutno sve.

Sato se pitala ne bi li bilo bolje da sačeka lekarsku ekipu da izvade Langdona iz tanka, ali je znala da za to nema vremena. *Moram saznati šta on zna.*

„Ugasite svetla“, rekla je. „I nađite mi nekoliko toplih pokrivača.“

Zaslepljujuća svetlost utrnu. I lica nestade.

Langdon se ponovo vrati u mrak, ali je sad mogao da čuje udaljeni šapat, koji je odjekivao kroz svetlosne godine praznine. Prigušeni glasovi… nerazumljive reči. Nešto se treslo kao da se svet raspada.

A onda i bi tako.

Bez upozorenja, vasiona se podelila nadvoje. Beskrajna provalija otvorila se u nigdini… kao da se svemir cepa po ivicama. Kroz otvor je pokuljala siva magla u kojoj Langdon ugleda stravičan prozor. Otkinute ruke kretale su se prema njemu, grabile ga za udove, pokušavajući da ga iščupaju iz ovog sveta.

Ne! Hteo je da se brani, ali je bio bez ruku… bez šaka. *Da li je moguće?* Odjednom oseti kako mu se oko svesti prikupljaju delovi tela. Potom to telo zgrabiše neke snažne šake i povukoše naviše. *Nemojte! Molim vas!*

Suviše kasno.

Bol mu je prostrelio grudi dok su ga ruke izvlačile kroz otvor. Imao je osećaj da mu se pluća pune peskom. *Ne mogu da dišem!* Odjednom se našao na leđima na najhladnijoj, najtvrđoj podlozi koja se da zamisliti. Nešto mu je bez prestanka pritiskalo grudi, nešto tvrdo i bolno. Rigao je i izbacivao nešto toplo.

Hoću nazad.

Osećao se kao dete koje se rađa iz materice.

Grčio se, iskašljavao tečnost. Osećao je bol u grudima i vratu. Razarajuću bol. U grlu ga je peklo kao plamen. Ljudi su uokolo govorili, trudili se da šapuću, ali je taj šapat bio zaglušan. Sve je bilo potpuno mutno, jedva je nazirao neodređene oblike. I koža mu je bila potpuno obamrla, kao isušeni pergament.

Na grudima mu je bivalo sve teže… pritiskalo ga je. *Ne mogu da dišem!*

Opet je iskašljavao tečnost. Grlo mu se strahovito stezalo, pa instinktivno pokuša da udahne. Hladan vazduh pojuri u pluća – osećao se kao novorođenče koje prvi put uvlači zemaljski vazduh u pluća. Kako je neopisivo bolan ovaj svet. Langdon je samo želeo da se ponovo vrati u matericu.

Robert Langdon nije imao pojma koliko je vremena prošlo. Osećao je da leži na boku, umotan u peškire i ćebad na tvrdoj podlozi. Neko poznato lice gledalo ga je ukočeno… nestalo je one veličanstvene svetlosti. Zvuči pojanja u daljini još uvek su mu odjekivali u svesti.

Verbum significatium… Verbum omnificum…

„Profesore Langdon“, prošapta neko. „Da li znate gde se nalazimo?“

Langdon uspe da klimne glavom, još uvek kašljući.

Što je još važnije, polako je počinjao da shvata šta se sve odigralo ove noći.

POGLAVLjE 113

Umotan u vunenu ćebad, Langdon je nesigurno stajao na nogama i gledao u otvoreni tank sa tečnošću. Telo mu se vratilo, iako bi više voleo da nije. Grlo i pluća su ga pekli. Ovaj svet činio se hladnim i okrutnim.

Sato mu je upravo bila objasnila funkciju tanka za čulnu deprivaciju… i dodala, da ga nije izvukla odatle, verovatno bi umro od gladi, ako ne i nešto gore. Langdon nije sumnjao da je Piter imao slično iskustvo. *Piter je negde između*, rekao mu je tetovirani čovek ranije iste večeri. *On je u čistilištu… Hamistaganu*. Ako je Piter preživeo više od jednog ovakvog ponovnog rođenja, Langdona ne iznenađuje što je svom tamničaru rekao sve što je ovaj želeo da zna.

Sato dade znak Langdonu da je prati, i on to učini, vukući se tromo niz uski hodnik, još dublje u bizarnu jazbinu koju sada prvi put vidi. Uđoše u kvadratnu prostoriju s kamenim stolom, obojenu jezivim svetlima. Ketrin je bila tu i Langdonu se ote uzdah olakšanja. Ali scena je bila zabrinjavajuća.

Ketrin je ležala na leđima na kamenom stolu. Krvlju natopljeni peškiri bili su na podu. Jedan agent CIA držao je iznad nje kesu sa infuzijom, koja je cevčicom bila spojena s njenom rukom.

Tiho je jecala.

„Ketrin?“ graknu Langdon, jedva u stanju da govori.

Ona okrenu glavu, delujući dezorijentisano i zbunjeno. „Roberte?!“ Njene oči se raširiše od neverice, a zatim i radosti. „Ali ja… videla sam kako se daviš!“

On se približi kamenom stolu.

Ketrin se pridiže u sedeći položaj, ignorišući cevčicu i medicinske argumente od strane agenta. Langdon je stigao do stola i Ketrin pruži ruke, obavijajući ih oko njegovog ćebetom uvijenog tela, čvrsto ga pribivši uza se. „Hvala bogu“, prošaputa ona, ljubeći ga u obraz. Zatim ga poljubi još jednom, stiskajući ga kao da ne veruje da je stvaran. „Ne razumem… kako…“

Sato poče da objašnjava nešto o tanku za čulnu deprivaciju i oksigenizovanim perfluorokarbonima ali Ketrin je očigledno nije slušala. Samo je čvrsto držala Langdona.

„Roberte“, reče, „Piter je živ.“ Glas joj je treperio dok se prisećala strašnog trenutka ponovnog susreta s bratom. Opisala je njegovo fizičko stanje – invalidska kolica, čudni nož, aluzije na nekakvo „žrtvovanje“ i kako je ostavljena da iskrvari kao ljudska klepsidra kako bi Piter bio primoran da sarađuje s tamničarem.

Langdon jedva da je mogao da govori. „Da li… imaš *bilo kakvu* ideju o tome kuda… su otišli?“

„Rekao je da vodi Pitera na svetu planinu.“ Langdon se odmače i poče da gleda u nju.

Ketrinine oči bile su pune suza. „Rekao je da je odgonetnuo šemu sa osnove piramide i da ga je ona uputila na svetu planinu.“

„Profesore“, ubaci se Sato, „da li vam to nešto govori?“

Langdon odmahnu glavom. „Ni najmanje.“ Pa ipak, on oseti tračak nade. „Ali ako je on odgonetnuo informaciju sa piramide, i mi ćemo.“ *Rekao sam mu kako da je reši.*

Sato odmahnu glavom. „Ali piramide nema. Sve smo pretražili. Poneo ju je sa sobom.“

Langdon se umiri na trenutak, zatvorivši oči, pokušavajući da se seti staje video na njenom dnu. Rešetka sa simbolima bila je jedna od poslednjih slika koju je video pre nego što se udavio, a traume se nekako uvek duboko urezuju u um. Mogao je da se seti nekih delova, ali ne cele šeme, možda će to biti dovoljno?

Okrenu se prema Sato i reče žurno, „Možda će ovo čega se setim biti dovoljno, ali morate nešto da potražite na Internetu.“

Ona izvuče svoj „blekberi“.

„Potražite ‘Red Osam Franklinov skver’“.

Sato ga zbunjeno pogleda, ali poče da kuca bez pitanja.

Langdonu je vid još uvek bio zamućen i tek sada poče da posmatra čudnu prostoriju. Primetio je da je kameni sto na koji su se naslanjali prekriven starim krvavim mrljama, a zidovi s njegove desne strane tekstovima, fotografijama, crtežima, mapama i gustom mrežom niti koja je sve to povezivala.

Moj bože.

Langdon se približi ovom čudnom kolažu, još uvek čvrsto držeći ćebe oko sebe. Na zid je čiodama bila pričvršćena krajnje bizarna kolekcija raznih informacija: stranice drevnih tekstova od crne magije do hrišćanske *Biblije*, crteži simbola i znamenja, tekstovi o teoriji zavere s veb-stranica i satelitski snimci Vašingtona, ižvrljani beleškama i upitnicima. Na jednom papiru bila je duga lista reči na mnogo jezika. Prepoznao je neke od njih kao svete masonske reči, druge kao drevne magične reči, a ostale su bile obredne bajalice.

Da li je to ono što on traži?

Jednu reč?

Da li je moguće da je toliko jednostavno?

Langdonova dugogodišnja sumnjičavost prema Masonskoj piramidi bila je najvećim delom zasnovana na tome što je ona navodno otkrivala lokaciju drevnih misterija. Saznanje bi moralo otkriti i ogromnu prostoriju ispunjenu hiljadama i hiljadama tomova koji su nekako nadživeli davno izgubljene stare biblioteke u kojima su nekada čuvane. Činilo se da je to sve potpuno nemoguće. *Toliko velika prostorija? Ispod Vašingtona?* Međutim sada, dok se prisećao Piterovog predavanja na Akademiji Filip Ekseter, u kombinaciji sa ovom listom magičnih reči, sve je izgledalo kao jedna potpuno nova i zapanjujuća mogućnost.

Langdon sasvim sigurno *nije* verovao u moć magičnih reči, pa ipak, činilo se prilično jasnim da tetovirani čovek jeste. Puls mu se ubrzao dok je ponovo pregledao ispisane poruke, mape, tekstove, ispise, i sve niti mreže koje su ih povezivale, zajedno sa samolepljivim papirićima.

Ono što je bilo sigurno, jeste da je sve prožimala jedna te ista tema.

Moj bože, on traži verbum significatium… Izgubljenu reč. Langdon pusti da mu se ova misao uobliči, prisećajući se Piterovog predavanja. *Pa Izgubljena reč je ono što on traži! On veruje da je to zakopano ovde u Vašingtonu.*

Sato mu se približi, „Da li ste ovo tražili?“ Ona mu predade svoj „blekberi“.

Langdon pogleda u rešetku od osam-puta-osam polja koja je bila na ekranu. „Upravo to.“ On zgrabi komad stare hartije. „Trebaće mi olovka.“

Sato mu dade jednu iz svog džepa. „Molim vas požurite.“

U kancelariji Direktorata za nauku i tehnologiju, smeštenu u podrumu, Nola Kej ponovo je proučavala skraćeni dokument koji joj je doneo bezbednjak Rik Periš. *Šta, do đavola, direktor CIA radi sa dokumentom o drevnim piramidama i tajnim podzemnim lokacijama?*

Ona uze telefon i ukuca broj.

Sato se istog momenta javi napetim glasom. „Nola, baš sam htela da te zovnem.“

„Imam neke nove informacije“, reče ona. „Nisam sigurna kako se uklapaju u sve ovo, ali otkrila sam da postoji skraćeni…“

„Zaboravi, šta god da je“, prekide je Sato. „Nemamo više vremena. Nismo uspeli da predvidimo sledeći korak naše mete i imamo sve razloge da verujemo kako je spreman da ostvari svoje pretnje.“

Nola oseti jezu.

„Dobra vest je da znamo tačno kuda se uputio.“ Sato duboko uzdahnu. „Loša je da je poneo svoj *laptop* sa sobom.“

POGLAVLjE 114

Svega desetak kilometara odatle, Malak je ušuškavao pokrivač oko Pitera Solomona i gurao ga u kolicima preko parkinga okupanog mesečinom, prema senci koju je bacala ogromna zgrada. Imala je tačno trideset i tri stuba, a svaki je bio trideset i tri stope visok. Ovako kasno, masivna građevina bila je potpuno napuštena, a ovde iza nje niko ih neće videti. Uostalom, to sada nije ni bilo važno. Iz daljine, njih dvojica ne bi nikome mogli biti sumnjivi – visoki, ljubazni čovek u dugom crnom kaputu koji izvodi nepokretnog ćelavog starca u večernju šetnju.

Kad stigoše do zadnjeg ulaza, Malak doveze Piterova kolica neposredno pored numeričke tastature. Piter ga je prkosno gledao, očito nemajući nameru da mu oda pristupnu šifru.

Malak se nasmeja. „Ti misliš da sam te ovamo doveo da bi me ti uveo unutra? Zar si tako brzo zaboravio da sam i ja jedan od tvoje braće?“ Pružio je ruku i ukucao šifru koja mu je bila saopštena kad je bio uveden u trideset treći stepen.

Teška vrata škljocnuše i otvoriše se.

Piter zaječa i poče da se otima u kolicima.

„Pitere, Pitere“, gukao je Malak. „Seti se Ketrin. Sarađuj, i ona će ostati u životu. Možeš da je spaseš. Dajem ti reč.“

Malak ugura svog zatočenika unutra i ponovo zaključa za sobom, dok mu je srce sve brže lupalo od uzbuđenja. Odgurao je Pitera kroz nekoliko hodnika sve do lifta i pritisnuo dugme. Vrata se otvoriše, a Malak, leđima okrenut liftu, uđe u njega vukući kolica koja je držao ispred sebe. Potom, proverivši da li Piter može da vidi šta on radi, pritisnu najviše dugme.

Izraz dubokog užasa pređe preko Piterovog izmučenog lica.

„Šš…“ prošapta Malak, nežno gladeći Pitera po obrijanoj glavi dok su se zatvarala vrata na liftu. „Kao što vrlo dobro znaš… tajna je u tome kako umreti.“

Ne sećam se svih simbola.

Langdon zatvori oči, dajući sve od sebe da se seti tačnog položaja simbola na donjoj površini piramide, međutim, čak ni njegovo fotografsko pamćenje nije dosezalo toliko daleko. Zapisao je ono nekoliko simbola kojih se mogao setiti, postavljajući svaki od njih na mesto koje je bilo određeno Franklinovim magičnim kvadratom.

Međutim, za sada još uvek u svemu tome nije mogao da raspozna nikakav smisao.

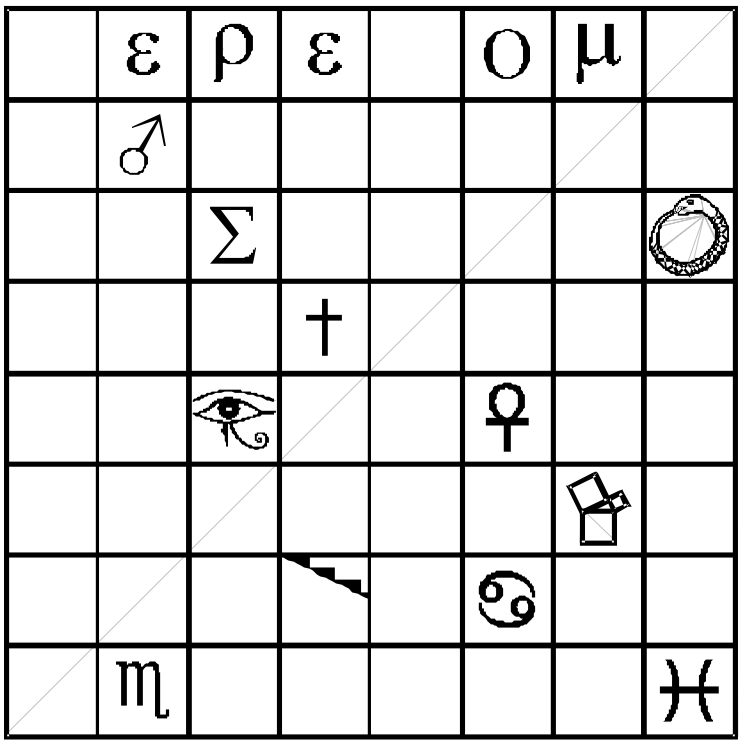

„Pogledaj!“ uzviknu Ketrin. „mora da si na pravom tragu. U prvom redu se nalaze samo grčka slova – očito da su zajedno grupisane iste vrste simbola!“

I Langdon je to zapazio, ali nije mogao da se seti nikakve grčke reči koja bi mogla da odgovara tom rasporedu slova i praznih kvadratića. *Treba mi prvo slovo.* Ponovo pogleda u magični kvadrat, pokušavajući da se seti koje je slovo bilo na prvom mestu pored donjeg levog ugla. *Razmišljaj!* Zatvorio je oči pokušavajući da zamisli donju stranu piramide. *Donji red, odmah pored levog ugla… koje slovo beše tamo?*

Za trenutak, Langdon se ponovo našao u tanku, prožet užasom, bulјeći kroz pleksiglas u dno piramide.

Odjednom je uspeo da vidi. Otvorio je oči, teško dišući. „Prvo slovo je bilo *H*.“

Langdon se okrenu prema rešetki i upisa prvo slovo. Reč još uvek ne beše potpuna, ali to što je video bilo je sasvim dovoljno. Odjednom, shvati o kojoj bi reči moglo da se radi.

Ηερεδομ!

Ubrzanog pulsa, Langdon ukuca nov zahtev za pretragu na blekberiju. Uneo je engleski ekvivalent za ovu poznatu grčku reč. Prvi pogodak koji se pojavio bila je enciklopedijska odrednica. Pročitao je i odmah znao da mora biti tačna.

> HEREDOM, im. – važna reč u slobodnom zidarstvu „visokih stepena“, od francuskih rituala Ruže i Krsta u kojima se odnosi na mitsku planinu u Škotskoj, legendarno mesto prvog takvog kaptola. Od grčke reci koja vodi poreklo od Hieros-domos, što znači sveta kuća.

„To je to!“ povika Langdon, pun neverice. „Eto kuda su otišli!“ Sato, koja je gledala u ekran preko njegovog ramena, sada je delovala potpuno pogubljeno. „Do mitske planine u Škotskoj?!“

Langdon zatrese glavom. „Ne, do jedne zgrade u Vašingtonu čije je tajno ime Heredom.“

POGLAVLjE 115

Zdanje Hrama – u bratstvu poznato i kao Heredom – uvek je bilo poput krunskog dragulja Škotskog reda američkih masona. Zbog svog strmog, piramidalnog krova, zgrada je dobila ime po mitskoj planini u Škotskoj. Međutim, Malak je znao da u vezi sa blagom koje je u njoj skriveno, nema ničeg legendarnog.

To je to mesto, znao je. *Masonska piramida pokazala je put.*

Dok se stari lift lagano uspinjao ka trećem spratu, Malak izvadi komad papira na koji je precrtao simbole koristeći Franklinov kvadrat… zajedno sa još jednim jednostavnim simbolom.

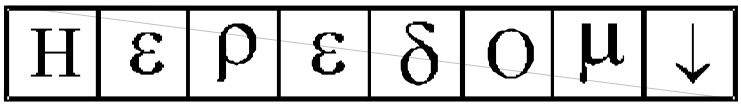

Poruka nije mogla biti jasnija.

Ispod Zdanja Hrama.

Heredom↓

Izgubljena rečje tu… negde.

Iako Malak nije znao tačno kako da je locira, bio je uveren da odgovor leži u ostalim simbolima sa rešetke. Ono što je bilo zgodno, kada je u pitanju razotkrivanje tajni Masonske piramide i ove zgrade, niko za to nije kvalifikovaniji od Pitera Solomona. *Velikog majstora lično.*

Piter je nastavio da se bori u invalidskim kolicima, ispuštajući prigušene zvuke kroz povez na ustima.

„Znam da se brineš za Ketrin“, reče Malak. „Ali uskoro će biti gotovo „

Malaku se činilo kao da je kraj došao nekako iznenada. Nakon svih ovih godina patnji i planiranja, čekanja i traženja… trenutak se konačno približio.

Lift poče da usporava i on oseti naglo uzbuđenje.

Kabina se uz trzaj zaustavi.

Bronzana vrata se smakoše i Malak proviri u veličanstvenu prostoriju pred njima. Ogromna kvadratna soba bila je ukrašena simbolima okupanim mesečinom, koja je prodirala kroz okulus[105] na samom vrhu kupole, visoko gore.

Obišao sam pun krug, pomisli Malak.

Dvorana Hrama je bilo isto ono mesto na kom su Piter Solomon i njegova braća tako lakomisleno inicirali Malaka i primili ga kao jednog od svojih. Sada će najuzvišenija masonska tajna – nešto u šta veći deo bratstva nije ni verovao da postoji – biti razotkrivena.

---

105 Otvor na kupoli, najčešće okruglog oblika, ime dobio po latinskoj reči za oko (prim. prev.).

„Neće on ništa naći“, reče Langdon, još uvek nesiguran i dezorijentisan, dok je pratio Sato i ostale uz drvenu rampu koja vodi iz podruma. „Ne postoji nikakva Reč. To je sve metafora – *simbol* drevnih misterija.“

Ketrin je išla za njima, sa dva agenta koji su joj pomagali da se onako zanemoćala uspne uz rampu.

Dok je grupa pažljivo prolazila kroz uništena čelična vrata i rotirajuću sliku u dnevnu sobu, Langdon je objašnjavao Sato da Izgubljena reč predstavlja jedan od najstarijih masonskih simbola – jedna jedina reč, ispisana tajanstvenim jezikom koji čovek više ne ume da odgonetne. Reč je, kao i same misterije, obećavala otkrivanje skrivene moći samo onima koji su dovoljno prosvećeni da je dešifruju. „Priča kaže da“, zaključi Langdon, „ako možete da posedujete i *razumete* Izgubljenu reč… onda će vam drevne misterije biti jasne.“

Sato ga letimično pogleda. „Znači mislite da ovaj čovek traži samo jednu *reč*?“

Langdon je morao da prizna da ovako na prvi pogled izgleda pomalo apsurdno, ali to je ipak davalo odgovore na mnoga pitanja. „Vidite, nisam specijalista za ceremonijalnu magiju“, reče, „ali po dokumentima sa zida u ovom podrumu i iz Ketrininog opisa netetoviranog dela kože na njegovoj glavi, rekao bih da se nada da će pronaći Izgubljenu reč i ispisati je na svom telu.“

Sato pomeri grupu prema središtu trpezarije. Helikopter se zagrevao napolju, dok su mu elise grmele sve glasnije i glasnije.

Langdon nastavi da priča, razmišljajući naglas. „Ako ovaj tip zaista veruje da će osloboditi moć drevnih misterija, nijedan simbol neće biti moćniji u njegovom umu od ove Izgubljene reči. Ako bude mogao da je nađe i ispiše na svojoj glavi – koja je sveto mesto sama po sebi – onda će bez sumnje smatrati sebe savršeno ukrašenim i ritualno pripremljenim da…“ Zastao je, videvši koliko je Ketrin bleda, zbog pomisli o Piterovoj neumitnoj sudbini.

„Ali, Roberte“, rekla je nemoćno, glas joj je bio jedva čujan od helikopterske elise. „To su dobre vesti, zar ne? Ako želi da ispiše Izgubljenu reč na vrhu glave pre nego što žrtvuje Pitera, onda imamo vremena. Neće ubiti Pitera sve dok ne pronađe Reč. A, ako Reč *ne postoji*…“

Langdon je pokušavao da deluje kao da se nada, dok su agenti pomagali Ketrin da sedne. „Na nesreću, Piter i dalje misli da ti krvariš na smrt. On misli da jedini način da te spase jeste da potpuno sarađuje sa ovim ludakom… verovatno da mu pomogne da pronađe Izgubljenu reč.“

„Pa šta?“ insistirala je. „Ako Reč ne postoji…“

„Ketrin“, reče Langdon, gledajući je duboko u oči. „Kada bih *ja* znao da umireš, i da mi je neko obećao da ćeš biti spašena ako pronađem Izgubljenu reč, onda bih je tom čoveku pronašao – i to *bilo koju* reč – a onda se molio Bogu da on održi reč.“

„Direktorka Sato!“ jedan od agenata povika iz sobe, „Pogledajte ovo!“

Sato žurno izađe iz trpezarije i ugleda jednog agenta kako silazi niz stepenice, izašavši iz spavaće sobe. Nosio je plavu periku. *Šta je to, do đavola?*

„Perika tog čoveka“, reče dajući joj je. „Našao sam je u garderobi. Pogledajte je malo bolje.“

Plava perika bila je mnogo teža nego što je Sato mislila da će biti. Izgleda da je bila ispunjena debelim slojem gela. Ono što je bilo čudno, donja strana perike imala je i neku žicu koja je virila.

„Baterija upakovana u gel koji prijanja za lobanju“, reče agent. „Napaja minijaturnu optičku kameru, skrivenu u kosi“

„Šta?“ Sato je opipavala prstima sve dok nije pronašla minijaturnu kameru, skoro nevidljivu među plavim uvojcima. „Ovo je skrivena kamera?“

„*Video*-kamera“, dodade agent. „Čuva snimke u ovoj malenoj kartici.“ On pokaza silikonski kvadrat veličine markice, koji je bio ugrađen u periku.“ Verovatno se aktivira na kretanje.“

Isuse, pomisli ona. *Znači tako je to uradio.*

Ova moderna varijanta kamere poput „cveta u reveru“ odigrala je ključnu ulogu u krizi s kojom se direktorica KB-a susrela večeras. Neko vreme je gledala, a onda je vratila agentu.

„Nastavite da pretražujete kuću“, rekla je. „Hoću svaki delić informacije koji možete da nađete o ovom tipu. Znamo da mu laptop nije tu i želim da znam kako tačno planira da se poveže sa spoljnim svetom dok je u pokretu. Tražite u njegovoj sobi uputstva, kablove, bilo šta što bi moglo da nam da ideju o njegovoj kompjuterskoj opremi.“

„Razumem, gospođo.“ Agent se žurno udalji.

Vreme je da krenemo. Sato po zvuku helikopterskih elisa zaključi da je spreman za poletanje. Požurila je nazad u trpezariju, gde je Simkins dovodio Vorena Belamija iz helikoptera, usput ga ispitujući o detaljima bitnim za zgradu, u koju veruju da je njihova meta otišla.

Zdanje Hrama.

„Prednja vrata se zaključavaju iznutra“, govorio je Belami, još uvek umotan u tanko ćebe, vidno se tresući od hladnoće na Franklinovom skveru. „Zadnji ulaz u zgradu je jedini put kojim možete ući. Ima brojčanu tastaturu i PIN kod koji znaju samo braća.“

„Koji je PIN?“ upita Simkins, hvatajući beleške.

Belami sede, naizgled previše slab da stoji. Kroz cvokoćuće zube, izdeklamovao je svoj kod, a zatim dodao, „adresa je Šesnaesta ulica 1733, ali tražite prilazni puteljak i parking iza zgrade. Malo je teže naći…“

„Tačno znam gde je to“, reče Langdon. „Pokazaću vam kad stignemo tamo.“

Simkins odmahnu glavom. „Vi ne idete, profesore. Ovo je vojna…“

„Đavola ne idem!“ uzvrati Langdon. „Piter je tamo! A zgrada je pravi lavirint! Bez nekoga ko će vas voditi, trebaće vam deset minuta da pronađete put do Dvorane Hrama!“

„U pravu je“, reče Belami. „To je zaista lavirint. *Ima* jedan lift, ali je star i bučan i sasvim se jasno vidi iz Dvorane Hrama. Ako mislite da se prikradete, moraćete se popeti pešice.“

„Nikada se nećete snaći“, upozori ih Langdon. „Od zadnjeg ulaza, treba da pređete kroz Izložbeni hol, Dvoranu časnih, odmorište, Atrijum, Velike stepeni…“

„Dosta“, reče Sato. „Langdon ide.“

POGLAVLjE 116

Energija se sve više uvećavala. Malak je osećao kako pulsira u njemu, krećući se gore-dole kroz čitavo telo, dok je gurao kolica s Piterom Solomonom prema oltaru. *Izaći ću iz ove zgrade daleko moćniji nego što sam ušao*. Jedino što je još preostalo, bilo je da se pronađe i poslednji deo.

„*Verbum significatium*“, šaptao je u sebi. „*Verbum omnificum*.“

Malak doveze Piterovu stolicu do oltara, a onda obiđe i otvori tešku torbu koja je bila u Piterovom krilu. Stavi ruke u torbu i izvadi kamenu piramidu, pa je podiže prema mesečini, tačno ispred Piterovih očiju, pokazujući mu ugraviranu rešetku sa simbolima na donjoj strani. „Sve ove godine“, rugao mu se, „a ti nisi znao na koji način piramida čuva svoju tajnu.“ Malak pažljivo postavi piramidu na oltar, pa se vrati do torbe. „I ovaj talisman,“ nastavi, vadeći zlatni vrh, „u pravom smislu te reči uneo je red u haos, tačno kao što je i bilo obećano.“ Pažljivo je postavio metalni vrh preko kamene piramide, a onda se povukao da bi Piteru omogućio da sve dobro vidi.

„Pogledaj, tvoj simbolon je sada potpun.“

Piterovo lice se zgrči i on pokuša da nešto kaže, ali bez uspeha.

„Odlično. Vidim da želiš nešto da mi saopštiš.“ Malak mu grubo istrgnu krpu iz usta.“

Piter Solomon je kašljao i rigao neko vreme, pre no što je bio u stanju da progovori „Ketrin…“

„Ketrin nije preostalo još mnogo vremena. Ako hoćeš da je spaseš, predlažem ti da postupaš onako kako ti ja budem govorio.“ Malak je pretpostavljao da je ona već mrtva, ili pak samo što nije. To ništa ne menja na stvari. Imala je sreće što je poživela dovoljno dugo da se oprosti s bratom.

„Molim vas“, preklinjao je Piter, hrapavim glasom. „Pošaljite hitnu pomoć…“

„Ja ću to već učiniti. Ali prvo mi moraš reći kako da dođem do tajnog stepeništa.“

Piterovo lice se ispuni nevericom. „Šta?!“

„Stepenište. Masonska legenda govori o stepeništu koje se spušta stotinu metara ispod zemlje sve do tajnog mesta na kome je zakopana Izgubljena reč.“

Piter je sada delovao sasvim preplašeno.

„Tebi je poznata ta legenda“, navaljivao je Malak. „Tajno stepenište, sakriveno ispod nekog kamena“ Pokazao je na oltar u sredini – ogromna gromada od granita sa pozlaćenim natpisom na hebrejskom: BOG REČE, „NEKA BUDE SVETLOST“ I BI SVETLOST. „Ovo je očito pravo mesto. Ulaz u stepenište mora biti sakriven negde ispod nas.“

„U ovoj zgradi ne postoji tajno stepenište!“ vikao je Piter.

Malak se strpljivo nasmeši i pokaza nagore. „Ova zgrada ima oblik piramide“ Uperio je prst prema četvorostranoj kupoli koja se završavala kvadratnim okulusom u središtu.

„Jeste, Zdanje Hrama ima oblik piramide, ali kakve to…“

„Pitere, ja imam čitavu noć na raspolaganju.“ Malak zateže beli ogrtač preko svog savršenog tela. „Međutim, Ketrin *nema*. Ako želiš da ostane u životu, reći ćeš mi kako da dođem do stepeništa.“

„Već sam vam kazao“, rekao je odlučno, „ne postoji tajno stepenište u ovoj zgradi.“

„Ne?“ Malak smireno izvadi list hartije na kome je bio prikazan novi poredak simbola sa donje strane piramide. „Ovo je krajnja poruka na Masonskoj piramidi. Tvoj prijatelj Langdon pomogao mi je da je dešifrujem.“

Malak je podigao hartiju i stavio je tačno ispred Piterovih očiju. Veliki majstor šumno udahnu vazduh kad je video šta na njoj stoji. Ne samo da je šezdeset četiri simbola bilo raspoređeno u smislene grupe… već se iz haosa pojavila i stvarna slika.

Slika stepeništa… ispod piramide.

Piter Solomon je u neverici zurio u rešetku sa simbolima pred sobom. Masonska piramida generacijama je čuvala svoju tajnu. Sada, neočekivano, tajna biva otkrivena, i on oseti kako mu se od predosećanja ledi u stomaku.

Poslednja šifra na piramidi.

Ovako, na prvi pogled, pravo značenje simbola i dalje je bilo tajna za Pitera, ali je on odmah razumeo zašto tetovirani čovek veruje u to šta veruje.

Misli da postoji tajno stepenište ispod piramide zvane Heredom.

Pogrešno interpretira ove simbole.

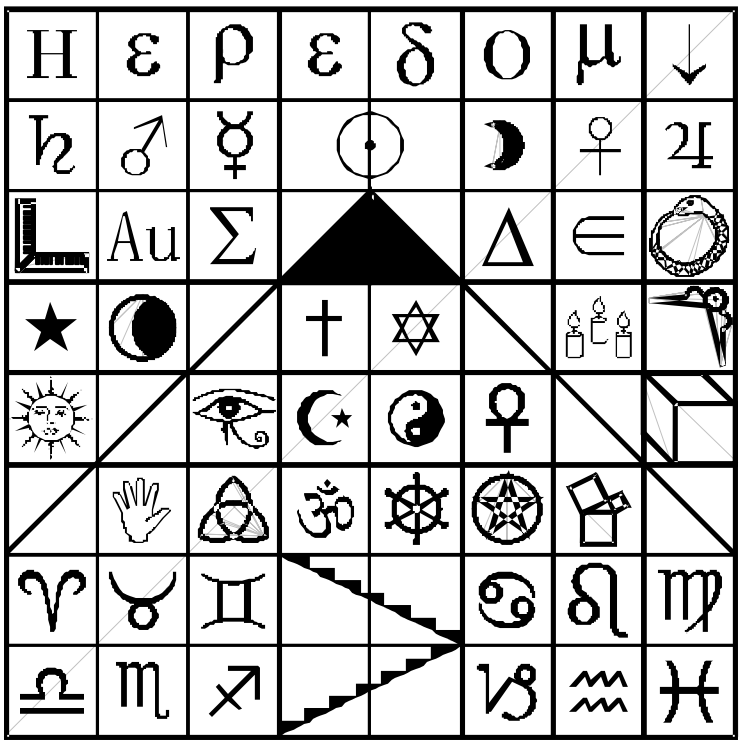

„Gde je?“ zahtevao je tetovirani čovek. „Kaži mi kako da nađem stepenište, a ja ću Ketrin poštedeti život.“

Kad bih barem mogao, pomisli Piter. *Ali stepenište nije stvarno.* Mit o stepeništu bio je isključivo simbolične prirode… delić velikih

masonskih alegorija. Zavojito stepenište javlja se na tablicama drugog stepena. Ono predstavlja čovekov intelektualni uspon ka Božanskoj istini. Poput Jakovljevih lestvica, Zavojito stepenište bilo je simbol puta do neba… čovekovog putovanja prema bogu… veze između zemaljskog i nebeskog carstva. Svaka stepenica predstavlja različite umne sposobnosti.

Pa on bi to morao znati, pomislio je Piter. *Prošao je kroz sve inicijacije.*

Svaki masonski iskušenik uči da postoji simbolično stepenište kojim može da se popne „da bi razumeo tajne ljudske nauke". Slobodni zidari, kao i noetička nauka i drevne misterije, duboko poštuju neiscrpni potencijal ljudskog uma, a mnogi masonski simboli vezani su za ljudsko telo.

Um stoji kao zlatni vrh na fizičkom telu. Kamen mudrosti. Preko kičmene lestvice penje se i spušta energija, kruži i povezuje božanski um sa fizičkim telom.

Piter je znao da nije nikakva slučajnost što se kičma sastoji od tačno *trideset i tri* pršljena. *Trideset i tri je broj stepena u masoneriji.* Osnova kičme, ili sakrum[106], bukvalno znači „sveta kost". *Telo jeste hram.* Nauka, koju masoni poštuju, sastoji se od starog shvatanja kako bi taj hram trebalo koristiti u najbolje i najplemenitije svrhe.

Nažalost, nikakvo istinito objašnjenje neće pomoći Ketrin. Piter je gledao u rešetku sa simbolima i rezignirano uzdahnuo. „U pravu ste", slagao je. „Postoji zaista tajno stepenište ispod ove zgrade. Čim budete poslali pomoć za Ketrin, ja ću vas tamo odvesti."

Čovek sa tetovažom samo je gledao u njega.

Solomon uzvrati pogled, suprotstavljajući mu se. „Ili spasite moju sestru i saznajte istinu… ili nas ubijte oboje i ostanite zauvek u neznanju."

Čovek tiho spusti hartiju i zatrese glavom. „Veoma sam nezadovoljan Pitere. Pao si na ispitu. I dalje misliš da sam ja budala. Zar stvarno veruješ da ne razumem šta je to što tražim? Zar misliš da još uvek nisam shvatio koliki je moj stvarni potencijal?"

Sa tim rečima, čovek se okrete i skide kimono. Dok je bela svila lepršala prema podu, Piter prvi put vide dugačku tetovažu duž čovekove kičme.

Blagi bože.

Uvrćući se počev od svilene trake na bedrima, elegantne zavojite stepenice pele su se po sredini njegovih leđa. Svaka lestvica bila je postavljena na po jednom pršljenu. Bez reči, Piter je pogledom prelazio sa jedne lestvice na drugu, sve do čovekovog zatiljka.

Piter nije mogao da skloni pogled.

Tetovirani čovek sad je zabacio glavu unazad, otkrivši prazan krug na vrhu lobanje. Netaknuta koža bila je oivičena zmijom, savijenom u krug, koja proždire samu sebe.

Sjedinjenje.

Malo-pomalo, čovek spusti glavu i okrenu se licem prema Piteru. Ogroman dvoglavi feniks na njegovim grudima posmatrao ga je mrtvim očima.

---

106 Od latinskog *os sacrum,* donji deo kičme sastavljen od pet sraslih pršljenova (prim. prev.).

„Ja tražim Izgubljenu reč“, kazao je čovek. „Hoćeš li mi pomoći u tome, ili ćeš radije da umreš, zajedno sa svojom sestrom?“

Znaš kako da je pronađeš, pomislio je Malak. *Znaš nešto, ali nećeš da mi kažeš.*

Piter Solomon otkrio je mnoge stvari tokom ispitivanja, kojih se sada verovatno nije ni sećao. Ponovljeni boravci u tanku za deprivaciju doveli su do toga da je počeo da bunca i odgovara na sva pitanja. Sasvim neverovatno, kada je otvorio dušu, sve što je rekao bilo je u potpunom skladu sa legendom o Izgubljenoj reči.

Izgubljena reč nije metafora… ona je stvarna. Reč je napisana na jednom drevnom jeziku i skrivena je već hiljadama godina. Reč je u stanju da podari nesagledivu moć onome ko shvati njeno pravo značenje. Reč je skrivena do današnjih dana… a Masonska piramida ima moć da je otkrije.

„Pitere“, kaza sad Malak, gledajući pravo u oči svog zarobljenika, „kad si pogledao u rešetku sa simbolima… video si nešto. Desilo se otkriće. Ova rešetka tebi nešto *znači*. Kaži mi šta.“

„Neću vam ništa kazati, dok ne pošaljete pomoć za Ketrin!“

Malak mu se nasmeši, „Veruj mi, mogućnost da izgubiš sestru predstavlja najmanji razlog zbog kojeg treba večeras da se brineš.“ Bez daljih reči, okrete se prema Langdonovoj torbi i poče da vadi stvari koje je u nju spakovao dok su bili u podrumu. A onda poče veoma metodično da ih reda po oltaru.

Komad savijene svile. Beo kao sneg.

Srebrnu kadionicu. Egipatsko miro.

Bočicu sa Piterovom krvlju. Pomešanom sa pepelom.

Crno pero vrane. Njegovo posvećeno pero za pisanje.

Žrtveni nož. Iskovan od gvođža dobijenog iz meteorita u Kananskoj zemlji.

„Misliš da se bojim da umrem?“ povika Piter, glasa promuklog od patnje. „Ako Ketrin umre, nemam zašta da živim! Poubijao si čitavu moju porodicu! Sve si mi oduzeo!“

„Ne baš *sve*“, odgovori Malak. „Ne još.“ Gurnuo je ruku u torbu i izvadio laptop iz svoje radne sobe. Uključio ga je i pogledao u zarobljenika. „Bojim se da još nisi shvatio pravu prirodu onoga što te čeka.“

POGLAVLjE 117

Langdon oseti kako mu se spušta stomak dok je helikopter CIA uzletao sa travnjaka, naglo skrećući i ubrzavajući više nego što je Langdon mislio da je moguće. Ketrin je ostala da se oporavi, zajedno s Belamijem i još jednim od agenata koji je pretraživao kuću i čekao pomoćni tim.

Pre nego što je Langdon otišao, poljubila ga je u obraz i šapnula mu, „Čuvaj se, Roberte."

Langdon se držao za ručku kao da mu od toga zavisi život, dok se vojni helikopter nije konačno ispravio i pojurio prema Zdanju Hrama.

Sato je sedela pored njega, obraćajući se pilotu. „Pravo prema trgu Djupont!" urlala je pokušavajući da nadglasa zaglušujuću riku. „Tamo ćemo se spustiti!"

Langdon se zbunjeno okrenu prema njoj. „Djupont?! Pa to je *nekoliko blokova* daleko od Zdanja Hrama! Možemo se spustiti na njegovom parkingu!"

Sato odmahnu glavom. „U zgradu moramo da uđemo *tiho*. Ako meta čuje da dolazimo…"

„Ali nemamo vremena!" protivio se Langdon. „Ludak se sprema da ubije Pitera! Možda će ga zvuk helikoptera preplašiti i naterati da stane!"

Sato je zurila u njega očima hladnim kao led. „Kao što sam vam već rekla, život Pitera Solomona *nije* moj primarni cilj. Mislim da sam to dovoljno jasno rekla."

Langdon nije bio raspoložen da sluša još jednu tiradu o nacionalnoj bezbednosti. „Slušajte, *ja* sam jedini ovde koji zna kako da se snađe u toj zgradi…"

„Polako, profesore", upozori ga direktorica. „Ovde ste kao član mog tima i od vas *očekujem* potpunu saradnju." Zastala je, a zatim dodala, „U stvari, bilo bi dobro da vas sada u potpunosti upoznam sa ozbiljnošću noćašnje krize."

Sato pruži ruku ispod svog sedišta i izvuče modernu, titanijumsku aktentašnu. Kad ju je otvorila otkrila je prilično komplikovani kompjuter. Kada ga je uključila, logo CIA ukazao se pred njima, zajedno sa poljima za unos imena i šifre.

Kada se Sato ulogovala, pitala je: „Profesore, sećate li se plave perike koju smo našli u čovekovom domu?"

„Da."

„Pa, ispod te perike skrivena je minijaturna optička kamera, zaklonjena uvojcima."

„Skrivena kamera! Ne shvatam."

Sato je delovala ljutito. „Shvatićete." Ona pokrenu fajl na laptopu.

SAMO TRENUTAK…

OTKLjUČAVAM FAJL…

Novi prozor se pojavi ispunjavajući čitav ekran. Sato podiže laptop i spusti ga na Langdonovo krilo, da bi mogao što bolje da vidi. Neobična slika pojavi se na ekranu. Langdon ustuknu od iznenađenja. *Šta, do đavola?!*

Nejasan i mračan, snimak je prikazivao čoveka s povezom preko očiju. Bio je obučen u odoru srednjovekovnog jeretika kog vode na vešala – omča oko vrata, leva nogavica zavrnuta do kolena, desni rukav do lakta, a razdrljena košulja otkriva gole grudi.

Langdon je gledao u neverici. Dovoljno je pročitao o masonskim ritualima da bi prepoznao šta je tačno ovo što gleda.

Masonski inicijant… priprema se da primi prvi stepen.

Čovek je bio veoma mišićav i visok, sa prepoznatljivom plavom perikom i izrazito tamnog tena. Langdon istog trenutka prepozna njegovo lice. Tetovaže čoveka su očigledno bile skrivene šminkom bronzane boje. Stajao je ispred visokog ogledala i snimao svoj odraz kamerom skrivenom u perici.

Ali… zašto?

Ekran prekri crnilo.

Novi snimak se pojavi. Mala, jedva osvetljena, pravougaona odaja. Čudni pod, poput šahovske table, sa crno-belim pločicama. Niski drveni oltar, s tri strane poduprt stubovima, na njemu upaljene treperave sveće.

Langdon iznenada poče da shvata.

Oh, moj bože.

Snimajući pomalo nesigurno, kao amaterski kućni video, kamera je sada prešla preko čitave prostorije i otkrila malu grupu ljudi koja je posmatrala inicijanta. Bili su obučeni u ritualne masonske odore. U tami Langdon nije mogao da vidi njihova lica, ali nimalo nije sumnjao u to *gde* se održava ritual.

Po tradicionalnom izgledu ove lože, to je moglo da bude bilo gde u svetu, ali sudeći po plavičastom, trouglastom zabatu iznad majstorove stolice, bila je to najstarija masonska loža u Vašingtonu – Potomak loža broj 5 – dom Džordža Vašingtona i masonskih praotaca koji su položili kamen temeljac za Belu kuću i Kapitol.

Loža je i dan danas aktivna.

Piter Solomon, pored toga što je brinuo o Zdanju Hrama, bio je i Veliki majstor lokalne lože. A u ložama poput ove počinjao je put masonskih inicijanata… gde je i sam bio prošao prva tri stepena slobodnog zidarstva.

„Braćo“, začu se poznati Piterov glas, „u ime Velikog arhitekte svemira, otvaram ovu ložu za uvođenje inicijanta u prvi stepen!“

Čulo se glasno udaranje drvenog čekića.

Langdon je posmatrao u potpunoj neverici dok se serija snimaka, u kojima Piter Solomon obavlja neke od najzlokobnijih momenata ovog rituala, smenjivala pred njim.

Pritiska sjajni bodež na inicijantova gola prsa… preti da će ga zabiti
ako inicijant „nepropisno otkrije misterije masonerije“… opisuje crno-beli
pod kao prikaz „živih i mrtvih“… opisuje kazne koje su uključivale „presecanje
grkljana, čupanje jezika iz korena, i sahranjivanje leša u krupni pesak na morskom dnu…“

Langdon je zurio zapanjen. *Da li je moguće da ja ovo gledam?* Masonski obred inicijacije bio je pod velom tajne vekovima. Jedine opise koji su ikada procureli, ispisala je šačica otuđene braće. Langdon je čitao ta kazivanja,

naravno, pa ipak nikad nije *video* inicijaciju rođenim očima… ovo je bila sasvim druga priča.

A posebno ovako namontirana. Langdon je odmah mogao da kaže da je ovo nepoštena propaganda, koja izostavlja sve plemenite aspekte inicijacije, a ističe samo one uznemirujuće. Kada bi ovaj video-snimak bio pušten, Langdon je znao da bi preko noći postao senzacija na Internetu. *Antimasonski teoretičari zavere hranili bi se ovim kao ajkule.* Masonska organizacija, a posebno Piter Solomon, našla bi se usred vatrene oluje kontroverzi i očajnički pokušavala da kontroliše nanetu štetu… i pored toga što je ritual bezopasan i sasvim simboličan.

Bilo je jezivo što je video-snimak prikazivao i biblijsku referencu na ljudsku žrtvu… *„potčinjavanje Avrama Vrhovnom biću, kada je ponudio Isaka, svog prvorođenog sina.“* Langdon pomisli na Pitera i požele da helikopter leti još brže.

Video-snimak se sada promeni.

Ista prostorija. Neka druga noć. Veća grupa masona koja posmatra. Piter Solomon gleda iz svoje majstorske stolice. Ovo je drugi stepen. Malo je napetije. *Kleči pred oltarom… zaklinje se da će „zauvek čuvati enigme koje postoje unutar slobodnog zidarstva“… pristaje na kaznu da mu se „grudni koš otvori i živo srce baci na zemlju kao otpadak pred proždrljive zveri“…*

Langdonovo srce divlje je tuklo dok se scena ponovo menjala. Još jedna noć. Mnogo veća gužva. Na podu „iscrtana ploča“ u obliku kovčega.

Treći stepen.

Ovo je bio ritual smrti – najstrožiji od svih stepena – momenat u kom je inicijant primoran da se „suoči sa poslednjim izazovom ličnog nestajanja“. Ovo iscrpljujuće ispitivanje bilo je, u stvari, izvor za poznatu frazu dati nekome treći stepen[107]. I premda je Langdonu bilo veoma dobro poznato akademsko objašnjenje ovoga, ni izdaleka nije bio spreman za ono što je sada video.

Ubistvo.

Kroz smenu divljih i brzih scena, video-snimak je prikazivao jezivo, brutalno ubistvo inicijanta, iz ugla žrtve. Bilo je tobožnjih udaraca u njegovu glavu, kao i udarca masonskim kamenim maljem. U isto vreme, pomoćnik je žalosno pripovedao priču o „udovičinom sinu“ – Hiramu Abifu – glavnom arhitekti hrama kralja Solomona, koji je pre odabrao da umre nego da otkrije tajnu mudrost koju je posedovao.

Napad je odglumljen, naravno, ali je njegov efekat pred kamerama ipak bio užasan. Nakon poslednjeg udarca, inicijant – sada „mrtav kakav je pre bio“ – spušta se u simbolični kovčeg, gde mu se zaklapaju oči, a ruke prekrštaju kao u leša. Masonska braća ustaju i žalosno okružuju telo uz pratnju orgulja koje sviraju posmrtni marš.

Sablasna scena bila je zaista strašna.

Ali to nije bilo sve.

Kad su se muškarci okupili oko svog ubijenog brata, skrivena kamera je jasno snimila njihova lica. Langdon sada shvati da Piter Solomon nije

---

107 *To give someone the third degree* – nekoga dugo i detaljno ispitivati (prim. prev.).

jedini poznat čovek u prostoriji. Jedan od ljudi koji su piljili u inicijanta i kovčeg, bio je skoro svakog dana na televiziji.

Istaknuti američki senator.

Oh, bože…

Scena se ponovo promeni. *Napolju… noću… isti skakutavi video-snimak… čovek korača niz gradsku ulicu… uvojci plave kose mrdaju se ispred kamere… zalazi za ugao… kamera se premešta na predmet u čovekovim rukama… novčanica od jednog dolara… krupan plan Velikog pečata… svevideće oko… nezavršena piramida… a onda, kadar se naglo otvara kako bi pokazao sličan oblik u daljini… ogromna piramidalna zgrada… sa strmim ivicama koje se dižu prema odsečenom vrhu…*

Zdanje Hrama.

Nekakav užasan iskonski strah rastao je u Langdonu.

Snimak nastavlja dalje… *čovek žuri prema zgradi… penje se uz više nivoa stepenica… prema ogromnim bronzanim vratima… između čuvara – dve sfinge od po sedamnaest tona.*

Inicijant ulazi u piramidalnu odaju za inicijaciju.

Mrak.

Moćne orgulje čuju se iz daljine… nova scena kreće.

Dvorana Hrama.

Langdon teško proguta pljuvačku.

Veliki prostor, nalik na pećinu, kao da je oživeo od svetla. Ispod okulusa, crni mermerni oltar presijava se na mesečini. Okupljeno oko njega, sedeći na ručno izrađenim stolicama presvučenim svinjskom kožom, čekalo je ozbiljno veće istaknutih masona trideset trećeg stepena, prisutnih kao svedoci. Snimak sada prelazi preko njihovih lica, sporo i promišljeno.

Langdon je gledao užasnut.

Iako ovo nije predvideo, ono što je gledao savršeno se uklapalo. Skup najzaslužnijih i najodličnijih masona, najmoćnijeg grada na svetu, logično je podrazumevao i prisustvo mnogih uticajnih i poznatih ličnosti. I stvarno, sedeći oko oltara, s dugim svilenim rukavicama, masonskim keceljama i blistavim draguljima, nalazili su se neki od najmoćnijih ljudi ove zemlje.

Dvojica sudija Vrhovnog suda…

Ministar odbrane…

Portparol Bele kuće…

Langdonu je skoro pozlilo dok je snimak prelazio preko ostalih lica.

Tri istaknuta senatora… uključujući i šefa poslaničke grupe vladajuće partije…

Ministar unutrašnjih poslova…

I…

Direktor CIA…

Langdon je hteo da odvrati pogled, ali nije mogao. Scena je bila opčinjavajuća i uznemirujuća čak i za njega. Istog trenutka mu postade jasno zašto je Sato toliko uznemirena i zabrinuta.

Sada se na ekranu slika pretvorila u jedan šokantan prizor.

Ljudska lobanja… ispunjena tamnom purpurnom tečnošću. Fine šake Pitera Solomona, čiji je zlatni masonski prsten blistao na svetlosti sveća, pružale su inicijantu čuvenu *caput mortuum* – mrtvačku glavu. Crvena tečnost bila je vino… ali Je ipak svetlucala kao krv. Vizuelni efekat je bio zastrašujuć.

Peto prolivanje, shvatio je Langdon, jer je pročitao sećanja na ovakvu pričest u *Pismima o instituciji masona,* Džona Kvinsija Adamsa[108]. Ali ipak je to što sada gleda, kako se ceremonija odvija… to što vidi kako tome sasvim spokojno prisustvuju najmoćniji ljudi Amerike… bio prizor kakav Langdon nikada nije video.

Inicijant uze lobanju u ruke… lice mu se ogledalo u mirnoj površini vina. „*Neka ovo vino koje sada pijem bude za mene smrtni otrov*“, reče on, „*ako ikad svesno ili namerno prekršim svoj zavet.*“

Bilo je sigurno da je ovaj inicijant nameravao da prekrši svoju zakletvu i to na najgori mogući način.

Langdon nije mogao ni da zamisli šta bi se dogodilo kada bi video-snimak dospeo u javnost. *Niko ne bi razumeo.* Vlada bi pala. Etar bi bio prepun glasova antimasonskih grupa, fundamentalista i teoretičara zavere koji bi bljuvali vatru punu strepnje i mržnje, pokrećući ponovo puritanski lov na veštice.

Istina bi bila iskrivljena, Langdon je to znao. *Kao što se uvek dešavalo s masonima. Istina* je da je usredsređenost bratstva na smrt, u stvari, odvažno slavljenje *života*. Masonski ritual je stvoren da probudi uspavanog skrivenog čoveka, da ga podigne iz njegovog mračnog kovčega neznanja, da ga uzdigne na svetlo i da mu podari oči kojima može da vidi. Samo kroz iskustvo *smrti* čovek može da u potpunosti shvati iskustvo *života*. Samo kroz shvatanje da su njegovi dani na zemlji ograničeni, on može da razume koliko je važno ostatak života provesti časno, ispravno i služeći bližnjem svom.

Masonska inicijacija je potresna jer je stvorena da izazove preobražaj. Masonski zaveti su neumoljivi jer bi trebalo da budu podsetnici da su čovekova čast i „reč“ jedino što se može poneti sa ovog sveta. Masonska učenja su neprozirna jer bi trebalo da budu *univerzalna*… naučena kroz običan jezik simbola i metafora koje prevazi laze religije, kulture i rase… da stvore ujedinjenu „svesnost čitavog sveta“ u bratskoj ljubavi.

U jednom kratkom trenutku, Langdon oseti tračak nade. Pokušao je sebe da ubedi da će javnost, ako ovaj video-snimak procuri, biti otvorenog uma i tolerantna, i da će shvatiti da svi duhovni rituali imaju određeni smisao koji se čini strašnim ako se izvuče iz konteksta – ponavljano raspeće, jevrejski ritual obrezivanja, mormonsko krštenje pokojnika, katolički egzorcizam, islamski niqab[109], isceljivanje kroz šamanski trans, jevrejska ceremonija Kaparot[110], pa čak i jedenje figurativnog Isusovog tela i pijenje Njegove krvi.

---

108 John Quincy Adams (1767—1848), šesti predsednik Sjedinjenih Država (prim. prev.).

109 Niqab – veo koji prekriva lice muslimanskih žena, po pravilima oblačenja (prim. prev.).

110 Kaparot – osporavani jevrejski ritual u kom se najčešće koriste povrće, riba i novac; služi da se gnev s nebesa usmeri od sebe, na nešto drugo (prim. prev.).

Ma ja sanjam, znao je Langdon. *Ovaj video će izazvati haos.* Mogao je da zamisli šta bi se dogodilo kada bi istaknute lidere Rusije, ili islamskog sveta neko prepoznao u video-snimku kako stavljaju bodeže na gola prsa, polažu strašne zavete, izvode lažna ubistva, leže u simboličnim kovčezima i piju vino iz ljudske lobanje. Globalni bunt bi bio momentalan i razarajući.

Nek' nam je bog u pomoći…

Na snimku, inicijant je primakao lobanju usnama. Nagnuo je prema sebi… i iskapio krvavocrveno vino… i tako zapečatio svoju zakletvu. A onda je spustio lobanju i okrenuo se prema skupu koji je stajao oko njega. Najmoćniji ljudi Amerike, ljudi od poverenja, pokazali su svoje zadovoljstvo klimajući glavama u znak odobravanja.

„*Dobro nam došao, brate*", reče Piter Solomon.

Kad se slika zamrači, Langdon primeti da je prestao da diše.

Bez ijedne reči Sato pruži ruke, zatvori tašnu i uze je s njegovog krila. Langdon se okrenu prema njoj pokušavajući nešto da kaže, ali nije mogao da nađe reči. Nije važno. Razumevanje mu se moglo pročitati na licu. Sato je bila u pravu. Večeras je u krizi nacionalna bezbednost… nezamislivih razmera.

POGLAVLjE 118

Odeven samo u povez oko bedara, Malak je hodao ispred stolice u kojoj je sedeo Piter Solomon. „Pitere“, prošaptao je, naslađujući se užasom kroz koji je prolazio njegov zarobljenik, „ti si zaboravio da imaš i *drugu* porodicu… svoju masonsku braću. A ja ću i njih uništiti… ukoliko mi ne pomogneš.“

Solomon je izgledao potpuno oduzet pri svetlosti koja je dolazila sa laptopa u njegovom krilu. „Molim vas“, promuca na kraju, dižući pogled. „Ako ovaj video izađe…“

„Ako?“ smejao se Malak. „*Ako* izađe?“ Pokazao je prema malom modemu za bežični pristup koji je sa strane bio uključen u laptop. „Ja sam povezan sa čitavim svetom.“

„Vi ne biste…“

Ja ću, svakako, pomisli Malak, i dalje se naslađujući. „Ti imaš moć da me zaustaviš“, rekao je. „I da spaseš svoju sestru. Ali mi zato moraš reći ono što želim da znam. Izgubljena reč sakrivena je tu negde, Pitere, i ja znam da ova rešetka može da pokaže gde da je nađemo.“

Piter ponovo pogleda u rešetku sa simbolima, ali njegove oči nisu ništa pokazivale.

„Možda će ovo da te nadahne.“ Malak prebaci ruku preko Piterovog ramena i pritisnu nekoliko tipki na laptopu. Pojavi se program za slanje imejla sa porukom, koji je Malak još ranije bio pripremio u autboksu – video-fajl adresiran na dugu listu sa imenima vodećih svetskih medijskih mreža.

Malak se nasmeši. „Mislim da je došlo vreme da mi ovo podelimo sa njima, zar ne?“

„Nemojte!“

Malak spusti ruku i kliknu na ikonicu za slanje poruka. Piter poče da se trza, uprkos tome što je bio vezan, pokušavajući bezuspešno da zbaci laptop na pod.

„Opusti se Pitere“, prošapta Malak. „Fajl je ogroman. Biće potrebno nekoliko minuta da se pošalje. Pokazao je na prozorče na kome se videlo kako napreduje slanje poruke:

SLANjE PORUKE: 2% ZAVRŠENO

„Ako mi budeš rekao ono što hoću da saznam, zaustaviću slanje poruke i niko ovo nikad neće videti.“

Piter je sasvim posiveo u licu, a pokazivač se lagano pomerao unapred.

SLANjE PORUKE: 4% ZAVRŠENO

Malak podiže kompjuter sa Piterovog krila i postavi ga na jednu od obližnjih stolica presvučenih svinjskom kožom, okrenuvši ekran tako da Piter može da gleda kako napreduje slanje poruke. Onda se vrati, stade pored Pitera i položi stranicu sa simbolima u njegovo krilo. „Legenda kaže da će

Masonska piramida otkriti Izgubljenu reč. Ovo je njena poslednja šifra. Siguran sam da ti umeš da je rastumačiš.“

Malak pogleda u laptop.

SLANjE PORUKE: 8% ZAVRŠENO

Malak ponovo pogleda u Pitera. Solomon je sad gledao u njega, a u njegovim sivim očima videla se mržnja.

Samo ti mene mrzi, pomisli Malak. *Što veća mržnja, to snažnija energija koja će se osloboditi kada se ritual završi.*

U Lengliju, Nola Kej pritisnu slušalicu na uho, jedva uspevajući da čuje šta Sato govori kroz buku helikoptera.

„Kažu da nije moguće zaustaviti transfer fajla!“ vikala je Sato. „Trebalo bi barem sat vremena da se isključi lokalni ISP, a u slučaju da on ima pristup provajderu bežičnim putem, zaustavljanje žičanog Interneta neće ga sprečiti da pošalje poruku.“

U ovom trenutku, blokiranje protoka digitalnih informacija postalo je gotovo potpuno nemoguće. Postoji bezbroj načina da se pristupi Internetu: kablovi, bežične pristupne tačke, modemi u mobilnim telefonima, SAT telefoni, pametni telefoni, i palm-top računari sa mogućnošću pristupa Internetu. Jedini način da se izoluje potencijalno curenje podataka jeste da se uništi polazni kompjuter.

„Pronašla sam specifikaciju za UH-60 helikopter kojim vi letite“, rekla je Nola, „vidim da u opremi imate i EMP.“

Elektromagnetne impulsne puške sada često koriste policijske snage, prvenstveno da sa bezbedne udaljenosti zaustave automobil u begu. Ispaljivanjem visokokoncentrovanog snopa elektromagnetne radijacije, EMP puška može veoma efikasno da sprži elektronski uređaj u svakoj meti – kolima, mobilnim telefonima, kompjuterima. Prema specifikacijama koje je Nola imala pred sobom, UH-60 ima pušku montiranu spolja sa laserski navođenim magnetronom od šest gigaherca i zvučnikom od pedeset decibela koji stvara impuls od deset gigavata. Ako se ispali direktno u laptop, impuls će spržiti matičnu ploču kompjutera i trenutno izbrisati njegov hard drajv.

„Nikakve koristi od EMP-a“, odgovorila je Sato vičući. „Meta se nalazi u zgradi od kamena. Izvan direktne optičke vidljivosti i sa debelom zaštitom od EM zračenja. Da li ima naznaka da je video pušten?“

Nola pogleda na drugi monitor koji je vršio kontinuirano pretraživanje novih vesti o masonima. „Zasada nema, gospođo.“ Ali ako izađe u javnost, mi ćemo to saznati za par sekundi.“

„Nastavite da me obaveštavate.“ Sato prekide vezu.

Langdon prestade da diše kad helikopter poče da se spušta sa visine prema Trgu Djupont. Šačica pešaka rastrča se dok je letelica prolazila kroz otvor među drvećem i uz tresak aterirala na travnjak, tačno ispred

južne strane čuvene dvodelne fontane koju je projektovao isti čovek koji je izgradio i Linkolnov spomenik.[111]

Trideset sekundi posle toga, Langdon je sedeo kraj vozača u zaplenjenom vozilu, koje je grabilo duž Njuhemšir avenije sve do Zdanja Hrama.

Piter Solomon je očajnički pokušavao da smisli šta bi sad mogao da uradi. Pred očima su mu neprestano bili Ketrin, koja krvari u podrumu… i video-fajl koji je upravo imao prilike da odgleda. Polagano je okrenuo glavu prema laptopu na stolici od svinjske kože udaljenom samo par metara. Slanje poruke je već skoro za trećinu bilo ispunjeno.

SLANjE PORUKE: 29% ZAVRŠENO

Tetovirani čovek hodao je sada u krugovima, lagano obilazeći oltar, mašući upaljenom kadionicom i tiho pojući, kao za sebe. Gusti koluti belog dima uzdizali su se prema otvoru na tavanici. Njegove oči sada su bile širom otvorene, činilo se kao da se nalazi u nekakvom demonskom transu. Piter skrenu pogled prema nožu starinske izrade koji je čekao na beloj tkanini, raširenoj preko oltara.

Piter Solomon uopšte nije sumnjao da će večeras umreti ovde u Hramu. Pitanje je bilo samo kako će umreti? Hoće li uspeti da nađe načina da spase svoju sestru i svoje bratstvo… ili će možda njegova smrt biti potpuno uzaludna?

Pogledao je ponovo u rešetku sa simbolima. Kada je prvi put spustio pogled na rešetku, zaslepeo ga je šok koji je doživeo u tom trenutku i sprečio ga da prodre kroz koprenu haosa i sagleda zapanjujuću istinu. Međutim, sad mu je pravo značenje tih simbola postalo kristalno jasno. Gledao je rešetku u potpuno novom svetlu.

Piter Solomon znao je tačno šta treba da uradi.

Duboko uzdahnuvši pogledao je prema Mesecu koji se video kroz okulus na vrhu kupole. I počeo da govori.

Sve velike tajne su jednostavne.

Malak je to shvatio još odavno.

Rešenje koje je Piter Solomon sad izlagao bilo je toliko elegantno i čisto, da Malak nije bio siguran da li uopšte može biti tačno. Rešenje poslednje šifre piramide bilo je daleko jednostavnije no što je ikada mogao zamisliti.

Izgubljena reč bila mi je tačno pred očima.

U jednom jedinom času, jasan zrak svetlosti probio je mrkli mrak istorije i mita koji je okruživao Izgubljenu reč. Kao što je i bilo rečeno, Izgubljena reč zaista je napisana na jednom drevnom jeziku i imala je mističnu snagu u svim filozofijama, religijama i naukama ikada poznatim ljudskom rodu:

111 Arhitekt Henri Bejkon (Henry Bacon 1866—1924), autor spomenika Linkol Memorijal u Vašingtonu (prim. prev.).

alhemiji, astrologiji, kabali, hrišćanstvu, budizmu, rozenkrojcijanstvu, slobodnom zidarstvu, astronomiji, fizici, noetici.

Stojeći tako u ovoj dvorani za inicijaciju, na vrhu piramide Heredoma, Malak je gledao u blago koje je tražio svih ovih godina, znajući da se za sve ovo zaista nije mogao bolje pripremiti.

Uskoro ću biti potpun.

Pronađena je Izgubljena reč.

U Kalorama hajtsu, jedini operativac CIA koji je tu još ostao, stajao je među smećem, izbačenim iz kanti koje je našao u garaži.

„Gospođo Kej?“ rekao je, govoreći preko telefona sa analitičarkom direktorke Sato. „Odlična ideja da mu pretražimo smeće. Mislim da sam nešto našao.“

Gore u kući, Ketrin Solomon osećala je kako joj se sve više vraća snaga. Infuzija Ringerovog rastvora sa laktozom uspela je da joj podigne krvni pritisak i smiri glavobolju od koje joj je prosto pucala glava. Sada se odmarala, sedeći u trpezariji, sa izričitim uputstvom da miruje. Nervi su joj bili napeti i sve više se brinula, jer nije bilo nikakvih vesti o njenom bratu.

Kud su svi otišli? Tim forenzičara CIA još nije stigao, a operativac koji je ostao s njom i dalje je pregledao kuću. Belami je jedno vreme sedeo s njom u trpezariji, još uvek zamotan u toplo ćebe, ali i on je posle nekog vremena odlutao nekud, tražeći informacije koje bi možda mogle da pomognu CIA da pronađu Pitera.

Pošto više nije mogla da sedi tek tako i ništa ne radi, Ketrin je ustala, zateturala sa, a onda, mic-po-mic, krenula prema salonu. U radnoj sobi zatekla je Belamija. Arhitekt je stajao za otvorenom fiokom, okrenut leđima, očito i suviše zadubljen u ono što je bilo u fioci, da bi je čuo kad je ušla.

Prišla mu je otpozadi. „Vorene?“

Stari čovek posrnu i okrete se, na brzinu zatvarajući fioku bokom. Lice mu je bilo zgrčeno od šoka i tuge, a obrazi izbrazdani suzama. „Šta je bilo?!“ Pogledala je u fioku. „Šta nije u redu?“

Belami kao da nije bio u stanju da govori. Delovao je kao čovek koji je upravo video nešto zbog čega sad gorko žali.

Belami ju je dugo i tužno posmatrao svojim suznim očima. Konačno, progovori. „I ti i ja pitali smo se *zbog čega*… zbog čega taj čovek toliko mrzi tvoju porodicu.“

Ketrin nabora čelo. „Da?“

„Pa…“ Belami zastade. „Upravo sam našao odgovor.“

POGLAVLjE 119

U odaji pri vrhu Zdanja Hrama, onaj koji je sebe zvao Malak stajao je ispred velikog oltara i nežno masirao netaknuto parče kože na vrhu svoje glave. *Verbum significatium*, pojao je pripremajući se. *Verbum significatium*. Poslednji delić konačno je pronađen.

Najdragocenija blaga su uvek najjednostavnija.

Iznad oltara, pramenovi miomirisnog dima kovitlali su se i kretali u vis iz kadionice. Dim se uzdizao kroz okno obasjano mesečinom, otvarajući prolaz prema nebu, kroz koji će oslobođena duša nesputano otputovati.

Vreme je.

Malak uze bočicu s Piterovom tamnom krvlju i otvori je. Dok ga je njegov zatočenik posmatrao, umoči vrh vraninog pera u purpurnu tečnost i podiže je prema svetom krugu od mesa na vrhu glave. Zastade na trenutak… razmišljao je o tome koliko dugo Čeka ovu noć. Njegov veliki preobražaj konačno je blizu. *Kada Izgubljena reč bude ispisana na umu čoveka, on je tada spreman da primi nezamislivu moć.* To je sadržaj drevnog obećanja apoteoze. Do sada, ljudski rod nije mogao da ostvari ovo obećanje, a Malak je učinio sve da tako i ostane.

Mirne ruke, Malak dodirnu vrhom pera svoju kožu. Nije mu bilo potrebno ogledalo, niti bilo kakva pomoć, samo čulo dodira i oko njegovog uma. Lagano i pažljivo, on poče da ispisuje Izgubljenu reč unutar urobora na svojoj lobanji.

Piter Solomon gaje posmatrao s izrazom užasa na licu.

Kada je Malak završio, sklopio je oči, spustio pero i potpuno ispustio vazduh iz pluća. Prvi put, proželo ga je osećanje koje nikad u životu nije osetio.

Ja sam potpun.

Ja sam sjedinjen.

Malak je godinama stvarao artefakt od svog tela i sada, kako se približavao trenutku konačne transformacije, mogao je da oseti svaku liniju koja je bila ispisana na njegovom telu. *Ja sam istinsko remek-delo. Savršeno i potpuno.*

„Dao sam vam šta ste od mene tražili.“ Prekinu ga Piterov glas. „Pošaljite pomoć Ketrin. I zaustavite taj fajl.“

Malak otvori oči i nasmeši se. „Ti i ja nismo baš sasvim gotovi.“ Okrenu se prema oltaru i podiže žrtveni nož, gladeći sjajno gvozdeno sečivo. „Ovaj drevni nož odabrao je sam Bog“, rekao je, „da se koristi za prinošenje ljudske žrtve. Već si ga prepoznao, zar ne?“

Solomonove plavosive oči bile su kao od kamena. „Jedinstven je i čuo sam za legendu o njemu.“

„Legenda? Spominje se u *Svetom pismu*. Ti *ne veruješ* u to?“

Piter je samo gledao.

Malak je potrošio bogatstvo da pronađe i pribavi sebi ovaj artefakt. Poznat još i kao Akadski nož, napravljen je pre tri hiljade godina od gvozdenog meteorita koji je pao na zemlju. *Železo s neba, kako su ga rani*

mistici zvali. Veruje se da je to isti onaj nož koji je koristio i Avram u Akadi – kada je skoro žrtvovao svog sina Isaka na planini Moriji – kako je opisano u *Postanju*. Tokom njegove zapanjujuće istorije, nož su posedovale pape, nacistički mistici, evropski alkemičari i kolekcionari.

Oni su ga čuvali i divili mu se, mislio je Malak, *ali niko se nije usudio da oslobodi istinsku moć skrivenu u njemu, koristeći ga za pravu svrhu.* Noćas, Akadski nož ispuniće svoju sudbinu.

Akada je oduvek bila sveta u masonskim ritualima. Na prvom stepenu, masoni su slavili *„najuzvišeniji dar koji je ponuđen Bogu, potčinjavanje Avrama volji vrhovnog bića nuđenjem Isaka, svog prvorođenog…“*

Težina noža izazivala je uzbuđenje u Malaku dok se saginjao i koristio sveže naoštreno sečivo da preseče konopce koji su Pitera držali vezanog za invalidska kolica. Veze padoše na pod.

Piter Solomon se trgnu od bola u pokušaju da pomeri svoje sapete udove. „Zašto mi radite sve ovo? Šta mislite da ćete time postići?“

„*Ti* bi jedini od svih ljudi trebalo to da razumeš“, odgovori Malak. „Ti istražuješ stare rituale. I znaš da moć koju imaju misterije proizilazi iz *žrtve*… oslobađanja čovekove duše od tela. Ovako je bilo od samih početaka vremena.“

„Ne znate vi ništa o žrtvi“, reče Piter, dok mu je glas bio prepun bola i odvratnosti.

Odlično, pomisli Malak. *Pothranjuj svoju mržnju. Tako će samo biti lakše.*

Malakov prazan stomak krčao je dok je koračao prema zatočeniku. „Postoji neka ogromna snaga u ispuštanju ljudske krvi. Svi su to znali, od starih Egipćana, preko keltskih druida, do Kineza i Asteka. Ima nešto magično u ljudskoj žrtvi, ali savremeni čovek postade previše slab, previše uplašen da dâ jedinu istinsku ponudu, odveć nejak da pokloni svoj život i tako pruži jedini pravi dar za duhovnu transformaciju. Međutim, drevni tekstovi su jasni. Samo dajući ono najsvetije, čovek može da pristupi krajnjoj moći.“

„*Mene* smatraš svetom ponudom?“

Malak se sada glasno nasmeja. „Ti stvarno još uvek ne shvataš, zar ne?“

Piter ga čudno pogleda.

„Da li znaš zašto kod kuće imam tank za deprivaciju?“ Malak se podboči rukama i protegnu svoje pažljivo dekorisano telo, koje je i dalje bilo prekriveno samo komadom tkanine oko bedara. „Vežbao sam… pripremao se… očekujući trenutak kada ću postati samo um… kada ću biti oslobođen ove ljudske ljušture… kada ću ovo predivno telo moći da poklonim bogovima kao žrtvu. *Ja* sam onaj dragoceni! *Ja* sam neuprljano belo jagnje!“

Piterova usta se otvoriše, ali reči ne izađoše iz njih.

„Da, Pitere, čovek mora bogovima da ponudi ono što mu je najdraže. Svog najčistijeg belog goluba… svoje najdragocenije i najvrednije što ima. *Ti* mi nisi dragocen. *Ti* nisi dovoljno vredna ponuda.“ Malak je piljio u njega. „Zar ne vidiš? Nisi *ti* žrtva, Pitere… već *ja*. Moje telo se sada prinosi. *Ja* sam poklon. Pogledaj me. Pripremio sam se, učinio sebe dovoljno vrednim za svoje poslednje putovanje. *Ja sam poklon!*“

Piter je ostao nem.

„Tajna je u tome *kako* umreti“, reče Malak. „Masoni to razumeju.“ On pokaza prema oltaru. „Duboko poštujete drevne mudrosti, ali ipak ste ostali kukavice. Vi shvatate moć žrtve, pa ipak se držite na sigurnom odstojanju od smrti, priređujete rituale lažnih ubistava i beskrvnih smrti. Večeras, vaš simbolički oltar poslužiće svojoj istinskoj svrsi… i svojoj pravoj nameni.“

Malak posegnu i uhvati levu ruku Pitera Solomona, gurajući dršku Akadskog noža u njegov dlan. *Leva ruka služi tami.* I ovo je bio isplanirao. Piter neće imati pravo izbora. Malak nije mogao da zamisli moćniju i simboličnyu žrtvu od ove koja će se odigrati na ovom oltaru, od strane ovog čoveka, s ovim nožem, zabodenim u srce žrtve čije je smrtno telo umotano kao poklon u pokrov sačinjen od mističnih simbola.

Prinoseći *sebe* na dar, Malak će obezbediti svoje mesto u demonskoj hijerarhiji. Tama i krv su mesto gde prava moć obitava. U drevna vremena to se znalo, adepti su birali stranu spram svojih karaktera. Malak je mudro odabrao. Haos je prirodni zakon svemira. Ravnodušnost je pokretač entropije. Čovekova bezvoljnost predstavlja plodno tlo na kom mračni duhovi polažu svoje semenje.

Služio sam im i sada će oni primiti mene kao boga.

Piter se nije ni pomerio. Jednostavno je zurio u drevni nož koji je stiskao u ruci.

„Ja iskušavam tebe“, rugao se Malak. „Ja sam voljna žrtva. Tvoja konačna uloga je predodređena. Ti ćeš me transformisati. Ti ćeš me osloboditi tela. Učinićeš to, ili ćeš izgubiti svoju sestru i svoje bratstvo. Bićeš zaista potpuno sam.“ Zastao je, smešeći se svom zatočeniku. „Smatraj ovo svojom poslednjom kaznom.“

Piterove oči se lagano podigoše u susret Malakovim. „Da ubijem *tebe*? *Kazna?* Misliš li da ću oklevati? Ti si ubio mog sina. Moju majku. Čitavu moju porodicu.“

„Ne!“ eksplodirao je Malak nekom snagom koja je i samog njega zapanjila. „Grešiš! Nisam ja ubio tvoju porodicu! Već *ti*! *Ti* si bio taj koji je odabrao da Zakari ostane u zatvoru! I od tog trenutka, sve je počelo! Ti si pobio svoju porodicu, Pitere, a ne ja!“

Piterovi prsti pobeleše, dok je gnevno stiskao nož. „Ti ne znaš zašto sam ja ostavio Zakarija u zatvoru.“

„Ja znam sve!“ uzvrati Malak. „Bio sam tamo. Tvrdio si da si pokušao da mu *pomogneš*. Da li si pokušavao da mu pomogneš kada si mu nudio da bira između bogatstva i mudrosti? Da li si pokušavao da mu *pomogneš* kada si mu ponudio ultimatum da se pridruži masonima? Kakav to otac daje svom detetu da bira između ‘bogatstva i mudrosti’ i očekuje da dete s tim izađe na kraj? Kakav to otac ostavlja svog jedinog sina u zatvoru umesto da ga odvede kući na sigurno?“ Malak sada stade ispred Pitera i čučnu, postavljajući svoje tetovirano lice tik uz njegovo. „Ali najvažnije od svega… kakav to otac može da gleda u oči svom rođenom sinu… i da čak i nakon toliko godina… ne može da ga *prepozna*.

Malakove reči odzvanjale su nekoliko trenutaka kamenom odajom.

Zatim nastade tišina.

Na tren paralizovan, Piter Solomon kao da je bio izbačen iz transa. Njegovim licem pređe oblak krajnje neverice.

Da, oče. To sam ja. Malak je godinama čekao ovaj trenutak… da se osveti čoveku koji ga je napustio… da gleda u te čeličnosive oči i izgovori istinu koju je čuvao pokopanu duboko, sve ovo vreme. Trenutak je došao i on je govorio polako, željno gledajući kako puna težina njegovih reči lagano mrvi dušu Pitera Solomona. „Trebalo bi da si srećan, oče. Vratio ti se bludni sin.“

Piterovo liceje sada bilo bledo kao smrt.

Malak je uživao u svakom trenutku. „Moj rođeni otac odlučio je da me ostavi u zatvoru… i u tom trenutku, zakleo sam se da je to poslednji put kada me se odrekao. Nisam više bio njegov sin. Zakari Solomon prestao je da postoji.“

Dve blistave suze pojaviše se u očima njegovog oca, Malak pomisli kako je to nešto najlepše što je ikada video.

Piter priguši suze, gledajući u Malakovo lice kao da ga vidi prvi put.

„Sve što je upravnik želeo bio je novac“, rekao je Malak, „ali ti si odbio. Zar ti nikada nije palo na pamet, da je *moj* novac podjednako zelen kao i tvoj. Upravniku nije bilo bitno ko ga plaća, samo da dobije pare. Kada sam ponudio da mu velikodušno platim, pronašao je jednog bolešljivog zatvorenika moje građe, obukao ga u moju odeću i prebio ga do neprepoznatljivosti. Fotografije koje si video… i zapečaćeni kovčeg koji si sahranio… to nisam bio ja. Sve to je pripadalo nekom strancu.“

Piterovo suzama prekriveno lice iskrivilo se od duboke patnje i neverice. „Oh, moj bože… Zakari.“

„Ne više. Kada je Zakari izašao iz zatvora, bio je promenjen.“

Njegov mladićki stas i dečačko lice drastično su se promenili kada je svoje mlado telo preplavio eksperimentalnim hormonima rasta i steroidima. Čak su mu i glasne žice bile uništene, pretvarajući njegov mladićki glas u konstantni šapat.

Zakari je postao Andros.

Andros je postao Malak.

A večeras… Malak će postati najveća od svih inkarnacija.

U tom trenutku u Kalorama hajtsu, Ketrin Solomon stajala je kod fioke stola i gledala u ono što se može opisati samo kao kolekcija starih novinskih isečaka i fotografija nekog fetišiste.

„Ne razumem“, rekla je, okrenuvši se prema Belamiju. „Ovaj čudak je očigledno bio opsednut mojom porodicom, ali…“

„Nastavi…“ reče joj Belami dok je sedao još uvek delujući potreseno.

Ketrin je prekopavala još dublje po isečcima, od kojih se svaki odnosio na porodicu Solomon – Piterovi veliki uspesi, Ketrinina istraživanja, užasno ubistvo majke Izabel, mnogobrojne priče o drogiranju Zakarija Solomona, zatvor i brutalno ubistvo u turskom zatvoru.

Fiksacija ovog čoveka porodicom Solomon prevazilazila je fanatizam, ali Ketrin nije mogla da pronađe ništa što bi joj moglo reći *zašto*.

Tek tada je ugledala fotografije. Prva je prikazivala Zakarija kako stoji u azurno-plavoj vodi do kolena, na plaži u čijoj su pozadini stajale u belo okrečene kuće. *Grčka?* Fotografija je, kako je pretpostavila, mogla da bude snimljena samo za vreme njegovih drogeraških lutanja po Evropi. Ali ono što je bilo čudno, Zak je izgledao zdravije nego na snimcima paparaca na kojima se video koštunjavi klinac koji luduje u društvu narkomana. Izgledao je zdravo, nekako jače, zrelije. Ketrin nije mogla da se seti da je ikada izgledao toliko zdravo.

Zbunjena, ona pogleda datum kada je fotografija snimljena.

Ali to je… nemoguće.

Datum je bio skoro godinu dana *noviji* od datuma kada je Zakari umro u zatvoru.

Iznenada Ketrin poče očajnički da pretura kroz gomile fotografija. Sve su prikazivale Zakarija Solomona… kako postupno stari. Kolekcija je bila poput neke foto-auto-biografije, i vodila je dnevnik ove postupne transformacije. Kako su slike odmicale, Ketrin uoči iznenadnu i dramatičnu promenu. Gledala je, ispunjena užasom, kako Zakarijevo telo počinje da se menja, mišići mu bubre, a crte lice doživljavaju metamorfozu od očigledno velike upotrebe steroida. Njegova masa kao da se udvostručila, a neka zverska svirepost uvukla mu se u pogled.

Ja čak i ne prepoznajem ovog čoveka!

Uopšte nije ličio na onog Ketrininog mladog bratanca kojeg se sećala. Kada je izvukla njegovu sliku sa obrijanom glavom, oseti kako joj kolena klecaju. A onda ugleda fotografiju njegovog golog tela… ukrašenog prvim tragovima tetovaža. Srce joj skoro stade. „Oh, moj bože…“

POGLAVLjE 120

„Desno!“ viknu Langdon sa zadnjeg sedišta zaplenjenog vozila. Simkins skrete u ulicu S i protera vozilo kroz nju najvećom mogućom brzinom, provlačeći se između stambenih zgrada. Kad su se približili raskrsnici sa Šesnaestom ulicom, na desnoj strani se kao planina ukaza Zdanje Hrama.

Simkins je zurio u zgradu džinovskih razmera. Izgledalo je kao da je neko sazidao piramidu povrh rimskog Panteona. Spremao se da skrene u Šesnaestu ulicu da bi stigao do prednje fasade zgrade.

„Bez skretanja!“ naredi Langdon. „Samo pravo napred. Ostanite na ulici S!“ Simkins ga posluša, vozeći duž istočne strane zgrade. „Kod Petnaeste ulice“, reče Langdon „skrenite desno.“

Simkins je sledio uputstva svog navigatora i posle nekoliko trenutaka, Langdon mu pokaza jedan teško uočljiv, nepopločan prilazni put koji je baštu iza Zdanja Hrama delio tačno na dva dela. Simkins je skrenuo na put i upravio automobil prema zadnjoj strani zgrade.

„Pogledajte!“ reče Langdon, pokazujući prema jedinom vozilu parkiranom u blizini zadnjeg ulaza. Bio je to veliki kombi. „Eno ih.“

Simkins parkira vozilo i ugasi motor. Svi izađoše u tišini i spremiše se da uđu. Simkins je gledao u zgradu sa nevericom. „Kažete da je Dvorana Hrama na samom *vrhu*?“

Langdon klimnu glavom, pokazujući sve do vrha zgrade. „Onaj zaravnjeni deo gore, zapravo je otvor za svetlost.“

Simkins se okrete prema Langdonu. „Dvorana Hrama ima prozor na *tavanici*?“

Langdon ga pogleda u čudu. „Pa naravno. Okulus, upravljen ka nebesima… tačno iznad oltara.“

Helikopter UH-60 stajao je na Trgu Djupont sa upaljenim motorom. Na sedištu pored pilotovog, Sato je grickala nokte, čekajući vesti od svog tima operativaca.

Konačno, Simkinsov glas zakrča preko voki-tokija. „Gospođo direktorica?“

„Ovde Sato“, zarežala je.

„Upravo ulazimo u zgradu, ali imam za vas još jednu vest sa terena.“

„Slušam.“

„Gospodin Langdon me je upravo informisao da prostorija u kojoj se najverovatnije nalazi meta, ima veliki stakleni prozor na krovu.“

Sato nakratko porazmisli o toj informaciji. „Razumela. Hvala.“ Simkins se odjavi.

Sato ispljunu ogrizak nokta i okrete se pilotu. „Diži ga!“

POGLAVLjE 121

Kao i svaki roditelj koji je izgubio dete, i Piter Solomon je često zamišljao koliko bi njegov dečak sada imao godina… kako bi izgledao… i šta bi postao.

Piter Solomon je sada imao sve te odgovore.

Ogromno tetovirano stvorenje ispred njega započelo je život kao maleno, drago dete… beba Zak sklupčana u kolevci od vrbovog pruća… pravi prve nesigurne korake u Piterovoj radnoj sobi… uči da izgovara svoje prve reči. Činjenica da se zlo može izroditi iz nevinog deteta u brižnoj porodici, bila je samo još jedan paradoks ljudske duše. Piter je rano morao da prihvati da, iako krv u sinovljevim venama potiče od njega, srce koje ga pumpa ipak je samo njegovo. Jedinstveno i posebno, kao da je potpuno nasumično odabrano iz čitavog univerzuma.

Moj je sin… ubio moju majku, mog prijatelja Roberta Langdona, a možda i moju sestru.

Neka ledena utrnulost preplavila je Piterovo srce dok je u sinovljevim očima tražio neku nevidljivu vezu… bilo šta prepoznatljivo. Oči ovog čoveka, međutim, iako plavosive kao i Piterove, bile su oči potpunog stranca, ispunjene mržnjom i osvetoljubivošću koja je bila skoro kao s onog sveta.

„Da li si dovoljno jak?“ zadirkivao ga je sin, gledajući u Akadski nož u Piterovoj ruci. „Možeš li da završiš ono što si započeo pre toliko godina?“

„Sine…“ Solomon jedva prepozna sopstveni glas. „Ja… ja sam… te voleo.“

„Dva puta si pokušao da me ubiješ. Ostavio si me u zatvoru. Upucao si me na Zakovom mostu. *Dovrši* to!“

Na trenutak, Solomon oseti kao da pluta unutar rođenog tela. Nije više mogao da prepozna samoga sebe. Nije imao jednu šaku, bio je totalno ćelav, obučen u crnu odoru, sedeo je u kolicima i stezao u rukama drevni nož.

„Dovrši to!“ čovek je vikao na njega, dok su se tetovaže na njegovim golim prsima talasale. „Samo ako me ubiješ, spasićeš Ketrin… to je jedini način da spaseš svoje bratstvo!“

Solomon oseti kako pomera pogled prema laptopu i mobilnom modemu, na stolici od svinjske kože.

SLANjE PORUKE: 92% ZAVRŠENO

Njegov um nije mogao da potisne sliku Ketrin koja na smrt krvari, a ni svoje masonske braće.

„Još uvek ima vremena“, prošaputa čovek. „Znaš da je to jedini izlaz. Oslobodi me moje smrtne ljušture“ ‘

„Molim te“, reče Solomon. „Ne čini to;..“

„*Ti* si to učinio!“ prosikta čovek. „Primorao si svoje dete da napravi nemoguć izbor. Dali se sećaš te noći? Bogatstvo ili mudrost? To je bila noć kada si me zauvek odgurnuo od sebe. Ali ja sam se vratio, oče… i noćas je na

tebi red da biraš. Zakari ili Ketrin? Koga izabrati? Hoćeš li ubiti svog sina da bi sačuvao sestru? Hoćeš li ubiti svog sina kako bi spasao svoje bratstvo? Ili svoju zemlju? Ili ćeš čekati sve dok ne bude kasno? Dok Ketrin ne bude mrtva… dok video ne bude poslat… dok ne budeš ostatak svog života morao da provedeš znajući da si mogao da sprečiš sve ove tragedije. Vreme ističe. Ti znaš šta mora da se uradi.“

Pitera je bolelo srce. *Ti nisi Zakari, rekao je sebi. Zakari je umro pre mnogo, mnogo vremena… Šta god ti bio… i odakle god da si došao… ti ne potičeš od mene.* I premda Piter Solomon nije verovao sopstvenim rečima, znao je da mora da odluči.

Isteklo mu je vreme.

Pronađi Veliko stepenište!

Robert Langdon je trčao kroz mračne hodnike, tražeći put prema centru zgrade. Terner Simkins bio mu je za petama. Kako se i nadao, Langdon je izbio u glavni atrijum zgrade.

Izgledao je kao neka hibridna grobnica – grčko-rimsko-egipatska – sa statuama od crnog mermera, kandelabrima sa upaljenim svetiljkama, tevtonskim krstovima, metalnim pločama s dvoglavim feniksom i aplikama sa Hermesovom glavom, i osam grandioznih dorskih stubova od zelenog granita.

Langdon se okrenu i potrča prema sjajnom mermernom stepeništu u daljem kraju atrijuma. „Ovo vodi direktno prema Dvorani Hrama“, prošaputa dok se sa svojim pratiocem penjao što je mogao brže i tiše.

Na prvom odmorištu, Langdon se susrete oči u oči sa bronzanom bistom masonskog prosvetitelja Alberta Pajka, ispod koje je bio ugraviran njegov čuveni citat: ONO ŠTO SMO URADILI SAMO ZA SEBE, UMIRE S NAMA; ONO ŠTO SMO URADILI ZA DRUGE I SVET, POSTAJE I OSTAJE BESMRTNO.

Malak oseti skoro opipljivu promenu atmosfere u Dvorani Hrama, kao da su sve frustracije i bol Pitera Solomona koje je ikada osetio sada ključale prema površini, usmerene kao laser na Malaka.

Da… došlo je vreme.

Piter Solomon ustade iz kolica i uspravi se, okrenut prema oltaru, stiskajući nož u ruci.

„Spasi Ketrin“, nagovarao gaje Malak, mameći ga prema oltaru, idući unazad, i konačno ležući na mrtvački pokrov koji je pripremio. „Uradi ono što moraš.“

Kao u noćnoj mori, Piter se lagano kretao napred.

Malak se potpuno ispružio na leđa i gledao kroz okulus u bledi mesec u mraznoj noći. *Tajna je u tome kako umreti.* Ovaj trenutak ne bi mogao biti savršeniji. *Ukrašen davnašnjom Izgubljenom rečju, nudim sebe levom rukom svog oca.*

Malak duboko udahnu.

Primite me, demoni, jer ovo je moje telo, i ja ga nudim vama.

Stojeći iznad Malaka, Piter Solomon je podrhtavao. U njegovim suznim očima ogledali su se očaj, nesposobnost da donese odluku, jad. Poslednji put pogleda prema modemu i laptopu na drugoj strani prostorije.

„Izaberi“, prošaputa Malak. „Oslobodi me tela. Bog želi ovo. Ti želiš ovo.“ On spusti ruke pokraj sebe i isprsi se, nudeći svog veličanstvenog dvoglavog feniksa. *Pomozi mi da svučem ovo telo koje je samo odeća moje duše.*

Piterove suzne oči kao da su sad zurile kroz Malaka, ne videći ga.

„Ubio sam ti majku!“ prošaputa Malak. „Ubio sam Roberta Langdona! Ubijam ti sestru! Uništavam tvoje bratstvo! Uradi ono što moraš!“

Piterovo lice se iskrivi u masku apsolutne tuge i očaja. On zabaci glavu i vrisnu od bola dok je podizao nož.

Robert Langdon i agent Simkins stigoše bez daha do vrata Dvorane Hrama kada se vrisak od kog se ledi krv u žilama prolomi iznutra. Bio je to Piterov glas. Langdon je bio sasvim siguran.

Piterov vrisak je bio ispunjen neverovatnim bolom.

Zakasnio sam!

Ignorišući Simkinsa, Langdon uhvati ručke i otvori vrata. Užasna scena pred njim potvrdila je njegove najgore strahove. U centru slabo osvetljene prostorije, silueta jednog čoveka obrijane glave stajala je pored velikog oltara. Na sebi je imao crnu odoru, a u ruci veliki bodež.

I pre nego što je Langdon uspeo da se pomeri, čovek je zamahnuo nožem prema telu koje je ležalo potpuno ispruženo na oltaru.

Malak zatvori oči.

Predivno. Savršeno.

Drevna oštrica Akadskog bodeža blesnula je na mesečini dok se nož izdizao nad njim. Mirisni oblaci dima kovitlali su se iznad njega, pripremajući put njegovoj uskoro oslobođenoj duši. Usamljenički krik njegovog ubice, izmučen i očajan, još uvek je odzvanjao kroz sveti prostor dok se nož spuštao.

Isprskan sam krvlju ljudske žrtve i roditeljskim suzama.

Malak se pripremi za veličanstveni udarac.

Njegov trenutak preobražaja konačno je stigao.

Potpuno neverovatno, nije osetio bol.

Gromovit udarac prostreli mu telo, zaglušujuć i dubok. Soba poče da se pokreće, blistava bela svetlost zaslepi ga odozgo. Prolamala su se nebesa.

I Malak je znao da se dogodilo.

Baš onako kako je planirao.

Langdon se ne seća da je trčao prema oltaru kad se helikopter pomolio iznad njih. Niti se seća kako je skočio s ispruženim rukama, leteći prema čoveku u crnoj odori, očajnički pokušavajući da ga gurne pre nego što zabode nož po drugi put.

Tela im se sudarile i Langdon ugleda blistavo svetlo koje je prodrlo kroz otvor i osvetlilo oltar. Očekivao je da vidi krvavo telo Pitera Solomona na oltaru, ali gole grudi koje su sijale na svetlu, nisu po sebi imale krv… samo kolaž tetovaža. Nož je ležao polomljen pored njega, očigledno udaren o kameni oltar umesto u meso.

Kad se on i čovek u plaštu srušiše na tvrdi kameni pod, Langdon spazi uvijeni patrljak na kraju čovekove desne ruke, i na svoje iznenađenje shvati da je upravo gurnuo Pitera Solomona.

Dok su klizili po kamenom podu, reflektori helikoptera plamteli su odozgo. Helikopter se spuštao sa hukom, a šine su mu skoro dodirnute široki stakleni krov.

S prednje strane helikoptera, nekakvo čudno oružje je rotiralo, ciljajući kroz staklo. Crveni zrak laserskog nišana sekao je noćno nebo i plesao po podu, pravo iznad Langdona i Solomona.

Ne!

Ali nije se čuo pucanj… samo zvuk helikopterske elise.

Langdon nije osećao ništa osim jezivog naleta energije koja mu je proticala kroz telo. Iza njegove glave, na stolici od svinjske kože, laptop je čudno siktao. Okrenuo se taman na vreme da vidi kako se njegov ekran iznenada isključuje. Na nesreću, poslednja poruka koju je video bila je sasvim jasna.

SLANjE PORUKE: 100% ZAVRŠENO

Diži se! Do đavola! Gore!

Pilot UH-60 preopteretio je svoje motore pokušavajući da zadrži šine da ne dodirnu nijedan deo velikog staklenog svetlarnika. Znao je da tri hiljade kilograma potisne snage njegovih rotora opterećuje staklo, naprežući ga do tačke pucanja. Na nesreću, nagib piramide ispod helikoptera, efikasno je raspoređivao potisak u stranu, sprečavajući ga da se digne.

Gore! Sad!

Oborio je prednji deo, pokušavajući da klizne u stranu, ali leva šina udari u sred stakla. Veoma, veoma kratko, samo na tren, ali sasvim dovoljno.

Ogromni okulus Dvorane Hrama rasprsnu se u vrtlog stakla i vetra… i čitava bujica krhotina poče nezadrživo da pada.

Zvezde su padale s neba.

Malak je piljio u predivno belo svetlo i video čitavu zavesu blistavih dragulja koji lepršaju prema njemu… ubrzavaju… kao da žure da ga prekriju svojom raskoši.

Iznenada, on oseti bol.

Svuda po telu.

Probadanje. Prženje. Sečenje. Oštra sečiva prodirala su kroz meko tkivo. Grudi, vrat, butine, lice. Čitavo telo mu se izvi u grču. Krvlju ispunjena usta ispuštala su krik dok ga je bol izvlačio iz transa. Bela svetlost koja je dopirala odozgo, transformisala se i odjednom se, kao nekom magijom,

pojavio crni helikopter koji je visio nad njim, a elisa gurala ledeni vetar u Dvoranu Hrama, hladeći Malaka do kosti, raspršujući pramenove tamjana do udaljenih krajeva prostorije.

Malak okrete glavu i ugleda Akadski nož kako leži polomljen kraj njega, razbijen o kameni oltar, prekriven slojevima srče. *I pored svega što sam mu uradio… Piter Solomon skrenuo je nož. Odbio je da prolije moju krv.*

Malak užasnut podiže glavu i pogleda svoje telo. Ovaj živi artefakt trebalo je da bude njegova velika žrtvena ponuda. A sad je ležao u dronjcima. Telo mu je bilo prekriveno krvlju… veliki komadi stakla štrčali su iz njegovog mesa u svim pravcima.

Onako slab, Malak spusti glavu na granitni oltar i poče da gleda kroz otvor na krovu. Helikopter je odleteo, umesto njega tu je ostao nemi, zamrznuti mesec.

Široko otvorenih očiju, Malak je ležao i teško gutao vazduh… sasvim sam na velikom oltaru.

POGLAVLjE 122

Tajna je u tome kako umreti.

Malak je znao da je sve propalo. Nigde bleštavog svetla. Nigde oduševljenog prijema. Samo mrak i nepodnošljiv bol. Čak i u očima. Ništa nije video, a ipak je osetio kako se sve oko njega kreće. Čuli su se glasovi… ljudski glasovi… a što je najčudnije, jedan od njih je pripadao Robertu Langdonu. *Kako je to moguće?*

„Ona je u redu“, ponavljao je Langdon bez prestanka. „Ketrin je *dobro*, Pitere. Tvoja sestra je u redu.“

A ne, pomisli Malak. *Ketrin je mrtva. Mora da je mrtva.*

Malak više ništa nije video, čak nije ni znao da li su mu oči otvorene, samo je čuo da helikopter odleće. Neočekivano, potpuna tišina zavladala je u Dvorani Hrama. Malak je osećao kako se remeti umirujući ritam zemlje… kao da se prirodni tok okeana, plime i oseke menja, pred nadolazećom olujom.

Chao ab ordo.

Sad su se glasno derali neki nepoznati glasovi i nervozno raspitivali kod Langdona o nekakvom laptopu i video-fajlovima. *Prekasno.* Znao je Malak. *Šteta je učinjena.* Sad se video-snimak već širi kao šumski požar u svaki, čak i najzabačeniji kraj zapanjenog sveta, uništavajući budućnost bratstva. *Moraju biti uništeni oni koji su najsposobniji da šire mudrost.* Čovekovo neznanje pomaže da narasta haos. Odsustvo svetla na zemlji hrani tamu koja čeka Malaka.

Učinio sam velika dela i uskoro ću biti dočekan kao kralj.

Malak oseti kako mu sasvim lagano prilazi usamljena prilika. Znao je ko je to. Namirisao je osveštano ulje koje je bio utrljao u obrijano telo svog oca.

„Ne znam da li me čuješ“, prošaputa mu Piter Solomon na uho. „Ali želim da znaš jedno.“ Prstom dodirnu sveto mesto na vrhu Malakove lobanje. „To što si ovde napisao…“ Zastade. „To *nije* Izgubljena reč.“

Naravno da jeste, pomisli Malak. *Ti si me ubedio da je tako i tu nema nikakve dvojbe.*

Prema legendi, Izgubljena reč napisana je na jeziku toliko starom i toliko tajanstvenom da je čovečanstvo skoro sasvim zaboravilo kako da je pročita. Taj tajanstveni jezik, otkrio mu je Piter, jeste zapravo najstariji jezik na zemlji.

Jezik simbola.

Simbologija, u svom osobenom sistemu izražavanja, izdiže *jedan* simbol iznad svih ostalih. Najstariji i najuniverzalniji, ovaj simbol sjedinjuje elemente drevnih tradicija u jedan jedinstveni znak koji predstavlja iluminaciju egipatskog boga sunca, trijumf alhemičarskog zlata, znanje skriveno u Kamenu mudrosti, čistotu ruže rozen-krojcera, trenutak Stvaranja, Sve, dominaciju astrološkog sunca, pa čak i sveznajuće svevideće oko koje lebdi iznad nedovršene piramide.

Cirkumpunkt. Simbol izvora. Poreklo svih stvari.

Eto šta mu je Piter rekao maločas. U početku, Malak je bio skeptičan, a onda je ponovo pogledao u rešetku i shvatio da piramida pokazuje upravo na

usamljeni simbol cirkumpunkta – krug sa tačkom u sredini. *Masonska piramida je mapa*, pomislio je, prisećajući se legende, *koja nas upućuje na Izgubljenu reč*. Izgleda da mu je otac ipak govorio istinu.

Sve velike istine su jednostavne.

Izgubljena reč nije reč… već simbol.

Žudno, Malak je ucrtao veliki simbol cirkumpunkta sebi na lobanju. Dok je to činio, osećao je kako u njemu raste moć i zadovoljstvo. *Moje remek-delo i moja žrtva sad su potpuni.* Čekaju sile tame. Sada će biti nagrađen za svoje delo. Ovo će biti njegov trenutak slave…

Međutim, u poslednjem trenutku, sve je tako strašno krenulo naopako.

Piter je i dalje stajao iza njega, izgovarajući reči koje je Malak jedva razumevao.

„Slagao sam te“, govorio je. „Nisam imao izbora. Da sam ti saopštio istinsku Izgubljenu reč, ti mi ne bi poverovao, a ne bi ni razumeo.“

Izgubljena reč… nije cirkumpunkt?

„Istina je sledeća“, reče Piter, „Svi poznaju Izgubljenu reč… ali je malo njih razume.“

Reči su odjekivale u Malakovoj svesti.

„Ostaješ nepotpun“, kaza Piter, nežno spuštajući dlan povrh Malakove glave. „Tvoje delo još nije završeno. Ali bilo kud da sad odlaziš, molim te, znaj… da si bio voljen.“

Iz nekog razloga, osećao je da blagi dodir očeve ruke prodire kroz njega i gori kao moćni katalizator koji započinje hemijsku reakciju u Malakovom telu. Bez ikakvog upozorenja osetio je navalu neobuzdane energije koja je pokuljala kroz njegovu telesnu ljušturu u kojoj kao da se topila i rastvarala svaka ćelija.

U trenutku, nestade sva ovozemaljska bol.

Transformacija. Nastupilo je preobraženje.

Posmatram sebe u dubini, lešina, krvavo meso na posvećenoj granitnoj ploči. Moj otac kleči pored mene, držeći moju beživotnu lobanju u svojoj jedinoj preostaloj ruci.

Osećam kako u meni buja bes… i zbrka.

Nije ovo trenutak za sažaljenje… već za osvetu, za transformaciju… a moj otac ipak odbija da popusti, da ispuni svoju ulogu, odbija da usmeri svoj bol i bes u oštricu noža, pa zatim u moje srce.

Ostajem ovde, zarobljen, lebdim… još uvek prikovan za svoju zemaljsku ljušturu.

Moj otac nežno prelazi svojim mekim dlanom i sklapa mi oči koje više ne vide.

Osećam kako popuštaju okovi.

Ustalasana koprena skuplja se oko mene, biva sve gušća i neprozirna, sakriva svet preda mnom. Iznenada vreme se ubrzava, i ja propadam u ambis mračniji od svega što sam ikad zamišljao. Ovde u praznoj nigdini, čujem Šapat… osećam kako se prikuplja neka sila. Biva sve jača, povećava se zapanjujućom brzinom, obuhvata me. Zlokobna i moćna. Mračna i neodoljiva.

Ovde nisam sam.

Ovo je moj čas trijumfa, čas moje slave. A ipak, iz nekog razloga, nisam ispunjen radošću, već neizmernim strahom. Uopšte nije kao što sam očekivao.

Sila se sad okreće oko mene, kovitlajući se neodoljivom snagom, preti da me raščereči. Iznenada, bez upozorenja, preda mnom se, mračna i sveprisutna, skuplja i nadvija crna tama kao kakva preistorijska zver.

Gledam pred sobom sve mračne duše koje su pre mene otišle.

Vrištim od nesavladivog užasa… dok me čitavog guta mrak.

POGLAVLjE 123

U Nacionalnoj katedrali, dekan Galovej nasluti neku čudnu promenu u vazduhu. Nije bio siguran zašto, ali osetio je kao da neka avetinjska senka iznenada nestaje… kao da se nekakav teret podiže… daleko, ali ipak, upravo ovde.

Sam za svojim stolom, bio je zadubljen u misli. Nije bio siguran koliko je minuta prošlo pre no što mu je zazvonio telefon. Bio je to Voren Belami.

„Piter je živ“, reče njegov masonski brat. „Upravo sam čuo. Znao sam da bi voleo odmah to da čuješ. Biće dobro.“

„Hvala bogu“ Galovej izdahnu. „Gde je on?“

Galovej je slušao dok mu je Belami prepričavao neverovatnu priču koja se dogodila nakon što su otišli iz Katedralne škole.

„Ali svi ste dobro?“

„Oporavljamo se, da“, reče Belami. „Doduše, ima jedna stvar.“ Zastao je.

„Da?“

„Masonska piramida… mislim da ju je Langdon možda rešio.“

Galovej je morao da se nasmeši. Nekako nije bio iznenađen. „Dobro, reci mi, šta je Langdon otkrio – je li piramida ispunila obećanje ili nije? Da li je ili nije otkrila ono što legenda tvrdi da će otkriti?“

„Još uvek ne znam.“

Otkriće, pomisli Galovej. „Sad moraš da se odmoriš.“

„Kao i ti.“

Ne, ja moram da se molim.

POGLAVLjE 124

Kad su se otvorila vrata lifta, sva svetla u Dvorani Hrama bila su upaljena. Mada je još uvek osećala da su joj noge kao od gume, Ketrin Solomon je pojurila da nađe brata. Vazduh je u ogromnoj dvorani bio hladan i mirisao na tamjan. Zbog prizora koji ju je dočekao, stala je kao ukopana.

U sredini te veličanstvene prostorije, na niskom kamenom oltaru, ležao je krvavi tetovirani leš, telo izbodeno kopljastim komadima razbijenog stakla. Visoko nad njim, zjapila je rupa u tavanici, otvorenoj prema nebu.

Bože gospode. Ketrin istog časa pogleda u stranu, preletajući očima u potrazi za Piterom. Našla je brata na drugom kraju prostorije, kako sedi i razgovara sa Langdonom i Sato dok ga neko iz prve pomoći prepovija.

„Pitere!“ povika Ketrin, trčeći na tu stranu. „Pitere!“

Njen brat pogleda prema njoj; na licu mu se videlo olakšanje. Odmah je skočio na noge i krenuo prema Ketrin. Imao je na sebi običnu belu košulju i tamne pantalone, koje mu je verovatno neko doneo iz njegove kancelarije u prizemlju. Ruka mu je bila u povezu, i oni se nežno, ali nespretno zagrliše, ali Ketrin to uopšte nije smetalo. Osetila je kako je okružuje poznato osećanje potpune zaštićenosti, kao da je u nekoj čauri, i to je oduvek bilo tako, još od najranijeg detinjstva, kad bi je zaštitnički grlio njen stariji brat.

Držali su jedno drugo u zagrljaju, bez reči.

Na kraju, Ketrin prošapta, „Jesi li dobro? Mislim… stvarno?“ Ona ga otpusti, pa pogleda u povez i zavoj na mestu gde mu je nekad bila desna šaka. Suze su joj ponovo navrle na oči. „Toliko mi je… žao zbog ovoga.“

Piter slegnu ramenima, kao da se radi o nečem beznačajnom. „To je ionako samo komad mesa. Telo ne traje večno. Važno je da si ti dobro.“

Piterov vedri odgovor još više je uzbudi, jer ju je podsetio zašto ona njega toliko voli. Pogladila gaje po glavi, osećajući sve one nesalomljive porodične veze koje postoje među njima… zajedničku krv koja teče njihovim venama.

Ali, saznanje da je večeras ovde sa njima i *treći* Solomon, bilo je tragično. Njen pogled ponovo se prikova za leš na oltaru, i Ketrin se snažno strese, pokušavajući da ne misli na fotografije od malopre.

Skrete pogled na drugu stranu, i vide Roberta Langdona u čijim je očima bilo duboko saosećanje i razumevanje, kao da nekako tačno zna na šta ona sad misli. *Piter zna.* Ketrin savladaše emocije – olakšanje, saučešće, očajanje. Osetila je kako njen brat počinje da drhti čitavim telom, kao malo dete. Ona tako nešto još nikad nije osetila u čitavom svom životu.

„Pusti sad to“, šaputala je. „Sve je u redu. Pusti sad to.“

Piter je sve jače podrhtavao.

Držala ga je uz sebe, milujući ga po zatiljku. „Piter, ti si *uvek* bio jak, za sve nas… i *uvek* si bio tu kad si mi potreban. Ali sada sam ja ovde, za *tebe*. Sve je u redu. Tu sam i ne mičem se.“

Ketrin nežno spusti njegovu glavu na svoje rame… i veliki Piter Solomon poče neutešno da rida u njenom naručju.

Direktorka Sato ode na stranu da odgovori na telefonski poziv. Javila se Nola Kej. Ovog puta, imala je dobre vesti.

„Još uvek nema znakova da je išta stiglo do medija, gospođo.“ Zvučala je optimistično. „Sigurna sam da bismo u suprotnom već nešto videli. Izgleda da ste uspeli da zaustavite.“

Veliko hvala, Nola, pomisli Sato i pogleda prema laptopu, na kome je Langdon video znak da je slanje poruke obavljeno. *Za dlaku.*

Na Nolinu sugestiju, operativac koji je pretraživao vilu, pregledao je i kante za smeće, i pronašao ambalažu novokupljenog modema za mobilni telefon. Imajući sada njegov precizni broj, Nola je uspela da poveže kompatibilne nosače, talasne dužine i servisne šeme i tako izoluje najverovatnije pristupno čvorište za laptop – jedan mali transmiter na uglu Šesnaeste i Korkoran ulice – samo tri bloka udaljen od Hrama.

Nola je munjevito prebacila informaciju direktorki Sato u helikopteru. Prilazeći Zdanju Hrama, pilot je izveo niski prelet i poslao jedan snop elektromagnetne radijacije u pristupno čvorište, i tako ga isključio par sekundi pre no što je laptop kompletirao slanje poruke.

„Obavili ste sjajan posao večeras“, reče Sato. „Sad idite da se naspavate. Zaslužili ste.“

„Hvala vam, gospođo.“ Videlo se da Nola okleva.

„Ima još nešto?“

Nola poćuta, očito razmišljajući da li da uopšte kaže bilo šta. „Ništa posebno gospođo, može da sačeka do sutra. Želim vam laku noć.“

POGLAVLjE 125

U tišini elegantnog kupatila u prizemlju Zdanja Hrama, Robert Langdon pustio je toplu vodu u keramički lavabo i pogledao u ogledalo. Čak i pri ovom prigušenom svetlu, izgledao je isto onako kako se i osećao… potpuno iscrpljeno.

Putna torba mu je opet visila preko ramena, ali mnogo lakša, osim njegovih ličnih stvari i par zgužvanih beležaka, u njoj nije bilo ničega drugog. Morao je da se nasmeje. Njegova poseta Vašingtonu radi predavanja ispala je neznatno napornija nego što je očekivao.

Ali i pored toga, Langdon je mogao zbog mnogo čega da bude zadovoljan.

Piter je živ.

A video-snimak nije poslat.

Pljuskajući lice šakama tople vode, osetio je kako se polako vraća u život. Sve je još uvek bilo prekriveno velom magle, ali je nivo adrenalina u njegovom telu konačno počeo da opada i ponovo se osećao kao svoj. Nakon što je osušio ruke, pogledao je na svoj Miki Maus sat.

Bože moj, baš je kasno.

Langdon je izašao iz kupatila i krenuo duž dugačkog zida Dvorane časnih – predivnim lučnim prolazom, čiji su zidovi bili prekriveni portretima uspešnih masona: američkih predsednika, filantropa, prosvetitelja i ostalih uticajnih Amerikanaca. Zaustavio se pred uljanim portretom Harija S. Trumana i pokušao da zamisli tog čoveka kako prolazi obrede, rituale i lekcije koje čovek mora da prođe da bi postao mason.

Postoji jedan skriveni svet iza ovog koji svi vidimo. Za sve nas.

„Iskrao si se“, obrati mu se glas s kraja hodnika.

Langdon se okrenu.

Bila je to Ketrin. Noćas je prošla kroz pakao, pa ipak je, neočekivano, sva blistala… nekako podmlađena.

Langdon joj se umorno nasmeši. „Kako mu je?“

Ketrin mu priđe i nežno ga zagrli. „Kako da ti se zahvalim?“

On se nasmeja. „Ma daj, znaš da ništa *nisam uradio*.“

Ketrin ga je dugo držala u zagrljaju. „Piter će biti dobro..“ Onda se odvoji od Langdona i pogleda duboko u njegove oči. „Rekao mi je nešto neverovatno… nešto *predivno*.“ Glas joj je drhtao od neizvesnosti. „Moram da odem i to pogledam. Odmah se vraćam.“

„Šta? Kuda ideš?“

„Neću dugo. Upravo sada, Piter želi da razgovara s tobom… *nasamo*. Čeka te u biblioteci.“

„Je li rekao zašto?“

Ketrin se nasmeja i odmahnu glavom, „Znaš ti Pitera i njegove tajne.“

„Ali…“

„Videćemo se uskoro.“

A onda je otišla.

Langdon umorno uzdahnu. Osećao se kao da mu je dosta tajni za jednu noć. Bilo je mnoštvo pitanja na koja nisu pruženi odgovori, naravno – Masonska piramida i Izgubljena reč su samo neka od njih – ali osećao je da odgovori, ako uopšte postoje, nisu odgovori za njega. *Za njega kao nemasona.*

Prikupljajući preostalu energiju, Langdon ode do masonske biblioteke. Kada je stigao, Piter je sedeo sasvim sam za stolom, sa kamenom piramidom pred sobom.

„Roberte?“ nasmeši se Piter i mahnu mu. „Hteo bih da razmenim koju reč s tobom.“

Langdon uspe da iscedi osmeh. „Pa da, čujem da si jednu *izgubio*.“

POGLAVLjE 126

Biblioteka u Zdanju Hrama bila je ujedno i najstarija javna čitaonica u Vašingtonu. Njene elegantne police povijale su se pod više od četvrt miliona svezaka, uključujući i izuzetno redak primerak *Tajne pripremljenog brata*, Ahimana Rezona. Pored knjiga, biblioteka je raspolagala i zbirkom dragocenog masonskog nakita, ritualnih predmeta, pa čak i jednom retkom knjigom koju je ručno odštampao Bendžamin Franklin.

Langdon je od svega najviše voleo dragocenost koju je retko ko primećivao u biblioteci.

Iluziju.

Solomon mu je davno pokazao da, kada se gleda iz jednog određenog položaja, sto za čitanje i zlatna lampa na njemu grade savršenu optičku iluziju piramide sa blistavim zlatnim vrhom. Solomon je govorio da ovu optičku iluziju smatra tihim podsetnikom da svako može uvek da vidi sve tajne slobodnog zidarstva samo ako gleda iz pravog ugla.

Večeras su tajne slobodnog zidarstva izašle na videlo sa svih strana. Langdon je sad sedeo nasuprot Velikog majstora i Masonske piramide.

Piter se smešio. „Roberte, 'reč' koju ti pominješ, nije legenda. Ona *realno* postoji."

Langdon je gledao u njega preko stola, i najzad progovori. „Ali… ne razumem. Kako je to moguće?"

„Šta je tu toliko teško prihvatiti?"

Sve skupa! Hteo je da kaže Langdon, gledajući svog starog prijatelja pravo u oči, ne bi li u njima uočio makar malo zdravog razuma. „Ti meni kažeš da veruješ da Izgubljena reč stvarno postoji… i da ima stvarnu *moć*?"

„Ogromnu moć", odgovori Piter. „Ona ima moć da preobrati ljudski rod tako što će razrešiti drevne misterije."

„Jedna *reč*?" suprotstavi mu se Langdon. „Pitere, zaista nikako ne mogu da poverujem da jedna reč…"

„*Poverovaćeš*", odvrati Piter mirno.

Langdon ga je ćutke gledao.

„Kao što dobro znaš", nastavio je Solomon, ustajući i hodajući oko stola, „odavno je prorečeno da će doći dan kad će Izgubljena reč biti ponovo nađena… dan kad će biti otkrivena… i kad će čovečanstvo ponovo dobiti pristup njenoj zaboravljenoj moći."

Langdon se priseti Piterovog predavanja o apokalipsi. Mada mnogi pogrešno tumače reč *apokalipsa* kao kataklizmični kraj sveta, ta reč doslovce znači otkrovenje, za koje se u drevna vremena mislilo da će doneti veliko znanje. *Nastupa doba prosvećenosti.* Čak i ako je tako, Langdon još uvek nije mogao da shvati kako tu veliku promenu može da donese jedna *reč*.

Piter pokaza rukom na piramidu. Bila je na stolu, zajedno sa svojim zlatnim vrhom. „Masonska piramida", reče on. „Legendarni simbolon. Danas ga vidimo ujedinjenog i upotpunjenog." Sa puno poštovanja, on podiže zlatni vrh i stavi ga na piramidu. Teški komad od zlata namesti se, skoro bešumno, gde treba.

„Večeras, prijatelju moj, ti si učinio ono što nikom pre tebe nije pošlo za rukom. Sastavio si Masonsku piramidu, dešifrovao sve njene tajne i na kraju nam, otkrio… ovo.“

Solomon izvadi parče hartije i položi je na sto. Langdon na njoj prepozna rešetku sa simbolima ispremeštanim uz pomoć Franklinovog magičnog kvadrata osmog reda. On ga je nakratko bio pogledao u Dvorani Hrama.

Piter reče, „Zanima me da li ćeš umeti da pročitaš ovako poređane simbole. Na kraju krajeva, ti si specijalista za te stvari.“

Langdon je zagledao rešetku sa svih strana.

Heredom, cirkumpunkt, piramida, stepenice…

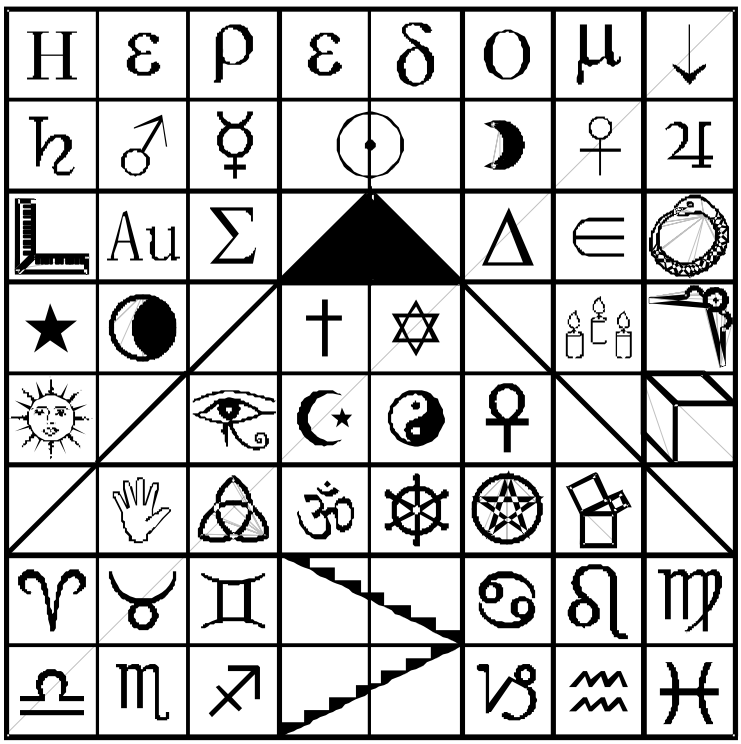

Langdon uzdahnu. „Pa dobro, Pitere, kao što i sam možeš da vidiš, ovo je alegorijski piktogram. Jasno je da je njegov jezik metaforički i simbolički, pre nego bukvalan.“

Solomon se zasmeja. „Eto šta se dešava kad simbologu postaviš jednostavno pitanje… U redu, kaži mi šta vidiš.“

Piter stvarno želi da čuje ovo? Langdon privuče sebi stranicu. „Ovako, ja sam već pogledao ranije i, prosto rečeno, vidim da ova rešetka predstavlja sliku koja prikazuje nebo i zemlju.“

Piter podiže obrve, delovao je iznenađeno. „Je l?“

„Naravno. Na vrhu slike, imamo reč *Heredom* – ‘Sveta kuća* – što se interpretira kao Božja kuća… ili *nebesa*.“

„Dobro.“

„Strelica upravljena nadole, posle Heredom, označava da preostali deo piktograma očito leži u prostoru *ispod* neba… a to će biti… na *zemlji*.“ Langdon sad spusti pogled do ostalih delova. „Najniža dva reda, ona ispod piramide predstavljaju samu Zemlja – *terra firma* – najnižu od svih carstava. Baš kao što i treba, u njima se nalazi dvanaest drevnih *astroloških* znakova koji upućuju na prvobitnu religiju ljudi koji su prvi pogledali u nebo i videli kako božja ruka upravlja zvezdama i planetama.“

Solomon gurnu stolicu bliže i zagleda se u rešetku. „Dobro, šta još?“

„Na astrološkoj osnovi“, nastavi Langdon, velika piramida diže se sa zemlje… i proteže sve do neba… večni simbol izgubljene mudrosti. Tokom istorije, ona se punila velikim filozofskim i religijskim nasleđem – egipatskim, pitagorejskim, budističkim, hinduističkim, islamskim, judeo-hrišćanskim, i tako dalje – i svi su oni upravljeni na-vviše, u pravcu transformativne kapije piramide, gde se konačno sabiraju u jedan jedinstven filozofski pogled ljudskog roda.“ On tu zastade. „Jednu jedinstvenu svest… opštu viziju boga prikazanog drevnim simbolom koji lebdi iznad vrha piramide.“

„Cirkumpunkt“, reče Piter. „Univerzalni simbol Boga.“

„Tačno tako. Tokom istorije, cirkumpunkt je mogao da označi *sve* živo, *svim* ljudima – on je bog sunca Ra, alhemijsko zlato, svevideće oko, tačka singulariteta pre velikog praska…“

„Veliki arhitekt svemira.“

Langdon klimnu glavom, osećajući da je ovaj isti argument Piter verovatno upotrebio i u Dvorani Hrama da bi proturio ideju da je cirkumpunkt zapravo Izgubljena reč.

„I konačno?“, pitao je Piter. „Kako stoji stvar sa stepenicama?“

Langdon pogleda u stepenice ispod piramide. „Pitere, siguran sam da ti znaš, kao i svi mi, da je ovo u slobodnom zidarstvu simbol zavojitih stepenica, koje nas izvode iz zemaljskog mraka u svetlo, poput Jakovljevih lestvica koje se penju u nebo, ili poput kičmenih pršljenova koji povezuju čovekovo smrtno telo sa večnim duhom.“ Zastao je. „Što se tiče *ostalog*, čini mi se da je to jedna mešavina nebeskih, masonskih i naučnih simbola koji svi zajedno ukazuju na drevne misterije.“

Solomon je gladio bradu. „Veoma elegantna interpretacija, profesore. Naravno, slažem se da se ova rešetka može protumačiti i kao alegorija, međutim…“ U očima mu se zacakli neki još tajanstveniji izraz. „Ovaj skup simbola sadrži još jednu priču. Priču koja otkriva mnogo više.“

„Je li?“

Piter ponovo poče da korača, obilazeći sto. „Ranije večeras, u Dvorani Hrama, kad sam poverovao da ću umreti, pogledao sam u ovu rešetku i nekako uspeo da vidim *dalje* od metafore, *dalje* od alegorije, sve do samog srca stvari o kojoj nam govore ovi simboli.“ Zastao je, naglo se okrenuvši prema Langdonu. „Ova rešetka *precizno* pokazuje mesto na kome je zakopana Izgubljena reč.“

„Kako, molim?“ Langdon se uzvrpolji u stolici, iznenada pomislivši da su traumatični događaji ove noći potpuno pomeli Pitera koji više ne može logično da razmišlja.

„Roberte, legenda *stalno* govori o Masonskoj piramidi kao mapi – veoma *specifičnoj* mapi – mapi koja može da odvede posvećene do tajnog mesta na kome se nalazi Izgubljena reč.“ Solomon potapka prstom po rešetki sa simbolima ispred Langdona. „Garantujem ti da ovi simboli predstavljaju upravo ono što tvrdi legenda… mapu. Specifičan dijagram koji otkriva tačno gde da nađemo stepenište koje će nas odvesti do Izgubljene reči.“

Langdon se nesigurno nasmeja, trudeći se da ne načini nijedan pogrešan potez. „Čak i kad bih verovao u legendu o Masonskoj piramidi, ova rešetka sa simbolima nikako ne može biti mapa. Ona *nipočemu* ne liči na mapu.“

Solomon se nasmeši. „Ponekad je dovoljno samo malo promeniti ugao gledanja, pa da se nešto što nam je sasvim dobro poznato sagleda u potpuno novom svetlu.“

Langdon ponovo pogleda, ali ne vide ništa novo.

„Dozvoli da te nešto upitam“, kaza Piter. „Kada mi masoni polažemo kamen temeljac, da li znaš zašto ga uvek polažemo u severoistočni ugao građevine?“

„Pa dabome, zato što severoistočni ugao uvek prvi prima zrake sunca ujutro. Simbolička snaga arhitekture upravo se i krije u tome što nas ona izdiže iz zemlje na svetlo.“

„Tačno“, odgovori Piter. „Možda bi sad trebalo da pogledaš *tamo* da bi video prvi zrak svetla.“ Pokazao je prema rešetki. U severoistočni ugao.“

Langdon vrati pogled na hartiju, i prenese ga na gornji desni, odnosno severoistočni ugao. Simbol u tom uglu beše ↓.

„Strelica koja pokazuje nadole“, reče Langdon, pokušavajući da razume šta Solomon hoće da mu kaže. „To znači… ispod Heredoma.“

„Ne, Roberte, ne *ispod*“, odgovori Solomon. „Razmisli. Ova rešetka nije neki metaforički lavirint. Ona je *mapa*. A na mapi, strelica za označavanje pravca, ako pokazuje *nadole* označava…“

„Jug“, uzviknu Langdon iznenađeno.

„Dabome!“ odgovori Solomon, uzbuđeno se smešeći. „Prema jugu! Na mapi *dole* označava jug. Još nešto, na mapi, reč *Heredom* svakako ne bi bio metafora za nebo, već ime geografske lokacije.“

„Zdanje Hrama? Ti to sad meni hoćeš da kažeš da ova mapa… pokazuje na jug u odnosu na ovu zgradu?“

„Slava Bogu!“ kaza Solomon, smejući se. „Sviće, konačno.“

Langdon je proučavao rešetku. „Ali, Pitere, čak i ako imaš pravo – na jug od ove zgrade, može biti *bilo gde* po longitudi od preko trideset i osam hiljada kilometara.“

„A ne, Roberte. Zaboravljaš šta kaže legenda, koja tvrdi da je Izgubljena reč zakopana ovde u Vašingtonu. To popriličnо skraćuje razdaljinu. Osim toga, legenda *takođe* kaže da na otvoru koji vodi ka stepeništu stoji veliki kamen… i da je na tom kamenu uklesana poruka na nekom starom jeziku… kao neka vrsta *oznake*, *tako* da ga mogu pronaći samo oni koji to zaslužuju.“

Langdon se mučio da sve ovo shvati ozbiljno, osim toga, on nije dovoljno dobro poznavao Vašington da bi mogao da zamisli šta se nalazi južno od ovog mesta na kome se oni sada nalaze. Međutim, bio je prilično siguran da nema nigde nekakvog velikog kamena sa uklesanom porukom, koji je namešten preko zatrpanih stepenica.

„Poruka koja je uklesana u kamenu“, nastavi Piter „stoji ovde, pravo pred tvojim očima.“ Kucnuo je prstom na treći red rešetke ispred Langdona. Evo, *ovo* je taj natpis, Roberte! Rešio si zagonetku!“

Zgranut, Langdon je buljio u tih sedam simbola.

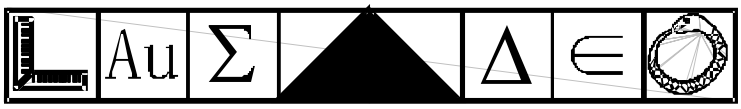

Rešio? Langdon nije imao blagog pojma šta bi uopšte tih sedam potpuno nesrodnih simbola mogli da znače, pored toga što je vraški bio siguran da oni *nisu* uklesani ni na jednoj zgradi u prestonici ove nacije, a pogotovo ne na kamenu divovskih razmera iznad nekih stepenica.

„Pitere“, reče, „Ja zaista ne vidim kako ovo može išta da rastumači. Ja ne znam ni za kakav kamen u Vašingtonu na kome je uklesana neka poruka.“

Solomon ga potapša po ramenu. „Prolazio si tuda, ali nikada nisi zapazio. To važi za sve nas. Stoji tamo usred bela dana, kao uostalom i sve tajne. Večeras, kad sam ugledao ovih sedam simbola, istog trenutka sam shvatio da je legenda istinita. Izgubljena reč *zaista* je zakopana u Vašingtonu… i *stvarno* počiva pri dnu stepenica ispod ogromnog kamena sa uklesanim natpisom.“

Potpuno zbunjen, Langdon je ćutao.

„Roberte, verujem da si večeras zaslužio da saznaš istinu.“

Langdon je netremice gledao u Pitera, pokušavajući da svari to što je upravo čuo. „I ti ćeš sada da mi *kažeš* gde je zakopana Izgubljena reč?“

„Ne“, odgovori Solomon, ustajući sa osmehom. „Ja ću da ti *pokažem*.“

Pet minuta kasnije, Langdon je stavljao pojas na zadnjem sedištu eskalejda, pored Pitera Solomona. Simkins je sedao za volan, dok im je Sato prilazila preko parkirališta.

„Gospodine Solomon?“ reče direktorka, paleći usput cigaretu. „Upravo sam obavila razgovor koji ste tražili.“

„I?“ Pitao je Piter kroz otvoreni prozor automobila.

„Izdala sam naređenje da vas puste. Nakratko.“

„Hvala vam.“

Sato ga je posmatrala, delujući znatiželjno. „Moram priznati da je to veoma neobičan zahtev.“

Solomon samo zagonetno slegnu ramenima.

Sato odustade od daljeg ispitivanja, obiđe oko automobila sve do Langdonovog prozora i pokuca.

Langdon spusti staklo.

„Profesore“, reče bez imalo topline u glasu. „Vaša pomoć ove noći, mada ne dobrovoljna, bila je ključna da ovo uspe… i na tome vam zahvaljujem.“ Povukla je dug dim iz cigarete i dunula ga u stranu. „*Međutim*, dozvolite da vam na kraju dam i jedan savet. Kad vam sledeći put visoki službenik CIA kaže da se radi o krizi opasnoj po bezbednost nacije…“ Ona blesnu svojim crnim očima, „a vi lepo prestanite da kenjate, nije vam ovo Harvard.“

Langdon otvori usta da joj odgovori, ali je direktorka Sato već okrenula leđa i krenula u pravcu helikoptera koji ju je čekao.

Simkins ih pogleda preko ramena, lice mu je bilo bez izraza. „Da li su gospoda spremna?“

„U stvari“, reče Solomon, „samo za trenutak.“ Izvadio je mali, izpresavijan komad tamne tkanine i pružio ga Langdonu. „Roberte, želeo bih da staviš ovo pre no što krenemo“

Zbunjen, Langdon pogleda u tkaninu. Crni somot. Kad ga je razmotao, shvatio je da u rukama drži masonski povez za oči – tradicionalnu masku koja se stavlja inicijantima za prvi stepen. *Šta li kog vraga?*

Piter reče, „Ne bih voleo da vidiš kuda idemo.“

Langdon se okrete Piteru. „Hoćeš da *držim masku* tokom putovanja?“

Solomon se isceri. „Moja tajna. Moja pravila.“

POGLAVLjE 127

Povetarac je bio hladan van glavnog štaba CIA u Lengliju. Nola Kej se tresla dok je išla za bezbednjakom Rikom Perišom preko mesečinom osvetljenog glavnog dvorišta agencije.

Kuda me to Rik vodi?

Kriza masonskog video-snimka bila je sprečena, hvala bogu, ali Nolu je i dalje prožimao nemir. Skraćeni tekst dokumenta na particiji diska namenjenog direktoru CIA, ostao je misterija, i to ju je izjedalo. Ona i Sato će se naći ujutro zbog izveštaja, ali Nola želi činjenice. Na kraju je pozvala Rika Periša i zatražila njegovu pomoć.

Sada, dok je pratila Rika prema nekom nepoznatom mestu van zgrade, Nola nije mogla da odagna bizarne fraze koje su joj se urezale u sećanje.

Tajnu lokaciju podzemlja gde je… negde u Vašingtonu, s koordinatama… da otkriju drevnu kapiju koja vodi… obratiti pažnju piramida čuva opasne… dešifrovati ovaj uklesani simbolon da otkrijete…

„Ti i ja se slažemo“, reče Periš dok su koračali, „da je haker koji je hakovao ove ključne reči definitivno tražio informacije o Masonskoj piramidi.“

Očigledno, pomisli Nola.

„Međutim, pokazalo se da je haker naleteo na parčence masonske misterije, koju mislim da nije želeo da pronađe.“

„Šta hoćeš da kažeš?“

Nola, znaš da direktor CIA održava interni forum zaposlenih u Agenciji, gde oni mogu da iznesu svoje ideje o raznim stvarima?“

„Naravno.“ Forum je personalu Agencije pružao sigurno mesto da preko Interneta brbljaju o raznim stvarima i tako direktoru pruže virtuelni uvid u mišljenje osoblja.

„Direktorovi forumi se čuvaju na njegovoj privatnoj particiji, pa ipak kako bi obezbedio pristup zaposlenima sa svih nivoa bezbednosti, oni su locirani van direktorovog zaštitnog zida.“

„Na šta ciljaš?“ pitala ga je dok su zalazili za ugao blizu kafeterije Agencije.

„Drugim rečima…“ Periš pokaza u pomrčinu. „*Na to.*“

Nola podiže pogled. Preko trga ispred njih nalazila se ogromna metalna skulptura koja se presijavala na mesečini.

U Agenciji, koja se razmetala kolekcijom od preko pet stotina originalnih umetničkih dela, ova skulptura, po imenu *Kriptos* – bila je daleko najslavnija. Nazvan po grčkoj reči „skriven“, *Kriptos* je bio delo američkog umetnika Džejmsa Sanborna i postalo je neka vrsta legende ovde u CIA,

Delo se sastojalo od ogromne bakarne ploče u obliku slova S, postavljene na ivicu poput nekakvog udubljenog metalnog zida. Na prostranu površinu ovog zida bilo je ugravirano blizu dve hiljade slova, organizovanih tako da obrazuju zagonetni kod. Kao da to nije bilo dovoljno nejasno, oko šifrovanog S-zida nalazili su se i mnogi drugi pažljivo postavljeni elementi –

granitne table pod čudnim uglovima, ruža kompasa, magnetna rudača, pa čak i poruka pisana Morzeovom azbukom, koja je značila „lucidna memorija“ i „sile iz senke“ Mnogi obožavaoci ovog eksponata verovali su da ti delovi sadrže ključ za odgonetanje skulpture.

Kriptos je bio umetnost… ali isto tako i enigma.

Pokušaji da se odgonetne njegova skrivena šifra postala je opsesija kriptologa, kako onih unutar, tako i izvan CIA. Konačno, pre nekoliko godina, deo koda je odgonetnut i postao je nacionalna vest. Premda je veliki deo koda Kriptosa ostao nerešen do današnjih dana, delovi koji *jesu* otkriveni bili su toliko čudni da su skulpturu učinili još misterioznijom. Ukazivali su na neke skrivene lokacije, kapije koje vode u drevne grobnice, geografske širine i dužine…

Nola je još uvek mogla da se seti delova odgonetnutog koda: *Informacije su prikupljane i odašiljane ispod zemlje na nepoznatu lokaciju… Bila je totalno nevidljiva… kako je to moguće… koristili su magnetno polje Zemlje…*

Nola nikad nije previše pažnje poklanjala ovoj skulpturi, niti marila za to da li je ikada potpuno dešifrovana. U ovom trenutku, međutim, želela je odgovore. „Zašto mi pokazuješ *Kriptos*?“

Periš joj uputi konspirativni smešak i teatralno izvadi parče papira iz džepa. „*Voila,* misteriozni skraćeni tekst oko kog si se toliko zabrinula. Našao sam čitav tekst.“

Nola poskoči. „Njuškao si po direktorovoj zaštićenoj particiji?“

„Ne. Objasnio sam ti to malopre. Pogledaj.“ On joj dade papir.

Nola ga uze i odmota. Kada je videla standardni Agencijski memorandum pri vrhu strane, trgla je glavom od iznenađenja.

Ovaj dokument *nije* bio strogo poverljiv. Čak ni najmanje.

PANEL ZA DISKUSIJU ZAPOSLENIH: KRIPTOS
ZAPAKOVANI PODACI: DISKUSIONA TEMA #2456282.5

Nola uhvati sebe kako gleda u seriju odgovora koji su bili zapakovani u jednu jedinu stranicu, zbog efikasnijeg čuvanja.

„Tvoj dokument s ključnim rečima“, reče Rik, „nepovezano je lupetanje o *Kriptosu*, nekog šifranta-diletanta.“

Nola je pregledala dokument sve dok nije primetila rečenicu koja sadrži poznati niz ključnih reči.

Džime, skulptura kaže da je poslata na tajnu podzemnu lokaciju gde je skrivena i informacija.

„Ovaj tekst je s direktorovog *Kriptos* foruma“, objasni joj Rik. „Forum postoji već godinama. Tamo ima, ali bukvalno, *hiljadu* odgovora. Nisam iznenađen što *jedan* od njih slučajno sadrži sve ključne reči.“

Nola nastavi da pregleda dokument sve dok ne uoči još jedan odgovor s ključnim recima.

Iako je Mark rekao da geografska dužina i širina koda ukazuju na tačku negde u Vašingtonu, koordinate koje je

koristio bile su pogrešne za jedan stepen – Kriptos u stvari upućuje na samog sebe.

Periš ode do skulpture i pređe dlanom preko šifrovanog mora slova. „Veliki deo ovog koda tek bi trebalo rešiti, i ima zaista mnogo ljudi koji misle da se poruka možda odnosi na drevne masonske tajne.“

Nola se sada prisetila govorkanja o vezi između masona i *Kriptosa*, ali bila je sklona da ignoriše trabunjanja ludaka. S druge strane, gledajući različite delove skulpture koji su ležali po trgu, ona shvati da je to šifra iz delova – simbolon – baš kao i Masonska piramida.

Čudno.

Na trenutak, Nola je videla *Kriptos* kao modernu Masonsku piramidu – šifru iz mnogo delova, od različitih materijala, od kojih svaki ima neku svoju ulogu. „Misliš li da *Kriptos* i Masonska piramida na bilo koji način kriju istu tajnu?“

„Ko to zna?“ Periš baci prema *Kriptosu* razočaran pogled. „Sumnjam da ćemo *ikada* saznati čitavu poruku. To jest, osim ako neko ne ubedi direktora da otvori svoj sef i zaviri u rešenje.“

Nola klimnu. Sve joj se sada vraćalo. Kada je *Kriptos* postavljen, stigao je zajedno sa zapečaćenom kovertom koja sadrži potpuno rešenje koda sa skulpture. Zapečaćeno rešenje je povereno tadašnjem direktoru CIA, Vilijemu Vebsteru, koji ga je zaključao u svoj sef u kancelariji. Dokument je navodno još uvek tamo, a direktori su ga predavali jedan drugom, kako su godine proticale.

Ono što je bilo čudno, pomisao na Vilijema Vebstera podstaklo ju je njeno sećanje, da se priseti još jednog dela dešifrovanog *Kriptosovog* teksta:

ZAKOPANO JE TAMO NEGDE.
KO ZNA TAČNU LOKACIJU?
SAMO V V.

Iako niko nije znao *šta* je tačno zakopano tamo negde, većina je verovala da se VV odnosi na Vilijema Vebstera. Nola je bila načula glasine da se to u stvari odnosi na Vilijema Vistona – teologa i člana Kraljevskog društva – iako se nikada nije trudila da o tome previše razmišlja.

Rik ponovo progovori. „Moram da priznam, nisam previše upućen u umetnost, ali mislim da je ovaj tip Sanborn zaista genije. Baš sam nedavno pogledao njegov projekat *Ćirilični projektor*. On projektuje ogromna ruska slova iz KGB dokumentacije u vezi sa kontrolom misli. Jezivo.“

Nola ga više nije slušala. Pregledala je papir i pronašla treću ključnu frazu u nekom drugom odgovoru.

Tačno, čitav taj deo je doslovno preuzet iz jednog dnevnika poznatog arheologa, koji se odnosi na vreme kada je kopao i otkrio DREVNU KAPIJU koja vodi do groba Tutankamona.

Arheolog koji je spomenut na *Kriptosu*, Nola je to znala, bio je, u stvari, poznati egiptolog Hauard Karter. Sledeći odgovor se odnosio na njega i spominjao je njegovo ime.

Baš sam pregledao ostatak Karterovih terenskih beleški preko Interneta, i izgleda da je on pronašao neku glinenu tablicu sa upozorenjem da PIRAMIDA čuva opasnost, za sve koji naruše mir faraona. Kletva!

Da li bi trebalo da brinemo? :)

Nola se namršti. „Rik, za ime sveta, odgovor ovog idiota u vezi s piramidom nije čak ni tačan. Tutankamon nije ni sahranjen u *piramidi*. Sahranjen je u Dolini kraljeva. Zar kriptolozi ne gledaju *Diskaveri*."

Periš slegnu ramenima. „Štreberi."

Nola sada ugleda poslednju ključnu frazu.

Drugari, znate da ne spadam među teoretičare zavere, ali Džime i Dejv, bolje da dešifrujete ovaj UGRAVIRANI SIMBOLOM i otkrijete njegovu konačnu tajnu pre nego što dođe kraj sveta 2012… Ćao.

„Bilo kako bilo", reče Periš, „mislio sam da je bolje da čuješ za *Kriptos* pre nego što optužiš direktora CIA za čuvanje strogo poverljivih dokumenata o drevnoj masonskoj legendi. Nekako sumnjam da moćan čovek, poput našeg direktora, ima vremena za takve stvari."

Nola se seti masonskog video-snimka i scena sa svim uticajnim ljudima koji su učestvovali u drevnom obredu. *Kad bi Rik samo mogao da nasluti…*

Na kraju, ipak je znala da, šta god da *Kriptos* skriva, poruka definitivno ima mistični prizvuk. Ona pogleda u bleštavo umetničko delo – trodimenzionalni kod koji potpuno nem stoji u srcu najjače obaveštajne agencije ove nacije – i zapita se da li će on ikada otkriti svoju najveću tajnu.

Dok se zajedno s Rikom vraćala u zgradu, Nola je morala da se nasmeši.

Zakopano tamo negde.

POGLAVLjE 128

Ovo je suludo.

Sa povezom na očima, Robert Langdon nije ništa video dok ih je eskalejd vozio na jug kroz prazne ulice. Na sedištu pored njega Piter Solomon je ćutao.

Kuda me vodi?

Naravno da je Langdona interesovalo kuda idu, naslućivao je da će se nešto važno desiti i pustio je svojoj mašti na volju u želji da konačno sastavi sve delove zagonetke. Piter nije ni za dlaku uzmaknuo od svoje tvrdnje. *Izgubljena reč? Zatrpana ispod stepeništa koje je pokriveno ogromnim kamenom sa uklesanim natpisom!* Sve je to skupa izgledalo sasvim nemoguće.

Langdon je zapamtio sve simbole koji su navodno uklesani u kamenu… a ipak, koliko je on mogao da vidi, tih sedam simbola zajedno ne daju nikakvo značenje.

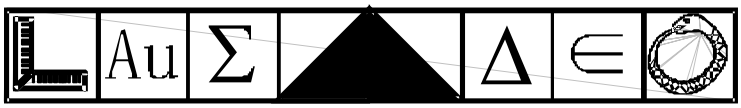

Masonski uglomer: simbol poštenja i „istinitosti“.

Slova Au: skraćenica za element poznat kao zlato.

Sigma: grčko slovo S, matematički simbol za sumu svih delova.

Piramida: egipatski simbol čovekovog stremljenja ka nebu.

Delta: grčko slovo D, matematički simbol za promenu.

Živa: prikazana svojim najstarijim alhemijskim simbolom.

Urobor: simbol potpunosti i sjedinjenja.

Solomon je i dalje insistirao da tih sedam simbola predstavljaju „poruku“. Ako je to tačno, onda se ovde radi o poruci koju Langdon nikako ne može da protumači.

Vozilo naglo uspori, skrete sasvim udesno i nastavi da vozi po nekoj drugoj vrsti podloge, kao da se radi o prilaznom putu. Langdon načulji uši, ne bi li otkrio gde se nalaze. Sve skupa, vozili su se manje od deset minuta, no i pored toga što je Langdon pokušavao da u mislima sledi put, veoma brzo je izgubio svaku orijentaciju. Kako mu se činilo, izgledalo je kao da se vraćaju nazad do Zdanja Hrama.

Eskalejd se zaustavio, i Langdon ču kako se spušta prozor.

„Agent Simkins, CIA“, najavi se vozač. „Verujem da nas očekujete.“

„Da, gospodine,“ odgovori odsečan, vojnički glas. „Direktorka Sato nas je unapred obavestila telefonom. Samo za trenutak, da uklonim barikadu.“

Dok je ovo slušao, Langdon je bivao sve više zbunjen, osećajući da verovatno ulaze u neku vojnu bazu. Dok se automobil ponovo kretao, po neobično ravnom asfaltu, on okrete glavu prema Piteru, još uvek sa povezom na očima. „Pitere, gde se nalazimo?“ zatraži odgovor.

„*Nemoj* sklanjati povez“, reče Piter strogim glasom.

Vozilo produži još malo dalje i onda se sasvim zaustavi. Simkins ugasi motor. Još neki glasovi. Sigurno vojska. Neko zatraži od Simkinsa da se legitimiše. Agent izađe i tihim glasom porazgovara sa nekim.

Langdonova vrata se iznenada otvoriše i neke snažne ruke pomogoše mu da izađe. Vazduh je bio hladan. Duvao je vetar.

Solomon je bio pored njega. „Roberte, dozvoli agentu Simkinsu da te uvede."

Langdon ču čegrtanje metala dok se ključ okretao u bravi… a potom zaškripaše teška gvozdena vrata. Zvučalo je kao nekakva prastara ustava. *Kuda me sad vode, kog vraga?!*

Simkinsova ruka gurala ga je u pravcu metalnih vrata. Prešli su preko praga. „Samo pravo napred, profesore."

Iznenada se sve umirilo. Mrtva tišina. Pustoš. Vazduh je mirisao kao da je prošao kroz aparat za sterilizaciju.

Simkins i Solomon išli su sada pored Langdona, svaki sa po jedne strane i vodili ga kroz hodnik u kome je sve odjekivalo. U mokasinama, imao je utisak da ide po kamenom podu.

Iza njih, vrata se zalupiše s treskom, i Langdon poskoči. Brava škljocnu. Znojio se ispod poveza. Zaželeo je da ga zbaci.

Sad su prestali da koračaju.

Simkins je pustio Langdonovu ruku i potom se čulo pištanje nekakvog elektronskog aparata, posle čega je nešto počelo da tandrče ispred njih i Langdon pomisli da su to opet neka blindirana vrata koja se automatski otvaraju.

„Gospodine Solomon, nastavite dalje sami sa gospodinom Langdonom. Ja ću vas čekati ovde", reče Simkins. „Uzmite moju baterijsku lampu."

„Hvala vam", reče Solomon. „Nećemo dugo."

Bateriju?! Langdonu srce ponovo poče da udara kao ludo.

Piter svojom rukom uhvati Langdona i oni počeše sporo da se kreću napred. „Hodaj sa mnom, Roberte."

Kretali su se zajedno, sasvim sporo pređoše preko još jednog praga, a blindirana vrata se ponovo zatvoriše.

Piter stade. „Da li nešto nije u redu?"

Langdon odjednom oseti mučninu i nesvesticu. „Mislim da sad moram da skinem povez."

„Nemoj, samo što nismo stigli."

„Stigli *gde*?" Langdon oseti kako mu biva sve teže u stomaku.

„Pa rekao sam ti – vodim te da vidiš stepenice koje silaze sve do Izgubljene reči."

„Pitere, ovo nije nimalo smešno!"

„Pa ni *ne treba* da ti bude smešno. Treba da ti otvori vidike, Roberte. Treba da te podseti da na ovom svetu ima tajni koje čak ni *ti* do sada nisi video. I pre no što učinim sledeći korak s tobom, hoću da ti učiniš nešto za mene. Želim da *poveruješ*… makar i na trenutak… da *poveruješ* u legendu. Da poveruješ da ćeš sad pogledati niz zavojite stepenice koje se spuštaju

stotinu metara sve do jedne od najvećih izgubljenih dragocenosti čovečanstva.“

Langdonu se zavrte u glavi. Ma koliko da je želeo da po veruje u ono što govori njegov veliki prijatelj, ipak nije mogao. „Koliko je još daleko?“ Njegov somotski povez bio je mokar od znoja.

„Nije daleko. Zapravo, samo još par koraka. Ima još jedna, poslednja vrata. Sad ću da ih otvorim.“

Solomon ga na trenutak pusti i Langdon poče da se ljulja, osećajući nesvesticu. Nesiguran, pruži ruke da se za nešto uhvati, ali je Piter već ponovo bio pored njega. Buka teških automatskih vrata ponovo se začu ispred njih. Piter uhvati Langdona za ruku i oni opet kretoše napred.

„Ovuda.“

Pipajući, pređoše preko još jednog praga, i vrata se opet zatvoriše za njima. Tišina. Hladnoća.

Langdon odmah oseti da ovo mesto, ma gde da se ono nalazi, nema ničeg zajedničkog sa svetom sa druge strane blindiranih vrata. Vazduh je bio vlažan i hladan, kao u grobu. Sve je bilo nekako tupo i prigušeno. Oseti kako ga hvata napad neobuzdane klaustrofobije.

„Još nekoliko koraka.“ Solomon ga provede kao slepca oko nekog ugla, a onda ga namesti pravo ispred nečeg. Konačno reče, „Skini povez.“

Langdon zgrabi povez i zdera ga s lica. Pogledao je svuda oko sebe ne bi li video gde je, ali je i dalje bio slep. Probijao je oči. Ništa. „Pitere, ovde je mrak kao u paklu.“

„Da, znam. Pruži ruke ispred sebe. Ima jedna ograda. Uhvati je.“

Langdon je pipao po mraku i našao gvozdenu šipku.

„A sad, gledaj.“ Čuo je kako Piter petlja sa nečim i tamu odjednom probi zaslepljujući snop baterijskog svetla. Bio je uperen na pod, i pre no što je Langdon mogao da vidi šta ga okružuje, Solomon pomeri snop preko gvozdene ograde pravo u dubinu.

Langdon se odjednom zagleda u rupu bez dna… beskonačne zavojite stepenice koje su se spuštale duboko u zemlju. *Gospode bože!* Kolena su počela da mu klecaju i on se uhvati za ogradu. Ispred njih su bile spiralne stepenice, mogao je da vidi barem trideset stepenika kako se spuštaju u dubinu, posle toga baterijska svetlost nije više dopirala. *Ne mogu čak ni da vidim dno.*

„Pitere…“ poče da muca. „Kakvo je ovo mesto?“

„Uskoro ću te povesti sve do dna, ali pre no što to učinim, moraš još da vidiš i nešto drugo.“

Izmožden, Langdon nije više mogao ni da protestuje, već je dopustio Piteru da ga povede na drugu stranu od stepeništa u jednu neobičnu sobicu. Piter je držao bateriju uperenu na istrošen kameni pod ispod njihovih nogu, ali Langdon uopšte nije mogao da se orijentiše u tom prostoru… jedino je znao da je veoma skučen.

Uzana kamena sobica.

Odmah su stigli do zadnjeg zida prostorije u koji je bio ubačen stakleni pravougaonik. Langdon je pomislio da je to možda prozorčić u sobu koja se

nalazi iza ove, ali već sa mesta na kome je stajao mogao je da vidi da je iza stakla samo mrak.

„Hajde“, reče Piter. „Pogledaj.“

„Šta ima tamo?“ Langdon se za tren oka preneo u Odaju za razmicanje ispod zgrade Kapitola setivši se kako je poverovao, na trenutak, da se možda u njoj nalazi kapija neke ogromne podzemne pećine.

„Samo ti pogledaj, Roberte.“ Solomon ga je gurao napred. „Ali, prvo se dobro saberi, jer će te se dojmiti ono što budeš video.“

Nemajući predstavu o tome što ga čeka, Langdon je krenuo prema staklu. Kad se približio, Piter isključi bateriju, i sobica potonu u potpuni mrak.

Dok su mu se oči prilagođavale na pomrčinu, Langdon je pipao ispred sebe i konačno rukama dodirnu zid, potom pronađe staklo i približi lice do providne kapije. Iza nje je i dalje bio potpuni mrak. Prisloni se još bliže… pritisnu lice uz staklo.

A onda je ugledao.

Talas uzbuđenja i potpune dezorijentacije koji mu je prošao čitavim telom, kao da je unatraške obrnuo njegov unutarnji kompas. Malo je nedostajalo da padne na leđa. dok se mentalno borio da prihvati potpuno neočekivan prizor koji se nalazio pred njim. Ni u najluđem snu, Robert Langdon ne bi prihvatio da poveruje u ono što je sad stajalo sa druge strane stakla.

Bio je to veličanstven prizor.

U mraku, jarka svetlost zračila je i prelivala se kao dragi kamen.

Langdonu konačno sve bi jasno – barikada na pristupnom putu… puške na glavnom ulazu… teška metalna vrata spolja… automatska vrata koja se sa bukom otvaraju i zatvaraju… teskoba u stomaku… nesvestica u glavi… i na kraju ova malena kamena prostorija.

„Roberte, ponekad je promena ugla iz kojeg se stvari posmatraju dovoljna da shvatimo njihovo pravo značenje.“

Bez reči, Langdon je gledao kroz prozor. Pogled mu je putovao kroz noćni mrak, prešao skoro dva kilometra praznog prostora, počeo da se spušta naniže, pa još niže kroz pomrčinu… sve dok se nije zaustavio na vrhu sjajno osvetljene, kao sneg bele kupole na zgradi Kapitola.

Langdon još nikad nije video Kapitol iz ove perspektive – na vrtoglavoj visini od 169 metara najvišeg egipatskog obeliska u Americi. Večeras, prvi put u svom životu, on se popeo liftom do malenog vidikovca na vrhu Vašingtonovog spomenika.

POGLAVLjE 129

Robert Langdon stajao je kao opčinjen ispred staklene kapije, upijajući moć panorame pod njim. Ne znajući, uspeo se na preko stotinu metara visine i sada se divio jednom od najspektakularnijih prizora koje je ikada video.

Bleštava kupola Kapitola uzdizala se kao planina u istočnom delu Nacionalnog bulevara. S obe strane zgrade, dve paralelne linije svetlosti pružale su se prema njemu… osvetljene fasade Smitsonijan muzeja… svetionika umetnosti, istorije, nauke i kulture.

Langdon je na svoje zaprepašćenje shvatio da je veći deo onoga za šta je Piter tvrdio da je istina… zaista bila istina. *Tamo stvarno postoji spiralno stepenište… koje se spušta stotinama metara ispod ogromnog kamena.* Ogromni vrh ovog obeliska nalazi se tačno iznad njegove glave i Langdon se sada seti zaboravljenih pojedinosti koje su naizgled imale neki jezivi značaj: vrh Vašingtonovog spomenika bio je težak tačno trideset i tri stotine funti.

Ponovo, broj 33.

Međutim, još potresnije bilo je saznanje da je sam vrh, zenit ovog obeliska, bio krunisan jednim malim, uglačanim komadom aluminijuma – metala dragocenog kao što je to nekada bilo zlato. Blistavi vrh Vašingtonovog spomenika bio je visok samo trideset centimetara, iste visine kao i Masonska piramida. Ono što je bilo neverovatno, ova mala metalna piramida imala je na sebi ugravirane čuvene reči – Laus Deo[112] – i Langdon iznenada shvati sve. *Ovo je prava poruka sa osnove kamene piramide.*

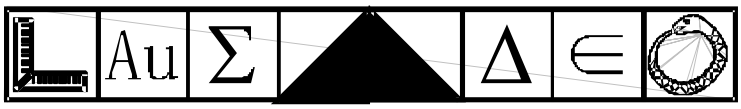

Sedam simbola predstavlja transliteraciju!

Najjednostavniju od svih šifara.

Simboli zamenjuju slova.

Masonski uglomer – L

Element zlato – Au

Grčko „sigma“ – S

Grčko „delta“ – D

Alhemijska živa – E

Urobor – O

„*Laus Deo*“, prošaputa Langdon. Dobro poznata latinska izreka – koja znači „slava Bogu“ – bila je ugravirana na vrh Vašingtonovog spomenika, pisanim slovima svega dva i po centimetra visokim. *Svima pred očima… pa ipak nevidljiva za sve.*

Laus Deo

„Slava Bogu“ reče Piter njemu iza leđa, uključivši meku svetlost unutar odaje. „Poslednji kôd Masonske piramide.“

---

112 Latinski: *Slava Bogu* (primi prev.).

Langdon se okrenu. Njegov prijatelj se široko smešio i Langdon se priseti da je Piter u stvari još ranije *izrekao* reči „slava Bogu“, u masonskoj biblioteci. *A ja ipak nisam shvatio.*

Langdona proze jeza kada uvide koliko je prikladno bilo to što ga je Masonska piramida dovela *dovde*… do velikog američkog obeliska – simbola drevne mistične mudrosti – koji se diže u nebesa u srcu nacije.

Još uvek se pitajući, Langdon poče da se kreće u smeru suprotnom od smera kazaljke, po ovoj maloj kvadratnoj prostoriji, stigavši do drugog vidikovca.

Sever.

Kroz ovaj, prema se veru okrenuti prozor, Langdon je gledao u poznatu siluetu Bele kuće, pravo ispred sebe. Podigao je pogled prema horizontu gde se prava linija Šesnaeste ulice pružala na sever prema Zdanju Hrama.

Tačno sam na jug od Heredoma.

Nastavio je dalje uz obod prema sledećem prozoru. Okrenute prema zapadu, Langdonove oči pratile su dugi pravougaonik blistavog bazena prema Linkolnovom spomeniku, sagrađenom u klasičnom grčkom stilu, inspirisanom atinskim Partenonom, hramom Atine – boginje herojskih poduhvata.

Anuuit coeptis, pomisli Langdon. *Bog odobrava naše poduhvate.*

Nastavljajući prema poslednjem prozoru, Langdon se okrenu prema jugu, gledajući preko crne vode Tajdal basena, gde se Džefersonov spomenik sjajio u noći. Blago zakošena kupola, Langdon je to znao, bila je modelirana po uzoru na Panteon, po mitologiji prvobitni dom velikih rimskih bogova.

Pogledavši u sva četiri pravca, Langdon je sada razmišljao o vazdušnim snimcima Nacionalnog bulevara koje je video – njegovih ruku raširenih od Vašingtonovog spomenika prema glavnim pravcima kompasa. *Ja stojim u samom srcu Amerike.*

Langdon se vratio do mesta gde je stajao Piter. Njegov mentor bio je ozaren. „Pa, Roberte, to je to. Izgubljena reč. *Ovo* je mesto gde je pokopana. Masonska piramida nas je dovela *dovde*.“

Langdon razmisli još jedanput. Potpuno je bio zaboravio na Izgubljenu reč.

„Roberte, ne poznajem nikog pouzdanijeg od tebe. A posle noći kao što je ova, verujem da si zaslužio da znaš o čemu se ovde radi. Kako legenda kaže, Izgubljena reč zaista je zakopana pri dnu spiralnog stepeništa.“ On pokaza prema ulazu na dugačko stepenište ovog spomenika.

Langdon je taman počeo da se pribira, ali opet je bio zbunjen.

Piter brzo zavuče ruku u džep i izvadi mali predmet. „Sećaš li se ovoga?“

Langdon prihvati kockastu kutiju koju mu je Piter poverio još davno. „Da… ali bojim se da je nisam baš najbolje sačuvao.“

Solomon se nasmeja. „Možda je i došlo vreme da ona konačno ugleda svetlost dana“

Langdon je gledao kamenu kocku, pitajući se zašto mu je Piter sada daje?

„Na šta ti ovo liči?“ upita Piter.

Langdon ugleda 1514 i prisetи se prvog utiska kada je Ketrin otpakovala paket. „Kamen temeljac.“

„Tačno“ odgovori Piter. „E sada, ima nekoliko stvari koje možda i ne znaš o ovome. Prvo, *koncept* polaganja kamena temeljca stiže nam iz *Starog zaveta*.“

Langdon klimnu. „*Psalmi*.“

„Tačno. A pravi kamen temeljac uvek se *zakopava* u zemlju – simbolišući prvi korak koji građevina čini da izađe iz zemlje prema nebeskom svetlu.“

Langdon baci pogled prema Kapitolu, prisećajući se da je njegov kamen temeljac pokopan toliko duboko u temelj da do današnjeg dana nije pronađen uprkos iskopavanjima.

„I konačno“, reče Solomon, „kao i kamena kutija u tvojoj ruci, mnogi kameni temeljci su, u stvari, male prostorije – šuplje iznutra tako da mogu sadržati zakopano blago, talismane, ako hoćeš – simbole nade u budućnost zgrade koja tek ima da bude podignuta.“

Langdon je znao i za ovu tradiciju. Čak i danas, masoni polažu takve kamen-temeljce u koje stavljaju bitne predmete – vremenske kapsule, fotografije, proglase, pa čak i pepeo važnih ljudi.

„Razlog zbog koga ti ovo govorim“, reče Solomon, pogledavši prema stepenicama, „trebalo bi da je jasan sam po sebi.“

„Misliš da je Izgubljena reč zakopana u *kamen-temeljcu* Vašingtonovog spomenika?“

„Ne *mislim*, Roberte. Ja *znam*. Izgubljena reč je pokopana u kamen-temeljcu ovog spomenika 4. jula 1848, uz pravi masonski ritual.“

Langdon gaje u čudu gledao. „Masonski očevi naše nacije zakopali su *reč*?!“

Piter klimnu. „Zaista jesu. Razumeli su istinsku moć onoga što su zakopavali.“

Čitave noći, Langdon je pokušavao da svojim umom obuhvati ove široke, nadnaravne pojmove… Drevne misterije, Izgubljenu reč, Drevne tajne. Trebalo mu je nešto opipljivo, zato i pored Piterovih tvrdnji da je ključ za razumevanje svega toga pokopan u kamen-temeljcu sto sedamdeset metara ispod njega, Langdon to nije mogao tek tako da prihvati. *Ljudi proučavaju misterije čitavog svog života i još uvek ne mogu da pristupe moći koja se navodno krije u njima.* Langdon se priseti Direrove *Melanholije I* – prikaza utučenog mudraca, okruženog alatima njegovih uzaludnih pregnuća da otkrije mistične alhemijske tajne. *Ako tajne zaista mogu da budu otključam, onda one neće biti pronađene samo na jednom mestu!*

Bilo koji odgovor, Langdon je oduvek verovao, bio je rasut po čitavom svetu u hiljadama knjiga… skriven u tekstovima Pitagore, Hermesa, Heraklita, Paracelzusa i stotine drugih. Odgovor se nalazi u prašnjavim, zaboravljenim tomovima alhemije, misticizma, magije i filozofije. Odgovor je skriven u drevnoj aleksandrijskoj biblioteci, glinenim sumerskim tablicama i egipatskim hijeroglifima.

„Pitere, žao mi je“, tiho reče Langdon, odmahujući glavom. „Shvatanje drevnih misterija je proces koji traje čitavog života. Ne mogu da zamislim kako ključ za spoznaju može da bude sadržan u samo jednoj reči.“

Piter stavi ruku na Langdonovo rame. „Roberte, Izgubljena reč nije ‘reč’.“ On se mudro nasmeši. „Mi je samo zovemo ‘Reč’ jer su je tako zvali naši preci… u početku.“

POGLAVLjE 130

U početku beše reč.

Dekan Galovej klečao je u transeptu Nacionalne katedrale i molio se za Ameriku. Molio se da njegova voljena zemlja počne da razumeva pravu snagu Reči – drevnu mudrost starih učitelja sačuvanu u pisanom obliku – duhovnu istinu koju su ispovedali najveći mudraci.

Istorija je čovečanstvu podarila najumnije učitelje, istinski prosvećene duše čije razumevanje duhovnih i intelektualnih tajni prevazilazi svaku moć poimanja. Dragocene reči tih mudraca – Bude, Isusa, Muhameda, Zaratustre i bezbroj drugih, prenošene su kroz vekove u najdragocenijim od svih posuda.

Knjigama.

Svaka kultura na zemlji ima svoje svete knjige – svoju Reč – svaka od njih je drugačija, a uvek isto. Za hrišćane ta Reč bila je *Biblija*, za muslimane *Koran*, za jevreje *Tora*, za Induse vede i tako sve dalje i dalje.

Reč će osvetliti put.

Za masonske osnivače Amerike, *Biblija* je bila Reč. *A opet, kroz istoriju, retki su bili oni koji su uspevali da razumeju njenu pravu poruku.*

Noćas, dok je Galovej klečao sam u velikoj katedrali, položio je ruke na Reč -svoj pohabani primerak *Masonske Biblije*. Ovaj dragoceni primerak, kao i sve *Masonske Biblije*, sadržavala je *Stari zavet*, *Novi zavet* i izbor masonskih filozofskih spisa.

Mada Galovej više nije mogao da čita tekst očima, on je početak znao napamet. Njegovu uzvišenu poruku čitali su na različitim jezicima milioni njegove braće po čitavom svetu.

Tekst glasi:

> VREME JE REKA… A KNjIGE SU LAĐE. MNOGE SU KRENULE NIZ TU REKU, ALI SU SE NASUKALE I NETRAGOM NESTALE U PESKU. SAMO MALO NjIH, IZUZETNO MALO, IZDRŽI ISKUŠENjA VREMENA I DOŽIVI DA SVOJ BLAGOSLOV PREDA VEKOVIMA KOJI DOLAZE.

Ima razlog zašto neke knjige prežive, dok druge nestanu. Kao učeni duhovnik, dekan Galovej uvek se čudio što se ti stari sveti tekstovi – najviše proučavane knjige na svetu – zapravo najmanje razumeju.

Sakrivena među ovim stranicama, skriva se čudesna istina.

Jednog dana, uskoro, svanuće, i ljudski rod konačno će početi da shvata jednostavnu, preobražujuću istinu drevnih učenja i tako učiniti džinovski korak ka razumevanju svoje veličanstvene prirode.

POGLAVLjE 131

Zavojito stepenište koje se spuštalo kičmom Vašingtonovog spomenika, imalo je 896 stepenika koji su išli oko otvorenog okna za lift. Langdon i Solomon su silazili, a Langdon je još uvek pokušavao da shvati zapanjujuću činjenicu koju mu je Piter saopštio pre svega nekoliko minuta: *Roberte, u šupljem kamen-temeljcu ovog spomenika, naši praoci su zakopali jedan jedini primerak Reči* – Bibliju – *koja čeka u mraku u podnožju ovog stepeništa.*

Dok su silazili, Piter iznenada zastade na odmorištu i pomeri zrak svetla kako bi obasjao veliki kameni medaljon koji je bio ugrađen u zid.

Šta za ime sveta?! Langdon poskoči kad je video šta je urezano.

Na medaljonu se nalazila zastrašujuća figura u kabanici i sa kosom, kako kleči pored peščanog sata. Ruka figure je podignuta, a kažiprst ispružen pravo prema velikoj, otvorenoj *Bibliji*, kao da kaže: „Odgovor je ovde!“

Langdon se zagleda, a onda se okrenu prema Piteru.

Oči njegovog mentora sijale su nekim misterioznim sjajem. „Želim da razmisliš o nečemu, Roberte.“ Glas mu je odjekivao praznim stepeništem. „*Šta* misliš zašto je *Biblija* preživela hiljade godina burne istorije? Zašto je još uvek ovde? Zato što su njene priče tako uzbudljive za čitanje? Naravno da ne… ali *ima* jedan razlog. Postoji *razlog* zašto hrišćanski kaluđeri provode čitav život pokušavajući da odgonetnu *Bibliju.* Postoji *razlog* što jevrejski mistici i kabalisti pažljivo čitaju *Stari zavet*. A *razlog*, Roberte, jeste taj što su na stranicama ove drevne knjige skrivene moćne tajne… ogromna zbirka netaknute mudrosti koja čeka da bude otkrivena.“

Langdonu nije bila nepoznata teorija po kojoj *Stari* i *Novi zavet* sadrže jedan skriveni sloj značenja, prikrivenih poruka umotanih u alegorije, simbole i parabole.

„Proroci nas upozoravaju“, nastavio je Piter, „da je jezik kojim su prenosili svoje tajne bio kriptovan. *Jevanđelje po Marku* nam kaže, ‘Vama je dano da znate tajne… a onima… sve u pričama biva.’ U *Pričama Solomonovim* upozorava nas da su izreke mudrih ‘zagonetke’, dok se u *Poslanici Korinćanima* govori o ‘skrivenoj mudrosti’. *Jevanđelje po Jovanu* upozorava: ‘Ovo vam govorih u pričama…’[113]“

Mračne priče, razmišljao je Langdon, znajući da se ova čudna fraza pojavljuje mnogo puta u *Pričama* i *Psalmu 78. Otvaram za priču usta svoja, kazaću stare pripovetke.* Koncept „mračne priče“, naučio je Langdon, ne znači da su priče „zle“ već pre da je njihovo pravo značenje zaklonjeno ili nejasno.

„A ako i dalje sumnjaš“, dodao je Piter, „u *Poslanici Korinćanima* sasvim jasno piše da parabole imaju dva nivoa značenja: ‘Mlekom vas napojih, a ne jelom’ – gde je *mleko* razblaženo značenje za detinji um, a *jelo* istinska poruka, koja je dostupna samo zrelim umovima.“

Piter podiže baterijsku lampu ponovo osvetljavajući izrezbarenu priliku s plaštom koja pokazuje na *Bibliju.* „Znam da si skeptik, Roberte,

[113] U engleskom prevodu Biblije: *Dark Sayings* – mračne priče (prim. prev.).

ali razmisli o ovom. Ako *Biblija* ne sadrži skrivena značenja, zašto su onda neki od najbistrijih umova istorije – uključujući i briljantne naučnike Kraljevskog društva – bili toliko opsednuti njenim proučavanjem? Ser Isak Njutn ispisao je preko *milion* reči pokušavajući da dešifruje pravo značenje *Biblije*, uključujući i rukopis iz 1704. godine u kom tvrdi da je u njoj pronašao skrivene *naučne* podatke!“

Langdon je znao da je ovo istina.

„A ser Frensis Bekon“, nastavio je Piter, „prosvetitelj kog je unajmio kralj Džejms da bukvalno izradi zvaničnu verziju *Biblije* kralja Džejmsa, vremenom je postao toliko ubeđen da *Biblija* sadrži skrivena značenja, da ju je zapisao u *sopstvenim* šiframa, koje se i dan danas proučavaju! Naravno, kao što znaš, Bekon je bio rozenkrojcer i autor *Mudrosti drevnih*.“ Piter se nasmeši. „Čak je i čuveni ikonoklastički pesnik Vilijam Blejk rekao da bi trebalo da Čitamo između redova.“

Langdonu je bio poznat ovaj stih:

Oba čitamo *Bibliju*, dan i noć zacijelo,
Al ti čitaš crno jer ja čitam bijelo.[114]

„A ne radi se samo o evropskim prosvetiteljima“, nastavio je Piter, silazeći malo brže. „Bilo ih je i *ovde*, Roberte, u samom središtu mlade američke nacije, neki od naših najpametnijih očeva nacije – Džon Adams[115], Ben Franklin, Tomas Pejn[116] – svi su upozoravali na opasnost *bukvalnog* tumačenja *Biblije*. U stvari, Tomas Džeferson[117] je bio toliko ubeđen da je istinska biblijska poruka skrivena, da je bukvalno *isekao* stranice i ponovo složio knjigu, pokušavajući da, kako sam kaže, ‘ukloni umetnički suvišak i rekonstruiše izvornu doktrinu’.“

Langdon je vrlo dobro znao za ovu neobičnu činjenicu. *Džefersonova Biblija* se i dan-danas štampa i sadrži mnoge od njegovih kontroverznih ispravki, uključujući i uklonjeno bezgrešno začeće i vaskrsnuće. Ono što je bilo zaista neverovatno, *Džefersonova Biblija* poklanjana je svakom novom članu Kongresa u prvoj polovini devetnaestog veka.

„Piter, ti znaš da mi je ova tema fascinantna, i mogu da razumem da bi za britke umove mogla biti *zanimljiva* ideja da *Biblija* ima skrivena značenja, ali to za mene nema logičkog smisla. Svaki vešt naučnik će ti reći da se *učenja* ne kodiraju.“

„Izvini?“

„Učitelji *podučavaju*, Pitere. Mi govorimo *otvoreno*. Zašto bi proroci – najveći učitelji u istoriji – svoj jezik učinili *nerazumljivim*? Ako su mislili da promene svet, zašto bi govorili u šiframa? Zašto ne bi govorili otvoreno kako bi ih svet razumeo?“

---

114 .Blejk, Vječnoevanđelje; prev. Marko Grčić, GZH, Zagreb, 1980 (prim.prev.).

115 *John Adams* (1735—1826), američki političar i drugi predsjednik Sjedinjenih Država (prim. prev.).

116 *Thomas Payne* (1737—1809), pisac, pronalazač, revolucionar i jedan od očeva američke nacije (prim. prev.).

117 *Thomas Jefferson* (1743—1826), treći predsjednik Amerike i jedan od najuticajnijih očeva nacije (prim. prev.).

Piter baci pogled preko ramena dok je silazio, iznenađen ovim pitanjem.

„Roberte, *Biblija* ne govori *otvoreno* iz istog razloga iz kog su i škole drevnih misterija držane u tajnosti… iz istog razloga iz kog novoupućeni moraju da budu inicirani pre nego što ih nauče tajnim učenjima drevnih vremena… iz istog razloga iz kog su naučnici iz Nevidljivog kolegijuma odbili da podele svoje znanje s drugima. Ove informacije su *moćne*, Roberte. Drevne misterije se ne smeju glasno iznositi. Misterije su kao upaljene baklje, koje u rukama majstora mogu osvetliti put, a u rukama ludaka mogu zapaliti čitav svet.“

Langdon stade kao ukopan. *O čemu on govori?* „Pitere, ja govorim o *Bibliji*. Zašto ti pričaš o *drevnim misterijama*?“

Piter se okrenu. „Roberte, zar ne vidiš? Drevne misterije i *Biblija* su jedno te isto.“

Langdon je stajao potpuno zbunjen.

Piter je nekoliko trenutaka ćutao, čekajući da ideja prodre do Langdona. „*Biblija* je jedna od knjiga uz čiju pomoć su misterije prenošene s generacije na generaciju. Njene strane očajnički pokušavaju da nam kažu svoju tajnu. Zar ne razumeš? ‘mračne priče’ iz *Biblije* su šapati starih, koji tiho dele s nama sve svoje skrivene mudrosti.“

Langdon ne reče ništa. Drevne misterije, kako ih je on shvatao, bile su neka vrsta priručnika za iskorišćavanje skrivenih moći ljudskog uma… recept za ličnu apoteozu. Nikada nije mogao da prihvati ni moć misterija, a ideja da *Biblija* na neki način krije ključ za njihovo oslobađanje, bila mu je potpuno nezamisliva.

„Pitere, *Biblija* i drevne misterije su apsolutne *suprotnosti*. Misterije imaju veze sa bogom *unutar* čoveka… čoveka kao Boga. *Biblija* govori o Bogu *iznad* čoveka… i čoveku kao bespomoćnom grešniku.“

„Da! Tačno! Uspeo si da pronikneš do pravog problema! U trenutku kada se čovečanstvo *odvojilo* od Boga, istinsko značenje Reči je izgubljeno. Glasovi drevnih majstora se više ne mogu čuti, izgubljeni su u haotičnoj jeci samoproklamovanih praktikanata koji uzvikuju da samo oni razumeju Reč… da je *Reč* napisana na *njihovom* jeziku, i nijednom drugom.“

Piter nastavi da silazi niz stepenice.

„Roberte, i ti i ja znamo da bi naši stari bili užasnuti kada bi znali koliko je njihovo učenje danas izopačeno… kako se religija ustoličila kao naplatna stanica na putu za raj… kako ratnici marširaju u bitku verujući da Bog pomaže u ostvarivanju njihovih ciljeva. Izgubili smo Reč, pa ipak nam je njeno istinsko značenje još uvek nadohvat ruke, pravo ispred očiju. Ona postoji u svim starim tekstovima, od *Biblije* do *Bhagavad Gite*, preko *Kurana* i tako dalje. Svi ovi tekstovi duboko su poštovani na oltarima slobodnog zidarstva jer masoni razumeju ono što je svet izgleda zaboravio… da svaki od ovih tekstova, na neki svoj način, tiho šapuće potpuno *istu* poruku.“ Piterov glas je bio prepun emocija. „‘Zar ne znate da ste bogovi?’“

Langdona pogodi način na koji se ova čuvena drevna izreka neprekidno pojavljivala ove noći. Setio je se dok je razgovarao s Galovejom, kao i u Kapitolu dok je pokušavao da objasni *Apoteozu Džordža Vašingtona*.

Piter spusti glas do Šapata. „Buda je rekao: ‘Ti sam si Bog’. Isus je učio da je ‘carstvo nebesko u vama’, pa nam je čak i obećao: „Što ja činim, možete

i *vi*… pa i više'. Čak je i prvi antipapa[118] – Hipolitus[119] iz Rima – citirao istu ovu poruku, koju je prvi put izgovorio gnostički učitelj Monoimus[120]: 'Prestanite da tražite Boga… umesto toga, počnite od samih sebe'."

Langdon se prisetio Zdanja Hrama, gde je masonska fotelja za čuvara[121] imala dve reči urezane sa zadnje strane: U POZNAJ SEBE.

„Jedan mudar čovek mi je jednom rekao", reče Piter, dok mu je glas bivao sve slabiji: „Jedina razlika između tebe i Boga je ta što si *ti* zaboravio da si božanstven."

„Pitere, shvatam te, *zaista te shvatam*. I stvarno bih voleo da verujem da smo bogovi, ali ja ne vidim bogove koji šetaju zemljom. Ne vidim nadljude. Možeš da mi ukazuješ na navodna čudesa iz *Biblije*, ili bilo kog drugog religijskog teksta, ali to nisu ništa drugo do izmišljene stare priče, koje je ispričao čovek, pa ih tokom vremena malo uvećao i ulepšao."

„Možda", reče Piter. „Ili pak moramo da sačekamo da naša nauka sustigne mudrost drevnih." Zastao je. „Smešno je… ali ja verujem da je Ketrinina nauka sposobna da uradi upravo to."

Langdon se iznenada seti da je Ketrin pre nekog vremena izjurila iz Zdanja Hrama. „Hej, kuda je ona otišla, kad smo već kod toga?"

„Uskoro će doći", reče Piter smešeći se. „Otišla je da se uveri da je stvarno imala makar malo sreće večeras."

Kada su izašli napolje u podnožje spomenika, Piter Solomon se oseti okrepljenim od hladnog noćnog vazduha koji je udisao. Posmatrao je, zabavljajući se, kako Langdon upitno pilji u zemlju, češkajući se po glavi i razgledajući podnožje obeliska.

„Profesore", našali se Piter, „kamen-temeljac koji sadrži *Bibliju* nalazi se ispod zemlje. Knjizi ne možeš prići, ali ja te uveravam da je tu."

„Verujem ti", reče Langdon, kao izgubljen u svojim mislima. „Samo… primetio sam nešto."

Langdon odstupi jedan korak i pretraži pogledom trg na kom se nalazio Vašingtonov spomenik. Okrugli prostor oko njega bio je u potpunosti od belog kamena osim dve linije od tamnog kamena koje su formirale dva koncentrična kruga oko spomenika.

„Krug u krugu", reče Langdon. „Nikad nisam primetio da Vašingtonov spomenik stoji u centru kruga, unutar kruga."

Piter je morao da se nasmeje. *Njemu ništa ne promiče.* „Da, veliki ciricumpunkt -univerzalni simbol Boga – u srcu Amerike." On stidljivo slegnu ramenima. „Siguran sam da je u pitanju samo slučajnost."

---

118 Podržala ga je većina kardinala i biskupa da bude papa, ali ipak nije izabran i uvek je bio u sukobu sa izabranim papom (prim. prev).

119 *Saint Hippolytus of Rome* (170—236) jedan od najplodnijih pisaca ranog hrišćanstva, zbog svog konflikta sa papama iz tog doba osnovao je neku vrstu sopstvene grupe sledbenika u crkvi zbog čega se smatra prvim antipapom (prim. prev.).

120 Monoimus (150—210) arapski gnostik kog u svojim delima spominje Hipolitus (prim. prev.).

121 *Tyler* – „spoljni čuvar" lože, sa isukanim mačem; on simbolično sprečava sve kojima je pristup zabranjen da stupe u ložu (prim. prev.).

Langdon je izgleda odlutao u mislima, gledao je u nebo, dok mu se pogled uspinjao uz osvetljeni šiljak koji je bleštao onako beo naspram crnog zimskog neba.

Piter oseti da Langdon počinje da shvata šta ova kreacija zaista predstavlja – nemi podsetnik na drevnu mudrost – simbol prosvetljenog čoveka u srcu velike nacije. I pored toga što nije mogao da vidi maleni aluminijumski vrh, znao je da je on tamo, čovečji prosvetljeni um koji se upire da dosegne nebesa.

Laus Deo.

„Pitere?“ Langdon mu priđe, delujući kao čovek koji je doživeo neku vrstu mistične inicijacije. „Skoro sam zaboravio“, rekao je gurnuvši ruku u džep, odakle je izvadio Piterov zlatni masonski prsten. „Čitave noći želim ovo da ti vratim.“

„Hvala ti, Roberte.“ Piter ispruži levu ruku i uze prsten, diveći mu se. „Znaš, sva tajnovitost i misterija koje prožimaju ovaj prsten i Masonsku piramidu, sve je to imalo neverovatan uticaj na moj život. Dok sam bio mlad, piramida mi je predata uz objašnjenje da ona čuva mistične tajne. Njeno puko postojanje me je *ubedilo* da postoje neke velike tajne ovog sveta. To je podsticalo moju radoznalost, pothranjivalo moju znatiželju i inspirisalo me da svoj um otvorim za drevne misterije.“ Tiho se smešio i spustio prsten u džep. „Sada shvatam da prava uloga Masonske piramide nije bila da pruži odgovore, već da izazove očaranost njima.“

Dva čoveka su dugo stajala u tišini, u podnožju spomenika.

Kada je Langdon konačno progovorio, ton njegovog glasa bio je ozbiljan. „Moram da te zamolim za uslugu, Pitere, kao prijatelj.“

„Naravno. Bilo šta.“

Langdon odlučno iznese svoju molbu.

Solomon klimnu, znajući da je Langdon u pravu. „Hoću.“

„Odmah“, dodade Langdon, pokazujući prema eskalejdu.

„Dobro, ali pod jednim uslovom.“

Langdon prevrnu očima, kikoćući se. „Nekako tvoja uvek bude poslednja.“

„Da, a ima još *jedna* stvar koju želim da ti i Ketrin vidite.“

„Ovako kasno?“ Langdon pogleda na sat.

Solomon se toplo smešio, dok je gledao svog starog prijatelja. „To je najspektakularnije vašingtonsko blago, i stvarno, vrlo, *vrlo* malo ljudi je ikada to videlo.“

POGLAVLjE 132

Ketrin Solomon veselo je grabila uzbrdo prema podnožju Vašingtonovog spomenika. Noćas je preživela veliki potres i tragediju, ali sada se, makar privremeno, u mislima usmerila na divnu vest koju joj je Piter nešto ranije saopštio – vest u koju se malopre uverila i sopstvenim očima.

Sačuvana su moja istraživanja. U potpunosti.

Svi njeni holografski uskladišteni podaci u laboratoriji bili su noćas uništeni, ali ju je Piter nešto ranije, dok su bili u Zdanju Hrama, obavestio, da je, bez njenog znanja, u direktorskoj kancelariji CPSM-a, vršio bekapovanje svih njenih istraživanja u oblasti noetike. *Ti znaš da sam ja potpuno fasciniran onim što radiš*, objasnio joj je, *pa sam hteo da pratim kako napreduješ, a da pri tom ne moram da te ometam.*

„Ketrin?“ pozvao ju je duboki muški glas.

Pogledala je.

Usamljena prilika stajala je u podnožju osvetljenog spomenika. „Roberte!“ Pritrča mu i zagrli ga.

„Čuo sam dobre vesti“, prošaptao je Langdon. „Mora da ti je pao kamen sa srca.“

Glas joj je bio promukao od uzbuđenja. „Ne možeš ni da zamisliš.“ Njeno istraživanje, koje je Piter uspeo da spase, predstavlja pravi naučni tur-de-fors[122] – ogromnu količinu naučnih eksperimenata koji dokazuju da ljudska misao *deluje* na sve, od kristala leda, preko generatora slučajnih događaja, sve do kretanja subatomskih čestica. Rezultati su bili pouzdani i nepobitni, sa potencijalom da skeptike preobraze u vernike, kao i da u neslućenoj meri deluju na globalnu svest. „Sve će se sad promeniti, Roberte. *Sve*.“

„Piter je sasvim sigurno ubeđen u to.“

Ketrin pogledom potraži Pitera.

„U bolnici je“, reče Langdon. „Ja sam insistirao da ode tamo, meni za ljubav.“

Ketrin izdahnu sa olakšanjem.

„Rekao mi je da te ovde sačekam.“

Ketrin klimnu dok joj se pogled penjao iz blistavi beli obelisk. „Rekao je da će te dovesti ovamo. Ima neke veze sa ‘*Laus Deo*’. Ništa mi bliže nije rekao o tome.“

Langdon se umorno nasmeja. „Nisam siguran ni da sam ga ja u potpunosti razumeo.“ Pogleda na vrh spomenika „Tvoj brat je noćas ispričao puno stvari koje ja ne shvatam baš najbolje.“

„Hajde da pokušam da pogodim“, reče Ketrin. „Drevne tajne, nauka, *Sveto pismo*?“

„Pun pogodak,“

„Dobrodošao u *moj* svet“ Namignula je. „Piter me je u sve to uveo još odavno i to je dalo vetar u leđa mnogim mojim istraživanjima.“

---

122 Francuski: *tour de force* – podvig (prim. prev.).

„Intuitivno, ponešto od toga što on govori ima smisla.“ Langdon zavrti glavom. „Ali intelektualno…“

Ketrin se nasmeši i stavi ruke oko njega. „Znaš, Roberte, ja bih možda mogla da ti pomognem oko toga.“

Duboko u zgradi Kapitola, arhitekt Voren Belami hodao je jednim praznim hodnikom.

Ima samo još jedno da se noćas uradi, pomisli.

Kad je stigao do svoje kancelarije, potražio je i izvadio iz fioke svog radnog stola jedan veoma star ključ. Bio je od gvožđa, tanak i dugačak, prilično izlizan. Strpao ga je u džep, a onda se spremio da dočeka goste.

Robert Langdon i Ketrin Solomon išli su prema Kapitolu. Na Piterov zahtev, Belami je trebalo da im priušti jednu veoma retku priliku – mogućnost da vide svojim očima najveličanstveniju tajnu koju čuva ova zgrada, nešto što samo glavni arhitekt može da im pokaže.

POGLAVLjE 133

Visoko iznad poda Rotonde u Kapitolu, Robert Langdon se jedva kretao po kružnom ispustu koji se nalazio odmah ispod tavanice. Intenzivno je gledao preko ograde, osećajući vrtoglavicu zbog visine, još uvek ne verujući da je prošlo manje od deset sati otkad se Piterova šaka pojavila na centru poda iznad koga se sada nalazio.

Na istom tom mestu, arhitekt Kapitola je sada bio samo mala tačka, nekih dvadeset i pet metara ispod njih, koja se ravnomerno kretala preko Rotonde, a zatim nestala. Belami je otpratio Langdona i Ketrin do ovog balkona, ostavljajući ih uz nekoliko specifičnih instrukcija.

Piterovih instrukcija.

Langdon je gledao stari gvozdeni ključ koji mu je Belami dao. A onda je bacio pogled prema uskom stepeništu koje se dizalo s ovog nivoa… vodeći dalje u vis. *Nek' mi je bog u pomoći.* Ove uske stepenice, po rečima arhitekte, vodile su do malih metalnih vrata koja otključava gvozdeni ključ u njegovoj ruci.

Iza vrata se nalazilo nešto što je Piter insistirao da Langdon i Ketrin vide. Piter nije ništa objasnio, već im je samo dao jasna uputstva o vremenu kada bi vrata trebalo da budu otvorena. *Moramo da čekamo da otvorimo vrata? Zašto?*

Langdon ponovo pogleda sat i glasno prostenja.

Stavivši ključ u džep, zurio je u zjapeću prazninu ispred sebe, prema daljem kraju balkona. Ketrin je neustrašivo grabila napred, očigledno nemajući strah od visine. Već je bila prešla polovinu obima, diveći se svakom deliću Brumidijeve *Apoteoze Džordža Vašingtona*, koja se pomaljala pravo iznad njihovih glava. Iz ovog retkog, povoljnog posmatračkog položaja, skoro pet metara visoke figure koje su krasile preko hiljadu i petsto kvadratnih metara kupole Kapitola, mogle su se videti do najsitnijih detalja.

Langdon okrenu leđa Ketrin, gledajući u spoljašnji zid, i prošaputa vrlo tiho: „Ketrin, ovo govori tvoja savest. Zašto si otišla od Roberta?"

Ketrin je očigledno bila upoznata sa neverovatnim akustičkim osobinama kupole… jer mu šapatom odgovori. „Jer se Robert ponaša kao kukavica. Trebalo bi da bude ovde sa mnom. Imamo dovoljno vremena pre nego što budemo smeli da otvorimo vrata."

Langdon je znao da je ona u pravu i nevoljno obiđe balkon, grleći zid dok se kretao.

„Ova tavanica je apsolutno očaravajuća", divila se Ketrin, istežući vrat kako bi u potpunosti sagledala neverovatnu lepotu *Apoteoze*. „Mistični bogovi, zajedno sa izumiteljima i njihovim kreacijama? A kad pomisliš, da se *ovakva* slika nalazi u centru našeg Kapitola."

Langdon skrenu pogled prema širokim predstavama Franklina, Fultona i Morzea, s njihovim tehnološkim izumima. Sjajna duga udaljavala se od njih, odvodeći oko posmatrača prema Džordžu Vašingtonu koji se na oblaku uzdiže prema nebesima. *Veliko obećanje da će čovek postati Bog.*

Ketrin reče: „Kao da celokupna suština drevnih misterija lebdi iznad Rotonde.“

Langdon je morao da prizna, nije bilo mnogo fresaka na svetu koje su objedinjavale naučne izume, mistične bogove i ljudsku apoteozu. Ova spektakularna kolekcija na tavanici, bila je *zaista* poruka drevnih misterija, i bila je tu s određenim razlogom. Očevi osnivači zamislili su Ameriku kao prazno platno, plodno tlo na kom će seme misterija biti posejano. Danas, ova visoka ikona – predstava oca nacije koji se uzdiže u raj – nemo je letela iznad zakonodavaca, vođa i predsednika, kao smeli podsetnik, mapa za budućnost, obećanje vremena kad će čovek evoluirati u potpunu duhovnu zrelost.

„Roberte“, prošaputa Ketrin, i dalje fiksiranim pogledom gledajući ogromne figure najvećih američkih izumitelja u Minervinom društvu. „Stvarno je proročka. Danas se najnaprednija čovekova dostignuća koriste da se prouče najdrevnije ljudske ideje. Noetička nauka možda jeste nova, ali je u stvari *najstarija* nauka na svetu – nauka o ljudskoj misli.“ Ona se okrenu prema njemu, dok su joj oči bile ispunjene pitanjem. „I mi saznajemo da su drevni ljudi zaista razumeli *misao* mnogo dublje nego što mi to možemo danas.“

„Ima smisla“, odgovori Langdon. „Ljudski um bio je jedini instrument koji su drevni ljudi imali na raspolaganju. Rani filozofi su ga neumorno proučavali.“

„Jeste! Drevni tekstovi su prepuni tvrdnji o snazi ljudskog uma. *Vede* opisuju kako se kreće umna energija. *Pistis Sofija*[123] opisuje univerzalnu svest. *Zohar* istražuje prirodu ljudskog duha. Šamanski tekstovi predviđaju Ajnštajnovo ‘udaljeno dejstvo’ u smislu isceljivanja na daljinu. Sve je tu! Da i ne spominjem *Bibliju*.“

„I ti?“ reče Langdon smejući se. „Tvoj brat je pokušao da me ubedi da su u *Bibliju* upisane neke kodirane naučne informacije.“

„Naravno da *jesu*“, reče ona. „A ako ne veruješ Piteru, pročitaj neki od Njutnovih ezoteričnih tekstova o *Bibliji*. Kada budeš počeo da shvataš kodirane parabole iz *Biblije*, Roberte, shvatićeš da je to delo o ljudskom umu.“

Langdon slegnu ramenima. „Izgleda da ću morati ponovo da je pročitam.“

„Mogu li nešto da te pitam“, reče ona, jasno negodujući zbog njegovog skepticizma. „Kada nam *Biblija* kaže ‘idite i izgradite naš hram’… hram koji moramo da ‘izgradimo bez alata i bez buke’, na koji *hram* misliš da se to odnosi?“

„Pa, u tekstu piše da je tvoje telo hram.“

„Da, u *Korinćanima* 3:16. ‘Ne znate li da ste vi crkva Božija’.“ Ona mu se nasmeši. „A Jevanđelje po Jovanu kaže potpuno istu stvar. Roberte, *Biblija* je potpuno svesna kakva to sila obitava skrivena u nama, i ona nas upućuje na to da je koristimo, tera nas da gradimo hramove u svojim *umovima*.“

„Na nesreću, mislim da veliki deo religioznog sveta čeka da *pravi* hram bude ponovo izgrađen. To je deo Mesijanskog zaveštanja.“

---

123 *Pistis Sophia* – važan gnostički tekst napisan, kako se veruje, još u drugom veku (prim. prev.).

„Da, ali to zanemaruje jednu važnu činjenicu. Ponovni dolazak je dolazak *čoveka* – trenutak kada će čovečanstvo konačno podići hram u svom umu.“

„Ne znam“, reče Langdon, trljajući bradu. „Ne proučavam *Bibliju*, ali sam prilično siguran da ona do detalja opisuje *fizički* hram koji je potrebno sazidati. Građevina je prikazana iz dva dela – spoljašnjeg hrama koji se zove Crkva i unutrašnjeg svetilišta koje se zove Svetinja nad svetinjama. Dva dela su odvojena jedan od drugog tananom pregradom.“

Ketrin se nasmeši. „Vrlo dobro se sećaš, s obzirom da se skeptički odnosiš prema *Bibliji*. Osim toga, da li si ikada zapravo video ljudski mozak? Sastoji se iz dva dela – spoljašnjeg, koji se zove *dura mater* i unutrašnjeg koji se zove *pia mater*. Ova dva dela su odvojena paučinastom membranom – *velom* koji ima strukturu mreže.“

Langdon trgnu glavom od iznenađenja.

Ona ga nežno dodirnu po slepoočnici. „Postoji razlog zašto ovo zovu *hramom*[124], Roberte“

Dok je Langdon pokušavao da shvati šta Ketrin govori, on se iznenada seti gnostičkog *Jevanđelja po Mariji*: *Gde je um, tu je i blago*.

„Možda si čuo“ reče Ketrin, malo blaže, „za snimke jogina u stanju meditacije? Ljudski mozak, u uznapredovanom stanju usredsređenosti, *fizički* stvara supstancu nalik vosku u pinealnoj žlezdi. Ova moždana izlučevina ne liči ni na šta drugo u ljudskom telu. Ima zapanjujuće isceljujući efekat, jer može da regeneriše ćelije, i možda predstavlja razlog što jogini žive toliko dugo. Ovo je prava *nauka*, Roberte. Ova supstanca ima neobjašnjiva svojstva i može je stvoriti *samo* um koji je veoma dobro podešen i veoma duboko usredsređen.“

„Sećam se da sam čitao o tome pre nekoliko godina.“

„Da, i kad smo već kod toga, poznata ti je biblijska priča o ‘mani nebeskoj’?“

Langdon nije mogao da vidi vezu između ta dva. „Misliš na magičnu supstancu koja je pala s neba kako bi nahranila gladne?“

„Upravo tako. Supstanca je navodno mogla da isceli bolesne, obezbedi večni život i, začudo, nije se izlučivala iz tela onih koji su je pojeli.“ Ketrin je zastala, kao da čeka da on shvati. „Roberte?“ Pozvala ga je. „Vrsta hrane koja pada s *nebesa*?“ Ona se lupnu po slepoočnici. „Magično isceljuje telo? Ne stvara izlučevine? Zar ne vidiš? To su sve *kodirane* reči, Roberte! *Hram* je kodna reč za ‘telo’. *Nebesa* su kod za um. *Jakobove lestvice* su kičma. A *mana* je retki moždani sekret. Kada vidiš ove kodirane reči u *Bibliji*, obrati pažnju. One često predstavljaju markere za mnogo dublje značenje koje se krije ispod površine.“

Ketrinine reči su sada rafalno izletale jedna za drugom, objašnjavajući istu magičnu supstancu koja se pojavljuje *u svim* drevnim misterijama: Božji nektar, Eliksir života, Fontanu mladosti, Kamen mudrosti, ambroziju, rňsu, odžas[125], somu[126]. A onda je počela da objašnjava moždanu pinealnu žlezdu koja

---

124 *Temple* – hram, slepoočnica (prim. prev.).

125 Ojas – sanskritska reč koja znači *snaga, jakost, krepost* (prim. prev.).

126 *Soma* – ili *Haoma* ritualno piće rane indo-iranske kulture i kasnije, vedske i persijske kulture (prim. prev.).

predstavlja svevideće božje oko. „Po *Jevanđelju po Mateju* 6:22“, reče ona uzbuđeno, „‘ako dakle bude oko tvoje *zdravo*, sve će telo tvoje svetlo biti.’ Ovu tačku takođe predstavlja i Ajna čakra i tačka na čelu hinduista, koji…“

Ketrin se namah zaustavi, delujući pomalo smeteno. „Izvini… znam da govorim nepovezano. Ali mene sve to zaista uzbuđuje. Godinama sam izučavala drevne činjenice koje govore o čovekovim mentalnim moćima, a sada nam i nauka ukazuje na to da je pristupanje toj moći, u stvari, pravi fizički proces. Naš mozak, ako se koristi ispravno, može da prizove moći koje su bukvalno nadljudske. *Biblija*, kao i mnogi drugi drevni tekstovi, predstavlja objašnjenje najsofisticiranijeg aparata ikad stvorenog… *ljudskog uma*.“ Ona uzdahnu. „Ali ono što je stvarno neverovatno, nauka bi tek trebalo da zagrebe po površini onoga šta nudi ljudski um.“

„Zvuči kao da će tvoj rad na polju noetičke nauke biti značajan korak unapred.“

„Ili *unazad*“, reče ona. „Drevni umovi su već poznavali mnoge naučne činjenice koje danas ponovo otkrivamo. Za samo nekoliko godina, savremeni čovek će biti primoran da prihvati ono što se danas čini nezamislivim: naš um može da stvori energiju koja može da *menja* fizičku tvar.“ Ona zastade. „Čestice *reaguju* na naše misli… što znači da naše misli imaju moć da menjaju svet.“

Langdon se nežno nasmeši.

„Zbog svojih istraživanja sam počela da verujem u *sledeće*“, reče Ketrin. „Bog je vrlo stvaran – mentalna energija koja prožima sve. A mi, kao ljudska bića, stvoreni smo prema *toj* predstavi…“

„Izvini?“ prekinu je Langdon. „Stvoreni po predstavi… mentalne energije?“

„Tačno tako. Naša fizička tela su evoluirala tokom godina, ali naši *umovi* su stvoreni po predstavi Boga. Previše bukvalno čitamo *Bibliju*. Učimo da nas je Bog stvorio po svojoj slici i prilici, ali nisu *fizička* tela ta koja liče na Boga, u pitanju su naši *umovi*.“

Langdon je sada ćutao, zadubljen u svoje misli.

„To je taj veliki dar, Roberte, i Bog čeka na nas da to shvatimo. Svud po svetu, gledamo prema nebu, čekajući na *Boga*… ne shvatajući da Bog čeka na *nas*.“ Ketrin zastade, puštajući ga da prihvati njene reči. „Mi smo *stvaraoci*, pa ipak naivno igramo ulogu ‘stvorenih’. Vidimo sebe kao bespomoćne ovce koje kara Bog koji nas je i stvorio. Klečimo kao preplašena deca, proklinjemo za pomoć, za oproštaj, za sreću. Ali kada shvatimo da smo zaista stvoreni po predstavi Stvaraoca, počećemo da shvatamo da i mi, *takođe*, moramo biti Stvaraoci. Kada prihvatimo ovu činjenicu, otvoriće se vrata za istinski ljudski potencijal.“

Langdon se prisetio pasusa koji mu se uvek iznova vraćao, iz dela filozofa Menlija P. Hola[127]: *Da božja sila nije želela da čovek bude mudar, ne bi ga obdarila sposobnošću da uči.* Langdon ponovo pogleda prema *Apoteozi Džordža Vašingtona* – simboličnom usponu čoveka prema božanstvu. *Stvoreni… postaje Stvaralac*.

127 *Manly P. Hall* (1901—1990) kanadski pisac i mistik (prim. prev.).

„Najneverovatnija stvar jeste“, reče Ketrin, „da čim mi ljudi počnemo da koristimo svoju istinsku snagu, dobićemo ogromnu moć da kontrolišemo sopstveni svet. Moći ćemo da *oblikujemo* stvarnost, a ne da samo jednostavno reagujemo na nju.“

Langdon spusti pogled. „To zvuči… opasno.“

Ketrin je delovala zbunjeno i impresionirano. „Da, upravo tako! Ako *misli* utiču na svet, onda moramo biti oprezni *kako* o njemu razmišljamo. Destruktivne misli takođe imaju uticaja, a svi znamo da je mnogo lakše uništavati nego stvarati.“

Langdon pomisli na sve što je čuo o potrebi da se drevna mudrost zaštiti od onih koji je nisu dostojni i da se pruži samo onima koji su prosvetljeni. Razmišljao je o Nevidljivom kolegijumu i velikom naučniku Isaku Njutnu i njegovoj molbi Robertu Bojlu da njihovo tajno istraživanje drži u „strogoj tajnosti“. *Ono se ne može obelodaniti*, napisao je Njutn 1676. godine, *bez užasavajućih posledica po ljudski rod*.

„Ima tu jedan interesantan detalj“, reče Ketrin. „Velika ironija je da sve svetske religije već vekovima primoravaju svoje sledbenike da prihvate koncept *verovanja* i *vere*. Nauka, koja je vekovima ismevala religiju kao sujeverje, mora da prizna da je sledeća velika granica koju ona treba da pređe upravo nauka o *verovanju i veri*… moći usredsređenog uverenja i namere. Ista nauka koja je pokušavala da umanji značaj natprirodnog, sada gradi put kojim će ponovo premostiti bezdan koji je stvorila.“

Langdon je dugo razmišljao o njenim rečima. Lagano je podigao pogled prema *Apoteozi*. „Imam jedno pitanje“, reče, pogledavši ponovo u Ketrin. „Čak i kada bih samo na trenutak mogao da prihvatim da imam moć da menjam fizičku tvar svojim umom, i bukvalno ovaplotim sve za čime žudim… bojim se da ne vidim apsolutno ništa u svom životu što bi mi reklo da zaista posedujem takve moći.“

Ona slegne ramenima. „To samo znači da ne tražiš dovoljno jako.“

„Ma daj, hoću pravi odgovor. To je odgovor *sveštenika*. Hoću odgovor *naučnika*.“

„Hoćeš pravi odgovor? Dobro, evo ga. Ako ti dam violinu i kažem ti da imaš sposobnost da stvaraš predivnu muziku, ja ne lažem. Ti *zaista* imaš tu sposobnost, ali potrebna ti je neverovatna količina vežbanja kako bi je ispoljio. To nije ništa drugačije od učenja da koristiš svoj mozak, Roberte. Ispravno usmerena misao je veština koja se uči. Kako bi manifestovao nameru, potreban je laserski fokus, potpuna čulna vizualizacija i duboko verovanje. Dokazali smo to u laboratoriji. I poput sviranja violine, ima ljudi koji pokazuju veću urođenu sposobnost za ovo od drugih. Osvrni se malo na istoriju. Seti se priča o prosvetljenim umovima koji su izvodili čudesa.“

„Ketrin, molim te, nemoj mi reći da zaista *veruješ* u ta čuda. Hoću reći, ozbiljno… pretvaranje vode u vino, isceljenje bolesnih dodirom ruke?“

Ketrin duboko uzdahnu i lagano izdahnu. „Bila sam svedok kada su ljudi pretvarali ćelije raka u zdrave ćelije samo *misleći* na to. Bila sam prisutna kada su ljudski umovi uticali na fizički svet nebrojeno mnogo puta. A jednom kada vidiš kako se to događa, Roberte, to istog trenutka postaje deo stvarnosti, i onda će neka od čudesa o kojima čitaš postati samo pitanje nivoa na kom se događaju.“

Langdon je bio zamišljen. „To je vrlo inspirativan način da se posmatra svet, Ketrin, ali za mene, to jednostavno predstavlja nemoguć koncept veruj-i-uspećeš. Kao što znaš, vera mi nikad nije bila jača strana.“

„Onda nemoj o njoj da razmišljaš kao o *veri*. Razmišljaj o tome jednostavno kao o menjanju perspektive, prihvatanju da svet baš i nije sasvim onakav kakvim ga zamišljaš. Istorijski gledano, svaki veliki naučni proboj započeo je kao mala ideja koja je pretila da preokrene sve u šta smo verovali do tada. Jednostavna izjava poput ‘Zemlja je okrugla’, bila je ismevana kao potpuno nemoguća jer je većina ljudi verovala da bi u tom slučaju okeani jednostavno otekli sa planete. Heliocentričnost je nazivana krivoverstvom. Mali umovi su uvek odbacivali ono što ne razumeju. Postoje oni koji stvaraju, i oni koji uništavaju. Ta dinamika je oduvek postojala. Ali na kraju ipak su stvaraoci pronalazili vernike, broj vernika je dostizao kritičnu masu i odjednom je svet postao okrugao, a naš solarni sistem heliocentričan. Percepcija se promenila, i nova realnost je rođena.“

Langdon klimnu dok su mu misli lutale.

„Imaš smešan izraz na licu“, reče ona.

„Ma, ne znam. Iz nekog razloga sam se setio kako sam nekada noću odlazio kanuom nasred jezera i ležao pod zvezdama razmišljajući o sličnim stvarima.“

Ona klimnu kao da je znala o čemu on priča. „Mislim da svi mi imamo slične uspomene. Nešto u tom ležanju na leđima i gledanju u nebo… otvara um.“ Ona pogleda u tavanicu i reče: „Daj mi svoj sako.“

„Šta?“ On ga skinu i pruži joj ga.

Ona ga presavi dvaput i postavi na uski ispust kao dugački jastuk. „Lezi.“

Langdon leže na leđa, a Ketrin stavi svoju glavu na drugu polovinu presavijenog sakoa. Zatim leže pored njega – dva deteta, rame uz rame na uskom ispustu, pilje u Brumidijevu ogromnu fresku.

„Dobro“, prošaputa ona. „Pomisli na te trenutke… kad si kao dete ležao u kanuu… i gledao zvezde… otvorenog uma i začuđen.“

Langdon pokuša da je posluša, iako u ovom trenutku, opružen i udobno smešten, iznenada oseti kako ga preplavljuje talas iscrpljenosti. Dok mu se pogled mutio, on primeti nejasni oblik iznad sebe koji ga istog trenutka razbudi. *Da li je to moguće?* Nije mogao da veruje da nije primetio ranije, ali figure na *Apoteozi Džordža Vašingtona* bile su sasvim jasno poređane u dva koncentrična kruga – krug unutar kruga. *Apoteoza* je takođe *cirkumpunkt*? Langdon se pitao šta je još propustio da vidi večeras.

„Imam nešto veoma važno da ti kažem, Roberte. Ima još jedan delić svega ovoga… delić za koji verujem da je najčudniji aspekt čitavog mog istraživanja.“

Ima još?

Ketrin se podiže na lakat. „I obećavam ti… ako mi kao ljudi budemo u stanju da iskreno prihvatimo ovu jednostavnu činjenicu… svet će se promeniti preko noći.“

Imala je svu njegovu pažnju.

„Trebalo bi da napravim mali uvod u sve ovo“, reče, „tako što ću te podsetiti na masonsku mantru da ‘prikupimo sve što je razbacano’… da proizvedemo ‘red iz haosa’… i pronađemo ‘sjedinjenje’.“

„Nastavi.“ Langdon beše već dovoljno zaintrigiran.

Ketrin mu se nasmeši, „Naučno smo dokazali da moć ljudskog uma raste eksponencijalno s brojem umova koji imaju istu misao.“

Langdon ostade nem, pitajući se kuda ovo vodi.

„Ono što želim da kažem je sledeće… dve glave bolje misle nego jedna… ali dve glave nisu *dvaput* bolje, one su mnogo, *mnogo* puta bolje. Više umova koji rade usaglašeno, pojačavaju efekat koju ta misao ima… *eksponencijalno*. Ovo je ustanovljena moć koju imaju molitvene grupe, krugovi isceljenja, zajednička pevanja i *en masse* obožavanja. Ideja o *univerzalnoj svesti* nije neka eterična ideja njujedža. Već tvrdokorna naučna realnost… i njeno iskorišćavanje ima potencijal da promeni svet. Ovo je temeljno otkriće noetičke nauke. Štaviše, to se upravo dešava. Možeš ga osetiti svud oko sebe. Tehnologija nas povezuje na načine koje nismo mogli ni da zamislimo: Tviter, Gugl, Vikipedija, i ostali – sve se stapa da stvori jednu mrežu međusobno povezanih umova.“ Ona se nasmeja. „I garantujem ti, čim objavim svoj rad, tviteraši će svi poslati svoje cvrkute koji kažu, ‘*izučavanje noetike*’ i interes za ovu nauku će eksponencijalno, bukvalno, eksplodirati.“

Langdonovi kapci bili su nezamislivo teški. „Znaš. Još uvek nisam naučio kako da pošaljem cvrkutaj.“

„*Cvrkut*“, ispravi ga ona, smejući se.

„Izvini?“

„Nije bitno. Zatvori oči. Probudiću te kad dođe vreme.“

Langdon shvati da je potpuno bio zaboravio na stari ključ koji im je dao arhitekt… i zašto su uopšte došli ovamo gore. Kako ga je preplavljivao novi talas iscrpljenosti, Langdon zatvori oči. U tami svoga uma zatekao se kako misli o *univerzalnoj svesti*. o Platonovim zapisima o „umu sveta“ i „sabornom Bogu“… Jungovom „kolektivnom nesvesnom“. Ideja je bila koliko jednostavna, toliko i zapanjujuća.

Bog se nalazi tamo gde ih je Mnogo… pre nego gde je samo Jedan.

„Elohim“, iznenada reče Langdon i, istog trena njegove oči se širom otvorite kada je pronašao neočekivanu vezu.

„Molim?“ Ketrin je još uvek gledala u njega.

„Elohim“, ponovi on. „Jevrejska reč za Boga u *Starom zavetu*! Uvek sam razmišljao o tome.“

Ketrin mu se zagonetno nasmeši. „Da. Reč je u *množini*.“

Upravo tako! Langdon nikada nije shvatio zašto su prvi pasusi u *Bibliji* govorili o Bogu kao biću u *množini*. *Elohim*. Svemoćni Bog u *Postanju* bio je opisan ne kao Jedan… nego kao mnoštvo.“

„Bog je množina“, prošaputa Ketrin, „jer su umovi ljudi množina.“

Langdonove misli su počele da se vrte… snovi, sećanja, nade, strahovi, otkrića… sve se uskomešalo iznad njega ispod kupole Rotonde. Dok su mu se oči ponovo sklapale, on shvati da netremice gleda u tri reči na latinskom, naslikane na *Apoteozi*.

E PLURIBUS UNUM.

„*Od mnogih, jedno*“, pomislio je, tonući u san.

EPILOG

Robert Langdon se polako budio.

Nekakva lica su gledala u njega. *Gde sam to?*

Već sledećeg trenutka setio se. Polako se podigao u sedeći položaj ispod *Apoteoze*. Leđa su mu bila potpuno utrnula od spavanja na tvrdoj podlozi.

Gde je Ketrin?

Langdon pogleda na svoj sat sa Miki Mausom. Skoro je vreme. Polako se podiže na noge, provirujući oprezno preko ograde u otvoreni prostor u dubini. „Ketrin?“ povikao je.

Njeno ime odjekivalo je u tišini prazne Rotonde.

Uzevši sa poda svoj sako od tvida, otresao je prašinu i obukao ga. Proverio je džepove. Nije bilo gvozdenog ključa koji je dobio od Belamija.

Obišavši oko galerije, Langdon krenu prema otvoru koji im je pokazao arhitekt -strmim metalnim stepenicama prema uzanom prolazu u mraku. Počeo je da se penje. Dizao se sve više i više. Postepeno, stepenice su postajale uže i strmije. Langdon je ipak nastavio da se penje.

Samo još malo.

Stepenice su sad bile skoro kao merdevine, a prolaz zastrašujuće uzan. Konačno, penjanje se završilo i Langdon stupi na jedno usko odmorište. Ispred njega bila su teška metalna vrata. Gvozdeni ključ bio je u bravi, a vrata blago odškrinuta. Pogurao ih je, i vrata se sa škripom otvoriše. Iza njih, vazduh je bio hladan. Kad je zakoračio preko praga u mrkli mrak, shvatio je da je napolju.

„Taman sam htela da dođem po tebe“, reče Ketrin, smešeći mu se. „Skoro je vreme.“

Kada je Langdon shvatio gde je, naglo je uvukao vazduh u pluća. Stajao je na uskoj kružnoj galeriji koja je išla oko vrha kupole Kapitola. Neposredno iznad njih, bronzani Kip slobode posmatrao je usnulu prestonicu. Bio je okrenut prema istoku, gde su se već ukazivale prve mrlje ružičaste zore preko horizonta.

Ketrin je povela Langdona po galeriji, sve dok nisu bili okrenuti prema zapadu u istoj liniji sa Nacionalnim bulevarom. U daljini, ocrtavala se silueta Vašingtonovog spomenika, naspram prvog jutarnjeg svetla. Sa ovog vidikovca, visoki obelisk delovao je još impresivnije nego ranije.

„Kad je sagrađen“, prošaptala je Ketrin, „bio je najviša građevina na svetu.“

Langdon pomisli na stare fotografije boje sepije, sa zidarima koji su stajali na skelama na visini od preko sto metara i ručno polagali kamene blokove, jedan po jedan.

I mi smo zidari, pomislio je. *I mi smo stvaraoci.*

Još od samih početaka vremena, čovek je osetio da u njemu ima nešto posebno… nešto više. Žudeo je za moćima koje nije posedovao. Sanjao je o letenju, isceljivanju i menjanju sveta na sve moguće načine.

I to je i učinio.

Danas, hramovi posvećeni čovekovim postignućima krase Nacionalni bulevar. Zgrade Smitsonijan muzeja prepune su naših pronalazaka, naših umetničkih dela, naših naučnih dostignuća, i ideja velikih mislilaca. One čuvaju istoriju čoveka kao stvaraoca – od kamenih oruđa u Istorijskom muzeju američkih Indijanaca, sve do mlaznih aviona i raketa u Nacionalnom muzeju vazduhoplovstva i svemirskih istraživanja.

Kad bi nas danas mogli videti naši preci, sigurno bi pomislili da smo bogovi.

Dok je Langdon kroz izmaglicu rane zore zurio u neobično pravilne geometrijske oblike muzeja i spomenika pred sobom, pogled mu se vrati na Vašingtonov spomenik. Vratila mu se i slika *Svetog pisma* ugrađenog u kamen-temeljac, i on pomisli da je božja reč zapravo reč *čoveka*.

Razmišljao je o velikom cirkumpunktu i kako je on ugrađen u kružni trg ispod spomenika u samom srcu Amerike. Langdon iznenada pomisli i na malu kamenu kutiju koju mu je Piter bio poverio. Kad se u toj kutiji u obliku kocke nešto otkačilo, ona se otvorila i prešla u istu ovakvu geometrijsku formu – krst sa cirkumpunktom u svom središtu. Langdon je morao da se nasmeje. *Čak je i ta kutijica ukazivala na ovo mesto.*

„Roberte, pogledaj!“ Ketrin je pokazivala prstom na vrh spomenika. Langdon podiže pogled, ali nije video ništa. Potom, zagledavši se malo bolje, spazio je.

S druge strane bulevara, tačkica zlatne sunčeve svetlosti odbijala se od najvišeg vrha visokog obeliska i bleskala u njihovom pravcu. Sjajna mrljica povećavala se i postajala svetlija, sjajnija, žareći se na vrhu spomenika, optočenog aluminijumom. Langdon je u čudu posmatrao kako se svetlost preobražava u moćni zrak koji lebdi nad gradom u senci. Zamislio je sitna slova urezana na jednoj strani aluminijumskog vrha, okrenutoj istoku, i zadivljen, shvatio da svakog dana prvi zrak sunca koji stigne do glavnog grada ove nacije, obasja ove dve reči:

Laus Deo.

„Roberte“, prošapta Ketrin, „nikom nije dozvoljeno da se ovamo penje u svanuće. Eto zašto je Piter hteo da mi ovo vidimo.“

Langdon je osećao da mu se puls ubrzava, kako se pojačavao sjaj na vrhu spomenika.

„Kaže da je ubeđen da je to razlog što su osnivači grada sagradili ovako visok spomenik. Ne znam da li je to sasvim tačno, ali *jedno* jeste – ima stari zakon koji određuje da se u našem glavnom gradu ne sme sagraditi nijedna zgrada koja bi bila viša od ovog. *Nikad.*“

Svetio poče da se spušta niz vrh obeliska, kako se sunce dizalo na horizontu iza njih. Gledajući uokolo, Langdonu se učini kao da svuda oko sebe može da oseti kretanje nebeskih tela kroz beskonačnost svemira. Pomislio je na Velikog arhitektu svemira, setio se kako mu je Piter rekao da blago koje želi da pokaže Langdonu može da otkrije jedino arhitekt. Langdon je pretpostavio da on pri tom misli na Vorena Belamija. *Ne radi se o tom arhitekti.*

Kako su sunčevi zraci postajali sve jači, zlatni sjaj proširio se na čitav vrh obeliska, težak oko šesnaest tona. *Čovečji um… prima prosvetljenje.* Posle toga, svetlost je počela lagano da se spušta niz spomenik, kao i svakog jutra. *Nebo se spušta na zemlju… Bog se spaja sa čovekom.* Ovaj proces, shvatao je

Langdon, ponoviće se kad stigne veče. Sunce će se spuštati na zapadu, a svetlo će se ponovo penjati sa zemlje na nebo… spremajući se za novi dan.

Pored njega, Ketrin zadrhta i primače se bliže. Langdon je obgrli rukom.

I dok su tako stajali, Langdon pomisli na sve što je saznao ove noći. Pomisli kako Ketrin veruje da će se sve uskoro promeniti. Pomisli na Piterovo ubeđenje da uskoro nastaje doba prosvećenosti. I pomisli na reči velikog proroka koji je hrabro tvrdio: *Nema ništa skriveno što se neće otkriti; ni tajne što se neće doznati.*[128]

Dok se sunce rađalo nad Vašingtonom, Langdon pogleda u nebo, na kome su bledele poslednje zvezde. Pomislio je na nauku, na veru, na čoveka. Pomislio je kako u svakoj kulturi, u svakoj zemlji, i u sva vremena, oduvek postoji nešto zajedničko. Svi imamo Stvoritelja. Koristimo različita imena, različite likove i različite molitve, ali Bog predstavlja univerzalnu konstantu za sve ljude. Bog je simbol koji pripada svima… simbol svih tajni života koje ne umemo da odgonetnemo. Naši preci slavili su Boga kao simbol bezgraničnog ljudskog potencijala, samo je taj drevni simbol vremenom izgubljen. Sve do sad.

U tom trenutku, dok je stajao na vrhu Kapitola, i dok se sunčeva toplota spuštala s neba i razlivala svud uokolo, Robert Langdon oseti kako u njemu nešto buja. Bilo je to osećanje koje još nikad nije tako duboko osetio u čitavom svom životu.

Nada.

128 Jevanđelje po Mateju, 11:26 (prim. prev.).